

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

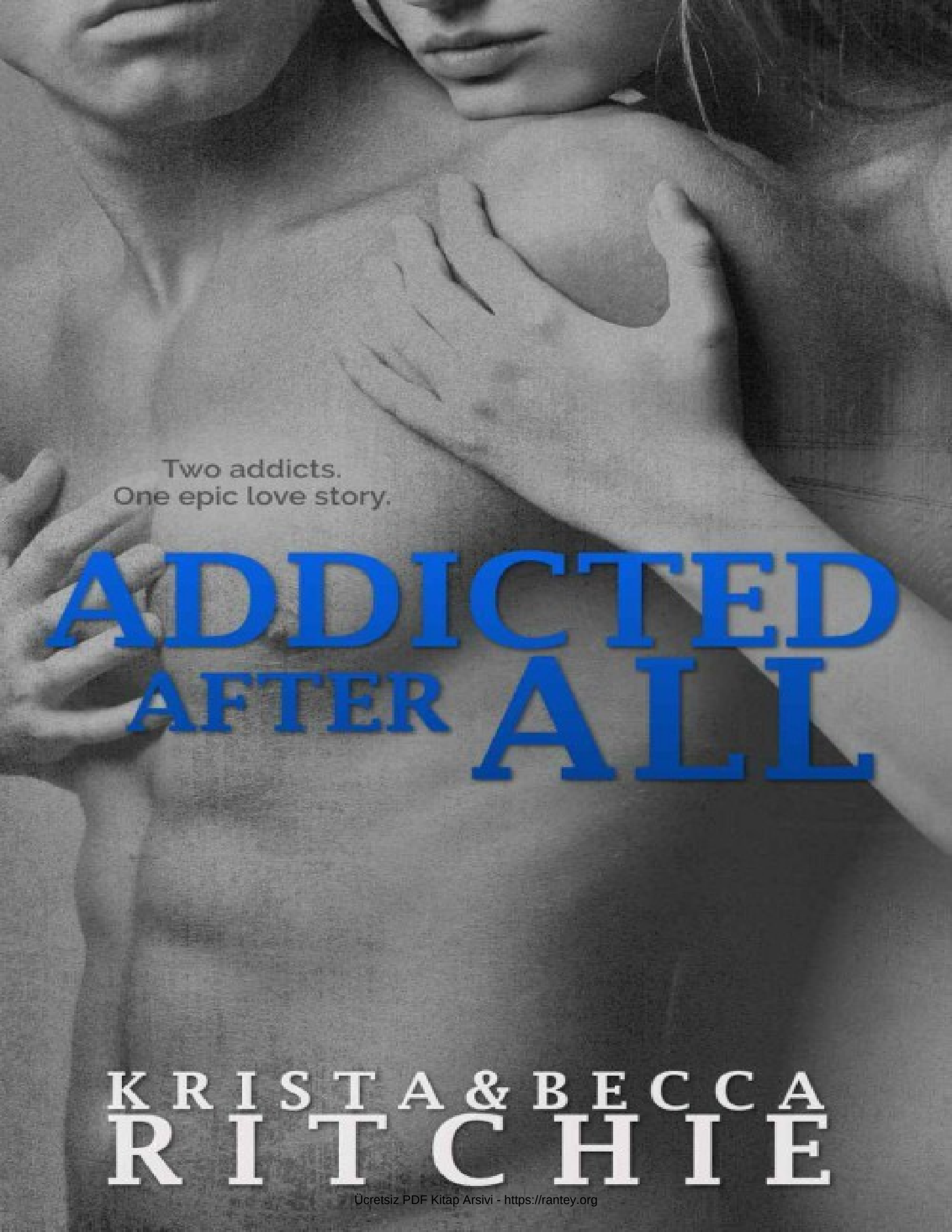
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Two addicts.
One epic love story.

ADDICTED AFTER ALL

KRISTA & BECCA
RITCHIE

HER ŞEYE RAĞMEN BAĞIMLI

KRISTA & BECCA RITCHIE

www.kbritchie.com

Addicted After All Copyright © 2014 by K.B. Ritchie Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak görseli © Depositphotos.com/olly18

Kapak tasarımı Twin Cove Designs

BAĞIMLI SERİSİ

ÖNERİLEN OKUMA SIRASI

Sana Bağımlı (Bağımlı #1) Ricochet (Bağımlı #1.5)
Şimdilik Bağımlı (Bağımlı #2) Gökyüzünü Öp (Spin-Off: Calloway Sisters #1) Sera Çiçeği (Calloway Sisters #2) Gelişmek (Bağımlı #2.5) Her Şeye Rağmen Bağımlı (Bağımlı #3) Ateşi Yak (Calloway Sisters #3)
Uzun Yol (Calloway Sisters #4)
Okuma sırası hakkında daha fazla bilgi [Fizz Life](https://rantey.org)'ta bulunabilir.

YAZARLARDAN BİR NOT

Addicted for Now (Addicted #2) ve Addicted After All (Addicted #3) arasındaki 2 yıllık boşluk nedeniyle, Addicted After All'u okumadan önce Thrive (Addicted #2.5) veya Calloway Sisters spin-off serisini okumalısınız.

LOREN HALE

Gecenin zifiri karanlığında, öfkenin beni taşıyabileceği kadar hızlı koşuyorum. Banliyö yolunun çakılları çıplak ayaklarıma batıyor, Şubat soğuğu etimi ısıtıyor. Ayakkabılarımı giyecek, gömleğimi giyecek ya da bir palto alacak vaktim bile yoktu.

"Orospu *çocukları*," diye hırılıyor Ryke dişlerini gıcırdatarak, tüm gücünü ve dayanıklılığını -onu bir üniversite atletizm yıldızı yapan her şeyi- kullanarak caddede hızla ilerleyen koyu renk giysili figürleri kovalıyor. Kardeşimin hızına yetişebileceğimi hiç düşünmemiştim. Artık kendime acımak ve nefretle tartılmıyorum, hayal ettiğimden daha uzağa gidebilirim.

Ve biliyorum.

Bacaklarım onunkilerle senkronize bir şekilde ileri doğru pompalanıyor, kaslarımız aynı şekilde keskinleşiyor. Damarlarımız patlıyor ve kan kırmızısı bir öfkeyle ısınıyor. Çünkü bu aptal heriflerin kızlardan birini pencereden vurduğunu düşünüyorduk.

Bir dakika önce Ryke ve ben üst kattaydık ve birkaç patlama sesi duyduk, ardından Lily ve Daisy'nin panikle attıkları çığlıklar geldi. Ana kata koştuğumuzda Daisy hayalet gibi solgundu. Lily küçük kız kardeşinin elini tutuyordu ve benim bakışlarım Lil'in karnına kaydı, on sekiz haftalık hamile olmasına rağmen gözle görülür bir şişliği vardı.

İçgüdülerimle koştum. Ama bu sefer kovalanan ben değildim.

Ryke hemen yanımdaydı, hiç tereddüt etmeden, soru sormadan. Daisy'nin dehşete kapılmış yüzüne bir kez baktı ve kendini kaybetti. Şöhretimiz ve ünümüz kızlardan hiçbirini tehlikeye atmamalı. Bu tamamen saçmalık.

Altımız birden -Ryke, Daisy, Connor, Rose, Lily ve ben- şimdi Philadelphia'nın zengin, kapılı bir mahallesinde yaşıyoruz. Sadece bu sözde "kapılar" mahalleyi çevreliyor, sekiz yatak odalı evimizi değil. Bazen asıl pislikler sokağın aşağısındakiler oluyor ve geçtiğimiz iki hafta boyunca kapımıza yumurta attılar, bahçeye tuvalet kağıdı yapıştırdılar ve çimleri çatalladılar.

İlk kez kaçıştıklarını duyduk ve bu yüzden ilk kez onları yakalamaya çalıştık.

Onlara yaklaşıyoruz ve boğuk küfürleri daha da yükseliyor, panikleri aceleci adımlarında daha da belirginleşiyor ve adamların yarısı büyük bir kapıyı aydınlatan projektörleri olan tuğla bir konağa doğru dağılıyor. Yaklaşık üç adam koşmaya devam ediyor.

Sonra dönüp paintball silahlarını bize doğrulttular. İki saniyelik bir yumruk gibi omzuma ve kaburgalarımın birkaç atış gelmeden önce bir dizi *patlama* sesi havayı yarıyor.

Tanrım. Boğazım kanayana kadar bağırarak ve anlayana kadar onları sarsmak istiyorum. Ta ki yapacak hiçbir şeyleri olmadan odalarında otururken oynayabilecekleri masa oyunları olmadığımızı anlayana kadar.

Biz insanız. Gerçeğiz. Yaşayan, nefes alan ve kırıma noktaları olan şeyler. Her şeyi haykırmak istiyorum ama tek bir kelime bile edemiyorum. Her şey ciğerlerime hapsolmuş durumda.

Adamlar çok daha yakın olduğumuzu fark ettiklerinde bize ateş etmeyi bırakıyorlar. "Hadi, hadi, hadi!" diye bağırıyorlar birbirlerine. Kapüşonlu bir adam omzunun üzerinden bakıyor ve sonra kendi ayağına takılıyor. Tam tökezleyip asfaltı yemek üzereyken, siyah sweatshirt'ünün arkasını kavırıyorum. Nabzım adrenalinle birlikte fırlıyor.

Ryke benimle birlikte yavaşlayarak durdu.

"Bırakın lan beni!" diye bağırıyor adam, elimde çırpınıyor. Kalbimin göğsüme çarptığını hissediyorum, cılız yapısına kaşlarım çatılıyor. *Gençmiş.*

Birkaç saniye içinde arkadaşları onu terk eder ve karanlığa doğru koşmaya başlarlar. Arkadaşlarının koşarak uzaklaştığını fark eder ve öfkesini yeniden yönlendirir. "HEY! SIZI KORKAKLAR! BENİ BURADA MI BIRAKACAKSINIZ?!"

Paintball silahını elinden alıp Ryke'a fırlatıyorum ve adam bana doğru dönüp yumruğunu gelişigüzel bir şekilde yüzüme doğru savuruyor. Kolayca savuşturuyorum ama o kadar çok kıvranıyor ki ellerimden kaymadan onu dik tutmak zor oluyor.

Ryke ona, "Kendine gel," diye homurdanıyor.

Kaburgalarımın dirsek atmaya çalışıyor, ben de kolunu tutuyorum ve alaycı bir tavırla ekliyorum: "*Bizimle taşak geçen sensin.*"

"Ve sen de küçük bir orospu gibi polisleri arayan amcık torbasısın," diye hırlıyor adam. İşte o zaman kapüşonu kafasından düşüyor ve ben doğrudan onun zehirli bakışlarına bakıyorum. Karmakarışık kahverengi saçlar ve genç, yumuşak bir yüz. On yediden büyük olamaz.

Kanım donuyor. Boynumu Ryke'a doğru uzattım. "Hiç polis görüyor musun?" Alaycı bir ses tonuyla soruyorum.

"Hayır," diyor Ryke, sesi sert.

Elimdeki adama dönüyorum. "Gördün mü, sadece sen ve biz varız."

"Bu harika," diye kısa bir kahkaha atarak sözümü kesti, "hadi lanet bir çay partisi yapalım ve yeni yılı kutlayalım. Sonra ben gidince ikiniz de gidip aynı kızı *becerirsiniz ve onu tekrar hamile bırakırsınız.*"

Titriyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Milyonlarca farklı hakaret beynimi yakıyor, kötü niyetli olanlar beni ele geçirmeye çalışıyor.

Sonra Ryke yumruklarını sıkarak ileri atılır. "Seni orospu çocuğu-"

Ryke'a "Dur," diyorum, bedenimi gençle arasına sıkıştırmaya dikkat ederek. Ona *vuramaz*. Bu adam gazetelerde dolaşan binlerce dedikoduyu ortaya dökse bile. Bizim onun hakkında bildiğimizden daha fazlasını bilse bile. O sıkılmış bir genç, bizim asla göremeyeceğimiz kendi savaşını veriyor.

Anladım.

Eskiden bu boku hep yapardım. Vandalizm yüzünden, reşit olmadan içki içmekten daha çok hapse atıldım.

"Ne?" adam şaşırmış gibi yaparak Ryke'ı kışkırttı. "Sürtükle fazladan zaman geçiremediğin için kızgın mısın?"

"Bu lanet oyunu benimle oynamak istiyorsun," diye araya giriyorum, sesim o kadar keskin ki fiziksel olarak bana acı veriyor. "Seni o kadar çok ağlatabilirim ki göz çukurlarından kan akar, o yüzden *geri* saralım - önce bizimle uğraştın ve senden tek istediğimiz durman. Biz senin hazırlık okulu arkadaşların değiliz." Küçümseyici olmamaya çalışıyorum. Kolaylıkla "Biz senin küçük hazırlık okulu arkadaşların değiliz, *evlat*" diyebilirdim. Ama biri bana bunu on altı, on yedi ya da on sekiz yaşındayken söyleseydi, yüzüne tükürür ve bok yemesini söyledim.

Kıvrılmış dudağıyla ağır ağır nefes alıyor, yüz hatlarına nefret yayılıyor, sanki burada bir saniyeden fazla kalmaya dayanamıyormuş gibi. Ona dik dik bakıyorum, kolay bir çıkış yolu bırakmıyorum. Ve sonunda, "Sadece şakalaşıyorduk." diyor.

Ryke öne çıkar ve paintball silahını adamın yüzüne doğru kaldırır. "Bu lanet bir şaka değil!"

Adam oflayıp pufladı ve bana dedi ki, "Kardeşin geri zekalı mı? Bu sadece bir *paintball* silahı."

Ryke silahı yolun karşısına fırlatır ve kovan paramparça olur. "Hey!" diye bağırır adam.

"Kız arkadaşım TSSB hastası, seni *geri zekâlı*," diye homurdanıyor Ryke. "Pencereye silaha benzeyen bir şey doğrultursan, onun silah olduğunu düşünecek insanlar var."

Kaburgalarım gerildi. Daisy, Lily ve benim hayal edebileceğimizden çok daha fazlasını yaşadı ve bu gerçekler - çaresizce ihtiyacım olanlar - onunla olan mutluluğunu görmemi kolaylaştırıyor. İlişkilerinin sürmesi için tüm tanrılara dua edeceğimi hiç düşünmemiştim. Bu bencilce bir istek bile değil.

Adamın yüzünü inceliyorum ve her türlü pişmanlık öfkeyle boğuluyor, sesi öfkeyle titriyor. "Hangi kız arkadaşın?" diye alay ediyor Ryke. "On beş yaşındayken *tecaviüz ettiğin* mi yoksa kardeşinin nişanlısı mı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" Ryke bağılıyor, burnu alevleniyor. Berbat bir durum. Biz daha isimlerini bile bilmeden insanlar hayatımızla ilgili ayrıntıları öğreniyor. Ama bunun için *onu* suçlayamam. Bu işler böyledir.

Bu gencin yere bakıp bırak beni, *bırak beni der* gibi bakmasını izliyorum. Henüz değil.

Çenesini kavıyorum ve yüzünü kendime çevirmeye zorluyorum. "Harika," diyorum, "bu lanet yalanlara inanabilirsin, onları yayabilirsin, her neyse- ama seni evimizin etrafında kızlarımızı korkuturken görürsek, polis çağırmaktan daha kötüsünü yaparız." Bu tehditle onu serbest bırakıyorum, kendi hayal gücünün onu korkutmasına izin veriyorum. "Senden daha boktan heriflerle tanıştım, o yüzden kendini özel bir şey sanma."

Ağır ağır nefes alırken göğsü çöküyor ve bana benimkiyle hiçbir şekilde boy ölçüşemeyecek bir bakış fırlatıyor. Sonra bize sırtını dönüp yola doğru koşmaya başladı, hızını yeniden kazanmadan önce bir an tökezledi.

O da bağılıyor, "Gidin sik yalayın, sizi amcıklar!" Ve orta parmağını bize doğru sallıyor.

Ryke sinirli bir inilti çıkarır. "Bu adamlardan *nefret* ediyorum."

"Sadece sıkıldılar." Mahalleli "ünlü kişilerin" sokağın aşağısına taşındığını duydu ve o zamandan beri bu gençler evimize çekiliyor. "Polisi arayamayız," diye çıkıştım ona. "Umarım bunun farkındasındır." Birincisi, o kapüşonlu adam on yedi yaşında ben olabilirdim. Ve ne zaman hapse atılsam, bu beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Bir diğeri, bu onlara sadece bize karşı misilleme yapmaları için sebep veriyor. Daha fazla yumurta, daha fazla paintball ve belki de ileride daha kötü bir şeyle geri dönmek için.

Artık bu tür bir kan davasının ve intikamın anlamsızlığını anlayacak kadar akıllıyım.

Connor Cobalt bana bunu öğretti. Dudaklarım yavaşça kalkıyor.

Ryke tekrar inleyerek düşüncelerimi dağıtıyor. "Keşke bunun kolay bir çözümü olsaydı."

"Evet," diye başımı salladım. "Ben de." Karanlık sokaktan evimize doğru yürümeye başlıyoruz. Gergin omuzlarımı döndürerek gevşetmeye çalışıyorum. "Belki de kızlar yarınki toplantıya gelmemeli." Babamın bu akşamki telefon konuşmasını hatırlamak kaslarımı yeniden geriyor. Ensemi ovuyorum, bu tanıdık tedirginlik daha da artıyor. Bu geceden sonra babamla görüşmeyi iptal etmek istiyorum. "Sadece biz bununla uğraşırken başımıza daha fazla bela açmasını istemiyorum."

"Daisy'yi orada istemiyorum zaten." Kollarını uzatıyor, omzundaki ve göğsündeki mavi boya lekelerini ve kırmızımsı yaraları görebiliyorum. "Ne diye kızları da kendi sorunlarının içine sürüklüyor ki? Sadece sen ve ben olmalıyız." Zayıf bedeninden benimkine doğru eliyle işaret ediyor.

"Ne hakkında olduğunu bilmiyoruz," diye hatırlatıyorum Ryke'a. "Tek söylediği dördümüzle konuşmak istediğiydi." Dudaklarımı yalıyorum, nefesim havayı tüttürüyor. Soğuktan titrememeye çalışıyorum, özellikle de Connor ve Rose'u nasıl dışarıda bıraktığını düşününce. Babamız her neyin peşindeyse, bu sadece Ryke, Daisy, Lily ve beni kapsıyor. Umarım *Celebrity Crush*'taki dedikodularla ilgili değildir - Lily benim değil Ryke'ın çocuğuna hamile olabilir. Bu yalanları düşünmekten bile nefret ediyorum.

Uzun bir nefes daha vermeye çalışıyorum ama yüzümün sinirli bir kaş çatmayla buruştuğunu hissediyorum.

Ryke, "Jonathan için bu her şey anlamına gelebilir," diye karşılık verir.

"Evet, bu 'doğaçlama toplantılara' katılmış biri olarak söylüyorum, her şeye *hazırlıklı olmalısınız*." Lily ile evlenme teklifimi ofisinde zorla kabul ettirdiği toplantıyı hatırlıyorum.

Bunun ondan daha kötü olduğuna inanmayı reddediyorum. Belki de bu yüzden Ryke kadar korkmuyorum. Kardeşim babamızla olan ilişkisini yeniden canlandırdı ve bu da beraberinde gelen şey. Jonathan Hale'in malikânesine her girdiğimde aslanın inine adım atıyorum ve derin bir yara almadan çıkmak için dua ediyorum. Bana fırlattığı her şeye dayanacak kadar güçlü olmak için dua ediyorum. Ve ilk defa, dışarıda bir yerde, tanrının unuttuğu bir şeyin, ruhun ya da delinin benim gibi bir pisliği dinlediğine inanıyorum.

Farlar yönümüzü gösterdiğinde hızımı yavaşlatıyorum. Floresanı engellemek için elimi kaldırıyorum. Ryke pazumu tutuyor ve beni yönlendiriyor.

Karanlıkta bize çarpmasınlar diye kaldırıma doğru gidiyoruz. Escalade yanımızda fren yaptığında şaşırmadım. Renkli camlar açılıp sürücüyü ortaya çıkarıyor.

Yirmi altı yaşındaki Connor Cobalt'ın bir eli direksiyonda, beyaz düğmeli bir ceket giymiş. Dalgalı kahverengi saçları, bir iş toplantısından yeni dönmüş gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş.

Bu arada o yapmadı. Rose'la birlikte üçüncü kattaki çalışma odasında olduğunu, boş zamanlarında ne yapıyorlarsa onu okuduğunu ya da sözlüğe göz attığını biliyorum.

Kör edici sırtışını gizleyemiyor, soğuk kış günlerinde kıyafet eksikliğimizi incelerken bakışlarındaki mizah hissediliyor. Sonra masmavi gözleri benim kehribar rengi gözlerimle buluşuyor.

"Yine mi fahişelik?" diye kaşlarını kaldırarak şakalaşiyor. "Sakso için ne kadar istiyorsun, sevgilim?"

"Değdiğin kadar," diye yanıtlıyorum yolcu kapısını açarken.

"Peki ya sen, Ryke?" Kardeşim arka koltuğa tırmanırken Connor soruyor.

"Ben satılık değilim," diyor Ryke kabaca ve kapısını çarparak kapatıyor.

Connor'a bir bakış attım. "Uzun bir gece oldu. Ne okuyordun?"

"Geliyorum, aslında," diyor Connor, arabayı vitesine takıp sürerken Evimize doğru.

"Lanet olası fantastik," diye inliyor Ryke. "Biz kışımız donarken, bu aptalları kovalarken, sen iniyordun."

Connor sırtışını engellemeye bile çalışmıyor. "Burada her yönüyle kazanan benim. Şimdiye kadar kimse için şaşırtıcı olmamalı." Kibri de öyle. Aslında gülümsüyorum ve üfleyicileri vücuduma doğrultuyorum, ısı dışarı atılıyor.

Connor'ın gözleri kaburgalarımdaki ve omzumdaki turuncu ve mavi lekelere kayıyor. Ryke gibi, boyanın altında kırmızı yaralar var. Sırtış kayboluyor. "Ellerinde hâlâ paintball silahları varken onları kovalamanın ne kadar etkili olduğunu anlamıyorum."

"Buna gözdağı vermek deniyor," diyorum ona. "Aptallık demek istiyorsun."

"Öyle mi? Daha iyi bir seçenek var mı? Polisi aramak mı? Bunu yapmayacağız Connor," diye hatırlatıyorum ona.

"Ben asla yapmalıyız demedim. Basın hikayeyi ele alır ve herkesin dikkatini daha fazla çekerdin." Duraksıyor. "İkiniz de yanlışlıkla sizi gözünüzden vurabileceklerinin farkında mısınız?"

Ryke kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Buna değer," diyor.

"Kızları görseydiniz, paintball silahları olsun olmasın, peşlerinden koşmamızı isterdiniz" diye ekliyorum.

Connor bakışlarını tekrar yola çevirir. "Kızları gördüm."

Yüz hatlarını tararken kaşlarımı çatıyorum. Yine içine kapandı, bu da beni tedirgin ediyor. "Lily iyi mi?" İyi olmama ihtimalinden korkarak dişlerimi sıkıyorum. Sırtım kaskatı kesiliyor ve kaslarım geriliyor. "Connor-

"O iyi." Aniden arabanın kapılarını kilitliyor ve gözleri dikiz aynasına, arka koltukta oturan ve sıkıntısı giderek artan ağabeyime kayıyor. Eğer Lily iyiye bu şu anlama geliyor: "Lütfen arabadan atlama," diyor Connor ona. "Araba kullanırken hiç kimseyi yaralamadım ve sicilimi temiz tutmak istiyorum."

Burnu alevlenir. "Daisy'nin nesi var?"

"Küçük bir panik atak geçirdi."

Tanrım. Yüzümü buruşturuyorum, sanki bıçaklar içimi kesiyormuş gibi ve bu çoğunlukla arkamdaki kardeşimi hissetmekten kaynaklanıyor. Dönüp Ryke'a bakıyorum. Burnunun kemerini sıkıyor, gözleri sımsıkı kapalı. Bir çılgılığı yuttuğunu ve koltuğun arkasını yumruklamaktan kendini alıkoyduğunu söyleyebilirim.

"En azından hamile değil" diye düşündüm. Umut ışığı.

Ryke elini bırakıyor ve irkiliyor. Kahverengi gözleri benimkilere dikiliyor. "İnsanların ona eziyet etmesinden nefret ediyorum."

Bunu artık biliyorum. "Ama başka bir mahalleye taşınırsak aynı şey farklı bir ortamda olacak." Nerede olursak olalım dikkatleri üzerimize çekiyoruz ve bu durum ne Lily'nin seks bağımlılığı kamuoyuna yansıdıktan sonra, ne *Philly Prensesleri'nden sonra ve ne de babamla ilgili taciz söylentilerinden sonra değişmeyecek.*

Gerçek şu ki: Lily hamile. Rose hamile. Daisy akıl sağlığına tutunmaya çalışıyor. Ve medya her *zamanki* gibi dedikodular yayıyor, Lily ve Rose'un vücutlarının fotoğraflarını çekmeye çalışıyor ve Daisy'yi Ryke ile olan ilişkisi ve onun kız arkadaşıyla olan ilişkisi hakkında taciz ediyor.

Aramızdaki en zeki kişi ben değilim. Ya da en güçlüsü. Ama herkesin bir kırılma noktası olduğunu biliyorum. Ve bazen Ryke Daisy ile birlikte olduğu için, ben baba olmak üzere olduğum için ve Connor'ın Rose'dan bir çocuğu olacağı için sınırlarımızın test edilip edilmeyeceğini merak ediyorum. Bu şeyler bizi eskisinden daha fazla zorluyor.

Yanlış bir adım ölümcül hissettirecek. Çünkü incittiğim sadece kendim değilim. Lil. Çocuğumuz. Artık hataya yer yok.

Keşke kibirli bir iyimserlikle dolu olabilseydim, ama dürüst olmak gerekirse, her şey beni çok korkutuyor.

LILY CALLOWAY

Ryke ve Daisy'nin dağınık banyosunun soğuk fayansları üzerinde diz çökmüş, tuvalete kusan küçük kız kardeşimin sırtını ovuyorum. "Ön bahçelerini TP ile temizlemeliyiz," diyorum başımı sallayarak. Geçen hafta evimize yaptıkları tüm o aptalca şeyler ve sonra birden ortaya çıkıp paintball silahlarıyla bizi korkutmaları yüzünden bunu hak ediyorlar.

"Ya da top keselerini sökmeliyiz. Yavaşça," diyor Rose soğuk ve tehditkâr bir sesle. Elinde kâğıttan bir Japon vantilatörüyle banyoyu arşınıyor, zamanın yarısında kendi üzerine, diğer yarısında Daisy'ye serin hava üflüyor. Yerdeki buruşuk bir havluyu katlamak ya da yeşil banyo paspasını yeniden ayarlamak için sık sık duruyor. Şampuan şişelerini yeniden düzenleyip Daisy'nin tamponlarını ve saç fırçasını kaldırdı bile.

Çok garip ama sanırım şu anda üçümüz arasında en sakin olan benim. Seks henüz aklıma bile gelmedi. İçten içe gülümsüyorum. Bu nadir başarıyı diğer birkaçıyla birlikte dosyaladığımın emin oluyorum.

Rose'a "Ben onların... eşyalarına dokunmuyorum," diyorum ve bir anda yüzüm ısınıyor.

"*Taşaklar*," diye vurguluyor Rose kelimeyi ve bana destansı boyutta bir ölüm bakışı fırlatıyor. O sarı-yeşil gözlerin yoğunluğu için hormonlarını suçluyorum. Artık çok daha korkutucular. "Ya da *testisler*, eğer bu onları senin için daha iyi yapacaksa."

Başımı tekrar tekrar sallıyorum, yüzüm kızarıyor. Zaten bütün gece başım dönmüştü, bu bir hamilelik belirtisiydi ve kırmızı döküntüler başımın dönmesine hiç yardımcı olmuyordu. "Bu daha kötü. Ve benim onlarla bir sorunum yok. Topları severim." Yaltaklanıyorum. Kulağa çok kötü geliyor. "Yani, *onlardan* hoşlanıyorum." Kafamda Lo'nun sikiinin sert ve çok kalkık bir görüntüsü belirliyor ve tenim ısınıyor. *Hayır. Hayır. Hayır.* Kalçalarımı birbirine daha sıkı bastırıyorum.

Rose'un yoğun bakışları arasında kardeşçe bir endişenin parıltılarını görüyorum.

Kaplumbağa gibiyim, yavaş ve istikrarlı. Yüzüm kızarmadan seks hakkında yüzde yüz konuşamıyorum. Birisi yüzüme dildo fırlatacakmış gibi hissetmeden *bu* kadar rahat olabileceğimden emin değilim.

Bu iki hafta önce Lucky's Diner'ın önünde oldu. Hiç eğlenceli değildi. Hamile olmanın *bana ve doğmamış bebeğime seks oyuncakları fırlatmama* gibi bir tür rahatlama sağlayacağını düşünmüştüm. Öyle değilmiş.

Rose, "Onları sevseniz de sevmeseniz de taşaklarının gitmesi gerekiyor," diyor. Bize sürekli şaka yapan bu adamlara çok kızgın. Ben de öyleyim ama kafamda savaş haritaları ve siperler planlamıyorum.

Daisy tuvaletten yığıldı, sonunda kusması bitmişti. Sifonu çekiyorum ve o derin nefesler alırken alnına soğuk bir bez bastırıyorum.

Bir dakikalığına hepimiz sessiz kaldık, Rose'un Daisy'ye vurduğu kağıt yelpazenin kanat *çırpışları* dışında. Olanlar gözümün önünden acı verici bir şekilde geçiyor ve gerçek adamlardan çok kız kardeşimin paintball silahlarına verdiği tepki beni sarsıyor.

Ben bir "anne adayı" dergisinden yüksek sesle hamilelik hikayeleri okurken o da bir şişe Lucky Lucky Lavanta ile ayak tırnaklarımı parlatıyordu. Sırtım pencereye dönüktü ama o başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

İşte o zaman patlamalar başladı. Pencere camındaki neon kuş pisliği gibi mavi ve turuncu boyayı gördüm ve ikimiz birlikte ayağa fırladık, ojeler halıya döküldü.

Ryke ve Lo koşarak yanımıza gelip kapıdan çıktıklarında Daisy bir şeyler mırıldandı ve sonra tökezleyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Bir hayalet gibiydi, nefesi kesilmişti. Sanki karada soluk soluğa kalmıştı. İkinci kattaki banyosuna gitmesine yardım ettim ve normal nefes alabilmesi için onu sakinleştirmeye çalıştım.

Tüm bunlar belki yirmi dakika sürdü ve ancak kustuktan sonra sakinleşti, daha rahatladı. Üzerinde "papow, *baby*" yazan beyaz atleti terden sırılsıklam olmuştu. Sütyen giymiyor, bunu anlıyorum. Ben de takmıyorum. Serbest sütyen en iyisi. Ayrıca, ikimizin de üstü çok küçük.

"Konuşabiliyor musun?" Sarı saçlarından bir tutamı yüzünden çekerek ona soruyorum. Ryke'la birlikte Kosta Rika'dan döndüğünde, çok renkli saç tellerini tekrar sarıya boyadı ve sonra saçlarının uçlarını pastel nane yeşiline çevirdi. Benim için fazla havalı ve o benim *küçük kız* kardeşim. Birçok insan üzerinde yarattığı etkinin farkında olduğunu bile sanmıyorum. O gülümsediğinde, genellikle herkes de gülümser.

Belki de Daisy'nin üzüntüsü bu yüzden bu kadar acı veriyordur. Bir Care Bear'ın ağlamasını izlemek gibi.

"Aşırı tepki gösterdim," diyor hüzünlü bir sesle, gözyaşları sel olmuş.

Midem düğümleniyor. "Ben de oradaydım Daisy, korkunçtu." Klozete yapışmaması için onu kendime doğru çekiyorum ve kolumu beline doluyorum. Ryke'in mavi ve kırmızı Penn beyzbol şapkasını tersten takıyor ve başını yorgun bir şekilde omzuma yaslıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, gözlerini hızla silerek. "Sadece kendimle ilgili hayal kırıklığına uğradım." Sesi titriyor.

Rose'a araya girmemesi için bir bakış attım. Dünyadaki en rahatlatıcı insan değil. O da bunu biliyor. Bu yüzden bana "*iyi*" diyor ve bu işin dışında kalıyor.

"Neredeyse altıma işiyordum,"
diyorum Daisy'ye. Hafifçe gülüyor ve
bana bakıyor.

"Ben ciddiym. En azından biraz işediğimi biliyorum."

Daisy zayıf bir gülümsemeyle, "Hamile olduğun için," diyor. "Mesaneni tutamıyorsun."

"Hayır, kesinlikle korkudan oldu. Henüz *o kadar da* hamile değilim." On sekiz haftalık hamileyim ve bebeğimin şişliği yeni yeni fark ediliyor. Belki beş kilo ya da daha az aldım ve doktorum "zayıf" olduğum için daha fazla yememi istiyor. Bence zayıftan ziyade çetrefilli daha hoş bir kelime.

Rose yirmi haftalık ve benden çok daha hamile görünüyor. Siyah Calloway Couture elbisesinin içinde vücudunu saran yuvarlak bir şişliği var. Daha çok hamile kıyafetleri tasarlıyor - sadece kendisi için. Lo geçen hafta ona kibirli demiş, o da çizim defteriyle ona vurmuş.

Kendini rahat hissettiğinden emin olması hoşuma gidiyor. Bu önemli, özellikle de bu kadar çok şey değişirken.

Daisy son gözyaşlarını koluyla siliyor, diğer ön kolu parlak sarı bir alçıya sarılmış. Kosta Rika'nın Daisy'ye kötü bir bileşik kırık ve çıkık bir omuz getirmesine kimse şaşırmadı. Vahşi doğada serbestçe dolaşabildiğinde, sertleşiyor.

El bezini alnından sıyrıyorum.

"Teşekkürler Lily," diye fısıldıyor bana.

Kalbim kabarıyor. Onun acısının kaynağının benim bağımlılığım (ve bunun getirdiği tüm kötü medya ilgisi) olduğunu kabul ediyorum. Ama Daisy'nin yanında olmak istememin nedeni suçluluk duygusu değil. Sadece kız kardeşime olan sevgimden dolayı.

Rose yüzünü buruşturarak, "Lily, ayağın," diyor.

Aşağı bakıyorum. Lucky Lucky Lavanta ayak parmaklarıma dökülmüş ve sol tırnaklarımın yarısı boyalı.

Daisy, "Onları yeniden yapacağım." diyor.

Rose kendini yelpazeler. "Zamanın olmayacak. Ryke buraya gelir gelmez sana sarılmak isteyecek." Gözlerini deviriyor ama ekliyor, "Bu biraz sevimli."

Bu kucaklaşmanın başka şehvetli eylemlere yol açtığını hayal ediyorum. Ama bunu *çok fazla* düşünmüyorum. Kalçalarımı sıkarak biraz kıpırdanıyorum. Daisy'ye "En azından bu gece muhtemelen sevişeceksin," diyorum ve kalçasını dürtüyorum. Bu benim kitabımda kesin bir avantaj olurdu. Ama Ryke Meadows *tarafından* değil. Lo ile. Ayrı olarak. Zihnimde kararlı bir şekilde başımı sallıyorum ve koyu kırmızı bir kızarmadan kaçınıyorum.

"Regl dönemimdeyim," diyor Daisy, yanakları hâlâ solgun. "Yani bu yok."

Bir an için hepimiz sessiz kaldık ve ben kendimi tutamadım. "Sadece duşta seks yap." Kendimi şaşırtıyorum, her zamankinden daha açık. Belki de Ryke ile yaptığım tüm seks konuşmaları bilinçaltımda biraz yardımcı oluyordur. Altına saklanacak bir masaya ihtiyaç duymadan bazı ipuçlarını paylaşabilirim.

"Bunu hiç böyle yapmadık. Garip olurdu," diyor.

Kaşlarım çatıldı. "Hiç duşta yapmadın mı?" *Bekle*. Ellerimi kaldırıyorum. "Ryke daha önce *ormanda* yaptığını söylüyor. Ama orada hiç yapmadı mı?" Üç farklı fiskiyesi ve musluğu, ayrıca süslü arnavut kaldırımı duvar karoları olan dev duşlarının cam kapılarını gösteriyorum.

Rose bu konuşmadan büyülenmiş gibi görünüyor, sırtı dik ve gözleri tetikte.

"Orada yapmıştık, sadece regl dönemimde değil." Daisy, Ryke ile olan aşk hayatı hakkında utangaç değil, ki bu gerçekten hoşuma gitti. Bu onunla Lo hakkında konuşmayı kolaylaştırıyor. "İğrenç değil mi?" diye soruyor.

"Buna değer..." Sözümü kesiyorum. "Yine de en iyi kaynak ben olmayabilirim. Seksi yemekten üstün tuttuğum bilinir."

Daisy usulca gülüyor. Artık bağımlılığım hakkında şaka yapabildiğim için mutluyum. Hatta gülümsüyorum.

"Misafir odasında yatıya kalmaya ne dersin?" Rose Daisy'ye sorar. "Lily'nin ayak tırnaklarını yeniden yaparız ve büyük boy yatakta uyuruz."

"Seni tekmeleyeceğim," diyor Daisy aniden. "Aynı yatakta yatarsak yani. Çok hareket ederim ve rahmine tekme falan atabilirim ve sonra ikiniz de benim yüzümden düşük yaparsınız." Keskin bir şekilde nefes alıyor.

"O zaman bana bir iyilik
yapıyorsun." "Rose!"
Bağırıyorum.

Gözlerini tekrar deviriyor, gözlerinde pişmanlık parlıyor. Son zamanlarda *hiçbir şeyi* filtrelemiyor. "Burası çok sıcak." Kendini biraz daha yelpazeliyor, alnında boncuk boncuk terler oluşuyor.

"Belki de oturmalısın," diye öneriyor Daisy.

"Bu gece misillememizi ve planlarımızı yaptıktan sonra oturacağım. Onlar daha önemli." Kötü bir sabah bulantısına yakalanan kendisi olmasına rağmen hamileliğinin üzerinde *hiçbir* yan etkisi yokmuş gibi davranmayı seviyor. Neyse ki bunu atlattım.

"Oyumu yatıya kalma ve tuvalete gitme yönünde kullanıyorum." Elimi havaya kaldırıyorum ki aceleci ayak sesleri duyulsun ve kapı gümbür gümbür açılsın.

LILY CALLOWAY

Önce Ryke banyoya giriyor, hemen ardından Lo ve sonra Connor geliyor. Onlar tepemizde dikilirken havada yeni bir gerilim oluşuyor ve sanırım hepimiz dinamiğimiz biraz değiştiğini hissediyoruz. Eskiden Daisy ve Ryke iç çemberin dışındaydı.

Şimdi erkekler kızlara karşı.

Onlar bize aynısını yaparken biz de onları inceliyor, uzaktan sağlığını ölçüyoruz. Lo'nun omzundaki ve kaburgalarındaki mavi ve turuncu boya sıçramış kırmızı izleri fark ediyorum. Ryke'da da benzer paintball izleri var. Vurulduklarını varsaymak güvenli. Midem bulanıyor. *Vurulmuşlar*. Bu ifade, hayır. Böyle bir şeyin olduğunu hayal etmek istemiyorum.

"Umarım o adamlar ikinizden *on milyon* kat daha kötü görünüyordır," diyor Rose, gerginliği yararak.

Lo kesin bir dille, "Onlar ergen," dedi. Gitmelerine izin vermiş olmalılar. "Harika, ailelerini ararız."

Çocuklar sessiz ve Ryke gözlerini Daisy'den ayırmıyor. Olanlardan ve kendisine gösterilen ekstra ilgiden utandığını söyleyebilirim. Bacaklarını göğsüne doğru kaldırarak göğüslerini (ve transparan tişörtünü) erkeklerden koruyor. Alçısının beyaz iç kısmını karıştırmasını izliyorum ve sonra yanağını tekrar omzuma koyuyor.

"Alo?" Rose parmaklarını şıklatıyor ve sonra elleri siyah pantolonunun ceplerinde olan Connor'a odaklanıyor. "Sen."

"İspiyonlamıyoruz, Rose."

Ters ters bakıyor. "Lütfen. Bu ispiyonculuk değil. Bu *adalet*."

"Her ikisi de. Gerçi ispiyonculuk şüphesiz adaletten daha ağır basacaktır." Connor lavabonun yanındaki Rose'a doğru yürürken Ryke ve Lo bize yaklaşıyor.

"Dais..." Ryke çömeli onunla göz hizasına gelerek fısıldıyor. Yüzündeki endişe kalbimi farklı şekillerde sıkıyor. Her zaman kız kardeşimin kendisine bu kadar derinden değer veren birini bulmasını istemişimdir ama bu kişinin Loren Hale ile akraba olacağını hiç düşünmemiştim. Daisy ile paylaştığım bu ekstra bağı her zaman seveceğim, ilişkisi ne kadar uzun sürerse sürsün.

Sonsuza kadar devam etmelerini istiyorum.

Başını kaldırıyor ve sonunda onun gözleriyle buluşuyor. Gözyaşları kirpiklerinden dökülüyor ve yanağındaki uzun yara izinden aşağı akıyor.

"I..." Çenesi titriyor ve *aşırı tepki* verdiğini söylemek üzereyken kendini tuttuğundan şüpheleniyorum.

Ryke Daisy'nin önüne oturuyor ve bacaklarını Daisy'nin etrafında açıyor, böylece Daisy'yi kendine yaklaştırdığında Daisy tam göğsüne oturuyor. Ryke gibi agresif bir adamdan asla beklemeyeceğim yumuşak ve nazık bir kucaklamaydı bu. Ama konu kız kardeşime gelince yumuşak bir tarafı var.

Beyzbol şapkasını öne doğru çevirip indiriyor ve gözlerini ondan ve diğer herkesten saklıyor. Vücudu daha ağır gözyaşlarıyla titreşiyor ve onu nasıl teselli edeceğimi bilemiyorum. Kendini başarısızlığa uğratmış gibi hissediyor, paintball silahları yüzünden panik atak geçirdiği ve olay çıkardığı için üzgün.

Ryke onu sıkıca tutuyor ve ince kolları çıplak göğsünü sarıyor. Şiddetli bir fırtınada aşılmaz bir taş. Ryke Meadows her zaman böyle olmuştur.

"Lily." Keskin ses dikkatimi çekiyor. Lo üstümde duruyor. Kehribar gözleri tamamen bana odaklanmış durumda. Yüz hatları ölümcül güzellikte, sertçe kesilmiş elmacık kemikleri ve pürüzsüz İrlanda teni. Düşünüyorum: *onun bebeği benim içimde*. Bu çok garip bir düşünce.

Ama beni bir elektrik akımına kaptırıyor, her bir sinirimi ateşliyor ve kalbime fazladan bir atış ekliyor.

"Merhaba," diye sığ nefes alıyorum, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi. Boynum ısınıyor, şüphesiz canlı bir kırmızı renkle.

Dudakları muhteşem bir gülümsemeyle kalkıyor. "Lily," diyor adımı tekrar, boğuk, derin ve *seksi* bir sesle.

Vücudum karıncalanıyor. "Yapma bunu," diye fısıldıyorum, yüzüm daha da kızarıyor.

"Lily," diye tekrarlıyor, alt dudağını hafifçe yalayarak. Aman Tanrım. *Adımla dalga geçtiği* için onu çimdiklemek ya da kaburgalarına yumruk atmak için ayağa fırlıyorum. Bunu kim yapar ki? Daha bana dokunmadı bile. Ayaklarımın üzerine iner inmez dünya yüz seksen derece dönüyor. Görüşüm siyah ve beyaz kör edici noktalarla bulanıklaşırken geriye doğru sallanıyorum.

"Lily." Sesine endişe karışıyor ama ben takla atıp düşmeden önce ellerini kalçalarımnda hissediyorum. Kısa kahverengi saçlarımı yüzümden tarıyor ve birkaç kez göz kırpmıyorum, yüz hatları sersemletici sisin ardından netleşiyor.

"Bu... en sevmediğim *Lily*," diyorum nefesimin altında.

Yüksek sesle nefes verir. "Bir dahaki sefere bu kadar çabuk ayağa

kalkma. Tansiyonun-"

"-düşük," diye bitiriyorum. "Biliyorum." Sağlıklı bir hamilelik geçirmek için birçok ekstra adım atıyorum: vitaminler, daha az abur cubur yemek ve kitap okumak. Ama ne kadar çok denersem o kadar az başarılı oluyorum. Rose doktorundan A+ raporuyla ve sırtını sıvazlayarak ayrılıyor. Ben ise üzerinde çalışmam gereken şeylerin bir listesiyle ayrılıyorum.

Lo, muhtemelen bizi kandırmak için doktora güzel şeyler söylemesi için rüşvet verdiklerini söyledi. Bundan şüpheliyim. Belki de doktor Rose'un gazabından korkuyordur. Özellikle de Dr. Freida Dhar'ı seçmeden önce dört kadın doğum uzmanına gittiği düşünülürse, bu da olası bir ihtimal.

Parmağım kaburgalarındaki mavi boyayı sıyrıyor, altı o kadar kırmızı ki moraracak mı diye merak ediyorum. Ve Lo'ya sarılıyorum, kollarım beline dolanıyor. Gerçek bir kurşunun derisini delip geçmesi fikri neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Loren Hale'i kaybetmek hayatımı kaybetmek demek. Onu ne kadar derinden sevdiğimi işte bu anlarda -feci değişimler ve acımasız, çirkin ölümler- anlıyorum.

Parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor, acı çeken yüz hatlarımı iyi okuyor ve fısıldıyor, "Biz iyiyiz."

Başımı sallıyorum. *Sorun yok.* Ve sonra dudaklarımı öpüyor, beynimi uyuşturan bir baskı ve güçle. *Evet, evet.* Gözlerimi kapatıyorum ve patlayan hislerle sürükleniyorum, eli taytımın eteklerine düşüyor. *Evet, evet.* Çok ıslak hissediyorum ve sikinin görüntüsünün gerçeğe dönüşmesi için hazırım. Ama belki de şimdi iyi bir zaman değildir?

Emin değilim.

Sonra çekiliyor, dudaklarım dokunuşundan hâlâ sıcak. Ağzına aldı, *Daha sonra.*

Daha sonra. Daha sonra yapabilirim.

"Sonra ne var?" diye sordum. Sadece gülümsüyor.

Onun alayları beni öldürüyor. Hem de iyi-kötü bir şekilde. Ayak bileklerimi çaprazlıyorum, kız kardeşlerimle yüzleşmek için dönüyorum ve Lo'nun göğsüne yaslanıyorum. Elleri kalçalarımın yerleşiyor, bazı parmakları taytımın eteklerinin altına iniyor. Sinsi biri.

Kendimi kıcımlı kasıklarına sürterken yakalıyorum ve parmak uçları sanki *o kadar* tahrik olmamaya çalışıyormuş gibi tenime batınca duruyorum.

Sonra görüşürüz.

Ryke'ın Daisy'ye sessizce fısıldadığını duyabiliyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

Karşımda Rose, Connor'la Fransızca konuşurken ipeksi kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde topluyor. Sonra bakışları benimkilere kayıyor ve sessizleşiyor.

"Bizden mi bahsediyorsun?" Lo ona soruyor ve onun acı yarı gülümsemesini arkamda hissedebiliyorum.

Rose'un gözleri kısılır. "Kocamla çok fazla zaman geçiriyorsun," diyor. Connor onun ne demek istediğini çok iyi bildiği için buna itiraz bile etmiyor. Kaşlarım Lo'nunkilerle birlikte şaşkınlıktan çatılıyor.

"Nedenmiş o?" Lo sorar.

"Onun narsisizmini almışsın. *Hayır, senden bahsetmiyorduk.*" Saç bandını yerine oturttu. "Kendine gel."

Lo'nun yüzü keskinleşir. "Hey, Rose," diyor. *Olamaz.* "Karmik adaletin neye benzediğini bilmek ister misin? Bebeğin, vajinandan çıkarken yavaşça parçalanıyor." Kuru bir gülümseme daha attı ve ben de koluna bir yumruk attım. Saldırının farkına bile varmadı. *Kendine gel* yorumu onu gerçekten yemiş olmalı.

Rose doğrulur ve ona iki orta parmağını gösterir. "Sikeyim. Sen. Çarpı iki."

"Sayabilirim, teşekkürler," diyor Lo.

Connor lavabonun tezgahına yaslanmış, kolunu Rose'un beline dolamış. Onlar kavga ettikçe sırtışı daha da büyüyor. Bu onun için harika, ama ben terlemeye başlıyorum, ileri geri sözlü kavgalarının kötü, kötü bir yola girmesinden korkuyorum. Daha önce de başlarına geldi ve yine gelebilir.

"Cezaevinde cebir mi öğretiyorlar?" diyor başını eğerek. "Zayıf," diye karşılık veriyor.

Dudaklarını büzüyor.

Hâlâ Ryke'la birlikte yerde oturan Daisy'ye bakıyorum. Mavi beyzbol şapkasını tekrar kafasında ters çeviriyor, gözyaşları kurumuş. Benim gibi nadiren makyaj yapıyor, bu yüzden rimel izleri yok. Ryke onu öpmek için eğiliyor ve o da hızla başını çeviriyor.

Reddedilince midem bulanıyor.

Ryke sert ve hareketsiz. Ve sonra Daisy, "Daha önce kustum..." dedi. *Daisy.* Muhtemelen değiştirebilmeyi ve geri sarabilmeyi dilediği anları düşündükçe içim ürperiyor. Ayağa kalkıyor ve lavaboya gidiyor. Connor dişlerini fırçalaması için ona yer açıyor.

Ryke ayağa kalkıyor ve bize doğru gelirken düşünceli düşünceli dudaklarını ovuşturuyor. Sonra bana fısıldadı, "Kustu mu?"

Başımı salladım. "Midesi bulanıyordu. Şimdi daha iyi sanırım."

Lo, Ryke'a "En azından seni uyardı," diyor. "Lily ol sa beni öperdi."

Şöyle bir bakıyorum ve sonra bir saniye düşünüyorum. "Evet... belki." Muhtemelen kustuğumu unutturdum. Burnumu kırıştırdım. "O kadar iğrenç miyim?"

"Hayır, aşkım," diyor Lo ve sonra dudaklarımın dışını en büyük alay gibi öpüyor. Ryke'ın çoktan yanımızdan ayrılıp Daisy'lere gittiğini fark ediyorum.

Rose herkesin dikkatini yeniden toplamak için boğazını temizliyor. "Kıl yumağı mı?" Lo soruyor.

Rose ellerini yüksek sesle birbirine kenetleyerek onu görmezden gelir. "Siz üçünüz ortaya çıkmadan önce bir oylama yapıyorduk. Bu adamlardan öcümüzü almak istiyoruz."
_"

Lo hemen "Hayır," diyor ve beni o kadar şaşırtıyor ki ağzım açık kalıyor.

Rose kollarını kavuşturarak, hamileliğinin ilk haftasından bu yana oldukça büyümüş olan göğüslerine daha fazla dikkat çekiyor. "Bilgisiz seçmenlerden nefret ederim."

"Anlıyorum," diye zorluyor Lo, bir adım öne çıkıp benden ayrılırken. "Onları küçük kız kardeşini korkuttukları kadar kötü korkutmak istiyorsun. Ama misilleme yapıyorsun ve onları daha da kışkırtıyorsun."

Derin nefes alıyorum. Bu yeni bir Loren Hale. Tüm hatalarından ders almış biri. Doğru ve yanlış ve aradaki her gri, karışık kısmı anlayan biri.

Bu daha iyi bir Loren, başından beri uğruna savaştığı kendi versiyonu. Açıklamasından o kadar etkilendim ki gözyaşlarımı ortaya çıkmadan önce hızlıca silmem gerekiyor.

"Bu bir otokrasi değil." Rose katlanmış kağıt yelpazesini ona doğru tutuyor. "Evin ne yapacağına sen karar veremezsin."

"Eğer bu bir demokrasi ise," diye araya giriyor Connor, "o zaman neden biz olmadan oy kullanıyordun Rose?" İyi noktaya değindi.

"Sen *burada değildin*, Richard." Ona doğru döndü. "Artık buradasın, oyunu kullanabilirsin."

"Yazık bir oylama," diyor Connor kolayca. "Bana nefret ettiğin bir şeyi veriyorsun."

Rose'un kısılmış gözleri bu darbe karşısında gerçekten yumuşar. Omuzları bir an için gevşer.

Daisy musluğu kapatıyor ve ağzındaki diş macununu çoktan çalkaladığını fark ediyorum. Ryke onun elini tutuyor, bu gerçekten çok sevimli. Gülümsememi engellemeye çalışıyorum. Bir saniye önce gözyaşlarına boğulmak üzereydim, şimdi ise neredeyse ışınlanıyorum. Hormonlarımın bir su molası vermesi ve bir kereliğine de olsa beni rahat bırakması gerekiyor.

Daisy yumuşak bir sesle, "Bence bu konuda kavga etmemeliyiz," diyor.

"Değiliz," diyor neredeyse herkes hep bir ağızdan - bize gözlerini deviren Ryke hariç herkes.

"Bu tuvalet kağıdı," diye aniden araya girdim. "Biz kendi..."

"Güç," diyor Rose çenesini kaldırarak.

Ryke başını sallar. "Kendini güvende hissetmenin misilleme yapmaktan daha iyi yolları var." Gözleri benden Rose'a, Daisy'ye ve sonra tekrar bana kayıyor.

Komşularımızı kışkırtmama konusunda haklı olduğuna inandığım Lo'nun ya da desteğime ihtiyacı olan kız kardeşlerimin yanında yer almak arasında tereddüt ediyorum. "Daisy karar vermeli," diye fark ediyorum. Daisy'nin en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmak istiyorum. En çok korkan kişi o.

Daisy tedirgin bir şekilde bocalıyor, tüm gözler ona çevrilmiş. Ryke onun arkasında duruyor, kollarını göğsüne dolamış, böylece kimse meme uçlarını göremiyor. Bu el ele tutuşmaktan bile daha şirin. Aynada yüz ifademi yakalıyorum. Aman Tanrım, gülümsemem çok aptalca görünüyor.

"Ben... kimseyi üzmem istemiyorum," diyor sonunda.

Connor ona "Yapmayacaksın," diyor. "Herkesin kendi fikirleri var ve biz de sizinkilere saygı duyacağız. Yine de burada bir doğru cevap ve bir de yanlış cevap var."

Rose elinin tersiyle onun göğsüne vurur. Adam onu yakalar ve avucunu öper.

"Bunu düşünmek için biraz zaman alabilir miyim?" Daisy sorar.

"Evet," diyorum Rose onu terslemeden önce. "Bunu önce sen düşünsen daha iyi olur."

Şaşırtıcı bir şekilde Rose başını sallayarak onaylıyor ama eminim hâlâ kafasında intikam senaryoları kuruyordur. Keşke bir voodoo bebeğim ya da uzaktan ölümcül olmayan cezalar verebileceğim bir büyüm olsaydı. *Genç Cadı Sabrina* gibi. Gerçi onun büyüleri genelde geri tepirdi.

Parmağımı Lo'nun eşofmanının paçasından geçiriyorum ve Daisy ile göz göze geliyorum. "Pijama partisi mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ryke sorar.

Rose'un parmakları Connor'inkilerle birleşiyor. "Geceyi misafir odalarından birinde geçirmeyi düşünüyorduk, sadece biz kızlar."

Ryke'in yüz hatları yaklaşan bir fırtına gibi kararıyor. Belli ki onunla yatmasını tercih ediyor ama belki bizi de tekmelemesinden korkuyordur. Acaba geceleri onu güvende hissettirmek için ne yapıyor ve bizimle uyuyabilecek mi?

Rose ona, "Konuş," diye çıkışır.

Ryke, "Daisy ikinizle yatıya kalmak istiyorsa sorun yok," diyor. "Ona ne yapacağını söyleyecek değilim. Tek istediğim onun ne istediği."

Rose'un dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Julian'dan çok daha iyisin."

Lo kuru bir kahkaha attı. "Erkek nüfusunun yarısından fazlası Daisy'nin eski erkek arkadaşından daha iyi."

"Sakın bana onu hatırlatma," diyor Ryke.

Daisy boğazını temizler. "Bu gece uyumak konusunda ne yapmak istediğimi biliyorum." Herkes ona odaklanır. Derin bir nefes alır ve şöyle der: "Sanırım kendi yatağında uyumalıyım. Gerçekten birinizin üzerine yuvarlanmak istemiyorum ve korkarım bu konuda çok korkacağım... ve diğer şeyler yüzünden uykuya dalamayacağım."

Rose gibi ben de anlayışla başımı sallıyorum.

Daisy'ye gülümseyerek, "Bize duygularını anlattığın için teşekkürler," diyorum. O da gülümsüyor.

Seçtiği iki seçeneği de beğenirdim ama bu çok iyi bir seçenek. Bu gece Loren Hale'i alacağım.

Dünyadaki en sevdiğim şey.

LILY CALLOWAY

Şampanya rengi yorgan kral boy yatağın dibinde toplanıyor ve ikimiz de onu yukarı çekmek için enerji harcamıyoruz. Vücudumu ince bir ter tabakası kaplıyor ve etrafımda dönen hafif yorgunluğa rağmen, tekrarlamak için can atıyorum.

Dalgalanan hormonlarım davama yardımcı olmadı. Hem de hiç.

Lo başını yanımdaki koyu kırmızı yastığa yaslıyor, göğsü ağır bir ritimle yükselip alçalırken sırt üstü yatıyor. Birlikte yaşadığımız tüm yerler arasında bu oda en geniş ve kişiliklerimize en uygun olanı. Yatağımızın üzerinde (ışılıklı elmaslar yerine) mumlarla süslü siyah bir avize asılı. Rahat süet kanepenin yanında iki siyah gardırop, koyu mor sandalyeler, kırmızı yastıklar ve şampanya rengi bir halı bulunuyor. Gerçekten ev gibi hissettiriyor.

Lo'nun nefes alışını izlerken kalçalarımı birbirine kenetleyerek kıvrıyorum ve onun karın kaslarına dokunmak için can atıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve "Yeterince iyi değil, anladığım kadarıyla" diyor.

"Ne?" Gözlerimi kocaman açarak ciyakladım. *Çok* iyiydi. Yıldız gibiydi. Roket gemilerine ve aya yolculuklara layıktı.

Gülümsememek için kendini zor tutarken yanaklarında gamzeler belirliyor. "Sende o bakış var."

"Ne bakışı?" Yüzümü tamamen ona dönüyorum, kalçam yumuşak şiltenin üzerinde.

"Seni tekrar becermemi istediğini söyleyen," diyor bana, çok kayıtsızca. Ama yeni keşfedilmiş bir heves ve arzuyla içimi aydınlatmanın bir yolu var.

"Ah... o bakış." Yüzümü temizlemeye çalışıyorum. Zar zor işe yarıyor. Öpülmek için yalvaran yumuşak pembe dudaklarına çok sert bakıyorum. "Bunu tekrar yapmak istiyor olmam, geçen sefer yeterince iyi olmadığım anlamına gelmez."

"Biliyorum," diye nefes alıyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum, Lil." Beni beline yaklaştırıyor ve elinin bacaklarımın arasındaki ıslak noktaya ineceğini düşünüyorum. Onun yerine avucu yakamdan karnıma doğru kayıyor.

Henüz o kadar büyük ve yuvarlak olmadığım için kısmen minnettarım. Seks sırasında bazı pozisyonlar daha zor olacak ve evet, bu bencilce bir düşünce, üstesinden gelmek için gerçekten çok uğraştığım bir düşünce. Çünkü yaklaşık beş ay içinde tamamen özverili olmam ya da en azından biraz kontrollü bir seks hayatım olması gerekecek.

"Bir şey hissettin mi?" diye soruyor usulca, parmakları karnımda dolaşırken.

Beni seksten uzaklaştırmaya mı çalışıyor yoksa bu meşru bir soru mu bilmiyorum. Buruşuk çarşafı ayak bileklerinden tutup belimize doğru çekerek aletini gözlerden sakladığında, muhtemelen ilkinin bu olduğunu düşünüyorum. Ama yine de cevap veriyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Dört gözle beklediğimden değil. Garip olacak." Bebeğimin canlı ve aktif olduğunu bilmek hoşuma gidecek, ama sadece canlı ve *içimde* hareket eden bir şey fikrinin bile belli bir ürperti faktörü var. Bebeğin Lo'nun bir parçası olduğunu hatırlamak bunun bir kısmını azaltıyor.

"Yine de bana söylersin, değil mi?" diye soruyor, gözleri benimkilere kayıyor. "İlk kez ne zaman olacağını bilmek istiyorum."

Gülümsememi kontrol etme sırası bende. Lo hamile olduğumu öğrendiğinden beri bana destek oldu. Hiçbir *zaman* çocuk istemediği gerçeğini -bu bebeğin sevindirici olmaktan ziyade istenmeyen bir sürpriz olduğunu- başka bir yere rafa kaldırdı. Bir daha asla ulaşamayacağı kadar uzak bir yere.

"Sana her şeyi anlatıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Japon balığı krakerlerimi bir kase naneli çikolatalı dondurmanın içine nasıl attığım gibi. Çok güzeldi ama çok da iğrençti." Bu benim en sevdiğim atıştırmalık.

"İğrençti," diye onaylıyor Lo. Dirseğini yatağa dayıyor, parmakları hafifçe kalça kemiğimi okşuyor.

Gözlerimi kapatıyorum, adeta eriyorum ve eli tekrar yakama doğru kayıyor. *Çok acımasız*. Gözlerimi tekrar açtığımda komodinin üzerindeki beyaz zarfı görüyorum. "Belki de beklememeliyiz."

Lo bakışlarımı takip ediyor ve başını sallıyor. "Rose seni öldürecek."

Doğru söylüyor. Birkaç hafta önce, ben altın balığımı dondurma okyanusuna batırırken o saplantılı bir şekilde portakal yiyordu. Kabuğunu koparıırken, bebeğimin cinsiyetini öğrendiğimde orada olmak istediğini söyledi.

Korkutucu derecede ürkütücüydü ama gülümsüyor olsa bile evet derdim. Ultrasondan sonra doktora haberi bir zarfın içine koymasını söyledik. İşte orada duruyor. Sanırım sabaha kadar bekleyebilirim.

"Ne istiyorsun?" Ona bir süredir ikimizin de geçiştirdiği bir soru

soruyorum. "Kız mı erkek mi?" İçten içe cevabımı biliyorum.

Tarafsız olabilirim ve bir erkek ve bir kızı eşit derecede arzulayabilirim.

"Önemli olmamalı," diye geçiştiriyor, kehribar rengi gözleri benimkileri arıyor, aynı soruya vereceğim yanıtı bekliyor. Sorun değil. Önce ben itiraf edebilirim.

Kelimeleri söylemek için ağzımı açıyorum ve içimdeki korkular yüzünden boğazımda düğümleniyorlar.

"Lily?" diye mırıldanıyor, küçük bedenime doğru eğilip yüzümdeki saçları tarıyor. Vücudumun yarısına kadar gelmiş, Loren Hale'e yarı sarınmış durumda.

Bacaklarımı onunkilere doluyorum. *Daha iyi.*

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diyor bana.

Sanırım buna ihtiyacım var. Bu tür şeylerin ortaya çıkmasına izin vermeyi tercih ederim. "Eğer bir kızımız olursa..." Yumuşakça nefes alıyorum. "...alay konusu olma ihtimali çok yüksek." Annesi bir seks bağımlısı olacak. Daisy gibi olacak, sırf kız kardeşim olduğu için öyle damgalanacak. Kızımın yolunun daha engebeli, daha kayalık olduğunu hayal edebiliyorum. Daisy'ninki zaten yeterince korkunç.

Lo ellerimi buluyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Bacağım kalçasına değiyor, kasıklarına yaklaşıyor ve nabzım bir parça hızlanıyor. Eli kalça kemiğime doğru iniyor ve beni sabit tutuyor. Ve ben bu pozisyonda rahatlıyorum, vücudunun sıcaklığı beni ısıtıyor. Bu zahmetsiz bir şey. Bizim normalimiz.

"Belki gelecekte insanlar kızları erkeklerden farklı yargılamayacaklar" diyor.

"Ne demek istiyorsun?" Yine dudaklarına bakıyorum ama sözlerine odaklanıyorum.

Uçuşan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Kızlar yatıp kalktığında belki onlara sürtük ve fahişe denmeyecek. Belki erkek gibi muamele görürler. O zaman kimse senin bağımlılığını umursamayacak, Luna'yı taciz edecek kadar değil."

Luna. Kızımız olursa seçeceğimiz isim için kalbim çarpıyor.

Tarif ettiği dünya hayali görünüyor. Kurgudan yapılmış bir dünya. Bir gelecek değil.

"Şüpheli," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor ve "Onu güvende tutacağım." diyor.

Dudaklarım yukarı doğru çekilirken gözlerim yaşlarla doluyor. "Dünyaya karşı mı, Loren Hale?"

"Evet," diye başını sallıyor. "Dünyaya karşı, Lily Calloway. Bu savaşa aşınayım."

Onu öpüyorum, o pembe dudaklarla buluşmak için başımı yastıktan

kaldırıyorum.

Öpüşmeyi derinleştiriyor, uzaklaşmadan önce dili benimkine karşı duygusal bir şekilde kayıyor. "O zaman bir erkek çocuk istiyorsun?" diye soruyor beni anlayarak. Sanırım bir oğlanı bir kızdan daha iyi yetiştirebilirim. Sanırım beni anne olarak severdi. En azından öyle umuyorum.

"Evet," diyorum fısıltıyla, Lo'nun gözlerinde cevabını arıyorum şimdi. "Erkek çocuk istiyor musun?"

"Eğer bir tane istiyorsan, evet," diye başını sallıyor.

Koluna hafifçe yumruk atıyorum. "Bu bir cevap değil," diye karşı çıkıyorum. "Beni yatıştırmayı bırak."

Kehribar rengi gözleri kısılıyor ve sanki ben artık Lily değil de uzaylı bir kızmışım gibi birkaç kez göz kırpmıyor. "Ne zamandan beri *yatıştırmak* kelimesini kullanıyorsun?"

"Connor bana Noel'de eşanlamlılar sözlüğü verdiğinden beri." Rose bunun kaba bir hediye olduğunu söylemişti ama o zaman ayırıp kenarlarına notlar karalamıştı. *Piç* kelimesi gibi, şöyle yazdı: *En iyi görünen kollarındadır*. Tam anlamıyla bir gerçek. Ellerimi Lo'nun omuz kaslarında gezdirdim. "Benim için tüm havalı kelimelerin altını çizdi."

Lo kısa bir kahkaha attı. "Connor'ın havalı tanımını senin ve benim takip ettiğimizle aynı değil."

"Oh." Muhtemelen bu da doğrudur.

Sırıttıyor ve ben ne olduğunu anlamadan yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor. Sürpriz bir öpücük. Kemiklerimi sızlatan ve ruhumu uyandıran bir öpücük. Dudakları alt tarafımı nazikçe emiyor ve eli kahverengi saçlarıma dolanıyor. Bir sonraki öpücükte inliyorum, özellikle de başparmağı boynumdaki yumuşak noktayı ovarken.

Dili ağzıma girmeden hemen önce gülümsüyor.

Leğen kemiğim onunkine çarpıyor ve bacaklarım onun iki yanına açılıyor. *Evet.*

Nefes nefese, "Seni yatıştırmak böyle bir şey işte." diyor. Oh.

Sifonu çektim. "Tekrar yapabilir misin?" Merak ediyorum.

"Bana durmamı söyledin," diye alay ediyor. "Benim dileğim senin emrindir."

Yumruğumu bir kez daha omzuna vuruyorum, ama gülümsemesi daha da artıyor, bu sefer yanaklarını gerçekten çukurlaştırıyor. Ve sonra aniden "Bir kız istiyorum" dedi. Gülümsemesi sözleriyle birlikte kayboluyor. Geri gelmesini istiyorum.

"Neden?" Fısıldıyorum. Sanırım biliyorum.

"Çocuğumuzun benim gibi olmasını istemiyorum," diyor, yüzünün açılırları öncekinden daha acı verici görünüyor. "Kindar ve acı dolu, tam bir lanet

pislik." Başını sallıyor, bakışları düşüyor. "Onun da senin gibi olmasını istiyorum."

"Seks bağımlısı mı?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır Lil," diye mırıldandı. "İyi kalpli, sevgi dolu... iç gözlemci." "Ben iç gözlemci değilim."

Dudaklarımın dışını öpüyor. "Evet öylesin, aşkım." "Sadece babamın bana yaptığı hataları yapamam" diye eklerken benden sadece bir nefes uzakta.

"Sen o değilsin," diyorum usulca. Jonathan bir oğlunu yabancılaştırdı ve diğerini karanlık, karanlık bir yola sürükledi. Lo bunu asla yapmazdı.

Şakağımı öpüyor ve sonra çarşafın altından kayarak çıkıyor. "Ben duş alacağım." Çırılçıplak yataktan kalkarken bana *katıl* diyen bir bakış attı.

Yüzüm aydınlanıyor ve tam kollarına atılmak üzereyken telefonum çalıyor. Lo'nun telefonu da komodinin üzerinde titriyor. Ben kendiminkini kontrol ederken o da kendi ekranını kontrol ediyor.

Çarşamba günü saat 19:30'da evimde. Bu zorunludur, bu yüzden iptal etmeyi düşünüyorsanız, tekrar düşünün. - Jonathan

Kime grup mesajı attığına baktım: Daisy, Ryke, Lo ve ben. Bize çağırdığı "toplantıyı" hatırlatıyor. "Sadece bir akşam yemeği gibi görünüyor," diyorum midem bulansa da.

"Evet." Lo'nun sesi o kadar iyimser değil.

En kötüsüne hazırlanmaya çalışıyorum ama bu noktada artık en kötüsünün ne olduğundan bile emin değilim.

LOREN HALE

Yoğun karla karışık yağmur ve kar bizi sabah için içeriye hapsediyor, ancak dışarıda koşamasak da, Connor ve benimle egzersiz yapıp yapmayacağını görmek için kardeşimin odasına uğruyorum. Kaslarım geriliyor, göğsüm sıkışıyor ve zarfı açmadan önce, özellikle de babamla buluşmadan önce bu gerginliği atmam gerekiyor.

Kapı kolunu çevirmeye çalıştığımda kilitlendi. Tedirgin bir şekilde iç çektim. Ona mesaj atmayı denedim ama cevap vermedi. Lanet olsun, onu uyandırıyorum. Yumruğumu beyaz tahtaya vurup cevap bekliyorum.

Birkaç saniye süren sessiz sesler ve ayak seslerinden sonra kapı açılıyor. Ryke sert bir kolla çerçeveyi tutarken, Daisy'yi onun arkasından banyoya girerken yakalıyorum.

"Ne?" Ryke sadece büzgülü pantolon giymiş bir halde sertçe soruyor. Benim sorunum kıyafetsizliği ya da Daisy'nin onunla yatması değil. Bazen ne kadar tuhaf olsa da bu gerçekleri kabullenmiş durumdayım.

Beni rahatsız eden onun bariz yorgunluğu. Sert ve karanlık bakışlarının altında bile gözlerinden ne kadar yorgun olduğunu anlayabiliyorum. "Dün gece uyudun mu?"

Duş duvardan gıcırıyor. Ryke başını sallar ve sessizce konuşur. "Çok korkmuştu ve yaptığım hiçbir şey işe yaramadı..." Parmaklarını gür saçlarında gezdiriyor.

Ağabeyim her durumu düzeltmek için kendini araya sokmayı sever, bu yüzden muhtemelen bu onu öldürüyor. "Çarşamba günü toplantıya gitmek zorunda," diye hatırlatıyorum ona. "Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama onun kurallarına göre oynamamız gerekiyor." Birimiz babamızı ekerse ne olacağını öğrenmek istemiyorum. Ayrıca onu içmeye zorlamaktan da korkuyorum. Bu kadar zamandır ayık ve artık farklı biri. Elbette hala bir pislik, tam olarak yumuşak değil, ama yorumlarının çoğunu filtreliyor.

Onun etrafında olmak daha kolay.

Ryke gözlerini kısıtı ve sonra yorgun bir şekilde ovuşturdu. "Daisy'nin terapistini arayacağım ve umarım toplantıdan önce onu görür."

Duş suyunun fayanslara vuruşunu dinliyorum ve içimden bir düşünce geçiyor, yüzümü buruşturan bir düşünce. Ama yine de ortaya attım. "Sadece seks yapmayı denedin mi?" diye soruyorum.

Ryke ters ters bakıyor ve eli kapıyı suratıma arpacakmış gibi kapının çerçevesine sıkıca yapışıyor.

Sivri bir ses tonuyla detaylandırıyorum. "Bunun bir çözüm olduğunu söylemiyorum, ama yeterince uzun süre devam ederseniz yorulacak ve sonra uykuya dalacaktır."

"Lily ile yaptığın şey bu mu?" diye gergin bir şekilde soruyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bunu bana geri evirmeyecek. "Sadece bir kez, seni pislik," diyorum ona, "Daisy buna bağımlı olmayacak. O yüzden git onu becer, böylece beynini kapatıp uyuyabilir."

Ryke'in omuzları gevşer. "Regl döneminde ve şu anda becerilme fikri onu heyecanlandırmıyor."

Yüce İsa. Ağzımı ovuşturuyorum ve kimin hakkında konuştuğumuzu düşünmemeye çalışıyorum. "O lanet olası duşta. Benimle konuşmayı kes ve gidip seks yap. İşin bittiğinde ben de Connor'la spor salonunda olacağım." Konuşurken geriye doğru yürümeye başladım. "Onunla gel, bizimle gelme, sonra görüşürüz."

Beni tersliyor ama kapısını kapatırken başını salladığını görüyorum.

Merdivenlerden iniyorum ve Princeton'daki evin iki katı byklğindeki mutfağa giriyorum. Pahalı gümüş aletler, granit tezgahlar, gri duvarlar ve deri bar tabureleri Rose'un tuttuğu bir i mimar sayesinde yapılmış. Maliknenin modern, klasik ve benden daha yetişkin dekorunu her fark ettiğimde, kendime çeki düzen vermem gerektiğini anlıyorum.

Artık niversite yıllarımda olmadığımı.

Yirmi dört yaşındayım. *Büyüme zamanı.*

Deniyorum.

Tanrım, deniyorum.

Mermer lavabonun yanında, Connor cam dolaptan mavi bir kupa alıyor. "Günaydın hayatım," diyor. Nike atletik pantolon ve lacivert bir tişört giymiş, bu yüzden spor salonuna gidip gitmediğini sormama gerek yok.

Ona başımı sallıyorum ve kollarımı soğuk tezgâha dayıyorum. "Erkek mi kız mı?" Soruyorum, bu soru şimdiden kaslarımı rahatsız edici bir mengeneye hapsetmiş durumda. Onu beklerken mutfakta mekik çekmeye karar veriyorum. Adanın önüne yürüyorum ve döşeme tahtalarının üzerine uzanıyorum.

"Bu benim istediğim şey mi yoksa Rose'un sahip olacağını düşündüğüm şey mi?" diye soruyor.

"Ne istersen." Kahvesini doldurmasını izliyorum, sonra ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve bükülmüş bacaklarımı kaldırmak için göbeğimi kullanıyorum.

Connor yanıma geliyor ve ayakkabılarımın üstüne basarak beni sabit tutuyor. Kupasını kaldırıyor. "Çok çocuk istiyorum, bu yüzden ikincisi olduğu sürece hangisinin ilk olduğu gerçekten umurumda değil."

Bu beni şaşırtıyor ve dizlerimin ortasında donup kalıyorum. "Neden?" Kibirli, kendini beğenmiş - gerçekten bencil, tam olarak kötü bir şekilde değil. Bu sadece bir gerçek. Ve bunların hiçbirisi *büyük, gürültülü bir aile istediğimi* söylemiyor.

Kahvesini yudumlarken sırtıyor, altı-dört boyuyla benden daha uzun. "Zorluk ödüllendirilmeye değer ve ben yeni bir tanesine hazırım."

En azından birimiz kendinden emin. Kaşlarımı çatıyorum, sırtım yine yere değiyor. Connor, "İyi olacaksın Lo," diye beni temin ediyor.

Ona inanmak istiyorum ama insanları *yataştırmakta* iyi olan biri varsa o da Connor'dır. Beni sakinleştirmek için tasarlandığını bildiğim halde söylediği her söze inanamıyorum. Bunu seviyorum. Buna ihtiyacım var. Ama geçmişim, başarılı olmaktansa başarısız olma ihtimalimin daha yüksek olduğunu söylüyor. Ben de ona "Göreceğiz." diyorum.

Ayaklar döşeme tahtalarına vuruyor ve başımı çeviriyorum, önce bir kenenvir bilekliği fark ediyorum. Eşofmanların altına gizlenmiş uzun bacaklar -Ryke'in eşofmanları- ve üzerinde *çiçek gücü yazan* sarı bir bluz.

Ne oluyor be? "Erkek arkadaşın nerede?" Buzdolabını açarken Daisy'ye sordum. Seks yapmalarına imkan yok. Onunla bir dakikadan fazla dayanamazdı. Daha kötü bir yaltaklanmayı bastırıyorum. *Bunu düşünme.*

"Ha?" Aptal numarası yaparak bir Lightning Bolt! enerji içeceği kapıyor.

Kollarımı dizlerime dayıyorum ve Connor hâlâ kahvesini içerken onu dikkatle izliyor. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu halkalar var.

"Bok gibi görünüyorsun," diyorum ona açıkça. "Erkek arkadaşın nerede?"

Beyzbol şapkasını aşağı indirip bakışlarını örtüyor. Bu çok sinir bozucu. "Baban nasıl görüldüğümü umursamaz, değil mi?"

Bilmiyorum. "Eğer endişeleniyorsan makyaj yapabilirsin," diyorum, keskin ses tonum kulak zarımı kesiyor. "Lily yapmayacak, yani yapmak zorunda değilsin." Nefes veriyorum ve Connor kahvesini yeniden doldurmak için ayakkabılarımı çıkarıyor. İçimden bir ses bugün spor salonuna gidemeyeceğimizi söylüyor.

"Ryke burada." Beni işaret ediyor ve enerji içeceğinden bir yudum alıyor.

Tam o sırada kardeşim adanın köşesinden dönüp mutfağa giriyor. Doğruca Daisy'ye yöneliyor ve kafasındaki beyzbol şapkasını kapıyor, nemli sarı saçları tişörtünü ıslatıyor.

"Hey, kardeşim," diyorum, Daisy burada olduğu için başka bir şey eklemiyorum. Üçümüzün kızlar ve seks hakkında konuşması normal ama onlar etraftayken değil. Ve içimden bir ses onların da bize aynı şeyi yaptığını söylüyor.

Ryke başını çeviriyor ve ben de ona *ne oldu lan* der gibi bakıyorum. Bir planı olduğunu sanıyordum.

"O Lily değil," dedi aniden bana.

Gözlerim kısılıyor, kanım ısınıyor. "Bu da ne demek oluyor?" "Öyle mi?" Daisy kaşlarını çatarak Ryke'a soruyor.

Ryke sinirli bir inilti çıkarır. "Bırak artık."

"Hayır," diye bağırdım. Şimdi aklım başımdan gidiyor. "Sen başlattın. Sen bitir."

"Yaşamak için kelimeler," diye gülümsüyor Connor. Bu tartışma hakkında hiçbir bilgisi olmadığı için tamamen rahat, ama belki de bizi gözlemleyerek ihtiyacı olan her şeye sahip.

"Demek istediğim," diyor Ryke kollarını uzatarak, "Lily yatakta neredeyse *her şeyi* yapar." Lily ile *sık sık* seks hakkında konuşuyor olması beni hâlâ tedirgin ediyor. "Daisy yapmaz ve ben de onu istemediği halde seks yapmaya zorlamayacağım."

Daisy'nin ağzı düşmüş, yüzü utançtan kızarmıştır. Hızla Connor'a bakıyor ve daha da kızarıyor. "Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldanıyor.

"Oluyor," diyorum ona alaycı bir gülümsemeyle.

Ryke konuyu kapatmaya çalışarak, "Hıyarlık etme," diye tersliyor.

Lily'ye Daisy'nin uykuya dalmak için seksi kullanıp kullanmadığını sormak için bekleyebilirim - bu yüzden "lanet bir pislik" olmaz. Ya da Daisy gittikten sonra Ryke'a sormak için bekleyebilirim. Ama açıkçası, bu çok fazla iş gibi geliyor. Ayrıca, Ryke kız arkadaşım ile sık sık seks hakkında konuşuyor, tahmin et ne oldu? İşte böyle hissettiriyor. "Daisy," diye sesleniyorum ona, yere otururken bacağımı uzatıyorum.

Ryke bana bir bakış fırlattı. "*Lo*, siktir git."

Daisy beni kabul ederken ben onu görmezden geliyorum. Ve doğrudan soruyorum, "Hiç seks yaparak uyumayı denedin mi?" Yüzümü buruşturmamak, kelimeleri söylemekten daha fazla çaba gerektiriyor.

Ryke ona, "Ona cevap vermek zorunda değilsin," diyor. Ve benimle konuşuyor,

Kapa çeneni. Bunun için çok geç.

Yüzü kıpkırmızı kalıyor. "Bilerek değil, hayır..." Daha fazlasını eklemek için ağzını açıyor ama tereddüt ediyor.

"Duygularımı incitmekten korkma," diyorum ona. "Bunu kaldırabilirim." Bu yüzden hep kendini tutuyor, bu yüzden herkes Lily'nin etrafında pervane

oluyor.

ve beni. Bizi cam bebekler gibi kıracaklarından korkuyorum. Ben bunu geçtim. Bütün hasar verildi. Zaten kırılmış bir şeyi kıramazsın.

"...seksi bu şekilde kullanmak istemedim." Hemen ekliyor, "Lily ile yaptığının yanlış olduğunu söylemiyorum, sadece..." Bir nefes verir. "Belki de denemeliyim..."

"Hayır, istemiyorsun," diye araya giriyor

Ryke. "Ama Lo diyor ki-"

"Lo, seni öldüreceğim," diye hırlıyor Ryke bana, öldürücü bakışlarıyla. "Bütün cevaplara sahip değilsin."

Ellerimi kaldırıyorum. "Sakin ol Chewbacca, bu sadece bir öneriydi."

Daisy'ye başımı salladım. "O haklı. Belli ki bunu yapmak istemiyorsun, o yüzden yapma." "Neyi yapmayayım?" Lily aniden kucağıma oturarak kasıklarına yerleşiyor. Elleri göğsümün üzerinde düz bir şekilde uzanıyor.

Yüzünü benimkine iyice yaklaştırıyor ve "Neden yerdesin?" diye fısıldıyor. Yanakları parlıyor

Neredeyse anında gülümsememe neden olan bu coşkulu mutluluk.

Uzun bir don ve beyaz tüylü Wampa şapkası giyiyor ve ben bir geçmişe dönüyorum: On yedi yaşındaydı, aynı kamp iç çamaşırlarıyla çocukluk evimin önünde duruyordu. Şimdi olduğu kadar sevimli.

Burnum tüy kadar hafif bir dokunuşla onunkine değişiyor ve nefesinin keskinleştiğini duyuyorum. Dudaklarımı kulağına götürüp mırıldanıyorum: "Bana sarılman için hazırlıklıydım."

Göğsümü şakacı bir şekilde itiyor ve ben gülüyorum, kalçalarını kavriyorum, böylece onu tam burada istediğimi anlıyor, daha uzakta değil. Bir adım ya da bir metre değil. Bilinçsizce pelvisini içime sokuyor ve aletimdeki basınç arttıkça bir iniltiyi yutuyorum. Buna alışmışım.

Boynundan alnına doğru uzanan kızarıklığa bile alıştım. Kendini öğütmenin ortasında yakaladı ve dondu kaldı. O herkesin baktığını fark ederken ben onun Wampa kulak kepçelerini çekiştiriyorum.

"Merhaba," diyor. "...Neyi böldüm?"

"Hiçbir şey," diyor Daisy çabucak.

Connor sanki ondan daha iyisini bekliyormuş gibi, "Bu hiç de şüpheli değil," diyor. Sanki lanet olası bir aldatma ustasıymış gibi. Yani bizden çok şey sakladı ama *o kadar da* iyi değil.

Lily'nin bakışları Ryke'tan Connor'a, oradan da bana yöneliyor. "Ona karşı çete kurmuyorsunuz, değil mi?" Keskin bir nefes alarak duraklıyor. "Yani öyle değil!"

Birden "çeteyi" cinsel bir seviyeye taşıdığını fark ederek irkildim.

"Lily," diye inliyor Ryke, elleri sıkıntıyla başının üzerinde. O da benim gibi hissediyor. Connor hâlâ kayıtsız. Keşke ben de öyle olabilseydim ama zihnimin temizlenmesi gerekiyor.

"Özür dilerim!" diye bağıyor, gözlerini kapatarak. "Herkesin bunu düşündüğünü sanıyordum." Bana bakıyor. "Sen düşünüyordun, değil mi?"

"Elbette," diye yalan söyledim.

Kuru ses tonumu kolayca yakalayarak ellerinin içine doğru inliyor. "Lily, sorun yok," diyor Daisy. "Önemli bir şey değil."

Lily uzun bir nefes veriyor, ben de omuzlarına masaj yapıyorum. Sonra bir çift topuklu ayakkabı döşeme tahtaları üzerinde tıkırdıyor. İşte başlıyoruz.

"Herkes hazır mı?" Rose parmaklarının arasında bir zarfla soruyor. "Öğleden sonraya kadar bekleyeceğimizi sanıyordum?"

Ben de öyle dedim.

"Şu anda herkes bir arada." Aslında kin dolu bir karşılık vermekten kaçınıyor. Ve ne kadar gergin olduğu, sarı-yeşil gözlerinde titreşen korkudan belli. Connor da bunu hissetmiş olmalı çünkü anında onu göğsüne çekiyor ve belini sıkıca kavıyor. Siyah elbisesi, Lily'ninkinden çok daha büyük olan bebeğinin karnını ortaya çıkarıyor.

Bu beni korkutuyor.

Her kızın bedeninin farklı olduğunu biliyorum ama bazen Lily'nin Rose'un bedenine kıyasla bebeğimizi kaybedip kaybetmeyeceğini merak ediyorum. Ve bu beni daha da korkutuyor... Başta hiç istemediğim bir şeyi kaybetmekten korkuyorum.

Bu duygular çılgınca. Her boktan duyguyu koltuk değneği olmadan yaşayabiliyorum. Maker's Mark yok. Macallan ya da Jameson yok.

Sanırım bununla bir sorunum yok. Acıtsa bile.

Lily buruşturulmuş zarfını açıyor ve benim sırtım dikleşiyor, alt dolaplara yaslanıyorum, Lil hala kucağında.

"İlk sen mi gidiyorsun?" Lily omzunun üzerinden boynunu uzatarak kız kardeşine soruyor.

Rose başını sallar, nefesini tutarken köprücük kemikleri çıkıntı yapar. "Hayır, sen git." Connor, Ryke'ın kulak misafiri olabileceğini umursamadan Fransızca konuşuyor ve Rose kısık bir sesle cevap veriyor.

"Kameramı alayım mı?" Daisy parlak bir gülümsemeyle soruyor. Neredeyse dikkatimi gözlerinin altındaki koyu halkalardan uzaklaştırıyor.

"Telefonunu kullan," diyor Lily, elleri sinirden titreyerek. "Ama Instagram'da hiçbir şey paylaşma."

Daisy sahte bir nefes alır. "Çoktan yaptım."

"Ha ha," diyorum kuru bir sesle.

Ryke onu dolaplara yaslayıp sikecekmiş gibi bakıyor, bu yüz ifadesini görmekten hiç hoşlanmıyorum. Sonra Daisy bir eli sağlam, diğer eli alçıdayken yüksek tezgâhın üzerinde zıplamaya çalışıyor.

Ryke tereddüt etmeden onu kolayca kaldırır. Bacaklarını sallıyor ve akıllı telefonunu uzatıyor. Fotoğraf yerine bizi kaydetmeye başlıyor. Hatta anlatarak, "Günlerden Cumartesi, 7 Şubatth . Lily Calloway bebeğinin cinsiyetini öğrenmek üzere. Kız mı olacak erkek mi? Tahminler?" Telefonu Ryke'a dönüyor.

"Kız," diye kestirip atıyor.

"Bir gülümseme," diyor

Daisy. Dudakları zar zor kalkıyor.

"Zavallı," dedim ona. "Müstakbel çocuğum için bile gülümseyemiyorsun." "Evet, Ryke Amca," diye şaka yapıyor Daisy.

Ryke ona sert bir bakış atar. "Bunu bir daha söyleme." Ve sonra gerçekten gülümsüyor, dişleri olan tam bir gülümseme değil, ama yeterince iyi. Bu video kaydı aslında kaslarımdaki gerginliği azaltıyor.

Lily bile daha fazla heyecanla canlanıyor, endişeleri başka bir yere savruluyor. *Teşekkürler Daisy.*

"Tahmininiz nedir, Connor ve Rose?" Kameralı telefonu kahve cezvesinin yanındaki çifte doğrultuyor.

Rose sertleşir, "Kızım."

"Evlat," diyor Connor, kupasını tezgâhın üzerine koyarken.

Rose yüzünü ona dönüyor. "Bana katılmamak *zorunda* mısın?" "*Zorunda değilim.*" Sırıtmak için duraklıyor.

"Hoşuma gitse de."

Rose aniden sessizleşir ve eli saçlarının altından kayarak onu alnından öper.

Sonra Daisy telefonunun lensini bize doğru çevirdi. "Lily ve Lo, tahminler?"

Lily'nin yeşil gözleri benimkilere kayıyor ve o kadar çok korku ve tereddütle dolup taşıyor ki keşke yalnız olsaydık diyorum. Bu yalnız anda. Böylece ona sarılabılırdım. Dünyanın geri kalanını kapatabılırdım.

Sadece biz.

Artık gürültü yok.

"Bir kız," diye nefes alıyor Lily. Onun istediği bu değil. Benim istediğim de bu, ama her halükarda canım yanacak.

"Oğlum," diye fısıldıyorum.

Göğsü çöküyor ve erkek olmayacakmış gibi başını bana sallıyor. Olabilir. Bir yanım Lily için mutlu olacak. Diğer yarım ise yine korkudan altına sıçacak. En çok sevdiğim yanım ona ait olan yanım.

"Acele et," diyor Rose, sesi anormal derecede tiz. Yaltaklanıyorum. Sırada kendisi olduğu için dehşete düşmüş gibi. Rose her gün beni ne kadar kızdırsa da, onu bu şekilde izlemekten hoşlanmıyorum

Connor kulağına hızlıca fısıldıyor ve onun ellerini endişeyle ovuşturduğunu fark ediyorum. Connor bir tanesini tutuyor, böylece derisini acıtmayı bırakıyor.

"Sen aç," diye fısıldıyor Lily bana, dikkatimi başka yöne çekerek. Zarfı elime tutuşturuyor.

Midem sıkışıyor ama bir şekilde eklemlerimi çalışmaya zorluyorum. Mührü yırtıyorum ve beyaz kâğıdı açıyorum. Nabzım sanki bir binadan atlamak ve tıklım tıklım dolu bir stadyumun önünde konuşma yapmak üzereymişim gibi hızla atıyor. İlk başta yazılan harfleri zar zor okuyabiliyorum. Birbirlerine karışıyorlar ve onları ayırmak birkaç uzun saniye alıyor.

Uzun bir süre yüz ifademi inceledi ve "Erkek" dedi.

Sıfırın altında bir sıcaklıkla karşı karşıyayım ve zaten gerçek olduğunu bildiği şeyi doğrulayabilmesi için kâğıdı ona uzatıyorum.

Gözleri hevesle kelimelerin üzerinde geziniyor ve sonra kâğıdı özenle katlıyor.

"Gülümseyebilirsin, Lil." *Lütfen gülümse.*

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır.

Hayır. Öne eğildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Lily. *Ben muthuyum.*" Bir yerlerde. Ona ait olan tüm iyi yerlerde. Orada olduğumu biliyorum.

Dudaklarını yalarken dudakları çatlıyor ve gerçekten bir oğlumuz olacağını teyit etmek için tekrar gazeteye bakıyor.

Düşen gözyaşlarını siliyorum. "Bir şey söyle," diye nefes alıyorum. *Gülümse, Lil.*

"Ben... gerçekten çok mutluyum." Sesi titriyor. Sonra yarı mahcup bir gülümsemeyle gülüyor. Benim için. İki zıt duygunun uçurumunda.

"Böylesi daha iyi, bir erkekle," diye fısıldıyorum, cam gibi gözleri benimle kâğıt arasında gidip geliyor. "Buna inandığıma inanmalısın." Tek istediğim onun sevincini hissetmek ve benden ona sızan katranı temizlemek. Dokunduğum çoğu şeyi mahvediyorum ve elimde kalan en iyi şey o.

Tekrar tekrar başını sallıyor, bunu gerçek olarak kabul etmeye çalışıyor ve sonra onu öpüyorum, çaresizlik damarlarımı, kemiklerimi, parçalanmış ruhumu boğuyor. Boğazında bir ses dalgalanıyor. Benim ona yapıştığım gibi o da bana yapışıyor; bedenlerimiz kelimelerimizin vaat edemediği şeyleri vaat ediyor.

Daha derin bir kucaklaşma için keskin bir nefes alıyorum, dilim onunkine karışıyor. Göğsü benimkiyle birleşiyor, ellerim şapkasının altındaki kısa saçlarında kayboluyor.

Lily ile tek bir insanmışız gibi hissettiğim anlar oluyor. Tenimizi ısıran her hissi paylaştığımız anlar.

Mutfakta bizden başka kimse yok.

Yine de öyleler. Rose yüksek sesle Fransızca bir şeyler bağırdığı anda bu gerçeğin farkına varıyorum.

Lily ve ben aniden ayrıldık.

Rose bağırırken bizi işaret ediyor ve Connor da hemen karşılık veriyor, Connor Rose'un bileklerini kavradığı anda konuşmanın ciddiyeti ortaya çıkıyor ve Rose'un çırpınmasını durdurmak için onu tutuyor.

Lily ve ben hızla ayağa kalkıyoruz. "Neler oluyor?" Lily, kavga eden çift dışında bunu bilebilecek tek kişiye soruyor.

Ryke bir elini Daisy'nin kalçasına koymuş, kaşları sertleşmiş bir halde Rose'u izliyor. "Bunu yapamayacağını söylüyor," diye tercüme ediyor. Daisy telefonunu kapatıyor ve kamerasını bir kenara koyuyor.

"Ne yapmak?" Kaşlarımı çatıyorum. Bir erkek çocuk sahibi olmaktan bu kadar korkuyor olamaz.

"Cinsiyete bakın," diye açıklıyor Ryke. "Connor ona hiçbir şey olmamış gibi davranmayı bırakması gerektiğini söylüyor."

Lily'nin ağzı düşüyor ve başı kız kardeşi ile Ryke arasında gidip geliyor. "Ve?" diye soruyor. Bir çevirmene sahip olmak güzel, bu da şu soruyu akla getiriyor...

"Bunu neden daha önce yapmadın?" Şak diye söyledim.

Eli, tezgâhtan sarkan bacaklarını sallayan Daisy'nin kalçasında yükseliyor. "Çünkü şimdiye kadar hiç önemli değildi. Her gün birbirlerine söyledikleri şeyleri duymak istemezsin. Güven bana."

Evet, öyle.

Lily ayaklarının üzerinde öne doğru sallanıyor. "Rose ne dedi?"

Ryke bir saniye dinliyor. "Cinsiyeti şimdi ya da bebek doğduğunda öğrenmelerinin bir önemi yok."

Connor ağır ağır nefes alıyor, yüz hatlarında daha fazla duygu dolaşiyor: öfke, endişe, kararlılık -genellikle gizlediği şeyler. Konuşuyor

Tekrar. Fransızca. Kendi dünyalarındalar. Lily ve benim içinde olduğumuz gibi. Ciddi bir an için çevremizi bloke ediyoruz.

Ryke tercüme etmeye devam ediyor, "Diyor ki, *yapabileceğin herhangi bir şekilde hazırlanmak istemiyor musun?*"

Rose onun avuçlarında sarsılır ve geri çekilir.

"*Ne kadar okusam ve çalışsam da bir bebeğe hazırlanamayacağımı* söylüyor. *Asla hazır olamayacağım.*" Bu gerçeğe birlikte odaya bir ağırlık çöküyor. Sanırım hepimizin paylaştığı bir korku bu, ama Rose çocukları hiç sevmedi, bu yüzden belki onun için farklıdır. Bilemiyorum. Başımı sallıyorum. Erkek ya da kız çocuk sahibi olmanın ötesinde bir şey bu, sadece çocuk sahibi olmak.

Ryke bu çeviri işi onu sinirlendiriyormuş gibi iç çekiyor. "Connor'ı duyamıyorum." Çünkü Rose'un kulağına fısıldıyor.

Sonra Rose tekrar kocasının güçlü pençesinden kurtulmaya çalışır. "Bırak beni Richard," der ve sonunda İngilizceye geçer.

"Rose," diye zorluyor adını, sesi o kadar soğuk ki kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Connor," diyor aynı soğukkanlılıkla. "*Dur.*" Sarı-yeşil gözleri ona saldırıyor.

Kollarını serbest bırakıyor ve yumruğunda sıkılı duran beyaz zarfı fark ediyorum. "Bir kızımız olacak," diyor sanki bir gerçekmiş gibi. Kesinlikle öyle değil.

Sonra mutfak çekmecelerini açıp kapatmaya, bir şeyler aramaya başlıyor.

"Rose," diyor Connor tekrar, sesi daha dengeli ve ılımlı. "Sorun yok. Sadece bir saniye dur ve nefes al." Onu dinlemiyor. "Rose."

Rose'un dördüncü çekmeceyi çarparak kapatmasını izlerken başımı sallıyorum. "Kendini kaybetti."

"Kapa çeneni, Loren!" Rose bağırır.

İrkildim. Açıkçası onun da beni dinlediğini düşünmüyordum. Sonra beşinci çekmecedeki bir paket kibrit buldu.

"Rose!" Daisy ve Lily hep bir ağızdan çığlık atar ama Connor, kız kardeşleri ona saldıramadan karısının yanındadır. Çoktan bir kibrit yakmış ve kâğıda tutmuştur.

Alev belgeyi hızla yutuyor ve Connor belgeyi onun elinden alıp lavaboya atıyor. Onu arkadan tutuyor, kolları beline sıkıca sarılmış ve kulağına mırıldanırken, sert vücudu çözülmeye başlıyor, sanki her uçucu, zehirli duyguyu kovuyor ve onu çıplak bırakıyor.

Yüzüm yine kalıcı bir yaltaklanma içinde. Hamileliğinden beri sinir krizleri daha sık oluyor.

Connor onu kendi etrafında döndürüyor ve sonra başını omzuna bastırıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve onları yeterince iyi okuyabiliyorum. Mahremiyete ihtiyacı var.

Daisy tezgahtan atladı ve Ryke'la birlikte oturma odasına gitti. Lily'yle ben de arkasından gidiyoruz, elim onun elinde. Rose'un bebeğinin cinsiyetini kimsenin öğrenmesine imkân yok. Doğacağı güne kadar öğrenemeyeceğiz.

Mutfaktan uzaklaştığımızda Daisy geriye doğru yürüdü ve "Maximoff Hale. Yaşayan en havalı anne babaya sahip olacak." Yumruğunu Lily'ye doğru uzatıyor, Lily gerçekten de ıslıl ıslıl gülümsüyor. Sadece bana baktığında biraz duraksıyor - sorun olup olmadığından emin olmak için.

Beni üzmekten endişe etmesinden nefret ediyorum. *Gülümsediği* için. Ona başımı sallıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum.

Lily kız kardeşini yumrukluyor.

Sonra Daisy, hayatımı olduğundan daha iyi gösteren güneşli bir ifadeyle yumruğunu bana doğru kaldırıyor. Gözlerimi karşılayan kardeşime bakıyorum. Anlıyorum. Onu neden sevdiğini.

O karanlık bir yerde bir ışık. Çok kötü şeyler yaşarken bile. Daisy ve Ryke özverinin tanımıdır. Kıyaslarsak, ben canavarım, pisliğim, kötü adamım. Ama Lily Calloway'in gözünde ben kahramanım.

Bunun bir anlamı olmalı.

LOREN HALE

En iyi arkadaşım, sevgilim, bir gün eşim olacak kadın doyumsuzdur.

Terden sıırıslıklam olmuşum, saçlarım Lily'nin içine girerken kayganlaşmıştı, ellerim yatağımızın üzerinde başının üstünde bileklerini kavırıyordu. Onu derinden öpüyorum ve pelvisimi daha sert sallıyorum. Ağlamak için dudaklarımdan uzaklaşıyor, ağzı sürekli açık, nefesi kesiliyor. Gözlerinin kapanışını, serbest kalmak için titreyen uzuvlarını izliyorum ve vücudum alev alev yanıyor. Sikim boşalmak için çığlık atıyor.

Şu anda.

Talebini görmezden geliyorum. Sığ nefesler ve boğazımı sızlatan bir iniltiyle Lil'e karşı ritmik bir şekilde itiyorum ve bunu onun için yeterince iyi hale getirmeye çalışıyorum. Bileğini bırakıp bedenlerimizin arasına uzanıyorum, parmaklarım şişmiş klitorisini okşuyor.

Kendini kaybediyor, sırtı kamburlaşıyor, leğen kemiği tam benimkine giriyor. "Lo!" diye bağıyor.

Gelme, kafamın içinde kendimi zorluyorum. Doruğa ulaştığında aletimin etrafındaki nabzını hissettiğimde bile. Zirveye çıkmak istemiyorum. Henüz değil.

Lil'in içi hâlâ sert ve dolu, hareket etmeye devam ediyorum ve serbest eli, hamileliğinden beri göğsü çok daha büyük olan hassas göğsüne masaj yapıyor. Elini hafifçe kenara itiyorum ve parmaklarımla dikleşmiş meme ucunu çimdikliyorum. Yanağını yastığın içine gömüyor. "Evet," diye nefes aldığını duyuyorum.

Yüce İsa. Yakında boşalacağım. Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Bir saniyeliğine beni kör eden bir noktaya çarptım ve "Lil." diye homurdandım.

İnliyor, bacakları belimin etrafında titreşiyor.

Bedenim onunkine kaynaklanmış. Aramızda ayrılık yok. On dört yaşındayken birlikte seks yapmıştık ve doğru olması için yalvarsam bile yanlış hissettirmişti.

On yıl sonra, sanki hiç ayrılmamışız gibi onun içine sığıyorum. Ve belki de hala diğer çiftlerin sahip olduğu "doğru" değil - ama bu yanlış bir aşk değil. Sadece bize ait olan türden.

Sertçe itiyorum ve boşalıyorum, sinirlerim ateşleniyor ve tenim yanıyor. Göğsüm hava almak için inip kalkarken onu dolu tutuyorum. Kollarını bana

doğru uzatıyor

omuzlarını ve kalçalarını belime daha sıkı sarıyor. Neredeyse yeniden taş gibi olmuşum. Bir iniltiyi bastırıyorum ve yüz ifadesini inceliyorum. Tek yorgunluk sarkan göz kapaklarında yatıyor. Sadece hafifçe.

"Yine," diye fısıldıyor, kalan enerjisiyle bana doğru itmeye çalışıyor.

Hamile Lily şimdiye kadar karşılaştığım en azgın Lily. Daha önce onu memnun etmek zordu. Ama her zaman başardım. Şimdi ise tam anlamıyla imkansız.

O hâlâ bana yaslanmışken yan dönüyorum. Geri çekilmiyorum. Nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için tarıyorum ve o da sanki ona sesleniyormuş gibi dudaklarına bakıyor. Sonra beni açlıkla öpüyor, yan yana yatarken kalçalarını sallıyor. Çarşaflar yatağın ayak ucunda toplanmış, yorgan sarkıyor. Loş ışıklar yüz hatlarını benim için mükemmel bir şekilde aydınlatıyor ve teninin her santimi bastıramadığım bir uyarılmışlıkla dolup taşıyor.

"Lil," diye nefes alıyorum, kulağına fısıldamak için öpücüğü kesiyorum.

"Şşt."

"Sadece bir tane daha..." diyor, ellerinden biri aşağı iniyor, sanki yardım etmezsem inmek için kendine dokunacakmış gibi.

Bileğini tekrar kavıyorum ve kolunu omzuma doğru çekerek oraya tutunmaya zorluyorum. "Bana bak, aşkım."

Başını eğiyor ama gözleri dudaklarıma takılıyor.

"Daha yükseğe," diyorum. Lily için bedenimin, bir şişe burbonla yatağa sokulmama eşdeğer olduğunun farkındayım.

Yeşil gözleri nihayet kehribar rengi gözlerime bakıyor, dudakları ihtiyaçla aralanıyor.

Bilinçsizce öne doğru sallanıyor, özellikle de çene hattımı takip ederken.

Kalçasına sert bir el koyuyorum ve tamamen sertleşmemek için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi açtığımda *bana* bakıyordu, dudaklarıma ya da vücuduma değil. *İyi iş, Lil*. Kolum başının arkasında olacak şekilde daha da yaklaşıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Bir kez daha," diyor geniş gözlerle. "Söz veriyorum bu son olacak. Yemin ederim."

Onu reddetmekten nefret ediyorum, özellikle de hormonları vücuduyla oynarken. "Sikim sana ait ama bütün gece sikemezsin Lil." Onun kişisel seks oyuncağı da olabilirdim, ki açıkçası *seks* bağımlısı olmasaydı bununla ilgili bir sorunum olmazdı.

Kızarıyor ve nefesi daralıyor. Bakışlarının şaftıma inişini izliyorum, geri kalan kısmım bacaklarının arasında kayboluyor, bir uyluğu belime sarılıyor.

"Üfleyebilirim-" diye başladı.

"Hayır, beni dinle Lil," diyorum zorla. "Uyuyacağız ve sonra..." Saate bakıyorum. Sabah 3. "...sabah yine seks yapacağız. Ama beklemek zorundasın." Başka bir orgazm olmadan yirmi dört saat dayanabileceğini hayal bile etmeyeceğim.

"Tamam," diye nefes alıyor ve ben çekilmeye gidiyorum. Ama o pazularımı kavırıyor, parmakları derine iniyor. "Bekle, bekle."

Tereddüt ediyorum ve sonra ona geri dönüyorum.

Büyük yeşil gözleri bana bakıyor. "Ben sadece... seni içimde istiyorum."

Sözleri tenimi ısıtıyor. Onun içinde kalmayı çok isterdim ama... "Hareket edemezsin."

"Yapmayacağım!" diyor, göğsü hevesle kalkıyor. "Gerçekten hareketsiz olacağım, söz veriyorum."

Seks sırasında verdiği baş döndürücü sözler çok sevimli ama tamamen güvenilmez. Bir an için vücudunun uzunluğuna göz gezdiriyorum, teni terden boncuk boncuk olmuş, zayıflığı ve kemikli kalçaları aslında sağlıklı, kadınsı ve narin.

"Bırak deneyeyim," diye yalvarıyor.

Ve bu benim için yeterli. Yenilgiyle sonuçlanacağını düşünsem bile ondan bir başarı çılmayacağım. "Deneyebilirsin, aşkım." Küçük bir test olarak dudaklarının hemen dışını öpüyorum. Beni daha fazla öpmekten kendini alıkoyuyor, ama nabzının aletimin etrafında attığını hissediyorum, neredeyse içinde büyümeme neden olacak bir his.

Derin bir nefes alıyorum ve bedenimi benimle işbirliği yapması için eğitiyorum. Onun için. Sert olamam, yoksa o da itmeye başlar ve ben de isteklerimi kontrol edemem.

"Gözlerini kapat," diye hatırlatıyorum ona. "Uyu."

Yanağı yastığın üzerinde, sonunda gözlerini kapatıyor. "Uykumda hâlâ seni görüyorum," diyor, dudakları gülümseyerek yükseliyor.

Ben de gülümsüyorum. "Benim çirkin bir versiyonumu hayal etmeye çalış." "Hayır," diyor sevimli bir surat ifadesiyle.

Onu dudaklarından çabucak öpüyorum, avucumu sırtının küçük kısmına, kışının üstüne bastırıyorum. Vücudunun her santimetresine aşınayım ve bu bilgi şaftımı Lily'nin en iyi el işinden daha sert kavramayı seviyor. Kulağına fısıldıyorum, "Düzinelerce süper gücün iş başında olduğu ve daha da fazla kaybın olduğu bir mutant savaşı hayal et." Şu anda düşünebildiğim en az seksi şey bu.

Omuzları gevşer ve güçlü bir şekilde nefes verir.

Yorgunluk kaslarımı gevşetmeye başladı. Ama onun için duyduğum endişe onları tekrar bağlıyor. Benden önce onun uykuya daldığından emin olmak istiyorum.

İçime girmeden önce sadece birkaç dakika geçti. *Lanet olsun.* Basınç sertleşmeme neden oluyor ve nefessiz, zevk dolu bir çığlık atıyor. Neredeyse saniyeler içinde boşalıyordum.

"Lil," diye azarlarken gözleri birden açıldı. "Ne oldu?"

Omzumu kavradı. "Hayal ettim..." Yanakları kızarıyor. "...Hellion X-23'ü beceriyor. Bu benim suçum değil!" diye bağırıyor. "Hayal etmem gerektiğini söylediğin mutant savaşının bir parçasıydılar."

"Artık sana mutant yok, aşkım."

"*Nonono,*" diyor hemen. "Onlarla başa çıkabilirim. Ve seninle de. Ve senin..." Gözleri pelvislerimize düşüyor. Bacakları ve kolları titriyor, hareket etmemek için kendini zor tutuyor. Şu anda tek istediğim, onu döllerimle doldurana kadar ona karşı derinlemesine sürtünmek.

Ama kötü bir çizgideyiz.

"Taşınacaksın, değil mi?" diye fısıldar. "Lütfen Lo. Sertleşmişsin ve bu..." tekrar kamburlaşıyor.

Aman Tanrım. Sinirlerim geriliyor. "Sakin ol... sakın ol," diye fısıldıyorum. Alnımı onunkine yashıyorum ve uzun bir nefes alıyorum. "Ne hayal ettin?" Elimi karnından göğsüne doğru götürüyorum ve başparmağımla meme ucunu ovuyorum.

"Hmm?"

"Hellion ve Laura ile mi?" En sevdiğim *X-Men* çiftini gündeme getirerek soruyorum. "Onun sertliği... bacaklarımın arasında... yani *onun* bacakları," diyor usulca.

"Lütfen..."

Başımı aşağı eğip dilimle meme ucuna fiske vuruyorum, o da gözlerini devirip ağzı açık donakalıyor. Kıçını kavriyorum ve sikimin etrafında kasılırken onu çok daha sert bir şekilde içime itiyorum. *Tanrım.*

Lanet olsun.

Zihnim damarlarımla birlikte patlarsa da bir şekilde onunla gelmiyorum. Alışkanlık işte. Kendimi tuttum.

"*Tekrar,*" diye nefes

alıyor. Doyumsuz.

Kaç kere sevişirsek sevişelim, *yine aynı şeyi* söyleyip duracak.

"Sonra," diyorum ona.

"Sertleşmişsin," diyor, gözleri bininci kez dudaklarımda. "Aletimi görmezden gel, Lily Calloway."

Aval aval bakıyor. "Asla."

Gülümsememeliydim ama gülümsedim.

"Tahmin et ne oldu, Lil?" "Ne mi?" Gözleri parlıyor.

"Seni yavaşça becereceğim ve sonra tam içinde kalacağım. Ondan sonra tekrar boşalacaksın ve ben çekileceğim." Kelimenin tam anlamıyla Lily'nin kasılmasına, nabzının atmasına ve sikime karşı kenetlenmesine dayanamıyorum. Yoğunluk ve baskı benim için çok fazla.

Kaşları çatıldı. "Bu hiç hoş değil."

Yakınına eğildim, dudaklarım onunkinden bir nefes uzakta. "O zaman en son duyan sen olmalısın... Ben çok... çok... *kötüyüm*." Onu o kadar güçlü öpüyorum ki, geri çekilip vücudunu içime çektiğimde başı yastıktan kalkıyor.

Sonra ona doğru sürtünüyorum. Etrafım o kadar sıkı ki, sikimi zorlukla geri çekip içeri sokabiliyorum. Sadece ileriye doğru kazıyorum, şimdi yan yana yerine onun üstündeyim ve dilimle onun tadına bakıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde batıyor ve şişiyor. Hareketimle birlikte tüm yatak sallanıyor, tahta direkler duvara çarpıyor.

Altımda küçücük, cinsel şeyler için yanıp tutuşan açgözlü küçük bir kız gibi. Çocuğumuzu taşıdığının farkındayım ve bu sadece içimi ısıtan hisleri artırıyor.

İki itiş daha ve Lily yine yastığa doğru inliyor.

Kolumu yatağa dayıyorum, boğazımı kesen bir ses çıkıyor. Onun sıcaklığında hareketsiz duruyorum, zihnimi yorgunlukla dolduruyorum. İkimiz de terden sırılsıklam olmuşuz, saçlarımız maraton koşmuşuz gibi ıslanmış.

Tekrar yan yatıyoruz ve yüz hatlarını inceliyorum.

O söylemese bile gözleri söylüyor. *Tekrar*.

Hayır.

Bu o olmalı. Dudaklarını hafifçe öperim. "Artık yok."

Anlayışla başını sallıyor ama uzuvları bir tur daha atmak istercesine titriyor. "Bu sefer uyuyacağım. *Söz veriyorum*." Kararlılıkla başını sallıyor.

Dudaklarım şakağına değiyor ve nemli saçlarını okşuyorum. Uzun bir gece olacak.

LILY CALLOWAY

Orgazmlarım bu dünyanın dışında inanılmaz.

Bu hem en iyi hem de en kötü şey. Sadece daha fazlasını istiyorum. Lo'ya, "Sanırım bu senin şimdiye kadarki en lezzetli viskiyi tatman gibi bir şey," diyorum beni ayağa kaldırırken, arada şekerlemelerle uzun, çok uzun bir süre oyalandıktan sonraki sabah.

Her yerim ağrıyor ve eklemlerimde ve tatlı noktamda bir ağrı hissetmeden zar zor ilerleyebiliyorum.

Zihnimin bunun bir gerileme olduğuna inanmasına izin vermeyeceğim, hamileliğin bir belirtisi olduğunda değil: harika orgazmlar ve daha yüksek libido. Normal olmayan şey: içimdeki kontrol edilemez, zorlayıcı canavar. Ama Lily canavarı körfezde, rahat bir mağarada kış uykusunda. Bundan eminim. Bir daha asla dışarı çıkmaması gerekiyor. O *da* bunun farkında.

Siyah boxer-şortumun içinde Lo'nun kehribar rengi gözleri başımdan ayak parmaklarıma kadar iniyor. Tamamen çıplak duruyorum, bakışlarıyla beni sıyırdıkça tenim kızarıyor. "Benden sarhoş musun, aşkım?" diye soruyor, o sarhoş edici gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

Belki de. "Sadece bağımlı değilim." Yaptığım benzetme kötüydü, farkındayım.

"Güzel." Beni kendine çekiyor ve şakacı bir şekilde boynumu ısıırıyor. "Sen banyo yap. Ben duş alacağım." Ve sonra burnumu öpüyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden ikimiz birlikte banyo ya da duş yapamıyoruz?"

Birden beni kollarının arasına alıyor, beşik gibi. "Çünkü," diyor yürürken şakacı bir ses tonuyla, "erkeklerle kızlar birlikte yıkanmaz. Bunu herkes bilir Lil."

"Bu kuralı uzun zaman önce bozduk," diyorum. Kıçımı beyaz mermer küvetin soğuk kenarına koyuyor ve gümüş kulpları banyoya doğru çeviriyor.

Sıcaklığı test ediyor. "Yaptık mı?" şaşkınlık numarası yapıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Lily Calloway ile banyo yaptığımı hatırlamıyorum." Tekrar bana bakıyor. "Neye benziyordu?"

Özelliklerimi nasıl tarif edebilirim ki? "Kahverengi saç..." Lo'nun bakışları son haftalarda iyice büyüyen göğüslerime takılınca konsantre olmakta zorlanıyorum. "Gerçekten küçük göğüsler, kemikli bir popo-"

"En *sevimli* kış, en tatlı göğüsler ve en güzel kahverengi saçlar mı demek istiyorsun?" Alaycı bir şekilde nefes nefese kalır ve "Onu tanıyorum." der. Parmaklarını şıklatır. "Şu şeyi yapıyor..." Eğitilmiş, şakacı bir kahkaha atıyor.

Gülümsüyorum. "Ne şeyi?"

"Sen anlayamazsın. Bu benimle onun arasında, içsel bir şey..." Yüzü biraz keskinleşerek bana bakarken sözünü kesiyor. "Ayaklarını banyoya sok, aşkım."

Küvetin kenarına bindiğimi fark ettim. Aman Tanrım. Gıcırıyor muyum? Kuru dudaklarımı yalıyorum ve tabanlarımı ılık suya sokuyorum. Sebep olduğum bu korkunç garipliği silmek için, "İçimdeki şeyleri anlıyorum," diyorum. "Sapkın bir şekilde değil." Aman Tanrım.

Yarı dolu küvete tırmanıyorum, böylece suyun altında boğulabilirim ve asla yüzeye çıkamam. Yere çöker çökmez Lo planımı sezmiş olmalı ki parmaklarını benimkilerle birleştirip beni dik tutuyor. Rose'un benim için hazırladığı güzellik ürünleri sepetindeki banyo köpüğü topuna uzanıyorum.

"Şu şeyi yapıyor..." Lo devam eder, sesi daha hafiftir. "...burnuyla."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"İşte burada," diye gülümsüyor Lo. Ve sonra şok olmuş gibi davranır. "Tanrım, sen osun!"

Ona su sıçratıyorum ama küvetin kenarına acınası bir şekilde çarpıyor, yeterince yüksek değil. "Ne yapacağım ben?"

"Çok düşündüğünüzde ya da kafanız karıştığında burnunuzu kırırtırsınız" diyor.

Ağzım düşüyor. Hayır. "Kim osurdu suratım var? Her zaman mı?" İnliyorum ve suyun içine batıyorum. Su bana ihanet etti, ancak göğüslerimi örtecek kadar yükseliyor. Spigot, daha hızlı çalış! Altına saklanabileceğim bir su kalkanına ihtiyacım var.

"Acı verici derecede sevimli," diye beni temin ediyor Lo. Ayağa kalkıyor ve boxer-şortunu indiriyor. "Gözler yukarı Lil."

Elbette. Bakışlarımı onun yüzüne odaklıyorum, aşağıdaki güzel paketine değil. Suyu benimle paylaşmasını bekliyorum ama onun yerine duşa yöneliyor. "Güzel saçlarını yıkamayı unutma."

"Hâlâ benimle aynı banyoyu paylaşmayacak mısın?" "Bu sabah değil."

"Sana dokunmayacağıma söz veriyorum," diyorum ve bu açıklamadan dolayı kendimi iyi hissediyorum. Loren Hale'e dayanabilirim. Dayanabileceğimi biliyorum.

"Baştan çıkarıcıdan da öte. Güven bana Lil." Cam kapıyı açıyor ve fayanslı duşun içinde kayboluyor. Su fişkırmaya başladığında artık onu duyamıyorum.

Benimle banyo yapamayacak kadar kötü biri miyim?

Ellerimi suya bırakıyorum ve kalçalarımı birbirine kenetliyorum, acı hala mevcut. Dokunmak için can atıyorum, gerçekten. Bir parçam klitorisimi ovmadan orayı bir bezle temizleyip temizleyemeyeceğimi merak ediyor.

Yapabilirim. Mor bir bez buluyorum ve hızlıca ovduktan sonra bir kenara atıyorum, daha ileri gitmeme izin vermiyorum. Gördün mü, o kadar da kötü değilim.

Su yükseldikçe aşağıya iniyorum ve başımı daldırıp biraz şampuanladıktan sonra biraz rahatlıyorum ve uyuşukluk çöküyor.

Yavaşça uykuya dalmaya başlıyorum.

LILY CALLOWAY

Bugün büyük bir gün. Teslimat günü değil. Ona daha aylar var. Ama Jonathan Hale'in ne istediğini öğreneceğimiz gün.

Herkesin mutfak barında benimle buluşmasını beklerken Superheroes & Scones mağaza müdürü Maya'ya *Deadpool'un* yeni baskılarını satın alması için kısa bir mesaj gönderiyorum. Sanırım erkenciyim, fırının saati 18:30'u gösteriyor. Lo birkaç dakika içinde Halway Comics'ten dönecek ve kapıdan içeri girecek.

"Gelmek zorunda değilsin Dais," diyor Ryke inatla, kaba sesi oturma odasından yankılanıyor. Onları görebilmek için boynumu eğiyorum ama duvar onları engelliyor.

"Baban bunun zorunlu olduğunu söyledi," diyor ona, "ve ben de orada olmak istiyorum." "Orada olmanı istemiyorum çünkü şu anda acı çekiyorsun." *Ne?* Bar taburesinden fırladım ve oturma odasına koştum.

"Kendimi *harika* hissediyorum" diyor, sanki beş mil koşabilirmiş gibi.

Ryke ona, "İki büküm olmasaydın sana daha çok inanırdım Calloway," derken odaya giriyorum.

Daisy kamburunu çıkarmış, elini destek olarak kanepenin arkasına koymuş. Alçısı yanından sarkıyor ve başı aşağı doğru eğiliyor. "Dik duruyorum," diyor. "Uzun boyludan daha uzunum." Sonra alçılı bileğinin karnı ağrıyormuş gibi karnına doğru kıvrıldığını fark ediyorum.

"Sikerim böyle işi." Ryke onu kucağına alır ve kollarının arasına alır. "Neyin var?" diye sordum.

Ryke bana doğru dönüyor ve Daisy başını onun göğsüne çeviriyor, şimdi açıkça acı içinde kıvr a n ı y o r . "Kramplar," diye cevaplıyor Ryke.

Kaşlarımı çatıyorum ve Lo'nun bahsettiği gibi burnumu kırıştırdığımı hissediyorum. O bakışı si l m e y e çalışıyorum.

"Hapşirmek üzere falan mısın?" diye soruyor o kaba, açık sözlü haliyle.

"Hayır." Kızardım. "Sadece kafam karıştı..." Ryke'in düz beyaz tişörtünü yumruklayan Daisy'yi tarıyorum, rahatsızlığı açıkça belli oluyor.

"Bunun nasıl kafa karıştırıcı olduğunu anlamıyorum," diye mırıldanıyor Ryke.

Daisy'yi utandırmaktan korktuğum için konuya girmekte tereddüt ediyorum ama o başlattı yani... belki de zaten her şeyi biliyordur. Zaten çıktıklarından beri ona karşı açık davranıyor gibi görünüyor. "Daisy?" Yumuşakça söylüyorum.

"Ha?" Yüzünü adamın omzundan kaldırmıyor, acı çektiğini görmeme izin vermiyor.

"Bu bir dönem için biraz uzun, değil mi?" Başladığını söylediğinden beri geçen günleri saymaya çalışıyorum. Yaklaşık dokuz olmalı.

Ryke sertleşiyor ama Daisy'ye bakıyor, onun adına konuşmuyor.

"Uzun zaman oldu," diyor yavaşça. "Ama daha önce de on günlük regl dönemlerim oldu... bilirsin, şöyle bir teorim var..." Yüzünü buruşturuyor. "...bunun vücudumun beni sevdiğini söyleme şekli olduğunu." Kramplar büyük olasılıkla intikamla geri dönerken neredeyse Ryke'ın vücuduna tırmanıyor. Ryke'ın yüzünde erkeksi ve aynı zamanda hem korkutucu hem de sevimli olan sert bir ifade var.

Onun için, benim için değil. Sadece açık olmak için.

Ve sonra anladım. "Hâlâ düzensiz adet görüyor musun?" Eskiden aşırı diyet yaptığı dönemlerde olurdu. Modelliği suçluyorum.

"Eskisi kadar kötü değil," diyor Daisy.

Ryke o kadar iyimser görünmüyor. "Dört ay hiçbir şey olmadı ve sonra bu mu?" diyor ona. "Benimle tanışmadan önce nasıl olduklarını hayal bile edemiyorum."

"Cennet," diyor alaycı bir şekilde.

"Ve şimdi cehennemdesin, benimle taşak geçiyorsun." Gülüyor, ama çabuk sönüyor.

"Midol'e ihtiyacın var mı?" Ben soruyorum.

"Zaten biraz aldım. Düşünmezsem geçer. Rose kramplar için hep böyle der."

Zihinsel güç. Bu bende olduğundan pek emin olmadığım bir akıllı insan özelliği. Kramp girdiğinde yanıma kıvrılıp Lo'ya sarılıyorum ve Marvel filmi maratonu yapıyorum. Genellikle filmlere konsantre olamıyorum, sadece karnımdaki kasılmaya odaklanıyorum.

Daisy'nin bunu yapabileceğine inancım var. O güçlüdür.

Ayakkabılar aniden parkeye vuruyor ve Lo mutfaktan çıkıp arka kapıdan içeri giriyor. "Hey," diyor bize, önce benim iyiliğimi, sonra kardeşi ve Daisy'yi inceliyor. "Trafik olma ihtimaline karşı şimdi gitmeliyiz."

Gerginliğini kilitli omuzlarından ve kesik çenesinden anlıyorum. Eli bile biraz titriyor ama beni izlerken yakalayınca yumruk yapıyor.

Ryke Daisy'yi kucağında ön kapıdan dışarı taşıırken Lo bana yaklaşıyor. "Ben iyiyim Lil," diye beni temin ediyor Lo. "Gel hadi." Kolunu omuzlarıma doladı.

"İş nasıldı?" Ben sordum.

"Sıkıcı," diyor dudaklarını ovuşturarak, endişeli olduğunu gösteren bir başka işaret. Uzanıp elini tutuyorum. Omuzları bir parça gevşiyor.

Ön kapıyı arkasından kapatıyor. "Daisy'nin nesi var?"

"Kramplar," diyorum.

Yüzü *ne* gibi buruştu?

"Ben de sorguladım ama regl dönemleri hala düzensiz." Garip olan Daisy'nin adet dönemlerini tartışmanın bir süredir norm haline gelmiş olması. Acaba Rose'un bu haberi bir yangın gibi yaydığının ve erkekler arasında da bir konu haline geldiğinin farkında mı? Umarım bundan o kadar da utanmıyordur.

Kısa merdivenlerden inip Lo'nun köknar ağacının yanına park ettiği mat siyah Audi'sine doğru yürüyoruz. Büyürken Lo hep benimle gezerdi, ama Halway Comics'e ilk başladığında Jonathan Lo'nun güven fonundaki aylık sınırı kaldırdı, böylece bir araba almaya yetecek kadar parası oldu.

Ryke, Lo ile birlikteyken hep Audi'yi kullanmaya çalışır. Gerçekten de, iki kapılı arabaya olan sevgisi ve takıntısı, gümüş Infinity'sini aldatması için bir sebep.

Bu kez, Lo'dan arabayı kullanmasını istemek yerine, Ryke Daisy ile birlikte arka koltuğa tırmanıyor, önümüzde. Havalı bir araba kullanmaktansa kız arkadaşıyla ilgilenmeyi tercih ediyor. Sosyal medyaya girme iznim olsaydı, bu anı belgeleyip yüklerdim, Raisy'nin kaderinde olduğunun gerçek sevimli *kanıtı*.

Diyelim ki Daisy'nin yerinde ben olsaydım, Ryke benim yüzümden arka koltukta sürünmezdi. Hatta Lo'ya arabayı kullanması için *yalvarırdı*, böylece benim inlemelerime ve sızlanmalarına katlanmak zorunda kalmazdı. Ailelerimizin reklamcıları bu kanıtın üçlü dedikodularına karşı ne kadar yararlı olduğunu göremiyorlar.

Lo kısa ve eğlenceli bir kahkaha atıyor. "Ryke ölüyor olmalı."

İçimden bir ses bunun arabayla ilgili olmadığını söylüyor. Daisy regl döneminde olduğuna göre, Ryke muhtemelen bir süredir hiç seks yapmamıştı. "*Dört ay seks yapmadı*," diye hatırlatıyorum Lo'ya. "Bu kolay olmalı."

"O kadar kolay ki, büyük olasılıkla mastürbasyon yapıyor ve tekrar sevişmek için gün sayıyor."

Bilmiyorum.

Ryke bir erkek ama nedense Daisy'nin regl olmasını hiç olmamasına tercih ediyormuş gibi bir izlenim edindim.

"Doğum yaptıktan sonra haftalarca seks yapamayacağımı biliyorsun, değil mi?" Birden ağızından kaçırdım. Bunun onun için bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim ama onun da ihtiyaçları olduğunu unutmuşum - benim aşırı derecede oluşturduğum ihtiyaçlar. Ryke bile söyledi: Lo tüm erkekler arasında en çok sikişen kişi.

Ve bunu ondan alacağım.

Lo hızlıca, "Biliyorum Lil." dedi. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni Audi'ye doğru yönlendiriyor. Sonra dudakları boynuma yapıyor ve pek de iyi olmayan bir inilti çıkarıyor. "Saçların Rose gibi kokuyor."

"Sanırım bana verdiği sepetteki şeyler yüzünden." Şakağımı öpüyor. "O boku yakacağım." "O bir hediye idi."

Yüzünü buruşturuyor. "Peki, her neyse. Dekorasyon olarak kalabilir."

Onu görebilmek için omzumun üzerinden boynumu uzatıyorum ve kaslarının daha da gevşediğini fark ediyorum.

"Lily."

"Öyle mi?"

"Daha hızlı hareket et." Kıçımı okşadı ve nefesim kesildi. Arabasından yaklaşık on adım ötede durdum. Bu teşvikle adımlarımı hızlandırdım. Ve nereye gittiğimizin farkına vardım.

Jonathan Hale'e gidiyoruz.

* * *

Lo, kapılı mahallemizden çıkarken bize "Yeri golf kulübü olarak değiştirdi" dedi. Oh. Yani Jonathan Hale'e gitmiyor muyuz?

Lo, müzik setine bağlı iPod'unu bana uzatıyor. Yan yolcu olmanın en iyi yanı bu. Müzik üzerinde tam kontrolüm var. Ayrıca Loren Hale'e dokunma mesafesindeyim.

Siyah deri koltukta bacak bacak üstüne atıyorum ve başını Ryke'ın kucağına koymuş, top gibi kıvrılmış Daisy'ye bakıyorum. "Teoriler?" diye soruyor herkese Jonathan'a ne olacağı hakkında.

iPod'da geziniyorum. "Bence o sadece yalnız."

Lo direksiyona vuruyor. "Önemli olduğunu söylüyor."

"Brunch ve golfün çok önemli olduğunu düşünüyor," diyor Ryke kabaca, kolu siyah deri koltuk boyunca uzanıyor. Audi'ye küçük bir kucaklama yapıyor gibi görünüyor. Gözleri aniden bana takılıyor. "Neden bana öyle gülümsüyorsun?"

"Bir insan sana gülümseyemez mi?"

Diyorum. "Hayır," diye kestirip atıyor.

Göründüğümünden daha havalı hissederek arkamı döndüğümde saçlarımı ona doğru savuruyorum ve muhteşem melodilerden oluşan geniş evrende en sevdiğim şarkıyı buluyorum. Elektronik ritimler hoparlörlerden yükselmeye başladığı anda sesi sonuna kadar açıyorum. Skrillex'in "[Bangarang](#)"'ını dinlemenin tek yolu bu.

Lo'nun dudakları şarkıyı duyar duymaz yükseliyor, sanki anılar ve duygular akın ediyor. Bu şarkıyla güzel yatak odası dans partileri yaptık. Ve duvara karşı epik seks.

Ben kafa sallamaya ve omuz dansı yapmaya başlarken Ryke inliyor. Eğer arabada olmasaydım, Lo'ya sürtünüyordum. Bu şarkı biraz vücut temasını hak ediyor.

"Bu şarkı berbat," diyor Ryke. Hemen donup kalıyorum ve çenem düşüyor.

Bir eli direksiyonda olan Lo, boştaki eliyle Ryke'a orta parmağını vuruyor. Ha! Ona dilimi çıkarıyorum, çok çocukça bir hareket ama Lo'nun yanında kendimi yeniden genç hissediyorum. Gençliğimizdeki gibi, diğer her şeyi bastırıyor.

Daisy çok gülüyor, muhtemelen ilaçları etkisini gösteriyor.

Ryke diyor ki, "Eğer çocuğun senin müzik zevkini miras alırsa, saçımı başımı yolacağım."

Gülümsüyorum. Maximoff'un da öyle olmasını umuyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor Lo, çene kasları seğiriyor. Penceresinden, yan şeritte Audi'nin hızına ayak uyduran ten rengi bir minibüs görüyorum. Minibüsün çocuklarla ve bir anneyle dolu olduğundan şüpheliyim.

Paparazziler ya bizi mahalleden çıkarken görmüş ya da nerede olduğumuzu öğrenmiş olmalılar. "Toplum içine çıkma" fobilerimin çoğuyla mücadele ettim ama Lo'ya bu kadar yakın bir minibüsün olması beni tedirgin ediyor.

Tırnaklarımı ısırıyorum ve topuğumu bacaklarımın arasındaki noktaya bastırarak şekilde kayıyorum.

Daisy paparazzilere bakmak için başını onun kucağından kaldırırken Ryke "Hızlanmayı dene," diye öneriyor. Minibüsün camı açılır ve bir

kameraman

Audi'nin renkli camına objektifi tutuyor. İyi bir fotoğraf çekeceğinden şüpheliyim ama yine de fotoğraf çekiyor, flaşlar yanıp sönüyor.

Lo manuel arabayı başka bir vitese takar, sıkışık olmayan iki şeritli bir yolda hız sınırının yaklaşık yirmi üzerinde gider.

Konsantre olabilmesi için şarkının sesini kısıyorum.

"Sesini tekrar aç," diyor Lo, sesi sadece biraz tiz. Paniklemiş görünmüyor, Ryke da öyle, ben de teybin sesini bir kez daha açıyorum. Sol şeride geçiyor ve sonra dikiz aynasını kontrol ediyor.

"Benim teorim," diyor Daisy gerginliği azaltmak için, "Jonathan'ın onun için bir tür hayır işi düzenlememizi istediği yönünde. Halkla ilişkiler gibi."

"Bu oldukça iyi bir teori," diye başımı sallıyorum. Bunun gerçekleştiğini görebiliyorum. Parmağım acıyor... Tırnağımı yatağa doğru kemirdim. Kahretsin.

"Lil, ayaklarını yere koy," diyor Lo bana. Topuklarımın pozisyonunu fark etmiş olmalı.

Tabanlarımı paspasın üzerine koyarken, "Yola bakmalısın," diyorum ama bu endişeyi ortadan kaldırmak için daha güçlü bir baskı umarak kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Doruk kulağa hoş geliyor.

Dur, Lily.

"Çoklu görev yapabilirim," diyor tekrar dikiz aynasını kontrol ederek. "Connor Cobalt bu becerinin patentini almadı - lanet olsun."

Aptal minibüs arabamıza yetişti ve ben koltukta huzursuzca kıpırdandım. Lo bir an için bana baktı, "*Lil*."

Azarlayan ses tonuyla irkiliyorum. Elim bir suçlu gibi bacaklarımın arasında geziniyor. *Nonono*. Avuçlarımı havaya kaldırıp teslim oluyorum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Endişesi aşırı boyutlara ulaştı. "Belki de bu toplantıya gitmemeliyiz-"

"Nonono. Bunu yapabilirim. Lo, lütfen." Gözlerim *bana inanmış* gibi açıldı.

Durumumu inceliyor, bakışları yoldan bana doğru kayıyor. Ve sonra başını sallıyor. "Hey, kardeşim," diye Ryke'a sesleniyor. "Ben yolun kenarına çekeceğim. Lil ve ben, sen ve Daisy ile yer değiştireceğiz."

"Bana uyar," diyor Ryke, aslında araba kullanmaktan mutlu görünüyor.

Lo kaygım için *bu kadar* endişeleniyor. "Ben iyiyim," diye onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Yalan söyledim," diyor Lo bana, acil durum şeridinde yavaşlayarak. Audi'yi park ediyor ve tokasını çıkarıyor. "Çoklu görev yapamıyorum."

Oh. Kuru dudaklarımı yaladım. "Tamam."

Emniyet kemerimi çözüyorum. Minibüs önümüze park ediyor, kapıları çoktan açılmış. Kamu arazisindeyiz, bu yüzden fotoğraf çekmek için her türlü hakka sahipler. Hepimiz Audi'den indiğimizde, iki kameraman fotoğraf çekmek için minibüslerinden ayrılmıştı.

"Lily, buraya bak," diye sesleniyor içlerinden biri.

Kameranın yemine kanmamayı, Lo'nun arabasına odaklanmayı ve başka bir şey yapmamayı öğrendim.

Ryke kardeşinin yanından geçerken iki kameramanı da tersliyor ve flaşlar art arda yanıp sönüyor.

"Lily bebeğinize hamile mi?" diye soruyor biri Ryke'a.

"Daisy, Ryke'ın kız kardeşinle yatması hakkında ne düşünüyorsun?"

Midem takla atıyor. Hala benim hatalarımdan etkileniyor olmasından nefret ediyorum.

Ryke'ın orta parmakları dışında hiçbirimiz paparazzilere cevap vermiyoruz. Yeni koltuklarımıza yerleşiyoruz ve Lo hemen kolunu belime doluyor, ellerini benimkilerin içine sokuyor. Bu şefkat ve dokunuş sınırlarımı birkaç derece yatıştırıyor.

Ryke ve Daisy kemerlerini bağlarlar ve Daisy Ryke'ın ön cebinin *derinliklerine* uzanır...

Uhhh...Ben büyümek beklenmedik bir şekilde Sıcak, ve I yapamam söyle Eğer Buutançtan ya da daha kötü bir şeyden. Kendimi birincisi olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Ne yaptığını fark eden var mı diye etrafa bakıyorum ama Lo mesaj yazıyor, Muhtemelen babası. Ryke da koltuğunu ve aynalarını ayarlıyor.

Daisy, Ryke'ın akıllı telefonunu alıp müzik setine takıyor. Biraz rahatlıyorum. Zihnim kirli, kirli bir yer.

"Siz ikiniz..." Ryke dönüp bana ve küçük kardeşine baktı. "Emniyet kemerlerinizi takın."

"Sadece beni öldürme," diyor Lo ikimiz de bükülürken. "Ölmek için çok gencim." O kendine özgü yarı gülümsemesini gösteriyor.

Ryke tek eli direksiyonda olsa bile arabayı ters çeviriyor. Lo'dan çok daha hassas bir şekilde araba kullanıyor, ancak Ryke herkes arasında yol öfkesine en hızlı yenik düşen kişi. Bence bu çok iyi bir değiş tokuş değil.

Daisy hayal meyal hatırladığım bir şarkı seçiyor ve ben de gösterge panelindeki ekranda şarkının adını görüyorum: Modest Mouse'tan "[Dark Center of the Universe](#)". Bahse girerim bu daha çok bir "Ryke" şarkısıdır çünkü Daisy genellikle neşeli melodileri ve daha az endişeli olanları tercih eder.

Ryke arabayı geri vitesten çıkardığı an, sıfırdan öleceğim durumuna geçiyoruz. Kolumu karnıma doladım ve Lo'nun bacağını kavradım.

Lo'ya "Bizi öldürecek," diye fısıldadım.

Kameramanların minibüslerine geri dönmelerini izlemekle o kadar meşgul ki cevap veremiyor. Daisy, Ryke'a "Yirmi mil içinde hiç polis yok," der.

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?" Cep telefonunu sallıyor.

"Bir uygulama."

Gözüpek küçük kız kardeşimin yakınlardaki polisleri uyaran bir uygulaması *olurdu*.

"Bonnie ve Clyde," diyor Lo kuru bir sesle, "banka soymuyoruz. Ve gerçekten, sizi neyin çıkardığını bilmek istemiyorum. K, teşekkürler."

Ryke öne doğru eğilip pencereden dışarı bakıyor. "Orospu çocukları." Evet, bizi yakaladılar.

Gaza basıyor ve ciğerlerim aniden boğazıma doğru fırlıyor. "OhmyGodohmyGod." Bu, lunaparklardaki temalı gezintilerden biri gibi - yükseklikten korktuğum için sonunda biraz işediğim gezintiler.

Ama bu daha kötü çünkü makineleri Ryke kullanıyor.

Frene basıyor. "Dayanın," diyor bize, uyarı çok geç geliyor.

Sanırım az önce işedim. Kasıklarımı kontrol ettim. O kadar da değil. Tanrıya şükür.

Lo elimi sıkarken minibüs hızla ilerliyor ve Ryke çimenli refüjden geçerek *diğer yöne* giden şeritlere sapıyor. Şimdi minibüsün ters yönüne doğru gidiyoruz. Ve şehir kulübüne.

Daisy tüm hafta boyunca yaşadığı en iyi deneyimmiş gibi gülümsemekle kalmıyor, pencereyi indirip elini dışarı uzatıyor.

Onlar gerçekten birbirleri için yaratılmışlar.

"İkiniz de delirmişsiniz," diyor Lo kesin bir ifadeyle. "Çocuk konusunda endişelenmemelisiniz çünkü ikinizin de çocuk sahibi olacak kadar uzun yaşayacağınızı sanmıyorum."

Daisy sahte bir nefes alır. "Çok geç. Ben zaten hamileyim."

Ryke hızını artırıp yeni bir yola sapabilmek için en yakın çıkışa yanaşarak, "Şirin, Calloway," diyor. Hâlâ hız yapıyor.

"Dua etmeye başlayalım mı?" Lo'ya fısıldıyorum. "Ya da belki yeterince konsantre olursak ışınlanma güçlerimiz devreye girer ve göz kırparak uzaklaşabiliriz." Duraksıyorum. Ryke ve Daisy'yi kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakmak gerçekten bencilce. "Ya da belki zamanı durdurabiliriz."

İşte o anda devasa beyaz bir Trailblazer şeridimize giriyor ve Audi'mize çarparak sürücü kapısına ve Lo'ya en yakın olana çarpıyor.

Yan hava yastıkları patlar ve küçük cam parçaları hem Ryke'in hem de Loren'in üzerine çakıl gibi çıtırdayarak yağar.

"*Lanet olsun,*" diye küfretti Ryke. Kör noktalarında kalmış olmalıyız.

Emniyet kemeri karnıma sertçe saplandı ve bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklık hissediyorum. Çiştten daha kötü bir şey olup olmadığını merak ederek katılaşıyorum. Ryke'in Trailblazer'ı yakındaki bir benzin istasyonuna çekmesi gerekiyor, özellikle de Audi garip sürdüğü için.

"Sanırım tekerlekler yamulmuş," diyor Ryke. Daisy müzik setini kapatır ve Ryke'in saçındaki cam parçalarını fırçalar.

Ben de Lo'ya aynısını yapmalıyım ama gözlerim çok geniş, tek bir konuya takılı kalmış durumda. Bacaklarımı açıp aşağı bakıyorum ama taytım siyah olduğu için pek bir şey göremiyorum.

"Lil?" Lo endişeli bir ses tonuyla konuştu. Hareket edemiyorum.

Ryke arabasının kapısını açmaya çalışır ama kapı sıkışmıştır. Önce Daisy Audi'den çıkıyor, sonra Ryke orta konsolun üzerinden sürünerek dışarı çıkıyor. Sırada ben varım.

Hareket edemiyorum.

"*Lily,*" Lo adımı zorla söylüyor ve yüzümü tutarak ona çeviriyor. "Neyin var?"

"Ya işedim ya da..." Gözlerim yanıyor.

Lo kucağıma baktı. "Kanaman mı var?"

"Bilmiyorum," diyorum sıkıntılı bir nefesle.

Kazağımyı kaldırıyor ve aşağıya bakmak için tozluğumun bandını çekiştiriyor.

Külotumu çektikten sonra ikimiz de birkaç damla kan gördük.

"Lo..." Diyorum ki, gözlerim doluyor.

"Muhtemelen bir şey yoktur..." Ama çoktan telefonunu çıkarmış, bir numara çeviriyor. Sanırım 911. Şakağımyı öpüyor ve sonra fısıldıyor, "Dışarı çık. Hemen arkandayım."

Bir yumru yutuyorum ve arabadan iniyorum. Uzaktan polis sirenleri çalıyor ve camlar kaldırıma serpiliyor. Trailblazer bizim küçük arabamız kadar hırpalanmış değil ama sürücü hâlâ tamponunu inceliyor.

"Daisy," diyor Ryke, sesi endişe dolu.

Başım yana savruluyor ve küçük kız kardeşimin Audi'nin kaputuna yaslandığını görüyorum. Uzaklara bakıyor, aklını kaybetmiş gibi görünüyor. Ryke ona elini sallayıp duruyor ama o cevap bile vermiyor.

"*Daisy,* bana bak."

"Ne..." Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor ve kolları titriyor. Sanki tamamen başka bir yerde, belki de Paris'te, yüzünün yara bere içinde olduğu isyandaydı. Sirenler ve enkaz o geceki travmayı tetiklemiş olabilir.

Lo Audi'den çıkıyor ve hemen ellerini kalçalarımaya koyuyor. "Lily," diye fısıldıyor, "bir ambulans geliyor. Sadece seni kontrol ettirmek istiyorum. Önlem olarak, tamam mı?" Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Sulu bakışlarımı uzak tutmak için diş etlerimi ısırıyorum. "Babanla görüşmen ne olacak?"

"Ona mesaj attım." Beni göğsüne bastırıyor. "Muhtemelen bir şey yoktur," diyor tekrar.

Evet. Muhtemelen bir şey yoktur.

Sıcak bir gözyaşının kaçtığını hissediyorum. Kaderin merhametine kalmışım. Bu acımasız bir şey. Evrenin ellerinde olmak.

Nadiren bizim tarafımızda olan güçler.

LOREN HALE

"Keşke onu hissedebilseydim," diyor Lily.

Hastane yatağında dinleniyor, avuçlarından biri karnının alt kısmında. Diğer elini tutuyorum, acil servis doktorunun dönüp ultrason yapmasını beklerken yanında duruyorum.

"Yani, onu daha önce hissetmediğimi biliyorum. Ama şimdi gerçekten tekmelemesini ya da hareket etmesini istiyorum, sadece bana onun..." Yeşil gözlerinde yaşlar birikiyor, yanakları kırmızıyla lekeleniyor.

Elini sıkıyorum. "O iyi," diyorum, sesim istediğimden daha tiz çıkıyor. Nabzım yavaşlamadı. *Onu kaybetmek istemiyorum - bu ciğerlerimi ezen bir farkındalık.*

Hiç istemediğim bu çocuğu kaybetmek istemiyorum.

O benim ve Lily'nin bir parçası ve çoğu insan bunu lekeli, hasarlı bir şey olarak görür. Ama bunu düşündükçe -ve Lily çocuğumuzu taşıdıkça- tüm iyi yanlarımızı fark ediyorum.

Varlar amına koyayım.

Ve benden daha fazlası olabileceğine dair bir umut, bir şans var. Benden daha iyi olabileceğine dair.

Lily burnunu çekiyor, ben de başparmağımla gözlerinin altını siliyorum. Kardeşimi kontrol etmek için başımı çeviriyorum.

Kapının yanında Ryke kambur oturuyor. Kucağında bir cep telefonu. Yüzü ellerine gömülmüş. Yüzlerce kez özür diledi.

Bir kez hurdaya dönen arabam için, doksan dokuz kez de Lily için.

"Bu senin hatan değil," diyorum ellinci kez. Araba *bize* çarptı. Sadece garip bir kazaydı.

Ryke ellerini bırakarak, "Hız yapıyordum," diyor. Gözleri kan çanağına dönmüş.

Benimkiler kuru kalıyor ve yanmaya devam ediyor, bu yüzden onunkileri yansıttıklarını tahmin ediyorum. "Çok değil." Bu noktada yavaşladı.

Telefonu çalıyor ve hemen açıyor. Yüzü buruştu. "Psikolojik değerlendirmeye alınıyor." Daisy'yi hastane odasına kadar takip etmeye çalıştı ama bir hemşire ona *sadece aile bireylerinin girebileceğini* söyledi ve o da bizimkine yönlendirildi.

Artık onu neden kovduklarını biliyoruz. "Belki de bu iyi bir şeydir," dedim ona.

Gözleri doğru bakmıyordu. Paris isyanı hâlâ aklımda. Ryke'ın kaşının köşesi yarılmış, Daisy'nin yanağı gibi o gecedен kalma gerçek bir yara izi. Dışarıdan görünecek bir yaram yok ama korkuyu, tamamen kontrolsüzlüğü hatırlıyorum ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Panik o kadar derin ki ölüm çok yakın geliyor. Boğucu.

İçten dışa.

Bugün bunun çok küçük bir örneğiydi ve sanırım hepimiz Daisy'de göremediğimiz bir şeyleri tetiklediğini biliyoruz.

Ryke ellerini sıkıntılı bir şekilde saçlarında gezdiriyor ve sonra hastane yatağındaki Lily'yi tarıyor. "Çok üzgünüm, Lily."

"Sorun yok," diyor yumuşak bir sesle. Çenesi titriyor.

"Şşş, aşkım." Ona yaklaşıyorum ve yüzünü iki elimin arasında tutuyorum. "O iyi." Gözlerindeki acıyla göğsüm çöküyor.

"Onu hissedemiyorum," diye ağlıyor, gözyaşları akıyor.

Kalbim paramparça oldu. "Onu asla hissedemezsin," diye hatırlatıyorum ona. "Bu onun öldüğü anlamına gelmez." Bu kelimeyi söylediğim anda, bir ağlamadan gırtlaktan gelen bir hıçkırığa dönüşüyor. İçimden geçen bu acıyı açıklayamıyorum, sanki suyun altında kalmış gibiyim. "Şşş, Lil," diye boğuk bir sesle adını söylüyorum. Sonunda başını okşuyorum, keşke hastane yatağına sürünüp onu kollarıma alabilseydim.

Kapı aniden açılır, ama gelen Ryke'dır. Gidiyor. Gözden kaybolmadan önce onu gözlerini kısıtırırken yakalıyorum. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Lily eğitilmiş nefesler alıyor, yanaklarında ıslak izler oluşurken gözlerini kapatıyor.

Ryke odaya tekrar girdiğinde doktor da giriyor ve kardeşimin onu takip edip etmediğini merak ediyorum. İçimde öyle bir his var.

Taranmış sarı saçlı ve mavi önlüklü adam, muhtemelen medyadan yüzlerimizi tanıyarak küçük bir iki adım atıyor. Duvardan bir çizelge kaptı. "Ben Dr. Adams. Ultrasonunuzu ben çekeceğim."

"Genç görünüyorsun,"

dedim. "Ben birinci yıl asistanıyım."

Makineyi okuyabildiği sürece, hangi yılda olduğu umurumda değil.

Dr. Adams bir tabureye oturuyor ve Lily'nin kazağını kaburgalarına kadar kaldırıyor. Karnına jel sürerken bakışları benimle Ryke arasında gidip geliyor, derin düşüncelere dalmış. "Peki babası kim?"

Ryke kollarını kavuşturuyor, ben de ters ters bakıyorum. Ciddi olamaz.

"Loren öyle," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor Lily.

"Çocuğumu kaybetmiş olabilirim ve sen bana bunu mu soruyorsun?"
Adama dedim ki.

Dr. Adams ultrason monitörünü açıyor. "Babalık testine ihtiyacınız varsa-
"

"İhtiyacı falan yok," diye kestim sözünü. Boğazım başka bir şey ekleyemeyecek kadar kapalı. Kuru bir gülümseme bile gösteremiyorum. Sadece ters ters bakıyorum.

Ryke ekliyor, "Hayatımda gördüğüm en kötü hasta başı davranışına sahipsin." "Üzerinde çalışıyorum," diyor hevessiz bir şekilde. Ve sonra da

Karnını yokluyor, jeli cildinde gezdirirken yumuşatıyor. Sonogram monitörde beliriyor ve Lily'nin parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor, nefes alırken yakası dışarı çıkıyor.

Ve yavaşça, başka bir kalbin *bip, bip, bip* sesini duyuyorum. Rahatlama neredeyse bacaklarımı büküyor.

O iyi.

Bedenim nefes vermemi, nefes almamı, ağlamamı isterken dudaklarımı ovuşturuyorum. Normal insanların dışı vurduğu her duyguyu içime atıyorum. *Neden ağlıyorsun Loren?* Kulağımın dibinde babamın sesini duyuyorum. Ve tüm gözyaşlarımı susturuyorum. Aynen böyle.

"İyi görünüyor," diye onaylıyor Dr. Adams. "Hem annenin hem de çocuğun hayati fonksiyonları iyi, iç kanama yok, her şey kontrol altında." Hızla ayağa kalkıyor ve karnındaki jeli bir havluyla siliyor. "Rutin olarak bir hafta içinde kadın doğum uzmanınıza danışmanızı öneririm ama her şey yolunda gidecektir. Bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor, gidebileceğiniz zaman bir hemşire sizi taburcu edecek."

O kadar hızlı konuşuyor ki kapıdan çıkıyor ve bu *iyi* haberin ağırlığı bana daha sert çarpıyor.

Hayatım yeniden yönlendirilmedi. Bu sefer değil. Hastane yatağının kenarına oturuyorum ve Lily hemen kollarını omuzlarıma doluyor, alnını göğsüme dayıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acaba o da hissediyor mu diye merak ediyorum.

Onu istiyorum.

Lanet olsun, bu çocuğu hayatımdaki birçok şeyden daha çok istiyorum.

Biliyorum çünkü o bizim bir parçamız. Lily'nin bir parçasını asla yok etmek istemem. Önümüzdeki yol daha zorlu olsa bile. Onsuz, dayanılmaz olurdu. Oğlumuzu kaybetmenin, ona sahip olmaktan daha çok acı vereceği bir noktayı geçtik.

"Lil," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Seni seviyorum." Elim boynuna doğru kayıyor ve başını kaldırıp beni öpüyor, o kadar şefkatle öpüyor ki bunun sadece bir öpücük olmasını ve daha fazla cinsel bir şey olmamasını istediğini anlıyorum. İyi olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum.

Ama ben konuşmadan o konuşuyor.

"Rahatlamışsın." Başımı sallıyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"*Mutluyum*," diye açıklıyorum. Tüm korkularıma rağmen hayatta olduğu için mutluyum. Yanağımı öpüyor ve ben de kendimi daha fazla tutamayıp onu doya doya öpüyorum.

nefesim onunkine, onunki de benimkine dönüşüyor. Kollarımdan biri sırtını sarıyor. Kapı gıcırdayarak açıldığında, hemen ayrılıyoruz.

Daisy onu buraya getiren hemşireye "Teşekkürler," diyor.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı, tatlım?"

"Hayır, ben iyiyim." Elinde zımbalanmış kâğıtlar vardır ve çıkarken hemşireye el sallar. Daisy arkasını döndüğünde Ryke hiç tereddüt etmeden ona yaklaşıyor ve derin bir endişeyle onu öpüyor. Ve Daisy onun beline tutunuyor, vücudu bu kucaklamayı kabul ederek ve isteyerek ona doğru kıvrılıyor.

Başka tarafa bakmak üzereydim ki geri çekildi ve "Beni korkuttun" dedi.

"Kendimi korkuttum," diye fısıldıyor onun gözlerine bakarak. "Beni ağlatma."

"Ağlaman sorun değil

Dais." Midem

düğümlendi.

Başını sallıyor ve onu bir kez daha öpmek için parmak uçlarında duruyor. Sonra da "Seni seviyorum." diyor.

Omuzları neredeyse gevşiyor ama yüzü sertleşmeye devam ediyor. Kulağına fısıldıyor.

Ona *seni seviyorum* demesi için zaman verdikten sonra boğazımı temizliyorum ve ikisi de dönüp bize bakıyor.

Daisy bir adım öne çıkıyor, gözleri büyüyor. "Lily-"

"Bebek iyi," diye açıklıyorum. Lily hâlâ nefes almayı yeniden öğreniyormuş gibi bana tutunuyor. "Bu kâğıtlar da ne?" Daisy'nin elindeki yığını işaret ediyorum.

"Oh..." Daisy bir an duraksıyor ve benimle kardeşimin arasına bakıyor. "Tahmin et ne oldu?" Kâğıtları gösterişli bir şekilde havada sallıyor ve kollarını uzatıyor. "Ben hamileyim." Sonra eğildi.

Oda ölüm sessizliğine
büründü. Kardeşimin
yüzü düştü. Ben
tamamen hareketsizim.

"Ne?" Ryke ellerini başının üzerinde birleştirerek
konuştu. Lily'nin çenesi yere düştü.

Sonra Daisy şakacı bir gülümsemeyle doğrulur. "Şaka yapıyorum."

Ryke hırıltıya dönüşen uzun bir nefes veriyor. "Lanet olsun, Daisy.
Son bir saat içinde yaklaşık beş kalp krizi geçirdim."

"Bu bir şakaydı," diyor sessizce. "Bilirsiniz, sonunda güldüğünüz
şakalar."

"Gülmüyorum lan."

"Yanlış kalabalık," diyor. "Gülmek isteyen erkek arkadaşımın olduğu
odayı kaçırmış olmalıyım."

"Seni o kadar iyi tanımayan erkek arkadaşın olmalı." Adam kadının
elindeki kâğıtları alır ve göz gezdirir. "Hamileyim" duyurusunu, bu kâğıtlar
her ne hakkındaysa onu saptırmak için kullandı.

Ryke'ın yüz hatları ciddileşiyor ve durumun ne kadar ciddi olduğunu
anlıyorum. "Ne oldu?" Lily Daisy'ye soruyor.

Zayıfça omuz silkiyor. "Bana tekrar bazı ilaçlar vermek istiyorlar."

Ryke, kadının alması gereken reçeteler olması gereken kâğıdı katlıyor ve
arka cebine koyuyor.

Benim telefonum çalıyor, ama diğerlerinininki de
çalıyor. Hepimiz grup mesajını kontrol ediyoruz.

*Lütfen, biriniz beni arasın. Toplantıyı yeniden planlayacağız. Sadece
torunumun hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum.* - Baba, kaza
yüzünden trafik kilitlenmemiş olsaydı muhtemelen burada olurdu. Ona ilk
mesaj atan benim.

Evet. Başka ne ekleyeceğim konusunda tereddüt ediyorum, bedenim daha
fazla duyguyla bağlanıyor.

Bu duyguları içgüdüsel olarak bastırmaya çalışıyorum. Yutkunuyorum ve
yazıyorum: *O iyi.*

LOREN HALE

Elimde bir alışveriş torbasıyla yavaşça yatak odamın kapısını açıyorum. Umarım Lily ya uyuyordur ya da kaldığımız yerden *Thor'u* izliyordur - canı elma ve krem peynir kreması çekmeden hemen önce. İkisi de evde yoktu. Benimki çalışmadığı için Lily'nin arabasını alıp markete gitmem gerekti.

İçeri girdiğimde Lil'i yatağımızda görüyorum, kaşları çatılırken tabletimi elinde tutuyor. Kapıyı kapattığım anda irkiliyor ve tableti yorganın altına saklıyor.

Porno değil, ilk ve tek düşüncem bu.

"Bir şey mi saklıyorsun?" Ona sordum.

Ellerini market poşeti için uzatıyor, gözleri büyüyor. Yatağın ayak ucunda duruyorum. Üniversitede aldığı kırmızı Örümcek Adam tulumu ve pijamaları içinde gülünç derecede sevimli görünüyor.

"Kremasını aldın mı?" Canlanıyor ve plastik torbaya uzanıyor.

Sert tavrımı koruyarak kolumu geri çekiyorum. "Takas yapmaya ne dersin? Bana tableti ver, ben de sana yemeği vereyim?"

"Yanlış bir şey yapmıyordum," diyor ama tableti almak için hiçbir hareket yapmıyor.

Aniden ayak bileğinden yakaladım ve onu yatağın kenarına doğru hızla çektim. Nefesi kesiliyor ve gözleri sadece benim paketime takılıyor. Yüzümü onunkine çok yaklaştırıyorum, böylece doğrudan bakışlarına bakıyor. "Lily Calloway, porno mu izliyorsun?"

"Hayır," diyor. Yalanı fark etmedim.

"Tumblr'da mıydın?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

Ona saçma sapan bir bakış attım.

"Lil." "Lo."

Ona başımı sallıyorum. "Değerli elmalarınızı ve kremanınızı riske atacak kadar ilginç ne olabilir?"

Ellerini kaldırır. "Açıklayabilirim." Ağzı donmuş, açık kalıyor ve hiçbir kelime çıkmıyor.

Sadece gelmek gerekirse, bir dizimi yatağa dayayıp öne doğru eğildim ve tabletimi geri aldım. Geri almaya teşebbüs bile etmedi. Sadece yüzünü yorganın içine gömüyor, yanakları utançtan kızarıyor.

Kafam daha da karıştı. Kilit ekranına şifremi yazıyorum. Ve karşıma Tumblr'da olmayan bir makale çıkıyor: *Hamilelikte en iyi seks pozisyonları*.

Kötü olmaya yakın bile değil.

Yorgana doğru bir şeyler mırıldanıyor, "*Sadece merak ettim.*" gibi.

Buzlanma küvetini ve dilimlenmiş elma tepsisini çantadan çıkarıp Lily'yi sırt üstü yatırıyorum. Elleriyle yüzünü koruyor.

"Elimde değildi. Yani, yapabilirdim, ama sadece en iyi neyin hissettireceğini merak ettim ve... ve şimdi konuşmayı keseceğim."

Dizlerimi kalçalarının iki yanına koyarak üzerine oturuyorum ve o da parmaklarının arasından dışarı bakarak krema ve elmalarımı inceliyor.

"Rüya mı görüyorum?" diye

fısıldıyor. "Hayır, aşkım."

Burnunu kırıştırıyor. "Bu benim fantezilerimden birine çok benziyor." Duraksıyor. "Sadece senin çıplak olman gerekiyor."

"Zamanı gelince," diyorum ona, krema küvetini açarken.

"Yani bana kızgın değil misin?" diye soruyor, vücudunu dirseklerine dayayarak. "Sana güveniyorum Lil." Birlikte uyurken rahat olmasını tercih ederim

panik ve endişeden daha fazla. Tüm bu siteleri okuyabildiğimde, tüm bu bilgilere sahip olduğumda ve sözde onu tahrik etmemek için bunların hiçbirine izin verilmediğinde bunun ne kadar adaletsiz olduğunun farkındayım. Ne olursa olsun sevişeceğiz.

"Şimdi seks yapacak mıyız?" diye fısıldarken daha da kızarıyor.

"Neden fısıldıyorsun?" Ben de diyorum ki. "Yatağın altında birini mi saklıyorsun?"

"Hayır" diyor, bir elmayı kremaya batırmamı izlerken.

Diğer elimle bacaklarının arasındaki noktayı kavriyorum ve altımda kıvranıyor, dudaklarından nefessiz bir ses çıkıyor. Sikim birkaç kez zonkluyor. Elmayı dudaklarının arasına koymak üzereydim ama eğildiğim an

camımız aniden kırıldı. Bir mermi sertçe döşeme tahtalarına çarpınca irkiliyorum.

Ne oluyor be?

Lily korkuyla kaskatı kesiliyor, parmakları pazularımı kavırıyor.

Vücudunun üzerinden tırmanarak, içgüdüsel olarak onu arkama yerleştiriyorum. "Lil, geride dur." Komutum dışarıdan gelen bağırışlar ve yatak odamızda yankılanan telaşlı sesler arasında boğuklaşıyor.

"Hadi, yürü, yürü!"

"Kaçın. Kaçın! Bizi göreceksin!"

Bu olayı bir araya getirmeye başladığımda nabzım kan kırmızısı bir sıcaklıkla atıyor. Bir eşek şakası. Dişlerimi gıcırdatıyorum. *Aptalca* bir şaka. Hemen yataktan kalkıyorum ve Lily sürünerek kenara geliyor.

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Lily, *geride* dur." Yerde çok fazla cam var ve onun camlara yaklaşmasını istemiyorum. Gözlerim karnına düşüyor. Benim de dikkat etmem gereken biri var. Bu Lily'de annelik dürtüsünü tetiklemiş olmalı. Kıpırdamadan duruyor, beni takip etmiyor.

Midemde bir çukurla, keskin parçaların etrafından dolanıyorum ve bir lastik bantla tutturulmuş bir not olan bir tuğlayı alıyorum. Okumadan önce kaslarım gergin bir şekilde pencereye yöneliyorum. Hemen dışarıda, siyah kapüşonlu beş kadar gencin bahçemiz boyunca koştuğunu görüyorum. Projektörler hâlâ çimleri aydınlatıyor.

Adamlardan sadece biri dönüp arkasına bakıyor. Ve gözleri benimkilerle buluştu. Tam isabet. Yüzümün ne kadar keskinleştiğini hissediyorum - gözlerimdeki kötülüğü hissediyorum. Ama bu gençte de aynı ifadeyi gördüğüm an hepsi uçup gidiyor. Paintball şakası sırasında sokakta yakaladığım aynı çocuk.

Ona başımı salladım.

Derin bir nefes alır. Sonra arkadaşlarını takip ederek koşar adım uzaklaşıyor. Bakışlarım soğuk tuğlaya düşüyor. Lastik bandı koparıyorum ve beyaz kağıdı açıyorum.

"Ne yazıyor?" Lily soruyor.

Güller

kırmızıdır.

Menekşeler

mavidir.

Sürtüğünü

becer.

Kardeşinin de öyle yapacağını hepimiz biliyoruz.

Beyaz parmak eklemlerimle kâğıdı buruşturuyorum, damarlarım yanıyor. Bu kızgınlığı bastırıyorum. Üçlü dedikodulardan nefret ediyorum ama daha

çok nefret ettiğim şey

Çocuğumuzun Ryke'a ait olmasıyla ilgili olanlar. "Lo?" dedi.

Ve benim hazmedemediğim şey Lily'nin bu olaylara verdiği tepki. Bu onu yıkıyor ve ben onun tüm bunların üstesinden gelmesini istiyorum. Ama bu çok acıtıyor. Bunu biliyorum. Bu yüzden onu bu pislikten korumak için elimden geleni yapacağım.

Kadife mor perdeleri çekip kapatıyorum, kafamda çoktan bir yalan uydurmuşum. "Küçük penislerle ilgili kötü bir şaka. Komik bile değil."

Başını sallıyor, muhtemelen bana inanmıyor bile, ama yine de izin veriyor. Bakışları cama gidiyor, kırık pencere zaten perdenin arkasına gizlenmiş.

Kapımız çalınmadan açıldığında, "Sonra temizlerim," diyorum.

"Hey," diyor Ryke. "Bir şey duydum..." Önce camı, sonra da elimdeki tuğlayı görüyor.

"Al." Parçaların etrafından dolaşıp tuğlayı ve top haline getirilmiş notu ona uzatıyorum. "Bununla ne istiyorsan yap. Benim için bir önemi yok."

Omuzları gerilir ve notu açıp hızla okur. Lily onu duyamasın diye sesini alçalttı. "Bu çok yanlış."

"Bunları daha önce de duyduk," diyorum. "Bununla başa çıkabilirim." Ryke'ın benim adıma bu adamları tehdit etmesine ihtiyacım yok. Zaten sesim ondan daha gür çıkıyor. Her zaman öfkelenme yeteneğine sahip oldum. Bu daha önce hiç kullanmadığım bir yol.

Bekle ve gör. Sakin ol. Daha iyi bir seçenek bulmak için duygularımı bir kenara bırakmaya çalışacağım.

"Emin misin?" Ryke bana soruyor, gözleri yataktaki Lily'ye ve tekrar bana kayıyor.

"Kırılğan kalplerimizi küçük parçalara ayırmayacaklar," diyorum kuru bir sesle. "Yani kimsenin bir emlakçıyla görüşmesine gerek yok. Taşınmıyoruz." Herkesin hayatı dış güçler yüzünden birçok kez değişti. Bu evin *bizim* istikrarımız olması gerekiyordu ve bu gençler bunu elimizden alamayacaklar.

Şimdiden çok şey kaybettik.

"Bir şeye ihtiyacın olduğunu hissediyorsun ve bana geliyorsun, tamam mı?" Ryke aniden söyledi. İçkiyi kastediyor.

Aptal rolü yapıyorum. "Tabii. Bir dahaki sefere ağlayacak bir omuza ihtiyacım olduğunda, gömleğine sümüğümü üfleyeceğimden emin olabilirsin."

Beni tersledi, ama ikimiz de sonunda zayıf bir şekilde gülümsedik.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Herkesin ne olduğunu öğrenmesine izin verebilir misin? Şu anda Lily ile yalnız kalmak istiyorum ve Rose da kapıyı nasıl çalacağını öğrenemedi."

Ryke gözlerini deviriyor. "Evet, herkese sana bir saat vermelerini söyleyeceğim-" "Daha uzun," diyorum.

Lily şaşkınlık ve kısmi uyarılma içinde içini çekiyor.

Hem Ryke hem de ben Lil'e bakmak için dönüyoruz, teni neredeyse kırmızı tulumuna karışıyor. Ryke'ın utancını görmemesi için başının üzerine bir battaniye örtüyor. Gülümsememi engelleyemiyorum. Lanet olsun, onu seviyorum.

"Seni zaten gördüm Lily," diyor ağabeyim, sanki kız saçmalıyormuş gibi.

Lily "*hayır, yapmadın*" gibi bir cevap mırıldanıyor.

Ryke'ın omzunu okşadım. "Sonra görüşürüz."

İpucunu alıyor ve yatak odasından çıkıyor, çıkarken de kapıyı kapatıyor. Yatağa geri tırmanıyorum, üzerine çıkıyorum ve battaniyeyi yüzünden çekiyorum, saçları elektriklenmeden dolayı kabarıyor. Bakışları vücudumda gezinirken dudakları aralanıyor.

"Benim fantezimde çıplaksın," diye hatırlatıyor bana.

"Bunun bir saatten daha uzun sürmesini ister misin, aşkım?" Geniş, arzulu gözlerle başını sallıyor.

Dudaklarını şefkatle öpüyorum ve sonra fısıldıyorum, "O zaman gerçekten çok yavaş gideceğiz."

Gülümsüyor ve bu planı kabul ederek beni öpüyor. Bir an duraksıyor ve Lily'nin aksine vücudundaki tereddütü hissediyorum.

"Sence duracaklar mı?" diye ciddi ciddi soruyor bana.

Gençlerden bahsettiğini fark ediyorum. "Belki," diyorum. "Bilmiyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Korkuyor musun?"

"Pek sayılmaz. Hazırlık okulunda daha kötü pisliklerle uğraştık, değil mi?"

Ben, sanırım. Ben daha kötüydüm. Bir adamın ön kapısına domuz kanı döktüm ve sayısız başka şey yaptım. "Doğru," diye nefes alıyorum.

"Eve *giremezler...*" diyor tedirginlikle.

"Hayır," diyorum zorla. "Yapmazlar. Ayrıca, bir güvenlik sistemimiz var." Tekrar tekrar başını sallıyor ve sonra beni hızlı ve derin bir şekilde öpüyor. Onu tekrar yatağa yaslıyorum. Kesintiyi, gençleri ve sokağın aşağısındaki genç adamın keskin bakışını unutmaya çalışıyorum.

aynı anda *siktir git* dedi.

Ve beni öldür.

LILY CALLOWAY

"Lanet olası bir araba kazası sırasında nasıl uyuyabildim?" Rose sayısız kez hayretler içinde kaldığını söylüyor. Deri bir bar taburesine oturmuş, kışlık yemek tarifleri kitabını açmış.

"Kraliçe Rose, on gün oldu," diyor Loren biraz eğlenerek. "Sen *orada* bile değildin, o yüzden bırak da biz piyonlar durumu düşünelim, sen de bu işin peşini bırak." Ona acı bir gülümseme veriyor ve havluyla ellerindeki unun tozunu alıyor. Bu, günün en güzel yorumlarından biriydi.

Pişirmenin Loren Hale'i huysuzlaştırdığını fark ettim. Neredeyse gülümseyen, *mutlu* zencefilli kurabiye adamlar onu sinirlendiriyor. İkinci parti kurabiyelerin üzerine çoktan asık suratlar koydu bile, sırf herkesin onun sinirli halini paylaştığından emin olmak için.

"Bunun peşini bırakamam," diyor Rose öfkeyle. "Kimse bizi *aramadı* bile." Tarif defterinde öfkeyle bir sayfa çeviriyor. Araba kazasını biz onlara söyleyemeden *Celebrity Crush*'tan öğrenmişler. Bunu asla unutamayacağız.

Ama aramamaktan daha fazlası olduğunu biliyorum. Rose artık *dış* çemberin bir parçası olduğu için korkuyor. Connor da mutlu değil. İkisi de her şeyi herkesten önce bilmek istiyor, bu yüzden bu acı veriyor.

Daisy ve Ryke'ın paslanmaz çelik mutfağımızda blender'ı çalıştırmalarını izliyorum. Ölçü kapları, kek tepsileri, şeker ve tereyağı tezgahın üzerine yayılmış durumda.

Etrafta dolaşmıyorum ama Rose'un yanındaki poşetten çikolata parçaları yiyorum, bunun bir şekilde yardımcı olduğunu düşünmek istiyorum. Yemeklerin tadına bakıyorum.

Yenilebilir. Merak eden olursa diye söylüyorum.

Connor bir kutu yumurtayı açarken, "En azından bir kısa mesaj isterdim," diyor. Bar tezgahının diğer tarafında Lo'ya en yakın yerde duruyor.

Lo dolaba yaslanır. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa sana hemen bir tane gönderirim" diye karşılık veriyor. Sonuna sadece bana ve en iyi arkadaşlarından birine ayırdığı *sevgiyi* bile eklemedi.

Connor'ın kaşları kalkıyor ve boş gözlerle ona bakıyor.

Lo'ya dedim ki, "Pişirmek seni kötü yapar."

Tezgâhı kavırıyor, derin bir nefes alıyor ve kısılmış kehribar gözleri bana doğru kayıyor. "Babam bana toplantı hakkında mesaj attı."

Mutfak, dönen blender dışında sessizleşir. "Ve?"

Nefesimi tutarak soruyorum.

"Ve *hiçbir şey yok*. Sürekli yüz yüze açıklayacağını söylüyor ama şimdi bunun ne zaman olacağını bile söylemiyor." Tekrar nefes verirken doğruldu. "Bu çok sinir bozucu."

Ryke, "Sadece bizimle dalga geçiyor. Yaptığı şey bu."

Lo aynı fikirde olmayarak tekrar başını sallar. "Sanki korkmuş ya da başka bir şey... Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu düşünmek istemiyorum."

Rose bir naneli kurabiye fotoğrafını gösteriyor. "Whole Foods bunu satıyor
tam kurabiye."

Lo, Rose'dan gelse bile, bu konudan saptığı için minnettar görünüyor. Ablam bar taburesinden atlamaya, anahtarlarını almaya ve alışverişe gitmeye hazır.

Alışveriş becerileri yemek pişirme becerilerinden çok daha üstün.

Ve katılıyorum, bu harika bir plana benziyor. Canlandım. Pişirme denememizden vazgeçmek üzereyim. Tembelliğimle tanınırım, bu yüzden mükemmel bir bahanem var.

Ama Connor tarif kitabını Rose'un elinden kapar ve malzemelere göz atar. "Bunu kolayca yapabilirsin, sevgilim."

Sarı-yeşil gözleri adamın alnını deliyor. "Ben yemek yapmam. En akıllıca şey, Richard, zamandan tasarruf edip bunların hepsini satın almak olurdu." Tepsideki şekilsiz zencefilli kurabiye adamlarını (Lo'nun), yanmış snickerdoodle'ları (Daisy'nin) ve mükemmel kahverengi yulaflı kuru üzümeleri (Ryke'ın) işaret ediyor.

"Bu verimli bir şey," diyor Connor. "Ama Maria ev yapımı kurabiye istedi, mağazadan alınmış değil." Poppy'nin kızı bir çeşit unlu mamul satışı yapıyor ve en büyük kız kardeşim bizden yardım istedi.

"Maria yemek pişirmekten *nefret* ettiğimi de biliyor." Rose, Connor'la konuşmak için barın üzerine uzanır.

Oh, bu çok güzel. Çikolata parçalarını patlamış mısır gibi yiyorum, dudaklarım eğlence içinde yükseliyor. İnek yıldızları parlıyor. Lo da izliyor ve o da yanıma gelip elini çikolata parçacıklarının olduğu poşete sokuyor.

Connor resmen sırtıyor. "Gerçekten bunu bilerek yaptığını mı ima ediyorsun?"

"Evet." Rose saldırmaya hazır bir kedi gibi omuzlarını geri çekiyor. Connor sırtıyor, şimdi tam anlamıyla. "O altı yaşında."

Lo bana fısıldıyor, "Yan."

"Rose'da bu var," diye fısıldıyorum. "İzle." Ben İnek Yıldızlar Takımı'ndayım ama bir taraf seçmem gerekirse her seferinde kız kardeşimin tarafını tutarım.

"Bütün çocuklar kılık değiştirmiş şeytanlardır," diye karşılık veriyor Rose, kollarını bara dayayarak, "ve görünüşe göre onları gerçekte oldukları gibi gören *tek kişi benim*."

"Peki bu nedir?" "Küçük, minik gremlinler."

Lo bir çikolata parçasını yuttu. Sırtını sıvazlıyorum ve benimkini yemeye devam ediyorum, gözlerim zevkle açılıyor. Bu bir yaz filminden daha iyi.

Rose devam ederken poposu tabureden kalkıyor, "Tüm zamanınızı ve enerjinizi emecek türden ve bir bakmışsınız, sarkık, iğrenç kurabiyelerden başka bir *şeyi olmayan* yaşlı bir cadaloz olmuştunuz."

"Mübalağaların yeni bir şey değil," diyor ona. Sanırım bu sözler sadece ondan geldiğinde hoşuna gidiyor.

Alay ediyor. "Ben doğruyu söylüyorum."

"Burada doğruyu söyleyen biri varsa, o da benim, sevgilim." Göz kırıyor.

Ters ters bakıyor. "Bir daha bana göz kırparsan Richard, gözünü oyar ve ateşe veririm."

Ona yaklaşıyor, dudakları bir nefes arayla. "Devam et ve dene."

Bakışları adamın ağzına düşüyor, cinsel gerilim artıyor ama bu beni kötü yerlere götürmüyor. Onların entelektüel aşkı benim için her zaman erotik olmaktan çok eğlenceli olmuştur. "Eğer sen bir doğrucu isen," diyor, "o zaman ben ne oluyorum, Richard?"

"Bir hikaye anlatıcısı. Dünyanın bunlara ihtiyacı var, bu yüzden kendini kötü hissetme." Ohhhhh.

"Çifte yanık," diyor Lo. Bana bakıyor. "Ne diyordun, aşkım?" O Connor'ın takımı, sonuna kadar.

Kabul etmeyi reddediyorum. Kız kardeşim kazanacak.

Rose'un yanakları yarı öfke yarı heyecanla kızarıyor, nefesi kesiliyor. Ve parlıyor. "Bana sırtıma." Gözleri tekrar adamın dudaklarına ve derin maviliklerine kayıyor.

Connor'ın sırtışı sadece yüzünü kaplıyor, kibirli ve-

"Bir egomanyakla evlendim," diyor Rose. "Neyim var benim?"

Tamam, belki altta kalacak ama bence yatak odasında olmak istediği yer orası. Benim kitabımda, o kazandı. Kesinlikle başımı sallıyorum.

Connor öne doğru eğiliyor, bilekleri tezgâhın üzerinde, parmakları onun kollarını sıyrıyor. "Rien du tout." *Hiçbir şey*.

Elimde şeker poşeti, havada uçuşan çikolata parçalarıyla şaşkınlıkla irkiliyorum. Herkes bana dönüyor ve ben kızarıyorum. Yine de Connor'ı işaret ediyorum. "Seni anladım! Ha!" Fransızca çeviri kitabım *sonunda işe yarıyor*.

Ve Connor bana en içten gülümsemelerinden birini veriyor ve sonra alkışlıyor, alaycı bir şekilde değil, bir sınavı geçen ve A artı hak eden biri için gerçek bir alkış gibi.

Bu bana hiç olmadığım kadar güven veriyor. Evdeki en zeki iki insanla aynı seviyede olabilirim. Sadece biraz çalışma ve özveri gerekiyor. Onların üstün olduğu şeyleri ben de öğreniyorum.

Lo şakağımı öpüyor, elleri arkadan belime dolanıyor. Vücudum onun dokunuşuyla ısınıyor ve yüz hatlarından bilerek kaçınıyorum, çok uzun süre bakamıyorum. Muhteşem çene hattı ve kehribar rengi gözleri beni yatak odasına tek yönlü bir biletle gönderecek ve son birkaç gündür seks departmanında pek de iyi değildim.

Sürekli tahrik olmak çok zor.

Lo bile beni iyi okuyor, alay etmiyor. Sadece tek kolunu bana doluyor ve yanımdan ayrılmıyor. Rose'a, "Pişirme işinin çoğunu biz yapmışken sızlanman çok komik," diyor. Göğsünden Ryke'a ve Connor'a işaretler yapıyor.

"Daisy bize yardım etti," diye hatırlatıyor Ryke çikolatalı kremanın kapağını açarken.

"Ve Daisy," diye düzeltiyor Lo.

"Lily için de sızlanıyorum, sadece kendim için değil." Çenesini bana doğru kaldırdı. "Bir şey değil." Sonra ellerini tezgâhın üzerinde kavuşturup daha dik oturuyor. Rose'u seviyorum, Lo'nun karşı tarafında dursa bile.

Ona yarım bir gülümseme atıyor ve sonra Connor'a doğru yürüyor. Onun omzuna vurur. "O tamamen senin, aşkım."

Connor milyar dolarlık bir gülümsemeyle sırtıyor ve gözleri Rose'unkilerden hiç ayrılmıyor, sanki beyinlerinde konuşuyorlarmış gibi. Zihin okuma, zeki bir insanın süper gücü.

Lo fırını kontrol ederken ben gülümsüyorum ve tezgâhtan çikolata parçaları topluyorum. Kafamı kaldırdığımda Ryke ve Daisy'yi flört ederken yakalıyorum, *iki* parmağını çikolata kremasına daldırıyor.

Vücudum gerçekten tepki veriyor, cildim ısınmaması gereken yerlerde ısınıyor. Geçmişte onlarla yaşadığım benzer bir buzlanma olayını hatırlayarak kaskatı kesiliyorum. Onlar birlikte değilken. Ama o zamanlar hiç ısınmamıştım. Kesinlikle kırılmadım.

ter içinde kaldım. Kolumu nemli alnıma silerek, herhangi *bir şey* hissettiğim için kendime lanet ediyorum.

Daisy kendisinden yaşça büyük erkek arkadaşının yüzüne bakar, kemer halkalarına tutunur ve sonra Ryke çikolatayı emer, parmakları ağzının derinliklerindedir ve gözleri sahte bir orgazmı geri döner.

Vay anasını.

Başka tarafa bakmalıyım. Ryke Meadows beni tahrik ediyor *olamaz*. Hayır, hayır, *hayır*. Değişmeyen bir şey varsa o da bu: Ryke Meadows benim ruh halimin katili, beni *kurutacak* imajım. Hormonlu bedenim Ryke'in ne kadar sinir bozucu olabileceğinin farkında değil.

Ryke parmaklarını bırakır bırakmaz Daisy'yi ustaca bir dil hareketiyle çok derinden öpüyor. Kızın elleri adamın kalın kahverengi saçlarını kavırıyor.

Islanıyorum ve bakışlarımı başka bir yere zorluyorum.

Bu sıcak değildi, kendimi kandırmaya çalışıyorum. Bar taburesinin altına sürünmek, saklanmak ve döşeme tahtalarına karışmak istiyorum.

Bu, kirli ve dağınık zihnimde düşünmek bir yana, hakkında konuşmak için bile çok garip. Şimdi dirseklerim bile kızardı.

Harika.

Bir tepsinin ocakta takırdadığını duyuyorum ve Lo'nun beni sadece kıvranırken görmediğini, aynı zamanda uyarılmamın kaynağını da yakalamış olabileceğini fark ediyorum.

Oh Tanrım. Yüzüm utanç içinde buruşuyor. Kardeşi beni tahrik etmiyor, buna inanamaz. Geçen gün Febreze şişesindeki Bay Temiz beni azdırıp rahatsız etmişken olmaz. Ayrıca yaşlı, kel ve iki boyutlu.

Ama Lo'nun yüz hatları neredeyse yirmi dört-yedi taşıdığı *lanet olası dünyadan nefret ediyorum* ifadesiyle mermerleşti. "Kurabiyelerin yanı sıra," diye çıkışıyor Ryke'a, bakışlarımı kırarak.

Bekle, geri gel.

Ryke bir anda Daisy'den ayrılır. "Kahretsin," diye küfrediyor ve ocağın üzerindeki tepsiyi kontrol ediyor. Kaşları çatılır. "Bana iyi göründüler." Birini ters çeviriyor, alt kısmı açık kahverengi.

"Benim hatam," diyor Lo kuru bir sesle.

Onu çağırmak için ağzımı açıyorum ama sırtı birden dönüyor, sanki beni buzluyor. Kalbim sıkışıyor. *Arkanı dön*. Onu üzmediğimi ya da kırmadığımı bilmem gerek. Lo'yu genelde en iyi ben anlarım ve Connor gibi süper zihinsel ikna güçlerim ya da sihirlerim yok. Bunu düzeltmek için çok fazla yetersizim.

Arkanı dön. Bir şey yok.

Lo, Connor'la fısıldaşıyor ve ciğerlerimde bir çukur daha da sıkışıyor.

Ve sonra Ryke ellerini yıkarken Daisy'nin telefonu çalıyor.

"Kim o?" Rose sorar.

Daisy'nin yüzü biraz düştü. "Anne. Doğum günümü planlamanın yanı sıra beni yara izi için tekrar estetik cerraha gitmeye ikna etmeye çalışıyor." Yorgun bir nefes veriyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Birkaç dakikaya geliyorum."

"Ben onunla konuşurum," diyor Rose ve Daisy geçerken telefonu almak için elini uzatıyor.

"Hayır." Daisy hücreyi göğsüne bastırıyor ve geri geri bodrum kapısına doğru yürüyor. "Strese ihtiyacın yok. Her şey yolunda. Onunla başa çıkabilirim." Bununla birlikte Daisy ortadan kayboldu. Söylediğini duyduğum son şey, "Hey, anne."

Daisy ya da Lo için endişelenmemeye çalışıyorum ve bunun yerine lavaboya kirli kâseler atan Ryke'a odaklanıyorum. Belki bunu bastırabilir ve Lo'yu *hiçbir şey* olmadığına ikna edebilirim. Ryke beni itiyor. O *kadar* platonikiz ki acıtıyor.

Cinsel olmayan bir şekilde.

Yaltaklanıyorum. Gerçekten düşünmeyi bırakmalıyım. Ryke'a "Ona ne alacaksın?" diye sordum.

Bana doğru dönüyor, yüz hatları tamamen karanlık. Kardeşinin buzuna karşı taş gibi. "Ne için?"

Rose pek de şaşırmamış bir şekilde yarı kahkaha atıyor. "Onun doğum günü," diyor kesin bir ifadeyle. "Bana ona çoktan bir şey aldığını söyle."

"Tanrı aşkına, *sadece* Sevgililer Günü'ydü." Ve o gün Daisy ile yıldızların altında kamp yapma planlarını iptal etti, küçük araba kazasından sonra paparazziler çok kudurmuştu. Ne zaman haber değeri taşıyan bir olay gibi magazin basınında yer alsak, fotoğraflarımız daha fazla paraya satılmaya başlıyor. Böylece 14 Şubatth, Ryke Daisy'ye akşam yemeği pişirdi ve geceyi Lo ve benim gibi içeride geçirdi.

Connor ve Rose dışarı çıkmaya cesaret eden tek ikili oldu ve Rose, New York'taki akşam yemeği rezervasyonlarına geç kaldıkları için geceyi "cehennem gibi" olarak nitelendirdi. Bulundukları yer medyaya bildirilmiş olsa da Rose eve alışılmadık bir gülümseme ve kırmızı ve pembe güllerle *dolu bir* limuzinle döndü.

Bu hediyeler, *Rose Calloway'e sadece seni seviyorum* demek ve Sevgililer Günü'nde ona bir hediye vermek için onu görmeye gelen hayranlarından geliyordu. Kısa ömürlü reality şovumuzu hayatımıza bu tür beklenmedik sevinçler kattığı için seviyorum ve bu tür hayranların neden

dünyayı yönetmesi gerektiğini doğruluyor.

"*Sadece Sevgililer Günü* olsa ne olur ki?" diye çıkışıyor Rose ve düşüncelerimi şimdiki zamana yönlendiriyor: "Ayın yirmisinde hâlâ doğum günü ve *erkek arkadaşından* bir hediye bekleyecek."

"Üzerinde çalışıyorum," diyor Ryke, Lo ve Connor birkaç adım ötede sinsi fısıldaşmalar paylaşıırken bar tezgahına yaklaşıarak.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, avuçlarım terliyor. Keşke dışarıda olmasaydım.

"Bakın," diye devam ediyor Ryke, "çok şey oluyor..." Rose en yakındaki aleti -bir çırpma teli- kapıp tehditkâr bir şekilde ona doğrultunca sözlerini yarıda kesiyor.

Keskin bir şey olsaydı daha korkutucu olurdu. Bıçak ya da çatal gibi. Rose buz gibi ses tonuyla, "Sakin bana onun doğum gününü unuttuğunu söyleme," diyor.

Olamaz.

Ama Ryke'in Lo olmadığını hatırlıyorum. Ellerini savunurcasına kaldırıyor. "Daisy kimseye doğum gününü hatırlatacak tipte biri değil. Bu benim suçum değil."

Rose sanki havada bir beyzbol eldiveniyle hakaret yakalamış gibi, "Bu bana yönelikti," diyor.

Ryke şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Çünkü sana doğum günü programımı önceden e-posta ile gönderdim..." Ryke'in buruşuk bakışları karşısında, "E-postalarını *kontrol ediyor musun ki?*" diye ekliyor.

"Dürüst olmak gerekirse, şifremi bile bilmiyorum," diyor Ryke ona. "Ve kim doğum gününü *altı* ay önceden planlar ki?" Sağlam noktalar. Lo'ya bakıyorum, bu konuşmanın ne kadar samimi olduğunu görüp görmediğini merak ediyorum - hepimizin ne kadar seksi olmadığını.

Sırtına baktıkça kalbim sıkışıyor.

Rose parmaklarını bar tezgahına vuruyor. "Utanmıyorum. Yılın *bana* adanmış tek günü bu, yani üç yüz altmış dört gün benim standartlarımı karşılayamazsa, yine de bu güne sahibim."

"Connor gibi konuşuyorsun," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

Ters ters bakıyor. "Connor kendi doğum günündeki narsisizmi takdir etseydi bu mantıklı olurdu, ama onların anlamsız olmaktan öte bir şey olduğuna inanmayı reddediyor."

Connor'ın doğum gününü kutlamayacağını söylemesini bekliyorum ama Lo gibi o da tartışmamıza dikkat etmiyor.

Kendimi kolumu kaşırken buluyorum ve hafif bir panikle hemen donup kalıyorum. Bunu bir süredir yapmamıştım. Ryke'in yüzü o erkeksi endişeyle sertleşiyor - şu anda görmek istemediğim bir şey. Aslında, durmam

gerekıyor

onunla göz teması kurmaktan tamamen vazgeçtim. Yeni bir taktiğim var: Ryke Meadows'tan uzak durmak.

Rose hâlâ doğum günü konusuna odaklanmış durumda, neyse ki benim tuhaflığımı fark etmiyor. "Ona elmas küpeler al," diyor.

"Bundan nefret ederdi."

"Ona ne alırsan sevecektir" diye mırıldanırken bar tezgahına bakıyorum. Daisy memnun etmesi en kolay insandır.

"Sayaç hakkında bilmediğimiz ilginç bir şey mi var?" Ryke aniden bana sordu.

Gözlerimi kısarak granite bakıyorum, gri, beyaz ve siyah benekler. "Sanırım bir gözünü böyle kapatırsan... bir tavşan görebilirsin."

"Herkes çok garip."

Rose eliyle vurarak bu yorumu geçiştirir. "Daisy ile ilk kavganı yapana kadar bekle." Bunu sanki o anın gerçekleşmesini bekliyormuş gibi söylüyor. Neden bu düşüncüyü onun aklına sokuyor?

Rose'a hafifçe dirsek atıyorum. "Öyle deme. Onlar kavga etmez." Daisy'nin bir hediye için bu *kadar* üzüldüğünü düşünemiyorum.

"Herkes savaşıyor."

Parmağımı Ryke'a doğrultuyorum ve yanlışlıkla gözüne batıyor. Aman Tanrım! Ne zaman bana bu kadar yaklaştı?

"Lanet olsun Lily," diye küfrediyor, eli yüzüne gidiyor.

İrkildim. "Üzgünüm... Sana onunla kavga etmemeni söyleyecektim."

"Anladım amına koyayım." Ağır bir hırıltıyla iç geçiriyor. "Öyle demek istememiştim." Elini bırakıyor, gözleri saldırımdan dolayı biraz kızarmış. Önce bodrum kapısına, sonra da bana baktı. "İyi misin?"

"Öyle mi?" *İyi görünmüyor muyum?* Kalbim endişeyle çarpıyor.

Biraz kayarsam, külotumun ne kadar ıslandığını hissedebiliyorum ve nefret ediyorum, nefret ediyorum, Buna onun sebep olmasından *nefret ediyorum*. Şu anda onu çekici bile bulmuyorum.

Aniden bar tezgahının etrafında yürüyor, yakınlığı beni endişelendiriyor, özellikle de Lo'nun bizi izlediğini ve benim tepkimi fark ettiğimde. Ryke bileğimi kavırıyor, elimi kolumdan ayırıyor, dirseğimin yanında yarım ay tırnak izleri var. Yine mi kaşınıyordum?

Vücut ısını hissedebiliyorum ve içgüdüsel olarak tabureden atlayıp iki sert avucumla onu itiyorum, amaçladığımdan biraz daha agresif bir şekilde.

"Ne oluyor lan?" Ryke küfrediyor.

"Geride dur," diyorum nefes nefese kalarak. Ayak sürüyerek mutfığa giriyorum. "Lily-"

"Şşş. Bundan bahsetmezsen daha iyi olur," diyorum ona. *Yaşadığım tuhaflığı unutamam ve her şey yolundaymış gibi davranırım. Ryke ve benim aramda hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şey.*

Ryke ters ters bakıyor. "Yine lanet olası magazin gazetelerini mi okuyorsun?"

"Evet." Başımı salladım. "Tüm dedikodulardan haberdar olmam önemli." Üçlüler, *Ryke'in bebeğini doğuruyorum dedikoduları* kontrolden çıkmış durumda. Lo bunun onu rahatsız etmediğini söylüyor ama hastanede doktorun o yorumunun derisinin altına işlediğini söyleyebilirim. Beni de aynı şekilde incitti.

"Bu çok aptalca bir bahane," diyor bana. "Biz arkadaşız, Lily. Bu kadar. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Dünya bize inanmıyorsa ne olmuş yani?"

"Umurumda!" Bağırıyorum. Ben onun gibi kapatamıyorum. Bir süre sonra alaylar canımı yakıyor.

"Sen bundan daha güçlüsün!" diye bağırıyor. Hissetmiyorum. Bugün hissetmiyorum. Sanırım Ryke sadece onun seviyesinde olmamı diliyor. Hepimiz umurunda olmasaydık, o zaman parçalanmamızı izlemek zorunda kalmazdı.

Gözlerimin yaşadığını hissediyorum. Onun gibi olmayı o kadar çok isterdim ki. Onun sahip olduklarının bir kısmına sahip olmak için hepimizin ne kadar çok parçamızı değiştirebileceğimizi anlamıyor mu?

"Hey," diye araya giriyor Lo, sesi o kadar keskin değil. "Onu rahat bırak, dostum."

Kalbim küt küt atıyor ve Lo beni savunsa da onu hala anlayamıyorum. Bu beni korkutuyor. Senkronize olamıyoruz ve bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. Belki de üniversitede, bir hafta boyunca hiç konuşmadığımız ve bağımlılıklarımızın hayatlarımızı ele geçirdiği zaman.

Ryke derin derin nefes alıyor. "Lanet olası magazin gazetelerinin onunla olan arkadaşlığımı mahvetmesini istemiyorum."

Rose söze karışıyor: "Umdukları şey de bu, hepimizin parçalanması. Küçük pislikler..." sanki birinin ölümünü planlıyormuş gibi gözlerini kaçırıyor. "Biz hâlâ arkadaşız," diyorum Ryke'a.

"O zaman neden bana bakamıyorsun?"

Senden korkuyorum. Bu korkunç bir gerçek. Aslında kendimden korkuyorum ama suçluluğu başka bir yere koyduğumda göğsümdeki ağırlık azalıyor.

Başımı kaldırıyorum ama sadece Loren Hale'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, sanki ruhumun derinliklerine ulaşıyor ve tüm karmaşık korkularımı parçalara ayırıyor. Beni

en çok korkutan şey: en iyi arkadaşımın ne hissettiğini bilememek.

Mutfağın ortasında ona yaklaşmak ve sert, katı bedeniyle çarpışmak üzereyim. Ama ayağımı bile kaldırmama gerek yok.

Bana doğru yürüyor. Küçük bedenimi kendine çekiyor, iki güçlü koluyla beni kucaklıyor, kalbimin yavaşlamaya başladığı sıcak bir koza. Yanağımı onun göğsüne yaslıyorum, vücudu benimkine bastırıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Eli sırtımın alt kısmına iniyor ve başını eğiyor. Dudakları kulağıma değiyor ve fısıldıyor: "Hiçbir yere gitmiyorum." Duraklıyor, nabzımı durduran uzun bir duraklama. "Lil... ne kadar tahrik oldun?" Yalnız olsaydık sormadan kontrol ederdi.

Kızardım ve çenemi yukarı kaldırdım. Hızlıca fısıldıyorum, "Sadece senden tahrik oluyorum." Yüzü keskinleşiyor ve "Şşşt" diyor.

Neden beni susturuyor? "Bu doğru." Sesim titriyor.

Dudaklarımın dışını öpüyor, gerçekten şefkatle. Kafası nerede?

"Lil," diye uyarıyor, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. Konsantre oluyorum ve pelvisimi ona doğru *ittiğimi* fark ediyorum, bacağımı etrafına doladığımda çıkıntısı ıslaklığıma doğru yaklaşıyor.

Ayağımı indiriyorum, tüm vücudum utançtan alev alev yanıyor. İki elimle yüzümü kapatıyorum. Bu, keşke silebilsem dediğim günlerden biri. Terapistim Dr. Banning, herkesin böyle günleri olduğunu söylüyor ama ben hep kötü günlerimi döngü halinde oynatıyorum ve sonsuza kadar bana eziyet ediyor.

"Sorun yok Lil," diye nefes alıyor. "Bana bak." Bileklerimi kavrayıp yüzümden uzaklaştırıyor. Yine de gözlerimi sıkıca kapatıyorum, çok utanıyorum... Tekrar ortadan kaybolmak istiyorum.

Görünmezlik, devreye gir. Lütfen.

"Seni seviyorum," diyor o kadar empatik bir şekilde ki kalbim parçalanıyor. "Seni anlıyorum. Lütfen buna tutun Lil."

Bana kızgın olmalı. Ne kadar iğrenç olduğumdan nefret etmeli, vücudumun arzuladığı şeyden. Bu doğru değil.

"*Lily*," diye zorluyor yüzümü iki eliyle kavrayarak. "Nefes al, aşkım."

Derin bir nefes alıyorum ve birkaç metre arkamda uzun boylu, erkeksi bir beden hissediyorum. Büyük ihtimalle Connor. Çok yakınımda değil ama o orada durdukça vücudum hoşlanmadığım tepkiler veriyor. Lo tüm kas tiklerimi ve spazmlarımı inceliyor. Bana teşhis koyuyor. Ayak bileklerimi çaprazlıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum, toplum içinde ya da hiç sahip olmamam gereken her sapkın görüntüyü söndürüyorum.

Neden? Neden sevmemem gereken şeyleri sevmek zorundayım?

İki bedenın sıcaklığı beynimin terk ettiği parçalarını harekete geçiriyor. İsimleri, ilişkileri ve yüzleri çok az önemseyen şehvetli kısımları. Sadece bir doruk noktası.

Connor olmaz. Ondan ıslanamam. Bu çok yanlış.

Lo'ya yapıştım, titriyordum, kendimden korkuyordum. Uzun zamandır bu kadar iğrenç hissetmemiştim.

Sırtımı okşarken dudakları tam o anda kulağıma düşüyor. "Şşş, Lil." Beni vücuduna daha da yaklaştırıyor. Aramızda boşluk yok. "Seninle ilgileneceğim, aşkım."

Seksle mi? Merak ediyorum. Suçluluk duygusu alçak, boş bir yere batıyor. "Seksle değil," diyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, yüzümü koluna gömüyor ve Rose'u, Ryke'ı ya da Connor'ı tanımayı reddediyorum.

Bugün o kadar da iyi bir gün değil.

Kendimi dizginleyebilirdim, ama trampleden kaydım ve derin uçta göbek attım. Bağımlılıkların inişli çıkışlı şeyler olduğunu biliyorum, ama inişler gerçekten çok acıtıyor. En azından Lo bu sefer boğulmamı engellemek için suda yüzüyordu.

Bizden vazgeçmedi.

Zaten böyle bir ihtimalin olduğunu düşünmek aptalca. Bu bana yapışmasına asla izin vermemem gereken mantıksız bir korku. O benim ruhum. Ben de onun. Birbirimizden vazgeçtiğimiz an, ikimizin de var olmadığı andır.

Lo beni önden domuz sırtında kaldırıyor ve ben onu bir ağaca tutunmuş koala ayısı gibi tutarken o beni merdivenlere doğru taşıyor.

Biz çıkarken Daisy'nin mutfağa girdiğini duyuyorum. "Annem doğum günümü çoktan planladı." "Yatı gezmeye götüreceğiz ve herkes davetli" diye eklemenden önce uzun bir duraksama oluyor.

Zihnim Loren Hale'e ve sadece Loren Hale'e odaklanmışken gelecekteki dramaya bile zar zor konsantre olabiliyorum. Ona ihtiyacım var.

Onu istiyorum.

Bu gece onun her şeyine sahip olmama izin veremem. *Seks yok.*

Ama yeterli olacaktır. Olmak zorunda.

Lo, ön kapı patlayarak açılıp duvara çarpmadan önce iki merdiven daha çıkar.

Boynunu omzunun üzerinden uzatıyor, kollarındaki ve karnındaki tüm kaslar bana karşı geriliyor. Pazusunun kıvrımından bakıyorum ve

Sert, haşın bir adamla doğrudan göz teması. şakaklarına kadar ağarmış koyu kahverengi saçlar. Ryke Meadows'un ki kadar sert ve korkutucu bir çene ve Loren Hale'inki kadar ölümcül bir bakış.

Jonathan Hale iki oğlunun da en korkutucu yanlarıdır.

"Toplantı," diyor Jonathan Hale kabaca, sesi boğuk ve önsezili. "şimdi."

Uyarılmam hala var. Jonathan'ın kötü zamanlaması yüzünden onu öylece söndüremem. Bu yüzden başımın ciddi bir belada olduğunun farkındayım.

LOREN HALE

Çılgılık atmak istiyorum.

Özellikle de kimseye.

Eğer yapabilseydim, Lily ile birlikte yatak odamda kaybolur ve onu şu an bulunduğu yerden daha iyi bir yere götürmeye çalışırdım. Endişeli olmasından ve kendinden korkmasından nefret ediyorum. Ve az önce ne olduğunun farkındayım - benden başka birinden tahrik oldu. Bu yeni bir gelişme değil. Hamile kaldığından beri neredeyse her şeyden tahrik oluyor.

Farklı olan şey, bağımlılığının aklını karıştırmasına izin vermeye başlaması. İlişkimizi etkilemesine. Hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de ikimizin de uzun süredir savaştığı bir şeyin.

"Loren!" diye sesleniyor babam.

Merdivenlerde tedirgin bir şekilde duruyorum, Lil'i ayaklarının üzerine düşürmek üzereyim, ama o oturma odasındaki babamdan çok kendinden korkarak bedenimi örümcek gibi sarıyor. Yıllarca seks bağımlılığıyla uğraştıktan sonra ona nasıl yardım edeceğimi biliyorum ama hem ona hem de babama aynı anda cevap veremiyorum.

"Lo," diye nefes alıyor.

"Lil," diyorum, bir elimle yüzünü diğer elimle de kıcını kavrayarak. Bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum ve ben daha konuşmadan sözümü kesiyor.

"Sadece seni çekici buluyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Sesinde korku yükseliyor.

Yüzümün kızgınlıkla keskinleştiğini hissedebiliyorum. Ona değil. Sadece duruma. Onu yukarı çıkarmak ve onunla konuşmak için zaman istedim. "Biliyorum, Lil-"

"Loren, *hemen* buraya gel," diye tekrar araya giriyor babam.

"Bir saniye!" Ben de bağıriyorum. Benimle aynı fikirde olmasını sağlamak için tek şansım bu. "Lil, pornoyu ne kadar sevdiğini biliyor musun?"

Başını sallıyor ve ben de sessiz gözyaşlarının bir kısmını siliyorum. O üzülükçe midem bulanıyor.

"Hepsi bu kadar. Bir sürü şeyden tahrik oluyorsun, aşkım. İki çiftle birlikte yaşıyoruz ve biri PDA'dan hoşlanıyor..." Anlamaya çalışırken

yüzünün buruşmasını izliyorum. PDA'nın onu tahrik edeceğini hemen
anladım,

Connor'a Ryke ve ondan korkmasından endişe ettiğimi söyledim.

Bu küçük bir gerileme, bir hız tümseği.

Biz de test ettik. Birkaç saniye onun arkasında durdu. O kadar yakın bile değildi. Lily'nin çıldırdığını görmüştüm ama Connor hakkında hiç görmemiştim - eskiden eşcinsel olduğunu düşündüğü biri.

Lily başını tekrar tekrar bana doğru sallıyor, yeşil gözlerinden şaşkınlık akıyor. "Kardeşin beni tahrik etmiyor," diye fısıldıyor kocaman gözleriyle, parmakları omuzlarıma batıyor.

"O *herhangi biri* olabilir, Lil. Anlıyor musun?" Gözlerindeki acı - *benim* için duyduğu acı, beni bir şekilde incittiğini düşünmesi- kalbimi çok fazla parçaya ayırıyor. Sadece biz kalana kadar ona sıkıca sarılmak istiyorum. Etrafımızda kimse kalmayana kadar. Her şeyi boğmak.

Gözlerini ovuşturuyor. "Ryke bir porno yıldızı gibi mi?"

Neredeyse gülecektim ama çenesi titriyor. "Lil?" Ciğerlerim parçalanıyor.

"Porno izlemeye iznim yok," diyor endişeyle. "Yani... eğer her şey porno gibiyse, o zaman..."

Hayır. Tanrım, hayır. "Lil, lanet dünyadan korkma, lütfen." Tekrar dışarı çıkmaya korkmasına izin veremem. Bunu gerçekten çok kötü batırıyorum. Ve bu bir sınavdan başarısız not almak gibi bir şey değil. Şu anda kız arkadaşımın iyiliğini ellerimde tutuyorum.

"Ben sadece... bunu nasıl düzeltebilirim?" diye soruyor bana.

"LOREN!" diye sesleniyor babam, sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi.

Parmaklarım onun düz kahverengi saçlarına kayıyor ve "Sadece hissettiklerinin normal olduğunu kabul etmelisin" diyorum.

Gözlerinden yaşlar süzülür. "Lo..." Boğazı düğümleniyor. "...iyi hissettirmiyor."

Yanağından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Babamla konuşmamız bittikten sonra sana öyle olduğunu göstereceğim."

"LOREN!"

Ryke aşağıdan, "Ona biraz rahat ver," diye karşılık veriyor.

Damarlarım sert atıyor. Onu yalnız bırakırsam kendine dokunmayacağına güveniyorum. Ama şu anda, zaten elli milyon kez üstesinden geldiği bir zorlukla yüzleşmesini istemiyorum. Bu asla kolay olmayan bir şey ve acı dolu bir saatten sonra kendini kanıtlamasına gerek yok.

Hiç acı çekmemesini tercih ederim. Bu da onu etkinleştirmem ve seks yapmam anlamına geliyor. Bunu yapamam. Acının ortasında bir yere yerleşmek zorundayım ve

Ecstasy. Yüksek ve alçak arasında.

O yeri bulmak kulağa gerçekte olduğundan daha kolay geliyor.

Onu sırtımda taşıyarak aşağıya indiriyorum. Oturma odasına girdiğimizde şömine yanıyor ve buğulu pencerelerin dışında kar yağıyor. Hava gergin, özellikle de Ryke ve babam ayakta dururken Daisy süet lovese koltukta kıpırdanıyor, uzun bacaklarını çaprazlayıp açıyor.

Lily ile kanepede oturuyorum ve babam onu uzun uzun inceliyor.

"Arayabilirdin," dedim ona, "ya da mesaj atabilirdin." Hiçbirimizin onunla spontane bir buluşmaya ihtiyacı yoktu. Daha önce hepimiz bunun için çalışmıştık.

"Ama yapmadım. Her gün hazırlıklı olamayacağın şeyler olur Loren," diyor, sanki bunu bilmiyormuşum gibi.

Hayatım boyunca gözlerim bağlı yürüdüm, bir şeylere çarpmamayı umdum, bazen de çarpmamam için dua ettim. Hazırlık hiçbir zaman bana göre olmadı. Hayatım "bu dartı bana fırlat" türünden rastgele bir şey. Bakalım hangi organımı delip geçecek.

Babam ilgisiz bir şekilde uzun ahşap bir rafta duran ve hepsi Rose ile Connor'a ait olan ciltli kitapları inceliyor. "Bunu bir hayat dersi olarak düşün," diyor.

Çenem sinirlenerek titriyor. "Sanki daha fazlasına ihtiyacım var da." *"Küçük bir pislik olma" demeni bekliyorum.*

Yumruklarını siyah pantolonunun ceplerine gömüyor, elinde viski yok. Ve yüzü kanepeye dönük. "Muhtemelen haklısın." Bana hakaret yok. Şaşkınlıkla arkama yaslanıyorum. Neredeyse dört aydır ayık. Hâlâ bir rüya gibi görünüyor ama bu anlar onu daha gerçek kılıyor.

Lily'nin omuzlarını ovuyorum ama o kalçalarını belime doluyor. Onu kucağımdan indirmemeyi tercih ediyorum ama bana sürtünmesinden korkuyorum. Onu minderine üzerine yatırıyorum ve üzerine mor bir battaniye atıyorum. Topuklarını bacaklarının arasındaki noktaya bastırarak şekilde ayarlıyor.

Tanrım, Lil.

Babamın bakışları fuayeye doğru kayıyor. "Bu sadece dördümüzün arasında."

"Seninle hiçbir konuda kavga etmedim," diyor Connor kolayca, Rose onun yanında yken. "Bunu değiştirmeyelim." Bu bir tehdit gibi geliyor.

Bir odada babamla aynı güce sahip birini hiç görmemiştim. Lily'nin babası Jonathan'a karşı itaatkâr. *Yumuşak*, babamın dediği şey

Onu. Ve Connor onların oyununu her zaman sahte bir gülümseme ve sıkı bir el sıkışma ile oynadı.

Bu farklı.

Babam onu tepeden tırnağa süzüyor. Ryke, "Bırak kalsınlar," dedi.

Rose çoktan yanımdaki Queen Anne koltuğuna yerleşmiş, ayak bileklerini çaprazlamış, Connor da kolçağın yanında duruyor.

Babam dikkatini Connor'dan ayırmıyor. "Ryke'ı neden sevdiğini anlıyorum.

Geçen gün ona ne dedin? *Saldırı köpeğiniz.*"

Ryke, Connor'la göz göze gelmeden onu tersler ama bu şakadır. Bunu onun yüzüne defalarca söyledi.

Connor, "Ondan yine de hoşlanıyorum," diyor.

"Ama Loren senin için ne ifade ediyor?" diye soruyor babam. Connor'ın zayıf bir noktasını dürttüğünü sanıyor ama kötü bir iş çıkarıyor. Adamı kıramaz. Titanyumdan ya da bir tür yok edilemez uzaylı malzemesinden yapılmış. Süpermen gibi.

Babama onu rahat bırakmasını söylemek için ağzımı açtım.

Ama devam ediyor: "Lo üniversiteyi bıraktı, denediği tüm sporlarda başarısız oldu." Kanım donuyor ve Lily aniden elimi tutarak beni rahatlatmaya çalışıyor. Hareket edemiyorum. "Zeki ya da güçlü değil. Açıkçası, o lanet olası bir *yük*. Senin ne işine yarayacak?" Tüm bu ifadeler boyunca babamın beni Connor'dan korumaya çalıştığına inanmak istiyorum. Öyle değil mi? Ryke'ın bir zamanlar yaptığı gibi.

Connor'ın bir kullanıcı olduğunu söylüyor.

Kaşlarım düğümlendi. Evet, Connor hakkında bunu biliyorum.

Connor hiç duraksamadan, "O benim en iyi arkadaşım," diyor. "Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" Babam öyle bir bakıyor ki, bir adamı buruşturup atabilir.

Connor asla geri adım atmaz. "Ne ima ettiğini biliyorum ve durmalısın."

"Bu bir tehdit mi?"

Connor poker suratıyla, "Evet," diyor. Dürüst olmak gerekirse, onun duygularını görememek dehşet verici.

"Buraya seni mahvetmeye gelmedim Connor, ama yoluma çıkarsan yaparım.

Senin aksine, ben kaybedecek çok az şeyi olan bir adamım."

"Jonathan," diyor Rose aniden, gözleri alev alev. Sanki babam onu orada otururken tanımış gibi. "Kocamı aşağı indirirsen

Beni aşağı indir. *Burada* kalıyoruz." Şöyle de diyebilirdi: *Biz iç çemberdeyiz, sürtük. Kimse bizi dışarı itemez.*

Babam dişlerini nefretle gıcırdatıyor. Connor kazandı.

Rose, Greg Calloway ile akraba. Greg, Jonathan'ın en iyi arkadaşı. Sonuç olarak, Rose'u asla incitmez.

Gözleri Connor'a kayıyor. "Kendini çok iyi hizalamışsın. Bir bardak burbonum olsaydı, sana şerefe yapardım."

"İstemediğine sevindim," diyor Connor. Ukalaca bir yanıt vermesini bekliyorum ama bu kez kendini tutuyor. Ya da belki de gerçek budur. Bunu asla bilemeyeceğim. Connor'ın kafasının içinde olmadıkça böyle şeyleri anlamak zor.

Ryke, Connor'la birlikte ayakta duruyor ve babam tüm odaya hitap ediyor, ancak bakışları en çok bana ve Lil'e takılıyor. Şöminenin önünde volta atmaya başladı. Elleri şimdi kalçalarında. Sonra ensesinde. İçki bardağını özlüyormuş gibi parmaklarını birbirine sürtüyor.

Düşüncelerim karmakarışık. Bunun neyle ilgili olabileceğini anlamıyorum-

"Siz dördünüz." Birden volta atmayı bıraktı ve Ryke, Daisy, Lily ve benim aramda dolaşarak bizi değerlendirdi. Sanki değerimizi hesaplıyordu. Gözleri bana takıldığında, gerçekten kızardılar. "Birinizin biraz büyümesi lazım. Hanginiz olduğu umurumda değil ama bunun olması gerekiyor."

Acı ve kahkaha arası bir ses boğazıma takılıyor. "Sen neden bahsediyorsun ki?"

Babam dedi ki, "Aç şu lanet kulaklarını, Loren."

Yüzümü buruşturuyorum. "Doğru, *hiçbir şey* anlamıyorum. Yeterince zeki ya da güçlü olmadığım için, sayı yapamadığım ya da gol atamadığım için cümleleri ve kelimeleri anlayamıyorum." Ona yüzümü acıtan yarım bir gülümseme veriyorum.

"Belli ki aptal değilsin. Sadece başıma bela olmayı seviyorsun." Geniş omuzları kilitleniyor ve takım elbisesini düzeltip saatini kontrol ediyor. Sanki zamanı tükeniyormuş gibi. Dördümüze tekrar hitap ediyor. "Medyada hepiniz eşit derecede iğrenç gösteriliyorsunuz. Bence hepiniz güzel küçük pisliklersiniz, ama benim görüşümün gerçekten bir önemi yok." Cebini karıştırıyor ve kahve lekeleri olan buruşuk bir kâğıt çıkarıyor.

Kafası karışık görünmeyen tek kişi babam, tüm cevaplara sahip olan.

"Fikirleri önemli olan bazı insanlar *var*." Kâğıdı okuyor. "On dört kişilik bir grupta -on erkek ve dört kadın, yaş ortalaması kırk iki- her bir kadın en büyük oğlum Ryke Meadows'u kaba, saldırgan, tehditkâr ve tırnak içinde söylüyorum, 'her yerdeki çocuklar için bir tehlike' olarak gördü."

"Ne okuyorsun lan sen?" Ryke soruyor.

Babamız kâğıdı bize gösteriyor ve daktiloyla yazılmış cümleler yerine sadece kalemle karalamalar görüyorum. "Notlarım," diye açıklıyor. "Beş adam seni devam eden bir çalışma olarak etiketledi. Diğer beşi seninle ilgili hiçbir umut ışığı görmemiş. Ve yetmiş beş yaşındaki biri, aynen aktarıyorum, 'bir kameramanın yüzüne tükürürse, bizim yüzümüze tükürmeyeceği ne malum? Akıllıca bir ifade."

Nabzım hızla atıyor. Başımı sallayıp duruyorum.

Kimse sözünü kesmiyor. Şimdi ağabeyimin kız arkadaşına, Lily'nin küçük kız kardeşine, babamdan uzakta olmasını dilediğim birine odaklanıyor. "Daisy Calloway, saygın bir girişimcinin kızı. Bütün kadınlar senin çok genç, çok toy ve çok pervasız olduğunu söyledi. Ancak erkekler seni çekici, cazibeli ve prezentabl buldular." Babam gazeteden başını kaldırdı. "Aletleri tarafından yönlendirildikleri için onların fikirlerine itibar etmiyorum."

Daisy'nin ağzı düşer.

Ryke öfkeden kuduruyor, buhar neredeyse derisinden yükseliyor.

Çok şaşırdım ve hazırlıksız yakalandım. Isınan ensemi kaşıyorum.

Kardeşim gerçekten ileri atılmadan önce -ki bu neredeyse bir olasılık- babam savunmak için ellerini kaldırıyor. "Lily Calloway'e geçiyoruz." Kahretsin. Lily'nin dizini battaniyenin altından kavradım. Hareket etmiyor.

"Halkın onun hakkında ne düşündüğünü okumana gerek yok," diye çıkışıyorum ona. "O anlıyor." Hepimiz her şeyi daha önce duyduk.

Parmağıyla kâğıdı itiyor. "Bu on dört kişi halkın tamamı değil. Bir kısmı ve önemliler." Notlarından okumaya devam ediyor, "Lily Calloway iki oğlumla aynı anda cinsel ilişkiye giriyor

-On dört kişiden beşinin belirttiği gibi. Kadınlar hamile olmanızı seviyor ama sizi utangaç, kişiliksiz ve kamera karşısında beceriksiz buluyorlar. Üç erkek Princeton lisans derecenize hayranlık duyarken, geri kalanlar bunun önemsiz olduğunu düşündü. Bir kadın, aynen aktarıyorum, 'o en popüler Calloway ama aynı zamanda en popüler olmayanı' dedi ki bu çok saçma ama doğru."

Lily en olumsuz basına sahip, ancak bir çift olarak, *Philly Prensesleri'nin* bizi düzenleme şekli nedeniyle en büyük hayran kitlesine sahibiz. Yani anlıyorum ki

Yorum. Anlamadığım şey, tüm bu maskaralığın *amacı*.

Babam aniden bana doğru döndü. "Loren Hale, ikinci oğlum..." dediğinde donup kaldım. Omuzları gevşiyor ve gözleri benimkilere kaydıgında, onlarda daha fazla hayranlık, daha fazla sevgi görüyorum. "...on dördü de önce benim önümde seni eleştirmekten korktu, ama ben onları bunu yapmaya teşvik ettim."

"Bekle," diye kaşlarımı çatıyorum. "Bu insanları şahsen tanıyor musun?" Nedense onların rastgele bir test grubu olduğunu düşünmüştüm. Sanki biri sokaktaki yayalara bizim hakkımızdaki fikirlerini sormuş gibi.

"Elbette biliyorum," diyor. "On dört kişinin tamamı Hale Co. Yönetim Kurulunu oluşturuyor."

Birden bunun neyle ilgili olabileceğini fark ederek bakakalıyorum. *Hayır, olamaz...*

Başım dönerken devam ediyor: "Loren Hale, Ryke Meadows kadar asabi biri değil... Başta sana çok iyi davranıyorlardı." Gazeteyi gözden geçiriyor. "Çoğunluk seni 'öfkeli görünümlü' buldu ki bu aptalca bir sıfat. Kadınlar kız arkadaşına karşı düşünceli ve ilgili görüldüğünü düşünüyorlardı ama bir takım oyuncusu olup olmadığın konusunda endişeliydiler. Benim gayrimeşru çocuğum olduğun için medyada genellikle sempatik görünüyorsun, ancak Hale Co. söz konusu olduğunda soğuk davranıyorsun - ki bu da hepsini endişelendiriyor. Ben de bu yüzden buradayım."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

Ve hepimizin beklediği cevap nihayet gelmek üzere.

"Seninle benim hakkımda çıkan dedikodulardan beri sosyal ve kurumsal olarak *lekelenmiş durumdayım*."

Söyleyemez.

Taciz söylentileri. Çocukken babamın bana dokunduğuna dair yanlış suçlamalar. Bunun aksini savunan ne kadar kanıt ortaya çıkarsa çıksın, bunların doğru olduğuna inanan şüpheçiler her zaman olacaktır. Ne kadar bağırırsak bağıralım, insanlar yine de bize inanmayacak. Beni çoğu zaman hasta eden de bu.

"Hisse senetleri düştü. Hale Co. iyi görünmüyor ve yönetim kurulu bana sadece bir varis belirlemem için değil, şirketi devretmem için de baskı yapıyor. Artık onu temsil edemem. Ama Hale Co.'yu rastgele, beyaz yakalı küçük bir pisliğe devretmeyi reddediyorum. Siz dört *güzel* küçük pislikten birine gidecek ve ailede kalacak."

Haftalardır, belki de aylardır bunun üzerinde oturuyor. Yönetim kurulu onu istifa etmeye zorluyor ve ben istifa etmeyi aklıma bile getiremiyorum. Çizgi roman işim var. Bir bebeğim olmak üzere. Lily hormonal ve

gerilemeye başladım. En son nüksettiğimden beri sadece *dört* aydır ayıgım.

Hale Co. milyarlarca dolarlık bir şirket. Ve ben hâlâ yetişkinçilik oynayan küçük bir çocuk gibi hissediyorum.

"Kimse bir şey söylemeyecekse," diye yeniden başlıyor babam, "o zaman ben devam edeyim. Yönetim kurulunu etkilemelisin, beni değil. Seni her an görevden alabilirler, bu yüzden onların saygısını kazanmalısın. Ama aranızdan birini kabul edecekler, size rehberlik edecekler, sizi eğitecekler. Bunu biliyorum. Hale Co. bir aile şirketi, babamdan bana kalan bir şey ve bunu takdir ediyorlar. Bu çok iyi bir pazarlama aracı."

Ryke koltuktaki Daisy'yi işaret ediyor. "O benim karım değil, o yüzden onu bu işe karıştıрма."

"Yönetim kuruluna bazı seçenekler sunmam gerekiyordu. Fizzle ile olan ilişkisi nedeniyle gündeme gelen isimlerden biriydi. Senin için bir şey ifade ediyorsa, benim ve Hale mirası için de bir şey ifade ediyor demektir. Eğer onunla evlenmezsen, o hala lanet olası bir Calloway."

Boğazıma bir taş düğümleniyor ama bir şekilde onu temizleyip soruyorum: "Yönetimi kimin devralacağını yönetim kurulu mu seçiyor yoksa biz mi?"

"Yönetim kurulu karar verecek. Onlarla birlikte etkinliklere, toplantılara katılacaksın ve onlar karar verdiğinde, belgeleri imzalamaya ve taahhütte bulunmaya istekli olmalısın. Eğer imzalamazsanız, şirket artık ailemizin kontrolünde olmayacak ve hisselerimizin *önemli* bir kısmını kaybedeceğiz."

Babamın dünyayı tekrar alt üst edeceğini düşünmemiştim. Bu şekilde değil. Birimizin hayatı değişti.

Ryke kafasını tekrar tekrar sallıyor.

"Ryke, ben iyi olacağım," diyor Daisy ona. "Eğlenceli olabilir."

Kadın koltukta otururken adam onun üzerinde yükseliyor. "Yıllarını lanet annen için bir şeyler yaparak geçirdin. Aynı şeyi babam için yapmana izin vermeyeceğim." Jonathan'a geri döner. "Toplantıları yapacağım, her neyse. Sadece Daisy'yi rahat bırak."

"İşler böyle yürümüyor," diyor. "Onu seçmemeleri için kendini sabote edebilir ama yine de toplantılara katılması gerekir."

Ryke'in gözleri parlıyor. "Bize sorun olup olmadığını sormadan insanlara öylece söz veremezsin."

"Çek hesabındaki tüm mevduatların yanındaki isme hiç baktın mı, Ryke? Hale Co. - güven fonundaki her kuruş o şirketten geliyor ve bu yüzden senden izin istemem gerektiğini sanmıyorum."

Ryke ellerini başının üzerine koyar. "Bu inanılmaz bir şey." "Lanet olası şirketimi kaybediyorum ve *sen* sinir krizi geçiriyorsun. Hiç gerçek bir işiniz bile olmadı. *Hepiniz* ayrıcalıklı ve şanslısınız. Her gün "Bunu hafife alıyorsun."

Kahretsin.

Sanki Ryke'ın bir yerini kırmış gibiydi. Kardeşim ileri atılıyor, ben de ayağa fırlayıp omzunu tutuyorum.

"Hadi," diye fısıldıyorum ona, onu geri çekilmeye zorlamaya çalışıyorum ama tuğladan bir duvar gibi ve hedefi Jonathan.

Ryke parlıyor. "Gerçek bir ailem yokmuş gibi *davranarak* büyüdüm. Ben bir alkoliğim. Oğullarınızın *ikisi de* alkolik. Hiçbir ayrıcalık ve zenginlik bize yapılanlara ve sevdiğimiz insanlar hakkında söylenenlere değmez." Ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Hayatta olduğum için şanslıyım ama oğlunuz olduğum için şanslı değilim."

Kaburgalarım ciğerlerimi sarıyor. Yıllar süren sessizlikten sonra yeniden konuşuyor olmaları bile yeterli bir ilerleme.

"Lütfen bana gerçekten ne hissettiğini söyle," diyor babam kuru bir sesle.

Daisy ayağa fırlıyor ve Ryke ile babamın arasında duruyor. Ellerini kardeşimin göğsüne koydu. "Ryke, sorun yok."

Lily'ye dönüp bakıyorum. Şaşkın şaşkın bakıyor ama avuç içleri battaniyenin üstünde düz duruyor. Kendine dokunmuyor. Bu endişemi biraz hafifletiyor.

"Bu işe karışma," diyor Ryke ona. "Seni bu işin içinde istemiyorum."

"Hale Co.'yu senin devralmanı izlemektense yönetmek için seçilmeyi tercih ederim," diyor dürüstçe. "Bana milyonlarca kez bunun bir parçası olmayı hiç istemediğini söyledin. Ve her zaman nefret ettiğin şeyleri yapma, sevdiğin şeyleri yap derdin. O yüzden şimdi değişme."

Burnu alevlenir. "*Sen de bu işten nefret edeceksin.* Bütün gün bir binanın içinde, bir bölmede olacaksın Dais."

"Burası bir ofis," diye araya giriyor babamız, "Philly'nin en iyi manzaralarından birine sahip.

Atlayabileceği bir sürü pencere var." Ryke onu boğacakmış gibi bakıyor.

Yüzümü buruşturuyorum çünkü bu kötü bir yorum - bunun yerine kolayca yapabileceğim bir yorum.

"Ryke." Daisy onun kolunu tutarak dikkatini kendisine çeker. "Neyden nefret edeceğime ve neyi seveceğime benim karar vermeme ne dersin, tamam mı?" Sesi tatlı, ama sözleri çok sert.

Tam orada vazgeçiyor. "Bundan nefret ediyorum," diyor alçak sesle.

Ve onun şansını sabote etmeyeceğini anladım. Çünkü Ryke'in seçilmesini istemiyor. Ryke muhtemelen daha çok çabalayacak çünkü Daisy'nin bu tür bir hayat yaşamasını istemiyor. Sanırım hepimiz Daisy'nin bundan hoşlanma ihtimalinin yüzde iki olduğunu biliyoruz.

Her ne kadar serbest kalmayı, kendi şansına zarar vermeyi ve Ryke ya da Daisy'yi kendi hayallerinin değil babamın hayallerinin peşinden gitmeleri için bırakmayı istesem de artık o adam değilim. Zor şeyler genellikle doğru şeylerdir.

Bunu artık biliyorum.

"Yapacağım," diyorum. Yapmak *zorundayım* ama tüm odaya deneyeceğimi söylüyorum. Bu ifadenin ağırlığı ve baskısıyla göğsüm daralıyor. Benim olacak şeylerin ve sorumlulukların. Hepsi Halway Comics, Superheroes & Scones, çocuğum ve bağımlılıklarımızın üzerinde duruyor.

"Hayır," diyor Connor ve Rose birlikte, ikisi de teklif ettiğim için bana ters ters *bakıyor*.

Ama babam bulutların üzerinde. Onu hiç böyle gülümserken görmemiştim, gururu çok büyüktü ve bu yabancı duygu garip bir şekilde içime oturdu. Her zaman Hale Co'nun başına benim geçmemi istemişti. Ryke'in değil. Piç ve ikinci evlat olabilirim ama yetiştirdiği kişi benim.

Anlıyorum. Bu benim mirasım, sonunda hep yapmam gereken şey. Her şey buraya geldi.

Lily aniden araya giriyor, "Zaten bir işi var. Başka bir şey için zamanı yok."

Bu doğru.

"Yöneticiler, *personel*," diye vurguluyor babam. "Halway Comics'i emin ellere bırakabilir ve Superheroes & Scones pratikte kendi kendini yönetiyor."

Ona sert bir bakış attım. "Lily çok şey yapar-"

Sözümü kesti, "Lily'nin de yarışta elinden gelenin en iyisini yapmasını bekliyorum." Ciddi olamaz. "O *hamile*," diyorum sinirli bir şekilde.

Kollarını uzatıyor. "Bu bir *bebek ürünleri* şirketi. Bu işe dahil olması için bundan daha iyi bir zaman olamaz. Doğum yaptığında, Maxof'u bazı ürün testlerine getirebilir."

Herkes onu "Maximoff" diye düzeltir.

"Alış buna." Kaşlarını çatıyor ve hançer gibi bakışlarıyla oturma odasını arıyor. Hâlâ içki arabası yok. *Üzgünüm, baba*. "Herkes senin yaptığın şeyleri anlamayacak."

Lily daha dik oturur. "Ben yaparım."

"Lily." Başımı salladım. "*Hayır*." İhtiyacı olan son şey daha fazla endişe.

"Ben senden daha iyiyim." diyor.

"Hayır," diye yaltaklanıyorum, Ryke'ın az önce nasıl hissettiğini tam olarak anlıyorum. Dişlerimi öncekinden daha sert sıkıyorum, şimdi daha kızgınım. Hale Co'daki kızları istemiyorum. Onlar için bu hayatı istemiyorum.

Özgürdüler.

Öyle değil

miydi?

"İkiniz de kendi kendinizi sabote ediyorsunuz," diye

çıkışıyorum Daisy ve Lily'ye. "*Hayır*," diye kararlılıkla cevap veriyorlar.

Bir trenin rayları üzerinde uzanıyorum; trenin üzerimden hızla geçmesine izin veriyorum ve sadece ivmeye kapılmamayı umuyorum. Şimdi ne olacağını anlıyorum.

Hepimiz babamın teklifini kabul ediyoruz. Artık kimse geri adım atmayacak.

Yaşamama ve bu dünyaya gelmeme izin verdiği andan itibaren babama borçluydum. Kendimi ona kanıtladığımı sanıyordum ama bu gelecek başından beri buradaydı, bir noktada karşılaşacağımı bildiğim bir yol. Takım elbise ve kravat, Hale Co. logolu evrak çantası.

Onu ben alacağım.

Başka kimse
almamalı.

Ama herkes bunun için savaşıyor. Kardeşimin zihninde dönen çarkları şimdiden görebiliyorum. Kasılmış kasları ve *geri çekil, bırak alayım* diyen başını sallaması.

Benim cennete gidebilmem için Ryke cehenneme sonsuza kadar katlanırdı. Bir zamanlar, sanırım ona izin verirdim. Artık vermiyorum.

O cenneti hak ediyor. Bu yüzden kardeşime karşı savaşıacağım. Bu pozisyon için Lily ve Daisy'ye karşı savaşıacağım. Kazanan kaybeden olur.

Ve bu kafesin üzerinde benim adım yazıyor.

LOREN HALE

"Bu kadar mı?" Daisy'nin spor çantasını aşağı taşıırken Ryke'a soruyorum. Rose'un beş parçadan oluşan valizi, yat gezisi için hazırladığımız diğer valizlerle birlikte kapının yanına yığılmıştı.

"İşte bu kadar." Spor çantasını yığının üzerine fırlattı. Biz her şeyi arabaya taşıırken kızlar kahvaltı ediyor. "Lily nasıl?" Ryke fuayede bana soruyor.

Connor mesajlaşmayı aniden bitirir ve duvardan doğrulur.

"O iyi," diyorum belli belirsiz. Babam Hale Co. ile ilgili haberleri vereli birkaç gün olmuştu ve sonrasında Lily'yi bütün gece kucağında tutup Harry Potter maratonuyla dikkatini dağıtmaya çalışmıştım - onu tahrik etmeyecek bir şey.

Sanırım benden uzaklaşmadan ve dürtüleriyle savaşımaya çalışmadan önce sadece iki kez *hayır* dedim. Benim de kendi payıma düşen iniş çıkışlarım var ama Lily'nin dibe vuruşunu izlemek benimkini yaşamaktan her zaman daha zor olacak. Sevdiğiniz birinin acı çektiğini görmek ve bunu düzeltmemek, kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir ıstırap.

"Seks yaptınız mı?" Ryke ayakkabılarını giyerken Connor soruyor, benimle kısa bir koşuya çıkmak üzere. Bağcıklarını bağlamak için eğildi.

"Öyle mi?" Karşılık veriyorum. Connor artık kuralları biliyor. Karşılığında bir şey almadan seks hayatımla ilgili detayları paylaşmayacağım.

Connor bir fincan kahve alır. "İçine girdiğimde uyandı. Bu yüzden evet diyebilirim."

Bu görüntü karşısında kaşlarım kalktı. Tanrım.

Hâlâ çömelmiş olan Ryke, Connor'a bakakalır. "O uyurken onu gerçekten becermedin."

"İçine girdikten birkaç saniye sonra uyandı, olay da bu zaten." Kahvesini yudumluyor ve Ryke'ın yüz ifadesinin kararmasını izliyor. "Topuk, evlat," diye takılıyor Connor.

Ryke benden bir santim daha uzun dururken bile genişçe gülümsüyorum. Şimdi Connor'ın boyuna eskisinden daha yakın. "Çok komik."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye sırtıyor Connor ve elindeki bardağı kapının yanındaki sehpaı bırakıyor. "Ben sadece karımın neyi sevdiğini biliyorum. Daisy hoşlansaydı sen de yapardın." Lily ile hiç bu şekilde seks yapmadım ve dürüst olmak gerekirse, bu fikri onun aklına sokmak istemiyorum. Bunu beklememesi daha iyi.

Yıllar boyunca halka açık seks gibi küçük adımlar attık. Terapisti aslında bunu onayladı - her ne kadar en başta yalan söylediğimiz ve bunu çok daha önce yaptığımızı kabul etmediğimiz için bizi azarlasa da.

Yalanlar yüzünden hatalıydık. Sanırım ikimiz de bunun farkındaydık. Şimdi onlardan tekrar kurtulduk.

Ryke kolunu omzunun üzerinden uzatıyor ve sesini alçaltıyor. "Daisy yarı uykudayken onu becerirsem çıldırır," diyor. "Eve zorla giren biri olduğumu düşünürdü..." Gerisini tamamlayamaz ama yüzü buruşur. Ona tecavüz ettiğini düşünecekti.

Yaltaklanıyorum. "Bazı sorunları var." Ryke bana ters ters bakıyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Bunu *kibar bir* şekilde söyledim." Yine de keskin ses tonum yardımcı olmadı.

"Dün gece seks yaptınız mı?" Connor asıl konuya geri dönerek tekrar soruyor. Ben. Lily. Onun bağımlılığı. Bu her hafta yapılan bir konuşma. Beni eskisi kadar kızdırmıyor, onlar da paylaşınca.

"Evet," diyorum. "Gerçekten kötü olduktan sonra yirmi dört saat bekledik." Sadece bir kez boşaldı ve sonra kendini durdurdu, asla ulaşamayacağından endişelendiğim bir kontrol seviyesi.

Connor, "Gülümsüyorsun," diye belirtiyor.

"İyi olmuş olmalı," diyor Ryke, kolunu bırakarak.

"Öyleydi." Ama düşündüklerinden farklı bir nedenle. "Hazır mısınız?" Kapıyı açarak Ryke'a soruyorum. Başını sallıyor ve Şubat soğuğu içeri girerken ceketimin kapüşonunu başıma geçiriyorum, gökyüzünden hafifçe kar yağıyor.

Kapıdan önce Ryke çıkıyor ve bir gıcırdama sesi kemiklerimi donduruyor. "Orospu *çocukları*," diye küfrediyor Ryke.

"Bu küfürlü kelimeyi herkesin sözlüğünden yasakladığımızı sanıyordum?" Connor ne olduğunu görebilmek için kapıyı biraz daha iterek açarken soruyor.

"Kahretsin," diyorum ve sonra gülüyorum. *Gerçekten*. Ağabeyim az önce kahverengi bir kese kâğıdı içinde bir yığın pisliğin içine girdi.

Ryke ayağını sallayınca Connor gülüyor, sanki bu onu çıkaracakmış gibi. "Buna verilecek çok fazla yanıt var."

"Kapa çeneni Cobalt," diye karşılık veriyor Ryke.

"Lütfen, bu bokla ilk yakınlaşman olamaz." Connor gülümsemesini engellemek için dudaklarını ovuşturuyor ama gülmesini engelleyemiyor. Ryke orta parmağını gösterirken ben kapı çerçevesine tutunuyorum, yan tarafıma kramp giriyor.

"Siktir git," diye inliyor Ryke ve tiksintiyle ayağını kaldırıyor. "Lanet olası A. Onları öldüreceğim." Ayakkabısının tabanı kesinlikle bokla kaplıydı. Sokağın aşağısındaki gençler yapmış olmalı. Şakaları henüz bitmemiş.

Harika.

Paintball silahları ve tuğlaya iliştirilmiş notla ilgili olanları hatırladıkça kahkahalarım azalıyor.

Ryke ayakkabısını tuğla merdivenlere sürtmek üzereyken Connor onu durdurmak için omzundan tutuyor. "Ayakkabını bir köpek torbasına at."

"Connor, ben-"

"Şaka bir yana, ben ciddiylim," diyor. "Merdivenlere bulaştırmayın." Dikkatle omzunun üzerinden bize bakıyor. "Rose'un yolculuk öncesi strese ihtiyacı yok."

"Verandayı temizlerim," diye teklif ediyorum, gerçekten köpek boku kullanmış olmaları için dua ediyorum.

"Ben hallederim," diyor Ryke, koşu ayakkabısını çıkarıp temizlik malzemeleri almak için içeride kaybolurken.

Boynumu eğip koşan bir genç görmeye çalışıyorum ama uzun yol bu sabah ıssız. Sessiz ve kar ve buz tabakasıyla kaygan. Nefesimin soğuk havaya karıştığını görüyorum.

Babam buraya geldiğinden beri kimse Hale Co.'nun geleceğinden bahsetmedi. Bu yolculuğun acımasız geçmemesi için zihinsel olarak bunu arka plana atmaya çalışıyorum. Aynı şeyi sokağın aşağısındaki gençler için de yapmalıyım ama içime şüphe giriyor.

"Ya durmazlarsa?" Connor'a soruyorum. *Ya bundan daha kötüye giderse?*

Sessiz ve yüz hatlarını yakalamak için başımı çeviriyorum. İçime, içime bakıyor, korkularımı görüyor çünkü onları masmavi gözlerinde görüyorum, bana geri yansıyor.

"O zaman durmazlar," diyor kolayca. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi.

Yine de bir şey var. "Yakında bu evde çocuklarımız olacak."

"Onlar sıkılmış gençler," diye hatırlatıyor bana. "Onlara ne kadar çok ilgi gösterirsek, geri dönme olasılıkları o kadar artar. Sadece sabırlı olmalıyız. Biliyorum, bu

Senin için zor... ama *onlarla yüzleşmeni* söyleyen dürtüyü görmezden gelmelisin." Başımı sallıyorum, sabit bir şekilde yere bakıyorum. O haklı.
Bu bir bekleme oyunu.

LILY CALLOWAY

Okyanusun dalgaları yatı dengesiz bir şekilde sallıyor ve ben kamaramızdaki şifonyere tutunarak kendimi sabitliyorum. Puerto Vallarta, Meksika şu ana kadar bana iyi davranmıştı. İlk günden güneş yanığı olmadı, deniz tutmadı ve ailem tarafından çok az yargılandım.

Yine de magazin gazetelerine küçük bir göz attım. Pek nazik değillerdi.

Son anket kendime olan güvenimi sarstı. *Lily Calloway anne olmaya uygun mu?* Dedikodu sitesi bu manşete yatın güvertesinde eğilirken çekilmiş bir fotoğrafımı eşlik ediyordu. Güneş gözlüklerimi daha önce düşürmüştüm ve römorkördeki sinsî bir kameraman beni en kötü açıdan yakalamıştı. Ryke arkamdaydı. Lo önümdeydi.

Kötü görünüyordu. Anket sonuçları da pek iyi değil:

Evet: %36

Hayır: %64

Dünya bile size inanmıyorken pozitif kalmak zordur. İyi şeylerin bir son kullanma tarihi vardır.

Şimdi okyanus yerçekimine karşı isyan etmeye karar verdi. Tekne sallanıyor ve ben cılız kollarımı şifonyere dolayarak cansız bir nesneye can havliyle sarılıyorum.

I. Yapacağım. Düşmeyeceğim. Düşmeyeceğim.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Ya batıyorsak? Acil çıkışlar, can yelekleri ve Rose'un kesinlikle hazırlıklı olması gereken şeyler hakkında okumayı unuttum.

Belki de o yüzde altmış dört şüpheliği hak ediyordumdur.

Annelik konusunda zaten berbatım ve bebek daha bedenimden *çıkmadı* bile.

Bir el sırtımı okşuyor. "Lil, tekne o kadar da kötü sallanmıyor," diye ikna ediyor Lo.

Gözlerimi açtım. Oh. *Görünüşte aynı* seviyedeyiz. "Bu bir yanılsama," diyorum ona. "Bir numara. Bir de bakmışsın ki bir boggart çıkıp gelmiş.

çekmeceler." Harry Potter dünyasında Böcürtler havalı sayılır. Patronus büyüü kullanmak için kesinlikle bir bahane.

Lo gülümsememek için kendini zor tutuyor ama yanakları çukurlaşıyor. "Bir sorun var Lil. İkimiz de büyücü değiliz."

Sıkıntıyla kaşlarımı çatıyorum. "Ama bizim bir tür süper gücümüz var," diyorum. "Sadece henüz devreye girmediler." Ağzını açıyor, ama şu anda herhangi bir alaycılığı gerçekten kaldıramam. Sihirli olduğumuza inanmak istiyorum. "Şşşt, bu hafta sonu olacak. Bunu hissedebiliyorum." Sonra tekne sallanıyor ve ben şifonyere daha sıkı yapışıyorum. "Acil çıkışları okumayı unuttum," diyorum ona. "Eğer tekne batarsa-"

"Sana sahibim, aşkım." Paniğimi yarıp geçiyor ve kolunu kalçalarımın dolayarak Loren Hale'in en rahat kucaklamasını yapıyor. Sırtımı göğsünün sertliğine yaslıyor ve nabzım yavaşlamaya başlıyor, başım dönüyor.

Parmaklarım tek bir nefeste şifonyerin üzerinden kayıyor ve sonra beni döndürüyor, hipnotik kehribar gözlerinde güven var. Bakışları tüm endişelerimi yatıştırıyor ve kemiklerim eriyerek durgunlaşıyor. Yüzümü kavriyor ve bedenim ona doğru kıvrılarak karşılık veriyor.

Yüz hatlarını titizlikle gözden geçiriyorum, çenesinin keskin hatlarını, elmacık kemiklerini kazıyorum. Ve göğsünün ağır, durgun bir ritimle düşüşünü. Gözlerinin ardındaki bakışta, taşıdığı kararlı, bükülmez ifadede ruhum kabarıyor.

Loren Hale buz.

Dirençli ona uygun bir kelime değil. Ateşin altında kaybeder. Ryke ona üstün gelen kişi. O bir taş.

Ama şu anda Lo'nun içinde buna meydan okuyan bir şey var. Uzanıyorum, parmak uçlarım yanağı boyunca pürüzsüz tenini sıyırıyor, ayırık dudaklarını okşuyor.

İçimde bir his dönüp duruyor - birini hayatınız boyunca tanıyorsanız, ama tek bir anda garip bir şekilde farklı görünüyorlar. Sanki daha önce hiç yüzeye çıkmamış ya da dokunulmamış bir parçasını ortaya çıkarıyormuşsunuz gibi.

Onu görüyorum; bunca zamandır sakladığı, gizlenmemiş ve gömülmemiş bir parçasını. Sahip olduğunu hiç fark etmediği bir güç. Elim manyetik olarak yüz hatlarına çekiliyor, boynuna doğru sürükleniyor.

Gözlerinin içinden gülümsüyor. "Artık kararsız görünmüyorsun." Yumuşakça, "Sen bir erkeksin." diyorum.

Dudakları kalkıyor. "Bunu yeni mi fark ediyorsun Lily?" Alttakini yalıyor. Tenimi yakıyor.

"Sadece... daha yaşlı görünüyorsun," diye nefes alıyorum. *Daha güçlü.* Dünyanın ona fırlattığı şeylere dayanabiliyor.

"Zaman bunu yapacaktır," diye mırıldanıyor, ağzı benimkine çok yakın. *Öp beni.*

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Zaman değil. Bu başka bir şey." Sanki bedenlerimiz birbirine bağlanmış, ayrılma planı olmadan onunla birleşmiş gibi içime çekiyorum.

Ne demek istediğimi anlayınca gözleri parlıyor. Benden, bağımlılığımın ya da kendi bağımlılığından korkmuyor. Babasının ondan aldığı özsaygının her zerresini yeniden inşa etti.

Yakınıma eğildi. *Beni öpmek için.* Ama dudakları yanağımdan esip geçiyor ve kulağımın çukurunda duruyor. "Her şeyin nasıl başladığını hatırlıyor musun?" Elleri kalçalarımın iniyor, uyluklarıma doğru dalıyor. Parmaklarım onun kaslı omuzlarına sürtünüyor, boğazımı gıcıklayan bir ses çıkıyor.

"Ben ve sen?" diye sormak için nefesimi topluyorum. Nasıl başladığımızı. Beni bir yere götürüyor, ayaklarım şaşkınlıkla onu takip ediyor. Ve bacaklarımın arkası yatağın kenarına çarpıyor. Üzerinde minik çapalar olan denizci bir yorgan.

"Sen ve ben," diye onaylıyor.

Kaşlarımla çatılırken, zamanı, yeri ve tarihi bulmak için beynimi zorluyorum. "Beş yaşındaydık... ya da altı, değil mi?" O anı bilmem gerekirdi ama Loren Hale'e ait o kadar çok an var ki. İlkini seçmek onlarca yıl sürer.

"Hayır, arkadaş olarak değil, Lil." Kollarımın altından kalkıyor ve beni yatağa mükemmel bir şekilde yerleştiriyor. Sırtımı yumuşak şilteye yaslıyor ve bacakları benimkilere dolanarak üzerimde geziniyor. O kehribar gözler derimi delip geçiyor. Ve kalbime. "Nasıl başladığımızı hatırlıyor musun? *Biz.*"

Biz...

Hatıralar beni güçlü bir şekilde etkiliyor ve gözyaşlarımla aniden dolmaya başlıyor. Ailemin yatındaydık. *Bu yatta. Bu odada.* Neredeyse dört yıl önce. İkimiz de yirmi yaşındaydık, kırılmıştık ve bir parça huzur bulmak için mücadele ediyorduk. Ve sonra her şeyi değiştiren o sözleri söyledi.

Sana yetmeye çalışayım.

"Hatırlıyorsun," diye nefes alıyor Lo, başparmağı bir damla gözyaşını okşuyor. "Buradaydı." Sesim bir fısıltıdan ibaret.

Başını salladı. "Buradaydı." Hipnotik ifadesi beni kendine çekiyor, pelvisim onunkine çarpıyor. Ruhumu taşıyan bakışlarını benimkilerden hiç ayırmıyor. "O zamanlar," diyor, "sana çok bağımlıydım." Gerçekten gülümsüyor, çok ama çok nadir görülen bir gülümseme. "Hâlâ öyleyim."

Ağlıyorum, bedenime sığmayan duygularla dolup taşıyorum. Dışında pathyolar ve onları silmek umurumda değil. Sadece bu mutluluğun içinde süzülüyorum ve Loren Hale'in beni almasına izin veriyorum.

Parmakları esnek eşofman altımın altına dalıyor ve lastiği çekiştirerek baldırlarıma kadar indiriyor ve yavaş, yavaş hareketle göbeğimi yakıyor. "O zamanlar senden kız arkadaşım olmanı istemiştin."

Kalbim kulaklarımda çınlıyor. Birlikte bile olmadığımız, kimsenin kız arkadaşı olmadığım bir zamanı düşünmek - bu eski, karanlık bir çağ.

"Ve sonra seni becerdim," diyor kesin bir ifadeyle.

Bacaklarımı açıyor ve yatağın ayak ucunda duruyor. Sonra beni çekerek popomun yarısını yatağa koyup yarısını kaldırıyor ve yarı sertleşmiş siki kot pantolonunun üzerinden nabız gibi atan yerime baskı yapıyor. Bacaklarım onun elinde. Ne kadar ıslak olduğumu hissedip hissetmediğini merak ediyorum - ya da sıcaklığımın ona karşı davul çaldığını, onu arzuladığını hissedebiliyor mu?

"Ben... Ben hatırlıyorum," diye kekeliyorum, kelime dağarcığımın kontrolünü kaybediyorum.

Kısa bir an duraklıyor, gözleri sıcak dalgalar halinde vücudumda geziniyor. "Bu ondan milyon kat daha iyi olacak."

"Whaa..." İfadem bile bitiremiyorum. Bildiri sırtımı kamburlaştırıyor ve ben de ona sürtünmeye çalışıyorum. *Daha yakın.* Ama bacaklarımı rehin almış durumda, yanaklarım tuzlu ve gözyaşı dolu. Berbat haldeyim ve Lo'nun bana bakışına bakılırsa, aslında *seksi* de olabilirim.

Birden dizlerinin üzerine çöküyor. *Aman Tanrım.* Ve sonra bacaklarımı omuzlarına kaldırdı. *Yesyesyes.*

Vücudumu destekleyecek gücüm yok, ama başımı doğru açıyla eğerek bir görüntü elde ediyorum. Kalçamın iç kısmına şefkatli bir öpücük kondururken gözleri benimkilere kilitleniyor. Ağzım sürekli aralık kalıyor ve nefes nefese bir ses çıkıyor.

"Lo," diye bağıryorum.

Tüy kadar hafif öpücükler devam ediyor, ağrıyan noktaya yaklaşıyor. Geri çekildiğinde sadece bir santim uzakta olmalı. *Hayır! Hayır!*

Külotumu ayak bileklerime kadar indiriyor, bacaklarımı tekrar kaydırıyor ve sonra ayağımdan çıkarıp bir kenara fırlatıyor. O

Bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor ve bu görüntü beni kıvrandırıyor. Ona ihtiyacım var.

Onu istiyorum.

Tam içimde.

"Lo."

"Seni boşaltacağım," diyor Loren Hale'in o keskin ses tonuyla, ölümcül ve çekici, "*çok yavaş.*" *Evet.* İsteyerek ağlıyorum, çok hazırım ve dudakları bacağımı sıyırıyor, nefesi sıcak ve alaycılığı zehirli. Mümkün olan en iyi şekilde.

Elleri uyluklarımın yumuşak etine sürtünüyor. Uzanıyorum, avuçlarımı onların üzerine koyuyorum, onları bacaklarımın arasına yönlendirmeyi umuyorum, ama bunun yerine kaburgalarım kadar yükseliyorlar. Pamuklu gömüğümün altından göğüslerime kadar.

Aman Tanrım. Sıkıyor, başparmakları hassas meme uçlarımı okşuyor. "Sana ihtiyacım var," diyorum ona, gözlerim yine yaşıyor. Sadece bunlar onun sonsuz frekanslarda uzattığı zevkten kaynaklanıyor.

Beni hemen oradaöp. Ama o biraz daha bekledi. "Sana bir hediyem var." dedi.

Orgazm, sanırım. Hediye hayatımın en iyi orgazmı. "Ben iyiydim," diye hatırlatıyorum ona. Son hıçkırıklarımda güçlü bir şekilde geri döndüm ve asla seksin zorlayıcı derin ucunda boğulmadım.

Gülümsemesi dudaklarını çekiyor. "*Harikaydın.*"

Aklım başımdan gidiyor. "Harika, iyiden daha iyidir." Noktam sıkıştı, başım geriye eğildi. Daha o bana bir şey vermeden boşalacağım. "Lo!" Destek için kollarını kavriyorum, ayaklarım kıvrılıyor ve bacaklarım omuzlarında kıvrılıyor.

Şimdi belimi kavriyor ve beni sabit tutuyor. "Benim için rahatla Lil," diyor tatlı bir sesle. "Sıkmak yok."

Ne kadar sert olduğunu görmek istiyorum. Onu içimde istiyorum. Beynimde başka hiçbir şey hesaplanmıyor.

Başı gözden kayboluyor ve dilini hissediyorum, bacaklarım tepki olarak seğiriyor. Bacaklarımdan birini sıkıca kavriyor, hâlâ sıkı sıkı tutuyor.

Ağzıyla en hassas sinirlerimi okşayarak emip yalarken ciğerlerimden oksijen fişkırıyor. Gözlerim geri dönüyor ve ben boşalırken hiç ses çıkmıyor. Yüksekten de yüksek.

Bedenimin alçaldığını bile hissetmiyorum; bu dorukta asılı kalıyorum. *Daha fazla.* Tepki benim için normal.

Hep daha fazlasını istiyorum.

Ve Lo bu sessiz yakarışı biliyor.

Bana neredeyse her gün oral yapıyor, ama sert bir şey diğer girişime baskı yaptığı anda farkı anlıyorum. *Aman Tanrım. Lütfen, evet.*

Gözlerim yaşla doluyor. "Lo," diye ağlıyorum. *Lütfen, lütfen bu gerçek olsun ve zihnimde olmasın.* Heyecan ve dürtüyle büzülüyorum ve sonra basınçtan irkiliyorum. *Oh Tanrım.*

Dudakları beni terk ediyor ve yorganın içine doğru inliyorum. "Rahatla aşkım," diye hatırlatıyor bana.

Çok fazla sıkmamam gerektiğini bilecek kadar anal seks yapmıştık, ama vücudum kendi kendine tepki verdi. Lo kalçama tekrar masaj yaparak uyarılmamı tetikledi. Zihnim şu anda şehvet ve özlemlerle harmanlanmış bir mikser.

Doktorumuz ben hamileyken anal seks yapılmamasını tavsiye etti, bu kısıtlama beni fazlasıyla üzdü. Bu yüzden soruyorum, "Parmaklarını kullanıyor musun?"

"Hayır," diyor. Ve gözleri cevabı taşıyor.

Gözlerim açılıyor, çenem çözülüyor. *Seks oyuncakları.* Aman Tanrım. İçimde uzun ve sert bir şey hayal ederek her yerim karıncalanıyor, büyük olasılıkla sadece küçük bir tıkaç olsa bile. "İznimiz var mı?" Fısıldıyorum.

"Kadın doğum uzmanına sordum. O da evet dedi."

"Kımıldama," diye geveledim. "Ya da demek istediğim, hareket et ama... onu çıkarma, tamam mı?" Korku yüzeye çıkıyor - bunun çok erken bitmesinden korkuyorum.

"Şşşt, Lil," diyor. "Yavaşça nefes al."

Ara sıra aldığım nefeslerle göğüs kafesimin dışarı çıktığını hissedebiliyorum. Biraz daha arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. *Beni aynı anda iki yerimden de dolduracak.* Bir süredir doyurulmasını istediğim bir arzu bu.

Kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum ve öpücükleri yeniden başlıyor, yumuşak ve tatlı, ihtiyacımı artırıyor. Daha sert, daha derin bir giriş için zonkluyorum. Ve sonra oyuncağı itiyor, basınç ve hisler beni kör ediyor. *Evet, evet.* "Lo," diye yalvarıyorum.

Ayağa kalkıyor ve kot pantolonunu ve siyah boxer-şortunu çıkarırken saniyeler geçiyor. Hayal ettiğimden bile daha sert, dik ve benim kadar istekli. Ben sabit bir şekilde uzun sikine bakarken o duraksıyor. *Şimdi içeri, diye zihinsel olarak emrediyorum. Şimdi içine.*

"Lil," diye boğuluyor, uyarılmışlığı yüz hatlarına yayılıyor.

Arkam dolu. Ön tarafımın da dolu olduğunu hayal bile edemiyorum. *Çok uzun zamandır böyle olmamıştım. Yıllardır.* "Daha sert," diye

mırıldanıyorum. Henüz içime itmedi bile.

Tutmak için çok uzakta. Ben yatarken o ayakta duruyor, bacaklarım beline dolanmış, popom şiltenin üzerinde. Ben de bir elimle yorganı, diğer elimle göğsümü tutuyorum.

"Daha sert," diye yalvarıyorum, siki tam orada. Zaten bir kez doruğa ulaştığım için ona doğru ilerleyemeyecek kadar bitkinim. Kontrolün çoğu onda ve bu düşünce beni daha sıcak, bunaltıcı bir yere götürüyor. "Lo."

Ve sonra içime giriyor, beni sertçe dolduruyor. Ben gidiciyim. Vücudum titriyor ve beni yeni bir gezegene götüren melodik, derin ritimlerle itiyor. İçime her *girdiğinde* dudaklarımdan tiz bir nefes kaçıyor.

Bir dizini yatağın kenarına dayıyor, sonra diğerini, üzerine tırmanıyor ve bedenimi yastığa doğru çekiyor. Ön kolunu başımın yanına koyuyor ve dudaklarımdan dışını öpüyor. Sonra "Aç" diyor.

İsteğini anlıyorum. Gözlerimi açıyorum ve beni iterken gözlerimin içine bakıyor. Çıkardığım sesleri zapt edemiyorum. Daha yakın, daha yakın olduğu için mutluyum, böylece sırtına tutunup onu kendime çekebiliyorum.

O kadar sert sıkıyorum ki sadece *içeri girebiliyor*, dışarı çıkamıyor. Bu uzun süreli bir coşku. Başım dönüyor ve gözlerim çakmak çakmak oluyor. Omurgam yükseliyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bacaklarımdan arasından bir ürperti geçiyor ve dünyadaki tüm mutluluk üzerime yağıyor.

Seksi ve tüm ihtişamını ilk kez deneyimlemiş gibi hissediyorum.

Omuzlarını, göğsünü ve alnını bir ter tabakası kaplıyor, nefesimiz kesiliyor. Sırıttırıyor, gözleri bilmişlikle dolu.

Evet, Loren Hale.

Sen bana yetersin.

LILY CALLOWAY

Daisy yatın oturma odasında bana güneş kremi uzatıyor. Ebeveynlerimiz, Jonathan Hale ve bir arkadaşı baş taraftaki kanepelere gizlenmişler. Kahvaltı sırasında onlarla aramızda rahatsız edici bir gerginlik olduğunu fark ettim. Babam sessizce bir simit aldı ve tek kelime etmeden pruvaya gitti. Annem de hemen peşinden gitti.

"Dün gece ne oldu?" Herkese soruyorum. Daisy uzun bacaklarına güneş kremi sürerken Rose cam masada bir dergiyi karıştırıyor, Poppy de yanında mojitosunu yudumluyor. Rose, onun yanında meyveli alkollü bir içecek içtiği için ona bakış atıyor. Hamileliğimde alkol almadığım için o kadar da üzgün değilim. Daha önce de pek içmezdim ama Rose bloody mary'lerini, mimozalarını ve kırmızı şarabını seviyor.

"Bağrıışmaları duymadın mı?" Poppy sarkık hasır şapkasını düzelterek bana soruyor.

"Bağrıışmalar mı vardı?" Gözlerim karikatürize bir şekilde kafamdan fırladı. Orgazmım o kadar yüceydi ki çevredeki diğer tüm sesleri engelledi. Vay canına.

Hamileliğin avantajları var, ama azgınlığım hem şaşırtıcı hem de korkutucu. Dün geceyi hatırlamak bile klitorisimi zonklatıyor, kan oraya hücum ediyor.

Rose ilgisiz bir şekilde, "Herkes olanları unutmalı," diyor. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bu kolay," diye mırıldanıyorum ve avucuma güneş kremi fişkırıyorum. Osuruk gibi bir ses çıkarıyor ve başımı çevirip

Utanç içinde, kimsenin duymamasını umarak.

Daisy gülümsüyor, ama bu beni daha iyi hissettiren türden bir gülümseme. "Babam bana kızdı," diyor. "Benim hatamdı zaten."

Rose homurdanır. "Bu doğru değil."

"Rose haklı," diye araya giriyor Poppy. "Yıllardır New York'ta modellik yapmana izin veriyor. Şimdi sırf senin ne kadar büyüdüğünü *gördüğü için* üzülemez."

Rose buz gibi bir sesle, "Bu çok kaba," diye ekliyor.

Poppy daha sıcak ve yumuşak bir tonda, "Bu sana haksızlık," diye tekrarlıyor.

Tamam, abla destek sistemi kontrol altında, ben hariç. Ellerimi kaldırıyorum, kollarımdan biri hâlâ güneş kremiyle bembeyaz. "Ne oldu? Gerçekten mi?" Bunun kötü olup olmadığını merak ediyorum. Seks beni yine döngünün dışında bıraktı ama belki de bu farklıdır. Bu tür bir seks şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti. Yanlış olamaz.

Rose elindeki dergiyle kendini yelpazeliyor ama Poppy ondan önce cevap veriyor. "Babam Ryke ve Daisy'nin bir kulübeyi paylaştıklarını öğrendi. Evli ya da nişanlı olmadıklarını söyledi ve ayrılmalarını istedi."

Kaşlarımı çattım. "Bekle..." Başımı salladım. "Bu hiç mantıklı değil. Lo ve benim küçüklüğümüzden beri aynı kulübeyi paylaşmamıza izin veriyorlar."

Rose sanki beynime girmem gerekiyormuş gibi başını bana doğru eğiyor.

Oh. "Bu Lo," diye fark ettim. O her zaman istisnadır. Connor da öyleydi. Poppy'nin kocası Samuel Stokes'un ilk başlarda yaptığı hiçbir şey yanına kâr kalmamıştı. Babamın gözüne girebilmek için çok uğraştı ve görünüşe göre Ryke da öyle.

"Ryke kızgındı," diye daha fazla ayrıntı veriyor Poppy.

"Çok kızgındı," diye açıklıyor Rose. Kan damarlarının patlamaya hazır olduğunu, pazılarında ve kollarında damarlarının çıkıntı yaptığını hayal ediyorum.

"Babam ikinizin birlikte yaşadığınızı bilmiyor mu?" Daisy'ye sordum.

Neon yeşili bikinisinin kayışlarını sıkıyor ve başını sallıyor. "Hayır. *Philly Prensesleri'nde olduğu* gibi farklı odalarda kaldığımızı sanıyordu."

Aman Tanrım. Gözlerim fincan tabağı gibi oldu. O zaman bu gerçekten kötü. Uysal babamın Ryke'a karşı boynuzlarını büyüttüğünü hayal ediyorum. Muhtemelen Ryke'ın en küçük kızının "bekaretini bozduğunu" düşünüyordur. Tam olarak öyle değil. "Ryke geri adım attı mı?"

"Elinden geldiğince çabaladı," diyor Daisy. "Ama babam resmen ona saldırıyordu."

Tekne biraz sallanıyor ve Rose konuşmaya olan odağını kaybediyor, teni soluyor. Uzun, kararsız bir an için gözlerini kapatıyor. Rose'un ne zaman hasta olduğunu söylemek zor ama sık sık tualete gitmeye başladı. Sabah bulantıları deniz tutmasıyla pek de hoş olmayan bir şekilde mücadele ediyor.

"Bu tekne..." Rose ilanını uzatarak şöyle diyor. "...beni öldürüyor. Bu tatilin sonuna kadar onu katledeceğim. Ve eğer bana karşı olumsuz ya da *mantıklı bir şey* söyleyecek olan olursa, sizi denize atacağım."

Günaha bile girmeyeceğim.

Poppy elindeki konuya geri döner. "Bence Ryke kendini ve Daisy'yi savunarak harika bir iş çıkardı. Herkesin söylemek istediğini babama söyledi." Sanırım Daisy'nin büyüdüğüyle ilgili kısım. "Muhtemelen çok fazla küfürle birlikte," diye ekliyor Poppy. "Ama önce babam bağırmaya başladı."

Ağzım açık kaldı. "Ne...?"

"Gerçekten çok kızgındı," diye hatırlatıyor Daisy.

"Evet ama..." Bu çok saçma. Babamın sesini yükselttiği tek bir anı hatırlamaya çalışıyorum.

Şaşkınlığımı ve şokumu gören Poppy, "Eskiden Sam için o kadar sinirlenirdi ki bağırmaya başlardı. Sadece erkeklerin bizden faydalanmasından endişeleniyor."

Oh. Babamla olan ilişkim kız kardeşleriminkinden çok farklıydı. Bana kızından çok oğlu gibi davranır, Lo'ya çok güvendiği için istediğimi yapmama izin verirdi. Onlara yaptığı gibi beni korumak zorunda hissettiğini hiç sanmıyorum.

Babam ve ben baş sallama, omuz silkme ve kısa gülümsemelerle iletişim kuruyoruz.

Seks bağımlılığımın beri beni tekrar kabul etmesi biraz zaman aldı. Ona sorunlarımı anlatmayarak bir şekilde aramızdaki sessiz bağı kopardım, terapistim işaret edene kadar bunu fark etmemiştim bile. Ama şimdi iyiyiz.

Gülümsemeler geri geldi. Omuz silkme ve omuz okşama daha sık oluyor. Duygusal bir kalp kalbe sahip değiliz, ama ben değilim bir tane arıyorum.

"Saygısızlık etmemeye çalışıyoruz," diye açıklıyor Daisy Ryke'la olan durumunu. "Ayrı odalarda kalırsak gerçekten sorun olmaz."

Bugün onun doğum günü. Dün gece yaşadığım orgazmı hak ediyor. Bunu ve daha fazlasını. Keşke onunla değiş tokuş yapabilseydim, ama bu mümkün görünmüyor.

Yanaklarına yeniden renk gelen Rose, mojitosunu yudumlarken en büyük kız kardeşimize bakıyor. "Senden nefret ediyorum," diyor Rose ona, Poppy'nin üzerinde delikler açan bakışlarıyla.

Poppy peçeteyle ağzını siler. "Ben Maria'ya hamileyken *margarita* içtiğini hatırlıyorum. Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Rose dudaklarını büzerek naneli içeceğe ters ters bakıyor. "Eminim tadı korkunçtur."

"Daha iyi olabilirdi," diyor Poppy kibarca. "Senden biraz daha hoşlanıyorum."

Onlar konuşurken, duvarın yanındaki rafta bir dergi görüyorum, kapağında üstsüz bir Zac Efron var. Yine zonkluyorum, iki boyutlu karın kaslarını gördükçe büyüyen bir ağrı. *High School Musical*'ın yıldızı ne zaman böyle görünmeye başladı? Tanrım.

Sertçe yutkunuyorum, vücuduma lanet ediyorum. Sırf bu yüzden *bu* sezon *Teen Wolfu* izlemeyi bile bırakmak zorunda kaldım.

Bu beni geriyor. Lo bana dünyanın porno dolu bir oyun alanı olmadığını anlatmaya çalıştı. Her şey beni tahrik etse bile çevremden korkmama gerek yok. Sadece derin nefesler almam gerekiyor... bir tane üflüyorum... ve zihnimi farklı şeyler üzerinde eğitiyorum, cinsel saplantılardan kaçınıyorum.

Bu yolculuktaki mantram: *Tahrik olduğumda harekete geçmeyi reddediyorum. Loren Hale'den gelmediği sürece.*

Kararlılıkla başımı sallıyorum.

Şimdi ortadan kaybolmalı ve bu kızarıklığı saklamalıyım. "Ben çıkıyorum," diyorum kız kardeşlerime. Güneş kremine bulanmış bir halde sürgülü cam kapılardan çıkıp yatın havuzuna bakan güverteye çıkıyorum.

Kollarımı geriyorum, öğleden sonra ışınları solgun omuzlarıma vuruyor. Aşağıdaki güverteye bakarken, dalgın bir şekilde şezlong sıralarını gözden geçiriyorum ve sonra uzun erkeksi bacakları olan süper bir sekiz-pack'in üzerine iniyorum.

Donup kalıyorum ve lacivert mayosuna doğru uzanan kaslarıyla, bar sayesinde yüzü görünmeyen adamın tonlanmış vücuduna bakarak kelimenin tam anlamıyla iki kez bakıyorum.

Hormonlarım akıl sağlığımı umursamıyor.

Kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum, güneşten daha fazlası yüzünden sıcak. *Aman Tanrım.* Loren Hale'in vücudundaki her çıkıntıyı biliyorum ve bu o değil. Suçluluk duygusuyla yanıyorum. Kendime *onu asla aldatmayacağımı* hatırlatıyorum. Havuzda soğuk bir dalışa ihtiyacım var. Stat.

Rose birden yanımda, "Vücudu insanı çileden çıkarıyor," diyor. Korkuyla sığıyorum. "Sen ne zaman..." Daisy bize katılıp sürgülü kapıyı kapatırken ben de sözümü kesiyorum. Üzerinde Ryke'in el yazısıyla *Fuck Off* yazan sarı alçı,

plastığe sarılmış, böylece ıslanabiliyor.

Rose aşağıdaki adama odaklanmış, belki de deniz tutmasıyla savaşmak için kollarını parmaklıklara dayamış. "Umarım üçüncü derece yanık olur ve boğulursun!" diye bağırıyor.

Ne oldu? Kaslarım çatıldı ve işte o zaman vücudum kıpırdadı. Olamaz. Olamaz. Oturuyor, çıplak ayakları şezlongun iki yanına düşüyor ve sonra

öne doğru eğiliyor, açıkça görülüyor.

Connor Cobalt.

Az önce kız kardeşimin kocasından tahrik oldum.

Hiç böyle etkilenmediğim biri. Hamileliğin harika ve güzel olduğunu söylemek isterdim ama bu kısım beni çok etkiliyor. Utanç içinde, kıpırdamadan, güvertede bir heykel gibi kavruluyorum.

Connor şık bir güneş gözlüğü takıyor, elinde ciltsiz bir kitap var. Rose'a bakınca sırtışı genişliyor. "Umutlarını imkânsıza harcıyorsun, sevgilim."

Rose doğruldu ve parmaklıkları sıkıca kavradı. "Senden daha fazla israf etmiyorum."

"Bu tamamen yanlış..." Bakışları, siyah iki parçalı ve transparan elbisesinin içinde bile çok daha büyük olan göğüslerine düşüyor. "...ama bu seferlik peşini bırakacağım."

"Dikkat et Rose," diyor Lo, omzunda bir havluyla altımızdaki havuz güvertesine doğru yürürken. Spor salonunda saatlerce çalışarak şekillendirdiği gövdesini tarıyorum, manzara daha hoş ve daha az aşağılayıcı. Keşke vücuduma bir *SOS* sinyali gönderebilseydim: *Sadece Loren Hale!* "Connor'ın *sert* şaplaklardan hoşlandığını duydum."

"Yeni mi duydun?" Connor şakalaşiyor, sırtışı göz kamaştırıyor.

Lo sahte bir farkındalıkla parmaklarını şıklatır. "Doğru aşkım, dün geceyi unutmuşum."

"İmkânsız," diyor Connor. "Ben unutulmazım." Lo'ya göz kırpmıyor ve ben bu flörtöz erkek şakalaşması karşısında yüksek sesle nefes veriyorum. Açgözlü yatak odası Lily 1.0'a ait bir nefes. Lily 3.0'a değil.

Rose tamamen kocasına odaklanmıştı ama yüzü terden nemli, teni neredeyse kül rengindeydi. "Elin kıcıma yaklaşamayacak." Mide bulandırıcı bir şekilde geri sallanırken tehdidi zayıf geliyor.

Connor'ın sırtışı bir saniye içinde kaybolur. "Rose?"

Bir elini ağzına götürür ve hızla sürgülü kapıya doğru döner.

Connor ayağa fırlar, artık şakası yoktur. Havuz güvertesinden çıkıp merdivenlere doğru koşar. Rose geldiği yere, kabinin içine dalar. Büyük ihtimalle kusmaya gitmiştir.

Connor ikinci katın güvertesinden koşarak geçerken, tahterevallı gibi sallanan duygularımı zar zor kontrol edebiliyorum. Her şeyden çok karısı için endişeleniyordu. Beni ve Daisy'yi bir bakış bile atmadan geçti. Ve ablamın peşinden kayboldu.

En kötü kısmı: Hala sıcak hissediyorum.

Hızlıca soluma bakıyorum ve Daisy'yi pancar kırmızısı yüz ifademi incelerken yakalıyorum. Sakin davranmaya çalışıyorum, kollarımı gevşetiyorum ve ona küçük bir gülümseme sunuyorum. O da bana karşılık veriyor ve hafifçe kalçama vuruyor. "Herkesin başka seçeneği olmadığını biliyorum ama burada olduğun için mutluyum," diyor. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Geliyorum. Ateşler içindeyim, *herkesin* sapkın düşüncelerimi okuduğu düşüncesiyle paranoyam artıyor. "On dokuzuncu yaşın kutlu olsun," diyorum ona, ki bunu bu sabah yapmalıydım.

"Teşekkürler." Daha parlak gülümsüyor. "Gidip bardan bir içki alacağım. Su ya da başka bir şey ister misin?"

Başımı salladım. "Yine de seni aşağıya kadar takip edeceğim." Dışarıdaki ince yürüyüş yolunda ilerliyoruz. Giydiği kaslı tişörtü şimdi fark ediyorum. Bunu onun doğum günü için almıştım: papatya tarlasında zıplayan bir tek boynuzlu at ve gökkuşağı baskısı. Bana onu hatırlatıyordu ve ortaya çıkarmak için bu hafta sonuna kadar bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım. Beyaz kumaş bikinisini örtüyor.

"Ryke sana ne aldı?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ve saçını yüksek bir topuz yapıyor. "Hediye veren bir adam değil."

Hayır, hayır. Unutmadı. Daisy'nin doğum günü hediyesini hatırlamazsa Rose ona yirmi farklı tehdit mesajı atmış. Bunu biliyorum çünkü Ryke bana Rose'un ona gönderdiği doğranmış, yanmış bir sosisli sandviçin resmini gösterdi.

Tanrıya şükür ürünler ve et ürünleri beni tahrik etmiyor. Eğer böyle bir şey olursa korkunç bir düşüşe geçerim.

"Ryke senin için bir istisna yapardı," diyorum ona.

"Sorun değil," diye omuz silkiyor yine. Bunun onu rahatsız edip etmediğini gerçekten anlayamıyorum.

İşte o zaman Ryke yürüyüş yolumuzun merdivenlerine tırmanıyor, inmemiz gereken merdivenlere. Kurabiye pişirdiğimizden beri ondan kaçmayı başarıyorum. Ryke'in yanında kendimi iğrenç bir canavar gibi hissetmek istemiyorum ve bu hisleri nasıl değiştireceğimi bulana kadar, kendimi onları hiç *hissedemeyeceğim* durumlara sokmaya karar verdim.

Bu da şu anki karşılaşmayı çok ama çok garip kılıyor.

Daisy'yle birlikte sessizliğe bürünüyoruz ve bir tür durma noktasına geliyoruz. Bu on kat daha kötü çünkü Ryke çok bronzlaşmış ve çok gömleksiz. Başka bir karın kası seti. Yüzme mayosuna işaret eden daha fazla kas, bu sefer mavi süslemeli siyah olanlar.

Bakışlarımı onun ayaklarına dikerek bir çözüm buluyorum. Güvenli. Bu

noktada utançtan kızarmış yüzüm için yapabileceğim bir şey yok. Sadece görmezden gelmeliyim.

Ryke huzursuz sessizliği bozar. "Güneş gözlüklerimi kabinde unutmuşum."

Daisy sahte bir nefes verir. "Bu güneş gözlüklerini mi diyorsun?" Siyah güneş gözlüklerini havada sallıyor ve sonra takıyor.

Bir göz atıyorum, hata yapıyorum çünkü küçük kız kardeşime tarihin en uzun üstten bakışını atıyor. Nefesim daralıyor ve utancım erimiş lav gibi yükselmeye başlıyor.

"Şirin, Calloway."

Buradan çıkmam lazım. Tüm vücudumu buz gibi bir havuza sokacağım. Belki beynim yeniden çalışır. Planımı yaptım, uzaklaşmak için bir adım öne çıktım, dikkatimi tekrar güverteye verdim.

Ve sonra göğsüm anında Ryke ile çarpışıyor. Geri çekildim. "Özür dilerim!" Ellerimi kaldırarak gergin bir şekilde bağırıyorum. Bir an onu görüyorum, şaşkınlıktan kaşları düğümleniyor.

"Neden kıpkırmızı oldun?"

Aman Tanrım.

"Dışarısı çok sıcak," diye Daisy beni koruyor. Bunun farklı bir sıcak olduğunu çok iyi biliyor. Yine de benim tarafımda, beni savunuyor - bu tüm kalbimle sevdiğim ve değer verdiğim bir nezaket. Ama suçluluk duygusu azalıyor çünkü erkek arkadaşından dolayı biraz kızarmış durumdayım.

Her şey berbat oldu.

Terli avucumu yüzüme siper ediyorum. "Evet, gerçekten çok sıcak. Imheadingtothepool," diye hızlıca mırıldanıyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek merdivenlere doğru gidiyorum.

"Hemen arkadayız," diyor Ryke bana.

Ve korkunun (kendimden) ve daha kötü bir şeyin sınırlarını çizen bir ürpertiye bastırıyorum.

"Öyle *değil* Lil." Sesindeki endişeyi duyuyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. Ana güverteye inerken birkaç adım atıyorum ve havuza doğru köşeyi dönüyorum, çok küçük bir bebek yumrusunu şekillendiren tek parçamın kumaşını çekiştiriyorum. Serin mavi su görüldüğünde, şezlongdaki Lo'yu görmezden geliyorum. Suyu girmeye hazırım.

İçimdeki yunusu
yönlendiriyorum. İşte
gidiyorum.

Zıplayıp havuza atıyorum, soğğun ciğerlerime girip nefesimi çalmasını ve her şeyi düzeltmesini bekliyorum.

Onun yerine, su kemiklerimi
ısıtıyor. Neyi? Dünyada.

Ağzımdan *banyo* sıcaklığındaki klorlu suyu tükürerek, nazik olmayan bir şekilde yüzeye çıktım. Bu planlandığı gibi gitmedi. Islak saçlarımı yüzümden ve gözlerimden uzaklaştırmak için tarıyorum ve bedenimi havuzdan çıkarmaya çalışıyorum. Çok uzun süre mücadele etmedim. Lo önümde çömeliyor ve zahmetsizce kollarımın altından kaldırıyor.

Yüz hatlarına göz gezdiriyorum, katıksız erkekliğini arzuluyorum. *Kendine gel Lily*. Bir canavara dönüşmesini umarak hızla göz kırpiyorum.

Öyle değil. Loren Hale baştan sona çarpıcı ve muhteşem. Eğer canavarca nitelikleri varsa bile, bunlar güzellik ile katmanlanmış.

"Neden bu kadar güzelsin?" Ben de diyorum.

Kehribar rengi gözleri içime işliyor. "Sabah ne kadar berbat görüldüğümü düşün."

Küçük bir kahkaha attım. "Hala çok güzelsin."

Dudaklarına bakmayı bırakmam için çenemi kaldırıyor. "Lily Calloway," diye nefes alıyor, "gerçekten iyi gidiyorsun. Seninle gurur duyuyorum." Kalbim kabarıyor.

Tahrik olduğumu biliyor. Neredeyse her şeyden ve her şeyden ortaya çıkan bu duyguları bastırmanın ne kadar zor olduğunu biliyor.

Su damlatarak burnunu hızlıca öpüyorum ve bunu kontrol edebildiğimi gösteriyorum. Birazcık. Ve onunkinin yanındaki şezlongu seçip uzanıyorum. Başımı sallayarak ona, "Eğer kendimi Jedi zihin kandırmasına sokabilirsem, her şey yoluna girecek," diyorum. Bunu denemek için gözlerimi kapatıyorum.

Şezlongunun ayaklarının güvertede sürtündüğünü duyuyorum. Çerçeve benimkine değişiyor ve havlusunun üzerine uzanıyor, bana yakın ama çok yakın değil. Ayartıcı olmayan mükemmel bir mesafe.

"Bilmelisin ki Lil," diyor alçak bir sesle, "bu yattaki her adamın ayakları en kıllısıdır. Hobbitlerden başka bir şey yok."

Gülümsüyorum, gözlerim hâlâ kapalı. Frodo sevimli olsa da ben elflerden yanayım. "Hepsi de kısa mı?"

"Evet, beline ancak ulaşıyorlar." "Sen hariç," diyorum dudaklarımı yalayarak.

"Ben bir elf değilim," diye hatırlatıyor bana.

Tek gözümü açıp başımı çeviriyorum. O da benim gibi sırt üstü yatıyor. "Sen bir büyücüsün-"

"Hayır Lil," diye fısıldar. "Ben insanım."

Yan yatıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum. Elini tutmak için uzandım ve o da bana izin verdi, etkinleşmekten korkmuyordu. "Sence bebeğimizin güçleri olacak mı? Biz insan olsak bile o büyülü olabilir mi?"

Lo kararlılıkla başını sallar. "Kesinlikle. Gelmiş geçmiş en güçlü adam olacak."

"Profesör Xavier gibi." Bu görüntüye gülümsüyorum. Ama çabucak kayboluyor. "Sence... sence biz sadece insansak ve o daha fazlasıysa bizi unuttur mu?" Şakağımdan aşağı su taneleri yuvarlanıyor.

Lo'nun eli koluma uzanıyor ve tenimi yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. Kucaklaşma beni tahrik etmekten çok rahatlatıyor. "Bilmiyorum," diyor dürüstçe. "Sanırım göreceğiz."

Evet. Sanırım öyle olacak.

Lo'ya yaklaştığımı fark ettim, ayak bileğim onunkine takılmıştı, ama bu cinsel bir eylem değildi. Sadece doğal bir hareket.

* * *

Lo içeriden su alırken, bu sefer havuzda birkaç saniyeden daha uzun süre yüzmeye karar verdim. Cep telefonunda geziniyordum. Eğilmiş, güneş gözlüklerine uzanırken çekilmiş fotoğrafım bir internet meme'ine dönüştüğünden beri iyi bir fikir değil. Düzinelerce fotoşoplu resme kaşlarım çatılıyor. Ryke'ın beni öylece durmak yerine arkamdan tuttuğu bir tane var.

Güneş gözlüğü yerine dildoya uzandığım bir yer.

Loren ve Ryke'ın kırıldığı ve yerlerine sosisli sandviçlerin konulduğu yer.

Berbat bir şey. Yine de photoshop becerileri oldukça iyi. Bunun için onlara kredi vermeliyim.

"Connor," diyor Rose, şezlongunu onunkinin yanına çekmiş. Kucağında bir ciltsiz kitap, eli henüz kızın çıplak boynundan ayrılmamış. Kız boş bir buz kovanı tutarken Connor ona masaj yapıyor. Rose dışarıda bana katılmak için yine kusma riskini göze aldı.

Rose'un görevde olmadığı için ona bir şeyler yapmasını emrettiğini anlaması bir saniye sürer. Connor'ın onu iyi okumak için daha fazla bilgiye ihtiyacı yok.

Öne doğru uzandı ve telefonumu benden *çaldı*. Ve sonra hiçbir şey olmamış gibi elini Rose'a geri götürerek sakinleşti.

"Bu çok kabaydı," diyorum ona. "Önemli bir araştırma yapıyordum."

"Ben yapmasaydım, o denerdi," diye açıklıyor Connor, telefonu kız kardeşime uzatarak. "Ve karımın etrafta dolaşmasını istemiyorum."

Rose telefonun geçmişine bakıyor ve sonra bana soğuk bir bakış atıyor.

Ellerimi havuzun dışına kaldırıyorum. "Onlardan kaçınmak zordu."

"Bunlara ne kadar çok bakarsanız, o kadar paranoyak olursunuz. Denize atlayacak *biri* varsa, o da *benim*." Tekneyi katletmekten kendini boğmaya geçti. Anladığım kadarıyla hâlâ kendini çok kötü hissediyor.

Connor kitabının bir sayfasını çeviriyor ve Fransızca bir şeyler söylüyor.

O da gözlerini sıkıca kapatarak cevap veriyor. Adam onu yanına çekiyor, kolu omuzlarına dolanıyor. Onu rahatlatmak için sarılıyor. Bir Fransızca kelime daha fısıldıyor ve sonra alnından öpüyor.

Kaşlarımı çatıyorum, keşke onları anlayabilseydim. Çalışmama rağmen, sadece birkaç kelime seçebiliyorum. Parmaklarımla güneşi engelliyorum ve Connor'ın kitabının sırtını inceliyorum. Kaşlarımın yerini bir gülümseme alıyor. Bu

C.S. Lewis'in *Şafak Yolcusunun Yolculuğu*.

Noel için Connor'a *Narnia Günlükleri* serisinin tamamını hediye ettim. Normal insanlar Noel için istedikleri şeyleri isterler ama Connor ona sevdiğimiz şeyleri hediye etmemizi istedi. Lo'nun hediyesini -R.R. Martin'in *Ateş ve Buzun Şarkısı* serisini- üç hafta içinde tüketti. Şimdi de benim hediyem üzerinde çalışıyor olmalı.

Daha mutlu bir ruh haliyle bakışlarım kış taraftaki gümüş küpeştenin üzerinde oturan Ryke ve Daisy'ye kayıyor. Demirli olduğumuz için yat çok fazla sallanmıyor. Daisy gömleğini çıkarıyor ve Ryke saç bandını bileğine takıyor. Sarı saçları ve boyalı yeşil uçları birbirine karışmış ve hafif kıvrıkcık.

Konuşmalarını anlayamayacak kadar uzaktayım ama Ryke gülümsüyor ve bu yeterince şey anlatıyor.

"Onlar iyi bir çift," diyorum yüksek sesle. Sonra Rose ve Connor'a dönüp kollarımı çıkıntıya yaslıyorum. "Medya neden güzel bir şeyi yok etmekte ısrar ediyor?"

Rose Chanel güneş gözlüklerini takıyor, dizi Connor'a doğru kıvrılmış, neredeyse yan yatıyor. Yine de daha rahat görünüyor.

Connor elini kalçasına koymuş olan Rose'a bakıyor. "Bu retorik bir soru mu?"

"Sanırım öyle."

Değildi, ama belki de bir cevabı yoktur.

Connor kitabını bırakıp telefonunda geziniyor ve her yarım dakikada bir Rose'a bakıp onu kontrol ediyor. Ve gözleri tekrar telefona takıldığında aniden kaşlarını çatır. "Lily, sen..." Sandalyesi destekli olmasına rağmen daha da dik oturuyor. "Twitter'a mı katıldın?"

"Sadece iki saniyeliliğine," diyorum ellerimi tekrar kaldırarak. Bir kullanıcı adı bulmak gerçekten zordu çünkü "Lily Calloway" varyasyonları hayranlar tarafından çoktan alınmıştı. Sonunda @lilycallowayX23'ü buldum ve toplam üç tane çok önemli tweet gönderdim.

"Şu anda mı?" diye soruyor. "Twitter'a beş dakika önce, hepimiz burada otururken mi katıldın?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bu retorik bir soru mu?"

Rose onaylamak için telefonunu kapıyor. "Neden hep şu OTP şeyini kullanıyorsun anlamıyorum."

"Çünkü bu harika," diyorum sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Twitter dünyasına Raisy Takımı'nı yüzde yüz desteklediğimi bildirmem gerekiyordu." Reklamcılarımız bu stratejiyi aylar önce düşünmeliydi. Ben sadece yardım ediyorum.

Bunlar da benim bu konudaki duruşumu netleştirecektir. Tweet 1: *Bu Lily Calloway'in resmi Twitter hesabıdır. Yaşasın!*

Kendimi duyurmak zorundaydım.

Tweet 2: *#Raisy benim en sevdiğim OTP. Onu gönderiyorum.*

Tweet 3: *Ryke ve Daisy şu anda şirinden de şirin. #Raisy yaşıyor.*

Bunu bir trend haline getireceğim. Artık aptalca "Raisy öldü" demek yok.

"Reklamcıya iletmediğimi biliyorum," diyorum, "ama bunun gerçekten yardımı dokunabilir."

Connor ve Rose aniden sessizleşir ve hareketsizleşirler. Birbirlerine Fransızca birkaç kelime söylerler ve Rose ona telefonunu nazikçe geri verir.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Şimdi el ele tutuşuyorlar. Birleşik bir güç gibi.

Kalbim güm güm atıyor.

Connor güneş gözlüklerini çıkarıyor, mavi gözleri çok sakın. Bu beni daha az gergin yapıyor. "Lily," diyor, "sanki çok fazla çabalıyormuşsun gibi görünüyor. Bu mantıklı mı?"

"Anlıyor," diyor Rose ona. "Onu aşağılamak zorunda değilsin." Yine de anlamıyorum. "Sadece kendimi ifade ediyorum."

"O zaman daha fazla tweet atmalısın," diyor bana. "Çünkü bunun ortaya çıkış şekli, bir şeyleri örtbas etmeye çalışıyormuşsun gibi görünmesine neden oluyor."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Yapmaya çalıştığım şey bu değildi."

"Biliyorum," diyor hemen. "Biliyorum ve diğer insanlar da sana inanacak." "Tamam, güzel." Yükselen bir yumruyu yutuyorum. *Lo nerede?*

Daisy kahkahalar atıyor, göbekli kahkahalar dikkatimi ona çekiyor. Ryke'in düşünceli bir ifadesi var ama dudakları da yukarı doğru kıvrılıyor.

İki saniye içinde Ryke, Daisy'nin omzunu kasıtlı olarak itti. Kuvvetle.

Daha büyük bir kahkaha yankılanırken teknenin kenarından aşağı düşüyor. Kaba görünüyordu, hoş ya da dostça değil, ama eminim vahşi, cesur kız kardeşim buna bayılmıştır.

"Ryke!" Sert bir ses kış tarafta gürliyor. Babam -tuzlu ve biberli saçları, ütülenmiş hakileri ve polo tişörtüyle- teknenin bu tarafına doğru fırlıyor. Ryke'ı denize atmaya hazır görünüyor.

Connor ve Rose tetikte, doğruldular.

Sinirlerim karnıma hücum ediyor ve Lo'nun ortaya çıkmasını bekleyerek omzumun üzerinden bakıyorum. Ama görünürde yok.

"Kızımı öylece tekneden atamazsınız!" diye bağıyor babam.

Ryke ayağa kalkıyor ama hâlâ parmaklıkların dışında. Kasları gerilmiş ve çenesi kilitlenmiş, sinirli ve öfkeli olduğunun tek işareti bu değil. Yüzünün her yerinde. "Alınma ama yaptığım her şey seni rahatsız ediyor."

"O zaman belki de bunu değiştirmelisin," diye karşılık veriyor babam. Ryke içgüdüsel olarak başını sallıyor.

"Hayır mı?" diyor babam hoşnutsuzlukla. Sesleri Ryke'ın Daisy ile yaptığı önceki konuşmadan çok daha yüksek. Çoğu şeyi duyabiliyorum.

"Bak, baştan başlayabilir miyiz?" Ryke soruyor. "*Deniyorum*-"

"Yaptığınız en fazla şey kızımı Kosta Rika'dan kırık bir kolla geri getirmek ve ardından alçısına bir küfür yazmak oldu. Ve *hayır*, yeniden başlamıyoruz. Onunla olan ilişkin ya da birlikte yaşama konusunda bana nasıl yalan söylediğini unutmayacağım. Ancak bunu şu anda yaptıklarıyla karşılaştırabilirim. Anlıyor musun?"

Ryke gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor.

Kendimi ondan uzaklaştırmış olsam da yine de onu destekleyebiliyorum. İçimden Ryke Takımı işareti yapıyorum. *Harika gidiyorsun, Ryke*. Bu onun için gerçekten zor. O çok değişmez, bükülmez. Connor'ın aksine her duruma uyum sağlayabiliyor.

Ryke kontrollü bir nefes alıyor ve babama dönmeden önce Daisy'yi kontrol ederek tekneye göz gezdiriyor. "Kolunu kırmasının sebebinin ben olduğumun farkındayım. Bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum ama bu da bir kazaydı. Benim dahil olmadığım pek çok kaza geçirdi."

Kosta Rika'da Ryke, Daisy'ye bir şelalenin tepesinden atlaması için meydan okudu. O yaptıktan sonra. Zirveye tırmanışının yarısında, ıslak kayada kaydı ve

kolunun üzerine kötü bir şekilde düşmüş. Görünüşe göre Ryke onun bir kemiğinin kırıldığını bile bilmiyormuş. Onun peşinden gitmek üzereyken, kızın alttaki çıkıntıdan lagüne atladığını söyledi.

Kız ona doğru yüzdüğünde, adam olayı anladı. Ve sadece hikayeyi anlatışından bile kendisini suçladığını anlayabiliyordum. Eğer onu fark etseydi, kızın hiçbir şeyi kırmayacağını söyledi.

Yatta, babamın cevabını duymuyorum. Havuzda bir sıçrama sesi duyuyorum, su zaten nemli olan saçlarıma sıçırıyor. Arkamı dönüyorum ve suyun altında bana doğru yüzen bir figür görüyorum.

Lo'nun siyah mayosunu tanıyorum ve dünyam aydınlanıyor. Bana yaklaşıyor, elleri kalçalarımı sıyrıyor ve dişleri şakacı bir şekilde etimi ısıyor. Nefesim kesiliyor ve tehlikeli bir an için başka bir noktaya geçip geçmeyeceğini merak ediyorum. Onun dikkatini çeken bir yere.

Sakin ol, Lily.

Mantrayı tekrarlıyorum ve kafası sudan çıkıyor, elleri sırtımın küçük kısmına, ağrıyan yerlerden uzağa kayıyor. Böylesi daha iyi.

Açık kahverengi saçlarını oldukça seksi bir şekilde yüzünden uzaklaştırıyor ve ben hobbitleri düşünmeye başlıyorum. Büyük kıllı ayakları olan. "Çok şey kaçırdım mı?" diye soruyor.

Twitter konusundan kaçınıyorum ve yine savunmaya geçen kardeşini işaret ediyorum. Babam ona küçük kız kardeşimi koruması konusunda nasihat verirken Ryke sessiz kalıyor.

"Evet, bu yine olacaktı," diyor Lo, sanki bunun taşla yazılmamış olmasını diliyormuş gibi yüzünü buruşturarak. Ben de öyle. "Gidip ona yardım edeceğim..." Lo havuzdan çıkmak üzereyken Ryke babama başını sallıyor, ona sırtını dönüyor ve kelimenin tam anlamıyla teknenin yanından fırlıyor. Okyanusa atlıyor.

Bu ya inanılmaz derecede aptalca ya da şimdiye kadar yaptığı en havalı şey. Sanırım babam bir cümlemin ortasındaydı.

Babamın yüzü kıpkırmızı oldu. Kimse bir şey söylemiyor. Lo hariç. "Ağabeyim az önce *çenesini kapamayı* yepyeni bir seviyeye taşıdı." Şaşkın bir kahkaha attı. "Yavaşça alkışlardım ama baban bu taraftan yürüyor..." Babam öfkeyle bize bakıyor ve Lo ile Connor aynı anda gülümsüyorlar. Ryke'in henüz öğrenemediği eğitilmiş bir sahte gülümseme.

Lo el sallıyor ve babam içeride kaybolmadan önce ters bir şekilde el sallıyor.

Connor şezlonga yaslanır. "Köpekleri tekneye bindirirseniz böyle olur. Atlarlar."

"Greg hâlâ Ryke'ın eğitilebileceğini umuyor." Lo yanağını öpüyor, beni şaşırtan rastgele bir öpücük. Yanına yapışıp başımı göğsüne yaslıyorum, su damlacıkları teninden aşağı yuvarlanıyor.

Connor, "Bazı insanlar oldukları halleriyle daha iyidir," demeden önce sessizleşiyor. Gözlerim şok içinde büyüyor.

Connor Ryke'ın değişmesini istemiyor. En azından o kadar değil.

Hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum ama babamın bazı kurallarına uymak zorunda kalacağına şüphe yok. Eğer uymazsa, korkarım Daisy ile olan ilişkisinde onarılamaz bir gerginliğe yol açacak.

Ve uzun ömürlü olmalılar.

Raisy yaşıyor. Daha azına inanmam.

LOREN HALE

Sevdiğim bir ülkeye tatile gittiğimde bile babam gerçekleri unutmama asla izin vermiyor. Tüm Hale Co. yönetim kurulu üyelerinin profillerini, sevdikleri ve sevmedikleri şeylerle birlikte bana e-postayla gönderdi. Lily, Ryke ve Daisy'ye karşı bana avantaj sağlamaya çalışıyor. Nadiren insanların benim hakkımdaki algılarını değiştirmeye, yalakalık yapmaya çalışırım. Hale Co'nun çift camlı kapısından içeri adımımı attığım anda "*Bu çocuğun burada ne işi var?*" demelerinden korkuyorum.

O bir alkolik.

Üniversiteden atılmış. O bir ezik.

Ben doğuştan başarısızım.

Ama oğlumun büyüyünce benimle ilgili aynı izlenimlere sahip olmasını istemiyorum. Tüm bunlardan daha fazlasıyla tanınmak istiyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir yanımda bunun imkânsız olduğuna inanıyor. Ne kadar zorlarsam zorlayayım dağları yerinden oynatamam.

Düşünmeyi bırak, diyorum kendime. Zihnim kapanmıyor. Yatın kamarasında, derin bir uykuya dalmış olan Lily'nin yanındaki yatağa uzanıyorum. Saate bakıyorum: Sabahın dördü.

Dört yıl önce, gidip bir şişe Jameson alırdım. Birkaç yudumdan fazlasını alırdım. Bir saat sonra da geceyi bitirirdim.

Derin bir nefes aldım ve sessizce yataktan kalktım.

Ay odayı maviye boyuyor ve ben kapıya giden yolu görüyorum. Yavaşça arkamdan kapatarak gizlice çıkıyorum. Ve sonra rotamı ve hedefimi bilerek koridorda ilerliyorum.

Başka bir kulübenin önünde duruyorum, kapının altında lamba ışığı parlıyor. Tereddüt etmeden ya da ikinci kez düşünmeden kapıyı açıyorum.

Ryke üzerinde sadece eşofman altı, elinde katlanmış bir ciltsiz kitapla yatak başlığına yaslanıyor. Gözleri benimkilerle sorgulayıcı ve endişeli bir şekilde buluşuyor. Yalnız olduğu için kapıyı kapatıp içeriye doğru yürüyorum.

Yatağına bakan tahta sandalyeye oturduğumda "Hey," diyor.

Uyanık olmasına şaşırmadım. İç saati berbat olan biri varsa o da ağabeyimdir. Sabahları 5 ile akşamları 5 arasında gidip gelir. geceleri, kimin yardıma ihtiyacı olduğuna ve tırmanışa gidip gitmeyeceğine bağlı olarak.

Kollarımı hafifçe kamburlaştırarak kalçalarımdayıyorum. Parmaklarım titriyor ve bacağım istediğimden daha fazla sallanıyor. Dudaklarımı ovuşturuyorum ama endişemi gördüğü çok açık.

Bir nefes daha veriyorum ve ona bakıyorum. Kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koymuş, gözlerim parmaklarından gevşekçe sarkan, ön kapağında bir boğa resmi olan ciltsiz kitaba takılıyor. "Ne okuyorsun?"

Gözleri kitaba kayar. "*Güneş de Doğar.*"

Kaşlarımı çatıyorum, başlığı buradan çıkarıyorum. "Öyle yazmıyor." Romanı yastığının altına sıkıştırıyor. "İspanyolca."

Haklısın. Gülümsemeye çalışıyorum ama bu acı bir gülümseme. Benim öğrenebileceğimden çok daha fazla dili akıcı bir şekilde konuşabiliyor. "İyi mi?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sorun değil." Yüz ifademi uzun süre inceliyor ve bakışlarım titreyen ellerime düşüyor.

Nefes alıyorum, gerginlik ciğerlerimi patlatıyor. Konformist olmayan kardeşimi takım elbise ve kravat içinde, olmadığı bir şeymiş gibi davranırken hayal ediyorum. Bilerek kaçtığı bu saçma dünyaya giriyor. Bu yanlış. Ve birden "Değişmeni istemiyorum." diyorum. Bu tamamen bencilce değil. Ona olduğu gibi ihtiyacım var.

"Beni tanıyorsun," diyor - onlarca yıldır doğru olmayan üç kelime. "Gerçekten değişebileceğimi düşünüyor musun?"

Yapabileceğini hiç düşünmemiştim. "Kurul seni asla seçmeyecek, bunun farkında mısın?" Sesim daha da keskinleşti. Pişmanlık yüzümü buruşturuyor. "Senin olduğun gibi değil yani." Çok fazla küfür ediyor. Her şeye geç kalıyor, kendi doğum gününe bile. Zekasını herkesten saklıyor, böylece herkes sadece bu agresif, filtresiz adamı görüyor. Ama tüm bunlar onun neden Ryke Meadows olduğunu açıklıyor, ben değil, Connor değil.

Onu sevmemin bir nedeni de bu.

"Siktir et onları o zaman," diyor. "Ama hâlâ deniyorum." Ayrıca asla pes etmiyor.

Korkuyorum çünkü sonunda hep korkuyorum. Birbirimize karşı koyduğumuzda kaybediyorum. Her seferinde. Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum, avuçlarımı birbirine bastırıyorum. Ayağım hala yere vuruyor. Ve diyorum ki, "Sadece bana ver."

Yüz hatları kararıyor ve yatağın kenarına doğru kayıyor, çıplak ayakları yere değerken bana daha yakın oturuyor. "Hayır," diyor, içimde lanet bir delik açan tek bir kelime.

"Hayır mı?" Dişlerimi gıcırdatarak ters ters bakıyorum. "İstemiyorsun bile."

"Sen de öyle," diye karşı çıkıyor. "*Ona hiçbir şey borçlu olmadığını sana daha kaç kere söylemem gerekiyor Lo?*" Kapıyı işaret ediyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Hayattayım çünkü-"

"Babam seni tutmaya *evet* dediği için mi? Düzgün insanlar bunu çocuklarına şantaj yapmak için kullanmaz. Bu lanet dünyaya gelirken *seçme şansın* yoktu. Sonrasında hayatınla ilgili ne yapacağına dair bir seçimin olmalı. Ve o bunu senden alıyor."

Dürtüyle başımı sallıyorum ama kendimi tutup duruyorum. Avuç içlerimin topuklarıyla gözlerimi ovuşturuyorum. Bu seçeneği de Ryke'in elinden alıyor.

Kardeşim öne doğru eğildi. "Lo, *lütfe*n bu işten vazgeç. Bu seni hasta edecek."

İçim burkularak tayyörümün yakasını çekiştiriyorum. Bir kez olsun güçlü olan ben olmak istiyorum. Kardeşimi bu cehennemden kurtarmak istiyorum. O ise bunun için çok zayıf olduğumu söylüyor. Buna fırsat bulamadan kendimi yok edeceğimi söylüyor.

Artık daha iyi olduğuma inanmak istiyorum. Ama öyle olduğumu söylemek kolay. Kanıtlamak daha zor. *Kanıtlamak istiyorum*. Tanrım, istiyorum. "Sanırım... ikimiz de kızlardan hiçbirinin Hale Co'nun başına geçmemesi konusunda hemfikiriz," diyorum.

Ryke kararlılıkla başını sallar.

Lily'nin bebeği olmak üzere. Daisy dışarıda olmalı ya da ne yapmayı seviyorsa onu yapmalı. Bunu kazanmaya çalışıyorlar çünkü ne Ryke'in ne de benim bu hayatı yaşamak istemediğimizi biliyorlar.

Ve bizim onları korumaya çalıştığımız kadar onlar da bizi korumaya çalışıyorlar.

"Peki neden başlangıçta birlikte çalışmıyoruz?" diye soruyorum. Birbirimize yardım edersek belki kızların hiç şansı olmaz. Bu bir uzlaşma, ama zihnimde kendimi ondan daha fazla yük alırken görüyorum. Sonunda alacağım. Bir kez olsun onun yükünü ben taşıyacağım. "Kızlara karşı biz."

Ryke bir an için bunu düşündü, parmakları dağınık saçlarını tarıyordu. Sonra kahverengi gözleri benimkilere kaydı. "Kurulun beni asla olduğum gibi kabul etmeyeceğini söylediğini sanıyordum." Zor olacak. Ama yine de bir şansımız olacak. Biz Jonathan'ın oğullarıyız. "Neden benimle çalışmak istiyorsun?"

"Çünkü sen benim kardeşimsin," diyorum duraksamadan, "ve sana karşı olmaktansa seninle olmayı tercih ederim."

Ryke ile savaşamam. Sonuna kadar, ikimizden biri seçilene kadar ona ihtiyacım var. Belki bir gün Connor ve Ryke benden uzaklaşır ve ben de destek için artık onlara yaslanmam.

Ama en son alkol almamın üzerinden sadece dört ay geçti ve onların korkuları benim korkularım haline geldi. Tekrarlama korkusu. Ona ihtiyacım var.

Kardeşıme ihtiyacım var.

Doğrudum ve omzumu geriye çektim. "Ne dersin Ryke Meadows, benimle mutsuz olmak ister misin?"

Bunu kabul etmek onun için zor.

Bunu gözlerinde görüyorum. Kabul ederek, beni bile bile işkenceye maruz bırakacak. Beni dövmeği tercih ederdi. Onu yenmeği tercih ederim ama başlangıçta bunu yapabileceğimden emin değilim: o çift camlı kapıdan ilk girdiğimde, kurulun kararıyla karşılaştığımda.

Kendi başıma koşmadan önce, bir koltuk değneğine ihtiyacım var. Ya Ryke Meadows ya da bir şişe içki. Ve ikincisi olmasına izin veremem.

Yani yapmam gereken şey bu. *Lütfen. Evet de.*

Ayağa kalkıyor ve ben de aynısını yapıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Sonra elimi tutuyor ve bana sarılıyor, avucunu sırtıma koyuyor. "Tamam," dedi. "Bunu birlikte yapalım, küçük kardeşim."

Kaslarım sonunda gevşedi. O gece ilk defa.

Ayrıldığımızda, kapıya bir şey çarpıyor. İkimiz de irkiliyoruz ve ses tekrar geliyor, bu sefer daha yumuşak bir *gümbürtü*.

Bir adım öne çıktım ama Ryke elini uzattı ve "Ben hallederim" dedi. Temkinli bir şekilde kapıya yöneliyor ve kırarak açıyor. Sonra hızla tamamen aralık bırakıyor.

Daisy diğer tarafta duruyor, gözleri şaşkın ve uzakta.

"Daisy?" Ryke yüz hatlarının her yerinde endişe olduğunu söylüyor. Elini kızın yüzüne doğru sallıyor. Kız gözünü bile kırpmıyor. "Siktir," diye küfrediyor.

"Uyurgezer" sanırım.

"Evet." Kadın öne doğru ilerlerken adam yoldan çekiliyor. "Yeni ilaçlarını aldığından beri bunu birkaç kez yaptı." Elini nazıkçe kızın omuzlarına koyuyor ve zorlamadan onu yatağa doğru yönlendiriyor.

Geri çekiliyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Daisy lacivert yorganın üzerine otururken, "Hayır, ben iyiyim," diyor. Bacaklarını şiltenin üzerine kaldırabiliyor. Sonra Daisy gözlerini kapatırken onu battaniyenin altına sokuyor. "Harika," diye mırıldanıyor ve bana dönüp bakıyor. "Bahse girerim Greg sabah yatak odasında olmadığını fark edecek."

"Ona geceyi Lily ile geçirdiğini söyleyeceğim."

Ryke şaşkınlıkla geri sallanır.

Kapıya doğru yöneldim. "Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyorum ona. "Ben de sana yardım edebilirim, biliyorsun." Isıran ses tonumu tekrar duyuyorum. Keşke onu temizleyebilseydim. Ama belki de bu imkânsızdır.

Kendi kendine birkaç kez başını sallıyor. "Minnettarım."

"Benden seks tavsiyesi isteme. Sana bir kere verdim ve sen beni reddettin. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir."

Ryke zayıf bir gülümsemeyle beni tersliyor ve sonra dikkati tekrar yatağındaki sarışın kıza kayıyor. Yarın Puerto Vallarta'ya gidiyoruz.

-Daisy'nin Ryke'ın planlarından haberi yok. Kızların da haberi yok.

Doğum günü için bir sürpriz olacak. Umarım iyi bir tane olur.

LILY CALLOWAY

"*Bakire* margarita," diye onuncu kez vurguluyorum. İspanyolca çeviri benim İngilizcemden o kadar da uzak olamaz. Otuzlu yaşlardaki barmenin bu cümleyi anladığına dair bir his var içimde. Özellikle de sanki "hayatımı yaşamam" ve şişeden tekila içmem gerekiyormuş gibi gülerken. Midem bar tarafından kapatılmış durumda, bu yüzden mantığımı fiziksel olarak göremiyor.

Biraz İspanyolca konuştuktan sonra içkileri doldurmaya başlıyor.

Gözlerim şişti. "Nonono." Zamanı tersine çeviren bir süper gücüm varmış gibi elimi sallıyorum. Keşke öyle olsaydı -ama bunu daha iyi kullanabilirdim. Güçlerimi elde ettiğimde, onları böyle şeylerle harcamayacağım.

Gece kulübü yavaş yavaş insanlarla doluyor, çok renkli flaş ışıkları dönüyor ve hoparlörlerden Latin müziği yükseliyor. Elektronik olmasa da son derece dans edilebilir. A-artı-artı.

"Hamile," diyorum ona, barın arkasına gizlenmiş karnımı işaret ederek.

İçkileri bana doğru itiyor ve sonra bakışları omzumun arkasına doğru yükseliyor.

"Bu senin erkek arkadaşın mı?" İngilizce mi konuşuyor?!

İçten içe öfkeleniyorum. Ama dışarıdan muhtemelen kıyıya vurmuş bir denizanasına benziyorum. Omzumun üzerinden kontrol ediyorum, iki yüz elli kiloluk korumam Garth ellerini kavuşturmuş arkamda duruyor. Kaslı olmaktan çok göbekli, kel kafası ışıpta parlıyor. Ama bana korkutucu görünüyor.

Ve *babam* olacak yaşta.

Bu yüzden arkamı dönüp barmene Rose Calloway bakışları atmaya çalışıyorum. "Hayır, o benim erkek arkadaşım *değil*."

"Peki ya şu?" Eğlenen bir gülümsemeyle omzumun üzerinden işaret ediyor. Benimle dalga geçiyor. Yine de bakıyorum ve sarışın, kısa boylu, Hawaii tişörtlü bir koruma olan Mikey ile kapalı alanda siyah güneş gözlükleri takan Dave'i görüyorum. Dave, Poppy'nin orta yaşlı koruması. Mikey ise Daisy'nin. Ve sanırım Rose'un biber gazı şişesi de onun.

Tam zamanında üç kız kardeşim ortaya çıkıyor, barı etrafıma sarıyorlar ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Cidden hamile bir kadına içki servisi yapmaya mı çalışıyorsun?" Rose buz gibi diyor.

Barmen çaktırmadan göğüslerine bakıyor.

"Ayrıca hamileyim," diye tersliyor Rose, "hamile *olmasaydım* bile gözlerine tuz atardım." Gerçekten de tuzluğa uzanıyor ve Daisy onun kolunu yakalıyor.

"Doğum günümde kavga yok, unuttun mu?" Daisy müziğe ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak eşlik ediyor.

"Bugün doğum gününün *ertesi günü*," diye hatırlatıyor Rose ona. "O pencere kapandı." Ryke'ın Daisy'nin doğum günü için yaptığı tüm planları ona söylemeden yirmi birinci güne ertelemesine hâlâ kızgındır. Bir kez daha döngünün dışında kalmıştır.

Benim de haberim yoktu. Bu da erkeklerin takım kurduğunun bir başka göstergesi. Belki de küçük kardeşimizden bir sır saklayamayacağımızı düşündüler.

Her şeye rağmen Ryke'ın Daisy'nin on dokuz yaşına basmasını kutlamak için bugünü seçmesi iyi oldu. Annemiz Daisy ile vakit geçirmek istedi, bu yüzden Ryke bu sabah ve öğleden sonra ATV ve bungee jumping planladı. Rose ya da ben katılamayacağımızdan ya da Daisy'nin katılmak isteyeceğinden değil.

Şimdi biraz içki ve dansla bunu tamamlıyoruz. Benim için alkol yok.

Rose, barmenle göz göze geliyor ve barmen artık onu arzulamıyor. Sadece onu kızdırmaya çalışıyor - Connor'ın herkesten daha iyi yaptığı bir şey. *Connor nerede?*

Başım dönüyor ve Poppy'nin sıcak bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Çocuklar henüz dönmedi," diyor bana.

Midem düğümleniyor, kayboldular ya da daha kötü bir şey oldu diye endişeleniyorum. Mesajlarımı kontrol ediyorum, Lo'dan yeni mesaj yok. Çocuklar yemekten sonra bizden ayrıldılar. Bir puro dükkanına gitmek istediklerini söylediler, ama daha önce Ryke ya da Lo'nun isteyerek sigara içtiğini hiç görmemiştim.

"Kim hamile *değil*?" diye soruyor barmen seksi bir edayla. Hormonlarımı uzak tutarak ona çok fazla bakmıyorum. Kız kardeşlerim ve ben aslında en büyükten en küçüğe doğru bir sırada duruyoruz.

Poppy, diğer uçtaki Daisy ve kendisini işaret ederek, "Biz değiliz," diyor.

Rose, "Ovalayın," diye tersliyor.

Poppy gülümsüyor, Rose'a alışkın, hepimiz gibi.

Daisy kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de barmene "Bugün onun doğum günü" diyorum. Elimle 1.80 boyundaki kız kardeşimi işaret ediyorum.

Barmen ona odaklandı, sanki *sevişmen gereken kişi oymuşum* gibi. Niyetim hiç de öyle değildi. Çürütmek için ağzımı açıyorum, ama özlem dolu bir bakış yerine, Daisy'nin yanağı boyunca uzanan yara izine tepkisini gizleyemeyerek yüzünü buruşturuyor.

Daisy kibarca gülümsüyor ama ayaklarının dibine düşüyor. Kalçasını dürtüyorum ama o da sorun *yokmuş* gibi bana zayıf bir gülümseme veriyor.

Öyle hissettirmiyor.

Şimdiden çekimleri Poppy ve Daisy arasında paylaşıyor.

Rose ona "İki bakire margarita istiyoruz," diyor ve birinin benim için olduğunu göstermek için başımın tepesine dokunuyor. "Ve eğer bebeğimi alkolle zehirlerseniz, size ciddi şekilde zarar veririm."

Adam gülüyor.

"Şaka yapmıyordum," diyor Rose.

"Babası kim? Kel olan mı?" Korumalara tekrar başını sallıyor. Neden sürekli Garth'ın çocuklarımızın babası olduğunu söyleyip duruyor? Bu rahatsız edici.

Rose onu bakışları ve manikürlü tırnaklarıyla yok edemedi Poppy, "Bu çok kaba," diyor.

"Kulüp boyunca sizi takip ediyorlardı," diyerek meramını açıklıyor.

"Onlar bizim korumalarımız," diye açıklıyor Daisy, beyzbol şapkasının altındaki saçlarını düzelttikten sonra tekrar geriye doğru takıyor. Sarı bukleleri şimdi

yarasını örtüyor.

"Bunu biliyor," diyor Rose, sarı-yeşil gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan.

Margaritalarımıza tükürecekmiş gibi bir his var içimde. Artık ondan bir şey istediğimden değil.

Ama Rose bir konuda haklı. *Kim* olduğumuzdan emin olmasa bile onların koruma olduğunu bilmeli. Kulüpte daha fazla dikkat çektik, özellikle de birlikte olduğumuz için. Şimdiden bazı insanların cep telefonlarıyla fotoğraflarımızı çektiğini ve arkadaşlarına fısıldadığını görüyorum. Üç ya da dört kez hayranlarım bana yaklaşıp imza ve selfie istediler.

Amerika Birleşik Devletleri dışındaki insanların bizimle ilgilenmesi beni her zaman şaşırtıyor. *Philly Prensesleri* ailemi bazen aklımın alamayacağı kadar ünlü yaptı, şimdi uluslararası alanda tanınıyorlar. Kendi normallik balonumuzda yaşamak daha kolay. Dışarı çıktığımızda, işte o zaman işler çığırından çıkıyor.

Poppy ve Daisy kadehleri tokuşturup tekilalarını yudumlarken barmen içkilerimizi hazırlamaya başlıyor. "Çocuklar sana mesaj attı mı?" Kız kardeşlerime soruyorum.

Hepsi telefonlarını kontrol ediyor.

"Hayır," diyor Daisy, cep telefonunu şortunun cebine sokarken. Bilinçsizce Ryke'ın doğum günü için yaptığı yeşil ve sarı kenevir bileziğıne dokunuyor. İçinde mağazadan alınmış her şeyden daha fazla sevgi barındıran basit bir hediye.

İyi iş çıkardı.

"Sam'den yok," diyor Poppy.

Rose başını sallar, ancak mesaja cevap gönderen tek kişi odur.

Barmen tekilayı daha fazla shot bardağına dolduruyor. Daisy'ye bir tane daha uzatıyor. "Doğum günü kızı için." şimdi ona karşı çok tatlı ama acaba yarasını sakladığı için mi yoksa ona acıdığı için mi?

Her iki durumda da, düşünmek acı veriyor.

"Yaşınızı tahmin edeyim," diyor gülümseyerek.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Mesaj yok. Tırnaklarımı yiyorum ve sonra elimi hızla bırakıyorum. Rose beni yakaladı, ateşli bakışları beni kavuruyordu.

"Seninkini tahmin etmeme izin verirsen," diye yanıtlıyor Daisy, barın üzerinde bir içki peçetesini döndürerek.

Yüzü aydınlanıyor ve kollarını tezgâha dayayıp üzerinden bakıyor. Kadının tüm vücudunu tarıyor, uzun bacaklarında oyalanıyor. "Sadece hamile olmadığından emin olmak istedim."

Rose nefesinin altında şiddetli bir küfür mırıldandı. Ben sadece *penis sesi* duydum. Poppy Rose'un bileğini anaç bir mengeneyle tutuyor, bu mengene aynı zamanda *soğukkanlı ol* diyor.

Jetlerim çok soğuk. Heykel gibi donmuş durumdalar. Yolculuğumuz şu ana kadar sorunsuz geçti. Babam dışında çok fazla dram yok. Bir yerde yanlış bir dönüş olacak. Ve sanırım bu gece o gece. Bekliyorum, fırtına bulutlarının gelişini izliyorum.

"Fırında bebek yok," diyor Daisy kolayca, ama adamdan çok peçeteye odaklanıyor.

"Yirmi beş yaşındasın," diye tahmin ediyor.

Daisy sahte bir nefes alır. "Nereden biliyorsun?" "Yüzlerle aram iyidir."

Gülümsüyor.

Rose homurdanıyor.

Bir kez gülüyorum ama Daisy'nin ince, atletik bedenini içine çektikçe gülmem kayboluyor. "Senin sıran," diyor ona.

Daisy kadehi alır, tekilayla ıslanmış dudaklarını yalar ve "Seksen dokuz yaşındasın, belki de yetmiş dört." der.

"İyi denemeydi," diyor ve ona bir kadeh daha dolduruyor. "Otuz iki yaşındayım."

Yine nefesi kesildi. "Haklı değil miydim? Sağ gözünün biraz kör olduğundan emindim."

Dudakları büküldü.

"Ben *on dokuz* yaşındayım," diye karşılık verir Daisy. "İyi denemeydi."

Gülümsemem yüzümü kapladı. Bu harikaydı. Beşlik çakmak için elimi kaldırıyorum ve Daisy avucuma vuruyor.

Yüzündeki şok ifadesi çabucak geçiyor. "Bu benim için pek bir şey ifade etmiyor," diyor, "amının kız kardeşlerinden daha dar olması dışında."

Hepimizin aynı anda ağzı açık kalıyor, Rose hariç, o da ona yumruk atmak üzere. Ama yapamıyor. Eller arkadan beline dolanıyor.

Connor.

Ve Ryke aniden Daisy'nin yanında belirir ve barmene öldürücü bir bakış fırlatır. Oh, kahretsin. "Lily," Lo kulağıma adımı söylüyor.

Göğsüm kabarıyor. Hepsi geri döndü. Görünüşe göre zarar görmemişler. Sam bile, Poppy'nin kocası, çenesi Ryke gibi tıraşsız ve yüz hatları diğerleri kadar erkeksi.

Ryke'in sıkılı yumruğunda bir kese kağıdı var. *Puro* sanırım. Barmene homurdanıyor, "Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Biliyorum," diye alay ediyor Lo; sonra Ryke ve Daisy arasında bir hareket yapıyor. "Birlikteler, seni aptal herif. O yüzden dilini yut. Ve sekiz kişiden sadece üçü boğulman için dua ettiği için kendini şanslı say." Sanırım bunlar Ryke, Lo ve Rose. Öfkeli üçlü.

Aptal aptal gülümsemenin sırası olmasa da yine gülümsüyorum. Şu ana kadar üçünü gerçekten bir takım olarak görmemiştim.

"Bence bu işi bitirelim," diye tehdit ediyor Rose.

Rose'un arkasında duran Connor, ateşini ölçüyormuş gibi elini alnına koyar. Rose onun kolunu savurur. "Sadece öfke bir beyni kaynatabilir mi diye bakıyorum." diyor.

"Beynim mükemmel çalışıyor," diyor. "İğrenç bir insan görüyorum ve *öl* diyor."

Connor kulaktan kulağa sırtıyor. "Beyninin merhameti yok, sevgilim."

Cevap veremez çünkü barmen araya girer ve Daisy'yi suçlayıcı bir şekilde işaret eder. "Benimle flört ediyordu. Erkek arkadaşı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu." Aman Tanrım.

Daisy solgunlaşır. "Ben-"

"*Seninkini tahmin edeyim,*" diyor tiz bir ses tonuyla ve kulağa *hiçbir şey gibi* gelmiyor

Daisy gibi.

"Siktir git," diye araya giriyor Ryke, eli Daisy'nin omzunda. "Hadi Dais." Barmen bunun peşini bırakmaz. "Ben sadece doğruyu söylüyorum." Ryke homurdanır, "Ben de sana *siktir git* diyorum."

Ben araya girdim (evet, herkes gibi ben de) ve "Margarita sende kalabilir" dedim. Prensiplerim gereği, onun elinin değdiği hiçbir şeyi içmem. Kız kardeşimi otobüsün altına attı, ki bunu hiç takdir etmiyorum.

Arkamı döndüm ve sadece Rose'un değil, Poppy ve Daisy'nin de beni takip ettiğini görünce şok oldum. Bu hareketin lideri bendim, duvarın yanındaki açık deri kanepeye doğru ilerliyordum. Bu yürüyüş, kameralı telefonların bize doğrultulduğu bir ilgi odağı olmayı da içeriyor. Ama hepimiz sağ salım varıyor ve oraya yerleşiyoruz.

Lo'nun bacaklarının arasına oturuyorum, göğsüne yaslanıyorum, böylece hepimize yer kalıyor. En çok burayı seviyorum.

Başımı kaldırdım ve ona fısıldadım, "Bir süredir yoktun."

Gözleri hançer gibi keskin ve içimden bir ses bunun barmen yüzünden olmadığını söylüyor. "Dışarıda bir sürü turist vardı."

Ben buna inanmıyorum. Şubat ayındayız ve gece kulübünde çoğunlukla yerli halk var. "Bana yalan mı söylüyorsun?" Nefes alıyorum, yüzüm düşüyor. Gerçekten de erkekler kızlara bu kadar mı karşı?

Yüzünü buruşturuyor ve başını benimkine yaklaştırıyor, dudakları kulağımın yanında. "Bütün gün üç adam tarafından takip edildik ve onları atlatmaya çalışıyorduk."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür adamlar?"

Hemen açıklıyor, "Onlar paparazzi değil. Ya tatildeler ya da burada yaşıyorlar ama Ryke ve beni ATV parkında yalnız bırakmadılar. Sadece bizden bir tepki almaya çalışıyorlardı." Bu gece çenesi buz gibi.

Soğuk kollarımdan aşağı akıyor. "Özellikle bir şey söylediler mi?" Beni, Lo'yu ve Ryke'ı içeren tüm söylentileri zihnimden geçiriyorum.

"Bilmiyorum," diyor hayal kırıklığı içinde.

"Ama... onları duydun, değil mi? Yakındalar mıydı?" Yoksa duyma mesafesinin dışında mıydılar?

Lo dişlerini gıcırdatıyor. "Sadece İspanyolca konuştular." Oh.

Oh. Bu Ryke'ın Lo için her şeyi çevirmediği anlamına geliyor. Connor da öyle, o da akıcı konuşuyor.

Lo nefesinin altında "Bu çok sinir bozucu," diyor. Lo'yu sansürlüyorlar, incinmesinden ve içki içmek gibi kötü tepkiler vermesinden korkuyorlar.

Cılız kollarımı göğsüne doluyorum. "Sana inanıyorum."

Güçlü bir nefes aldığını hissediyorum ve sonra şakağımı öpüyor. "Seni seviyorum Lil." Kolları beni sıkıca sarıyor.

Ben de seni seviyorum, Loren Hale. Aniden beni tekrar öpüyor, bu sefer dudaklarımdan. Telepatisi olmadığı için (henüz) tüm konuşmayı gözlerimin yaptığını varsaymak zorundayım.

"Kese kağıdında ne var?" Daisy Ryke'a soruyor. Düşüncelerim yön değiştiriyor. Ryke hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor, sadece kahverengi kâğıt torbayı tutuyor. Daisy'nin yara izinin üzerine dökülen saçlarını inceliyor ve sonunda Daisy'nin beyzbol şapkasını çalıyor (aslında onun şapkası). Ve kafasına ters takıyor. Bizim yanımızda bir araya gelmişler ve diğer iki çift de karşı kanepeye sıkışmış durumda.

Sam kocaman bir gülümsemeyle Poppy'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Poppy de Sam sanki en komik hikâyeyi anlatıyormuş gibi gülüyor. Rose buna "mide bulandırıcı" derdi ve şu anda gözlerini devirmesi de bunu ifade ediyor.

"Mutluluğunu biraz azaltabilir misin?" Rose tersler.

Lo kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Rose'un mutluluğa ve çocuklara alerjisi var. Bu yüzden boynuzları var."

"O zaman sen de aynı dertten muzdarip olmalısın," diye karşılık veriyor. "Aynaya bak."

Nefesimi tuttum, umarım bu iş burada biter.

"Benim boynuzlarım elmaslarla kaplı değil," diyor Lo. "Yani aynı değiliz."

Rose'un dudakları yavaşça yükselir. Loren Hale, Rose Calloway'i *gülümsetti*. Bu bir ilkti.

Connor kurnazca karısının omzuna masaj yapıyor ve eğer şu anda onun ezici sırtışını görebilseydi, muhtemelen onunla daha da ateşli bir tutkuyla mücadele ederdi. İnek yıldızlar yanıyor ama kötü bir şekilde ya da kalıcı olarak değil. Bu *asla olmayacak*. Kendi kendime başımı sallıyorum.

"Herkes," diyor Connor, tek bir kelimeyle dikkatimizi toplayarak. Daisy ile kendi dünyasında, kese kâğıdının içindekileri çoktan çıkarmış olan Ryke'a kayan bakışlarını takip ediyorum.

Plastik bir karton. Kapağı açıyor, kartonu kadının kucağına koyuyor ve sonra cebine uzanıp bir çakmak çıkarıyor.

Bunu fark edince kalbim kabarıyor ve onaylamak için kutunun içine bakıyorum. İçinde bir dilim erimiş çikolatalı kek yatıyor.

Connor'ın sırtışı Daisy'nin parlak gülümsemesine hiç benzemiyor, bulaşıcı bir gülümseme dudaklarımızın aynı derecede yukarı kalkmasına neden oluyor. Rose bile inci gibi beyazlarını gösteriyor.

Çikolatalı pasta.

Dört adamın da aradığı şey buydu. Puro değil.

Muhtemelen gördüğüm en tatlı, en nazik jestlerden biri. Çünkü bu Daisy'nin sevdiği bir şey.

Ryke mumlu mumu yakıyor ve sonra sert, şefkatli bir elle kızın saçlarını karıştırıyor. Ve hepimiz mutlu yıllar şarkısını söylemeye başlarız.

Daisy bize bakıyor ve gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor. Daha önce de doğum gününü kutlamıştık ama bu sefer farklı. Hepimiz daha yakınız. Sonunda Ryke'la birlikte. Sanki hayatlarımızın yapboz parçaları doğru bir şekilde bir araya gelmeye başladı.

Şarkıyı bitirdiğimizde hemen gözlerimi silmem gerekiyor.

Rose'u da kendininkini silerken yakalıyorum ve ona parmağımın işaret edip aval aval bakıyorum. Geçen hafta bir film izlerken sonunda ağladığımda bana sineye *çekmemi* söylemişti.

"*Kapa çeneni*" diyor. Ve sonra ekliyor, *hormonlar*. Tamam. Hormon kartını atmasına izin vereceğim, özellikle de bunu her zaman kullandığım için.

Daisy mumu söndürür. Çok geçmeden parmağını çikolataya batırır ve emmek yerine -öyle edepsizce değil- Ryke'in dudaklarından aşağı bir çikolata çizgisi çizer.

"Lil," diye uyarıyor Lo. Tekrar kasıklarına doğru kaydım. Bu benim hatam değil. Birbirlerine bakma şekilleri - bu gördüğüm kadarıyla *göz sikişi*.

Bir saniye sonra, iyi bir pornoda aradığınız türden cinsel arzuyla birbirlerine saldırıyorlar. Sapkın düşüncemle gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bu çok kötü.

Onları açtığımda, öpüşmeleri ön ve merkezde, spot ışığı altında, ama başka kimse izliyor gibi görünmüyor. Ciddi bir *dil var*. Doğru yapılmış bir dil. Adam öpüşmeyi derinleştirirken eli kızın yüzünü sarıyor ve kız sadece zevk dolu bir çığlık atmak için adamdan ayrılıyor.

Vay anasını.

Bu o kadar fiziksel ve patlayıcı ki gerçekten bir havai fişek gösterisini hak ediyor.

Diğer çiftler konuşuyor ve flört ediyor ve Lo aniden ayağa kalkıyor. "Beni takip et," diye kulağıma fısıldıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona çabucak, başımı PDA'dan *uzaklaştırarak. İzleme, Lily*. İğrenç, suçlu ve utanç verici duyguları gömmeye çalışıyorum. *Onlar yok, diye tekrar* tekrar söylüyorum.

Lo'nun kaşları kalktı ve "Biliyorum" dedi. Bana dürüst olduğunu göstermek için gülümsüyor.

Ona inanıyorum.

"Beni takip et, aşkım," diye tekrarlıyor.

İyi-kötü yerlerde zonkluyorum. *Evet*. Bir rüya gibi ayağa kalkıyorum. Küçük kanepelerden çıkıp dans pistine doğru ilerliyor. Geriye doğru yürüyor, kafasını çok iyi bir ritimle müziğe vuruyor. Salsa yaptığınız bir şarkı, ateş dolu, pürüzsüz vokaller ve melodik bir ritim.

Lo'nun koyu gri takım yakası üzerine tam oturuyor, göğsünde bir ok ucu kolye var: bir süre önce yirmi birinci yaş günü için ona verdiğim bir hediye. Gömleğinin altından karın kaslarının sıkılaştığını görebiliyorum, özellikle de vücudunu şarkıya göre hareket ettirmeye başladığında. Kızlar onu kıkırdarak kaydediyor, cep telefonlarını en yakın arkadaşına doğrultmuşlar. Ama onun bakışları sadece bana dikilmiş durumda.

Gençken bana dans etmeyi öğreten Lo'ydu.

Her zaman kimse izlemiyormuş gibi, bu kısa zaman aralığında kimse ona zarar veremezmiş gibi hareket edebilmiştir.

Üniversitenin son yılında, okuldan atılmadan önce, benimle dans etmeyi reddetti. Her seferinde. Barda oturdu ve ben sorduğumda *tek başına dans et* dedi.

Eskiden hep böyle değildi.

Şu anda onu kulübün ortasında, elinde alkol olmadan dans ederken görmek beni ifade edemeyeceğim şekilde etkiliyor. Sanki ruhum yaşıyor. Sanki uzun, çok uzun bir uykudan uyanmışım gibi.

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve o da elini uzatıyor, yaklaşıp tutmamı bekliyor.

Benim var.

Ve beni hızla göğsüne çekiyor, nefesim kaçıyor. Kalçaları benimkilerle birlikte hareket etmeye başlıyor, o kadar şehvetli ki tenimde bir sıcaklık oluşuyor.

Sarhoş edici gözlerinin altında geliyorum, onu tamamen içime çekiyorum.

Beni döndürüyor ve ben tekrar göğsüne vuruyorum, ayaklarım sabit bir tempoyla onu takip ediyor. Birbirine karışmış bedenlerimiz her parçamı harekete geçiriyor.

Gitmesine izin vermeyeceğim.

Birkaç dakika sonra şarkı hafifliyor ve daha yavaş bir salınıma geçiyoruz. Şimdi müzikle birlikte hareket ettiğimiz için pek bir anlam ifade etmese de cevabını duymak istiyorum. Cesaretimi toplayıp yine de soruyorum: "Benimle dans eder misin?" Nedense hâlâ reddedilmekten, her zaman gelen o tanıdık yanıtı korkuyorum.

Yuvarlak yüzümü kavırıyor, parmakları saçlarımda kayboluyor ve dudakları kıvrılıyor.

Çok yumuşak bir şekilde, "Evet, aşkım. Seninle dans edeceğim."

LOREN HALE

"Kocalar eş seçemez, erkek arkadaşlar kız arkadaş seçemez ya da tam tersi." Poppy bir rom ve Fizz yudumlarken oyunun parametrelerini belirledi. Duvar kenarındaki deri koltuklara yerleştikten sonra Poppy, Daisy, Connor ve Sam için VIP şişe servisi için ödeme yapmaya karar verdik. Boktan barmenlerle uğraşmaktansa her şey daha iyidir. Doğruluk mu cesaret mi oynamak bile, ki bu genelde birilerinin küplere binmesiyle sonuçlanır.

Lily kucağımda oturuyor, daha önce dans ettiği için teni terden sırlıslıklam olmuş. Gerçekten güzel zamanlardı. Sandığımdan daha çok özlemişim.

Onu göğsüme bastırıyorum, ortadan kaybolup arkadaşlarımızı ve ailemizi terk edemeyeceğimiz gerçeğinden memnunum. Bu, tam burada, mükemmele yakın hissettiriyor.

Sam dikkatle fotoğraflarımızı çeken, hatta bazıları bar taburelerinden bizi görüntüleyen yerlilere bakıyor. "Bu oyunu başka bir zaman oynayabilir miyiz?" diye soruyor bize. "Bu gece olanları temizlemek için sabah Fizzle'ın reklamcılarını aramak zorunda kalmak istemiyorum."

Fizzle'ın pazarlama müdürü ya da her neyse işte. "Sammy," diyorum başımı eğerek, "şaperon olmanın gözeneklerinin o kadar derinlerinde olduğunu anlıyorum ki hiçbir yüz bandı bunu yok edemez, ama biz *on yaşında değiliz*."

Connor yeniden ifade ediyor: "Hepimiz filme alınmaya alışkınız. Bazılarımız diğerlerinden daha yakından." Sesi konuşmaya benziyor, sert değil. Lily ve benim seks kasetlerimiz porno sitelerinde dolaşıyor olsaydı *kiyameti* koparırdım. Connor'ın reklamı kendi yararına kullandığını anlıyorum ama bu tür bir mahremiyet ihlali Rose'un içini kemiriyor olmalı. İlk kaset yayınlanalı bir yıldan fazla oldu ve son duyduğuma göre şu anda internette *beş tane varmış*.

Onun bu yorumu üzerine Rose gerilir ve kollarını kavuşturur. "Ben bir kadeh şarap içene kadar kimsenin seks kasetlerinden bahsetmesine izin yok." Başını kocasına doğru çevirir. "Buna *sen de dahilsin*."

"Bir noktaya değiniyordum," diyor Connor kayıtsızca.

"Ben odada yokken yap," diye karşılık veriyor.

Fransızca atışmaya başlıyorlar ve ben onları duymazdan geliyorum. Kanepemin diğer ucunda Ryke kolunu Daisy'nin beline doluyor ve Daisy yanağını ona yaslıyor.

omzunda. Lily ve ben dans etmeyi bitirdiğimizde Daisy ve Ryke ortalıkta yoktu. Poppy banyoya nasıl kaçtıklarını anlattı. Sikişmek için.

Açıkça.

Onların geri dönmesi düşündüğüm kadar rahatsız edici değil. Belki de Lily'nin benimle olduğu gibi birbirlerinin üstünde olmadıkları içindir. PDA şampiyonluğu unvanını sonsuza dek alacağız, farkındayım. Korkutucu olan şu ki, biz sadece arkadaşken de hep dokunuyorduk.

İçimize işlemiş. Onu göğsüme doğru daha da çekiyorum ve nefesi sığılıyor. Dürtülerini kontrol etmek için eğitilmiş bir şekilde nefes alıp verişini izliyorum. Rahatlaması için kolunu ovuyorum. İyi gidiyor.

Sam bir votka soda tutuyor. "Şık olmaya çalışalım."

Connor, "Doğruluk mu cesaret mi doğası gereği çocukça. Eğer gösterişli bir oyun arıyorsanız, satranç ya da Scrabble oynayabiliriz. Ancak, karımı yenemezsin ve beni de kesinlikle yenemezsin. Yani sizin için eğlence seviyesi o kadar yüksek değil. Yine de hoşuma giderdi." Sırıttıyor.

Kibirli ifadesine ısıklık çalıyorum ama gülümsüyorum.

"Doğruluk mu cesaret mi, kimse fazla ileri gitmediği sürece sorun değil," diyor Sam, bakışları üzerimde.

Ona istilacı bir bakış attım. Cidden, bana on iki yaşındaymışım gibi davranmasına gerek yok. Barmene söylediklerim kadar çirkin olan ısırtıcı bir cevabı yutuyorum. Sam'i o seviyeye koymak istemiyorum ama beni sinirlendirmeye başlıyor.

Connor sessizliği doldurur. "Bazı zebralar çizgilerini değiştiremez." "Cobalt, bana zebra mı diyorsun?" Ryke araya giriyor.

"Alınmayın," diyor Connor, inkar etmeden. "Neredeyse her hayvan krallıkta bir rol oynar. Zebralar bile."

"Öyle mi?" Ryke kabaca söylüyor. "Eğer ben lanet bir zebraysam, o zaman kardeşim ne?"

Connor'ın masmavi gözleri bana dikilmiş, umutsuzca arzuladığım bir berraklıkla dolu. Yüzü kayıtsız, boş bir levhaya dönüşüyor. "Hangi hayvan olmak istiyorsun, sevgilim?"

Kaşlarım kalkıyor. "Seçme şansım var mı?" İçimden bir ses dürüst olsaydı daha aşağı bir hayvan seçeceğini söylüyor. Parmak uçlarında etrafımda dolanıyor. Bu artık eski bir bilgi. Keşke bana da kardeşim gibi zebra deseydi diye kaşlarım geriliyor.

Ryke inliyor. "Bu saçmalığa lanet olsun diyorum."

"Buna *iltimas* deniyor," diye araya giriyor Rose, eli kocasının kine sıkıca kenetlenmiş.

"Kayırmacılık saçmalıktır," diyor Ryke.

"Katılıyorum," diyor Rose. Seyrek de olsa, Ryke ile takım olmasından nefret ediyorum. Size doğru gelen iki buldozer gibi. Karşı tarafta olmaları daha kolay.

Connor bu tartışmayı hızla geçerek, "Saçmalık bir yana," diyor. "Maçı kim başlatıyor?"

"Lily yapmalı," diyor Poppy, çoğunlukla sessiz kalan Lil'i işaret ederek. Grup tartışmalarında daha çok gözlemci gibi davranıyor, o kadar gürültücü ya da atılgan değil. Tüm dikkatler onun üzerinde toplandığında yanakları kızarıyor.

"Uhh..." Soru soracak birini bulmak için kafasını sağa sola çeviriyor. Düşüncelerinden daha emin hale geldikçe sırtı dikleşiyor.

"Rose," diyor.

Rose bileklerini çaprazlıyor, sanki bir üniversite sınavı sorusuna cevap verecekmiş gibi tetikte. Tabii ki katıldığı için mutlu.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek," diyor hemen.

"Şaşırtıcı değil," diye ekliyorum, sırf onu kızdırmak için. Sarı-yeşil gözleri beni delip geçiyor.

"Umm," diyor Lily ve yüzü kızarmaya devam ediyor. Aklından geçenleri okuyamıyorum ama kafasında neler döndüğüne dair şüphelerim var.

Kulağına fısıldıyorum, "Bu bir seks sorusu olabilir." Bu oyunun amacı bu. Kirleniyor.

Lily'nin gözleri endişeyle Sam'e kayar. Evet, onu uzun zamandır tanıyor. Sevdiği ve sevmediği şeyleri ya da ailesinin diğer tarafını bilmediğiniz için biraz yabancılaşmış bir ağabeyle konuşmak gibi. Durumu daha da garipleştiren şey, birlikte çalıştıkları için Greg ile yakın olmaları.

Sam telefonunu kontrol ediyor, sanki hiçbirimiz kendimizi utandırmayalım diye bunun bir an önce bitmesini umuyormuş gibi.

"Ah asıl Kaptan Amerika," diyorum kuru bir sesle,

"kulaklarını kapat." Sam cep telefonunu cebine koydu.

"Neden?"

"Sen onun ağabeyi gibisin ve babasıyla çalışıyorsun." Şaşkınlık yüzünü kaplıyor.

Yüce İsa. "Senin için hecelememe gerek var mı?" Hala boş.

"S...E..." Ben başlıyorum.

"Anladım," diyor Lily'nin bakışlarından kaçınarak. "Bu konu hakkında gerçekten konuşmalı mı?"

Lily'nin göğsü çöktü.

"Evet," diye çıktım. "O bir insan ve insanlar doğruluk mu cesaret mi sırasında seks soruları sorarlar."

Sam başını bana doğru sallıyor. "Bilmiyorum."

"O zaman sen bir sürüngen olmalısın, Sammy. Git buradan." "Lo," diye araya giriyor Poppy. "Nazik ol."

"Evet anne," diye karşılık veriyorum. Sam'e bakıyorum. "Baba. Beni de cezalandıracak mısın?"

Sam de benim kadar eğlenmiyor. Kimsenin Lily'yi utandırmasına izin vermeyeceğim. Seks bağımlılığı konusunda kafasının karışık olduğunu anlıyorum. Çoğu insan öyledir ama şüpheleri kafasına bir şeyler yerleştirir. O etrafta yokken bunu yüksek sesle söyleyebilir. Olur. Ama şu an bu tip yorumlarla karşılaşacak durumda değil.

Daisy gruba ekliyor, "Bence her şey oyun olmalı. Genellikle de öyledir."

Sam, "Ben sadece siz kızların yanında daha çekingen oluyorum," diye fark ediyor.

"İşte bu yüzden sana kulaklarını kapatmanı söyledim," diyorum daha az sinirli bir şekilde.

Kafasında *şimdi anlıyorum* gibi bir ampul yanıyor. Çoğumuz birbirimize karşı çok rahatız ve o da bunu anlamaya başlıyor. Bu yüzden başını sallıyor ama asla kulaklarını tıkamıyor, risk alıyor.

"Tamam, buldum," diye araya giriyor Lily, elleri dizlerimin üzerinde. Boğazını temizliyor. "Rose, en çok hangi pozisyonu seviyorsun?" Lily daha fazla gülümsüyor, bunu kelimeleri karıştırmadan sorabiliyor.

Rose Connor'ın elini o kadar kuvvetle sıkar ki derisi morarmaya başlar. Lily'nin seks kasetlerinden bahsetmesi Rose için daha kötü ve çok daha garip olurdu, bu yüzden Lily alttan aldı.

"Benim en sevdiğim pozisyon Connor'ın en sevmediği pozisyonudur" diyor.

"Bunun adı yalan ya da cesaret değil, sevgilim." Connor saçlarını bir omzunun üzerinden düzeltir, boynu çıplaktır.

Rose dudaklarını büzüyor, köprücük kemikleri siyah elbisesinden dışarı taşıyor. "Peki... En sevdiğim pozisyon misyoner pozisyonudur." Kısa bir süre duraklar. "Birkaç değişiklikle."

Ve işte böyle, Connor onu kanepenin üzerinde sikmeye hazır görünüyor. Çenemi kapatamıyorum. Alışkanlık. "Yani kelepçeler, kırbaçlar ve *evet efendim*." Rose bana doğru hamle yaptı.

Connor onu belinden yakalarken içgüdüsel olarak geri çekiliyorum - tam da lanet masanın üzerinden fırlamadan önce. İnanılmaz derecede hamile ve olimpiyatlarda sıırıkla atlayan biri gibi davranıyor.

Ona garip bir bakış attım. "İntikam için bebeğini feda etmenin yolu." Bu o kadar alçakça bir sözdü ki dudaklarımdan çıktığı anda pişman oldum. Kalbim aynı anda beş kez atıyormuş gibi sıkışıyor.

Connor bana "boş ver" der gibi bir ifade takınıyor. Rose'un başının arkasını tutuyor ve Rose ona Fransızca bir şeyler söylüyor.

Ryke'a bakıyorum.

Kardeşim iç geçirdi ama sonunda onları ispiyonladı, "Connor'ı aramıyor. efendim, asla."

Connor yüzündeki kızgınlığın geçmesine izin verir. Ryke'in onların özel Fransızca konuşmalarını anlamasından hoşlanmıyor. Bu yüzden Connor Ryke'a *İtalyanca* bir şeyler söylediğinde şaşırmadım. Ryke da aynı dilde, aynı derecede kızmış gibi el kol hareketleri yaparak karşılık verince Lily'nin gözleri büyüyor.

Kollarını uzatıyor, neredeyse yüzüme vuracak. "Gizli dil yok demiştik hani?"

Ben araya girdim, bu tartışma dizisini başlattığım için şimdiden üzgünüm. "Yanlışı anladım," diyorum Rose'a. "Bunu kabul ediyorum. Tanrı aşkına, üç doğrudan sadece birini bilsem şaşırmazdım."

Rose sert duruşu ve odaklanmış gözleriyle bana daha bir güvenle bakıyor. "Üçte ikisi doğrudu," diyor dürüstçe, cinsel tercihlerini kabul ederek.

Başımı sallıyorum. "O kadar da ezik değilmişim demek ki," diyorum kuru bir sesle. "Şok edici."

Biraz sakinleşti. Şuna bak, buz kraliçesini sakinleştirdim. Bugünün geleceğini kim bilebilirdi?

Lily başını çevirip bana fısıldıyor: "Belki de Connor'ın zeki insan güçlerinin bir kısmını miras alıyordur." O da benimle aynı şeyi fark etmişti.

Ona gülümsedim. "Evet, belki."

"Ya da bunca zamandır sendeydi de haberin yoktu," diyor ve bu fikir karşısında gözleri parlıyor.

"Birincisi daha olası," diyorum ona, kaşlarını çatmasını bekleyerek. Bunun yerine bana daha sıkı sarılıyor, sanki beni yine de sevdiğini söylüyor.

Derin bir nefes alıyorum, her türlü gerginliği serbest bırakan bir nefes.

Saniyeler sonra bir garson beliriyor ve Poppy'ye yeni bir rom ve Fizz, Daisy'ye bir tekila sunrise ve Connor'a bir kadeh şarap uzatıyor. Poppy

dönerek

pipeti içkisine karıştırır ve Rose'a "Sıra sende" der.

Rose elbisesinin eteklerini çekiştiriyor ve sonra Connor'a dönüyor. "Doğruluk mu cesaret mi, Richard?"

"Onu seçemezsin," diye hatırlatıyor Poppy. "Çiftlerin eşlerini seçmelerine izin vermiyoruz."

Rose dramatik bir şekilde gözlerini devirir. "Bu saçma kural için..." Abilasını hedef alıyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Poppy'nin kasları içkinin etkisiyle gevşemiştir ve kocasının göğsüne yaslanır. Sam ve Poppy toplum içinde öpüşüklerinden daha çok sarılıyorlar ve ne zaman tartışmaya başlasalar genellikle başka bir odaya geçiyorlar. O kadar normaller ki, burada olmaları bana geri kalanımızın hayatın bu uç noktalarında nasıl gezindiğimizi, nadiren "iyi" içerik durumuna geçtiğimizi hatırlatıyor.

Connor çok kibirli.

Rose çok sinirli. Daisy

çok vahşi.

Ryke çok agresif. Lily

çok garip.

Çok nefret doluyum.

Sam ve Poppy çok iyi.

Ve hepimizin uğruna çabalaması gereken idealin onlar olup olmadığını merak ediyorum. Yoksa doğamızı kabullenip olduğumuz gibi devam mı etmeliyiz?

Kısa bir süre düşündükten sonra Poppy "Cesaret et." dedi.

"Bana omuz masajı yapman için sana meydan okuyorum." Rose parmaklarını şaklatır

Acele et.

Elbette bu cüretten faydalanmanın bir yolunu bulacaktı.

Poppy kanepede kız kardeşine yaklaşıyor ve parmaklarıyla Rose'un omuzlarını yoğurmaya başlıyor. Rose huzurlu görünüyor, sanki her şey onun lehine işliyormuş gibi.

"Loren," diyor Poppy. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Gerginim. "Doğruyu söyle," diyorum, cesaret etmek benim için daha kolay olsa da. Bencilce, Lily'yi herhangi bir nedenle kucağımdan indirmek istemiyorum. Onu olduğu yerde seviyorum.

"Bu odada kaç kişiyi çırlıçıplak gördünüz? Onların da adını söyle."

Başımı eğiyorum. "Ben de tam senden hoşlanmaya başlıyordum, Poppy." "Bunu bana hep söylersin," diyor sıcak bir şekilde.

Öyle mi? Cevabımı hesaplarken zihnimden onun yorumunu geçiriyorum.
İsa. "Dört kişi. Lily, tabii ki. Ryke."

Ryke *suçlu* gibi kaşlarını hızla kaldırıyor. Bu, bir odada etkinlikler için soyunduğumuzda olur. Hepimizin umurunda değil.

"Connor," diye ekliyorum.

Şarap kadehini bana doğru kaldırıyor.

"Ve ne yazık ki Daisy." Evimize girdiği için ona ters ters baktım. Küçük bir bakış yakaladım ve bu, umutsuzca silmeye çalıştığım bir görüntünün izini sürmeye yetti.

Şakacı bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim."

Ryke rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ama bu konuda tek kelime etmiyor. O kadar üzgün olduğundan şüpheliyim. Ama sonra Ryke'ın Lily'yi soyunurken gördüğünü düşünüyorum ve neredeyse yüzüm buruşuyor, iğrenç duygular beni istila ediyor.

Hayal etmekten ya da hakkında konuşmaktan hoşlanmadığım çok şey var. *Bebeğin babası kim?* söylentileriyle başlayıp Ryke ve Lily'nin seks tartışmalarıyla bitiyor. Aradaki şey - Lily'nin Daisy ile öpüşme seanslarından tahrik olması - geçici ve sadece hormonları tarafından körükleniyor. Yani bununla yaşayabilirim.

Beni çözmeye çalışan diğer şeyler.

"Peki ya Rose?" Daisy aniden bana sordu. "Onu sülüklerle çıplak görmedin mi...?"

Rose'un ağzı açık kalır. "*Loren*-"

"Süpürgeni kılıfına sok," dedim ona. "Sana bakmaya bile *çalışmadım*. Birincisi, *hayır*." Yaltaklanıyorum. "İkincisi, Lily'ye odaklanmıştım." Kızların bir gölete çıplak daldığı yolculuğu hatırlıyorum. Hepimiz sülükleri temizlemeye çalışıyorduk, birbirimizin sevgililerine, eşlerine, arkadaşlarına -her neyse- göz atmaya değil.

Rose, Connor'a doğru gevşiyor.

Daisy'ye başımı salladım. "Doğruluk mu cesaret mi?" Cesareti seçeceğine bahse girerim.

Ama bir an tereddüt ediyor, yanağı hâlâ Ryke'ın üzerinde. Gözleri buğulu, yani çakırkeyif, belki de sarhoşun eşiğinde. Bu gece o kadar şiddetli alkol arzulamamıştım. Ayık kalan benden daha fazla insan olduğunda daha kolay oluyor.

Daisy başını kaldırıyor ve "Gerçek" diyerek beni şaşırtıyor.

Aklımda bir soru belirdi. Pislik bir soru. Daisy için normalde k i n d a r , hafif kinci doğamı yumuşatmaya *çalışırdım*. Ama bu bir

diz çökme tepkisi. Bir an için onun Rose olmadığını unutarak, dizginleyebileceğimden daha hızlı bir şekilde dışarı çıkmasına izin veriyorum.

"Connor içeri girdiğinde ve Ryke yüzüne geldiğinde ne kadar utandın?"

Daisy'nin kız kardeşlerinin hepsinin çenesi açılır. Daisy kanepeye yığıldı, gözleri dehşet içinde açılmıştı. Grupta hâlâ saklanan birkaç sırdan birini açığa çıkarmış olabilirim.

Sam'in Poppy'ye "Neredeyim ben?" diye mırıldandığını duyuyorum. Eliyle gözlerini kapatıyor. Daisy'yi neredeyse ezelden beri tanıyor.

Connor şarap kadehine gülümsüyor ve Ryke kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyor - ya da belki Connor'inkini.

"Ona söyledin mi lan?" Ryke, Connor'a homurdanıyor.

"Belki bir ay önce," diye itiraf ediyor Connor. "İyi bir hikayeydi. Kendime sakladığım için kendimi suçlu hissettim."

"Siktir git," diye küfrediyor Ryke.

Rose, Connor'ın göğsünü tokatlıyor. "Onları sen mi bastın?"

"İstemedен oldu," diyor Connor rahatlıkla. "Zamanlama kötü olsa da -Ya da mükemmel, nasıl baktığınıza bağlı." "Bakmanın iyi bir yolu yok," diye karşılık veriyor Ryke.

"O anda içeri girmemiş olsaydım, onun yüzüne hiç geleceğini sanmıyorum."

Ryke inliyor. "Konuşmayı kes artık."

"Daisy?" Lily küçük kız kardeşini teselli etmek için uzanarak "Daisy" diyor, bu da anında kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. Hak etmiştim, biliyorum.

"Sorun değil," diyor usulca ve sonra gerçekten yüzünü buruşturuyor. "Yani, olanlar hoş değildi. Bu..." Bakışlarıma karşılık veriyor. "...neredeyse bunun kadar utanç verici."

Ryke, zamanda geri gidebilmeyi diler gibi gözlerini kısıtıyor.

Evet, şimdi bok gibi hissediyorum. Kaslarım gergin bantlar halinde daralıyor. Sanki ağzımı her açtığımda, sonunda bu acıyı hissediyorum. Çok sık bir pişmanlık, her zaman yüzeye çıkmanın bir yolunu buluyor. Yine de orada, tam eşikte kalmasını tercih ederim.

Beni babamdan ayıran şey bu suçluluk duygusudur. Bunu biliyorum.

Ryke'ın Daisy'yi kucağına almasını izliyorum, böylece Daisy aşağılanmış bir şekilde yere yığılmıyor. Bir kolunu Daisy'nin köprücük kemiklerinin etrafına, göğsünün üstüne koruyucu bir *şekilde* sarıyor ve Connor'la bana *şu anda sizden nefret ediyorum* bakışı atmaya devam ediyor. Bu

Babamızın yanında zayıf kalıyor. Ve Connor neredeyse hiç tedirgin değil, sadece şarabını içiyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Daisy aniden

Lily'ye sorar. Lily kaskatı kesilir.

"Doğruluk mu?" der kararsızca.

Loren Hale kaç santim? Onun yerinde olsam bu kindar soruyu sorardım. Rose da öyle yapardı. *Beni* utandırmak için her şeyi yapardı. Yine de bu soru beni üzmüyor ama isteyerek reklamını yapmak isteyeceğim bir şey değil.

Daisy bana çok iyi davranıyor ve Lily'ye "Lo ile ilgili en çok neyi sevmiyorsun?" diye soruyor.

Lil çenesini bana doğru eğiyor, ben de ona bakıyorum. "Sayfaları kırıştıraçağımı düşündüğün için çizgi romanı tutmama izin vermediğin zaman."

Neredeyse gülecektim. "Benimle olan en büyük sorunun bu mu aşkım?"

"Sandığınızdan çok daha sinir bozucu" diyor. Bu konuda kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Çizgi romanlarımı sahiplenirim, bu ezelden beri değişmedi. "*Senden* başka kimsenin yüzde yetmiş beşini ödünç almasına bile izin vermem."

"Bunu takdir ediyorum," diyor. "Ama bazıları *benim*."

"Bu da doğru." O zaman *tüm* çizgi romanları sahiplendiğimi fark ettim.

Lily'nin doğruluk mu cesaret mi sorusu için bir sırası daha var ve bu sefer Ryke'a odaklanıyor. Sadece onun gözlerinden kaçıyor. Harika. Temelde tüm erkek nüfusu tarafından tahrik edildikten sonra hala ondan korkuyor. Kurgusal ve gerçek.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Lily sessiz bir sesle soruyor.

"Cüret et," diyor Ryke, onun ketum tavrına daha da sinirlenerek. "Bana bakabilir misin?"

"Hayır."

İnliyor. "Neden bir hastalığım varmış gibi davranıp duruyorsun Lily?"

Bunu onun için kolaylaştırmaya çalışarak araya girdim, özellikle de tekrar parlak kırmızıya döndüğünde, "Soru sorma sırası sende değil."

Ryke ters ters bakıyor. "Şu anda seninle gerçekten konuşmak istemiyorum."

İyi. Asık suratının suçlusu çoğunlukla benim zaten. Lil'i dürttüm, o da doğruldu.

"Sana meydan okuyorum... otuz saniye boyunca amuda kalk."

Sam sonunda bu iffetli cüret karşısında elini bırakır. Acaba babalığın onu daha muhafazakar yapma ihtimali var mı?

Elim Lily'nin karnına gitti. Tekmele, diye aptalca oğlumuza emrediyorum.

Evet, hiçbir şey yapmıyor ve ben de başparmağımla Lil'in karnında daireler çiziyorum. O da elini benimkinin üstüne koyuyor. Cığerlerimdeki kısıtlamayı dışarı veriyorum.

Çocuk sahibi olduktan sonra ne kadar değişebileceğimi kavrayamıyorum bile. Daha iyi bir ben mi yoksa daha kötü bir ben mi olacağımı merak ediyorum.

Cesaretini göstermek için Daisy kardeşimin kucağından kayıyor ve ardından Ryke ayağa kalkıyor. Avuçlarını kolayca yere koyuyor ve bacaklarını dikleştirmek için üst beden gücünü kullanıyor. Cep telefonlarından gelen kamera flaşları dalga dalga patlıyor.

Lily Ryke'a bakmıyor bile ama Daisy koltuğun kolçağına yaslanıp erkek arkadaşına fısıldıyor. Komik bir şey söylemiş olmalı çünkü Ryke'ın karanlık ifadesi bir parça aydınlanıyor.

İşini bitirip kolayca ayağa kalktığında kanepeye dönüyor ve Daisy'ye tekrar sarılıyor.

Connor, "Yuvarlanacağını umuyordum," diye takılıyor. "Karnını bile okşayamadım."

Ryke hiç eğlenmiyor. Bu sefer onu terslemedi bile. Kahretsin.

Connor korkmamış gibi davranıyor, ama ağabeyimin gözlerindeki bakış - *saldırı* anlamına gelen bir bakış- genellikle bize yönelik değildir. Connor'a "Cesaret mi yoksa lanet olası cesaret mi?" dediğinde geri çekiliyorum.

Connor şarabını bitiriyor ve boş bardağı iki kanepenin arasındaki sehpaye koyuyor. "Kendi uydurduğunuz dilde, bir küfür kelimesi eklediğinizde sonraki kelimenin tanımının değiştiğini biliyorum ama geri kalanımız için hepsi aynı."

"Cesaret mi yoksa lanet olası cesaret mi?" Ryke geri adım atmıyor.

Connor elini Rose'unkinden çekip dudaklarını ovuşturuyor, sanki kızgınlığını gizlemeye çalışıyor. Ama bundan emin olamıyorum. "Bana verdiğin tek seçeneği seçiyorum."

Ve sonra Ryke hiç vakit kaybetmeden, "Loren'i öp. Otuz saniye boyunca."

Evet.

Tek vuruşta ikimizi de geri aldı.

Midem çöktü.

Ve gözlerim, çoğunlukla beni inceleyen Connor'a kayıyor. İfadesini okuyamıyorum ama kesinlikle çoğu insanın olacağı gibi rahatsız değil.

Cinselliğime bu cesareti gösterebilecek kadar güveniyorum; tek endişem kameraların bize çevrilmesi ve bunun benimkinden çok onun itibarını nasıl etkileyeceği. Cobalt A.Ş.'nin CEO'su olarak kaybedecek daha çok şeyi var.

Sam'in yine gözlerini kapattığını fark ediyorum, sanki bunlar olmuyormuş gibi davranıyor. Olmayabilir.

"Yapamıyor musun lan?" Ryke, daha önce "çocukça" bile olsa bir oyunu bıraktığından şüphelendiğim Connor'a meydan okuyor.

Connor bakışlarını benimkilerden ayırmadan, "Sadece seçeneklerimi değerlendiriyorum," diyor. O Rose değil. Ryke'in ifadesi onu bunu yapmaya teşvik ederdi, bunu yapmayacak kadar gururluydu ama Connor eylemleri konusunda daha mantıklı.

Ve sonra ayağa kalktı. "Ayağa kalk," diye emretti bana. "Emin misin-"

"Tepkiyle başa çıkabilirim," diyor ve gözleri kısa bir süreliğine Ryke'a kayıyor. Anlıyorum. Ryke'la olan dostluğuna o kadar değer veriyor ki, sırf oyun alanını yeniden eşitlemek için eleştirileri ya da gazetelerde yeni bir manşeti göze alıyor. "*Ayağa kalk.*"

Yüce İsa. Ben gidiyorum. Gidiyorum. Lily'yi Daisy'nin yanındaki mindere koydum ve sonra ayağa kalktım, yüzümü ona döndüm, bizi ayıran bir sehpa vardı.

Bu nasıl işe yarıyor ki? Benden iki santim daha uzun ve ilk kimin yapacağına dair hiçbir fikrim yok. Dudaklarımı endişeyle yalıyorum ve bunun endişeli olmaktan çok seksi görünüp görünmediğini merak ediyorum. Elimle ağzımı siliyorum ve Lily'ye dönüp bakıyorum. "Sakın bakma." *Lanet olsun.* Onun *bundan* tahrik olmasına ihtiyacım yok.

Gözlerini parmaklarının arkasına saklıyor ve ben Connor'a dönüyorum.

Rose Fransızca anlayamadığım birkaç kelime söyledi ama Connor hiç cevap vermedi. İçimden bir ses Ryke'in onu anlayabildiğini söylüyor. Sonra Rose oflayıp puflayıp İngilizceye geçiyor: "Loren, korkmuş görünüyorsun. Belki de oturmalısın."

Sesi her zamankinden daha güzel. Connor'a bakıyorum. *Korkmuş görünüyorsun çünkü kocan çok otoriter.*

Aniden ekledi, "Sen bir antilopsun ve o da bir aslan." Bir antilopu kovalayan bir aslan hayal ediyorum. Ve onu yemek için öldürüyor.

Omuzlarım bu gerçek karşısında gerildi. "Öyle mi?" Connor'ı geçip Rose'a bakarak ona söylüyorum. "Sen de bir antilop musun?"

"Ben de onunla aynı cinsim." diyor.

"Toujours," diyor Connor ona. Fransızca kelimeyi anlıyorum çünkü o bunu her zaman söylüyor.

Her zaman.

Tam Connor'a döndüğümde, eli başımın arkasını kavırıyor. Ve dudakları dudaklarıma değiyor.

Kaslarım sertleşiyor ve sadece beceriksizce birbirimize bastırmak yerine, beni gerçekten öpüyor - benim sahip olabileceğimden daha fazla güvenle.

Dudakları dudaklarıma yaklaşırken gözlerimi kapatıyorum ve elimden geldiğince onu takip etmeye çalışıyorum. Ama Connor hareketi kontrol ediyor ve bunun için minnettarım. Eli boynuma düşüyor ve kendimi onun pazusunu kavrarırken buluyorum. Ciğerlerim hava almak için çırpınırken tüm oksijeni başka bir yere kafesliyorum.

"On beş saniye," dediğini duyuyorum Poppy'nin.

Daha önce hiç bir erkekle öpüşmemiştim, bu çok açık olmalı. Son üç saniyede Connor'ın dudaklarıma sırttığını hissediyorum. Yemin ederim çok tuhaf şeylerle eğleniyor.

"Zaman," diyor Poppy.

Aynı anda birbirimizden ayrılıyor. Dudaklarım güçten dolayı hafifçe acıyor. Daha önce kaç erkekle öpüştüğünü merak ediyorum. Bundan sonra, benim ilk olduğumdan şüpheliyim. Aksine inanmam için çok fazla ipucu var.

Connor başparmağıyla alt dudağını ovuşturuyor, bana göz kırpmıyor ve sonra Ryke'a dönüyor. "Ödeştik."

Ryke başını sallıyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Bunun seksi olduğunu düşünen başka biri var mı?" Daisy çakırkeyif bir gülümsemeyle şöyle diyor.

"Fena değildi," diyor Rose, bu da Connor'ın onu merakla incelemesine yol açıyor. Bana ya da ona saldırmasını beklerdim - çünkü benden nefret ediyor, onu seviyor ve daha yeni öpüştük.

Ama umurunda değil. Bu ikisini çoğu zaman anlayamıyorum.

"Bekle, bekle," diye mırıldanıyor Lily ve içime bir telaş yayılıyor. Dikkatim Lil'e yöneliyor, parmakları hâlâ gözlerini kapatıyor. "Ne kadar sıcaktı? Bunu bilmem gerek!" İyi olduğu için omuzlarım rahatlıyor.

"Tam sekiz," diyor Daisy, ama şu anda sadece Ryke'a bakıyor. Birbirlerine *sik beni bakışları* atıyorlar. Bu tamamen yanlış. "Mastürbasyona değer."

Yüzümü buruşturuyorum. "Dur."

Rose kız kardeşine, "Connor'ın egosunu okşuyorsun," der.

Zambak tamamen başka bir renk, kıpkırmızı. *Okşama. Şimdi* daha çok ağlıyorum.

o lanet şey sırasında olduğumdan daha fazla.

Connor, "Tüm cinsel karşılaşmalarım mastürbasyona değer," diyor. "Bu yeni bir şey değil." Gerçekten de milyonlarca insan karısıyla olan seks kasetlerini izleyerek mastürbasyon yapıyor.

Ben yavaşça alkışlıyorum ve
Ryke da katılıyor. Connor
daha çok gülümsüyor.

Komik olan şey, kulüpteki diğer insanlar da alkışlamaya başladı. Gülümsediğimi hissedebiliyorum. Arada birkaç laf atana rağmen hayranlar gerçekten iyi olabiliyor.

"Sekiz," diye tekrarladı Lily, hayretler içinde. "Bunu kaçırdığıma inanamıyorum." Koltuktaki yerimi geri aldım.
"Öyle değildi Lil."

Poppy ekliyor, "Muhtemelen internette Google'da bulabilirsin." Rose, "Pornoya bakmasına izin verilmiyor," diyor.

"Bu porno değildi," diye herkese duyuruyorum.

"Yani izleyebilir miyim?" Lily ellerini hâlâ yüzüne siper ederek soruyor. Şu anda bunu hayal ediyor. Muhtemelen gerçekte olan her şeyden daha fazlasını. "Dilleri mi vardı?" diye fısıldayarak şüphelerimi doğruluyor.

"İkisine de hayır." Lil'in avucunu gözlerinden uzaklaştırıyorum. Bakışları dudaklarıma yöneliyor, sanki onları en iyi arkadaşlarımdan birinin dudaklarıyla hayal ediyormuş gibi. Bu onun beyninde yer etmesini istediğim bir fantezi değil.

Connor Rose'un yanına oturur ve onu alnından öper. Rose rahat görünüyor. Herkes öyle.

Bu, grubumuzdaki gerilimi nasıl azaltabilir? Yanlışıyla bir cesaretle oluşturduğum gerginlik.

Sonra Connor'ın masmavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sadece arkadaşlarına ayırdığı içten bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Tartışmaları kesip atabilir, kaynama noktalarını azaltabilir ve arkadaşlığımızı sağlam tutabilir, az önce öpüştükten sonra uzaktan bile garip değil.

Ve o benim hayatımın bir parçası. Tanrıya şükür.

Daha doğrusu, ona teşekkür et. *Evet, gülümsüyorum, bunu yeniden ifade etmemi isterdi.*

LILY CALLOWAY

Gece kulübünden sonra, yatımıza dönebilmek için kaldırım boyunca rıhtıma doğru ilerliyoruz. Rose, kollarımız küçük kız kardeşimizin belinde, çoğunlukla ben ve Poppy tarafından desteklenen Daisy'ye "Dökül bakalım," diyor. Rose, erkeklerin bizden önce bildiği cinsel kaçamak hakkında ayrıntı istiyor. Ben de biraz daha fazla bilgi istiyorum. Oral seksle ilgili her şey ilgimi çekiyor,

belki biraz fazla.

Daisy cevap vermek yerine Rose'un isteğinden kaçıyor ve bu gecenin dolunayını ve ışıltılı yıldızlarını içine çeker gibi nefes alıyor. Yumruklarını özensiz bir şekilde havaya kaldırır ve "MERHABA, MEKSİKA!" diye bağırır.

Yirmi adım önümüzde yürüyen dört adam hep birlikte başlarını çeviriyor. *Vay be.* Bu çok seksiydi. Bunu yüzüm kızarmadan itiraf edebilirim, değil mi?

Kollarımı
kontrol
ediyorum. Hayır.
Hala kırmızı.

Etrafında dönmeye devam eden tek kişi Ryke. Tamamen dönüyor ve elinde alüminyum folyo kaplı bir taco ile geriye doğru yürüyor. Bir yiyecek standının önünden geçtikten sonra çocukların çoğu onları yiyor. Ben tatlı yemeyi tercih ettim ve gece atıştırması olarak bir churro yedim.

Daisy erkek arkadaşına odaklanır ve neredeyse ayağı takılmaktadır. "Dikkat et Calloway," der ona.

"Sen izle," diyor, sarhoş haliyle cevabı o kadar da iyi değil.

Poppy ve ben onu sıkıca yanlarımızda tutuyoruz.

"İzliyorum," diyor Ryke, gözleri tam onunkilerin üzerinde, "ve kız tam bir karmaşa gibi görünüyor."

"Bu konuda ne yapacaksın?" Daisy yumuşak bir sesle söylüyor. Gülümsemesi yayılıyor ama göz kapakları düşüyor.

Rose, Daisy'den Ryke'a doğru suçlayıcı bir parmak sallıyor. "Flört etmek yok. Kız kıza vakit geçiriyoruz."

Ryke onu görmezden geliyor ve "Sana sonra gösteririm tatlım" diyor.

Sonra arkasını dönüp çocuklarla birlikte yürüyor. Ryke elini Lo'nun omzuna koyar ve kendi aralarında konuşurlar. Toplandıkları yerden kahkahalar yükseliyor,

Lo'nunki ise en gürültülüsü, en dolgun karınlısı ve gerçek mutlulukla dolu olanıdır.

Duygularım gözlerimi yakıyor.

Loren Hale gülüyor.

Bu nadir bir ifade olmamalı. Ama öyle.

Ben en çok o mutlu olduğunda mutlu oluyorum. Aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu biliyorum. Poppy gözlerini boşluğa dikip, "İyi replikleri var," diyor. Daisy'nin kaşları çatıldı. "Ryke mı?"

Poppy başını sallar. "Sevimli bir taneydi." Ona nazikçe gülümsüyor.

Daisy kaşlarını çatarak, "Bu bir çizgi değildi," diye karşı çıkıyor. Aklından geçenleri söylediği için biraz şaşırılmış bir halde sallanıyorum. Bu Daisy'yi huzuru koruyan Daisy'den daha çok seviyorum. Ne zaman iyi vakit geçirdiğini ve ne zaman sadece bizim iyiliğimiz için öyle göründüğünü anlamak daha kolay.

"Öyle demek istemedim," diyor Poppy, beni dengesizleştiren bir yan sıkma hareketi yaparak. Neyse ki dengemi kazanıyorum. Ben düşersem bebeğim de düşer. Bu düşünce beynimi sinirsel bir spazm gibi gıdıklıyor.

Boşta kalan tek elimle, ağzımda eriyen sokak kenarındaki churro'mu ısııyorum. Uzun kızarmış çörek biraz fallik görünüyor ama Ryke Meadows'un "diğer insanların ne düşündüğünü umursamama" tavrını uygulamaya çalışıyorum. Dudaklarımdan duyulabilir bir inilti bile çıkıyor. *Umurumda değil.*

Yine de yanaklarım ve dirseklerim utançtan yanıyor.

Bir sonraki ısırığı uzatmak için yavaş çiğniyorum. Canım çekmesine rağmen. Çok erken yutuyorum.

"Yüzüne geldi," diyor Rose açık açık.

Buna geri dönelim. Ben de katılıyorum. "Ve sen bize söylemedin bile."

Poppy ekliyor: "Belli ki bu onun için utanç verici bir an."

Rose kolundaki çantasını düzeltiyor. "Olay olduğunda bana söyleseydi, ona mücevher ve 'siktir git' elbisesi alırdım."

Daisy gülümsüyor. "Bunlar neye benziyor?"

Rose ona bir parmak sallıyor. "Hayır, hayır, dikkatimi dağıtmayacaksın. Connor'dan daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var."

Daisy burnunu kıvrır. "Bu mümkün değil. O *oradaydı.*"

Tüm bunlar karşısında gözlerim doldu. Hayatımda oldukça garip anlarla karşılaşmıştım ama böylesini hiç yaşamamıştım. "Beğendin mi?" Muhtemelen en önemsiz soruyu soruyorum. Sadece bunun tekrarlayacağı bir fantezi olup olmadığını merak ediyorum.

"Hayır," diyor Daisy usulca, gerçekten de açılmaya başlıyor. Kolları jöle gibi yanlarında sallanıyor. İçki eklemlerini gevşetmiş, topal bir şey gibi. Churro'mun üzerine öksürüyorum.

Rose sert bir elle sırtımı sıvazladı. "Sana onu yememeni söylemiştim."

Tatlı bana iyi davranmadığı için churro'yu göğsünde parçalıyorum. Hoşnutsuz bir şekilde onu kaldırıma fırlattı.

Poppy, "Rose, çöp atmamalısın." dedi. En büyük kız kardeşimiz churro'yu almak ve bir çöp kutusu bulmak için yanımızdan ayrılıyor.

"Kuşları besliyorum," diye sesleniyor Rose, zaten çevreci bir görevde olan Poppy'nin ardından.

Daisy'yi tek başıma dik tutmak çok daha zor, ama kalçasından kavrayarak biraz idare ediyorum. Rose zorlandığımı görmüş olmalı ki Poppy'nin yerine geçerek kolunu Daisy'ninkine doluyor ve yavaşça ilerliyor.

"Oral seks yapmaktan nefret ediyorum," diye aniden açılıyor Rose. Connor'la olan seks hayatından nadiren bahsettiği için dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. Belki de Daisy'yi dürtükleyip dururken biraz bilgi vermenin adil olacağını düşünüyor. "Yani..." İç çekiyor ve gözlerini deviriyor. "İlk sefer berbat değildi ama en sevmediğim şeydi. Bu konuda iyi değilim ve Connor kocaman - onun aletine iltifat ettiğimden bahsetme. Lütfen."

Bu haberlerle uçuyorum. "Dudaklarım fermuarlı." Hayır değiller. Ağzım sürekli açık. Yine de kardeşçe bir sır tutabilirim. Rose daha önce bana bazılarını emanet etmişti.

"Beğendin mi?" Daisy çakırkeyif bir gülümsemeyle bana soruyor.

"Evet," diyorum yüzüm kızarmadan. Ah-ha! Başarı. "Kontrolü ve Lo'yu izlemeyi seviyorum..." *geliyor*. Kulaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Lanet olsun.

Daisy dürüstçe, "Onlardan hiç hoşlanmadım," diyor. "Ve Ryke ile, bazen benim onu memnun etmem yerine onun beni memnun etmeyi tercih ettiğini söyleyebilirim. Bu yüzden genellikle ben onu boşaltmadan önce beni durduruyor."

"Aww," diyorum. Bu sesi daha önce hiç yüksek sesle *çıkarmamıştım* ama kitabımda böyle bir an varsa o da budur. Bazıları buna sapkın bir kitap diyebilir ama sanırım adını Lily Calloway Seksi Zamanlar Kitabı olarak değiştireceğim.

Kulağa hoş geliyor. Ve kendimi daha az sürüngeci gibi hissettiriyor.

Daisy daha büyük bir gülümsemeyi saklamaya çalışır. "Cesareti biliyor musun?" Bize ayrıntıları mı anlatacak?! Rose ve ben dikkatle dinliyoruz, çok meraklanmıştık. "Ryke'a ilk kez oral seks yapıyordum ve tam o sırada

Connor içeri girdi."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bizi takip eden kalabalığın (evet, korumalarımızla birlikte insanlar bizi takip ediyor) oktavı artıyor, bu yüzden Daisy sesini yükseltmek zorunda kalıyor. "Kapının açıldığını duydum ve tam o anda geri çekildim..." diye devam ediyor.

"Boşaldı," diye bitiriyor Rose hiç tereddüt etmeden. Ben irkildim. "Bu terimi kullanmak zorunda mısın?"

"Evet," diyor Rose kendinden emin bir şekilde. Kendimden utanarak Daisy'nin daha da utanmasına neden olup olmadığını merak ediyorum. Bu kırmak istediğim kötü bir döngü.

"Lo daha önce de üzerime boşalmıştı" dedim. Vay canına, iyi hissettirdi. Daisy gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, yüzüm de öyle. Ama artık o kadar değil." Şu anki durağanlığımızı düşünerek derin derin kaşlarımı çatıyorum. Kendimi daha sağlıklı hissediyorum ve Lo'nun seksle ilgili tüm bu adımları aylar ve aylara yayması hoşuma gidiyor. Yavaş gitmek daha iyi.

Hızlı olmak benim için doğru hız değil. Daisy biraz kafası karışmış gibi görünüyor. "Ne oldu?" diye sordum.

Derin bir nefes alıyor. "Hiç sadece koşmak istediğin oldu mu? Tüm kıyafetlerini çıkarıp bir caddede hızla ilerlemek, tüm gücünü kullanmak, kendinden başka kimsenin seni durdurmaması gibi?"

Kulağa özgürleştirici geliyor, ancak bunun aklımdan hiç geçtiğini söyleyemem. İki dakika acınası bir şekilde koştuktan sonra yüzüstü düşerdim ya da nefesim kesilirdi - bebek olsun ya da olmasın.

"Hayır," diyor Rose kesin bir ifadeyle. "Ben koşmam. Hızlı yürürüm." Yüksek topuklu ayakkabıları keşfettiğinden beri bu onun sloganı olmuştur.

Daisy'ye "Teoride güzel görünüyor." diyorum.

Havalanmaya hazırmış gibi ayağa fırlıyor. "Tüm teoriler en az bir kez test edilmelidir."

"RYKE, DUR!" Lo aniden önümüzde bağılıyor.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Ryke, sörfçü grafik tişörtü ve yıpranmış şort giyen rastgele bir adamı suçladı. Lo kardeşini omuzlarından tutuyor.

Ryke kötü sözler söylüyor... hepsi İspanyolca. Adamlara ulaşmak için daha hızlı yürüyoruz.

"Gidin!" Rose korumalara bağılıyor ve onları sığır güder gibi yönlendiriyor. "Yardımaınıza ihtiyaçları var."

Mikey, "Daisy, Lily ve Poppy'yi korumak için sözleşme yaptık, bu yüzden onların yanından ayrılmayacağız." diyor.

Rose ters ters bakıyor ve çantasında biber gazını ararken küfürler mırıldanıyor.

Poppy geride kalmış, porselen şeker kafatasları satan bir satıcının standına takılmıştır ve koruması Dave onun başında beklemektedir. Ne olup bittiğinin farkında değil gibi görünmektedir ve Sam, Connor, Loren ve Ryke'ı yalnız bırakarak Poppy'ye doğru koşmaktadır.

"Hain," diye sesleniyor Rose ona. "Cinsiyetinin sana ihtiyacı var!" "Poppy'nin de öyle!" diye bağırıyor.

Rose dudaklarını büzüyor ve ben de adamlarımızı attıkları her adımda takip eden sörfçü tişörtlü hecker'a odaklanıyorum. Yalnız değil. İki arkadaşıyla birlikte İspanyolca alay ediyorlar. Göğüslerini şişirmelerinden, kaslarını germelerinden ve el kol hareketleri yapmalarından bunu anlayabiliyorum.

Üç adam. Belki de bu insanlar rastgele değildir. Lo, üç adamın bütün gün nereye giderlerse gitsinler onları rahatsız ettiğini söyledi. Belki onları yine bulmuşlardır.

"Biz...?" Daisy Ryke'a koşmakta tereddüt ediyor ama ben onun jöleli kolunu sıkıca tutuyorum.

"Hayır, bu işe karışmayalım." Yine de daha yakın olmak istiyorum. Bu yüzden hızımızı koruyoruz.

Ryke İspanyolca o kadar yüksek sesle bağırıyor ki kulaklarım kabarıyor. Sesinde öfkenin altında acı var ve Lo o çırpınırken onu tutmaya çalışıyor. "Connor," diyor Lo, yardım arıyor. Connor bu üç adamı dikkatle dinliyor, müdahale etmiyor.

Sadece bir metre uzaktayız. Sörfçü Tee, Ryke ve Lo'ya aynı şiddetle bağırıyor ve sonra bir savaş kazanmış gibi alaycı bir şekilde gülüyor. Hayatlarımız halka açık, sanki camdan bir evde yaşıyormuşuz gibi ve insanlar duvarlara vurmaktan, bir tepki beklemekten, o küçük eğlence için beklemekten zevk alıyor. Oyuncu ya da sergilenen mankenler olmadığımızı unutarak.

Hepimizin aynı hissedebileceğini unutmak.

"CONNOR!" Lo tekrar yardım çığlıkları atıyor, Ryke kollarını yırtıyor. Lo'dan daha güçlü. Bu her zaman gerçek olmuştur. Connor soğukkanlı bir sesle, "Bırak gitsin," diyor.

"Ne?" Lo kelimeyi nefes nefese söylüyor. Bu bana acı veriyor. Artık ona çok yakıным. Ona dokunmak için uzandım ama omzumda büyük bir el hissettim.

Garth.

Beni bir ya da iki adım yana çekiyor, böylece savrulan uzuvlar tarafından tokatlanmıyorum. Daisy elimden kurtuluyor ve Rose onu bırakıp dövüşe doğru ilerliyor. Daisy kendi başına dik duruyor, sadece biraz sallanıyor.

"Connor, *bana yardım et*," diye yalvarıyor Lo.

Connor, Ryke'ın bu insanlarla dövüşmesini istiyormuş gibi, "Yapmayacağım," diyor. "Bırak gitsin, Lo."

Sonra Sörfçü Tee parmaklarıyla bir V şekli oluşturuyor ve müstehcen bir şekilde dilini bu şeklin içine sokuyor. Gözleri değişti. Ve tam üzerime düştüler. Tüylerim diken diken oldu.

Lo omzunun üzerinden bakarak alayların kaynağını buldu. O bendim.

Hepsinin farkındayım.

Belki de vajinamın çok büyük olduğunu söylüyorlardır. Ben iğrencim. Yüzlerce yüz­süz adamla yattım. Hastalıklı ve iğrencim. Anne olmak için uygun değilim. Ben bir seks bağımlısıyım ve hep öyle kalacağım. Bundan daha fazlası değil. Hepsini duydum ve sosyal medyada okudum. Ama hiç İspanyolca şahit olmadım.

Bir adım daha atıyorum ve Lo bana bağılıyor, "LILY, GERİDE KAL!"

Kalbim durdu. Sesi kadar yüzündeki öfkeli, acılı ifade de beni buraya yerleştiriyor. Ve gözleri karnıma kayıyor. Bebeğimi tehlikeye atmak istememiştim. Yapmayacaktım da. Sadece...Lo.

Düzensiz nefes alıyor ve *lüt­fen Lily der* gibi başını sallıyor.

Ben de başımı sallıyorum.

Güvenliğimi riske atmayacağımdan emin olduğunda, kardeşine doğru dönüyor. Lo bir anda ellerini Ryke'ın üzerinden çekiyor ve işte o anda Ryke'ın tüm kontrolünü kaybedip saldırgan tarafına dokunarak önce bir yumruk atacağını düşünüyorum. Kendini kaybetti. Çok önceden. Ama yumruklarını henüz savurmadı bile, sağ kroşe ya da enayi yumruğu için kaldırmadı bile. İleri doğru adım atıyor, sonra duruyor.

Çok hızlı. En uzun boylu olanı ona saldırır, gözlerini Ryke'a dikmiştir. Üç uzun adımda, parmak eklemlerini Ryke'ın çenesine geçirdi. Kalbimin göğsümden fırladığını hissedebiliyorum.

Bu Ryke'ı beton yola düşüren enayi bir yumruk.

Diğer iki tacizci Ryke'ın üzerine atlar, bu da Lo'nun onların kollarını kapmasına ve bir iki yumruk atmasına neden olur.

Bir çift muşta Lo'nun yüzüne değince irkildim. "Durun!" Lo'nun acısıyla birlikte sesimi bularak bağıyorum. Sağımızda karanlık okyanus suyu, solumuzda dükkanlar, tepemizde ay, görüş alanımızda rıhtım. Bizi demirli yata götürecek römorkörden *o kadar da* uzakta değiliz.

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Rose, elinde biber gazıyla daha da ileri giderek. Connor'ı geçtiği anda, Connor onun bileğini yakalıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun, sevgilim?"

"Kız kardeşim için savaşıyorum," diyor ciddi bir şekilde. O da hamile. Benim adıma yumruk yumruğa kavgaya girmeye gönüllü bir kız kardeşe sahip olmayı sevsem de, şu an iyi bir zaman değil.

Daisy'nin bile yerinde duracak kadar akıllı var-

Tam bunu düşünürken, ileri doğru koştu. Mikey onu belinden yakaladı. Tekme atıyor. "Bırak ona yardım edeyim."

Mikey ona, "Hayır Daisy," der.

"Bu... cinsiyetçi," diyor kollarını bacaklarıyla birlikte sallayarak.

"Katılıyorum," diyor Rose Connor'a.

"Tatlım," diyor Connor ona, "doğmamış çocuğumuz için bir taşıyıcı olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Beni daha fazla kızdırmaya mı çalışıyorsun?" diye karşılık veriyor. "Şimdi sadece seni yumruklamak istiyorum."

"Ben doğruyu söylüyorum. Söylediklerim hoşunuza gitmiyorsa, bunu dünyanın yalancılarıyla halledin." Ve sonra Sörfçü Tee, Lo'nun göğsünün altına *sert* bir tekme atınca hepimizin dikkati dağılıyor.

"Lo!" Özellikle Lo yere yığıldığında çığlık atıyorum. Daha önceki yarasını hatırlayarak midem bulanıyor: Paris isyanında kırılan kaburgaları. Gözlerimin kenarlarından sıcak yaşlar süzülüyor.

Connor Rose'u "*Lütfen* düşüncesizce bir şey yapma" diye zorlar. Ve sonra Lo'yu savunmak ve onu kavgadan çekmek için kendini bu kavgaya dahil eder. Connor gelen bir sağ kroşeyi savuşturuyor ve sonra kimse ona dokunamasın diye koruyucu bir şekilde Lo'nun üzerinde duruyor. Lo'nun betonun üzerinde boğuk boğuk öksürmesini izliyorum.

Daha birkaç dakika önce gülüyordu. Bu yanlış.

Lo'yu tutmak, ona sarılmak için içgüdüsel olarak öne atılıyorum. Kollarımı ona dolamak için. Ama Garth beni tuttu.

Connor'ın elmacık kemiğine bir yumruk inerken, Ryke dikkatini Sörfçü Tee'ye çeviriyor ve karnına sağlam bir darbe indiriyor.

Ryke'in dudağına yumruklarla karşılık veriliyor. Hepsi birbirini dövüyor. Bundan nefret ediyorum. Gözlerimdeki her duyguyu ve yalvarmayı ifade etmeye çalışarak korumalarımıza bakıyorum.

Lütfen, onlara yardım edin.

Garth ve Mikey birbirlerine bir bakış attılar ve hepsi bu kadar. Daisy ve beni tuttukları yerden bıraktılar. Biz savaşa katılabilelim diye değil, onlar katılabilsin diye.

Bir çift koz eklemek gibi. İçeri girdikleri anda Garth, Ryke'ı Sörfçü Tee'den uzaklaştırır ve Mikey de Connor'a yardım ederek diğer ikisini uzak tutar. Yoğunluk bir milyon derece düşüyor.

Ryke çimentoya kan tükürüyor ve kendisini rahatsız edenlere İspanyolca bir şeyler söylüyor. O kadar korkutucu bir dövüş ki Rose uzanıp titreyen elimi tutana kadar titrediğimi fark etmedim.

"İyiler," diyor Rose yumuşak bir sesle.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyorum. Ryke'ın avuçlarını havaya kaldırışını izliyorum, sanki işim *bitmiş* gibi. Kanlı ağzını elinin tersiyle siliyor.

Gün ışıyla yüzleşme, hayranların arasında durma korkumu yendim, şimdi özçekim için yaklaştıklarında heyecanlanıyorum. Artık sürekli ilgiden dolayı sakat değilim. Artık evinde saklanan korkak küçük bir münzevi değilim. Ama dışarı çıktığımda Lo'yu yerde dayak yerken ve sevdiğim daha fazla insanla birlikte bulmak istemiyorum.

"Ya bıçakları varsa?" Bunun daha kötü olabileceğinin farkındayım. "Ya silahları varsa?" Donup kaldım.

Rose, "Kendimizi kaybedene kadar ancak bu kadarına tahammül edebiliriz. Ryke'ı kızdırmak daha kolay ama Connor öyle değil ve çok üzgündü. O yüzden söyledikleri her neyse tehdit boyutuna varmış olduğunu bilmelisiniz." Çenesini kaldırıyor. "Eğer hamile olmasaydım-"

"Sen de yumruk atar mıydın?" Sanırım.

"Onların iğrenç, küçük siyah kalplerini topuklarımla kazığa geçirirdim." Tanrıya şükür bana karşı değil, benim yanımda.

Hokkabazlar adamlarımızdan ayrıldılar ve zayıf bir şekilde sendeleyerek geri döndüler, kan gömleklerini lekeledi ve birkaç parıltı gözlerini şişirdi.

Lo, Ryke ve Connor sadece biraz daha iyi görünüyor, kan hala kıyafetlerine sızıyor. Hepsi darbe almış. Connor Lo'nun üzerine çömelmiş, onunla sessizce konuşuyor, o da *iyiyim der* gibi başını sallıyor.

Göğsümde sıkı bir nefes vermeye çalışıyorum.

Ryke sonunda bize doğru dönüyor ve benimle Rose'un birkaç adım ötesinde tek başına duran Daisy ile göz göze geliyor. Göğsü ağır, düzensiz bir ritimle inip kalkıyor, sanki acımasız bir dalganın altında boğuluyormuş gibi.

Ryke onu değerlendirdiği kadar, o da Ryke'ı değerlendiriyor.

Dar gömleğini çekiştiriyor ve daha önce soyunup ilerlemek ve hiçbir şey tarafından tutulmamakla ilgili düşüncesini hatırlıyorum.

Git, ona söylemek istiyorum. İskeleye doğru koşabilir. Muhafifler yan sokakta gözden kayboldular. O güvende.

Ama ayakları yerde, olduğu yerde duruyor. "Dolunay insanı delirtiyor, biliyorsun," diyor ona usulca.

"Senden daha deli değilim." Daisy'ye yaklaşıyor ve sonra onu göğsüne çekiyor. Eli gömleğinin altında kayboluyor, sanki Daisy klostrofobik olmasın diye gömleği esnetiyor. Bu jest çok tatlı. "Ve bu dolunay değil Dais. Sadece sevdiklerimin üzerine sıçmak isteyen insanlar. Buna katlanamıyorum."

Bu açıklamayla omuzlarım kalktı. Lo hâlâ yaralı ve o benim kollarımda, ben de onunkinde olana kadar midemdeki düğüm çözülmecektir.

O yüzden ayağa kalkar kalkmaz yanına gidiyorum, yüzünü buruşturuyor ve kaburgalarını destekliyor. Yüzündeki acı ifadesini görünce neredeyse yeniden titremeye başlıyorum. "Lo?" Fısıldıyorum.

Bana bakıyor, dudağı patlamış. Connor'ın elmacık kemiği kırmızı ve muhtemelen moraracak. Ama görünüşe bakılırsa, Ryke en kötüsüne sahip: her iki yanağı ve dudağı da yara bere içinde ve kanlı.

"Ben iyiyim," diyor Lo.

"Sana sarılabileceğim kadar iyi mi?" Şüpheyile sordum. İyi bir görüntü çiziyor.

"Devam et Lil," diye başını sallıyor.

Bedenlerimiz arasındaki mesafeyi koruyarak kollarımı nazikçe ona doluyorum.

"Biz böyle sarılmayız" diye fısıldarken sıcak nefesi şakağıma dokunuyor.

"Sana zarar vermiyorum," diyorum ona kararlılıkla. "Pai-" içinde olduğunu biliyorum.

Ve sonra beni göğsüne bastırıyor, bizim için ortak bir kucaklaşmayla, vücutlarımızın başı ve sonu görünmeden birbirine karıştığı bir kucaklaşmayla. Sanki bir bütündük. Kalbinin tenimde güm, güm, *güm attığını* hissediyorum.

Ne kadar süre böyle kalacağımızdan emin değilim, zamanda donmuş, dünyayı bizden koruyan. Günün geri kalanını gölgede bırakan bir an.

Hayatım tek bir enstantaneden ibaret. Karnım çırpınıyor, bir tahta gibi doğrulmama neden olan gerçek bir hareket.

"Lo..." Fısıldıyorum.

"Lil?" Yüz ifademi inceliyor.

Tekrar oluyor, ama bu sefer daha güçlü, bir ayak gibi... Karnıma dokunuyorum, kalbim hızlanıyor.

"O..." Lo susuyor.

Başımı sallıyorum.

"Sanırım öyle."

Lo elini karnımın üzerine koyuyor ve birkaç sessiz saniyenin ardından hafif hareket tekrar gerçekleşiyor. Lo'nun gözleri o kadar çok gülüyor ki ben de gülüyorum.

Sonra aniden beni öptü. Dudakları tam benimkilerin üzerindeydi. Kollarım ona sarıldı. O da bana. Olmaları gereken yerde.

LOREN HALE

Ryke musluğu açarak, "Kapıyı kapat," diye emrediyor. Yatın banyo kapısını arkamdan kapatıyorum ve porselen küvetin karşısındaki karo zemine gömülüyorum.

Acıyla inleyen kaburgalarımın bir kolumu doluyorum, belki yine kırılmıştır. Görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu sakatlığı daha önce de yaşadım ve tek yapabildiğim iyileşmesini beklemek. Bağımlı olduğum için her zaman ilaçlardan uzak durmamı tavsiye ediyorlar. Bunu uyuşturmak için hiçbir şey almayacağım.

"Siktir." Ryke kanlı parmak eklemlerini suyun altında yıkarken yüzünü buruşturuyor.

Connor aynada kendi çürük elmacık kemiğini inceler ve Ryke'a Fransızca bir şeyler söyler, o da cevap verir.

"Durun," diyorum onlara, her büyük nefes ciğerlerime saplanıyor. "Bilmek zorundayım." Kızlar, aşırı endişeli Poppy'den gelen bir mesajla uyanan ailelerini sakinleştirmeye çalışıyorlar. Tek bilmek istediğim bu adamların bizi neden takip ettikleri ve Lily hakkında ne söyledikleri.

Ryke ve Connor tereddütlerini paylaşıyor ve sanki biri kaburgalarımın tekrar tekme atıyor.

"Dayanabilirim," diyorum tüm gücümle.

Bunu kaldıracabilirim.

Kimse beni gömmeyecek. Kendime her zamankinden daha fazla güvenmeliyim. Çünkü *asla* kendi başıma ayağa kalkamadığım, Ryke ve Connor'a yaslanmak zorunda kaldığım bir hayat hayal ediyorum ve bu canımı *acıtıyor*. O ilk adımları yine tek başıma atmak istiyorum. Kaderin bir cilvesi olarak, onları düşmekten koruyan adam olmak istiyorum.

Her zaman imkansız hissettirmiştir.

Ama bu beni harekete geçiren bir hedef.

"Bu beni zorlamayacak," diye devam ediyorum. "İçmeyeceğim. Sadece bilmem gerekiyor."

Ryke lavaboya döner ve yüzünü yıkar.

Connor tuvalet kapağının üzerine oturur ve neredeyse hayalet gibi yere bakar.

"Lanet olsun," diye alay ediyorum yanan gözlerle. "Biri bir şey söylesin." Bu beni öldürüyor.

"Deniyorum..." Ryke dudağına bir havlu bastırıyor ve sonra duvara yaslanıyor. Gözleri de yerde.

Daha yukarı oturuyorum ama acı vücuduma yayılıyor ve hafifçe kambur duruyorum. "Lily hakkında olduğunu biliyorum." Tendonlarım yanıyor.

Ryke birdenbire, "Bunun üstesinden gelebileceğini düşünmediğim için değil," diyor. Havluyu dudağından çekerek nemli beze odaklanıyor. "Mesele şu ki..." Yüzü buruşuyor. "...Çılgılık atmadan tercüme edebilir miyim bilmiyorum."

"Sadece bana bir şey ver," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Connor sessiz, benim için endişeli görünüyor.

"Ben halledebilirim," diye hatırlatıyorum ona.

"Yapabileceğini biliyorum," diyor Connor. Beni yatıştırmaya çalıştığını, duymak istediklerimi söylediğini anlayabiliyorum.

Ryke havluyu elinde toplar. "Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bir kısmını dışarı atacağım."

Başımı salladım.

"*Bu sürtüğün içine kaç adam girdi?*" diyor ilk başta. Bir hızlı tekme daha.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Bunu düşünme.*

"*Hâlâ onların dölleriyse mi dolu?*"

Kıpırdanıyorum, karnımdaki ağrı şiddetleniyor ama artık kaburgalarımın kaynaklanmıyor. Lily'nin bu sözleri duyduğunda yaşayacağı türden bir azabı hissedebiliyorum. Ve ona ait olan kısım acıdan çökmüş durumda. Bana ait olan kısım ise öfkeyle sarsılıyor.

"*Onu buraya getirin...*" Ryke'ın sesi kesiliyor.

Gözlerimi açtığımda ağabeyim yine bağırarak ve birini yumruklamak ister gibi ağzını kapatıyor.

Gözlerim yanıyor, kendimi tutamıyorum. *Neden ağlıyorsun lan? Ağlamayı kes.* Ağlamıyorum. "Devam et," diye dürtüklüyorum.

Ryke başını sallayarak, "Yapamam," diyor. Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Yapmak zorundasın," diyorum ona.

Ryke sanki içimi görüyormuş gibi yüzümü buruşturuyor. "Sadece gerisini söyle," diye neredeyse bağırıyorum.

"Hayır." Başını tekrar sallıyor ve duvardan uzaklaşıyor. "Sana işkence etmekten bıktım. Şu anda acı çekiyorsun ve

sana *daha fazla* acı çektirmek için."

Bu mudur yani? Mazoşizm. "Dayanabilirim," diye hatırlatıyorum ona.

"Yapamam!" Göğsünü işaret ediyor, gözleri benimkiler gibi kan çanağı. Ağır ağır nefes alıyor, bana bakıyor ve "*Onu buraya getirin, içine kaç sik sığabileceğini görmek istiyoruz...*" diyor. Tökezliyor ve sesi yine çatallaşıyor. "Yapamam."

Ağlıyorum.

Bunu ancak dudaklarımdan bir hıçkırık sesi yükseldiğinde fark ediyorum. Islak gözyaşlarım aşağıya süzülüyor ve dizlerimi yukarı kaldırıp kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. Başımı öne eğiyorum. *Ağlamayı kes.*

"Devam et," diyorum boğuk bir fısıltıyla.

Connor'ın beni duymasına şaşırdım. O *devralıyor* ve klinik bir şekilde konuşuyor, "*onun dev amcığına kaç sik sığabilir. Sürttüğüne bir tasma taksan iyi olur; bu gece ona binmeyi planlıyoruz.*"

Acı göğsümü delip geçiyor.

Connor konuşmaya devam ederken Ryke yanımda yerde yatıyor. Öfke ve keder arasında boş boş oturuyorum, duygularım savaş halinde. Her şeyi kapatmak istiyorum ama sonra en soğuk, en sert kısımlarını hissetmek istiyorum. Belki o zaman beni daha fazla incitmez.

Beş dakika sonra, ellerim yumruk olmuş, omuzlarım titriyor ve yanaklarım gözyaşlarıyla kayganlaşırken, "Dur" diye fısıldadım.

Sınırıma ulaştım. Ryke'in sokakta neden sigortaları attırdığını anlıyorum. Bu kadarı çok fazla.

Lily'yi bu tür alaylardan korumak istiyorum ama yapamıyorum. Sanırım başa çıkılması en zor şey de bu - insanların bizimle yüz yüze gelip bu saçmalığı açıkça söylemesi.

Ve burada oturup buna katlanmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Daha kalın derili ol. Bu kadar hassas olma Loren. Ben Lily'e aşığım. Ona zarar veren birine karşı duygusuz olmak için -öfke yok, keder yok- lanet bir robot olmam gerekir.

Hiçbir zırh bu acıyı engelleyemez. Bu sefer içki yok. Ve hatırlıyorum - neredeyse bir yıl önce, ben ve babam hakkında karalayıcı sözler duymuştum. Yere kaydım. Bir şişe Glenfiddich almak için dolaba uzandım. Ayıklığımı ilk kez bozdum. Ve o gece yerden hiç kalkamadım. Kendi başıma değil.

Medyanın içinde olduğum için bu acıyla yaşamayı, ayağa kalkmayı ve yoluma devam etmeyi öğrendim.

Şimdi yapacağım şey bu. Yarın ve öbür gün de yapacağım şey bu. Bu mücadele ne kadar sürerse sürsün.

Ayağa kalk.

Ve yavaşça ayağa kalkıyorum. Ağır ve prangalı. Yine de hareket ediyorum.

LOREN HALE

Babam sinirli bir sesle, "Şunu doğru anlamama izin verin," diyor, "dördünüz bütün gün sizi taciz eden üç adama saldırdınız. Hem de sokağın ortasında?"

Ailelerimizden uzun süre kaçamadık. Banyodan çıkar çıkmaz Greg ve Jonathan bizi yatın oturma odasına çağırdılar. Ben Ryke ve Connor'ın arasında dururken Sam de en uçta, aramızda dayak yememiş tek kişi olarak duruyordu.

"Teknik olarak önce Ryke'ı yumrukladılar," diye öneriyorum.

Greg, babamla birlikte bize dönerek, "Ama bu hepinizin böyle tepki verdiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor," diyor. Lily'nin annesi de dahil olmak üzere tüm kızlar arkamızdaki koltuklarda oturuyor. İzliyorlardı. Sanki gayriresmi bir duruşmada ifade veriyormuşuz gibi. Sanki ceza almak üzere olan küçük çocuklar gibiyiz.

Ryke bir şekilde küfretmeden, "Ben erkek değilim," diyor.

"Birine vurmak seni büyük bir adam gibi mi hissettirdi?" diye alay ediyor babamız. Jonathan'ın elindeki kristal bardağa odaklanıyorum: buz küpleriyle berrak bir sıvı.

Votka değil, inanmak istiyorum. Keşke ona güvenseydim, ama bu yolculukta babamın etrafındaki pek çok şey beni kızdırdı, en önemlisi de getirdiği "randevu". Şu anda oturma odasında olmamasına bile şaşırdım. Limandan ayrıldığımızdan beri onun kalçasına yapışmış durumda.

"Siktir git," diyor Ryke, sorgulama havasında değil. Hiçbirimizin öyle olduğunu sanmıyorum.

Greg araya giriyor, "Sakin olun. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz." Bakışları hepimizin üzerinde geziniyor, yaralarımızı inceliyor ve benim yüz ifadem sadece *buradan hemen gitmek istediğimi* söylüyor. Duygularım hâlâ kaslarımı bir mengene gibi sıkıyor. Connor ve Ryke'in tercüme ettiği her kötü niyetli kelime aklıma geliyor. *Bunu düşünme*. Deniyorum.

Tanrım. Deniyorum.

Greg'in bakışları Sam'in üzerinde durur. "Sen neden yırtılmadın?"

"Ben bu işin dışında kaldım efendim," diyor. "Kavga gerçekten de en başta başlamamalıydı. Benim önerdiğim gibi hepimiz onları görmezden gelseydik, Ryke'a saldıracaklarını sanmıyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ve ona doğru adım atmak üzere bedenimi çeviriyorum. Connor yolumu kesiyor ama bu konuda çenemi kapatamıyorum. "Hey, Sammy," diyorum gözlerimde buz gibi bir ifadeyle, "neden gidip başka bir gemide kahramanlık yapmıyorsun?" Duruma kızgın olmama rağmen ona saldırıyorum. "Kimse senin kendini haklı gören saçmalıklarını umursamıyor." Suçluluk duygusu içimde yeterince büyük bir delik açmıyor bile. Belki de çoktan yarılmışımdır.

"Loren," diye kocasını savunur Poppy, koltuktan kalkmak üzeredir. Samantha Calloway omzunu kavrar ve onu geri çekilmeye zorlar.

"Hayır." Daha bitirmedim. Sam'i işaret ediyorum. "Bizi *terk etti* ve şimdi de sanki en iyisini o biliyormuş gibi lanet olası bir barış koruyucusuymuş gibi davranıyor." Kimse bilmiyor. Ben bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Sam'in bana karşı nefretle parlayan kısık gözleriyle karşılaşıyorum. Bu, hayatımın neredeyse her günü, daha yeni tanıştığım insanlardan gördüğüm bir bakış. "Neyin en iyisi olduğunu bilmiyorsun, Kaptan Amerika. Neyin doğru olduğunu bile bilmiyorsun. O yüzden biliyormuş gibi davranmayı bırak."

Connor Cobalt, Ryke'ı dizginlemeyi reddederek kavgaya *evet* dedi. Bu adamların suratlarına yumruk atılmasını istedi. Bunun bir anlamı olmalı.

"Seni Poppy'ye yardım etmen için bıraktım," diye karşılık verir Sam. "Yoksa ben de orada olurum."

"Poppy'nin bir koruması var," diye yanıtlıyor Greg, sesinde korku var, sanki başı beladaymış gibi. Başı belada değildi. "Onunla ilgilenilmesi gerekirdi." Koyu renk gözlüklü koruma Dave'e döner. Mikey ve Garth'la birlikte kahvaltı masasına oturur.

"İyiymiş," diye onaylıyor Dave.

Sam tekrar tekrar başını sallar. "Ona baktığım için ciddi bir şekilde azarlanmıyorum."

"Sen aileye bak," diyor Greg. "Benim ailem Poppy ve Maria."

Greg sessizleşiyor, sessizce üzülüyor. Doğrusu, onu daha önce sadece Sam ve Ryke'a bağırırken duymuştum ama bu sefer her zamanki *hayal kırıklığına uğradım* bakışını takınıyor ve kıpırdamadan duruyor.

Jonathan devralır. "Senin ailen bu lanet odadaki herkes," diye karşılık veriyor. "Hepimiz öyle ya da böyle birbirimize bağlıyız ve ona ihtiyaç duyacağın bir zaman gelecek." Ryke'ı işaret ediyor. "Ya da ona." Beni işaret ediyor.

"Tıpkı bu gece sana ihtiyaç duydukları gibi. Bencil bir pislik olup kendi küçük filikanda kürek çekmek ve diğer herkesi boğulmaya terk etmek istiyorsan, öyle olsun. Git öyle yap Samuel. Çünkü geri kalanımız can yeleği taşıırken, sana bir tane bile atmayacağız."

Çok sert. Ancak yaşam tarzımızla ilgili hiçbir şey pürüzsüz, kolay ya da karmaşık değildir. Her zaman herkese karşı biz olduk. Ve en zoru da birbirimize düşman olmamızdır. Bunu hepimiz biliyoruz. Ayrılıklara neden olduğum için ben bile suçluyum ama ayrı olmaktansa birlikte kalmak daha iyi.

"Sam yavaşça, "Bu kavramla başa çıkmaya çalışıyorum," diyor. Bu çocuklara alışık değilim-"

"Ben çocuk değilim," diyorum hararetle.

"Seni öyle hatırlıyorum," diyor Sam. "Ve eğer büyümüş olsaydın, o adamlara bir tepki ya da değersiz bir kavga başlatmak için bir neden vermezdin. Bir *bebeğin olmak üzere*-"

"Kapa çeneni," diye araya giriyor Ryke aniden, Sam'in sözlerinden beni koruyarak.

Bunu kaldırabilirim.

Bunu kaldırabilirim, inanıyorum.

Connor sonunda konuşuyor. Yanıcı kişiliklerin olduğu bir odada sesi ılımlı. "Nereden geldiğini anlıyorum Sam, ama Loren'i yargılamadan önce, kavganın ne hakkında olduğunu bile bilmiyorsun. Tabii birden İspanyolca konuşmaya başlamadıysan?"

Sam başını sallar ve sessizleşir. Sonra "Özür dilerim."

dedi. Bana baktığını fark ettim.

Kaşlarımı derin derin çatıyorum, kafam karışıyor. Sanki Connor'ın üzerinde bir çeşit hipnoz var. Ama başımı sallayarak kabul ediyorum. Korunması gereken bir çocuğa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorum ama onun yerinde olsaydık, onun yaptığını seçeceğimizden şüpheliyim. Onunla aramızda bir fark var. Hepimiz birbirimize sadığız. O haklıydı.

-Biz ondan daha genciz. Birlikte büyüdük, aynı anda anıtsal anlar yaşadık.

Sam bizi tanımıyor.

Pek tanımıyor.

Bağlılığı kördür, kağıt ve mürekkeple belirlenmiş ilişkilere dayanır. Duygularla ya da kanla değil. Belki de bu yüzden onun için daha zor.

"İspanyolca ne diyorlardı?" Greg, Ryke ve Connor'ın arasına bakarak soruyor.

Herkes sessizleşiyor ve kaburgalarım alev alıyor. Kaskatı ve hareketsizim.

"Biri konuşsun," diye araya giriyor babam, parmakları bardağının etrafında sıkılaşıyor. "Lily'yle ilgiliydi," diyorum ama bundan fazlasını söyleyemiyorum.

Oda sessizleşiyor ve ben omzumun üzerinden boynumu uzatıyorum. Lily koltuğun kolçağını tutuyor ve bana zayıf bir gülümseme veriyor. *Lil*.

Onunla ilgili olduğunu biliyordu. Bunca zamandır. Biliyordu.

Midemin alt kısmı düşüyor ve sonra daralıyor.

"Bir sorum var," diye tekrar söze giriyor Greg. Özellikle kavgacıların ne dediğini sormasını bekliyorum ama bakışları Connor'ın üzerinde. "Sen kavgadaysan Rose neredeydi? Koruması yok." Konuşmayı başka birine yönlendirdiği için bencilce şükrediyorum.

"Karıma güvendim," diyor Connor rahatlıkla. "Bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben de yaptım."

Babam içkisinden bir yudum alıyor ve ben tekrar sıvıya odaklanıyorum. "En azından hepimiz senin önceliklerinin ne olduğunu biliyoruz."

Connor bu hakaret karşısında kayıtsız kalır. "Ben parlak zırhlı bir şövalye değilim ve hiçbir zaman da öyle olduğumu ima etmedim. Bunu ata binmeyi ve çayırlarda hoplayıp zıplamayı seven adamlara bırakıyorum."

Ryke aslında yanımda gülüyor, bunun ona yönelik bir şaka olduğunu biliyor.

Ben de gülümsüyorum. Tanrım, şu anda nasıl gülümsüyorum? Çok çabuk kayboluyor.

"Sen omurgasısın," diyor babam bir sonraki yudumunda. Yüzüm buruşuyor.

"Eğer ben omurgasıysam, kıyaslandığım her erkek bir aneliddir." Babamın kaşları havaya kalktı. "Anüs mü?"

Rose araya giriyor, "Bir *solucan*."

Connor sırtıyor, karısının onu anlamasına seviniyor. "Jonathan," diyor kolayca, "Rose'un tamamen zarar görmemiş olması, tam şurada oturuyor olması" - Rose'u arkasından işaret ediyor - "benim doğru seçim yaptığımı ve senin yanlış olduğunu gösteriyor. O yüzden lütfen kanıtlara karşı tartışmaya devam et."

Babam konuşmadan Greg araya giriyor, "Buradaki asıl mesele Garth ve Mikey'nin siz üçünüzü korumak için Daisy ve Lily'den uzaklaşmak zorunda kalması." Ryke, ben ve Connor'ı işaret etti. Ve birdenbire bu sorgulamanın başından beri ne hakkında olduğunu anlıyorum.

"*Hayır*," diye tersliyor Ryke.

"Evet," diyor babamız, "hepiniz koruma alacaksınız. Belki o zaman *sizi* hapse girmekten korurlar." Bana uyar.

"Bu harika bir fikir," diyor Rose, çenesini kaldırıp avuçlarını dizlerinin üzerine koyarak. "Başlangıçta korumaların erkeklerin değil de kızların yanına yerleştirilmesi dengesizdi."

Greg kızına, "Sen de bir tane alacaksın," der.

Rose'un gözleri alnında delikler açtı. "Hayır. İhtiyacım yok. Bunu kanıtladım."

"Dediğin gibi tatlım," diyor Connor ona, "bu bir güç gecesi." Bu konuda çok mutlu - bunu masmavi gözlerinde görebiliyorum. Medyanın içine girdiğimizden beri Rose'un bir koruması olmasını istiyordu.

Ryke sinirlendi. "Bir adamın beni takip etmesini istemiyorum." "Neden?" Greg sorar.

Ryke bir elini kalın kahverengi saçlarında gezdiriyor, endişeli bir ifadeyle. "Çünkü," diyor kısık bir nefesle, açıklamasını yapamadan. *Hadi ama Ryke*. Belki de saygısızlık etmemek için kendini sansürlüyor ya da açıklama yapmakta zorlanıyor.

"Bu onu kesmeyecek."

"Ben yirmi beş yaşındayım," diyor Ryke, "bu lanet odadaki *hiç kimse* hayatımda yapmayı seçtiğim şeyleri kontrol edemez..." Sesi çabucak kesiliyor, büyük olasılıkla Hale Co'yu ve gerçekten istediği son şey olsa bile şu anda çabaladığı şeyi hatırlıyor.

Neden bir korumaya şiddetle karşı çıktığını anlamaya çalışıyorum ve dürüst olmak gerekirse bunu çözemiyorum.

"Bir işin yok," diye gerçekleri sıralamaya başlıyor Greg. "Hapse atıldıktan sonra, kaya tırmanışı için sahip olduğun tüm atletik ciro anlaşmaları ortadan kayboldu. Mali olarak *babanın* kontrol ettiği vakıf fonuna bağımlısın."

Ryke'in yüzü sertleşir. "Sonra da güven fonumu elimden aldı."

Kardeşıme başımı sallıyorum. Bir koruma yüzünden finansal güvenliğini kaybetmek, buna değmez.

"Peki ya kızım?" Greg bu kartı oynuyor, sanki Daisy'yi Ryke'in hayatından çıkarabilecekmış gibi. Bu çok boktan.

Lily'nin yanına oturan Daisy kocaman gözlerle, "Baba," diyor.

Ryke oldukça gerilir. Ve kontrollü bir sesle, "Motosikletle peşimden hızla gelen, tırmandığım her kayalıkta bana eşlik eden lanet bir koruma istemiyorum," diyor. Göğsü güçlü bir şekilde yükselir ve

yeri işaret ediyor. "Lanet olası bir korumanın beni Daisy'den uzaklaştırmasını istemiyorum. Ve *beni* küçük kardeşimi korumaktan alıkoymaya çalışan birini de istemiyorum." Henüz var olmayan biri tarafından tehdit edildiğini hissediyor.

"Uzlaşalım," dedi Greg. "Kızlarımla toplum içindeyken bir koruman olacak. Yeterince adil mi?"

Ryke bunu kabullenmekte zorlanır.

Elimi omzuna koyuyorum ve ona fısıldıyorum, "Bu iyi bir teklif."

Ryke derin bir nefes alıyor ve uzun bir saniyenin ardından gergin bir şekilde başını sallayarak onaylıyor.

Greg, Ryke'a "Geleceğin hakkında konuşmamız gerek," diyor. Bu sözleri ondan ve Jonathan'dan defalarca duymuştum. Başka birine yöneltilmiş olmaları garip. "Fizzle'la ilgili benim için bir şey yapmanı istiyorum ama bana yardım etmek istemediğini söyleyip duruyorsan, belki de kızımı söylediğin kadar sevmiyorsundur."

Ryke zayıf bir kahkaha atıyor, gözleri kızarıyor. "Kızını güneş gibi seviyorum ve binlerce şey söyleyip yapabilirim ama sen beni asla kabul etmezsin."

Greg kaşlarını kaldırarak, "Tek bir şey bile yapmadın," diyor. "Ben *bir tane* istiyorum. Bu çok kolay. Herkes yattıktan sonra beni dinleyeceksin, tamam mı?"

Daisy başlar, "Baba, yapma-"

"Dais, sorun yok," diyor Ryke, bir tartışmayı kolayca bastırarak. Lily ile babasının arasını açmak istemezdim ve Ryke'ın da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Greg'e tekrar başını sallıyor. "Seni dinleyeceğim."

Babamın içkisinin dörtte biri kaldı. Kafayı ona takmış durumda, belki de ben takmış durumdayım. Neredeyse bitirmek üzere ve ben spekülasyon yapmaya devam edemem. Dürtüyle bir adım öne çıkıp bardağı ondan çalışıyorum.

Gerçekten mi evlat der gibi kafasını bana doğru eğdi.

Sıvıyı kokluyorum, sadece misket limonu kokusu alıyorum ama karbonat kabarcıkları görüyorum. Cin tonik mi?

Ve sonra Jonathan Hale, kırılmış favorileriyle, ölümcül gözlerini kısıyor ve bana tek bir karanlık bakış atıyor: *İç şunu evlat. Eğer bana güvenmiyorsan.*

Üşüyorum, bardağın kenarını dudaklarıma götürüyorum-

"Lo!" Ryke bağılıyor, eli omzuma kenetlenmiş, bardağı benden koparmak üzere.

Artık çok geç. Sıvı aşağı kayıyor ve tat alma tomurcuklarım tüm malzemeleri yakalıyor. Ryke içkiyi ellerimden aldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" diye bağıyor babamıza. Bana değil. Kendi ayıklığını ve benimkini de bozduğunu düşünerek.

"Sadece karbonatlı su ve limon," diyorum Ryke'a gerçeği söylerken, içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Babam gizlice içmezdi. Tekrar içmeye başladıysa, bunu açıkça belli ederdi. En başta onu sorgulamamalıydım.

Ryke ikna olmaz. İçkiden bir yudum alır ve suyun tadını aldıktan sonra kasları gevşemeye başlar.

Babamız Ryke'a iç geçiriyor, "Bana neden güvenmediğini anlıyorum oğlum, ama en azından ağabeyine güvenmelisin. O sana yalan söylemez."

"Geçmişim pek iyi değil," diyorum içimden ve sonra boynumu ovuşturuyorum.

Odadaki sessizlik sanki herkese kaç kez çuvalladığımı hatırlatmışım gibi uzuyor. Zaferlerimi sergileyebileceğim gibi değil. Her hatanın ardına gizlenmişler.

Kızıl saçlı bir kız aniden merdivenleri tırmanarak yata odasına giriyor ve gerginliği daha da artırıyor. Bir şarap bardağının sapını mıncıklıyor, parlak saçları bukleler halinde omzuna dökülmüş, neredeyse iç çamaşırı gibi ipek yeşil bir elbise giyiyor.

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum, midem bulanıyor. Yirmi altı yaşında.

Ve babamın randevusu.

Özellikle de babama doğru yürüyüp dudaklarını babamın dudaklarına bastırduğunda onu görmek bedenimi acılaştırıyor. Ryke'la aynı anda başımı çeviriyorum.

Tüm hayatımı her yaştan kadının evime girip çıkmasını izleyerek geçirdim. Bir kere bile onları fazladan bir gece için davet etmedi. Her bekarlığa veda partisine katıldı. Beş, on beş ya da yirmi yaşında olmamın bir önemi yoktu. Toplum içinde bekârdı. Geceleri ne isterse onu yapardı.

Neden tekrar evlenmeyi ya da biriyle çıkmayı reddettiğini hiç sormadım. Ama şimdi bunu neredeyse Ryke'ın yaşında bir kızla yapmayı seçmesi beni sadece hasta ediyor.

Nefes almaya çalışıyorum ve kaburgalarım ağrıyor. Hava almam lazım.

Tek kelime etmeden, ayın güverteyi aydınlattığı sürgülü cam kapılardan geçiyorum. Küpeşteye giderken jakuziyi es geçiyorum.

Ben sadece...

Gökyüzüne bakıyorum, yıldızlarla dolu, parlayan bir ay. Ve yapışkan havayı içime çekiyorum, genişledikçe ciğerlerime acı saplanıyor. İrkiliyorum ve kollarımı korkuluklara dayıyorum, omuzlarıma bir güç binmiş gibi eğiliyorum. Yer çekimi beni okyanusa doğru çekiyor. Beni aşağı çekiyor.

Cam kapının açılıp kapandığını duyuyorum ama hangi üzgün insanın benimle fazladan zaman geçirmeye karar verdiğini görmek için dönmüyorum.

"Cayman Adaları gezisini hatırlıyor musun?" Lily huşu içinde suya bakarak soruyor.

Kalbim küt küt atıyor, o olduğu için mutluyum. Burada. Benimle birlikte. "Yedi yaşındayken mi?" Çok düşünüyorum, çocukluğumuzun bulanık sisini silmeye çalışıyorum.

Başını sallıyor. "Babalarımızın bir haftalık bir iş seyahati vardı ve bizi bu yata getirdiler."

Geri gelmeye başladı. Kreşte tutulmak yerine toplantılarının çoğuna arabayla götürülüyorduk. Sadece ikimiz ve bir ton puro içen yaşlı adam. "Kanepe minderleriyle pruvada bir kale inşa etmiştik," diye hatırlıyorum. İnce yapısı ve iri gözleri aklıma geldikçe gülümsüyorum. Sessiz ve utangaçtı ve kamarotlar bize içki isteyip istemediğimizi sormak için yanımıza geldiğinde, siparişini kulağıma fısıldardı.

Aynı yatakta uyumadığımız bir gece de hatırlamıyorum. Masum yatıya kalmalar. Başta hepsi öyleydi, ama bir süre sonra değiştik. Ona aşık oldum.

Bir anısına gülümsüyor. "Bana küpeşteye tutunmazsam tekneden düşeceğimi söyledin. Sanki ayaklarımın altından otomatik bir yay fırlayacak ve beni denize fırlatacakmış gibi."

Birkaç kez başımı salladım. "Çok yaklaşmanı istemedim." En iyi arkadaşımın boğulmasından korkuyordum. Çocukken kendi ölümünden çok bu ihtimalden korkardım. Ve sonra daha büyük bir anı tetiklendi. "O zamanlar karı koca olduğumuzu biliyorsun."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, bunu hayal etmeye çalışıyor.

Alaycı bir şekilde bakıyorum. "İlk düğünümüzü hatırlayamıyor musun aşkım?" Kalbime dokunuyorum. "Yaralıyım." Cayman Adaları gezisinden hemen önceydi. Sadece rol yapıyorduk ama arka bahçemizde "tören" yaptıktan sonra Lily'ye teknedeki karım dedim. Hatta babam Lily duşta çok oyalandığında bana "git karımı yemeğe çağır" diyerek bundan beslendi.

Yirmili yaşlarımızda, tekrar burada olacağımızı hiç düşünmemiştim. Bu duygular ilkinden daha yoğun. Daha güçlü bir aşkla. Kötü bir gün daha iyi bir güne dönüşebilir. Ve tek yapmamız gereken birbirimizle birlikte olmak.

Kendi gülümsemesini gizleyemeyerek, "Biz karı kocaydık" diyor.

"Öyleydik." Kolumu beline dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum. Ve burnunu öpüyorum.

Parlıyor.

Göğsümdeki baskının gittiğini fark ettim. Aynen öyle.

Bu gece oğlumun hareket ettiğini hissettim. Bu her türlü kızgınlığı bir kenara bırakan bir düşünce. En uzun süre boyunca, belki de gerçekten hayatta olmadığını düşündüm. Belki de bizden uzaklaşacaktı.

Artık benim için neyin önemli olduğunun farkındayım. Onun için. Onun. Üçümüzün de. "Lil..." Ay ışığında parıldayan yeşil gözlerine bakıyorum. "Seninle yeniden evleniyorum."

Dudakları aralandı. "Ne?" Bir yıldan uzun bir süre önce tekrar nüksettiğimden beri evlilik konusunu hiç açmadık.

Ona dönüyorum ve ellerimle yanaklarını avuçluyorum. "Bir gün bir düğün daha yapacağız ve bu düğün yedi yıl önceki düğünü gölgede bırakacak."

Gülümsemesi yükseliyor, ama kalp acısıyla dolu ve gözyaşlarından biri elime düşüyor. "Lo," diye fısıldıyor, "hiç gerçekleşme de olur, birlikte olduğumuz sürece... bu yeterli."

Yeniden başladığımda her şeyi mahvettim. O bir şeye inandı ve ben onu yıktım. "Yedi yaşındaki Lily benimle evli olmayı seviyordu," diyorum ona zayıf bir gülümsemeyle. "Seni milyonlarca kez sırtıma aldım."

"Evli çiftlerin böyle yaptığını söylemiştin," diyor, gözleri benimkilerin üzerinde.

Ellerim kalçalarına düşüyor. "Bir gün her şeyi yeniden yoluna koyacağım," diyorum usulca. "Benim verdiğim sözlerin pek bir anlamı yok." Bunu biliyorum. "Bu yüzden sana daha iyi bir şey vereceğim." Onu arkamda kaydırıyorum ve sonra kolayca sırtımın üzerine kaldırıyorum.

Bacaklarını belime, kollarını boynuma doladığında gülümsediğini hissedebiliyorum. Onu dizlerinin altından sıkıca tutuyorum ve pruvaya doğru yürüyorum. "Benimle uçar mısın, Lily Calloway?"

Fısıldıyor, "Sadece hiç ama hiç büyümek zorunda olmadığımıza inanırsak."

"Bunda bir sorun var aşkım," diyorum onu sırtımda güvertede taşıırken.

"O ne?" diye soruyor ve ben de onun sevimli kırışık kaşlarını hayal ediyorum.

Bütün gece güldüğümde daha fazla gülümsüyorum. "Hayallerimiz her zaman gerçek olur."

Sahte düğünlerimizden, sahte ilişkimize kadar - sonunda hepsi gerçeğe dönüştü. Ve Lily Calloway ile hiç ama hiç büyümemeyi çok isterdim. Bir evrende, sonsuza dek genç kalacağız.

LILY CALLOWAY

Lo'nun sırtına sertçe bakıyorum. Çıplak ve çıplak ve benimle alay ediyor. Normalde onun üzerine atlamak zorunda kalırdım. Koala-ayısı tarzı. Şimdi Nisan'dayım ve Philly'ye döndüm, Daisy'nin doğum gününden beri göbeğim çok daha büyüdü, o kadar büyüdü ki gelecekteki tüm sırt üstü binişler için bir engel oluşturuyor.

Boya rulosunu yüzeyde gezdirerek duvara konsantre oluyor. Tişörtünü ancak Connor'ın hediyesi olan Cobalt Diamonds tişörtünü giydiğini fark edince çıkardı. Kız kardeşim gibi Connor da hediyelerine iyi bakmazsanız çok gücenir. Şirketinin logosunun üzerine mavi boya sıçramasından hoşlanmazdı.

Duvardaki yerim onunkiyle kıyaslandığında acınası görünüyor. Kendimi savunmak gerekirse, elimde sadece küçük bir boya fırçası var ve ara vermemin de bir faydası olmuyor. Sallanan sandalye beni çağırıyor. Sadece odadaki tek mobilya parçası olmakla kalmıyor, ağrıyan tüm kaslarımı rahatlatıyor.

Döşeme tahtalarının üzerine oturmuş, fırçamı duvara doğru yavaşça hareket ettiriyorum, düzenli ya da mükemmel olmayı pek umursamıyorum. Gözlerim yeni bir güzelliğe takıldı.

Lo'nun

poposu. Çok

güzel.

Çıplak, kaslı omuzlarından daha iyi. Yine de şu anda poposu çıplak değil.

"Kıçıma mı bakıyorsun, Lil?"

Şaşkınlıkla sıçradım, boya bileğimi yakaladı.

Kahretsin. Omzunun üzerinden bakıyor,

gözlerinde bir gülümseme. "Güzel bir kıçın var,"

diyorum ona.

Sırıltısı dudaklarına iniyor ve sonra bakışları açık kapıya kayıyor. Çocuk odamızın karşısında bir tane daha var.

Rose ve Connor tüm mobilyalarını Paris'teki bir butikten ithal ettirdiler. Hale Co. ürünleri hakkındaki fikirlerini son anda değiştirdiler ve bence bunun Connor ve Jonathan'ın uzun süren kavgasıyla bir ilgisi var.

Rose bizim için bazı eşyaları göndermeyi teklif etti, ancak biz Hale Co'yu desteklemek istiyoruz, bu nedenle tüm eşyalarımız bu ay içinde elimize ulaşacak.

Bebek pembesi duvarları ve tavandan sarkan pırıltılı avizeyi fark ediyorum. Tam bir prensese göre bir oda. Duvarlarda bile elle boyanmış sanatsal çiçek desenleri var. Bizim çocuk odamız Hale Co. sallanan sandalye ve yumuşak mavi boya dışında bomboş.

Basit zevklerimle ilgili hiç sorun yaşamadım ama çocuğumuzun yaşayabileceğinden endişeleniyorum.

Belki de bir prense uygun bir odası olmalı.

Lo beni kapıya kadar geçirip sessizce kapattı.

"Belki de dekorasyon için birini tutmalıyız?" Ben önerdim. Rose bana çeşitli iç mimarlara ait üç kartvizit verdi. Verdiği ipuçlarıyla o kadar da incelikli değil.

"Çocuk odamız çok güzel görünecek, Lil." Yaklaşp ellerini omuzlarıma koyuyor. "Yani, avizesi olmayabilir." Dudakları kalktı.

Ben de gülümsüyorum.

"Ama mükemmel olacak," diye ekliyor. "Ve eğer Rose'un bir oğlu olursa, tüm bunları kıskanacağından emin olabilirsiniz." Yarı boyalı mavi duvarları işaret ediyor. Kız kardeşim hâlâ kaderin kendi lehine işlediğini ve bir kızı olacağını iddia ediyor.

Gerçi kimse bilmiyor. Kontrol etmeyecek.

"Erkek çocuğu olursa yedek bir planı olmalı," diyorum. "Bir çeşit nöbetçi dekoratör gibi. Rose her zaman hazırlıklıdır."

Başını sallıyor. "Öyle olduğunu sanmıyorum." Duraksıyor. "Rose'un kucığında bir bebek olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Hayır," diyorum dürüstçe. Bu çok tuhaf bir görüntü. Oyuncak bebekleri bile uzakta tutuyor, sanki gerçekmiş gibi büyüüp ağlamaya ve üzerine tükürmeye başlayacaklarmış gibi. Rose bebeklere karşıdır, bu yüzden onun kendi özelliklerine sahip güzel ve küçük bir bebeği yanında taşıma düşüncesi... çok garip. "Gerçekten korkmuş olmalı" diye düşünüyorum. Rose pek çok şeyi içine atıyor, yani korkularını göğsünde taşıyarak ortalıkta caka satmıyor. Yaptığı hareketlerde, yürüdüğü yollarda ortaya çıkıyorlar.

"İyi olacak," diyor Lo daha kendinden emin bir şekilde. "Bir buz kraliçesi olabilir, ama ona ihtiyacın olduğunda tüm programını bırakır Lil, sen istemesen bile. Aşk budur, biliyor musun?"

Özverili olmak. Lo ve benim gelişmeye çalıştığımız bir şey. "Az önce kız kardeşime iltifat ettin," diye belirttim.

Parmakları boynumdan yukarı kayıyor, kısa saçlarıma dolanıyor.
"Biliyorum, öyle hissettiriyor
çok yanlış." Yıkanmış saç tellerini okşuyor, yağlı değil.

Dün saçlarım koltuk altlarıma kadar uzanıyordu. Hiç hoşuma gitmedi. Bu yüzden elime bir mutfak makası aldım ve saçlarımı omuzlarıma yaslayarak normal uzunluğuna geri getirdim. Dergiler şimdiden yeni "berbat" saç kesimim için çılgına döndü. Neden bahsettiklerini bilmiyorum. Bence daha iyi görünüyor.

O üzerimde yükselirken ben Lo'ya bakıyorum. Gözlerim dudaklarına kayıyor. *Öp beni*. Bacaklarımın arasındaki yer onun sahip olduğu sertlik için nabız gibi atıyor. Eli başıma şehvetli bir şekilde masaj yapıyor. Ağzımdan nefes nefese bir ses çıkıyor ve ayağa kalkıp pelvisimi ona doğru bastırmak için can atıyorum. Ama alt yarımından önce karnımın onun vücuduna çarpacağını biliyorum.

Çocuğumuzun kreşinde seks yapmak istemiyorum ama Loren Hale ile seks yapmak istiyorum.

Bacaklarını kavradığımı, onu buraya, yanıma doğru zorladığımı fark ediyorum. Saçlarımı hafifçe çekiştiriyor ve bir ses daha kopuyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum, kalbim bir tepeye doğru hızlanıyor. Gözlerinin baş döndürücü bir bakışla bedenimi takip edişini izliyorum. Onun uyarılmışlığı içimdeki tüm muhtaç yerleri ısıtıyor.

Resim yapmaya başlamadan önce, yaklaşık iki saat önce seks yaptık. "Doyumsuzum," dedim her zaman bildiğim kelimeleri söyleyerek.

"Mükemmelsin," diye nefes alıyor ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ve bu duvarı bitirdikten sonra, ben de senin içinde bitireceğim."

Aman Tanrım. Kalçalarımı birbirine kenetledim. "Sadece on dört haftam kaldığını biliyorsun..." Omuzlarım, doğum tarihim seks kıyameti gibi gündeme getirdiğim için pişmanlık içinde öne doğru kıvrılıyor. Ama gerçekten öyle hissettiriyor. Doğumla birlikte, altı hafta boyunca yapamayacağım.

"Çekimser kalma konusunda gergin misin?" diye ciddi ciddi soruyor.

"Biraz," diye itiraf ediyorum. Son zamanlarda seks konusunda çok canavarlaştım. Yirmi dört saat boyunca seks yapmamayı hayal bile edemiyorum. Altı hafta bana sonsuz gibi geliyor. "Ama Poppy seks istemeyeceğimi söyledi, o yüzden daha az korkuyorum." Bir bebeği vajinamdan geçirmenin beni o kadar da azgın yapmayacağını söyledi, ancak bunun bir istisnası olacağımdan endişeleniyorum. "Eminim Maximoff konusunda o kadar stresli olacağım ki seks umurumda olmayacak."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu yanlış gibi görünüyor.

Ne kadar çok stres yaşarsam, o kadar çok seks arzuluyorum. Endişelerimi "yatıştırmak" için sevişiyorum, bu da beni bastırılmış, hoşnut bir duruma sokuyor.

Lo'nun gözlerine bakmıyorum. Aşırı endişeyle dolu olduklarını biliyorum. Sadece karın kaslarına odaklanıyorum ve parmaklarımla küçük çıkıntıları çiziyorum.

Elleri kalçalarımın altına iniyor, sıkıca tutuyor. Daha yakın olmak için can atıyorum ama avuçlarımla çıplak göğsüne yaymakla yetiniyorum. "Eğer bir şey olursa," diyor bana. "Azgın olan ben olacağım. Ve sen de beni altı lanet hafta boyunca tekrar *tekrar* reddetmek zorunda kalacaksın."

Zayıfça gülümsüyorum. "İntikam mı?"

Başını sallıyor. "Oh evet. O güzel küçük yüzüne söylemek zorunda kaldığım her *hayır* için." Yanaklarımı çimdikliyor, ben de elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"O zaman o güzel yüzün bir sürü *hayır* duyacak."

"Buna güveniyorum." Eğilip aramızdaki boşluğu kapatıyor. Dudakları dudaklarıma değiyor, beni önce usulca sonra derinden öpüyor ve kendime getiriyor. Naneli nefesini tadarken başımın arkasını kavırıyor.

Sadece telefonum döşeme tahtalarında çaldığında ayrılıyorum. Lo duvara dönüp merdanesini boyaya batırırken ben de mesajımı kontrol edip tekrar yere çöküyorum.

Ekspresso makinesi bozuldu. Güç bugün bizimle değil. Yeni bir tane almamı ya da birinin gelip tamir etmesini ister misin? - Maya

İdari bir karar alırım. *Önce biri baksın.* Gönder tuşuna basarım. Superheroes & Scones'taki sabah vardiyası çalışanlarımızdan birinin benim gibi biraz soğuk olduğunu öğrendim, bu yüzden sadece operatör hatası olabilir.

Diğer mesajları kaçırdığımı fark ediyorum, bazılarını bütün hafta bilerek açmamıştım. Ama şimdi onlara tıklıyorum.

Bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey var mı? - Ryke

Berbat bir şey bu. - Ryke.

Geçen hafta olgunlaşmamış bir sessizlik yolunu seçtim, ama ona varlığından tahrik olduğumu ve bundan öğrendiğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Aynı şeyler Connor'da da oldu ama sadece iki kez oldu ve orada bitti. Ryke'ı her gördüğümde kendimi garip hissediyorum.

Lo kardeşine beni biraz rahat bırakmasını söyledi, bu yüzden normalde yaptığı gibi beni yüz yüze bombardımana tutmadı. Sadece bana mesaj atıyor, uzaktan saldırıyor. *Yakında*, sanırım. Onunla yüzleşeceğim. Ama bu kadar erken değil.

Lo'nun telefonu bir kuş gibi cıvıldıyor.

"Bu da ne?" Lo soruyor, yuvarlanması duvara karşı duruyor. Kendi telefonumu bırakıp onunkini alıyorum, internet ve uygulama özelliği olan

bir telefon.

"Uhh..." *Telefonundaki Twitter bildirimlerim.* "...bir kuş mu?" Ben korkunç bir yalancıyım. Şey, bu doğru değil. Üç yıl boyunca tüm aileme yalan söyledim. Sanırım *Lo'ya yalan söyleme* konusunda berbatım.

"Lil," diyor uyararak.

"Bu Tumblr değil!" Açgözlülükle Twitter'a bakıyorum ve sonunda birinin resmi hesabımı keşfettiğini fark ediyorum. Vay be. Raisy hakkındaki üçüncü paylaşımım binden fazla retweet edilmiş. "Raisy yaşıyor!" Ayaklarımın üzerinde zıplayarak tezahürat yapıyorum.

Lo bana garip bir bakış attı ve sonra telefonu elimden kaptı.

Umurumda değil. Dönüyorum. Başardım. Başardık! "Artık üçlü dedikodular yok," diye şarkı söylüyorum. "Herkes Raisy'yi seviyor."

"Hesabımı siliyorum," diyor Lo, sesi boş.

Dönmenin ortasında durdum. Yüksek sesle şarkı söylediğimi ve *aslında* bir dairenin içinde döndüğümü fark ettim. Cildim kızarıyor. "Ne? Lo, işe yarıyor-"

"Cevapları okudun mu?" Elmacık kemikleri keskinleşiyor. "Hayır... Ben... çok erken mi kutladım?"

Gergin bir şekilde başını salladı ve telefonu bana geri verdi. "Sil onu, Lil."

Cevapların bazılarına göz gezdiriyorum ve heyecanım gökyüzündeki bir güvercin gibi dibe vuruyor. Ve evet, görkemli bir kartal ya da neşeli bir mavi alakarga değil, bir güvercin olmayı hak ediyorum.

@littlehex99: *@lilycallowayX23 kesinlikle Ryke'a çakıyorsun ve bunu örtbas etmeye çalışıyorsun. Bahse girerim Daisy hala o model adam Julian'la birlikte.* Öyle değil mi?

Hayır.

@Sherlock2Baby: *@lilycallowayX23 Bunu en başından beri söylemiştim!! Ryke'ı seviyorsun!!! Bizi kandıramazsın, Lily!!*

Yapmaya çalışmıyorum.

@lotusflowwers: *@lilycallowayX23 sen tam bir sürtüksün. Umarım aynı anda iki erkeği becermekten ölürsün.*

Yaltaklanıyorum. Bu hiç hoş değil.

Lo'ya "Burada iyi bir şeyler olmalı" dedim.

"Lil, lütfen, sadece hesabı sil. Bu strese değmez."

Henüz pes etmek istemiyorum. "Bir fotoğrafını çekeyim," diyorum. "Bunu tweetleyeceğim ve diğer tüm yorumları görmezden geleceğim."

Birkaç saniye tereddüt ediyor. "Sadece olumsuz tweetlere cevap vermezsen."

Kuvvetle başımı sallıyorum ve göğsüm daha fazla heyecanla genişliyor.

Boya rulosunu tutuyor ve Lo bana imzası olan acı yarı gülümseme yerine, gamzeleri olan içten, gerçekten çekici bir gülümseme veriyor. Altımın zonklamasını engellemek için ayak bileklerimi çaprazlamak zorunda kalıyorum. Hızlıca bir fotoğraf çekip başlıksız yüklüyorum.

Kelimeler resimlerden daha kötü çarpıtılabilir. Gerçi yatta iki sosisli sandviç arasında çekilmiş fotoşoplu fotoğrafım oldukça kötüydü.

Lo resim yapmaya geri döndü ve ben de onun telefonuyla tekrar oturup *Celebrity Crush*, tüm manşetlere hızlı bir bakış.

Ryke Meadows'un Meksika'daki Destansı Kavgası Kayda Alındı!

Videolar viral oldu. Lo, Ryke ne zaman dışarı çıksa insanların onunla alay ettiğini ve kolayca kışkırtıldığını düşündüklerini söylüyor. Herkes Dövüş Bölüm 2'yi görmek istiyor. Eğlencelerini beslemesi için.

"Ryke iyi mi?" Lo'ya sordum. Paparazzilerin ve halkın ne kadar bunaltıcı olabileceğini biliyorum. Ama buna dayanabilecek biri varsa o da kesinlikle Ryke Meadows'tur.

Lo kısa bir süre bana baktı. "Neden ona sormuyorsun?" Ses tonu sadece biraz sinirli.

Endişe savunmalarıma sızıyor. "Senden etkilenmiyorum-"

"Öyle olmadığını biliyorum Lil. Bana sürekli hatırlatmana gerek yok."

Porno değil. Sorun değil. Kendime söylemem gereken şey bu.

Başka bir manşete bakıyorum. *Ryke, küçük kız kardeşinin doğum gününde Lily Calloway'in onurunu savunuyor.*

Bundan nefret ediyorum. Çünkü hepsi gerçek. Ama dışarıdan çok yanlış görünüyor.

VIDEO Loren Hale ve Connor Cobalt Meksika'da Öpüştü!

Canlanıyorum. Uyanmalı mıyım? Parmağım makalenin linkinin üzerinde geziniyor. "Lily," diye uyarıyor Lo.

"Lo," diye karşılık veriyorum.

"Sende o bakış var."

Göz kırpıyorum. "Tatmin olmamış bakış mı?"

"Hayır, kötü bir şey yapmak üzere olduğunuzu söyleyen."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır. Hayır. Yapmayacağım..." Kuru dudaklarımı yalıyorum. Ama bu *çok* cazip. Hayranların öpücük hakkındaki yorumlarını bile okumadım çünkü uzun zamandır video kliplerden kaçınıyordum. Lo aniden telefonumu çalıyor... daha doğrusu *onun* telefonunu.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" diye sordum. Ağzım açık kalıyor ve gözlerim açılıyor. "Süper gücün devreye girdi."

Konsantrasyon içinde telefon ekranına bakarken alnı kırışıyor. Sonra gözleri benimkilere kayıyor. "Beni Connor'ı öperken hayal ettiğinde, bu ne kadar sürüyor?" diye soruyor.

"Otuz saniye," diyorum, yalan söylediğimi kolayca belli eden yanaklarımın ısındığını hissederek. "Tamam, aslında bir dakika gibi... ve işin içinde biraz dil de olabilir."

Lo inliyor. "Lil."

"Aşırı aktif bir hayal gücüm var. Bu benim suçum değil. Bu benim kirli beynimin suçu."

İç geçiriyor, telefonunun ekranına basıyor ve sonra bana çeviriyor. Aman Tanrım.

Oynat tuşuna bastı. Videoyu izliyorum. Onu izliyorum...

Gözlerimi kısıyorum. "Bu bulanık."

"Karanlık bir gece kulübündeydik. Hepsi bulanık."

Tam olarak kısa değil, ama epik olarak uzun da değil. Connor ve Lo'nun dudakları kenetleniyor ve sonra gerisini anlamak için gözlerimi kısmam gerekiyor. Yüzlerini bile zar zor görebiliyorum. Ama Lo'nun boynunda bir çift el görüyorum. Belli ki Connor onu yönlendirmiş, böylece bir duvarı öpmekten daha fazlası olmuş, ama gerçekten takıntı haline getirmek için çok hızlı. Ve her şey grenli.

Omuzlarım düştü. Ama bence sorun yok. Belki de iyiden de iyidir.

"Fantezini yok ettim mi?"

Başımı salladım.

"Mahvoldu."

"Güzel," diyor önümde çömelerek. O büyüleyici kehribar gözlerine bakarken bile sinirlerim geriliyor. "Bu gerçeklik nasıl?"

Kocaman gülümsüyorum. "Çok, çok daha iyi," diye fark ediyorum.

LILY CALLOWAY

Cam asansörle yetmiş beşinci kata çıkarken Daniel Perth ikinci kez, "Hale Co. milyarlarca dolarlık bir imparatorluk," diye tekrarlıyor. "Buraya şaka olsun diye getirildiğinizi düşünüyorsanız, bir daha düşünün."

Sesi Lo'nun babasına o kadar çok benziyor ki, Jonathan Hale'in bu kişiliğe sahip insanları işe alıp almadığını ya da çalışanlarının bir süre sonra bu dili öğrenip öğrenmediğini merak ediyorum. Daisy ve ben beş dakika önce lobiye vardığımızda Daniel kendini on dört yönetim kurulu üyesinden biri olarak tanıttı. Otuzlu yaşlarının sonlarında; belirgin bir burnu, kabarık kahverengi saçları ve çok pahalı bir takım elbisesi var. Ve saçmalıklarla ilgisi yok.

Bunu bize üç kez söyledi zaten.

"İkiniz de yönetim kurulunun geri kalanıyla tanışmak üzeresiniz. El sıkışmalar ve öğle yemeği.

Sakin ol."

Yarın Ryke ve Lo ile buluşacaklar. Bizi ikişer ikişer ayırmak istediler, böylece kendi başımıza nasıl davranacağımızı daha iyi anlayabileceklerdi. Şimdiye kadar iyi.

Terli avuçlarımı endişeyle haki pantolonuma siliyorum, ipek üstümün altından bebeğimin şişliği görünüyor. Daisy yüksek belli lacivert şortu ve sütyensiz beyaz bluzuyla yanımda yükseliyor. Sarı alçısını Mart ayında kestirmişti, bu yüzden bileği altın bileziklerle süslü.

O çok şık, sanki podyumda yürümeye hazır gibi, bense kendimi anaç hissediyorum ve bir kanepeye uzanıp lüks bir uykuya dalmaya hazırım. Ama buraya bir görev için geldim: Loren ve Ryke'in yeni CEO olarak seçilmemesini sağlamak. İkisi de yıllarını bu hayattan kaçarak geçirdi ve şimdi tekrar içine düşmeleri için hiçbir sebep yok.

Daisy'nin zorlu bir rakip olacağını söyleyebilirim ama ben de ondan daha iyisini yapmalıyım. On dokuz yaşına yeni girdi ve zaten hayatının çoğunu çalışarak geçirdi. Şirket dünyası onu çağırıyor. Hayır, çağırıyor. Buna izin vermeyeceğim. Abla önceliklerim bozulmadı, etkilemeye hazırım.

Yine de... hiç kimseyi etkilemedim. Benim yöntemim duvarın yanında durup boyanın içine karışmak.

Bu zor olacak.

Daniel kravatını düzeltir. "İçinizden birinin CEO olması konusunda son sözü biz söyleyeceğiz ve bu unvanı kolay kolay devretmeyeceğiz. Kimi seçersek seçelim şirketin yüzü olacak." Gözleri bana dikildi. "Ve eğer o kişi olmak istiyorsan *çok* ikna edici olman gerekecek."

Bir bebek şirketinin yüzü olarak bir seks bağımlısı.

Bunun neden biraz sorunlu olabileceğini anlayabiliyorum, ancak elimden gelenin en iyisini yapmak zorundayım.

"Harika olacak," diyor Daisy parlak bir gülümsemeyle. Kolunu omuzlarıma doluyor.

Daniel'ın gözleri sonunda ona kayar ve farklı bir şekilde yoğunlaşır. Kardeşçe korumalarım yaklaşık yüz metre yükseliyor. Hayır. *Hayır. Hayır.*

"Çok çekicisin," diyor, sanki notu "olumlu yönler" kategorisine koyuyormuş gibi. Jonathan, erkeklerin Daisy hakkında aynı şeyi düşündüklerini söyledi.

Sarı saçlarının uçları gün batımı gibi yumuşak bir turuncuya boyanmış ve saçlarını yanağındaki yara izini kapatacak şekilde şekillendirmiş. "Açık sözlüsün," diyor ona.

"Tatlım," diyor, "on dört kişi de lafı dolandırmayacağız. Jonathan böyle seviyor." Bakışları onun uzun, upuzun bacaklarına iniyor. "Eğer on yaş daha büyük olsaydın, mükemmel olurdun."

"Hayatımın hikâyesi," diye mırıldanıyor Daisy nefesinin altında.

Keşke daha uzun olsaydım. Aralarında durmama rağmen, başımın üzerinden rahatlıkla konuşabiliyorlar. Yüksek topuklu giyiyor. Adam 1.80'i geçti. Bense sadece beş buçuk ve biraz daha fazlayım. Ryke, Daniel'ın uzun bakışlarından hoşlanmayacaktır ve şimdi arkadaş içgüdülerim devreye giriyor.

Elime öksürerek onun bakışlarını bozuyorum. "Evet?" diye soruyor bana.

"Kız kardeşimi süzmeyi bırakırsan sevinirim."

"O ve *sen* buna alışmanız iyi olur," diyor Daniel. "Bundan sonra ikinize de 'bakılacak'." Tırnak işareti bile kullanıyor ve gözleri karnıma kayıyor. "Ve bazı kadınlar size yaltaklanırsa şaşırmayın. Sen sadece bizim hedef kitlemiz değilsin, aynı zamanda Jonathan'ın torununu taşıyorsun. Hepsi çok heyecanlı."

Bu kadınların benimle tanışmaktan *heyecan duyacak olmalarının* şokuyla irkiliyorum. "Bu güçlü bir sıfat," diyorum usulca.

"Bu doğru bir karar," diyor bana. "Herkes Jonathan'ı seviyor ve eğer onun imajını düzeltebilseydik, hepimiz düzeltirdik. Ama artık bunun için çok geç."

Asansör aniden ötmeye başladı. İşte geldik. Yetmiş beşinci kat.

Kapılar açıldığında dört kadın, geri kalanı erkek, ellerinde şampanya kadehleri, etrafta dolaşan garsonlar görüyoruz. Hepsi dönüp bize doğru bakıyor. İfadeleri sert, saçma sapan, dengeli ve kendinden emin. Bizi hemen ölçüp biçiyorlar.

Daniel şaşkın tepkilerimizi izliyor ve "Hale Co'ya hoş geldiniz." diyor.

* * *

Öğle yemeği başlıyor ve bu tanışma ve selamlaşmada neredeyse anında kız kardeşimi kaybediyorum. Yüksek masalar küçük sandviçler ve tapaslarla dolu. Soğuk suyla doldurulmuş bir şarap bardağının sapını tutuyorum ve ilgi odağından uzakta, köşedeki bir masada oyalanıyorum.

Burası güvenli. Çok fazla konuşmamak için yemeği bahane ederek yavaşça çiğniyorum. Sadece başımı sallıyorum. Dört kadın da bana akın etmiş durumda ve bana bebeklerle ilgili şeyler soruyorlar, en çok hangi Hale Co. ürününü sevdiğimi soruyorlar. Basit şeyler, ama "cana yakın" becerilerim hakkında zihinsel notlar aldıklarından şüpheleniyorum.

Salatalıklı sandviç ısırmaları arasında "Sallanan sandalyeleri seviyorum," diyorum. Kadınlar sanki bir fare konuşmuş gibi bana bakıyorlar. Suyumdan büyük bir yudum alıyorum. İçten içe elimi kaldırıp, "*Binada içe kapanık var!*" demek istiyorum. Ama bu bana yardımcı olmayacak.

Daisy gibi birini istiyorlar.

Erkekler onu cidden seviyor. Mankenlik kariyeri boyunca erkekleri tavlama sanatını çoktan öğrenmişti. Yedi orta yaşlı adam, geniş konferans salonunda küçük kız kardeşimin etrafını sarıyor, yere kadar uzanan pencereler Philadelphia'ya bakıyor.

"Eğer bir basın toplantısı yaparsak, kişisel soruları nasıl ele alırsınız?" diye soruyor en yaşlı kadın, dikkatimi başka yöne çekerek. Muhafazakâr mavi bir elbise giyiyor, kısa sarı saçları ve korkutucu bir çatık kaşları var. Adının Irene olduğunu söyledi.

"Onlara elimden geldiğince cevap verirdim," diyorum, saçımın bir parçasını kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Bunu yapma," diyor Rachel, 1.80 boyunda esmer bir kadın. "Basın senin rahatsız olduğunu düşünecek."

Rahatsızım.

Irene, "Rahatsız," diye belirtiyor.

Kahretsin. "Sadece hamilelik meselesi. Yüzde yüz değilim." Neredeyse karnıma dokunmak ve Maximoff'a kaçış için teşekkür etmek istiyorum.

Irene buna inanmıyor. "Sana Loren'in nasıl olduğunu sorsam bana ne söyledin?"

"O harika biri," diyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Hep böyle kırmızı mı olursun?" Rachel soruyor.

Başımı sallıyorum, yavaşça yiyorum. Bir yudum aldıktan sonra herkes hâlâ cevap için bana bakıyor. "Bu bir şey." Aman Tanrım. Birinin beni bu durumdan kurtarması lazım. Odayı arıyorum ve Lo'yu aradığımı fark ederek kendimi durduruyorum.

"Bir şey mi?" diyor başka bir kadın. Adını hatırlayamıyorum. "Gerçekten Princeton'dan mezun oldun mu?" Rachel soruyor. Başımı sallıyorum.

"Not ortalaması berbattı," diyor Irene, "bu yüzden kimse bu kadar etkilenmemeli."

Tanrım. Göğsümden öfke fışkırıyor. O diploma için *yıllarca* kıcımlı yırttım. Elbette çok yardım aldım ama yine de bunun için çalıştım. "O diplomayı hak ettim," diyorum. "Tüm derslerimi geçtim ve her sınav için çalıştım. Odadaki en zeki kişi olmayabilirim ama en azından denedim ve başardım."

Irene uzun bir süre bana bakıyor ve ben onun delici gri bakışları altında küçülmek üzereyim. Sonra dudakları kıvrıldı. Bir gülümsemeyle. "Bununla çalışabiliriz."

Orada biraz Rose gibi konuştum, kendimi savundum. İçimden kendi sırtımı sıvazladım. *İyi işti, Lily.*

Rachel bana bir soru daha soruyor ama erkeklerin kahkahaları dikkatimi dağıtıyor. Daisy elleriyle komik bir hikâye anlatıyormuş gibi hareketler yapıyor ve hepsi buna bayılıyor. Hatta biri avucunu Daisy'nin omzuna koyuyor. Sırtına düşüyor.

Ve sonra daha aşağıya, kıcının üstündeki noktaya doğru kayıyor. Hayır. *Hayır.*

"Affedersiniz," diye mırıldandım, yeni bir görevdeydim. Küçük kız kardeşimi korumak. Irene, Rachel ya da diğer iki kadının söylediği hiçbir şeyi duymuyorum. Daisy'ye doğru yürüyorum, nabzım hızla atıyor. Maximoff'un tam da *şimdi* kaburgalarımın tekme atmaya karar vermesi hiç yardımcı olmuyor.

Harika. Sadece harika.

Daisy sinsice yakışıklı adamın alanından çıkmaya çalışıyor ama adam da onunla birlikte yer değiştiriyor. Başını ona ve diğerlerine doğru sallıyor, sanki büyülenmiş gibi

Sohbet. Yakışıklı olanın boynuz çerçeveli gözlüğü olduğunu fark ettim. *Heroes'u* izledikten sonra, o gözlükleri takan hiç kimseye güvenmiyorum. Paranoyak. Evet, paranoyak.

Ama hayatımın büyük bir bölümünde ablalık yapmadım. En iyi abla ödülü için Rose ve Poppy'yi geçmeyi planlıyorum, bu yüzden Daisy'nin yanına yaklaşıyorum ve vücudumu onunla Boynuz Kenarlı arasına sıkıştırmaya çalışıyorum.

Eli kızın sırtından düşüyor. Başarı.

İçten içe kendimi bir kez daha okşadım.

Ve sonra her bir erkek sanki yoktan var olmuşum gibi bana bakıyor ve sadece bu da değil, zihinlerinin çalkalandığını görüyorum. Sanki gözbebeklerine "*o bir seks bağımlısı*" damgası vurulmuş gibi. Sanırım ben eşsiz bir örneğim, ama bu sadece garip sessizliği artırıyor.

Bunu nasıl değiştireceğime dair hiçbir fikrim yok, konuşmalarını böldükten sonra ne söyleyeceğime dair hiçbir planım yok. Utanarak içeri sızabileceğimi, görünmez olabileceğimi, Boynuz Saçlı'nın elini savurabileceğimi ve gizlice çıkabileceğimi düşündüm.

Berbat ettim.

Ancak Daisy içe dönük insanları entegre etmekte o kadar başarılı ki kolunu omuzlarıma doluyor ve "Onlara çocukken Hale Co. bisikletlerini test ettiğimiz zamanı anlatıyordum" diyor.

Bunu hayal meyal hatırlıyorum ama diğer sisli anıların arasında kaybolup gitti. "Altı yaşındaydım," diye hızlıca resmi benim için çizdi, "ve ata binmeye karar verdim

gidonu kullanmadan bisiklete bindim. Yandaki Jonathan'ın Range Rover'ına çarptım."

Kabarık kahverengi saçlı Daniel konuşuyor. "Yani motosiklet çarpıştırmaya mı geçtin?"

Tüm erkekler hafifçe gülüyor, flörtöz kahkahalar gibi, hatta bazıları *gergin*. Sanki muhteşem, kendine güvenen bir kız otomatik olarak gözlerini korkutuyormuş gibi. Bu çok tuhaf.

Daisy omuz silkiyor. "Hızlı gitmeyi seviyorum."

Horn-Rimmed bana odaklanıyor. "Peki ya sen Lily? Yaklaşımında daha temkinli misin?"

Hayata yaklaşımım mı? Bütün gözler vücuduma dikiliyor ve boynum ısınıyor. Ve sonra Maximoff beni tekrar tekmeliyor, bu sefer *mesaneme*. O kadar sert ki kendimi durdurmaya fırsatım olmuyor. Diğer masada içtiğim su aniden sızıyor.

Dünyam ağır çekimde.

Haki pantolonumda ıslak bir leke filizlenirken herkes cümlemi bitirmemi bekliyor. Aman Tanrım.

Çok utandım. Bu en üst sırada... *en* üst sırada.

Göremezler. Göremezler. Yüzümün henüz domates kırmızısına dönmemesi için dua ediyorum.

"O benden daha analitik," diyor Daisy. Bakışlarını yakalıyorum ve bana *iyi misin der* gibi bakıyor. Hayır. Hayır. Daisy hepsine gülümseyerek dikkatleri benden uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Düşüncesiz kız kardeş sen misin?" Boynuz Saçlı Daisy'ye soruyor, Daniel'ın yaptığı gibi onun uzun bacaklarına bakarak.

"Çok," diyor Daisy, "ve o kadar düşüncesizim ki Lily'yi hepinizden uzaklaştırmak zorundayım. Kusura bakmayın. Sadece kısa bir molaya ihtiyacımız var." Kolunu benimkine doluyor ve kadınlar tuvaletine doğru ilerliyoruz. Neredeyse koşuyordum.

"Sorun ne?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Henüz söyleyemem. Bedenim taş kesilmiş durumda ve o anı kafamda tekrar tekrar oynattıkça tüylerim diken diken oluyor. Yüzüm her dakika alev alev yanıyor.

Banyoya girdiğimizde Daisy kapıyı kapatıyor, derin bir nefes alıyorum. "İşedim," dedim ve öylece bıraktım.

Daisy pantolonuma bakıyor ve acı dolu bir gülümseme takınıyor. "Uh-oh."

Bakmaya bile cesaret edememiştım ama şimdi bakıyorum. Lekenin ön tarafı çok ıslak. Aynada kendimi kontrol ediyorum. Ve arkaya.

Hepsi beni işerken gördü. "Şansımı mahvettim."

"Hepsi hamile olduğunu biliyor." Daisy banyoda hızla ilerliyor, yanıma dönmeden önce boş olduklarından emin olmak için tüm kabinlere göz atıyor. "Altıma işeseydim tuhaf olurdu."

Evet. Tamam. Tamam. Bunun için bebeğimi suçlayabilirim. Bu onun hatası. Tanrım, bu da kulağa korkunç geliyor.

Daisy telefonunu çıkarıp hoparlöre veriyor. Bu durumda sorun çözücü o. Benden büyük olması önemli değil. Durumlar göz önüne alındığında rollerimiz genellikle tersine döner. Ben onu pek çok durumdan kurtardım, o da beni pek çok durumdan kurtardı.

Bana karşı abla gibi davranmak zorunda kaldığı için kendimi hep suçlu hissettim. Ama düşünüyorum da, belki de bunca zaman yanılmışımıdır.

Sırf yaşımız nedeniyle birimizin diğerinden daha sorumlu olması gerekmiyor. İkimiz de savunmasızız. İkimiz de güçlüyüz. İkimiz de sorun çözücüyüz.

Belki de kardeş olmak böyle bir şeydir. Biri tökezlediğinde diğerini kaldırmak. Diğerimiz tökezlediğinde kardeşçe süper kahraman pelerinlerimizi giymek.

diğerinin bize ihtiyacı var. Sonuçta ikimiz de insanız.

"Hey," diyor Daisy ahizeye. "Hale Co. ofisleri civarında olma ihtimalin var mı?"

Rose'un buz gibi sesinin araya girmesini bekliyordum, bunun değil: "Ralph Stover'a gitmek üzereyim, ama bana ihtiyacınız olursa geçebilirim." Ryke Meadows. Ara verdiğim tek kişiyi aradı.

Daisy'ye bakınca gözlerim dehşetle açılıyor ve bunu durdurmak için ellerimi sallıyorum ve ağzımdan, *Hayır! Daisy bana tek seçenek buymuş* gibi bakıyor. Ama Lo...çalışıyor. Connor çalışıyor. Rose çalışıyor.

Salı günü herkes çalışıyor. Ryke hariç.

"Dais? Her şey yolunda mı?" diye sorar. "Erken ayrılmak istersen seni alabilirim."

"Hayır," diyor hemen. "Ondan değil. Lily'nin kıyafetlerinden birkaçını alabilir misin-"

"Hayır, hayır, hayır," diye araya girdim, sesim tiz çıkıyordu. "Sorun yok. Ralph Stover'la buluşması gerekiyor. Onu arkadaşından ayırmak istemem..." Daisy'nin gülümsemesine takıldım.

Ryke telefonda bana cevap veriyor. "Ralph Stover lanet bir devlet parkı." Kaya tırmanışı, fark ettim. Kaya tırmanışına gidiyordu. "Ne istiyorsun Lily?" Kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve acaba çoktan yatak odama girmiş midir diye merak ediyorum.

Sanırım İtfaiye Utancı adında yeni bir kırmızı tonu oldum. Giysilerimi mırıldanmak için ağzımı açıyorum ama sadece hava yiyorum.

"Yeni bir pantolon," diyor Daisy ona kolayca. "Ve külot."

Şimdi parçalanmak istiyorum.

"Ne oldu lan?" Sert sesine endişe karışıyor. "Kendimi hızlandırdım," diyorum çabucak.

"Altına mı işedin?" Ryke sorgulayarak soruyor, bir çekmecenin açılma sesi geliyor.

Sıkıntılı bir ses çıkarıyorum ve alnımı lavabonun tezgahına dayayıp kambur duruyorum. Daisy sırtımı ovuyor.

"Hey." Ryke sesini yumuşatmaya çalışır. "Sorun yok. Bir saniye içinde orada olacağım, Lily."

Daisy telefonu ağzına yakın tutuyor. "Hızlanabilir misin?"

"Elbette," diyor tereddüt etmeden. "Bu lanet yasayı senin için her zaman çiğnerim, tatlım." O kadar tatlı ki neredeyse kızarmak yerine bayılacaktım ama bu aşağılama bugün çok güçlü.

Görünmezlik güçlerim beni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı.

LILY CALLOWAY

Beş dakika içinde Irene bizi bir kez kontrol etti ve ona birinin bana kıyafet getirmek için uğradığını söyledik. Aslında kaşlarını çatarak bana acıyan bir gülümsemeye dönüştü. Durum bu kadar kötü işte.

Daisy mesajlarını kontrol ederken, "Asansörden yukarı geliyor," diyor.

Banyonun kapısını aralıyorum ve birbirleriyle sohbet etmek için fazladan zaman ayıran on dört yönetim kurulu üyesine bakıyorum.

"Henüz kimse bizi ekmedi," diye fısıldıyor Daisy bana. Ben onun altına çömelirken o çatlağın üst kısmından bakıyor. Haklıydı. Hâlâ yiyip içiyorlar ve gülümsüyorlar ki bu iyi bir şey.

Asansörün sesi duyulur ve tüm yönetim kurulu üyeleri sessizleşerek sürgülü metal kapılara doğru dönerler. Ryke, yakasına kadar fermuarlı deri bir bisiklet ceketini ve göğsünde tokaları olan siyah bir sırt çantasıyla dışarı çıkar. Alt askısından yeşil bir su şişesi bir karabinayla sarkıyor.

Kimse ona yaklaşmıyor. Sessizlik içinde donup kalanlar onlar, onun bugün burada olmasını beklemiyorlar.

Aslında bu öğle yemeği partisini mahvediyor ve hiç umurunda değilmiş gibi davranıyor. Etrafa bakınıyor ve saklandığımız tuvaleti görüyor. Sonra kendini tanıtmadan ya da tek bir el bile sıkmadan bu tarafa doğru yürümeye başlıyor.

Yine de yolda birkaç mini sandviç kapmaya karar verir ve onları tek lokmada yer.

"Kendi kendini sabote mi ediyor?" Daisy'ye fısıldıyorum. Yönetim kurulu üyeleri mırıldanıyor, onun hakkında dedikodu yapıyor ve Ryke tüm bunları görmezden geliyor.

"Hiç sanmıyorum." O yaklaşırken Daisy kapıdan uzaklaşıyor, ben de aynısını yapıyorum.

Ryke içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır.

Yüzümü ellerimle kapatıyor, düşünceli bakışlarıyla karşılaşmayı birçok nedenden ötürü reddediyorum. Birincisi: Az önce altıma işedim. Ve o lekeleri görebilir.

"Yani ögle yemeği yiyeceğinizi söylediler ve ısıruk büyüklüğünde lanet sandviçler mi getirdiler?" diye küfrediyor. Lavabo tezgahının üzerindeki sırt çantasının fermuarını açtığını duyuyorum, henüz kirli pantolonumun reklamını yapmadığı için minnettarım.

Daisy ona, "Yarın buraya gelmeden önce yemek yemen gerekecek," diyor. Parmaklarımın arasından bakıyorum ve onun lavabonun üzerinde zıplamasını izliyorum.

"Bu milyarlarca dolarlık bir şirket; denizaltı sipariş edebilirlerdi."

Daisy sinsî bir gülümseme takınır. "Bayanlar ayaklarını ağızlarına sokmazlar."

Aman Tanrım. Ryke ve Daisy ile yalnızım. *Flörtöz* Raisy. Yardıma ihtiyacım var. SOS. Biri beni kurtarsın. Ellerimi bırakıp cebimdeki telefonuma uzanıyorum.

Kaşları ona doğru kalkıyor, sırt çantası tam orada. *Accio, kıyafetlerim!* Sihirli bir şekilde ellerime düşmüyorlar. Harry Potter başarısız. Ben gerçekten bir büyücü değilim.

"Calloway," diyor Ryke, "sen hiçbir zaman bir hanımefendi olmadın ve bunun ağzına on iki inç almakla bir ilgisi yok."

Lanet olsun.

"Bir daha söyle," diye kocaman gülümsüyor.

"Hayır!" Çılgın gözlerle araya giriyorum. İkisi de bana bakıyor ve ben bir elimle bakışlarımı koruyorum. "Onun... şeyinin kaç santim olduğunu bilmek istemiyorum." On iki inç olamaz. Bu çok büyük.

"Ben on iki inç değilim," dedi bana. Tanrıya şükür. "Lily, bana bakabilir misin?"

"Yapamam," diyorum. "Sapkın düşüncelerimi" yüzeyin altında tutmaya çalışıyorum. Tahrik olamıyorum. Hayır. Bedenimin utanç, suçluluk, utanç ve zevki aynı anda hissetmesine izin vermeyeceğim. Bu en zehirli, en iğrenç karışım.

Ryke'ın yaklaştığını hissediyorum ve geriye doğru kaçıyorum, omuzlarım bir durak kapısına çarpıyor.

"*Lily*. Sadece benim." Sesinde acı var.

Bir yumru yutuyorum ve yavaşça elimi bırakıyorum. Pantolonumu bana uzatıyor, gerçekten güzelce. Daisy lavabodan beni izliyor ve başıyla onaylıyor. İçimden bir ses şu anda barışmamızı planladığını söylüyor ve belki de bu yüzden herkesin arasından onu çağırdı.

Garip ve tuhaf görünmeden bunu yüksek sesle nasıl söyleyebilirim?

Ryke sert kaşlarını kaldırarak, "Belki bu konuda konuşursan aramızdaki lanet havayı temizleyebiliriz," diyor. Ne yaptığından bile emin değil. Ben sadece ondan kaçıyordum.

"İşte, al bunu." Pantolonu bana doğru itiyor ve ben de temiz kıyafetlerimi can yeleği gibi tutuyorum.

Sonra da "Ben bir sapığım." dedim.

Yüzü düştü. "Sen lanet bir sapık değilsin."

"Hep diyorsun-"

"Ben bir pisliğim," diyor aniden, dudaklarını yalayarak. "Aklımdan geçen her şeyi söylüyorum ve bazen niyet ettiğim gibi çıkmıyor. Sapıkça şeyler düşünüyor musun? Evet, düşünüyorum. Ama ben de öyle. Bu ikimizi de sapık yapmaz." Gergin bir nefes alıyor. "Söylediğim şeyler yüzünden senin de öyle olduğuna inanmanı istemiyorum. Bu... dürüst olmak gerekirse, kalbimi kırar."

Belki de onun yorumları yıllar içinde beni etkilemiştir. "Onları bu kadar kişisel almamalıydım..."

Başını birkaç kez sallıyor. "Hayır. Bunları en başta söylememeliydim." Kendisine kızgın bir şekilde derin bir iç çeker.

Kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Ondan neden kaçtığının kaynağı bu bile değil. "Anlamıyorsun," diye fısıldıyorum. Bunu nasıl söyleyebilirim? Yüzüm irkilerek buruşuyor. Ayaklarına bakıyorum, utanç verici bir sıcaklık etrafımda dönüyor. "Ben gerçekten iğrencim. Yani... Son zamanlarda o kadar çok tahrik oluyorum ki neredeyse her şey beni tahrik ediyor, daha önce hiç tahrik etmeyen şeyler bile."

Sessizlik banyoyu öldürüyor.

"Ne gibi şeyler?" Ryke soruyor ve beynindeki dişlilerin tıkırtılarını neredeyse duyabiliyorum.

Onlara bakamıyorum.

"Biz mi?" Ryke soruyor. "Yoksa sadece ben mi?" *İkisi de.*

"Özür dilerim," diyorum. İçgüdülerim geri çekil, geri çekil, geri çekil diye bağıyor! Böylece kabine dalıp kapıyı kapatıyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

"Lily-"

"Bir şey söylemene gerek yok." Bu zamanı temiz kıyafetlerimi giymek için kullanıyorum, siyah pantolonu açıyorum ve bir çift mor pamuklu külot buluyorum.

Ryke'in onları çekmecemden seçtiği gerçeğini çok fazla düşünmüyorum.

"Yani bu üçlü dedikodularla ilgili değil miydi?" Ryke sesleniyor.

"Hayır." Bu söylentileri çoktan olduğu gibi kabul ettim. Onlardan etkilenen ve takıntı haline getiren eski ben gömülüp gitti. Daha kötü bir şey yüzünden ondan kaçıyordum.

Benimle konuşmaya devam ediyor. "Bak, bu konuda kendini kötü hissettiğini biliyorum ama hissetmemelisin."

Bu tepkiyi beklemediğim için kaşlarımı çatıyorum. Üzerimi değiştirdikten sonra pantolonumun fermuarını çekiyorum ve kirli kıyafetlerimi bir araya toplayarak kabinden çıkıyorum. Onun yüzünü görmem gerekiyor.

Bunu yaptığım anda sadece merhamet görüyorum.

Daisy bile empatik görünüyor. "Biraz yumuşatabilirdik. Bilmiyordum..."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır, bu yapmanı istediğim son şeydi. Siz yeni bir çiftsiniz. Bunun tadını çıkarmayı hak ediyorsunuz ve ben bunu sizden almak istemedim. Özellikle de Lo ve ben ketum olmadığımız için." Lo ve ben neredeyse her zaman birbirimize dokunurken onlara durmalarını söylemek ikiyüzlülük olurdu. Aralarına baktım. "Neden benden iğrenmiyorsun?" Hissediyorum. Sanki her gözeneğin temizlenmesi gerekiyor.

"Çünkü bu iğrenç değil," diyor Ryke zorla. "Bu çok normal. İnsanlar her şeyden, hatta cansız nesnelerden bile etkilenebilir."

"Ama seni tanıyorum..." Bana bakıp da nasıl bir ucube görmediklerini anlamıyorum. Ve neden aynaya baktığımda tek gördüğüm bu?

Daisy lavabonun üzerine otururken elini kaldırarak, "Bir itirafta bulunacağım," diye söze giriyor. "Gençken Lo'dan çok hoşlanıyordum."

Sonunda gülümsüyorum ve Ryke ona *ne oluyor lan der* gibi bakıyor.

"Gerçekten mi?" Ben de öyle dedim.

Başını sallıyor. "Çok seksi olduğunu düşünmüştüm." "Ne kadar genç?" Ryke soruyor.

"On iki, on üç, o civarlarda bir yerde. O benim ilk aşkımdı."

Diğer herkesten çok da farklı olmayabileceğimi fark etmeye başladığımda, sıcak kaygılarımı serin bir esinti yıkıyor. Tüm kötü yanlarımı yok etmiyor ama bir şekilde kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Ryke ona sert ve karanlık bakışlarla bakıyor. "Benim küçük kardeşim senin ilk aşık olduğun kişiydi."

"Keşke beni o zamanlar tanısaydın," diyor bacaklarını sallayarak.

Başını iki yana sallar. "İyi ki seni o zamanlar tanıyıyordum. Yirmi yaşında olurdum." Sonra bana baktı. "Şimdi iyi miyiz?"

Derin bir nefes aldım. "Sanırım öyle." Onların öpüşme seanslarından tahrik olduğum için kendimi *iyi* hissedeceğimden şüpheliyim ama en azından bunun benim açımdan büyük bir gerileme olmadığını biliyorum. Sadece bunun iyi olduğuna inanmam gerekiyor. Ne Lo

her zaman söyler. Ve uyarılmamı bastırmaya çalışıyorum. Doğumdan sonra hormonlarım normal seviyesine döneceği için mutluyum.

En azından öyle umuyorum.

"Güzel. Seni çok özledim." Özlemiş mi? "Belki de altına daha sık işlemelisin." Neredeyse gülümsüyor. İşte tanıdığım Ryke Meadows... ve evet, onu ben de seviyorum.

Gözlerimi kısarak bakmaya çalışıyorum. "Hiç komik değil." Sonra kirli kıyafetlerimi çöpe atıp kapıya yöneliyorum, eskisinden çok daha fazla özgüvene sahip olarak. Bunun nereden geldiğinden emin değilim. Muhtemelen hem kız kardeşimden hem de Lo'nun erkek kardeşinden. Diğer insanların sizi daha önce olduğunuzdan daha yüksek, daha iyi bir yere çıkarması garip.

Ryke sırt çantasını tekrar göğsüne sıkıştırıyor. "Pekala, ben gidiyorum."

Kurulda nasıl asık suratlı bir ilk izlenim bıraktığından bahsetmek istemiyorum. Onu yenebilmem için bundan habersiz kalması en iyisi.

Daisy lavabo tezgahının üzerinden atlıyor ve "Gitmeden önce senden bir iyilik daha isteyebilir miyim? Sakın korkma."

Adam soru sorarcasına ona bakıyor. "Ne oldu?" Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Gerçi gergin görünüyor, parmaklarıyla oynuyor. "Çıkarken beni herkesin önünde öpebilir misin?" Oh, iyi plan! Erkekler onun Ryke'la birlikte olduğunu anlayacak ve belki de bu kadar elleşmeyi bırakacaklar.

"Neden?" Ryke gergin bir şekilde soruyor. Tahmin edecek kadar zeki olduğu için omuzlarındaki kaslar çoktan gerilmişti.

"Herkesin birlikte olduğumuzu bilmesini istiyorum," diyor zoraki bir gülümsemeyle.

Ryke bunu anladı. "O lanet heriflerden hangisi senin üzerinde?"

Hepsini.

"Hiçbiri," diyor. "Birkaçı sadece dokunaklı."

"Öyle mi?" Ryke kaynıyor. "Sana nerede dokundular?"

"Çıldırılmayacağını söylemiştin," diyor kız.

"Ben öyle bir söz vermedim," diye karşılık veriyor. "Seni burada istememem için o kadar çok neden var ki, bu en kötüsü olmaya başladı. Yara izini saklamaya başlamandan bahsetmiyorum bile-"

"Boş ver," diye sözünü keser. "Senden yardım istediğim için özür dilerim."

Bu bir Raisy kavgasının başlangıcı mı? Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Kapalı kapının yanında fiziksel olarak aralarında durarak araya giriyorum. "Ben gördüm

Erkekler," diyorum Ryke'a, dikkatini üzerime çekerek. "O kadar da kötü değillerdi ama birbirinizi sevdiğinizi hatırlatmak iyi bir fikir olabilir diye düşünüyorum."

Ryke'ın çene kasları titriyor. "Belki de yemeğin geri kalanında kalmalıyım."

"Hayır," diyor Daisy. "Bana güvenmek zorundasın." Birkaç saniye sonra başını sallıyor. "Tamam." Nefes veriyorum.

Tanrı'ya şükür.

Bir elini onun başına koyar. "Bu beni öldürüyor." Onu bu dünyada görmekten nefret ediyor. Bu öğleden sonra, ben de öyle. Daisy'de kurumsal bir ortamda fazla kapalı ve doğal olmayan bir şeyler var. Gerçek Daisy bu değil, tam olarak değil. Masaların üzerine çıkıp konuşma yapamaz. Halı üzerinde taklalar atamaz.

Avazı çıktığı kadar bağıramaz.

Ya da koridorda cırılçıplak koşar, elinden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaşırken kimse onu zapt edemez.

"Böylesi daha iyi," diye nefes alıyor.

"Hangi dünyada, Calloway?" diye sorar. "Çünkü benim dünyamda özgürsün."

Önce ben öne çıkıyorum ve topuzu kavrayıp onları bekliyorum. Sonra Daisy *hazırım* der gibi başını sallıyor. Kapıyı açtığımda hepimiz konferans odasına giriyoruz.

"Geri döndüler," diye haykırıyor Daniel, kadehini bana doğru kaldırarak. Kimse bana utanç ya da acıma duygusuyla bakmıyor. Hepsi sadece gülümsüyor, konuşuyor ve beni yüksek masalardan birine doğru el sallıyor. Tüm bu olanlar karşısında olgun davranıyorlar. Onlar yetişkin. Uyum sağlamaya çalışan benim.

Rachel ve Irene'e doğru ilerlerken Ryke ve Daisy'nin odanın ortasında durduklarını görüyorum. Vücut dilleri, ayrılmadan önce ona veda ettiğini söylüyor. Ve eli saçlarında kayboluyor, kısa bir göz sikişinden sonra onu diliyle öpüyor.

Bedenim tepki vermeden önce başımı çeviriyorum ve bakışlarımı yüksek bir masanın yanındaki erkek topluluğuna dikiyorum. Bazıları geri çekilse de on adamın çoğu dimdik ayakta duruyor. Ryke Daisy'den ayrılıp asansöre doğru yürümeye başladığı anda erkeklere en bölgeci bakışlarından birini fırlatıyor. Şimdi birkaç adamdan fazlası geri adım atıyor.

Mesaj alındı.

Ryke asansörde kaybolurken yanıma sokulan Irene, "Hakkını vermeliyim," diyor, "nasıl giriş ve çıkış yapılacağını biliyor." Şarabını

yudumluyor

Şampanya. "Tıpkı babası gibi."

Bunu kimin kazanacağı hakkında hiçbir fikrim yok, farkındayım.

Ryke'ın kişiliğine bu haliyle ısınırlarsa hepimiz mahvoluruz. Hale Şirketi'nin gelecekteki CEO'su herhangi birimiz olabilir. Bugün bir şey öğrendiysem, o da Ryke ve Daisy'den biri bu pozisyona gelirse aralarındaki ilişkinin devam etmeyeceği.

Ben olmalıyım.

LOREN HALE

"Nasıl geçti?" Lily bana soruyor.

Seks yaptıktan ve (ayrı ayrı) duş aldıktan sonra, birkaç saat önce Hale Co. yönetim kurulu üyeleriyle yaptığım toplantıdan bahsetmeyi seçti.

"Adımı kapıya kazımaya başladılar bile," diyorum ve saçlarımı havluyla kurularken kuru bir gülümseme takınıyorum.

Dudakları bükülüyor, bu ihtimalden pek de heyecan duymuyor. "Bunu gerçekten istemiyorsun, değil mi?" Pamuklu şortunu giyiyor ve uyumak için üzerine bol bir tişört geçiriyor.

"Bu benim kaderim," diyorum dramatik bir şekilde, göğsüme dokunarak.

"Ciddiyim Lo," diye fısıldıyor, gözleri bir an için yere kayıyor.

Bu konuda şaka yapmak daha kolay. İpli pantolonumu bağladım ve öğleden sonra tüm yönetim kurulu üyelerinin bana nasıl davrandığını hatırladım. Her zamanki sinirli ifademle içeri girdim ve benden rahatsız olmadılar. Söylediğim her şeyi dinlediler. Yorumlarımı asla göz ardı etmediler. Her zaman ilgili görünüyorlardı. Çok garipti. Ve sonunda anladım ki babam onlara bana iyi davranmalarını söylemiş olmalıydı. Yapacağını hiç düşünmediğim bir şey.

Bütün gece beni huzursuz etti. Bu saygıyı ben kazanmadım. Bana öylece verildi. Babam bana her zaman sahip olduklarım için çok çalışmam gerektiğini öğretti ve bunu bana öylece vermesi, yıllarca süren bağırış çağırışlara ve nasihatlere ters düşüyor.

Onu çıplak göğsüme çektim. "Bu fırsat için minnettarım." Kulağa geldiği kadar prova ama yaşamam gereken *bu* hayattan duyduğum korkunun altında bir yerlerde minnettarım.

Kızım, çocuğum, param ve evim var. Arkadaşlarım ve bir ailem var.

Hale Co.yu devralmamla bunların hiçbirisi değişmek zorunda değil - babama dönüşmediğim sürece. Onun etrafında olmak her zaman benzerliklerimizi mıknatıs gibi çekiyor. Şirket hayatının beni içkiye itip itmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok, Connor ve Ryke'ın korktuğu bir şey. Kahretsin, *herkesin* büyük olasılıkla taşa yazdığı bir şey.

Tek endişem, yirmi dört yıl sonra oğlumun da benim oturduğum yerde oturup yaptığım tüm hataları düşünecek olması. Onun hayatını nasıl mahvettiğimi, tıpkı babama baktığım gibi.

Tek umudum, beni oraya götürecek bir yolda yürümüyor olmak.

"Bunu iyi yaptın mı?" Lily kaşlarını sevimli bir şekilde çatarak, "Bunu iyi yaptın mı?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse..." Kollarımı beline doladım. "Hiçbir fikrim yok." İlk başta, Daisy'den bahsettiklerinde *iki* adama "siktir git" dediği için Ryke'ın toplantıyı bombaladığını düşündüm. Ama kadınlar ona ısındı, bu da onun korumacılığını sevdiklerinin ve bunu olumlu bir özellik olarak kabul ettiklerinin işaretiydi.

Şu anda "birlikte çalışıyor" olsak da, Ryke'ın daha kötüsünü yapmasını isterdim.

O zaman kimin önde olduğuna dair bir fikrim olur.

"En azından altına işemedin," diye fısıldıyor Lily, yanakları kızararak.

Ellerim onun sıcak yüzüne uzanıyor, utancı ve endişesi içime sızıyor. Tanrım. "Bugün kimse bundan bahsetmedi bile, aşkım." Keşke vücudundaki tüm rahatsız edici duyguları yok edebilseydim.

"Gerçekten mi?" Dudakları yükseliyor.

Omuzları da öyle. Bu kolay oldu.

Gülümsüyorum. "Gerçekten-"

Yatak odamızın kapısı uçarak açıldı. Kapı çalınmadı. "Acil toplantı," diyor Rose, üzerinde siyah bir bornoz, saçları atkuyruğu. Onu gece içkisine davet etmişiz gibi davranıyor, duvara dayalı kadife mor kanepeye doğru yöneliyor. "Burası neden bu kadar karanlık?" Oturuyor ve yatağımızın üzerindeki loş avizeye, sanki görevini yapmıyormuş gibi bakıyor.

Son sözünü duymazdan gelip saate bakıyorum. Gece yarısı. "Cadı saatinde toplantı mı düzenliyorsun? Kara büyünü mü kullanmaya çalışıyorsun Rose?"

Sarı-yeşil gözlerini bana diyor. "Bu acil toplantıyı *ben* çağırmadım." Kaşlarını çatarak onun kanepede rahatsız bir şekilde kaymasını ve arkasındaki yastığı kırmasını izliyorum. Karnının hamile olması onu daha az şeytani göstermiyor.

"Peki o zaman kim aradı?"

Lily suçlu bir gülümsemeyle elimden kurtuluyor.

"Lil..." Çiziyorum. *Neler oluyor?*

"Sen Hale Co.'dayken ben de biraz araştırma yapıyordum." Masamıza doğru ilerledi. "Notlarım var..."

Hâlâ kafam karışık.

Rose yüksek sesle, "Connor sanığı getiriyor," dedi.

Sonra Connor ahşap çerçeveye vuruyor, kucağında kıvrılmış turuncu, ince tekir kedisiyle kapıda duruyor. "Toplantı başladı mı?" diye sorar. Harika. Benden başka herkes neler olup bittiğini biliyor.

Sadie'ye, kedisine odaklanıyorum. "Bu kediyle mi ilgili?" Yatağın kenarına oturarak soruyorum.

"Evet," diyor Lily başını sallayarak, elinde çeşitli pembe post-it'lere karalanmış bir avuç notla yanıma geliyor.

Connor avizeye bakar. "Burası neden bu kadar karanlık?" Sonra ışık düğmesine basıp odayı o kadar aydınlatıyor ki gözlerimi kısıyorum. Aman Tanrım.

"Daha iyi," der Rose ona.

Lily yoğun bir şekilde Sadie'yi izliyor ve bacaklarını yerden kaldırarak yatağa geri dönüyor. Sadie ona birçok kez tısladığı için paranoyasını anlıyorum.

Connor karısının yanına oturuyor, sonra kadın uzanıyor, bacaklarını bir şezlong gibi kanepeye dayıyor ve Connor elini baldırlarına koyuyor. Kadın on bin kat daha rahat görünüyor. Ben de bunun kısa bir tartışma olmayacağını on bin kat daha farkındayım.

Rose telefonunu eline almış, kendi notları arasında geziniyor. "Sadie'yi tartışmadan önce, bu evdeki klikler hakkında konuşmamız gerekiyor."

O neden bahsediyor? Cevap almak için başımı Connor'a doğru eğiyorum.

Sadie'nin kulaklarının arkasını kaşıyor ve normalde düşmanca davranan bir kedinin onun gözetiminde bu kadar itaatkâr olmasına şaşırıyorum. "Hale Co.'nun nasıl gittiğini öğrenmek için ikinizi de aradık ama kimse cevap vermedi."

Lily dersteymiş gibi elini kaldırıyor. "Telefonuma nadiren cevap veririm."

"Evet," diyorum kaşlarımı daha da çatarak. "Birbirimizle telefonda neredeyse hiç konuşmuyoruz." Bedenimle şu anda arkamda oturan Lily arasında bir hareket yapıyorum. Belime tutunuyor ve pazılarının arkasından bakıyor, bu lanet kediden cidden kaçınıyor.

Rose hiç istifini bozmadan, "Sanki önemli tartışmaların dışında bırakılmışız gibi geliyor," diyor. Bahse girerim ikisi de bu konuyu açmadan önce tüm konuşmayı hazırlamış ve konuşmuşlardır. "Mesela geçen gün Ryke, Lily'nin bağımlılığıyla nasıl zor zamanlar geçirdiğinden bahsetti. Bu konuşmada ben neredeydim?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama onun zaten bir cevabı var. "Sana nerede olduğunu söyleyeyim." Öne doğru eğildi. "*Alt katta.*"

Tanrım. Oda düzenlemelerinden ilk kez şikayet etmiyor. Ana kattaki büyük odayı seçen oydu. En büyük banyolu, en büyük odalı ve en büyük dolaplı odayı. Ryke'ın umurunda değildi. Daisy umursamadı. Lily'nin umurunda değildi. Prensip olarak umursadım ama Connor'ın sahip olduğu ütülenmiş gömleklerin sayısını gördükten sonra bunu görmezden geldim.

Şimdi de ikinci katta kalan bizlerden "izole edilmekten" endişe ediyor. "Bunun gerçekten yakınlık meselesi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum. Belki de Lily ve Daisy yakınlaştığı için yakınıyordur ve bu onu korkutuyordur - dışlanmak. Kız kardeşleriyle vakit geçirmektense kocası ve çocuğuyla birlikte olmayı tercih eden Poppy Calloway'e dönüşmek.

Rose bunu istemiyor. Bunu *çok* açık bir şekilde belirtti.

Beni susturmak için elini kaldırıyor. "Eğer yakınlık değilse, o zaman ikiniz de Ryke ve Daisy'yi bize tercih ediyorsunuz demektir ve ben ikinize de şüpheyle yaklaşıyorum."

Connor'a *hadi ama* der gibi bakıyorum. Onunla aynı fikirde olamaz.

"Favorilere oynadığınıza inanmıyorum, ancak istediğimden daha geç bilgi almak benim için bile sinir bozucu."

Kollarımı iki yana açarak odayı tarıyorum. "Ryke ve Daisy'yi göremiyorum bu konuşma için herhangi bir *yerde*."

Rose daha dik oturur. "Çünkü biz ikinci kattayız." Lily araya giriyor, "Bizimle oda değiştirmek ister misin?"

"Hayır," diyor Rose.

Connor ekliyor, "Bu hiçbir şeyi çözmez."

Ryke, Daisy, Connor ve Rose'u bir araya getiren şeyin biz olduğumuzu şimdi anlıyorum. Lily'nin arkamda diz çöktüğünü, dudaklarının kulaklarıma yaklaştığını hissediyorum. Çok hızlı bir şekilde fısıldıyor, "Biz popüler olanlarız." Sesindeki şaşkınlık beni neredeyse kontrolsüzce gülümsetiyor.

Hiç bu kadar talep gördüğümü hatırlamıyorum.

Rose kollarını kavuşturarak, "Bu hiç eğlenceli *değil*," diyor. Ancak bebeği karnında olduğu için bu hareketi yapamıyor ve hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

Connor onun ayak bileklerini ovuyor ve o da biraz sakinleşiyor.

Kendimi kötü hissediyorum. Demek istediğim, kimseyi kasıtlı olarak hayatımızdan çıkarmaya çalışmıyoruz. Bağımlılıklarımızın zirvesindeyken bunu bilerek ve her zaman yapardık. Şimdi gerçekten kapsayıcı olmaya çalışıyoruz. Onlara "Siz ikiniz genelde kendinizi araya sokarsınız" diyorum.

Rose ellerini karnının üzerinde kavuşturuyor. "Sorunlarınız için başkalarına koşabildiğinizde daha zor oluyor."

Connor o akıcı ses tonuyla, "Ve hatırlatmak isterim ki," diyor, "Rose ve ben sertifikalı dâhileriz. Sorunları ortalama bir insan beyninden daha hızlı çözebiliyoruz. Eğer akıllıysanız, bundan faydalanırsınız."

"Üçüncü randevuya kadar insanlardan faydalanmam," diye şaka yapıyorum.

Dudakları bir sırtışıla kalkıyor. "Zaten öpüştük. Sanırım o noktayı geçtik." Meksika'daki öpüşme sosyal medyada patladı ve Connor ve benim için düşündüğümünden daha fazla spekülasyona neden oldu.

"İyi misin...?" Sözümü yarıda kesiyorum çünkü birden Connor Cobalt'a iyi olup olmadığını sorduğumu fark ediyorum. Kendinden emin ifadesi paha biçilemezdi.

"Elbette öyleyim," diyor bana.

Memnunum ama bana kartlarını daha fazla göstereceği bir gün olacak mı merak ediyorum. Acaba ben onun satranç oyununda hep bir "sorumluluk" olarak mı kalacağım?

Rose aniden, "Misafir odalarından birine taşınacağız," diyerek konuşmayı odak noktasına geri döndürdü.

Lily'nin çenesi komik bir şekilde düşer.

Rose'un cesedi kaçırıldı.

"Devasa gömme dolabından vazgeçecek misin?" diye sordum.

"Giysilerimin bir kısmını o dolapta tutmaya devam edeceğim, ancak tüm temel ihtiyaçlarım ikinci kattaki daimi odamıza taşınacak."

Connor başıyla onaylıyor.

Vay canına. Rose, Lily'yi gardırop alanını ve şimdi kullanacağı banyonun iki katı büyüklüğünde bir banyoyu feda edecek kadar seviyor. Bu büyük bir açıklama ve Lily arkamda sessizliğe gömüldü. Sonra yataktan sürünerek kalkıyor ve kız kardeşine sarılmak için Sadie'nin saldırısını göze alıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Rose, Lily topuklu ayakkabı koleksiyonunu yakacakmış gibi iri gözlerle bakıyor.

"Sevgimi böyle gösteriyorum," diyor Lily sıkarak.

Rose sert bir okşamayla karşılık verir ve ikisi de birbirlerine *seni seviyorum gibi* bir şeyler fısıldar.

Sonra Sadie kızlara tıslıyor.

Lily çılgık atıyor ve yatağa geri dönüyor, şilte altımda zıplıyor.

"Sakin ol aşkım," diyorum ona, arkamda sürünürken dikkatle izliyorum. İlk başta gerçekten hamile olduğu için endişem tavan yapıyor ama sonra

Korku içinde sırtıma tırmanıyor. Ve onun korkusuna gülümsememeliyim... ama Lily beni bir güvenlik ağı olarak kullandığında oldukça değerli oluyor.

"Sadie sarılmaktan nefret eder," diyor Rose. "Tam bana göre bir kadın." Rose onun kucağını okşuyor ve Sadie Rose'un bebek yumrusunun üstüne kıvrılıp mırılıyor.

"Şuna bak, sürtükler bir araya toplanmış," diyorum, ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Connor kaşlarını bana doğru kaldırıyor, küçük bir savunma uyarısı, ama Rose bunu kaçırıyor çünkü bana devasa boyutlarda bir ölüm bakışı atıyor. Bunu hak ettim.

"Lily," diyor Rose. "Loren kötüye kullandığı için sözü sana veriyorum." "Yan," diyorum kuru bir sesle.

Lily boğazını temizliyor ve notlarını okuyarak kolumun arkasına bakıyor. "İnternette gezindikten sonra, kediler ve yeni doğanların iyi geçinemediğini fark ettim." Bu gerçek o kadar da şaşırtıcı değil.

Rose daha da sertleşiyor ve korumacı bir şekilde Sadie'ye sarılıyor. Connor karısını eskisinden daha yoğun bir şekilde inceliyor - tüm bunlar bana pek mantıklı gelmiyor. Rose'un Sadie'ye karşı şefkatli olduğunu anlıyorum - Rose'un herhangi bir şeye karşı olabileceği kadar şefkatli.

Ama bu kedi ve bebek olayını biliyor olmalıydı. Muhtemelen bu konuda bir ton araştırma yapmıştır.

Kimse araya girmeyince Lily devam ediyor: "Kedilerin bebekleri beşiklerinde boğduğu durumlar oldu. Hatta bebeğin nefesini bile emiyorlar."

"Ne?" Lily'nin aldığı notlara bakmak için döndüğümde terslendim.

"Video kliplerini gördüm," diye fısıldıyor Lily. "Bebeğin sütünü koklamayı ve ağızlarından emmeyi seviyorlar." Bu hiç hoşuma gitmedi. Yüzümün keskinleşmeye başladığını hissediyorum.

Rose, "Sanık adına konuşuyorum," diye söze girdi. "Ve bu iddiaların *hepsi* şehir efsanesi."

Ona bakakaldım. "Cidden *o* kedinin bebeğinin etrafında olmasına izin mi vereceksin?"

Lily..." Post-it'lerini sayıyorum. "Yedi not-"

"Sekiz!" Lily bir pembe post-it daha sallayarak "Sekiz!" diyor. "Bir tanesinin üzerinde oturuyordum." Cildinde kırmızı lekeler oluşuyor.

Ona sarılıyorum. "*Sekiz* nota. Bu yeterli bir kanıt." Connor'ın araya girip Rose ve hayvanı için konuşmasını bekliyorum ama o da yargıç gibi sessiz kalıyor.

Yine de son kararı onun vereceğine dair şüphelerim var.

"Sadie'yi çocuk odasından uzak tutacağız," diyor Rose. "Ben de onu yeni doğanlar gelmeden önce onlara alıştıracam."

"Nasıl?" Soruyorum.

Cep telefonuna bir şeyler yazıyor ve sonra onu tekir kediye uzatıyor. Hoparlörlerden ağlayan bir bebeğin sesi yükseliyor. Sadie omurgasını dikleştiriyor ve Rose'un elindeki lanet telefonu tıslayarak *kapıyor*.

Lily bana daha sıkı sarılıyor ve ağzım açık kalıyor, onu bir telefon değil de oğlum olarak hayal ediyorum. "*Hayatta olmaz*," diye zorluyorum.

Rose, Sadie'nin başını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışır. "Biliyorum. Bunlar korkunç sesler."

Connor aniden ayağa kalkar ve Sadie'yi gövdesinden yakalar. "Bu evde küçük çocuklarla kalamaz, Rose. O kıskanç bir kedi ve eğer bizim sevgimizde bir değişiklik sezerse, hıncını onlardan çıkarır."

"Sadie'yi bölgeci olduğu için terk etmiyorum." Rose ayağa kalkıyor ve meydan okurcasına ellerini kalçalarına koyuyor.

"Sizden kimseyi terk etmenizi istemiyorum," diyor Connor. "Sadie'yi birkaç yıllığına Frederick'e vereceğiz ve sonra geri gelip bizimle kalabilir."

Bu bana iyi bir plan gibi geldi. "Terapistin onu kabul eder mi?"

Connor başını sallıyor. "Bekâr ve arkadaşlığa ihtiyacı olabilir."

Rose, Connor'ın bakışlarını kırmıyor. "İşte bu yüzden çocuklardan hoşlanmıyorum Richard. Şimdiden sevdiğimiz şeylerden fedakârlık ediyoruz ve bebek daha doğmadı bile. On beş yıl sonra geriye dönüp baktığımda ne kadar çok şey kaybettiğimi görmek istemiyorum..." *Bunun için biraz geç*. Bunu düşünüyor olmalı çünkü kendini kısa bir süre durduruyor ve gergin, paniklemiş bir nefes alıyor.

Benim korkularım Rose'unkilerle uyuşmuyor. Belki de hiçbir zaman hırslı olmadığım, büyük hedeflerim olmadığı içindir. Çocuğumun benden alabileceği şeyleri göremiyorum çünkü Maximoff'un alabileceği bir şey yok.

Connor Sadie'yi indiriyor ve Sadie koşarak kapıdan çıkıyor. Rose'un elini tutuşunu izliyorum. "Kazanamayacağın hiçbir şeyi kaybetmeyeceksin," diyor. "Kız kardeşlerin için her gün fedakârlık yapıyorsun. Bugün de bir tane yaptın, sevgilim." Yatak odasından vazgeçmekten bahsediyor. "Ve sonunda, bu fedakarlıklar alacağın sevgiye değer."

"Bunu eskiden aşkı küçümseyen adam söylüyor," diye karşılık veriyor.

Ağzı bir sırıtişla kıvrılıyor. "Ve aşk yüzünden hiç çocuk istemedim, sana aşık olana kadar."

Ne? "O zaman neden çocuk istiyorsun ki?" diye araya girdim.

Rose korkularını dışarı atıyormuş gibi iç çekiyor. "Çünkü o tamamen egoist ve güç için üreme fikrini seviyor."

Connor'ın sırtışı yüzünü kaplıyor. Onu alnından öper ve ekler, "Şimdiden Kobalt İmparatorluğu'nun sekizde biri olduk, sevgilim. Yedi tane daha kaldı."

Bakışlarıyla onu delip geçer. "Buna henüz karar verilmedi. Kitabı yazılmadan önce bitirme, Richard."

Koridorun karşısından aniden yüksek sesler yükseliyor. Kaşlarımı çattım. "Neydi o?" Hepimiz sessizleştik, daha dikkatli dinliyoruz.

Boğuk çığlıklar... ve bağırışlar.

Lily yatağından fırlıyor. "Kavga ediyorlar," diyor telaşla ve koşarak koridora çıkıyor. Rose hemen arkasından geliyor, kız arkadaşım gibi korkmaktan çok merak ediyor.

Lily, Ryke ve Daisy'nin ilişkisine çok fazla yatırım yaptı ve kısmen Lily'den kaynaklanacak duygusal serpinthi atlatmak için birlikte kalmaları için dua ediyorum.

Connor ve ben kızları histerik bir şekilde koşmak ve koridorda zıplamak yerine *yürüyerek* takip ediyoruz. Ryke ve Daisy'nin odasına vardığımızda Rose ve Lily kulaklarını ahşap kapıya dayamışlardı bile.

"Çok meraklılar," diye mırıldanıyorum ve iki kız da beni susturuyor. Burada durarak onları duyamıyor değiliz ya.

"Bu kadar ısrarcı olmayı bırak!" Daisy bağırıyor.

Sesini yükseltmesi beni gerçekten de sindiremediğim bir şekilde kesiyor. Daha önce hiç böyle bağırdığını duymamıştım. Dişlerimi gıcırdatıyorum, garip bir yanım kendi kardeşimi boğazlamak istiyor. Daha büyük bir parçam ise ona tamamen güveniyor ve beni burada ayakta tutması için buna güveniyorum.

Connor omzunu rahatça duvara yaslıyor. "Bunun olacağını biliyorduk," diye hatırlatıyor bana.

Yine de düşündüğümde daha kötü hissettiriyor.

"Bu basit bir gerçek Dais," diye karşılık veriyor Ryke. "Gitmek istemiyorsun, o yüzden gitmiyorsun. Bitti."

"Harika bir teori," diyor hararetle. "Yani yarın gidip bisikletimi kontrol ettirmek istemiyorsam, sorun değil. Gitmek zorunda değilim."

"Bisikletin berbat durumda. Tamir edilmeli." "Teori çürütüldü o zaman."

Ryke tedirginlik içinde homurdanıyor.

Lily'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve müdahale edecekmiş gibi kapı koluna uzandığını gördüm. Hızla ona doğru koşuyorum ve bileğini kavıyorum.

"Lo," diye fısıldıyor, sanki bir *şey yapmamız gerekiyormuş* gibi.

"Bütün çiftler kavga eder," diye hatırlatıyorum ona.

Cevap veremiyor çünkü Ryke'ın sesi daha da yükseliyor. "Konu bu değil! Bunu sen de biliyorsun!" Ryke'ın agresif "sert sevgi" davranışlarına maruz kaldım ve bu her zaman eğlenceli olmuyor. Daisy'yle iletişim kurmak zor olduğu için kimin haklı ya da haksız olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

"Kulağa kötü geliyor," diye nefes alıyor Lily ve elim bileğindeyken nabzının hızlandığını hissediyorum. Seks bağımlılığı Daisy'nin hayatına önemli ve geri dönülemez şekilde zarar verdi ve Lily, Daisy'nin sahip olduğu tek iyi şeye tutunuyor.

Kardeşimi sevsem de Daisy onsuz da var olabiliyor ve mutluluğu bulabiliyor. Onlar biz değiller -çok bağımlı- ve bunun için Tanrı'ya, Kader'e, her ne güç varsa ona şükrediyorum.

"Şşt," diyor Rose, tekrar dinleyerek.

Bir beden bir mobilya parçasına şiddetli bir şekilde çarpma sesiyle hepimiz sessizleşiyoruz. Donup kalıyorum ve devam eden sesleri duyuyorum: Daisy'den tiz bir çığlık. "Ahhhhh! Ryke, Ryke!"

Kahretsin. *Onun* seks seslerinden içten içe ürperiyorum.

Ve sonra derin bir homurtu kapıdan içeri süzülür. Hem Lily hem de Rose elektrik çarpmış gibi tahtadan geri çekildiler.

Lily'ye kulağa *gerçekten kötü mü geliyor* gibi bir bakış attım. Bana göre, evet, uykuya dalmak isteyeceğim bir şey değil ama bağırmaktan iyidir.

Lily'nin gözleri parlıyor ve iki yumruğunu havaya kaldırarak salonun ortasında kısa bir zafer turu atıyor. Bunu kafasında değil de *gerçekten* yaptığını fark ettiğinde yüzü kızarıyor. "Oh..."

Bol tişörtünü çekiştiriyorum ve onu göğsüme çekip sıkıca sarılıyorum. Yeşil gözleri iri ve yuvarlak, bana özlem ve ışıkla bakıyor.

Lily'de tüm kötü yanlarımı önemsiz gösteren bir şey var. Kötü bir günü anlık, iyi bir günü ise sonsuz kılıyor.

İşte böyle bir aşk için yaşamaya değer.

LILY CALLOWAY

"Lily! Başlamak üzereyiz!" Rose'un sesi birinci kat koridorunda yankılanıyor.

"İki dakika!" Ben de temiz giysi yığınlarına odaklanarak bağıyorum. Çamaşır odası Rose'un *eski gömme* dolabı kadar büyük olabilir ama yine de kız kardeşlerimin gömleklerini ve külotlarını ayırmam gerekiyor. Rose, Daisy ve ben genellikle giysilerimizi birlikte atar ve erkeklerin kendi başlarının çaresine bakmasına izin veririz.

Çamaşırlarımı hiç Lo ile yıkamadım, sahte bir şekilde çıktığımız ve aynı evi paylaştığımız zamanlarda bile. Çok samimi olduğundan değil. İkimiz de çamaşır sepetini ve etrafta duran diğer kirli kıyafetleri almak için diğer kişiyi taciz edemeyecek kadar tembeldik.

Connor'ın kendi çamaşırlarını yıkadığından yüzde yüz eminim ve hatta ara sıra Lo'nunkileri de yıkıyor. Ryke'in da kendi çamaşırlarını yıkadığını varsayıyorum ama onu bırakın içeri girmeyi, bu odanın önünden *geçerken* bile görmedim.

Soğuk muşamba zemine oturdum ve yapılması gerektiğini bilmediğim bir şey olan külotları katladım. Rose'un iç çamaşırlarını düzgünce katlanmış bluzlarının yanına buruşuk bir şekilde geri koyduğumda bana ciddi bir şekilde ters ters baktı. İç çamaşırlarını katladığını nereden bilebilirdim ki? Giydiğinizde doğal olarak kırışmazlar mı?

Rose argümanımı yutmadı. İşte buradayım, pijamalarımızı ve külotlarımızı ayırmak için zaman ayırıyorum ve (hevesli olmayan bir şekilde) onları katlıyorum.

Daisy'nin "haftanın günü" pamuklu iç çamaşırlarını bir kenara bırakıp büyük yığına odaklanıyorum. Sırada ne olduğunu asla bilmeden, uzan ve kap yöntemini uyguluyorum.

Koyu renkli pamuklu kumaşı çekip çıkardığımda, Daisy'nin pijama şortunun ortaya çıkmasını bekliyorum. Onun yerine elimde bir çift boxer-şort var.

Erkek iç çamaşırı.

Koyu yeşil.

Lo'nun iç çamaşırını biliyorum ve bu Loren Hale'in rengi değil.

İçgüdüsel olarak onları bırakıyorum. Ya Connor'ın ya da Ryke'in ama

sadece biri kıyafetlerini kız yığınının arasına sokacak kadar kaba.

Ryke.

Az önce Ryke'ın iç çamaşırına dokundum! Aynı kumaş onun penisine de dokundu. Bu da demek oluyor ki.

Grossgrossgross. Sanki ayaklarımın dibinde patlamaya hazır minik bir bombaya dönüşmüş gibi kıyafet yığınının geri çekiliyorum. *İç çamaşırını onun üzerinde hayal etmeyin.* Tahrik olmaktansa ürkmeyi tercih ederim, Ryke bana ikincisini hissetmemin sorun olmadığını söylese bile. Artık onun gözlerinin içine bakabiliyor olabilirim ama Lo'dan başkası tarafından tahrik edilmek hâlâ biraz yanlış geliyor.

"Lily!" Rose yine adımı söylüyor.

"Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Benden bu kadar!" Pek sayılmaz, ama iç çamaşırını geride bırakmak için bir bahane bulduğuma sevindim. Olması gereken yerde. Benden *çok uzakta.*

Geniş oturma odasına girdiğimde kandırıldığımı fark ediyorum. Henüz herkes burada değil. Ve görmeyi en çok istediğim kişi (Loren Hale) bariz bir şekilde ortada yok. Connor siyah pantolonu ve beyaz düğmeli bluzuyla pencerenin kenarında durmuş sessizce mesajlaşırken, Ryke yakındaki kanepeye uzanmış, elleri sabah tırmanışından kireç tutmuş.

"Lo nerede?" Kraliçe Anne koltuğunda oturan Rose'a soruyorum, sanki kraliyet tebaasının gelmesini bekliyormuş gibi. Üzerinde Calloway Couture'un en güzel hamile tasarımlarından biri olan muhteşem siyah bir elbise var, bu yüzden kraliyete yakışır bir görüntüsü var.

Rose, "Loren'i takip etmiyorum," diyor.

"Banyoda," diyor Ryke, çıplak ayakları bir yastığın üzerinde. Rose pelüş sarı yastığı onun nasırlı tabanlarından kurtarmak ister gibi bakıyor.

"Ya Daisy?" Kaşlarımı çatıyorum, küçük kız kardeşimi de hiçbir yerde göremiyorum.

"Saçını fönlüyorum," diye cevap veriyor. Kaşlarım çatıldı. Daisy ne zaman saçını kurutur ki? *Bırakın havayla kurusun* türünden bir insan.

Tam soracaktım ki ağır sedir sehpanın üzerindeki altı plastik bebek dikkatimi dağıttı. Rose hepimizin bebek kalp masajı dersi almamız gerektiğini açıkladığında neredeyse mini bir panik atak geçirecektim. Manşeti görebiliyordum: *Lily Calloway bebek kalp masajında başarısız oldu. Anne olmaması için bir sebep daha.*

Tabii ki Rose bir alternatif buldu: geçen hafta ikisi de sertifikalarını aldıkları için kendisi ve Connor tarafından verilen "özel" bir kurs. Onların önünde tökezlemekten daha az çekiniyorum.

"Yirmi üç şu ana kadar nasıl geçti?" Ryke bana soruyor, diğerlerini beklerken sohbet ediyoruz. Popomu koltuğun kol dayanağına yaslıyorum, onunkine bitişik

Kanepe. İç çamaşırlarını ya da içlerine giren ıvır zıvırı düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ha?" Gözlerim gergin bir tik gibi onun paketine kayıyor.

Eğer fark ettiyse de geçiştirir. "*Yirmi üç*. Nasıl geçti?"

Maximoff'u doğurduktan sonra üç ay içinde yirmi dört yaşında olacağım, yani bu o kadar da rastgele bir soru değil.

İnternetteki tüm siteler yirmi üç yaşının yirmili yaşların en kötü yılı olduğunu söylüyor. On iki ay kimlik krizi ve "hayatımla ne halt ediyorum" farkındalıkları.

Geçtiğimiz yıl doğum kontrol hapımı unutmak da dahil olmak üzere bazı büyük engellerle karşılaştım. Ama en çok bu yılı seviyorum. Ölçülemez korkularımı yendim. Halka açık yerler beni eskisi kadar korkutmuyor. Makaleler ve başlıklar kendime dokunmak istememe neden olmuyor. Dünya daha küçük ve daha yönetilebilir geliyor. Ve en iyi yanı, *kendim olabiliyorum* ve bundan utanmıyorum. Benim çılgın (kontrollü) seks hayatım ve hepsi.

Yirmi üç nasıl geçti? "Daha iyi," diyorum Ryke'a. "Senin için nasıldı?"

Avucundaki tebeşiri ovalıyor. "Berbattı amına koyayım." Ayrıntıya girmiyor. Acaba o zamanlar Daisy'yle birlikte olamadığı için mi yoksa kardeşiyle arası kötü olduğu için mi? Muhtemelen ikisi de.

"Katlamayı bitirdin mi?" Rose araya giriyor. "Yarın için siyah şortuma ihtiyacım var."

Yanaklarım kızardı. *Çamaşırhane* şimdi beni kırmızının yeni bir tonuna lanetledi. Hayatım üzücü bir hal aldı. Rose'un bakışları bunaltımı daha da artırıyor.

"Bunun neresi cinsel?" diye azarlıyor, sanki kızarmama neden olmadan benimle konuşma becerisine hakaret etmişim gibi.

"Uhh..." Sözümü kesiyorum. Ryke'ın boxer külotuna dokunduğumu itiraf edemem. Edebilir miyim? En başta bizim yığının içinde olmaları onun suçu.

"Ne dedi o?" Lo'nun sesi beni uyandırıyor ve kolçaktan doğruluyorum, onu gördüğüme seviniyorum ama hala bu konuşmayı yapıyor olmaktan o kadar da mutlu değilim. Siyah yakası fit, zayıf vücudunu ortaya çıkarıyor ama beni ilk kez bambu keşfeden bir panda ayısı gibi çeken, yanlardan daha kısa kesilmiş, iyi şekillendirilmiş açık kahverengi saçları.

Sanırım ağzımın suyu akıyor.

Gözleri başımdan karnıma, oradan da ayak parmaklarıma kayıyor ve parlak, domates kırmızısı bir parça halinde olduğumu değerlendiriyor. "Lil?"

"Lo," diye karşılık veriyorum.

Kaşları kalkıyor ve sonra dişlerini gıcırdatıyor, çenesi seğiriyor. *Tanrım*, buna bayılıyorum ve bedenim de karşılık veriyor, ayak parmaklarım biraz kıvrılıyor. Gülümsüyorum ve içimden ponponlarla ve beşlik çakarak tezahürat yapıyorum. Loren Hale tarafından tahrik edilmekten daha iyi bir şey olamaz.

"Rose, Lily'nin katlama işini bitirip bitirmediğini sordu," dedi Ryke.

Aval aval bakıyorum ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum. "Bu senin hatan! İç çamaşırlarını çamaşır yığımıza gizlice sokuyorsun. Ha!"

Ryke gözlerini devirir. "Bu benim iç çamaşırlarımla mı ilgili?" "Yani inkar etmiyorsun." *Çifte ha!*

"Bunu inkar etmiyorum," diye itiraf ediyor. "Artık bir iç çamaşırı fetişin mi var?" Ses tonu ciddi.

"Hayır..." Daha da kızarak söylüyorum.

Lo arkamda duruyor ve ellerini şakacı bir şekilde kulaklarıma bastırıyor. "*Fetiş* kelimesini söyleme, Connor'ı tahrik ediyor."

Ben gülümsüyorum ve Connor milyar dolarlık bir sırtış takınıyor. "Kelimeler benim en sevdiğim seks oyuncağım," diyor ve sonra karısına doğru yürüyor.

Derin bir nefes alıyorum, artık kendimi o anormal seks delisi canavar gibi hissetmiyorum.

Ryke bana başını salladı. "Olay nedir, Lily?" Özellikle Hale Co'da ona açıldığımdan beri bağımlılığımın daha fazla kısmını anlamaya çalışıyor, bu yüzden sadece açıklığa kavuşturmam doğru olur.

"İç çamaşırına dokundum." Burnumu kıvırdım. Bu yeterince iyi bir açıklama, değil mi?

Onun için tıklar. "O bir bez parçası, sikim değil."

Lütfen sakin hakkında konuşmayı kes, Ryke. Vücudum Brütüs'e, nihai ihanetçiye dönüşmeden önce gitmek isteyerek etrafımda dönüyorum. Lo'nun sert göğsüne doğru dönüyorum. Mükemmel. Burayı seviyorum.

Lo ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni kendine daha da yakınlaştırıyor. Daha *da* iyi.

"Neyi yanlış yaptım?" Ryke soruyor, sesinde endişe var.

Lo kuru bir sesle, "Belki de kız arkadaşımın önünde sikinden bahsetmemelisin," diyor.

Yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyorum. "Anladım."

Connor araya giriyor, "Emin misin Ryke? Bunlar gerçekten karmaşık talimatlardı. Onları senin için her zaman yazıya dökebilirim."

Loren Hale kozamdan başımı kaldırıp baktığımda Ryke'ın Connor'ı terslediğini görüyorum. Bir nefes daha verdim, bu küçük engeli aştığım için

mutluydum. Ben de verebilirdim

Ryke bir hafta daha sessiz kalmayı tercih etti. "Saçına ne... yaptın?" Rose aniden Daisy'yi ilk gören kişi olarak sorar. ve herkes sessizleşir.

LILY CALLOWAY

"Bana bakmayı kesin *lütfen*," diye anons ediyor Daisy tüm odaya. Tüm koltuklar kenara itilmiş, krem rengi halının üzerinde daire şeklinde duruyoruz. Saçları son on dakikadır spot ışıklarının üzerine çekmiş durumda. Dikkatimi dağıtacak bir şey olduğu için minnettarım. Plastik bebeğimi kucağıma alıyorum, Rose'un bebek kucaklama formunu dikkatle taklit etmeye çalışıyorum. Gğslerimin altında ter birikiyor, bu benim için yepyeni bir duygu. Hiç göğüs terlemesi için yeterince büyük göğüslerim olmamıştı.

Lo ona, bebeği kolunda kucakta, "Bunu yapmamak çok zor," diyor. "Sadece çok parlak. Neredeyse kr oluyorum."

Durması için yan tarafına dirsek attım. Normalde irkilerek alay ederdi ama Daisy'ye odaklanmıştı. İnliyor ve bir eliyle gözlerini kapatıyor. Bebeğini bileğinden nasıl tuttuğunu fark ediyorum, plastik gövdesi sallanıyor.

"Biliyorum, biliyorum. Bu gerçekten çok kötü," diyor Daisy.

Ryke bebeğini koltuk altına sıkıştırıyor. Kelimenin tam anlamıyla, bebeğin yüzünü oraya soktu. Sadece Rose, Ryke'ın yerleştirdiği yere dikkat ediyor gibi görünüyor, gözleri yavaşça iğne ucu kadar daralıyor. Daisy'nin saçlarını şakacı bir elle karıştırmakla meşgul. Bir nefes veriyor.

Orta uzunluktaki saçları *sarıya* boyanmış. Fosforlu kalem gibi. Bu konuda Lo'ya katılıyorum, çok parlak. Geçtiğimiz birkaç ay içinde Daisy saçlarını güneşin altındaki her renkle değiştirdi, bazıları rfle, bazıları tam boya işi, bazıları güzel, diğerleri irkin. Tüm bu süre boyunca değişimi coşku ve heyecanla karşıladı. Bu renk tonundan dolayı onu ilk kez gözle görülür bir şekilde zgn görüyorum.

"Ne renge boyamaya çalışıyordun?" Connor soruyor, bebeği Rose'dan biraz daha farklı bir şekilde kucaklanmış, kafası daha destekli. Bu ayrıntıya odaklanıyorum ve bebeğimi daha iyi bir konuma getiriyorum. Ryke'a bakıyorum.

Hâlâ bebeğini boğuyor.

"Sarışın," diye itiraf ediyor

Daisy.

"Sarıya dönmek mi istedin?" Rose kaşlarını çatarak soruyor, Daisy'nin bu

kadar çok boyamaya devam ederse saçlarına nasıl zarar verebileceğinden bahsetmiyor.

Ryke'in eli Daisy'nin sırtının küçük kısmına daha şefkatli bir şekilde indi, ama yüzü o tanıdık taş gibi sertleşti.

"Evet, bilmiyorum." Daisy pembe bir tulum giydirilmiş bebeğini kollarının altından daha sıkı kavırıyor. "Lütfen şu kalp masajı dersini yapalım."

"Buna sınıf diyemez miyiz?" Kollarım sinirden biraz titreyerek soruyorum. "Yeni mezun oldum ve derslerle aram pek iyi değildir." Ortalama bir insandan daha fazla üniversite dersinden çıkmıştım ama belki de Princeton'ı doğal olmayan bir şekilde zor olduğu için suçlayabilirim.

"Kalp masajı eğitimi o zaman," diye düzeltiyor Connor.

"Ryke çocuğunu çoktan boğdu," diye şaka yapıyor Lo, çemberimizin karşısındaki kardeşine başıyla selam vererek.

Ryke, mavi tulum içindeki bebeğini çukuruna sıkıştırdığını fark eder. Onu bir eliyle belinden tutuyor, tıpkı bir futbol topu gibi. "Neden bunu tekrar yapmak zorundayız ki?" Ryke, Daisy ve kendisini işaret ederek soruyor. "Zaten muhtemelen çocuğunuza bakmamıza izin vermeyeceksiniz."

Lo kardeşine, "Eğer onu *bu* şekilde tutmayı planlıyorsan, tutmayacağım," der.

Ryke bebeği tekrar ayarlıyor ve ben de Lo gibi bebeği kucağına alış şekline gülümsüyorum. İkisi de olabildiğince nazik davranıyor, işi daha ciddiye alıyorlar. Lo'nun Rose'a laf atacağını sanıyordum ama düşünceli davranıyor ve kucağında bir bebekle çok seksi görünüyor.

Ryke aniden, "Hiçbirinizin çocuğunu benimle bıraktığını düşünemiyorum," diye itiraf ediyor.

Connor gözlerini Ryke'a diyor ve göz göze geliyorlar. Connor ona, "Sana neler yapmana izin vereceğimi bilsen şaşırırdın," diyor.

Rose karşı çıkmıyor bile. Ryke'ın bebeği daha az özenle tuttuğuna dair zihnindeki görüntüyü silmeye çalışıyorum. Şimdi daha dikkatli davrandığına göre Maximoff'la bir sorunu yok gibi görünüyor.

Ryke, Lo'ya *bebeğinin yanında olmamı istemiyormuşsun* gibi görünüyor, *değil mi?*

"Bu senin seçimin, dostum," diyor Lo. "Çocuğumun hayatının bir parçası olmak istemiyorsun. Sorun değil." Sesindeki gerginlik sözleriyle uyuşmuyor.

Ryke kaşlarını çatıyor.

"Bildiğimi biliyorsun." "O zaman bu yüzden buradasın."

Daisy ayaklarının üzerinde zıplayarak bebeği göğsüne bastırıyor. "Bana ihtiyacın olduğunda bebek bakıcılığı yapmak isterim." Rose'a bakıyor.

"Kızına bakmama izin verirsin, değil mi?" Orantısız gülümsemesi odayı ısıldatıyor. Saçları yardımcı oluyor.

Daisy, Rose'un topuklarını öpmüş bile olabilir. Ablamızın yüzü gülüyor, bir başkasının kız çocuğu olacağı fikrine kapıldığı için çok mutlu. Şahsen ben Rose'un bir kızı olmasını çok isterim. Sadece onu mutlu görmek için. Sanırım hepimiz bunu istiyoruz. Lo hariç. Ona inat bir erkek çocuğu olmasını istiyor.

Rose'un Daisy'ye iltifatlar yağdırmasını bekliyorum ve *evet, elbette* sözlerini *izleyebilirsiniz*. Onun yerine, "Eğer geçersen." diyor.

Lo kısa bir kahkaha attı. "Bebeğinize dokunmak isteyen herkese yüz sayfalık bir anket mi doldurtacaksınız?"

"Belki." Connor Rose'u daha endişeli bir şekilde incelerken, Rose saçlarını omzunun bir tarafına doğru düzelterek ona yaklaşıyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da başıyla onaylıyor. İnek yıldızlarının kötü yanı: o kadar yüksektedirler ki, onlarla birlikte uzayda var olmadığınız sürece duymanız ya da görmeniz zordur.

Dünya'nın atmosferini bile aşacak kadar zeki değilim, bu yüzden sadece aşağıdan izlemeye çalışıyorum.

"Aslında senin için bir şeyim var Rose..." Lo diyor ki, yanımdan ayrılıyor. Bu iyi bir şey olamaz. Erkek bebeğini masanın üzerine koyuyor ve koridordaki dolaba yöneliyor.

"Mücevher kutusunda gelmiyorsa, sende kalabilir," diye tersliyor Rose.

"Bunu saklamayacağım." Lo birkaç saniye etrafı karıştırdıktan sonra yeşil, pembe ve mavi kâğıtlara sarılmış düz bir kutuyla geri dönüyor. Bu plana dahil olmadığım için şaşkın bir ifade takınıyorum. Lo bunu işten eve dönerken falan almış olmalı.

Rose renklere odaklanır. "Herkese bebek hediyesi yok demiştim." Bebek partisi istememişti. Zaten tüm o bebek eşyaları ve insanların karnına bakması onu bunaltırdı. Doğum tarihime yakın bir zamanda bir tane yapacağım ama büyük bir etkinlik falan değil. Sadece aile.

"İşte bu yüzden sana bir tane almaya karar verdim," diyor Lo ve yarım bir gülümsemeyle tamamlıyor. Ona doğru yürüyor ve kutuyu ona doğru itiyor.

Ona boş boş bakıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Hislerimiz karşılıklı," diyor ona. "Bana büyü yapmaya başlamadan önce aç şunu."

Lo yanıma dönerken o oflayıp pufluyor ve kağıdı yavaşça yırtıyor. Ben daha gerginim.

Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve ona fısıldadım, "Neden bana bundan bahsetmedin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. O kadar önemli bir şey gibi görünmüyordu."

Ama bunun onun için önemli olduğunu görebiliyorum. "Kağıdı yırtabilirsin," diyor Lo ona.

Rose ona bir bakış atar ve kutuyu özenle açmaya devam eder. Kapağı kaldırıp kâğıt mendili kenara fırçaladığında yüzü yumuşar ve dudakları aralanır.

Kaşlarımı daha da çatıyorum. "Ne oldu?"

Rose bir paket pastel yeşil tulum tutuyor ve en üsttekini gösteriyor: yeşil pamuğun her tarafına turuncu tekir kediler basılmış. Çok şirin ve-

"Unisex," diyor Lo. "Erkek çocuğunuz olursa diye." Kedilerin tıpkı Connor'ın bir süreliğine bakması için terapisti Frederick'e verdiği Sadie gibi olduğunu eklememi. Rose, Sadie'nin gittiği gün boyunca gözle görülür bir şekilde üzgündü, gözleri ağlıyormuş gibi kızarmıştı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldanıyor Rose, gözleri kumaşın üzerinde gezinirken.

"Teşekkürler Lo, çok tatlısın," diyor ona. "Sana sarılabıldım ama bu sabah paslanmış eklemlerimi yağlamadım."

Ters ters bakıyor ve tulumları özenle kutuya geri koyuyor. "Ve şimdi senden yine nefret ediyorum."

Lo alaycı bir şekilde kalbine dokunur. "Bu nefreti sonsuza dek besleyeceğim."

Boğazımı temizliyorum, tartışmanın çok ileri gitmediğinden emin oluyorum. Lo bakışlarını bana diyor ve bebeğini almadan önce elini kalçama sürüyor. Kucaklaşma omurgamdan aşağı şok dalgaları gönderiyor ve bana çok ama çok yakın duruyor.

Connor saatini kontrol ederek, "Başlamalıyız," diyor.

Rose sanki acıyormuş gibi bir elini beline koyuyor ama geri kalanımızla birlikte dik duruyor. Connor onu daha temkinli izliyor ama asla dikkatini çekmiyor.

"Peki senaryo nedir?" Lo, Connor'a sorar. "Bebek bir düğmeyle mi yoksa bir kuruşla mı boğuluyor?"

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Ne?"

Lo başımı okşuyor. "Rol yapıyorum, aşkım."

"Bizde taklit edilen şeylerin gerçek olduğunu kabul ettiğimizi sanıyordum." Farkında olmadan kendimize uğursuzluk mu getirdik?

"Senaryo yok," diye araya girdi Rose. "Bu kötü şans."

Connor *şanstan* bahsedilmesinden rahatsız olmuş gibi görünüyor ama Rose'u kızdırmıyor, çünkü büyük ihtimalle acı çekiyor. "Bunu oturarak yapabilirsin, sevgilim."

Başını sallıyor ve duvarın dibindeki Queen Anne'e yerleşiyor. Bebek kucağında rahatça dinleniyor.

Connor bize dönmeden önce uzun bir süre gözlerini ondan ayırmıyor. "Önce bebeğin bilincini kontrol etmelisiniz."

Kulağa zor geliyor. "Bunu nasıl yapacağız?" Bebeğim kesinlikle bilinçsiz, kesinlikle canlı değil.

"Bebeğe hafifçe vurun." Connor bebeğin omzuna ve ayağının altına vurarak gösterir. "Magdala. Magdala. Beni duyabiliyor musun?"

Rose oturduğu yerden alay ediyor. "Göbek adımdan nefret ettiğim için kurtuldum, çocuğumuzun adını Magdala koyalım diye değil."

"Rose Calloway Cobalt," Connor tam adını söylüyor, Magdala'yı atıp Calloway ile değiştiriyor. Tireleme yok. Connor'la evlendiğinden beri adı Cobalt. "Lo'nun dediği gibi, bu bir taklit. Sahte kızıma istediğim ismi verebilirim."

Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor ve ona devam etmesi için el sallıyor. "Lütfen, devam edin. Umarım sahte kızımız omzuna kusar."

Connor sırtıyor ve cevap vermek için ağzını açmadan önce konuşmayı yeniden yönlendiriyorum. "Eğitime geri dönüyoruz," diye anons ediyorum. Bu benim için çok önemli. Maximoff gelmeden önce bu bilgiyi gerçekten öğrenmek istiyorum. "Bebeğe dokunacağız ve adını söyleyeceğiz. Sonra ne olacak?"

"Bebek tepkisizse 911'i arayın. Sonra da onu sert ve düz bir zemine koyarsınız." Dairenin ortasındaki sehpayı işaret ediyor. "Ve kalp masajına başlarsınız." Connor bize adımları anlatıyor: parmaklarımızla otuz göğüs kompresyonu, hava yolunun açılması ve kurtarıcı nefeslerin verilmesi. Tüm bilgileri kafamdaki *önemli-asla unutma* klasörüne dolduruyorum.

Kalbim göğsümde gürültüyle atıyor. Tamam, bunu yapabilirim. İçimden başımı sallayarak kendime olan güvenimi biraz olsun artırıyorum. Yanlış bir şey yapana kadar kötü anne ilan edilemem. *Celebrity Crush* ve anketleri canı cehenneme.

Bir nefes veriyorum ve sonra Bert'in ayağına hafifçe vuruyorum. "Bert? Bert?" Diyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

"Bert?" Lo isim seçimime güldü.

Kaşlarım çatıldı. "Bebeğinizin adı ne?" Bert harika. O zaten bir kazanan. Bunu hissedebiliyorum.

Lo bebeğini kulağına götürüyor, sanki konuşmasını dinliyormuş gibi. Benimle dalga geçiyor ve ben de kendimi Lo'nun kemerinden bir parmağımı geçirip Bert'i tutarken buluyorum.

kolumun kıvrımında. "Biliyordum," diyor Lo başını sallayarak ve bebeğini tekrar aşağı indiriyor.

"Adı ne?" Şimdiden gülümsediğimi hissediyorum.

"Ernie," diyor ve kalbim kabarıyor. Sonra bebeğinin koluna dokunuyor. "Ernie, dostum? Beni duyabiliyor musun?"

Kapı çaldı ve ben korkuyla sıçradım. "Kim o?" diye sordum.

Herkes bugün kimseyi davet etmemiş gibi kafasını sallıyor.

Connor bebeğini masanın üzerine koyar ve kapıyı açmak için antrede kaybolur. Odada gergin bir sessizlik hakim. Hepimiz burada olduğumuza göre, dışarıdaki kişi büyük olasılıkla kötü bir haber getirmiştir. Yoksa neden uğrasınlar ki?

LILY CALLOWAY

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Connor'ın dediğini duydum. "Hayır, ben hallederim."

İkinci erkeksi sesi tanıyorum: Sam Stokes. Ve bir saniye içinde iki adam da oturma odasında beliriyor, Sam'in elinde Fizzle'ın logosu olan bir kutu var. Takım elbise giymiş, sanki bütün cumartesi öğleden sonra işteymiş gibi.

"Selam," diye selamlıyor ama bakışları Ryke'a takılıyor ve ona doğru yöneliyor. "Sevkiyat bugün geldi ve açılış hakkında daha sonra konuşmamız gerekecek." Kutuyu Ryke'ın ayaklarının dibine bırakıyor ve açmak için çömeliyor. Ryke'ın babamın kendisinden yardım istediğini söylediğini hatırlıyorum, ama o omuz silkip bunun gerçekleşmeyeceğini söylemişti.

Bu yüzden yüzü şaşkınlıktan kararmış.

Kendimi bebeğimin poposunu okşarken buluyorum, sanki Bert yaşıyormuş gibi. Kimsenin fark etmemesini umarak yanaklarım ısınıyor.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor mu?" Ryke Sam'e sorar. "Bu çok kötü bir fikir."

"Değil," diyor Sam, bantlanmış paketi yırtarak kesmeye çalışıyor. Konuşurken zorlanıyor. "Birçok odak grup çalışması yaptık ve siz ürünün yüzü olduğunuzda daha fazla insan ürüne ilgi gösterdi."

Ryke ona, "Birçok marka beni *bıraktı*," diye hatırlatıyor. "İmajım iyi değil ve herhangi bir içkiyi temsil etmemem gerekiyor." Huh. Babam yeni bir içki mi yaratıyor?

Sam kutuyla boğuşmayı bırakıp Ryke'a bakıyor. "Erkeksisin, atletiksin ve asla pes etmiyorsun, biz de bunu damgalıyoruz. Eğer yardım etmek istemiyorsan, tek yapman gereken bunu söylemek. Vaktimi boşa harcama."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye araya giriyor Daisy. "Benim için değil."

Sam Daisy'yi görür ve saçlarını görünce gözleri büyür. "Bu... yeni bir renk."

"Neon I'm-Going-to-Blind-You Yellow," diye ekliyor Lo. "Korkutucu olan, muhtemelen bir kızın onu taklit edecek olması."

Lo'ya bir daha dirsek atmadım. Daisy sadece Ryke'a odaklanmış durumda ve yüz ifadesini gayet iyi okuyabiliyorum. Bizimkilerle arasını

düzeltilmek istiyor.

ve bunu yapmasına engel olamıyor. Arka cebine uzanır ve bir İsviçre çakısı çıkarır. Sonra eğilir ve Sam için kutuyu keserek açar.

Geri çekilemeyecek kadar meraklı bir şekilde Lo'ya yaklaşıyorum ve Ryke içinde yarı saydam mavi sıvı olan ince plastik şişelerden birini kapıyor. Gümüş etiketi okuduğum anda anladım: *Ziff*. Altında da aroması yazıyor: *Blue Squall*.

Bu bir spor içeceği, PepsiCo'nun Gatorade'i ve Coca Cola'nın Powerade'ine rakip olabilecek türden. Bu, Fizzle'ın birçok kez başarısız olduğu bir alan ve sanırım Ryke'ın yüzü olduğu yeni bir spor içecekleri dizisi başlatabileceklerini umuyor.

"Ziff?" Ryke kaşlarını çatarak söylüyor.

"Fizz'in tersten okunuşu, iki f ile."

"Ben hallederim," diyor Ryke ve sonra şişenin kapağını açıyor. Yabanmersini aromalı olduğunu tahmin ediyorum, daha çok gece yarısı renginde. Hepimiz Ryke'ın şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum almasını izliyoruz. Anında pazusunu ağzına götürüyor, yüzü tiksintiyle buruşuyor.

Olamaz.

Lo bir kahkaha atıyor. "Yut şunu," diyor şakayla karışık, kendisi için bir şişe almak üzere kutuya uzanıyor. Bu sözler karşısında yüzüm kızarıyor.

Connor bir şişe bile topluyor. "Ryke içemediğine göre kötü olmalı."

"Ben denedim. Gayet iyi," diyor Sam.

Ryke sonunda sıvıyı yutuyor ve boğuluyormuş gibi bir nefes alıyor. "Bu lanet şey de ne?" Etikete bakıyor ve içindekileri okumaya başlıyor. "Tadı geyik safrası ve sidik gibi."

Connor kaşlarını çattı. "Daha önce sidiğin tadına bakmıştı." "Ve geyik safrası," diye ekliyor Lo yüzünü buruşturarak. "Lanet olası A, *siz ikiniz* deneyin."

Buna dahil olmadığım için memnunum. Tadı çiş gibi olan hiçbir şeyin yanına yaklaşmam. Hayır, teşekkür ederim.

Daisy topuklarının üzerinde sallanıyor. "Deneyeceğim." Tabii ki cesur kız kardeşim bunu yapar. Ryke ona kendi şişesini uzatıyor ve Lo ile Connor kendilerininkini içerken o da Ziff'i yudumluyor.

Daisy neredeyse anında tükürüyor ve parmaklarıyla dilini ovuşturuyor. "Ugh, bu kötü."

Connor ve Lo içkilerine hakim olabiliyorlar ama Lo'nun bir içkiye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim, alnı sıkıntıyla kırışıyor. Ona bir içki götürmek üzereydim.

Ama Rose ayağa kalkıyor ve yapacakmış gibi başını sallıyor. Daisy'nin kustuğu halının üzerindeki Mavi Squall parçasına bakmaya başladı bile.

"Üzgünüm Rose," diye sesleniyor Daisy arkasından.

"Temizleyebilirim..." "Sorun değil," diyor Rose, çoktan mutfakta kaybolmuş.

Lo kardeşine, "Yuttuğunu söylediğini sanıyordum," der. Aman Tanrım. Bu sefer göğsüne yumruk atıyorum, kaburgalarından uzağa. Pişman ve daha tedirgin görünüyor, muhtemelen *Daisy* hakkında olduğunu anladığı için.

Ryke bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve tereddütle Daisy'ye bakıyor, Daisy'nin gözleri kocaman. Bu, biz yanlarında değilken seks ve bizim hakkımızda konuştuklarının *açık bir* göstergesi. Bu da demek oluyor ki artık ben ve kız kardeşlerim de seks yaptığımızda kendimizi suçlu hissetmemeliyiz. Bu karar karşısında başımı sallıyorum.

Sam, "Bunların hiçbirini duymamış gibi davranacağım," diye mırıldanıyor. Ayağa kalkıyor ve Connor'a başını sallıyor. "O kadar da kötü değil."

"Ziff," diyor Connor, "o kadar da kötü değil. İç şunu." Burnumu kırıstırıyorum.

Evet, bu hiçbir şey sattırmaz.

Sam hayal kırıklığı içinde iç çeker ve kollarını kavuşturur. "Burada elim kolum bağlı. Tadı size o kadar güzel gelmese de, gemideki diğer aromalarımız arasında iyi bir sıralamaya sahip. Greg yakında Blue Squall ile lansman yapmak istiyor."

Bir an için hepimiz sessiz kaldık. Sonra Lo dedi ki, "Mountain Berry Fizz'i hatırlıyor musunuz?" Fizzle'ın tarihindeki kıyamet anlarından birini hatırlattı. MBF'yi çok çok iyi hatırlıyorum.

"Yapma," diyor Sam, avucunu Lo'ya doğru kaldırıp kapatıyor. "Mountain Berry Fizz nedir?" Ryke soruyor.

"Şimdiye kadar yaratılmış en kötü Fizzle aroması. Ağızda bıraktığı tat cam temizleyicisi gibiydi."

"Ya da çamaşır suyu," diyor Lo.

Çabucak başımı salladım. "Yudum yerleştikten sonraki korkunçluğu tahmin edemezdin." Sam'in gözleri yargılayıcı ya da meraklı bir şekilde etrafımda gezinirken Lo'ya sarıldığımı fark ediyorum ama çok da umurumda değil. "Üç ay sonra piyasadan çekildi."

Ryke için ışıklı ampul anı. "İşte bu yüzden hiç duymadım." Ziff şişesine bakar. "İçemediğim bir ürünün nasıl yüzü olabilir ki?"

Sam telefonunu kontrol ettikten sonra şöyle diyor: "Açılışta içmeniz gerekecek, hem de hiç sızlanmadan. Halka açık bir etkinlik düzenledik, burada Ziff içeceksiniz ve sonra tırmanacaksınız."

Ryke kollarını iki yana açıyor. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Greg ne olursa olsun şartları kabul edeceğini düşündü. Eğer onun saygısını kazanmak istiyorsan, bunu kabullenip yapmalısın."

Ryke diyor ki, "Tırmanmadan önce *su* içmeliyim. Yaklaşık bir litre."

"Olayı sonra konuşuruz," diyerek omuz silkiyor Sam ve kutuyu işaret ediyor. "İçkiye alışabilmeniz için bunu size bırakıyorum. Ben sizi yalnız bırakayım da..." Gözleri elimizdeki bebeklere takılıyor. "...her ne yapıyorsan."

Kimse ona bunun kalp masajı eğitimi olduğunu söylemiyor bile. Ve o ayrılırken Lo'ya fısıldıyorum, "Tadı gerçekten geyik safrası gibi mi?" Bu çamaşır suyundan daha anormal ve itici görünüyor.

"Hayır," diye fısıldıyor Lo. "Daha çok demir, metal tadı gibi. Ferahlatıcı değil."

Ağzım biraz düşüyor. Tadı biraz metal gibi olan kanı hayal ediyorum. Bu vampirler için bir güç içeceği. Mountain Berry Fizz 2.0'ın tekrarı. Kalbim Ryke için atıyor. Başarısız olması için ayarlanmış gibi hissediyorum.

Arkadaş sahibi olmanın en zor yanı bu, başka bir hayatın olması gerekenden daha karmaşık bir şekilde gelişmesini izlemek. Ve yardım edememek. Bunu düzeltecek sihirli büyülerim ya da aletlerim yok. Kimse demiyor ki, *garip Lily Calloway imdada yetişsin!*

Çok geldim. Ama bu benden başka kimseyi tatmin etmedi. Ve belki Lo.

Eğer süper gücüm seks ise, o zaman... onu kötüye kullandım. Sanırım bunca zaman sessiz, sinsî bir kötü adam olmuş olabilirim.

"Lil?" Lo nefes alıyor, dudakları kulağıma değiyor. Herkes bebeklerine geri döndü. "Neyin var?"

"Süper gücüm seks mi?" Ona soruyorum. Yüzü keskinleşiyor.

"Hayır."

"Emin misin?" Gözlerim yanıyor, duygularım kıpırdanıyor.

Beni göğsüne sarıyor. Karnımdaki şişlik önce ona çarpıyor ve bu kadar yakın olmak daha da zorlaşıyor. Uzun bir süre sonra fısıldıyor, "Seks senin kriptonitin."

Oh. "Bu beni zayıflatıyor," diye fark ettim.

"Ve bu seni insan yapıyor, Lil." Yanağımı ve sonra dudaklarımın dışını öpüyor ve sonra... dili benimkine doğru kayarken bedenim ona doğru çekiliyor. Daha da yakın olmak için can atıyorum ama *bunun yeterli olması gerektiğini tekrar tekrar söylüyorum.*

Öyle.

Zayıflığımın beni alt etmesine izin vermeyeceğim. Ya da aklımla oynamasına. Bu, bugün yenmekte olduğum günlük bir savaş.

LOREN HALE

Şu anki durum: Ryke Meadows'un (son toplantıda üç kişiye küfür etti) iş ortamında daha profesyonel davranması gerekiyor. 14 kişiden 6'sı seni seviyor. Tebrikler evlat. - Baba.

Connor'ın limuzini tıkanmış trafikte beklerken ben de herkesle birlikte grup mesajını okuyorum. Hepimiz Cobalt Diamonds'ın akşam yemeği partisi için New York'a gidiyoruz.

"İğneleme miydi o?" Lily, Ryke ile ilgili kısmı işaret ederek bana fısıldıyor.

"Kesinlikle." Bir sonraki mesaj aniden geliyor. Mesajları dörde böldüğünü fark ediyorum.

Lily Calloway'in (son toplantıda sadece iki kadınla konuştu ve bir bitkinin yanına saklandı) daha cana yakın olması gerekiyor. Çok utangaç. 14 kişiden 7'si seni seviyor. Üzgünüm, Lily. - Baba.

Rahatlamak için iç çekmek istiyorum ama endişe midemi düğümlüyor. Tahtaya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok. Şimdiye kadar on dördüyle de üçer kez karşılaştık ve kimin ilerleme kaydettiğini söyleyemiyorum.

Tek bildiğim Lily'nin bir aydan biraz fazla bir süre sonra doğacağı. Bir bebeğin üstüne bir de bu saçmalığı yüklemek beni yıpratmaya başladı. Ve herkesin hata yapmamı ve içmemi beklediği, sürekli beni izlediği paranoyasına kapılıyorum. Boynumda gergin bir sıcaklık toplanıyor ve sırtımı ovuyorum.

Belki de beni en çok rahatsız eden şey kendi vicdanımdır.

"Lütfen biri bana bu mesajları gönderebilir mi?" Rose sesinde daha az ateşle söylüyor. Limuzin yolculuğu boyunca ondan duyduğum ilk şey bu oldu. Pencereden dışarı bakıyor, muhtemelen geç kalmamıza neden olan her otomobile küfrediyordu.

"Yapabilirim," diyor Daisy, ekranına dokunarak. Rose'un telefonunun çaldığını duyuyorum, yanında oturan Connor'ınki de öyle.

"Hey, bak Ryke'ı yeniyorum," diyor Lily küçük bir gülümsemeyle.

"Lanet olası bir kişi tarafından. Bu kadar heyecanlanma." Buz kovaşından bir su şişesi alır ve Daisy'ye uzatır.

Bir sonraki mesajın gelmesini beklerken bacağım titriyor. Lil'in düz mor elbisesini çekiştirmesini izliyorum; kumaş Rose'un siyah elbisesi gibi karnını emmiyor ama yine de daha fazla ağırlık taşımaktan rahatsız.

Onu yanıma çekiyorum, bana yaslanmasına izin veriyorum ve o da topuklu ayakkabılarını çıkarıp gergin deri koltuğa kıvrılıyor.

Tüm telefonlarımız aynı anda ping atıyor.

Loren Hale'in (Hale Co. işlemleriyle ilgileniyor gibi görünüyordu ancak rehabilitasyon sorulduğunda son derece somurtkan görünüyordu) iletişim üzerinde çalışması gerekiyor. 14 kişiden 10'u seni seviyor. Aferin oğlum. - Baba

"İğneleyici değildi," diyor Lily usulca, gözlerinde endişe titreşerek.

Yine de iyi. Neredeyse tekrar nefes alabiliyorum. "Ben de bunu istiyorum Lil." Belki de sesim kararsız geliyor çünkü alt dudağını biraz daha dışarı iterek sevimli bir şekilde somurtuyor.

Ve sonra nefesi sığlaşır.

Tanrım. Ağzına çok fazla bakıyor olmalıyım. Kıpırdanıyor, yeniden ayarlanıyor ve koluna dokunuyorum, teni uyarılmaktan sıcak. *İyi olacak.* Çılgın seks dürtüsü ikinci üç aylık dönemdeki kadar yüksek değil ama hâlâ bir seks bağımlısı.

"Birlikte çalışmak buraya kadarmış," diyor Ryke nefes nefese yanımda. Ama kızlar seçilmezse, sonuç istediğim gibi olur. Sonunda bu pozisyonu sadece birimiz kazanabilirdi. Birlikte çalışmak sadece onların kaybedeceği anlamına geliyordu.

"Olması gereken bu," diye hatırlatıyorum hepsine.

Ryke tekrar tekrar başını sallar. "Yapamazsın..." diye devam ediyor ve çenesi sertleşiyor.

Kızgınlık içimi kemiriyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bununla başa çıkamaz mıyım?" Sessiz kalıyor, aslında söyleyeceği şeyin bu olduğunu kabul ediyor.

"Öyle mi? Belki de yapamam, Ryke." Bacağım daha çok zıplıyor. "Ama belki *yapabilirim*. En azından denemem için bana bir şans verilmeli." Daha iyi olmak istiyorum. Tanrım, her şeyden çok. Onun gibi olmak istiyorum.

Ryke bana küfür etmemeye çalışarak kontrollü bir sesle, "Son nüksetmenden bu yana tam bir yıl bile geçmedi," diyor. "Ayık koçun olarak ama daha çok kardeşin olarak *endişeleniyorum*."

Lily kolunu belime doluyor, kaslarım deli gibi geriliyor. "Her neyse..." Özellikle telefonlarımız tekrar çaldığında, onu orada bırakıyorum.

Metni kontrol ediyorum.

Daisy Calloway'in (girişken ve iyi konuşan, çok ilgi çekici) grup konuşmaları sırasında kıpırdanmayı bırakması gerekiyor. 14 kişiden 12'si seni seviyor. İyi iş, Daisy. - Baba

Midem bulanıyor ve Ryke ile yaptığım küçük kavga artık önemsiz görünüyor.

Ryke telefonunu kucağına bırakıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. "Lanet olsun..." Daha fazla küfür mırıldanıyor ve Daisy'nin metinlere dikkat bile etmediğini fark ediyorum.

"İyi misin Rose?" diye sorar kız kardeşine.

Rose acı çekiyormuş gibi burnunun kenarını sıkıyor, Connor da omuzlarını ovup kulağına bir şeyler fısıldıyor. İkisi de tek kelime etmiyor.

Daisy'ye "Muhtemelen ağlamak üzeredir çünkü hayatının sona ermek üzere olduğunu biliyordur" dedim. Dramatik, özellikle de benim için, ama belki bu kızın aklını başına getirir.

"Hepinizin yapmayı sevdiği şeyler var," diyor Daisy. Artık platin sarısı olan ve bana bir uzaylıyı andıran saçlarını örüyor. "Ben sizin gibi hiçbir şeyden vazgeçmiyorum."

"Bu saçmalık," diyorum. "Hale Co'nun CEO'su olarak hiçbir şeyden vazgeçmiyorum. Halway Comics'in sahibi olmaya devam edeceğim." Sadece iki kat daha fazla sorumluluğum olacak.

On dokuz yaşında, on dört yaşında mankenliğe başladı. Bu kız hayatı boyunca benden daha çok çalıştı. Gerçek bu.

Ryke ekliyor, "Bir şeyden vazgeçiyorsun, tatlım. Sevebileceğin bir şeyi feda ediyorsun. Bir gün onu bulacaksın. Hale Co. senin yükün değil ve eğer onu alırsan ben hasta olacağım."

Daisy suyunu yudumluyor, bunu düşünüyor. Biz ondan daha büyüğüz. Ve sanırım şu anda bunu hissediyor. Kamburunu çıkarıyor, yeşil gözleri aramızda geziniyor ve sonra Ryke'ın üzerine düşüyor. "Kimin CEO olmasını tercih edersin, benim mi Lo'nun mu?"

"İkisi de değil," diyor hemen.

"Bu bir seçim değil."

Şimdi hasta görünüyor. Sanki kusacakmış gibi. Ve her senaryoyu düşünürken yüzünün acıyla burkulmasını izliyorum. Beyaz gömleğimin yakasını çekiştiriyorum, takım elbise ceketim üstümde sıcak duruyor.

"Daisy, eğer bu ikimizin arasındaysa, *benim* almamı istiyor," diye araya giriyorum. Beni desteklemesi, bana inanması ve Daisy'ye daha büyük bir neden vermesi gerekiyor

uzaklaşmak için.

"Ben öyle bir şey demedim," diye karşılık veriyor.

Lanet olsun, Ryke. Dişlerimi gıcırdatıyorum, ellerim titriyor ve o da önlenemez titremeyi yakalıyor. *İçmeyeceğim.* Kelimeler boğazımı tırmalıyor, her hecesini haykıracakmışım gibi dışarı çıkmak için kaşınıyor. Ama bu sadece bir dürtü, bir düşünce olarak kalıyor ve onun yerine cümleyi yüzüme takıyorum.

"Rose?" Lily endişeyle sesini yükseltiyor. Başım gözleri kapalı, yanaklarının rengi kaçmış Rose'a doğru savruluyor.

"Ben iyiyim," diyor yapmacık bir sesle. Ama neredeyse kambur duruyordu ve Connor'ın eli omzunda sıkılaştı. "Bunlar yanlış kasılmalar."

Yüce İsa. "Şu anda kasılmaların mı var?" Bunca zamandır mı?

"*Sahteler,*" diye vurguluyor, kelimeyi hırıldayarak söylüyor ve bana en şeytani bakışını atmak için gözlerini açıyor. Uzun bir nefes üflüyor. "Doğum tarihime üç hafta daha var. Çok erken."

Şimdi Connor'ın onun hareketlerini nasıl incelediğini, bakışlarının vücudunda nasıl dolaştığını fark ediyorum.

"Orospu çocuğu..." Deri koltuğun kenarını kavırıyor ve pencereye bakıyor. "Şimdiye kadar varmış olmalıydık."

"Acı çekiyorsun ve *hâlâ* akşam yemeğine geç kalmaktan mı endişe ediyorsun?" Sanki deliymiş gibi sordum. Öyle zaten. Yüzde yüz delilik. İzliyorum.

Lily, kız kardeşini sakinleştirmek için benim yorumumu es geçerek Rose'a, "Hâlâ trafikte sıkışıp kaldık," diyor. "Biraz suya ihtiyacın var mı?"

Rose birkaç kez başını sallıyor. Bunun sahte doğum olup olmadığını gerçekten anlayamıyorum. Hiçbirimizin daha önce ikinci kez baba ya da anne olma deneyimi yok.

Connor'ın belki de Haziran sıcağından dolayı takım elbise ceketini silkmesini izliyorum. Eğilip limuzinin özel ekranından şoförle konuşmaya çalışıyorum. "Gilligan, klimayı kapatabilir misin?" diye sordum. "Burası kaynıyor." Neredeyse anında havalandırma deliklerinden serin bir hava üflüyor.

"Rose," diyor Connor, her zamanki gibi vurdumduymaz bir tavırla, "bacaklarını benim için koltuğa koy."

Şu anda neredeyse iki büküm olmuş durumda, parçalanmış dizlerini tutuyor. Kahretsin. "Daha çok erken..." Sesi acıyla kesiliyor.

Connor, Rose'un itaat etmesini beklemiyor. Bacaklarından tutuyor ve onu döndürüyor, böylece oturduğumuz yere bitişik, gerilmiş limuzin koltuğuna uzanıyor. Nabzım hızla atıyor. Böyle bir şey olamaz.

"Suyu gelmedi" diye belirttim. *Şu anda böyle bir şey olmuyor.*

Daisy Rose'un arkasına geçip başını kucağına koyuyor ve Rose'un terli saçlarını alnından siliyor. "Muhtemelen yalancı doğumdur," diyor Daisy.

Lily gözlerini kocaman açmış, ağzı bir karış açık, yanındaki yerinden kıpırdamadan duruyor. Connor hiçbir şey söylemediğinde, duygularını gizlediğinde ve bizi tahmin etmeye bıraktığında daha da sinir bozucu oluyor.

Bacaklarını açabilmesi için Rose'un ayaklarından birini kalçasına dayıyor. Sonra belini ve alt yarısını takım elbisesinin ceketıyla örtüyor, belki de iç çamaşırını çıkarabilmek için.

Ryke ve ben aynı anda camdan trafiği inceliyoruz. Önümüzdeki kaza henüz temizlenmemiş olmalı çünkü hâlâ zar zor ilerliyoruz.

"Connor," diye bağılıyor Rose acı içinde, yüzü acıyla dolu. Onu hiç böyle görmemiştim.

Connor'ın duygularına açılan kapı sonunda kırılıyor ve mavi gözlerinde bir anlık endişe görüyorum. Uzanıyor, elini sıkıca tutuyor ve sonra bacaklarının arasına bakıyor. Bir avucunu bükülmüş dizinin üzerinde tutuyor. "911'i arayacak birine ihtiyacım var" diyor bize.

Rose bu konuda şikayet etmiyor ya da mücadele etmiyor bile, bu da şu anda çok acı çektiği anlamına geliyor.

"Buldu," diyor Ryke ve cep telefonundaki numarayı çeviriyor. O operatörle konuşmaya başlarken ben de Connor'la konuşuyorum.

"Suyu gelmedi," diye tekrar söylüyorum. "Bunun anlamı şu olmalı-"

Rose çığlık atar, korkunç, kan donduran bir çığlık gibi. Connor sanki Rose'un hayatını ellerinde tutuyormuş gibi onu sıkıca kavrar. Korkunç düşünce: öyle olabilir.

Lily titriyor ve ben onu göğsüme daha sıkı sarıyorum, kollarımı vücuduna doluyorum ve ellerimi karnının üzerine koyuyorum.

"Ben... epidural istiyorum," diyor Rose, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. Connor onun dizini ovuyor ve elini sıkıyor. "Bunun için çok geç olduğunu ikimiz de biliyoruz. Muhtemelen bu sabah duşta suyun geldi..." O

saatini kontrol eder. "Altı civarındaydı ve sen bunun farkında değildin."

Aklıma geldi. On dört saattir doğum yapıyordu. Şu ana kadar her küçük ağrının gerçek olmadığını düşünüyordum.

Rose daha da doğrulup Daisy'nin göğsüne yaslanıyor ve bacaklarını tutuyor. "Connor..." Sesindeki korku limuzinin içinde çınlıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Başparmağıyla onun gözyaşlarını silerek yüzünü kavırıyor. "Sana ya da çocuğumuza bir şey olmasına izin vermeyeceğim. İyi olacaksın." Kısmen kendini ikna ettiğini söyleyebilirim.

O tanıdığım en zeki insan ama zekanın da bir sınırı var. Birini izliyormuşum gibi hissediyorum.

Rose başını Connor'a doğru sallamaya başlayınca Connor'ın parmakları onu sıkıca tutuyor ve durmasını sağlıyor.

"Rose," diyor yumuşak bir sesle, "vücudun bu bebeği doğurmaya hazır. Ve eğer kendini bırakırsan, zihnin de sana yetiştirecektir, sevgilim."

"Korkuyorum," diye ağlıyor ve gözyaşlarıyla adamın elini ıslatıyor.

Connor duygularını daha fazla bastırırken gözleri kızarıyor. "Seni bırakmayacağım." Limuzin sessizdir, Ryke telefonu çoktan kapatmıştır. Rose'un alnı bir başka kasılma başladığında kırışır. Gözlerini kapatıyor ve Connor karısına dönmeden önce bacaklarının arasına bakıyor.

Ve ona soruyor: "On dört yaşındayken sana söylediğim ilk şey neydi?"

Tekrar çığlık atacak gibi oluyor ama Connor'ın sözlerine odaklandığı için ses boğazında düğümleniyor. "Sen... beni mi sorguluyorsun?"

"Evet," diye itiraf ediyor. Neredeyse ne kadar genişlediğini sormak istiyorum ama sonra bunu hayal etmek bile istemiyorum. Doktor olmasa bile Connor'ın bunu anlayabileceğini tahmin ediyorum. Yeterince zeki.

Bir çığlığı bastırıyor ve eğitimli bir nefes veriyor. Rose cevap verirken gözlerini açar: "En büyük rakibin olduğumu söylemiştin."

"Ve şimdi," diye fısıldıyor, "sen benim en büyük müttefikimsin." Bir eli kızın dizinde, "İtmene ihtiyacım var" diyor.

Bu gerçekten oluyor.

Connor'ın limuzininin
arkasında. Rose'un bir bebeği
olacak.

Rose itişip kakışırken dudaklarımı ovuşturuyorum, dili Ryke'inki kadar iğrenç. Bir dakika içinde hepimizi öldürmekle tehdit etti ve hemen hemen her şeyden nefret ettiğini ilan etti.

Daisy, Rose'un nemli saçlarını yüzünden çeker. "Harika gidiyorsun Rose," diye onu alkışlıyor.

Çenemi kapalı tutmaya özen gösteriyorum, daha çok bebek geldiğinde ambulans gelmezse ne olacağından endişeleniyorum. Ya da bebek nefes almazsa. Ya da Rose'da başka komplikasyonlar olursa. Ters gidebilecek çok fazla şey var.

"Gömleğini bana ver," diyor Connor, sesi ısrarcıydı. Takım elbisemin ceketini çıkarıp gömleğimin düğmelerini açıyorum. Ona uzatıyorum ve sonra Lily'ye bakıyorum.

Hala sessizlik içinde sersemlemiş durumda ve belki o da hamile olmasaydı, daha az korkmuş ve daha cesaretlendirici olurdu. Bence çoğumuz dehşete düşmüş durumdayız.

"Bir kez daha it," diyor Connor, elleri takım elbise ceketinin altında kaybolmuş, kızın kucağında.

Rose bitkin görünüyor, göz kapakları ağırlaşmış. "Connor... bu çok fazla..." "Rose, *Rose*, gözlerini açık tut." Demeden önce onun vücudunu kontrol eder,

"Zihinsel olarak her şeyi yapabilirsin, bunu bile."

Rose nefesini tutuyor ve sonra Lily aniden o halinden sıyrılıyor. Titreyen ve terleyen Rose'un elini tutmak için kolunu uzatıyor ve Rose kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştığı anda her ikisi için de her şey bitiyor. İkisi de hüngür hüngür ağlamaya başlıyor ve Rose son bir kez daha ıkmak için başını tekrar tekrar sallıyor.

Ryke başını çeviriyor, bunu izleyemiyor. Elim titriyor ve yumruk haline getiriyorum. Ben de gözlerimi Connor ve Rose'dan ayıramıyorum. Bir araya gelmiş iki insanın kendileri için çok büyük görünen bir durumla yüzleştğini görmek zor. Herkesi sakat bırakabilecek sonuçlarla. Ve yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Rose sanki biri göğsüne bıçak saplıyormuş gibi çığlık atıyor. Tiz. Acı dolu çığlıklar.

Kulaklarım kabarıyor ve Ryke ellerini başının üzerine koyuyor. Gözlerimi ovuşturmak, kapatmak, yakamı çekiştirmek üzereyim. Zihnimi dağıtacak bir şey.

Ama sonra Rose'un çığlıklarını tiz bir bebek feryadı takip eder.

Çocuğu henüz göremiyorum. İçgüdüsel olarak Connor'ın tepkisine bakıyorum. Ve gözlerinden gerçek yaşlar aktığını fark etmem bir anımı alıyor.

Onu hiç ağlarken görmedim.

Yakınından bile geçmiyor ve şu anda duygularını gizleyen bir maske yok. İçimi saf ve çiğ bir şeyle dolduruyor. Nefes almak bile zor.

Rose, Daisy'nin üzerine yığılır ama gözleri gergin bir nokta gibi kocasının üzerinde kalır. "O iyi mi?" diye soruyor yorgunca, çenesi titreyerek.

Bir erkek çocuğu olacağını düşünüyor. Belki de bunca zamandır inandığı şey buydu, ama şu anda bunu sorun etmeyeceğini görebiliyorum. Onu Connor'dan almak için kollarını uzatıyor.

Ve sonra Connor küçük bebeği kaldırır, elleri ve bacakları küçüktür ama hareket etmektedir ve canlıdır. Ağlamaları biraz yumuşamıştı. "Söyleyebileceğim kadarıyla o mükemmel." Kız.

Rose kızını aldı.

Connor bebeği Rose'un göğsüne yatırır ve bebek tiz bir ses çıkarır, ağlama değildir ama annesine yakın olmaktan memnun olduğu anlaşılır. Karısının alnından öpüyor. "Kendini kötü hissedersen bana söyle," diyor usulca.

Rose bir kez başını sallar, hareketi tekrarlayamayacak kadar yorgundur.

"Onu göğsünde tutmalısın, böylece ambulans gelene kadar ateşi seninkiyle eşleşebilir." Sıcak kalmasını sağlamak için düğmeli kazağına bebeklerinin etrafına doluyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor Rose bebeğe usulca. "Sen küçük bir gremlinsin, değil mi?" Daha fazla gözyaşı dökülürken Rose gülümsüyor. "*Benim* küçük gremlinim." Rose onun eline dokunduğunda, bebeğin küçük parmakları Rose'un serçe parmağının etrafına dolanıyor. Tanrım.

Gözlerimi siliyorum ve uzaktan bize doğru yaklaşan siren seslerini duyabiliyorum. Uzanıp Connor'ın omzunu okşuyorum. Söyleyecek sözüm yok. Bakışlarını Rose ve çocuğundan ayırıp benimkiyle buluşuyor ve bana fısıldıyor: "Bu hayatımın en güzel ve en korkunç günü." Zorlu bir nefes alıyor, kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmış.

"Çılgınca olan şeyi bilmek ister misin?" Ben de ona cevap verdim.

"Söyleyebilirim."

Connor zayıf bir gülümsemeyle gülüyor, hâlâ daha önce hiç hissetmediği şeylerin üstesinden geliyor. Gözlerini kırptırıyor ve o gözyaşları dökülüyor.

Hiçbirimizin insan hayatının bu kadar güçlü olacağını hayal ettiğini sanmıyorum. Ben bunu hep kötü bir şey olarak düşünmüşümdür - bir çocuğu acı, sefalet ve kalp ağrısıyla dolu bir dünyaya getirmek. Ne anlamı var ki?

Ve buna kelimelerle cevap veremem. Mesele, damarlarımda dolaşan ve kemiklerimi kavrayan her duygunun içinde. Evreni tek bir yere indirgeyen ve zamanı bir milisaniyeye kadar yavaşlatan bir şey. İfade edilemeyecek kadar derin.

Ryke pencereden dışarı bakıyor. "Ambulans az önce acil durum şeridine park etti."

Her şey yoluna girecek. Şubat ayında, yatta, bir gece Connor'la güvertede durduğumu hatırlıyorum. Paylaştığımız bir konuşma beni yıkmıştı.

Ona dedim ki, "Mükemmel olduğunu, mükemmel bir çocuk yetiştireceğini ve mükemmel bir hayatın olacağını düşündüğünü biliyorum.

Ama senin bir paran var mı-

En ufak bir parçasından bile mi korkuyorsun?" Ağzını açmadan sözünü kestim, "Ve bana saçmalama Connor. *Lütfen*."

Connor, "Korkmuyorum," demeden önce düşünceli bir şekilde dudaklarını yaladı.

Duymak istediğim şey bu değildi. Bir kahkaha attım, arkamı dönüp onu terk etmek üzereydim.

Ama omzumu yakaladı ve beni orada tuttu.

"Ben de henüz bitirmedim." Beni bir anda rahatlatan derin, sakın bir dinginlik taşıyordu. Ve ekledi: "Korkmuyorum çünkü senin korktuğun geleceği kabul ettim."

"İngilizce," diye tersledim.

"Ben mükemmel değilim." Büyüyen gülümsemem karşısında başını salladı. "Bunu söylediğimi Rose'a ya da Ryke'a söyleme."

"Anlaştık," diye başımı salladım. Sadece Lily'ye söyledim.

"Çocuklarımla mükemmel olacağına inanmıyorum, Lo." "Koşulların onları değiştireceğini, şekillendireceğini anlıyorum. Benim öngörülemez hatalarım bile onları incitebilir. Ve mükemmel olmayabilirler ama kararlı olacaklar." Durakladı. "Ve sizinkiler de öyle olacak."

Kararlı. Kendimi asla öyle tanımlamayacağım bir kelime. Güvenilir. Sadık. Değişkenler dünyasında bir sabit.

Kendi çocuğumun da böyle olması için ölürüm.

Bu doğum beni daha çok korkutmalıydı, Maximoff geldiğinde. Ama artık bu korkularla boğuşmuyorum. Bu mükemmel olmayan çocuğu istiyorum. Kusurları ve her şeyiyle.

Çünkü o benim vermem gereken bir hayat. Çünkü o Lily'nin bir parçası. Ve çünkü o benim oğlum.

LILY CALLOWAY

Gecenin köründe, kolları beni sımsıkı sararken sırtımı Lo'ya dayamış, tamamen uyanığım. Onu uykusundan uyandırmamaya dikkat ederek tamamen hareketsiz kalıyorum. Düşüncelerim bir hafta önce limuzinde olanları tekrarlamayı bırakmıyor.

Duş sırasında temkinli davranıyorum, suyumun ne zaman geldiğini anlamak için içeri girip çıkıyorum. Hastane dışında bir yerde bebek sahibi olmayı kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Beklenmedik durumlara hazırlıklı değilim ve belki de anne olmak böyle bir şeydir. Hayattaki tüm beklenmedik şeylerle başa çıkabilmek.

Kollarım soğuktan diken diken oldu. Buna hazır değilim. Rose'un ilk bebeğini doğurması tüm korkularımı arttırdı. Ve ben bir duraklatma düğmesine basamıyorum. Daha fazla zaman kazanmak için geri saramıyorum.

Sadece bir ucu olan bu parkurda sıkışıp kaldım.

Ağlamalar kapalı kapımızdan, koridorun sonundaki kreşten süzülüyor. Bu gece ikinci kez oluyor. Lo'nun arkamda kaydığını duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Uyanık olduğumu bilmemeli. Endişelenecektir. Ben de onun endişelenmesinden endişelenirim. İki kişi için çok fazla endişe.

"Lil... ne zamandır ayaktasın?"

Hareket etmiyorum.

"Nefesini tutuyorsun, aşkım."

"Oh..." Mırıldanıyorum.

Gözlerimi açtım. Yenildim ama Loren Hale'e yenilmeyi başkasına yenilmeye tercih ederim. Koridorun ışığı titriyor, kapının altındaki aralıktan gölgeler görüyorum ve ayak sesleri duyuyorum.

Lo'nun elleri karanlıkta benimkileri buluyor ve parmaklarımızı güçlü bir tutuşla birbirine bağlıyor. Kapının altındaki lamba ışığına sabitleniyorum ve gözlerim yumuşak ve aralıksız arasında değişen bebek ağlamalarına uyum sağlıyor. Birkaç hafta içinde Maximoff olacak. Ya onu sakinleştiremezsem? Ya hiç durmadan ağlarsa?

Ya benden nefret ederse? Sonra da herkesin inandığı gibi berbat bir anne olursam.

"Lil," diye fısıldıyor Lo, "titriyorsun." Vücudunu yastığın üzerine koyuyor ve kolumu ovuyor. "Üşümüşsün..."

Sırt üstü yatıyorum ve o bana bakıyor. Kapıdan uzaklaşıp ellerimle gözlerimi kapatıyorum. Alnındaki endişeli kırıksıklıkları ya da beni ağlarken izlerken kehribar rengi gözlerindeki acıyı görmek istemiyorum.

Nefes alarak, "Kötü bir anne olmak istemiyorum." diyorum.

Elimi yanağımdan çekti. "Korkmak sorun değil."

Yüksek sesle burnumu çekiyorum ve onun gözlerinde, gözlerinin içinde yeşeren güvende boğulmaya çalışıyorum. "Keşke kendimi daha hazır hissedebilseydim... hazır."

"Bu seni daha iyi hissettirecek mi?" diye sorar.

Elimin tersiyle burnumu ovuyorum. "Evet. Sanırım öyle."

Bunun üzerine oturur ve bacaklarını yataktan sarkıtır. O ayağa kalkarken yatak onun yokluğunda dalgalanıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve onun odanın içinde dolaşıp yatağın benim tarafımda durmasını izliyorum. Çömeliyor, böylece yüz yüze geliyoruz.

"Lily Calloway," tam adımlı sanki hayatında duyduğu en güzel şeymiş gibi söylüyor, "limuzin bebek için hazırlanmanın bir yolu yok." Bunun üzerine gülümsüyor ve ben acı dolu bir iniltiyle neredeyse yastığıma dönüyorum. Gerçeklik çok soğuk.

Yüzüm ona dönük kalsın diye elini omzuma koyuyor. "Ama kendine inanabilirsin."

"Yaptım... Eskiden yapardım," diyorum ona. Rose doğum yapmadan önce hazır olduğuma emindim. Şimdi kendimi ikna etmek daha zor.

"Bunu değiştireceğiz." Ayağa kalktı ve elini bana uzattı.

Kaşlarımı çatıyorum ve yavaşça doğruluyorum. "Nereye gidiyoruz?" Gözlerim saate kayıyor. Saat sabahın ikisi.

"Bir yolculuğa çıkıyoruz."

Lekli yanaklarımı siliyorum. "Hogwarts'a mı?" Umutla soruyorum.

Odamızın karanlığında daha net bir şekilde gülümsüyor. "Korkularını kovmaya çalışıyoruz. Hogwarts'ta Ölüm Yiyenler ve Ruh Emiciler var."

"Evet, ama o zaman Harry okuldaydı," diye fısıldıyorum gece olduğu için. "O zamandan beri oldukça mutlu bir yer haline geldiğini düşünmek istiyorum."

"Ben de." Parmaklarını sallıyor, hâlâ elini tutmamı istiyor. "Hogwarts'a başka bir gece gideriz." Bana büyücü olmadığımızı, sihirli olmadığımızı hatırlatmıyor. Neredeyse daha fazla gözyaşı dökmeme neden olacak.

"Söz mü?" Elini tutuyorum ve o da ayağa kalkmama yardım ediyor. Bebeğimin iri yumrularıyla kendimi her zamankinden daha ağır ve yuvarlak hissediyorum.

"Söz veriyorum." Burnumun üstünü öpüyor ve beni koridora çıkarıyor. Çocuk odasından gelen ağlama sesleri kesilmişti ama kapı aralıktı. Oraya doğru yürüyoruz ve sonra içeri bakıyorum.

Lacivert pijama pantolonlu Connor, soluk pembe tulumlu küçük bebeği kucağına almış, biberonla besliyor. Biraz erken doğmuş olsa da, doktorlar iki kilo iki onsluk bebeğin son derece sağlıklı olduğunu söylediler. Rose'u hastanede de kontrol ettiler ve bir onur öğrencisi gibi tüm testleri geçti. Vücudu onu hayal kırıklığına uğratmadı. Ama benimki bana daha önce de pek çok kez ihanet etmişti.

Manşetler için de endişeleniyorum. Sadece magazin gazeteleri değil, normal haber kanalları bile Rose'un limuzinde doğum yaptığı ve Connor'ın bebeği dünyaya getirdiği haberini yayınladı. Aradan bir hafta geçti ve medya hala sakinleşmedi.

Dünyanın büyük bir çoğunluğunun Maximoff'un doğumuyla ilgili haberleri izleyeceğini ve bekleyeceğini düşünmek korkutucu. Bazen, sırf güzel bir hikaye, iyi bir eğlence olsun diye sonradan büyük bir hata yapacağımı mı umuyorlar diye merak ediyorum.

Bir kez olsun, hiçbir karışıklık, hiçbir hız tümseği istemiyorum. Huzurlu bir şey. Ve mutlu.

Belki de sadece bir rüyadır.

Connor'ı izliyorum, belki Rose hariç başka bir insana bu kadar aşık olduğunu hiç görmemiştim. Ama kızına farklı bir bakış atıyor, *senin için her şeyi yaparım* diyen bir bakış. Rose'a hastanede kayıtlar için bebeğin adını sorduklarında tereddüt bile etmediğini hatırlıyorum. Bir isim seçmesi çok uzun sürmüştü ama o anda kalbinin sesini dinledi.

Jane.

En sevdiği Charlotte Brontë romanından seçilmiş.

Lo beni nazıkçe prensesin çocuk odasına çekiyor, sessiz. Ne planladığından emin değilim, ama kalbim ön sıraya oturdu ve kasılmaya ve yarışmaya karar verdi.

"Lo," diye fısıldadım.

Connor çoktan arkasını döndü, varlığımıza şaşırmamıştı. Acaba nefes alışımızı ya da ayaklarımızın döşemeye vuruşunu duyuyor muydu?

Biberonundan emerken Jane'in çarpıcı mavi gözleri alnıma odaklanıyor. Onu kucağıma almaktan korkmuyorum. Rose Jane'i sahiplenmiyordu ve bu kısmen çok yorgun olmasından kaynaklanıyordu. Geçtiğimiz hafta hepimizin kızını kucağıma almamıza izin verdi.

Lo beni pelüş krem rengi sallanan sandalyeye götürüyor ve Connor'ın yanına yanaşıp fısıldaşıyor. Dudaklarını okumaya çalışıyorum, ama tek tanıyabildiğim isimim, yardımcı olmuyor.

Tekrar döndüklerinde Connor gözlerini bana dikeyyor ve yaklaşıyor. Dikkatim babasının kollarında mutlu görünen bebek Jane'e yöneliyor.

"Çok tatlı," diye fısıldıyorum ona.

"Neden şişenin kalanını ona vermiyorsun?"

"Ne..." Nabzım tekrar hızlanıyor ve Lo kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Bu onun büyük fikri miydi? Şimdi çok daha fazla panikledim.

"Ona zarar vermeyeceksin," diyor Connor, aniden Jane'i kollarıma yatırmak üzereyken.

"Hayır, bekle," diyorum çabucak. Alarmımı dinlemek için yarı yolda duruyor. "Ya onu düşürürsem? Ya da onu boğarsam? Ya ağlarsa? Rose bundan hoşlanmaz."

Connor'ın dudakları eğlenerek gülümsüyor. Bu eğlendirici değil. Bu biraz korkutucu bir şey. "Onu düşürmeyeceksin. Onu boğmayacaksın. Ve eğer ağlarsa, sadece salla onu. Ben buradayım, Lily."

"Ya Rose?"

"Seni seviyor," diye bitiriyor Connor. "Ve bunu Maximoff'la yapma konusundaki korkularını hafifletmekten büyük mutluluk duyacaktır. Harika olacaksın." İtiraz edemedim Jane kollarıma girdi.

O kadar küçük ki. Biberonu emerken küçük parmakları kıpırdıyor ve sallanıyor. Connor benden uzaklaşırken neredeyse hiç ses çıkarmıyor.

Düşündüğüm kadar korkunç değilmiş. Nefes veriyorum, biraz sinir atıyorum. Şişeyi eğiyorum ve Jane'in içindekileri içmesine izin veriyorum.

Rose ile bir süre önce emzirme konusunu tartışmıştık ve hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde mama kullanma konusunda kararlıydı. Kendisi anaç, dokunaklı bir insan değil, bu yüzden emzirmekten diğer kadınlar gibi keyif almaması mantıklı. Başka nedenlerden dolayı, emzirmenin sağlık açısından faydaları olsa bile ben de mamayı tercih ederdim.

Ancak halkın bunu öğrenmesi halinde oluşacak alay ve tepkiden endişe ediyorum. Manşetleri görebiliyorum: *Lily Calloway emzirmek yerine mamayı seçti. Kendisini çocuğundan daha çok önemsiyor.*

Rose bana seçimlerimden dolayı utandırılmamam gerektiğini söyledi - hiçbir kadın utandırılmamalı. Ama nereden ve kimden gelirse gelsin, baskı zaten var.

Jane şişeyi bitiriyor ve kollarımda biraz kıpırdanıyor.

Connor, "Onu göğsünüze yaslayın ve nazikçe sırtını sıvazlayın," diye talimat verir.

Midemde gergin bir çukur oluşurken, talimatlarını dinliyorum ve Jane'i göğsüme bastırıyorum. Onu birkaç kez okşuyorum ve sırtını da ovuyorum. Biraz geçiriyor ve sonra rahatlamaya başlıyor. Gergin bir nefes alıyorum. O kadar da kötü değildi. Onu kucağıma alıyorum ve Jane'in yorgun bir şekilde gözlerini kapatmasını izliyorum. Ve dudaklarımın bir gülümsemeyle yükseldiğini hissediyorum. Tekrar ılıman bir uykuya dalıyor.

Bir dakika sonra Connor kızını kollarımdan alıyor ve nazikçe beyaz beşiğine geri yerleştiriyor.

Hepimiz çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek aydınlık koridora doğru sürükleniyoruz. Lo yanağımla öpüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Yine de Jane, idare edilmesi kolay olan o dahi bebeklerden biri olabilir.

"İkinizle de sabah görüşürüz," diyor Connor koridorun sonundaki yatak odasına gitmeden önce. Lo beni odamıza getiriyor ve eli sırtımın küçük kısmına düşüyor.

"Şu Hogwarts gezisi hakkında," diye başlıyorum.

Eli kapı kolunda donup kalır. "Lil..." Sesi daha ciddi. "Öyle olmadığını biliyorsun-"

Avucumla ağzını kapatmak için neredeyse üzerine atlayacaktım. "Gerçek olmadığını söyleme." Perilerin gerçek olmadığını söylemek kadar kötü. Sonuç olarak içlerinden biri ölecek. İnancımızı korumalıyız.

Elimi pembe dudaklarına bastırırken sabırla beni bekliyor ama kehribar gözleri sanki şu anda gerçekten güzelmişim gibi parlıyor.

"Hogwarts gerçek," diyorum. "Universal Stüdyoları'na gidebilir ve Diagon Yolu'nu ziyaret edebiliriz." Bazen filmlerin çekildiği kaleyi ziyaret etmek için İngiltere'ye bile gidiyoruz.

Yüzünde bir farkındalık belirliyor ve elimi bırakıyorum. "Doğru. Elbette, aşkım."

"Şey," diye devam ediyorum, "Maximoff'u beklemek istiyorum. Biraz daha büyüdüğünde. Belki üç ya da dört. Birlikte bir yolculuğa çıkabiliriz."

Gözlerinde bir ışık patlıyor, beni üç metre havaya kaldıran bir şey. İçimde uçuyorum. Lo bana "On bir yaşına gelene kadar sınıflandırılmaz," diye hatırlatıyor.

"Tamam," diye başımı salladım, kuralların böyle olduğunu biliyordum. Ben gururlu bir Hufflepuff'ım. Lo ise acılı bir Slytherin. Ve birlikte çocuğumuzun ne olacağını merak ediyorum.

"O zaman bu bir plan," diyor Lo ve ben onun sözleriyle parlıyorum. Belki de bu kadar ileri gitmemeliyiz. Her şey olabilir. En kötüsü bizi soğuk vurabilir.

Ama ben daha iyi bir gelecek görmeyi seçiyorum.

Benim istediğim.

Ve eğer gerçekleşmezse... O zaman bununla başa çıkacağım.

"İşe yaradı," diyor Lo, gözleri yüz hatlarımda gezinirken. Kapımızın tokmağını çeviriyor ve geriye, loş odaya doğru yürüyor.

"Ne?" Sanki bedenlerimiz birbirine bağlıymış, sanki belimden onunkine kısa bir ip bağlanmış gibi onu takip ediyorum. İyi ya da kötü her an Loren Hale ile birlikte dolaşacağım.

Çok yumuşak bir sesle, "Kendine yeniden inanıyorsun." dedi. Evet. Gülümsüyorum. Sanırım inanıyorum.

LOREN HALE

"Lo," diye haykırıyor Lily, ben arkadan içine girerken. Yanlarımızda, bacaklarını belime doğru çekmişim. Kırmızı çarşafları sıkıyor, bu kör edici hisler içinde titrerken ağzı açık.

Sikim zonkluyor. Fena halde. Serbest kalmak, *sertçe* itmek ve onun içine boşalmak için ölüyorum. Tüm vücudum ter içinde kaldı. Ve ben bu derin ritmi tutarken sinirlerim alev alev yanıyor. Tanrım.

"Daha sert," diye inliyor, ayakları kamburlaşıyor.

Bundan daha sert gidemem. Ben de en az onun kadar istesem bile. Zayıf, çelimsiz ve çocuğumuzu taşıyor. Şu anki tempomdan daha sert olursam onu ikiye ayıracakmışım gibi hissediyorum. Doğum tarihi yaklaştıkça, doğumun tetiklenmesinden de endişe ediyorum.

Engelle.

Sadece kız arkadaşımı becermek istiyorum. Daha derine itiyorum, bu da tüm vücudunun titremesine neden oluyor. Ve bacağına daha yukarı çekerek bu pozisyonu koruyorum. Gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyor.

"Lo, Lo, Lo!" Bana doğru uzanıyor ama arkasında olduğum için sadece çarşafları pençeleyebiliyor. Yatağa doğru inliyor ve ben de hırıltılı bir ses çıkarıyorum.

Doruk noktamın çoğunu yapıyorum, o benim horozumun etrafında nabız atarken içeride kalıyorum. Birkaç dakika sonra çekiliyorum ve onu dudaklarından öpüyorum. Sırt üstü yuvarlanırken gülümsüyor ama gözleri kapanmaya başlıyor.

Dirseğimi yastığa dayayıp ona bakıyorum. "Bu iyi mi?" Karnına daireler çizerek söylüyorum.

"Mmmhhmm."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Konuşamıyor bile." Sabah seksinin Lily'yi tekrar uyutması nadiren olur ve ben bunun bütün gece seviştiğimiz için olduğundan şüpheleniyorum. Hiçbir şey yapamadığımız altı haftayı telafi ediyoruz. Lil kadar ben de zevk alıyorum.

Evdeki diğerleri bilmiyor. Rose dün gece koridorun sonundan bizi duydu ve bana mesaj atarak "sikimi k a l d ı r m a m ı " ve Lily'nin

Terapist.

Lily'yi kötü bir yere ittiğimden endişeleniyor olabilir ama ben endişelenmiyorum. Ne zaman takıntılı olduğumu anlayabiliyorum ve bunu beslemiyorum. Olduğu zaman kapatıyorum. Yine de Rose'un endişesini anlıyorum. Lily ile yatakta ne yaptığımı bilemez, o yüzden sadece tahmin yürütüyor.

"Mmm..." Lily gözleri tamamen kapanarak tekrar söylüyor.

Gülümseyorum, onun huzurlu bir uykuya dalmasını izliyorum. Doğrulup komodinin üzerinden telefonumu alıyorum ve hızlıca e-postalarımı kontrol ediyorum. Onları tarıyorum ve Lil'in dün saat 17:00'de, seks yapmadan önce bana gönderdiği bir şey üzerinde duruyorum.

Konu satırı: *Kızmayın! Ama bunu görmen gerek.*

Gülümsemem kayboluyor. Ona bakıyorum, göğsü inip kalkıyor, çarşafı ve yorganı köprücük kemiklerine kadar kaldırıyorum. Zar zor kıpırdıyor.

Sonra tıklıyorum ve Hale Co.'nun 4 Temmuz partisinde Lil ile çekilmiş bir fotoğrafımızı görüyorum. Lily kocaman şapşal bir gülümsemeye bana sosisli sandviçini uzatıyor. Gördüğüm en şirin fotoğraflardan biri ve ben ona aşık olmuş gibiyim.

Celebrity Crush makalesine bir link yapıştırmış. Risk aldım ve ben de tıkladım. Başlık: *Lily Calloway 4 Temmuz'da Loren Hale ile Sosisli Sandviç Paylaşıyor*th yazan Wendy Collins.

Makaleye göz attım. Wendy ben, Ryke, Lily ve çocuğumla ilgili dedikodulardan bahsediyor. Onun dışında Lily'nin bana sosisli sandviç uzatmasının ironik olduğunu söylüyor.

Keşke Lily bu saçmalığı okumasaydı. Lil'in orijinal e-postasına dönüyorum ve bana bir mesaj yazdığını görüyorum: *Güzel bir fotoğrafımız olduğunu düşünmüştüm. Değil mi?*

Duygularım iki dakika içinde değişti. Gülümsemeye geri döndüm. "Evet Lil," diye fısıldıyorum, uyurken bakışlarım ona kayıyor.

Ona tam olarak güvenmiyorum. Güvenemiyorum. Dün akşam neler yaptığını görmek için telefonumun geçmişine bakıyorum. Midem bulanıyor. Bir sürü *Celebrity Crush* makalesi, Twitter, Tumblr boku. Bunları inceliyorum. Porno yok. Sadece televizyon fandomu ile ilgili şeyler. Ayrıca Ryke hakkındaki söylentileri susturmak için bahsettiğimiz bir şey olduğu için Google'da "ne zaman babalık testi yaptırmalıyım" diye arattı. Şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

Neredeyse telefonu kapatacaktım ama vızıldadı.

Uyandın mı? Seninle konuşmam lazım. Mutfaktayım. - Connor.

Cevap vermek yerine dikkatlice yataktan çıkıyorum ve çıkmadan önce ipli pantolonumu giyiyorum.

LOREN HALE

Koridorda yürüdükten sonra merdivenlerden iniyorum, her seferinde birkaç basamak atlayarak geniş ve temiz mutfığa giriyorum.

Haki şortu ve lacivert yakalı gömleğiyle Connor kendine bir fincan kahve dolduruyor, gözlerinin altında koyu halkalar ya da görünür bir yorgunluk belirtisi yok. Jane doğalı dört hafta olmuş ve o bir profesyonel. "Senin kadar iyi dinlenmiş olmayı beklemeli miyim?" Dolaba doğru ilerlerken ona sordum.

Ben mısır gevreği ararken o arkasını dönüyor. "Senin normal uyku düzenin on saat," diye hatırlatıyor bana. "Benimki altı saat."

"Not edildi." Tek gördüğüm rafta Ryke'ın mısır gevreği, ben de kutuyu çıkardım. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Buzdolabını açıp sütü alıyorum.

"Başka bir yerde yayınlanmadan önce bunu benden duymanızı istiyorum."

Hareketlerimi yavaşlatıyorum, yerimde donup kalmıyorum ama bu konuşmaya daha temkinli yaklaşıyorum. Konuyu anlamak için beynimi zorluyorum ve bir şey bulamıyorum. "Evet, tamam," diyorum ve kaseme süt dolduruyorum. Mısır gevreğini yerine koyuyorum ve onun konuşmasını bekliyorum.

Ancak nadiren de olsa kelime üretmekte zorlanıyor.

Hareket etmeyi bırakıyorum ve tezgâha yaslanıp mısır gevreğimi telaşsızca yiyorum. "Her neyse halledebilirim," diye hatırlatıyorum ona. "Lily mi?" Granola boğazımda düğümleniyor. Onu yıkamak için biraz süt içiyorum.

"Hayır," diyor çabucak. Karşımda durup kahvesini yudumlarırken mavi gözleri benimkilere kayıyor. "Benimle ilgili."

Kaşlarımı çatıyorum ve kaşığımı kaseye geri koyuyorum. "Meksika işi için Cobalt Inc.'e bok mu atıyorsun?"

"Seni öptüğüm zaman mı?" diyor başını eğerek. Yarım bir gülümseme gösteriyorum. "*Seni* öpebilirdim, biliyorsun."

"Ama öpmedin. Seni öptüm," diyor kolayca. "Ve hayır, kimseden doğrudan tepki almıyorum ve söylentiler de umurumda değil."

"Gerçekten mi? İlk tanıştığım Connor Cobalt'ın tek derdi itibarıydı."

"İtibarım o zamanlar hayal ettiğim her şeyin ötesine geçti. Buna zarar vermek için Meksika'da bir cesareten fazlası gerekir..." Kahvesini yudumluyor. "Sen

insanların beni nasıl algıladığı konusunda endişelenmem gerek. Bu, hayatım boyunca mikro yönetimini yaptığım bir şey. Artık bununla başa çıkabilecek donanıma sahibim."

"Peki ne o zaman?" Açıkça soruyorum.

"Bu..." Kısa bir süre duruyor ve bir kahkaha atıyor. "Bunu neredeyse hiç kimseye açıklamıyorum... Çoğu insan beni istediğim gibi görmez. Gerçekten anlamazlar. Bu yüzden bunu kendime saklıyorum."

Düşüncelerini toplarken tavana bakar.

Ve sözlerine şöyle başlıyor: "Neredeyse her insanda belirli niteliklere hayranlık duyuyorum ama ben herkes gibi düşünmüyorum. Fikirlerim ve inançlarım tuhaf karşılanabilir ve herkes daha aşağı, ihtiyaç duydukları birini görse bile ben kendimi anladığım düşüncesiyle yaşadım. Ama kim olduğumu bildiğim sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Tam olarak anlamıyorum ve şaşkınlığımı gidermek için açıklamaya devam ediyor.

"İnsanların duygularını manipüle ediyorum. Farklı insanlarla birlikte oldum çünkü onlar kendilerini sevecek birine ihtiyaç duyuyordu, ben de onlardan bir şey istiyordum. Rose bana 'ahlaksız pislik' derdi - buna katılmıyorum. Hiçbir zaman ahlaklı olduğumu iddia etmedim." Daha dik duruyor ve ekliyor: "Söylediğim şeylere yakından bakarsanız, benden daha fazlasını görürsünüz."

Tüm sözlerini işliyorum ama ayrıntılara, az önce söylediklerinin önemli kısımlarına odaklanamıyorum. Tek merak ettiğim beni daha önce de manipüle edip etmediği. Neredeyse her şekilde aşkı arzulayan bir adam gördü ve bundan faydalandı mı? Bu yoldan daha önce de geçtik ve kendime boş vermem, kabullenmem ve yoluma devam etmem için ne söylediğimi bile hatırlayamıyorum.

"Bilmiyorum..." Elimdeki mısır gevreği kasesi soğurken sessizce söylüyorum.

Bunu benimle tartışırken zorlandığını söyleyebilirim. Belki de yanlış anlayacağımdan ve bu yüzden ondan nefret edeceğimden korkuyor. Ben de onun bana karşı olduğu kadar açık fikirli olmaya çalışıyorum.

Kahvesini tezgâhın üzerine koyuyor. "Ben asla cinsiyet ayrımı yapmam. Sana farklı *insanlarla* birlikte olduğumu söyledim."

Tıkırdamaya başlıyor. "Benden önce bir erkeği öpmüşsün," dedim. Bu konuyu hiç açmamıştım. Garip bir şey yapmak istemiyordum ve bu anı bekliyordum - bana geçmişinden bir şeyler anlatmasını. İnsanların hayatlarına burnumu sokmamaya çalışıyorum. Her neyse, kendi başlarına paylaşmaya istekli olmaları daha anlamlı.

Başını sallıyor. "Reality şov sırasında hepimize bir erkekle birlikte olup

olmadığımızı sorduklarını hatırlıyor musun?"

"Evet, o röportajı hatırlıyorum."

"Ben senden ve Ryke'tan farklı cevap verdim. Birçok insanın benimle birlikte olmak istediğini söyledim."

Fazla düşünmemiştim. Sadece Connor'ın kibirli olduğunu düşünmüştüm ama bundan çok daha fazlası olduğunu fark ediyorum. "Biseksüel misin?" diye sordum. "I inanmak içinde ÇEKİM arasında İnsanlar. için Ben, heteroseksüellik, homoseksüellik, biseksüellik - bunlar sadece insanların yıllar içinde oluşturdukları terimler ve yapılar." Gözlerimin içine bakıyor. "Yapmak zorunda olduğumuz kutular gibi sığmak. Ben bir kutuya sığmıyorum, Lo. Sığmak da istemiyorum."

Düşündüğüm kadar şaşırtıcı değil. Belki de Connor'ı daha önce hiçbir şey olarak sınıflandırmadığım içindir. "Hiç bir erkekten etkilendin mi?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Sanırım değil. "Pek çok insan ilgimi çeker," diyor. "Ama hiç kimseden Rose'dan etkilendiğim kadar etkilenmemiştim. Ve bu asla değişmeyecek."

"O biliyor mu?"

Dudakları bir sırtıyla kıvrılıyor. "Tabii ki. On altı yaşından beri bu konudaki duruşumu biliyor."

Bu ikisinin en tuhaf ilişkiye sahip olduğunu söyleyebilirim ama ben seks bağımlısı kız arkadaşıma bağımlıyım. "Bir şeylerin medyaya yansımından mı endişeleniyorsun?" Tüm konuşmaya bu korkuyla başladı. "Dediğim gibi, geçmişte bir şeyler yaptım... ve her şey halının altında kalmayabilir. Ben sadece bu olaydan önce nereden geldiğimi bilmeni istedim. medya olayları çarpıtmaya başlar."

Bir erkekle seks yapıp yapmadığını sormak istiyorum. Düşünmesi bile garip.

Yüz ifademi okumuş olmalı ki, "Ben de erkeklerle yattım. Her zaman onlardan hoşlandığım için değil."

Kabul etmesi zor ama her zaman tanıdığım adamdan pek de farklı değil. Birkaç dakika önce ilan ettiği bir şey bu: *Söylediğim şeylere yakından bakarsanız, benden daha fazlasını görürsünüz.* Tüm bunları yıllardır söylüyordu ve ben de bilinçaltımda onu olduğu gibi kabul ediyordum. Her şeyini göremesem bile.

"Ne olursa olsun," diyorum Connor'a, "cinsel yönelimleri aşabilmen olağanüstü bir şey. Sen bir amip gibisin."

"Amipler aseksüeldir," diyor. "Ben daha çok bir tanrı gibiyim." Kasemi tezgâhın üzerine koyup yavaşça alkışlıyorum.

Kahvesini aldı ve gülümseyerek bana doğru kaldırdı.

Ona başımı salladım. "Daha önce hiç yalan söyledin mi ve sadece eşcinsel ya da heteroseksüel olduğunu söyledin mi?"

"Her zaman," diyor hiç atlamadan. "Hatta Lily bir keresinde bana eşcinsel olup olmadığımı sordu, ben de bu konuya girmek yerine kadınlardan hoşlandığımı söyledim. Lily'nin Rose'un kız kardeşi olduğunu biliyordum ve Lily'nin Rose'la birlikte olmamı istemesine ihtiyacım vardı."

Çünkü Rose kız kardeşlerini sever ve Lily'nin fikirlerine değer verirdi. "Bu çok boktan, aşkım."

Connor göğsünü işaret ederek, "Ahlaksız," diyor.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve Connor'la ben anında sessizleşiyoruz. Ben mısır gevreğine dönüyorum, o da kahvesini dolduruyor. Ryke sertleşmiş, tıraşsız çenesi ve dağınık saçlarıyla kapı aralığından içeri girdi.

"Benim hesabıma konuşmayı bırakma," diyor, sesi yeni uyanmış gibi hırçın.

Connor'ın arkasındaki fırın saatini görmek için boynumu eğiyorum. "Öğlen oldu bile."

"Bugün Cumartesi," diye karşı çıkıyor Ryke, dolabı açarken. Çalışmıyor ve rastgele günlerde kaya tırmanışı yapıyor, bu yüzden ne zaman sabahın köründe uyanacağı ya da uyuyacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Eminim Connor onu tahmin edebilir. "Sen de kahvaltını yapıyorsun, neden benimle uğraşıyorsun?"

"Birileri dün gece sevişmemiş," diyorum.

Mısır gevreği kutusunu alırken bana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Her beş dakikada bir ağlayan bir bebeğin varken bir kızı boşaltmak biraz zor."

Connor araya giriyor, "Her beş dakikada bir mi? Tırmanma sürelerini de abartıyor musun?"

Ryke onu tersler ama Connor yine de ona mısır gevreği için bir kase uzatır ve Ryke da kabul eder.

Ryke çökmüş gözlerle parladığında daha ciddi görünüyor. "Bak, Daisy'nin zaten uyku sorunları var. Buna bir de bebeğin eklenmesine ihtiyacı yok. Ben kötü bir gece uykusu çekebilirim ama onunkiler üst üste yığılıyor."

Mısır gevreğini döktüğünde, birkaç parça granola kaseye çarpıyor ve ardından un gibi taneli tozlar havalanıyor. Kutunun dibine ulaştı.

Yavaşça dönüp bana ve kahvaltıma bakıyor, görünüşe göre mısır gevreğinin sonuncusuydu.

"Tadı karton gibi," diyorum ona. "Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl düzenli olarak yiyebiliyorsun anlamıyorum."

"O zaman neden yiyorsun lan?" diye sıkıntıyla homurdanıyor.

"Çünkü evde kalan tek mısır gevreği oydu ve açtım," diye savunuyorum. "Normal bir insan gibi biraz Cheerios ya da Frosted Flakes al."

"İçinde çok fazla şeker var, ne var biliyor musun, ye işte. Eğer altına kaçıırırsan, bu senin için karma olur."

O mutfağa girmeden önce mısır gevreğini neredeyse bitirmiştım ama daha önce de yemiştım. O kadar lif içermiyor.

Ryke onun yerine buzdolabından portakal suyunu alıyor. "Daisy ve ben bu gece bodruma taşınıyoruz."

Bu karara varmasının dört hafta sürmesine şaşırdım.

Connor, "Bu kattaki büyük odayı alabilirsin," diyor. "Boş."

Ryke başını sallıyor. "Rose hala dolap alanını kullanıyor ve Daisy bunu ondan almak istemiyor."

"Sadece bir bebek doğur," diye şaka yapıyorum, kasemi lavaboya koyarken. "O zaman boktan uykunu haklı çıkarabilirsin." Cezvenin yanında bir *Celebrity Crush* dergisi gözüme çarpıyor, Lily'nin aldığından emin olduğum bir şey. Çöpe atmak için elime alıyorum.

Ryke, "Bu yakın zamanda olmayacak," diye karşılık verir.

Kaşlarım kalkıyor, tamamen göz ardı etmediğini fark ediyorum. "Çocuk istiyor musun?" "*Yakın zamanda değil*," diyerek bu noktayı vurguluyor.

"Daha biriyle birlikte olmadım bile.

bir yıl daha, her şey olabilir." Yüz hatlarının kararmasını izliyorum ve boş mısır gevreği kutusunu deviriyor, sadece sinirli. Hale Co. ilişkisini zora sokuyor. "Her şey olabilir" geleceğinden korktuğunu söyleyebilirim.

Dergiyi atmak için kilere yöneliyorum ve bunu yapmadan önce kapaktaki küçük başlıklardan birini yakalıyorum: *[Kim daha iyi anne olur? Lily Calloway mi yoksa Rose Cobalt mı?]*

Harika. Sanki Lily haftalar geçtikçe kendini Rose ile daha çok kıyaslamıyormuş gibi. Bu sağlıklı değil. Rose'un da hataları var ama Lily'ninkilerden çok daha farklılar ve nereden bakarsanız bakın Lily bir şekilde kıyaslamada hep yetersiz kalıyor. En azından annelik konusunda.

Ki bu çok boktan.

Rose'un ağzından çocuklar hakkında çıkan saçmalıkları duyan var mı? Pek duymadım. Reality şov çoğunu göstermedi ve yaptığımız röportajlar (Samantha'nın bizi gündemde tutma ısrarından dolayı) genellikle sansürleniyor. Yani Calloway'in reklamcılar gazetecilere Rose'a çocuklar hakkında soru sormamalarını söyleyecek. Çünkü Rose'un filtresi yok ve muhtemelen tüm dünyaya onları canavar olarak tanıtacak.

Hatta zaman zaman Jane'e küçük gremlin diyor. Tuhaf bir şekilde, "buz kraliçesi yavaş yavaş çözülüyor" gibi bir şekilde sevecen geliyor, ancak genel halkın bunu anlayacağını sanmıyorum.

Sırf anket sonuçlarını görmek ve kendime işkence etmek için makaleyi açtım.

Belki Lily bana bulaşmıştır. *Kim*

daha iyi annelik yapıyor?

Lily: %46

Gül: %54

Kanım kaynamaya başladı. Düşündüğüm gibi ezici bir fark yok. Anketin üstünü kontrol ediyorum ve kızları artıları ve eksileriyle etiketlediklerini fark ediyorum. Önce Lily'ninkini taradım.

Eksileri: seks bağımlısı, üçlü bir ilişki içinde (söylentilere göre), erkek arkadaşı alkolik

Artılar: başarılı bir iş, tatlı, uzun süreli erkek arkadaşını (ve söylentilere göre ikinci erkek arkadaşını) seviyor

Dişlerim ağrıyor ve onları çok sert sıktığımı fark ediyorum. Rose'un listesini gözden geçiriyorum.

Eksi: seks kasetleri

Profesyonel: başarılı butik, evli, A tipi kişilik

A tipi kişilik nasıl burada olabilir ki? Rose çocuğunun programını takip etme konusunda harika olacak; hakkını vereyim. Bu makaleyle uğraştığım için bile kendime kızıyorum. Onu çöpe atıp Connor ve Ryke'in yanına döndüğümde Rose da mutfığa girmişti.

"Bebek odada," diyor, bir koluyla yeni doğmuş bebeğini kucaklarken diğeriyle boş bir biberon tutuyor. Saçları yeni duş almış ve kurutmaya vakti olmamış gibi nemli.

"Sekiz çocuğun olduğunda, her birinin girişini de anons edecek misin?" Şaka yapıyorum.

Rose bir şişe daha almak için buzdolabına doğru ilerlerken bana uzun uzun bakıyor.

"Sadece kendimi hazırlamaya çalışıyorum," diyorum.

"Sekiz çocuk için hazırlanmak zorunda kalmayacaksın. Böyle bir şey olmayacak," diye karşılık veriyor. Connor ağzını açıyor ve kadın onu susturmak için şişenin olduğu elini kaldırıyor.

"Ağzımı gerçekten kapatırsan daha etkili olur, sevgilim."

"Seni incitmek zorunda bırakma beni," diye tersliyor ve Jane kıkırdamaya yakın bir ses çıkarıyor. Rose kulaktan kulağa gülümsüyor, ondan hemen hemen hiç görmediğim bir gülümseme.

"Ah, dur," diyorum gözlerimi siper ederek. "Bu ürkütücü."

"Kızımı seviyorum," diyor kararlılıkla. Jane, Rose'un içinde bir şeyleri ortaya çıkarıyor, bazen fark edilmesi zor olan daha hafif bir yanını. Ama o hâlâ aynı, o yüzden bekliyorum. "Anlaşılmaz bir şekilde mırıldanabilir, üzerime kusabilir ve hayatının belli bir aşamasına kadar bilgisiz görünebilir, ama o benim anlaşılmaz şeyim."

Eğiliyorum. "Özür dilerim, majesteleri."

Rose gözlerini devirir ama gözlerinde bir gülümseme vardır.

Connor karısına, "Seni takas edeceğim," der. "Çantalara karşılık bebek."

Saldırgan olmasa bile gözleri onu delip geçiyor. "Ne çantası?"

Connor'un ayaklarının yanındaki Chanel ve Dior alışveriş poşetlerini şimdi fark ettim. Tabii ki bu sabah mağazalara gitmişti. Rose'un tavrı değişiyor, sırtı artık kambur değil ve Connor'un kucığındaki bebeği fırlatıp atabileceğinden endişeleniyorum.

Jane bir kez daha sevinç çılgınlıkları atıyor ve yeşil bir tulum giydirilmiş bacaklarını tekmeliyor. Kollarında turuncu tekir kediler basılı. Ve hepimiz gülümsüyoruz. Rose'un rahminden doğmuş olsa bile gülünç derecede sevimli.

"Görünüşe göre Rose'un süslü şeylere olan sevgisini çoktan miras almış," diyorum. "O bir bebek," diyor Rose bana. "Bebek" kelimesi nefret yerine hafif bir küçümsemeyle. "Neden bahsettiğimizi bile bilmiyor."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Yani dahi bir çocuğunuz olmadığını mı itiraf ediyorsunuz?" Ryke'a dönüyorum. "Bu sabah cehennem dondu mu?"

Ryke daha tepki vermeden Rose konuşur. "Çocuğumun insanüstü olmadığını kabul ediyorum." Rose Jane'i Connor'a teslim eder ve alışveriş torbalarını almaya gider.

Connor, "Rose ve benim genlerimle, o hâlâ büyük olasılıkla bir dahi," diye ekliyor. Evet. Biliyorum.

Rose barda çantasını açıyor, ilk parça: siyah ipek bir bluz, Rose inceledikten sonra özenle katlayıp orijinal kağıdına koyuyor.

Ryke'ı dürtüyorum. "Daisy bu hafta sonu ne yapıyor?" Diğer insanların günlük yaşamlarını gerçekten önemsiyorum, bu çok tuhaf. Dört yıl önce hiç görmediğim bir şey, bağımlı ve bencil.

Ryke gelişigüzel omuz silkiyor. "Bilmiyorum." Kutudan çıkardığı portakal suyundan bir yudum alıyor. Rose hediyelerine yaltaklanmakla o kadar meşgul ki benim

Kardeşimin kötü alışkanlıklarını.

"Ne demek istiyorsun?" Ona soruyorum. "Onunla çıkıyorsun." "Biz kendi alanımızı seviyoruz."

Rose f-bombasının sesiyle doğruldu ve Ryke'ın koluna kuvvetle yumruk attım. O nokta artık onun için hassas olduğundan yüzünü buruşturuyor.

"Unutmuşum," der Rose'a, pazısını ovma zahmetine bile girmeden.

"Büyüdüğünde küfür edip etmemesi umurumda değil," diyor Rose ona. "Sadece ilk kelimesinin *sikiş olmasını* istemiyorum."

"Benim duygularım da Rose'unkilerle örtüşüyor," diye ekliyor Connor, kızı kollarında sallanırken uyuyakalıyor.

Bir sistemimiz var: Bebeğin önünde her küfür ettiğinde Ryke'ı yumruklamak. Onun dışında hepimiz için eğlenceli ve şu ana kadar pek de işe yaradığı söylenemez. Jane'in evde olduğu ilk hafta boyunca kolu morardı ve *hala* kolunu temiz tutmak için kendini eğitmekte zorlanıyor.

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum" diyor.

Rose başını sallar. "Minnettarım." Kıyafetlerine geri dönüyor ve ben de Ryke'la yaptığım ilk konuşmaya geri dönüyorum.

"Alanını seviyor musun?" Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum. Ara falan mı veriyorsun?"

"Ne?" Lily'nin sesi kapı aralığından yankılanıyor ve mutfığa fincan tabağı gibi gözlerle giriyor. Wampa şapkasını, dinozor terliklerini, siyah pamuklu pijamalarını ve kürk mantosunu giymiş olması hiç de yardımcı olmuyor. "Sen bir..." Yeşil gözleri bir şekilde daha da büyüyor. "...bir *mola mı?*" Kahretsin.

"Tanrı aşkına-"

Kolunu yumrukluyorum ve bıkkın bir ses çıkarıyor. Sistem böyle işliyor. Elimden bir şey gelmez. "Üzgünüm, kardeşim."

İç çekiyor. "Sadece birbirimizi takip etmiyoruz. Hâlâ birlikteyiz. Hâlâ *sevişiyoruz*." Bana döndü ve işaret etti. "Sakın bana yumruk atma."

Alkışlıyorum. "Bir f-bombasından kaçınmayı başardın. Zar zor."

Connor gülümseyerek, "İlerleme," diye ekliyor. Ryke bu iltifat karşısında şaşırmış görünüyor, hem de ters bir iltifat bile değil. Belki de Ryke'ın bugün ciddi sinirli olduğunu söyleyebilir.

Lily mutfığa doğru yürür. "Emin misin, Ryke?"

"Evet Lil," der ona içtenlikle. "Biz sen ve Lo gibi değiliz, tamam mı? Birbirimize nefes alacak alan bırakmayı severiz."

"Nefes alıyoruz," diye savunuyor Lily ilişkimizi. Kaşlarım kalkıyor. Kendimizi kandırmayalım. Karşılıklı bağımlılığımızla her gün mücadele ediyoruz.

"Ne giyiyorsun böyle?" Rose kız kardeşine sorar. Lily paytak paytak buzdolabına doğru ilerliyor. Kollarımı ona dolamak ve göğsüme çekmek istiyorum. Tereddüt ediyorum çünkü A) daha yeni seks yaptık ve onu çok fazla kızdırmak istemiyorum ve B) şu karşılıklı bağımlılık, nefes alacak yer meselesi.

"Burası soğuk," diye açıklıyor Lily.

Herkes termostatu sürekli düşüren Ryke'a bakar. O parlıyor. "Yaz mevsimindeyiz. Sıcak olur."

Lily buzdolabının kapağını kapatır, eli boştur ve tezgahdan bir muz alır. "Benim de bir duyurum var."

Herkes sustu ve ben kaskatı kesildim. Her ne ise, bana söylemedi. Gözleri kız kardeşine odaklanmadan önce kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor. "Bebeği doğurana kadar evin içinde kalacağım. Limuzinle doğum riskini göze alamam. Sadece doktor randevuları için dışarı çıkacağım."

Bana uyar. Evde olacağını bilmek aslında endişelerimi hafifletiyor. Birisi her zaman onun yanında olacak.

"Demek Temmuz ayında korkunç bir kardan adam gibi giyinmenin gerçek nedeni buymuş," diyor Ryke, sanki gün ışığıyla tanışmazsa evi soğuk tutmak onun suçu değilmiş gibi.

Lily ona bir orta parmak atıyor ve muzunu soymaya başlıyor. Sırıttıyorum. Tanrım, bu kızı seviyorum.

"Hey, çocuklar." Daisy esneyerek mutfığa giriyor. "Bugün herkes ne yapıyor?" Saçları hâlâ platin sarısı ama örgü şeklinde örmüş. Ryke'la arasına mesafe koyarak ocağın yanında takılıyor.

"Bir bebeğe bakmak," diyor Rose kolayca.

Connor, "O bende hayatım," diye yanıtlıyor. "Günü kız kardeşlerinle geçirebilirsin."

Rose bu sırada Connor'la Fransızca konuşuyor, Lily de muzunu yavaşça yiyor ve ne dedikleri hakkında hiçbir fikri olmadan yabancı dilde konuşmalarını izliyor. Sonra Ryke ve Daisy'ye odaklanıyor ve Lil'in gözlerinde korkunun parladığını görüyorum. İlişkilerinin yürümesini ondan daha çok isteyen kimse yok.

"Siz ikiniz kucaklaşırsanız olmaz mı?" Kardeşime ve Lily'nin küçük kız kardeşine söyledim.

Daisy karizmatik bir gülümsemeyle erkek arkadaşının yüzüne bakar. "Bana sarılmak ister misin?" diye şakacı bir şekilde sorar.

"Hayır," diye kestirip atıyor. Alaycı olsa iyi olur ve bunu anlayamamaktan

nefret ediyorum.

Daisy sadece daha fazla gülümsüyor ve kollarını tezgâhın üzerine uzatıyor. "İstiyor musun..." Ve ağzından "*sık beni*" mi çıkıyor?

Lanet olsun.

"Her lanet dakika, Calloway."

Koluna yumruk atıyorum, o da dönüp aynı güçle pazuma vuruyor. "Tanrım," diye küfrediyorum. Ve bu sözler için bana iki kez daha vuruyor. Kahretsin.

"Acıyor, değil mi?" diyor bana.

"Evet, evet, her neyse," deyip geçiştiriyorum. Küfür kavanozundan iyidir. Para yeterince büyük bir ceza değil.

Lily hâlâ Ryke ve Daisy'nin büyüsüne kapılmış durumda. Birkaç saniye sonra dikkatini çekiyorum ve bakışları benimkilere kayıyor. Elimle aramızda bir hareket yapıyorum ve sonra ağzımla ve dilimle kaba bir jest yapıyorum. Yüzü kırmızının derin bir tonuna bürünürken muzun havada donup kalmasını izliyorum.

Gözleri odanın içinde dans ediyor, bizi izleyen biri var mı diye kontrol ediyor. İzlemiyorlar.

Sonra göğsünü gösterip "*Ben mi?*" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. *Evet, Lil. Sen.* İki saniye sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu kollarıma alıyorum. İşte böyle kucaklaşmalar için yaşıyorum.

LILY CALLOWAY

Jane Cobalt'ın hala fotoğrafı yok.

Bugünkü *Celebrity Crush* makalesinin başlığı Rose'u sevince boğdu. Jane doğduğundan beri kızını paparazzilerden uzak tutmayı görev edinmişti. Dün Rose, Jane'i Calloway Couture butiğine götürmek üzere sitenin dışına çıktığında kameramanlar etrafını sardı.

Bunu ilk elden değil, eğlence haberlerini izleyerek biliyorum. Videoda Rose, mağazasının ön kapısına ulaşmak için fotoğrafçıların oluşturduğu bir konser festivalinin içinden geçiyormuş gibi görünüyordu. Onu uzun zamandır bu kadar korumacı ve kızgın görmemiştim. Eğer Jane'i göğsünde tutmasaydı - bebek bir battaniyeyle örtülmüştü - kesinlikle bir adama tekme atardı.

Koruması onları engelledi ve Rose'un Vic'i takdir ettiğini bile sezebiliyordum. Söylemeyecek ama ailemiz ekstra güvenlik konusunda haklıydı. Korumalar yardımcı bir güç.

Rose yatağında ayak tırnaklarını boyarken Daisy yatağın dibinde Jane'e surat yapıyor. Bebek teyzesine mutlu sesler çıkarıyor.

"Rose'a "Onunla henüz konuşamaman seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyorum ve Jane'i işaret ediyorum.

Fırçayı mor leylak rengindeki cilaya batırıyor. "Bazen sinir bozucu oluyor. Anne karnından düzgün sözel becerilerle çıksalar hayat daha kolay olurdu. Bebeklerin tahammül edilemez olmasının birçok nedeninden biri de bu..." Duraklıyor ve gözleri bebeğine kayıyor. "Ama Jane farklı. Hüngür hüngür ağlamasını başka şekillerde telafi ediyor."

Daisy, Jane'in küçük ellerinden birini tutuyor. "Ne gibi?"

Rose bir an sessiz kalıyor ve dalgın dalgın kızını, o iri mavi gözlerini ve yumuşak yanaklarını izliyor. "Beni anlıyor." Bakışları önce bana yöneliyor. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama ben böyle hissediyorum, bu yüzden yanlış olamaz." Devam edip saçlarını omzunun üzerinden

kapatır. Rose cılayı çevirir, bir kenara koyar ve kızının yattığı yatağın ayak ucuna yaklaşır.

Jane'i kucağına alır, hala biraz serttir ama Jane yine de annesinin göğsüne sokulur. Rose'un soğuk doğasından rahatsız olmaz.

Rose kızının başına, ince taranmış kahverengi saçlarına dokunuyor. "Connor'a söylemeyin," diyor ikimize de, "ama onu benden daha çok seveceği konusunda endişeliydim."

"Ben de öyleydim," diyorum ona.

Sarı-yeşil gözleri beni delip geçiyor ve Daisy hafifçe gülerek platin saçlarını başının tepesinde topluyor.

"Ne?" diye sordum. "Dürüst olduğumuzu sanıyordum." Bu paylaşım zamanıydı, değil mi?

"*Dürüst olmak gerekirse*, Jane bizi eşit derecede seviyor," diye açıklıyor Rose. "O zaten mükemmel. Favori seçmiyor." Rose Jane'in başının tepesine küçük bir öpücük konduruyor ve onu tekrar açık mavi yorganın üzerine yatırıyor. "Harika olacaksın, değil mi?" diye soruyor ona.

Jane kocaman gülümsüyor ve bu Rose'un gözlerinden yansıyarak onun buz gibi dış görünüşünü yüz derece yumuşatıyor.

Rose Jane ile konuşurken normal sesini kullanıyor, Connor da öyle, bebek gibi konuşmuyor.

"Rose Jane'e, "Kendi kıyafetlerini, kendi saç stilini ve kendi sözlerini seçecek yaşa gelmeni sabırsızlıkla bekliyorum," diyor. Büyüyünce nasıl bir kız olacağını görecekim."

Neredeyse gözyaşı dökcek. Rose kızının kendisi gibi olmasını istemiyor. Onun kendisi olmasını, eşsiz bir birey olmasını, kendine ait bir kimliği olmasını istiyor.

Telefonum elimde titriyor. Mesajı kontrol ediyorum.

Sen. Ben. Yatak odası. - Lo

Ona cevap yazarken nabzım hızlanmaya başladı.

Şimdi mi? Gönder tuşuna basıyorum.

Tabii daha sonraya kadar beklemek

istemiyorsanız. - Hayatta olmaz.

Şimdi iyi.

Yataktan kalkmadan önce alıştırmalı bir nefes alıyorum, sırtım bu kadar ağırlık taşımaktan ağrıyor. Midem o kadar ağır ki her an patlayacakmışım gibi hissediyorum. Ama seks yapmadan geçirdiğim o altı haftayı düşünüyorum ve Loren Hale'le olabildiğince çok zaman geçirmek istediğime karar veriyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Rose soruyor.

"Lo beni istiyor."

"Yatakta," diye bitiriyor Daisy aptalca bir gülümsemeyle.

Bir ton daha kızardım ama inkar etmedim. "Altı haftalık yoksunluğumuzu telafi ediyoruz." Duraksıyorum ve soruyorum, "Senin için nasıl gidiyor?" Kısmen, gerçekten zor olup olmadığını merak ediyorum, ama onun mücadelesi benimkinden farklı olacak, farkındayım. Jane 10 Haziran'da doğduth, ve bugün 13 Temmuzth, yani Rose gerçekten isteseydi şimdi seks yapabilirdi. Dört hafta sonra. Ama doktorlar altı hafta önerdi ve Rose genelde kurallara uyar.

"Connor fiziksel olarak tekrar seks yapabilecek duruma geldiğim gün benimle birlikte olabileceğini düşünüyor ve bu çok sinir bozucu. Belki de o gün seks yapmak istemiyordumdur. *Belki de* bu sefer kazanamayacak."

Daisy ve ben, Rose'un kocası yüzünden ne kadar sinirlendiğini görüp gülümsüyoruz.

Daisy ekliyor, "Belki sen de bağlanmak istemiyorsundur." "Evet," diye katılıyorum. "Belki de şaplaklanmayı tercih edersin."

Rose bana bir bakış attı.

"Ciddiydim, Lo gibi kaba değildim," diye kendimi savunuyorum. Lo'yu otobüsün altına attığım için kendimi kötü hissediyorum ama bunu yatak odasında telafi edeceğim. Bu plan karşısında içimden başımı sallıyorum.

Daisy yumruğunu havaya kaldırır. "Kız gücü."

Rose bir nefes veriyor ve sonra gözleri birden parlıyor, sanki beyinde şeytani bir fikir filizlenmiş gibi. "*Senin* altı haftalık perhizin sırasında ben de seks yapmazsam ne olur? Bu bir dayanışma anlaşması olur." Rose böyle şeylere bayılır, ama bunun daha çok kocasını akıl oyunlarından birinde yenmekle ilgili olduğunu söyleyebilirim. "Bu senin için fazladan bir ay demek," diye hatırlatıyorum ona. Kulağa çılgınca ve zor geliyor ama kız kardeşim seks bağımlısı değil. Yirmi üç yaşına kadar bakireydi, Gururla.

Rose güvenle omuzlarını geri çeker. "Ben o adamla evliyim. Hayatımın sonuna kadar onunla her gün seks yapabilirim. Fazladan bir ay bizi öldürmez."

Connor'ın cinsel ihtiyaçlarını düşünmemeye çalışıyorum. Beklemekten rahatsız olur mu yoksa bunu daha büyük bir meydan okuma olarak görüp Rose'u kazanmaya mı çalışır emin değilim.

"Ben de katılacağım," diyor Daisy gülümseyerek. Ağzım açık kalıyor. Neee...

Rose ellerini çırpıyor. "Mükemmel. Poppy'yi arayacağım ve Lily'nin çekimser kalması şerefine hepimiz çekimser kalabiliriz."

Gözlerimi kocaman açarak başımı çeviriyorum. "Hepiniz bunu yapmak zorunda değilsiniz." Kıpır kıpır bir tavırla başparmağındaki yüzüğü çeviren Daisy'yi gösteriyorum. "*Cidden* bunu yapmamalısınız." *Ryke* beni öldürecek.

Daisy'nin dudakları daha da yukarı çekildi. "Ryke'ın sigortayı attıracağını mı düşünüyorsun?" Nefes nefese kalıyor ve gözleri büyüyor. "Tehlike."

Bir yastık kaptım ve ona fırlattım. Rose, Jane'i göğsüne doğru kaldırarak bebeğine yastıkla saldırılmasını önlerken o gülüyor.

"Ciddiyim," diyor Daisy, "bu senin için büyük bir mesele ve ben de destek olmak istiyorum."

Bir an için boğazım düğümleniyor. Tüm kız kardeşlerim mücadelemi paylaşmaya istekli ve belki de bana bunun düşündüğüm kadar kötü olmadığını bile gösterecekler. Onlara bu kadar yakın olduğum için mutluyum.

Bunun için Rose'a teşekkür etmeliyim. Benden asla vazgeçmedi. Ne zaman onu kendimden uzaklaştırsam, dışlanmama izin vermeyerek hayatıma girmeye devam etti. Şimdi buradayım, iki kız kardeşimle birlikte bir evde yaşıyorum. Mutluyum.

Ben mutluyum.

"Artık ağlamak yok," diyor Rose bana. "Bu bizim ikinci anlaşmamız olmalı. Bunu bir kan yemini haline getirebiliriz."

Daisy ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz.

Rose ters ters bakıyor. "Bıçağı her zaman sterilize ederim."

Gülümsüyorum ve yaşlarla buğulanan gözlerimi siliyorum. Telefonum başka bir mesajla çalışıyor.

Lil. Neredesin? - Lo

Kafamı kaldırdığımda Rose'u kendi telefonunda bir şeyler yazarken yakalıyorum. Yüzünde kendini beğenmiş ve muhtemelen aşık olmuş bir ifade vardı. "Connor bunu kazanamayacak."

Aptal bir sırtışıla kapıya doğru ilerliyorum. Bir bebekle bile inek yıldızlarının hala aynı şekilde hizalandığını bilmek güzel.

* * *

Koridorda beş adım attıktan sonra sırtımda bir sızı hissediyorum. İçimden endişe ve kafa karışıklığı geçerken uzuvlarım donuyor. Telefonum sabırsızca bir kez daha çalışıyor.

Lily Calloway. Seni almaya gelmeyeyim. - Lo

Benimle nadiren seks yapıyor ve bu nadir an acı yüzünden mahvoluyor. Ondan çok uzakta değilim. Kapı hemen görüş alanımda. Onu fırçalayabilirim.

İlerlediğim anda keskin bir ağrı karnımı kavırıyor. *Kahretsin*. Böyle bir şey olamaz. Rose bunlara ne diyordu? Sahte kasılmalar mı? Evet, onlar sahte. Yalancı kasılmalar. Daha suyum bile gelmedi.

Bekle...

Rose güvenilir değil.

Aynı zihniyet yüzünden limuzinde bir bebek doğurdu. Yatak odama doğru adımlarımı hızlandırdım ve kapıyı açtım. Lo yatağa uzanmış, elinde açık bir çizgi roman, telefonu hemen yanında beni bekliyor. Bakışları bana yöneldiğinde, endişe keskin yüz hatlarını eziyor. "Ne oldu? Lily?"

Ben daha bir şey söyleyemeden ayağa fırlıyor.

"Sanırım... Kasılmalarım var. Yine de bilmiyorum." Ağrı sırtımdan karnıma doğru zonklarken irkiliyorum. Güçlü, mutant kramplar gibi. Aman Tanrım, bu krampların süper güçleri var. Onları nasıl yeneceğim?

Lo hızlı hareket etti. Cep telefonunu aldı, beni atlayarak kapıyı daha geniş bir şekilde açtı ve koridordan aşağıya seslendi, "Rose!"

"Yapma," diye başlıyorum kolunu iterek. "Çıldırarak." Bu durum için yoldaş olarak ilk tercihinin o olduğuna inanamıyorum bile. Elbette Ryke ya da Connor listesinde daha üst sıralardaydı. Ama belki de benim sadakatimi düşünüyordu. Ve kiminle en rahat edeceğimi.

Rahatlamak için omzuma dokunuyor ama telefundayken bana cevap veremiyor. "Merhaba, ben Loren Hale," diyor ahizeye doğru. "Dr. Dhar'la konuşabilir miyim?"

Rose hızla yatak odasından çıkıyor. Yalnız olduğu için Daisy'nin Jane'le kaldığını varsayıyorum.

"Sorun nedir?" Kapı aralığında kalan varlığımızı inceliyor.

Karnımı tutuyorum, başım biraz dönüyor. "Bilmiyorum." Gerçek bu. Bunun gerçek mi, sahte mi ya da ikisi arasında bir şey mi olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Beni en çok bu kafa karışıklığı ve karanlık korkutuyor.

"Ben çantanı alayım," diyor Rose, aceleyle yatak odama girerek. *Ne çantası?* İlk düşündüğüm bu oldu. Sonra hatırlıyorum: *evet, hastane çantam. Rose'un aylar önce benim için hazırladığı gece çantası. Düzenli, biraz nevroitik bir kız kardeşe sahip olmanın avantajları.*

Doktorla konuşmaya devam ederken başımı Lo'nun göğsüne gömüyorum. Sırtımı ovuyor ve ben de destek için kemer halkalarına tutunuyorum. *Her zaman yanımda olduğun için teşekkürler kemer halkaları.*

Odamın derinliklerinden Rose'un sesini duyuyorum. "Connor ve ben Jane'i Poppy'ye bırakmaya gidiyoruz! Daisy Ryke'ı alacak ve seninle hastanede buluşacağız!"

Hayır. Bugün doğum yapamam.

Yapabilir miyim? Kısık gözlerle Lo'ya bakıyorum.

O da onaylarcasına başını sallıyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Ama biliyorum ki tüm düşüncelerimi yüzümde taşıyorum ve o da bunları görebiliyor.

O korkmuyor. Benim kadar değil. Haftalardır biriktirdiği güven duygusu içimde patlıyor. Parmaklarımin arasında uçuşan bir hava olsa bile, ona olabildiğince sıkı tutunmaya çalışıyorum. Her zerresini içime çekmeye çalışıyorum. Ama içimdeki dehşete kapılmış parçalar çok ama çok güçlü.

Bir bebeğim olmak
üzere. Aman Tanrım.

LOREN HALE

Lily'nin suyu bana yapıştığı sırada geldi. İkimiz de hızlıca duş aldıktan sonra özür dilemeyi bırakmasını sağladım ve o noktada acısının utancını bastırdığını söyleyebilirim - ki bu Lil için gerçekten acı çektiği anlamına geliyor.

Acil doğum sancısı çekmeden hastaneye ulaştık ve şimdi doğum odasındayız, kazara bütün bir hemşire ekibine ters ters baktığımdan eminim. Rose "şirret" bir suratım olduğunu söyleyerek bunu doğruluyor. Çaresiz hissetmekten, Lil'in kollarını gözlerinin etrafında kavuşturup acı içinde titremesini izlemekten nefret ediyorum. Berbat bir şey.

Ve bu bana iyileşmesinin ilk günlerini hatırlatıyor, ona sürekli *hayır demek* ve ellerini tutmak zorunda kaldığım günleri, böylece takıntılı olmayı bıraktı. Seks, toplumda normal, işlevsel bir insan olma yeteneğini engelliyordu.

Asla geri dönmek istemediğim bir zaman.

Altı saat ve bir epiduralden sonra, Lily sonunda rahatlıyor. Sanki uçup gitmeye hazırmış gibi. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, acı çekmesindense uyuşturulmuş olmasını tercih ederim.

İlaçları istediğini söyleyebilirdim ama hemşireler bu konuda ona zorluk çıkardılar. İyileşmekte olan bağımlıların nasıl doğal doğumu denemeleri gerektiği hakkında bir şeyler söylediler. Hemşireleri susturmaya çalışmak ve Lily'yi ne istediğini dinlemeye ikna etmek üçümüzün de -Rose, Ryke ve benim- *zamanını* aldı. Çok korkmuştu. Yanlış bir şey yapmaktan. Yaptığı bir seçimle oğlumuza zarar vermekten. İnsanlar daha kolay bir doğum istediği için onu suçlu hissettirmemeli.

Hastane yatağında bana şaşkınca gülümsüyor. Yatağın üzerinde ona yakın oturuyorum ve onun sevimli ifadesi karşısında kendi gülümsememi engelleyemiyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Sanki bir bulutun içine batıyormuş gibi yastığına gömülüyor. "Öfkeli üçlüyü seviyorum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Ne?"

Kapı açılıyor ve babam lüks doğum odasına giriyor, kahvesini yudumluyor. Bütün gün hastaneye girip çıkmış, kayıp bir ruh gibi dolaşıyordu. Koyu renk gözleri ben ve Lil arasında gidip geliyor. "Bak, bir gün bunun olacağını düşünmüştüm. Greg'e onu on yedi yaşlarında hamile bırakacağını söylemiştim."

Yüzüm keskinleşiyor.

Greg benden önce araya giriyor, "Lily bekleyecek kadar akıllı bir kız."

Lily iltifattan daha da yükselmiş gibi görünüyor. Babasının, işine dalmadığı zamanlarda onu birçok kez övdüğünü duydum.

Burada sadece babalarımız yok. Lil uzun "bekleme" sürecinde kız kardeşlerinin de hazır bulunmasını istedi ve Poppy ile Sam Maria ve Jane'e göz kulak olsalar da diğer herkes geldi. Lily'nin annesi bile kapalı panjurdaki bir aralıktan dışarı bakıyor. Pelüş sandalyeler ve koltuklarla dolu oda ailelerimiz için yeterince büyük. Lily doğum yapmak üzereyken hepsi gidecek.

Babam kahvesine doğru gülüyor. "Teknik olarak bir kaza geçirdiler-"

"Yapamaz mısın?" Sözünü kesiyorum, özellikle de Lily bulutundan inerken.

Dudakları aşağı doğru dönüyordu. Akıllıca seçimler yaptığı için pohpohlanmasını daha çok seviyordum.

"Hey," diyor, "Şu anda çok *mutluyum*." Bu benim babam, mutlu. Kara gözlerinin ve sert yüzünün altında bunu görebiliyorum. "Bir torunum olacak." Sesindeki gurur beni bir an için şaşırtıyor.

Lily'nin battaniyenin altındaki ayaklarını okşuyor. "Nasılsın?" Lily başını sallıyor. "İyi."

Greg gülümseyerek, "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," dedi.

Babamın süitin içinde arkadaşına doğru ilerleyişini izliyorum.

"Güncellemeler?" Samantha aşağıdaki sokaklara şahin gibi bakarken odadakilere soruyor. Son iki saattir binadan çıkarken herhangi birimizin fotoğrafını çekmeyi uman kamera ekipleriyle dolup taşıyorlar. Önemli olmadıklarını söylemek isterdim ama Lily ilgiyle canlanıyor.

"Bende bir tane var," diyor Daisy. Beyaz kanepeye yayılmış, ayaklarını Ryke'ın kucağına uzatmış. Telefonundan internetteki bir makaleyi okuyor. "İçeriden bir kaynağa göre Lily Calloway'in doğum sancısı başlamış ve hastaneye kaldırılmış. Önümüzdeki saatlerde daha fazla bilgiye sahip olacağız."

Greg, Lily ve bana "Önemli olan Maximoff'u paparazzilerden uzak tutmak," diyor. "Hiçbir çocuğun bu strese ihtiyacı yok."

Lily bir nefes verdi, ben de elini sıktım. Çocuk sahibi olmak yeterince kaygı verici. Saçlarını geriye doğru tarıyorum ve fısıldıyorum, "Biz hallederiz."

O da inanmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez başını sallıyor.

Babam Samantha'nın yanına yanaşıp onunla birlikte panjurdan dışarı bakıyor. "Ayrılacağımız zaman için daha fazla güvenlik çağıracağım. Bu çok saçma." Pencereyi işaret ediyor. "Şu tombul olan beklerken lanet olası bir happy meal yiyor."

Daha kısa bir kanepede Connor kolunu Rose'a doluyor ve "Kameramanların yemek yemesine izin var, her insanın olduğu gibi" diyor.

Babam ona asık suratlı bir bakış attıktan sonra, "Sen kimin tarafındasın?"

diye çıkışıyor. "Mantıklı tarafta," diyor Connor kolayca.

"Muhtemelen aşına değilsin

ama onda on kazanan taraf da o oluyor."

Babamın gözleri parlıyor ve en iyi arkadaşımın olan kavgasının hâlâ devam ettiği belli oluyor. Bunun zamanı değil.

"Hey, şimdi sırası değil," diye araya giriyor Ryke. Teşekkür etmek için ağabeyime başımı sallıyorum.

Oğlumun doğumunu bir aile etkinliği haline getirdiğim için neredeyse pişmanlık duyuyorum ama Lily'nin herkesin arkadaşlığını takdir ettiğini söyleyebilirim. *Beni* strese soksa bile.

Babam kahvesini biraz daha sıkı tutuyor ama sesi daha az gergin. "Sadece sohbet ediyorum." İçkisini yudumluyor ve Samantha sonunda kendini pencereden aşağı bırakıyor.

Bakışları şaşırtıcı bir şekilde Lily ve benim üzerime düşüyor. Greg'in yanındaki sandalyeye sert bir şekilde oturarak, "Siz ikiniz gerçekten onun isminde kararlı mısınız?" diye sordu. "Fikrinizi değiştirmek için hâlâ vaktiniz var."

Lily defalarca başını sallıyor ve ben kazara annesine kötü bir şey söylemeden önce Rose seçimlerimizi savunmaya başlıyor.

"Onları rahat bırakın," diyor Rose. "Lily'nin stresine katkıda bulunmamalısın. Burası sakın, *zen* bir ortam." Buranın ne kadar zen gibi olduğunu göstermek için derin bir nefes alıyor. Sadece köprücük kemikleri nefes vermekte zorlanıyormuş gibi çıkıntı yapıyor.

"Ne diyordun?" Rose'a takılıyorum.

Sarı-yeşil gözleri iğne ucu kadar daralarak bana bakıyor.

Burası *gergin*, *ama* yüzlerce kez daha kötü olabilirdi. Muhtemelen olması gerektiği gibi hissettiriyor. Beklenmedik sonuçların verdiği tedirginlik.

Ryke bir kolunu kanepenin arkasına dayıyor ve diğer eliyle kız

arkadaşının ayak bileklerini tutuyor. "Maximoff iyi bir isim amına koyayım. Güçlü bir isim."

Babam araya giriyor, "Bir çocuk ona Maxi Pad diyene kadar güçlüdür."

"Bunu bana Loren adını veren adam söylüyor," diye karşılık veriyorum.

Babam bana dönüp, "Bu, adının *üstüne çıkmakla* ilgili. Maximoff'tan şikayetçi değilim. Bence buna nasıl tepki vereceği onun karakterinin bir göstergesi olacak."

Onun adının lanet bir test olmasını istemiyorum.

Ama ailelerimizin bizi birlikte seçtiğimiz bir şeyden vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. Gerçekten sevdiğimiz bir şeyden. Fikirleriyle bunu lekelemek zorunda kalmalarından nefret ediyorum. Ama içimde beni önemseyen insanlara sahip olduğum için minnettar olan bir yer var. İyi ya da kötü, aile bunun için var, değil mi?

Lily'nin elimi tutuşu sıklaşıyor ve yastıklara gömülmeden önce sendeleyerek nefes alıyor. Birkaç hemşire kapıdan içeri girip hayati değerlerini kontrol ediyor. "Sanırım hazır." Hemşirelerden biri doktoru almak için ayrılır. "Odayı boşaltmalıyız, doğum sırasında iki kişi sınırı var."

Yataktan iniyorum.

"Gitme!" Lily iki eliyle benim bir elimi tutuyor.

Ona yaklaşıyorum. "Yapmayacaktım, aşkım." Burnunu hafifçe öpüyorum ve o da derin bir nefes veriyor. Herkes odadan çıkmak için ayağa kalkıyor.

Greg takım elbise ceketinin düğmelerini ilikler ve Lily'ye başıyla selam verir: "Sonra görüşürüz."

Harika olacaksın."

"Teşekkürler baba." Lily cesareten uçmuş görünüyor, ya da belki de uyuşturucudur. Her iki durumda da, bunun ikimiz için de iyi bir anıya dönüştüğünü fark ediyorum.

Samantha bile Lily'yi gülümseyerek kabul ediyor, tek kelime etmeden. Ama şu anda böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Oda saniyeler içinde küçülüyor. Babam elinde dev bir bardak burbon varmış gibi *kahvesiyle kadeh* kaldırıyor ve sonra Lily'nin ailesiyle birlikte gidiyor.

Ryke omzumu sıkıyor ve Daisy de kız kardeşine yandan sarılıyor.

"Selam," diyor Ryke ve ben de her zamankinden daha ela olan kahverengi gözleriyle tanışıyorum. "Senin için buradayım." Kendimi bunalmış hissettiğimde gideceğim ilk kişi o olurdu. Şimdiye kadar bunu biliyordu.

Başımı sallıyorum. Duygularım ciğerlerimi daraltmaya başladığı için tek yapabildiğim bu. Yine de bir şekilde, "Teşekkürler." diyebildim.

Kız arkadaşıyla birlikte kapıdan çıkmadan önce omzumu okşuyor.

Connor telefonunu siyah pantolonunun içine sokuyor ve yatağın kenarına yaklaşıyor.

Hemşireler odanın etrafında dolanmaya başladı. Doktor henüz gelmedi ama gerçeklik hâlâ tüm gücüyle yüzüme çarpıyor. "Gözünü kırpma," diyor

yumuşak bir sesle. "Gözünü kırpma.

sandığınızdan daha hızlı gerçekleşir." Kendinden emin adımlarla ayrılmadan önce bana göz kırpmıyor.

Gözünü kırpmama.

Midem düğümlendi.

"Rose?" Lily ablasını bulabilmek için kafasını odanın içinde gezdirir. Rose'un hiçbir şey söylemeden gittiğini düşünerek gözleri dolmaya başlar.

Tam onu bulmaya gidecektim ki, banyodan çıkarken aniden belirdi. "Buradayım, ağlamayı kes." Parlak saçlarını parmaklarıyla düzeltiyor. "Umumi tuvaletleri kullanmak istemedim."

Başparmağımla Lily'nin yanaklarını siliyorum.

Rose ona bir bakış atar. "Bir anlaşma yaptık, gözyaşı yok."

"Bu bir iblisin söyleyeceği bir şeye benziyor," diyorum ona.

Ellerini kalçalarına koydu ve Lily onun sözünü kesti, "Daisy ve ben o anlaşmayı reddettik. Sen veto edildin."

Gülüyorum, hayatta olmaz. Bu neredeyse hiç olmaz.

Rose dudaklarını büzer. "Hatırlattığın için teşekkür ederim. O zaman ağlayabilirsin." Lily'nin oğluna sarıldığını gördüğünde gözyaşı dökmeyeceğini düşünüyorsa kendini kandırıyor demektir. Rose en yumuşak insan olmasa bile, söz konusu kız kardeşleri olduğunda bir su birikintisine dönüşebilir.

Lily uzun bir nefes verir. "Bana kısa bir ipucu verebilir misin?" "Korkma."

"Bana bir şey olursa diye," diyor Lily, ben de ona en keskin bakışımı atıyorum. Ellerini savunmak için tutuyor ve ekliyor: "Sadece sarılmak istiyorum."

Lily'ye "Sana hiçbir şey olmayacak." diyorum. Oksijenimi kaybetmeden bu fikri düşünemiyorum, gözlerim yanıyor. İki hemşire ve bir doktor odada duruyor. Bir hastanedeyiz. Hiçbir şey ters gitmeyecek.

"Biliyorum," diyor çabucak. Elimi bırakıyor ve kollarını Rose'a doğru açıyor.

Ablası az önce bir merdivene tırmanıp gider borularını temizlemesi istenmiş gibi görünüyor. Ama eğilip Lily'nin omzuna sert bir çift şaplak atıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor Rose uzaklaşmadan önce. Ayağa kalktığı anda parmaklarını bir gözünün altına götürüyor.

Başımı ona doğru eğdim.

Bana işaret ediyor, "Kapa çeneni." "Ben bir şey demedim."

Çenesini kaldırıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Hastane personeli dışında yalnızız. Elimi başının üzerinde tutarak gözlerinin odada endişeyle gezinmesini izliyorum. "Ağrın var mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Aşağıda hiçbir şey hissedemiyorum." Kolunu kaşıyor ve ben de hemen elini kendi elime alıp parmaklarımızı birleştiriyorum.

"Lily Calloway," diye mırıldanıyorum ve sonunda başını kaldırıp bana bakıyor. *Seni seviyorum*. Gözleri yaşlarla dolmadan önce kelimeleri söylememe bile gerek kalmadı. Derin nefes alıyorum, kaslarım geriliyor. Lily'yle, en iyi arkadaşım ile geçirdiğim yıllar damarlarımda dolaşıyor.

Bu, onu bir golf sahasında kovalamaktan ve bir yatta yastıkların altına saklanmaktan erken ortaya çıkan bir bağlantı. Bir yatak odasına kaçıp bir barın arkasında rol yapmaktan. Sadece biz kalana kadar dünyayı dışlamaktan.

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama her şeyi kelimelere dökmek zor. Yanağından bir damla yaş süzülüyor.

"Biliyorum."

Onu dudaklarından öpüyorum, neredeyse vücuduma çekecek bir öpücük, ama çok fazla yerinden kaymadan önce öpücüğü kesiyorum. Doktor Lil'e bir şeyler söylerken zihnim dönüyor ve ardından hemşireler yanlarına üşüşüyor. Ben daha çok Lily'ye odaklanıyorum, onun yanında dururken elini tutuyorum. Lily ıknırken yaklaşık iki saat geçiyor, yanakları yorgunluktan kızarmış.

"Bir tane daha," diye talimat verir doktor.

Lily tekrar denerken kaşlarını çatıyor, vazgeçmiyor. Zaman ölçülemez görünüyor. Çok hızlı. Çok yavaş. "Aferin Lil," diyorum ona bir kez daha ıknımayla bitirdiğinde.

Dr. Dhar, "Sonuncusu." diyor.

Lily yorgunluktan arkasına yaslanıyor ve sanki *az önce bunu söylemiş* gibi bana bakıyor, *değil mi?* Gözlerini korku kaplıyor ve başını öpüyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Neredeyse bitti, aşkım. Her şey yolunda."

"Tamam," diyor titrek bir sesle. Eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. Ve tekrar ıknımak için gözlerini kapatıyor. Bu sefer nefes nefese kalıyor.

Kadın doktor monitörlere odaklanır. "Bebegin kalp atış hızı biraz düşük."

Lily'ye dönüyorum ve gözleri kapanmak üzereymiş gibi dalgalanıyor. "Lil?" Yüzünü avuçluyorum; soğuk terler içinde. "Lily?"

İkinci hemşire en yakın makineye koşar ve Lily'nin burnuna ve ağzına bir oksijen maskesi yerleştirir.

Saçlarını geriye tarıyorum. "Hey, Lil, bana bak, aşkım." Gözlerim yanıyor ve bir an için onu kaybetme korkusu beni bir gezintiye çıkarıyor. Yapamam...

İçimi parçalayan bir acı bu. Geriliyor. Bir taş yutuyorum. *Bana bak. Lütfen.* Birkaç derin oksijen nefesi aldıktan sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve başını sallıyor.

Tamam.

"Lily, son bir kez daha ıkın," dedi Dr. Dhar. "Yorgun olduğunu biliyorum ama hepimiz bu bebeğin çıkmasını istiyoruz."

Lily ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. Üzerine eğiliyorum ve çenesini eğerek tekrar bakışlarımla buluşmasını sağlıyorum. "Bu yaşadığın tüm savaşlardan daha kolay." Gözyaşlarını yanaklarından siliyorum.

"Bir kez daha?" diye soru sorar gibi soruyor, moralini yükseltmeye çalışsa da.

"Evet, Lil. Bir tane daha."

Oksijeni içine çekiyor ve sonra ıkınırken gözlerini sıkıca kapatıyor. Dişlerimi sıkıyorum, bu uzadıkça çenem ağrıyor. *Lütfen bu olsun.*

Ve sonra, bir sonraki ses beni yere serdi. Bir çığlık.

Dr. Dhar'ın elinde bebek var.

Ben kimsenin hayat verirken görmek isteyeceği türden bir adam değilim. Kötü, sert, kindar bir piç. Ama bu sefer kardeşimin sloganını kullanıyorum: *Umurumda değil.*

Umurumda değil.

Belki bazı insanlar ikinci bir şansı hak etmiyordur. Ama ben bu anı, bu kızı, yaşadığım ve yarattığım bu hayatı hak ediyorum.

Kimse bana aksini söyleyemez. Çünkü bebeğimizi Lily'nin göğsüne yerleştirdikleri an, içimde bastırdığım bir parçayı *hissettiğim andı*. Çoktan gözyaşlarına boğulmuştu, yüz hatlarından sevinç fişkırıyordu. Ve ben tüm bunların içimde aktığını hissediyordum. Bunu deneyimlemek için kendime izin vermek istemiyordum. Boş yerleri acıyla dolduruyordum ve artık bitti.

Bu işkenceyle işim bitti.

Hemşirelerden biri bebeği kuruluyor ve üzerine sıcak bir havlu tutuyor. Diğeri ise Lily'nin oksijen maskesini çıkarıyor. "Lo," diye kahkaha atıyor, gözyaşları çağlarken çenesi titriyor. Yanaklarımın ıslak olduğunu fark ediyorum.

Daha önce hiç olmadığım kadar hafif hissederek ona yaklaşıyorum.

Ufacık, gözleri sanki ışık onun için çok sertmiş gibi kısık. Ama biraz kıpırdanıyor ve birkaç tiz ses çıkarıyor, tam olarak ağlamıyor. Sadece burada olduğunu söylüyor.

Yaklaşık on beş dakika sonra dünya sakinleşiyor, insanlar yavaşlamaya başlıyor. Bir battaniyeye sarılmış ve mutlu. "Onu tutacak mısın?" Lily tutup tutmayacağımı merak ediyormuş gibi soruyor.

Tereddüt etmedim. Onu nazikçe kollarıma aldım. Tanrım, ne kadar küçük olduğunu anlayamıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Tek bir kelime bile etmediğimi fark ettim. Ve gözlerim cam gibi, gülümsemeye başlıyorum. "Güçlü görünüyor."

Yorgunluğuna rağmen sanki bir milyon metre yükselmiş gibi ışıldıyor. "Bir süper kahraman gibi mi?"

Birkaç kez başımı sallıyorum ve parmağımı yumuşak yanağında gezdiriyorum. Mırıltılı bir kabullenişle karşılık veriyor. Birini Lily'yi sevdiğim gibi sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama dünyam bir kat daha genişledi.

Usulca fısıldıyorum, "Kesinlikle bir süper kahraman gibi."

LILY CALLOWAY

Geçtiğimiz hafta boyunca Maximoff'un süper kahraman temalı çocuk odasında uzun mavi kanepede kamp kurduk. Önyargılı olabilirim ama duvara boyanmış şehir, *X-Men* battaniyesi ve Thor'un çekici Jane'in pembe prenses odasını her gün yeniyor.

Bu öğleden sonra, yatağımızda Maximoff'la birlikte FX'in *X-Men* maratonunu izliyorduk ve o her zamanki uyku saatinden çok daha geç uyuyordu. "Yaşıyor mu?" Lo'ya fısıldıyorum. İkimiz de onun üzerinde geziniyor, filmleri izlediğimizden daha fazla uyumasını izliyoruz.

Paranoyakça, evet. Ani Bebek Ölümü Sendromu hakkında çok fazla broşür okuduk. Herhangi bir şey gibi hissettiren şeylerden kaynaklanabilir. Bebek karnının üstünde uyuyamaz. Battaniyeye çok sıkı sarılamaz. Yanlış bir hareket ve *bam!* Bebek düştü.

Uyandığımda Maximoff'u mavi bulduğum karanlık ve korkunç bir görüntü var aklımda ve...evet.

Connor'dan bana bebek kalp masajı için yeni ipuçları vermesini istedim bile.

"Hayatta olduğuna eminim, Lil," diye fısıldıyor Lo, ama kaşları benimki kadar belirsizlikle düğümleniyor.

"Nefes aldığını nereden bileceğiz?" Ben soruyorum.

Lo bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Belki birimiz onu dürtmeli ya da başka bir şey yapmalıyız" dedi.

Çılgınca başımı salladım. "İyi fikir. Sen yap." Bebeğimiz neredeyse hiç kıpırdamıyor, çok huzurlu ve nadiren ağlıyor da. Jane ondan daha çok nöbet geçiriyor... Belki de bu yüzden onun sessiz doğası beni daha çok geriyor. Bunun bir sorun olduğu anlamına mı geldiğini yoksa gerçekten iyi bir bebek mi olduğunu bilemiyorum.

Lo yan tarafına doğru eğiliyor ve Maximoff'un mavi tulumunun içindeki küçük ayağına, göğsüne bir şimşek gibi dokunuyor. Kalbim birkaç saniyeliğine duruyor ve ancak küçük bacaklarını tekmelediğinde yeniden atmaya başlıyor. Rahat bir nefes alıyorum. O yaşıyor. Her şey yolunda.

Ve sonra yüksek sesle feryat ediyor.

Olamaz. "Uyandı." Çıgıllıkları karşısında irkildim ve Lo ile aynı anda doğruldum.

Lo bana bir bakış attı. "Meselenin bu olduğunu sanıyordum." Maximoff'u kucağına alıyor ve onu sallarken poposunu okşuyor. Oğlumuz saniyeler içinde susuyor, kayrak grisi gözleri uykuya dalıyor, küçük dudakları nefes alırken aralanıyor. Lo kaşlarını bana doğru sallıyor. "Beni seviyor."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve Lo'yu dudaklarından hızlıca öpüyorum. "*Kolayca sevilebilen birisin Loren Hale*" demek istiyorum. Ama ne yazık ki, tanıştığı çoğu insan için bu doğru değil. Lo'ya kalbini sihre açan küçük bir kız gibi aşık oldum. Gerçekleştiği ana kadar hep gerçeküstü göründü.

Lo sehpanın üzerindeki saati kontrol eder. "Muhtemelen onu beslemeliyiz." Yataktan kalktı ve bana baktı. "*Lil*."

"Ne?" Diş etlerimi ısırarak gülümsememi dizginlemeye çalışıyorum. Pek işe yaramıyor.

"Onu her kucağıma aldığımda bana öyle bakamazsın. Bu beni delirtiyor ve altı haftadır bu konuda hiçbir şey yapamıyorum." Bana sarılmak istemesine neden olan "sevimli bir mutluluk ışıltısına" sahip olduğumu söylüyor. Ama belki de hayatımda ilk kez cinsel dürtülerim yok. Alt tarafım ağrıyor ve sert bir şeyi düşünmek bile çok acı verici geliyor. Ve neyse ki hormonlarım tekrar kontrol altında.

Yataktan fırladım. "Elimde değil. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şey."

"Magneto'nun insanlığı yok etmeden mutant türünü kurtarması gibi, biliyorum.

Bana söyledin."

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Bu çok iyi bir metafor ve bunu tek başıma buldum."

Lo bebeğimizin kulaklarını şakacı bir şekilde koruyor. "Küfür yok, Lily Martha Calloway."

Burnumu kırıştırıyorum. "Tam ismimi sevmiyorum."

"Merak etme," diyor o alaycı bakışıyla, "yakında sana bir Hale yapacağım."

Bu gerçeğin tadını çıkarmak istiyorum ama gülümsemem bununla birlikte soluyor. Ona birçok kez bunun gerçekleşmemesinin sorun olmadığını hatırlattım. Başında bir sürü iş var ve bir düğünü organize etmek çok fazla. Onu daha fazla strese sokmak istemem. Ayrıca, ailelerimizin işi devralmasından ve düğünü yine kendi günlerine çevirmelerinden korkuyorum. En iyisi düğünleri bir kenara bırakmak. Beş yıl sonra işler yoluna girdiğinde ve Maximoff büyüdüğünde düşünürüz.

İkimiz de kaçmayı hiç düşünmüyoruz. Bu fikir, uydurduğumuz başka bir yalan ya da aldatmaca gibi geliyor.

"Bu olacak," diyor Lo, bakışları yavaşça daralıyor. Oğlumuzu hâlâ kollarında taşıyor.

"Biliyorum, biliyorum." Konuyu kapatmaya çalışıyorum. "Sence gözleri ne renk olacak?" Doktorlar bir bebeğin göz renginin ilk yılında değiştiğini söylediler, bu yüzden renk tonundan yüzde yüz emin değiliz.

O cevap verirken Lo'yu kapıdan çıkarıyorum ve arkamda vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. Ama yine de koridorda beni takip ediyor.

"Yeşil olanlardan" diyor. Dönüp oğlumuzu bakıyorum. Kollarını uzatırken göz kapakları açılıyor ve kaşlarıma bakarken *kıkırdıyor*. Aman Tanrım. Çok şirin gamzeli yanakları ve küçük bir burnu var. Altı kilo, iki ons ağırlığında, biraz küçük ama kalp durduracak kadar sevimli çıktı. Kulağa klişe geliyor ama o benim bebeğim. Üreyince peynir faktörü artıyor gibi hissediyorum.

"Onu her gördüğünde eriyorsun," diyor Lo bana. "Al, böylece ağzının suyu biraz daha akabilir."

Maximoff'u bana uzatırken ağzım açık kaldı. "Bu çok kaba Loren." "Ben sadece gerçeği söylüyorum, Lily Martha."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, bakışlarımla onu delip geçmeyi umuyorum. Onun yerine gülüyor, gülümsemesi yüzünü kaplıyor. Pes ediyorum. "Sanırım onun da gözleri yeşil olacak," diye rahatlıyorum.

Ryke, muhtemelen Lo'nunkiler gibi kehribar rengi olacaklarını çoktan itiraf etti. Ama bu Maximoff daha doğmadan önceydi.

Bebek artık bana emanet, merdivenleri birlikte iniyoruz. Paslanmaz çelik mutfığa girer girmez sesler duyuyorum. Kulaklarımı zorluyorum.

Boğuk bir tartışmaya benziyor. Ama emin olamıyorum. Ryke ve Daisy ile yaşarken, onların uzaktan gelen seks seslerine kulak misafiri oldum ve bazen tam bir kavga gibi geliyor. Vücutlar bir şeylere çarpıyor. Boğuk bağırışlar (kendinden geçme). Bu tür şeyler.

Kafamı çorak mutfığa çeviriyorum, bir çift bulmayı bekliyorum, hatta belki de tezgahın üzerinde sevişiyorlar. Birini iş üstünde yakalamak istediğimden *değil*. Porno. Yüzümde gerçek porno gibi olurdu.

Ayrıca, kucağımda bir bebek var. Hayati derecede korumacı hissettiğim biri. Maximoff'un porno izlemesine *asla* izin verilmez. Gençken bile. Ya da üniversitedeyken. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Bu konuda ayağımı yere basıyorum.

Sesler aniden kesildi.

"Lo," diyorum o odayı tararken, pırıl pırıl temiz granit tezgahlar, deri bar tabureleri ve loş ışıklardan başka bir şey yok. "Sanırım bu evde hayaletler var."

Kaşları havaya kalktı. "Hayaletler mi sikişiyor?"

Bebeğimi tek elimle beşiğe yerleştiriyorum ve Lo'nun kolunu yumrukluyorum. Adil olan bu. Bebek kulaklarının yanında F-bombaları yasaklandı.

Gözlerini deviriyor. Sonra kilerde bir şey takırdıyor, sanki bir konserve kutusu yere düşmüş gibi. Sıçıyorum, neyse ki Maximoff'u daha sıkı tutuyorum ve onu düşürmüyorum. *Yüce Tanrım, bebeğimi düşürmeme izin verme.* Asla bu kadar ürkek olamam.

Lo kolunu uzatarak hem beni hem de bebeğimizi kilerden uzak tutuyor. "Muhtemelen sadece farelerdir."

Gözlerim büyüyor. "Büyük, mutant fareler."

Ve sonra kilerin kapısı bir korku filminden fırlamış gibi yavaşça gıcırdayarak açılıyor. Üstsüz Ryke'ı gördüğümde, sinirlerim hiçliğe düşüyor.

Lo acı bir gülümsemeyle, "Ya da sadece benim azgın ağabeyim," diyor.

Ryke'ın söylediği ilk şey "Sevişmiyorduk," oluyor. Spor şortu hafifçe yamuk ve beline doğru kaldırıyor, saçları o kadar dağınık ki bir kızın parmaklarını geçirdiğini söyleyebilirim. Dudakları ciddi bir öpüşme seansı geçirmiş gibi pembe ve çiğ.

Kocaman sırtıyorum. Bu görüntü beni hiçbir şekilde, hiçbir biçimde tahrik etmiyor. Hormonlarımı tekrar seviyorum.

"Özür dilerim," diyor Lo kuru bir sesle, formülü ısıtmaya giderken. "Sizi rahatsız mı ettik?"

Maximoff'u lacivert zıpzipına bağladım. Rose'un tavsiyelerini dinleyerek emzirme konusunda en rahat olduğum şeyi seçtim. Bu benim seçimim. Ayrıca Lo'ya da oğlunu besleme ve onunla bağ kurma şansı veriyor.

"Hayır," diye karşılık veriyor Ryke, gözleri bana odaklanmış, karanlık ve suçlayıcı. Oh Tanrım. "Çünkü *birisi altı hafta* boyunca seks *yapmama* konusunda bir anlaşma yaptı."

Lo onu yumruklamayı düşünemeyecek kadar bitkin görünüyor. Ben de öyle. Herkesin küfretmek için kayıp bir neden olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Kavga mı ediyordunuz?" Birden korktum, kafamda bir endişe belirdi. Bir Raisy ayrılığının sebebi olmak istemiyorum. Nononono. Sonuna kadar Raisy. Sonu ölüm olacak.

"Kavga etmiyorduk." Bu sözler, sonunda Ryke'in arkasından kilerden çıkan Daisy'den geliyor; Ryke onu uzun, çok uzun bir süre öpmüş gibi boynu kıpkırmızı.

Bu düşünce bile beni tahrik etmiyor. Ha! Al bunu. Kimi "alıyorum" emin değilim ama şu anda kendimi yenilmez hissediyorum.

Daisy sütyeninin kayışını düzeltiyor ve bar taburesine zıplayarak mutfağın ortasında bana doğru dönüyor. Eğri büğrü, muzip bir gülümseme takındı. Yani seks mi yapıyorlardı?

"Resmen kafam karıştı," diye ilan ediyorum.

Ryke, "Sütyeninin ya da iç çamaşırının altında bir şey yok, bunun için teşekkür ederim," diye kestirip atıyor. Seks yok. Kesinlikle seks yok.

"Bu onun suçu değil, on beşinci kez söylüyorum," diyor Daisy ona. "Anlaşmayı yapmak istiyorum. O yüzden Lily'nin başının etini yemeyi bırak."

"Evet, dırdır etmeyi kes," diye ekliyorum ve *neredeyse* dilimi çıkaracağım. Kendimi tutuyorum. Ben artık bir anneyim. Belli bir olgunluk göstermem gerekiyor. Bileklerimi çapraz yapıyorum, ayaklarım dinazor terlikleriyle sıcacık. On yedi yaşından beri havalarından hiçbir şey kaybetmediler.

Lo da aynı fikirde.

"Bırak da huzur içinde şikâyet edeyim," diye homurdanıyor Ryke, bir elini karmakarışık saçlarında gezdirirken.

Lo, fedainin yanında yere oturmuş, elinde biberonla Maximoff'u besliyor.

Daisy, Ryke'a Lo'nun tezgahların arasında göremediği çapkın bir gülümseme veriyor. "Biliyorsun, hâlâ mastürbasyon yapabilirsin." "Mastürbasyon "un oğlumun ilk kelimesi olabileceği fikri beni biraz dehşete düşürüyor.

"Evet, Ryke," diye devam ediyor Lo. "Sen de hepimiz gibi bir taneatabilirsin." Belli ki Lo aynı endişeyi paylaşmıyor. Belki de seks bağımlısı olduğum içindir. Değil mi? *Değil mi?*

Bir nefesle bıraktım. Lo'nun bu konuşmayı körüklemesine şaşırdım. Bir yıl önce Daisy'nin seksten, kardeşinden ya da bu ikisinin herhangi bir kombinasyonundan bahsetmesi onu sustururdu. İşler nasıl da değişiyor.

Ryke bize yaklaşıyor ve Daisy'nin yanındaki bar tezgahına yaslanıyor. "Önce o kırılırsa olmaz."

Bu pis bir oyun. Yani küçük kız kardeşimi öpmeye ve seks için yalvartmaya çalışıyordu. Bu alçakça. Ayrıca sinsice. Kitabımda kesinlikle sağlam bir plan var. Lily Calloway Seksi Zamanlar Kitabı yani. Sadece kafamda, ama çok becerikli.

Daisy gülümsememek için kendini zor tutuyor. "Ben kolay gelmem." Ooh, bu da çok edepsizdi.

"Calloway, şimdiye kadar sadece *benimle* geldin. Sanırım seni nasıl boşaltacağımı biliyorum."

"Çikolatalı keklerle," diyor orantısız bir sırıtışla. Bu cinsel bir ima mı?

"Elbette, tatlım. Lanet olası çikolatalı kekler ve dokuz inçlik-"

Kulaklarımı parmaklarımla tıkadım. Onun büyüklüğünü duymadım! Yemek. Hâlâ yemekten bahsediyordu. Sadece dudakları kıpırdamayı bıraktığında ellerimi indiriyorum.

"Siz ikiniz çok sevimlisiniz," diyor Lo kuru bir sesle. "Lütfen kilerinize dönün."

Ryke orta parmağını Lo'ya doğru uzatıyor ve ben de koluna yumruk atacak kadar yaklaşıyorum. Güçten dolayı sallanmadı bile.

"Bu ne içindi?" diye yakınıyor. "Ben f-kelimesini bile söylemedim."

"Parmağınla yaptın," diye karşı çıkıyorum, suçlayıcı bir şekilde göğsünü işaret ederek.

Sadece ben değil, *herkes* gördü. "Bir haftalık oğluma bunu öğretemezsin."

"Daha alfabeyi bile öğrenemedi, Lily. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor." Şimdi de *iki* eliyle kaba hareketler yapıyor. Korkunç bir etkisi var.

"Sadece havalı amca olmak istiyorsun, itiraf et," diye mücadele ettim.

"Moffy'nin beni Connor'dan daha çok seveceğinden korkuyorsun, itiraf et."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yapmayacağım." Yine de Maximoff'a havalı bir lakap taktığını inkâr edemem, keşke ilk ben düşünseydim.

"Uh-oh." Daisy kaskatı kesilir, telefonu elindedir. Yavaşça bar taburesinden atlıyor ve erkek arkadaşının yanına yanaşiyor. Ekranı önce bana göstermek yerine ona gösteriyor.

Hücreyi ondan alıyor ve çenesinin taş gibi sertleşmesini izliyorum.

LILY CALLOWAY

"Ne oldu?" Kalbim çarpıyor. Kötü haber mi? Medya mı? Ryke'ın da dahil olduğu üçlü bir dedikodu olamaz. Bir hafta önce babalık testi yaptırdım, reklamcımızın tavsiyesi üzerine, bir sürü zorlamadan sonra. Ve sonuçlar çoktan açıklandı: Loren Hale, Maximoff'un babası.

Ryke tereddütle kardeşine baktıktan sonra şöyle der: "*Celebrity Crush* Daisy ve benim marketten çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımızı paylaştı."

Omuzlarım gevşedi. *Bu benimle ilgili değil.* Çok bencilce bir düşünce, farkındayım. "Bu iyi, değil mi?" Ne kadar çok birlikte görünürlerse, insanlar onları gerçek bir çift olarak kabul edecek demektir.

Lo, Maximoff'u kucağına almış yükseliyor. Beslenme ve bez değişimi için bir çizelgemiz var. Hepsi çok düzenli. Tam Rose Calloway tarzı. Günlük aktiviteleri ve bebeklerin ne kadar içmesi gerektiğini planlamama yardımcı oldu. Kısacası, tüm endişelerimi bir liste haline getirdi. Onlara olan takıntısını şimdi anlıyorum. Terapi gibiydi. Liste-terapisi. Böyle bir şey var.

"Fotoğrafın nesi var?" Lo kuşkuyla sorar.

Daisy ayaklarının üzerinde kayıyor ve beyaz tişörtünün eteklerini çekiştiriyor. "Biz... hani bu hafta ev için alışveriş yapma görevini bize vermiştiniz ya?"

Bu benimle ilgili değil... değil mi?

"Tükür onu," diye tersler Lo. Maximoff şişesinden ayrılır ve feryat etmeye başlar. Lo'nun vücudu daha da gerilir. "Üzgünüm ufaklık." Onu biraz zıplatıyor ve sonra sakinleşip biberonuna geri dönüyor.

"İşte." Ryke cep telefonunu Lo'ya doğru tuttu. Okumak için omzunun üzerinden eğildim. Başlık: *Ryke Meadows ve Daisy Calloway bebek Cobalt ve bebek Hale için alışveriş yapıyor!* Market arabasının yakınlaştırılmış bir görüntüsü daha var, beyaz plastik poşetlerdeki etiketlerin bazıları görünüyor. Bebek bezi. Mısır gevreği. Şimşek! Ve bebek maması.

Anlamıyorum. O kadar da kötü değil.

Göz gezdirdim ve Wendy Collins'in makalesini okudum.

Calloway ailesine yakın kaynaklar, Calloway kardeşlerden birinin değil ama her ikisinin de bebeklerini beslemek için mama seçeneğini tercih ettiklerini söylüyor. Kaynaklar şöyle diyor: "Lily ve Rose bebeklerine asistanların ve büyükannelerinin bakmasını tercih ediyor. Sorumluluk almak istemiyorlar. Mamayı seçmelerinin en büyük nedeni de bu. Rose ve Lily anneliğe hazır değiller ve bunu biliyorlar."

Orada okumayı bırakıyorum. Hiçbirimizin dadıları bile yok. Daha önce başımız yanmışken bu kadar değerli bir şey için birine güvenmek çok zor. Hepimiz çocuklarımızı onlar olmadan büyütmenin daha güvenli olduğunu düşündük.

Lo, "Bu tam bir saçmalık," diyor. "Kim bu sözde *içeriden kaynak* Her neyse? Samantha Calloway?"

Daisy ve ben annemizin bunu yapıp yapamayacağını anlamaya çalışarak birbirimize baktık. Hayır... annem o kadar da çıkarıcı değil. "Onun bundan çıkarı ne olacak?" Daisy sordu.

"Tam burada..." Lo telefonu işaret ediyor. "*Özellikle de büyükanneden.* Kim olduğunu sanıyorsun? Connor'ın annesi öldü. Benim annem de beş yüz mil uzakta, ne *beni ne de* bu saçmalıkları umursuyor." Sert sesi asit gibi, kulaklarımı kavuruyor.

Annesinden bahsetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Muhtemelen yıllar. Emily Moore bir hayal ürünü, bir hayalet de olabilir. Onunla tanışmadım bile, ama onu düşündüğümde midem bulanmaya başlıyor. Bu hoş bir duygu değil ve Lo için bu hissin milyonlarca kez daha üzücü olduğunu hayal ediyorum.

Ama belki de bunu o kadar derine gömmüştür ki artık hiçbir şey hissetmiyordur. Kapattı ve elveda dedi. Onunla tanıştığında, hayatının o kısmının kapısını sonsuza dek kapattığını biliyorum.

"Bildiğimiz bir şey varsa," diyor Ryke, Daisy'ye telefonunu geri verirken, "o da Connor'ın muhtemelen bu işle ilgilenen milyonlarca avukatı olduğudur. Karısına kötü anne demişler."

"Evet ama *bana* hep kötü anne diyorlar," diyorum. "Yani Rose'a bir kez açıkça kötü anne dediklerinde herkes sinir krizi mi geçirecek?" Kalbim sıkışıyor.

Ryke kollarını uzatır. "Bunun doğru olduğunu söylemedim. Sadece kendini iki ucu keskin kılıca hazırla diyorum Calloway. Çok acıtıyor." Biri koluna yumruk atacakmış gibi geri sallanıyor ama artık küfürler umurumda değil. Önemsiz görünüyor.

Ryke'in uyarısını takdir ediyorum, gerçekten. Onun yanında kendimi tuhaf hissetmeden bu konuşmalara geri dönmek güzel ama böyle günlerde keşke hiçbirimiz spot ışıklarının altında olmasaydık diyorum. Doğduğundan beri ünlü olan Maximoff için hayatın nasıl olacağını merak ediyorum.

Hepimiz ergenliğimizi gözlerden uzakta yaşadık. Onlar göz önünde büyüyecekler.

LILY CALLOWAY

Rose'un kamp versiyonu daha önce bildiklerime hiç benzemiyor. Arka bahçeye bir *çadır kurması* için birini tutmuş, çimlerin üzerine tüylü bir halı serilmiş, pelüş yastıklar ve beş yıldızlı bir restorandan alınmış makarna ve peynir için küçük bir masa ile tamamlanmış. Lambalar yere çakılmış ve Rose sihirli olabilecek bir şey sıkmış. Bölgemize bir tane bile sivrisinek ya da böcek girmede.

Kızlarımızın kampı için mükemmel bir ortam ve ben şimdiden bayıldım. Açık havada şımartılmak sinekleri kovalamaktan çok daha iyi. Ancak Ryke buna "sahte kampçılık" ve "abartılı" dedi ama Daisy'nin yüzünü görünce sustu. Sanki Rose onun için *Hook'tan* bir sahneyi yeniden yaratmış gibi gülümsedi.

İyi ki de öyle, çünkü bu gece hepsi Daisy için.

Ryke'dan uzakta uyumaya çalışmak, uykusuzluğuyla burada, bizimle birlikte savaşmak istiyor. Hamileliğimin sadece iki haftasındayım, bu yüzden sakın olmaya ve yumuşak yastıklara uzanmaya çalışıyorum. Rose ve benim yanımızda bebek telsizlerimiz var ve tüm çocuklar Jane ve Moffy ile birlikte içeride. Bir geceyi kafama takmadan geçirebilirim.

Sanırım.

İki mor tüyün çıktığı saç bandımı yerleştiriyorum. Kendimi Tiger Lily gibi hissediyorum. Tek ihtiyacım olan bir davul ve havalı bir kabile dansı. Saç bantları Daisy'nin kızlar gecesine katkılarıydı. Fark ettim ki ben sadece kendimi getirmişim. Aslında bu bir katkı sayılmaz ama olsun.

Bir lokma makarna ve peyniri Fizz Life ile yıkıyorum. "Yani hiçbir şey yapmayacak mısınız?" Rose'a bu bilgiyi sindirmeye çalışarak soruyorum. Hâlâ bebek maması yorumları yüzünden gazetecilere teslim olduğu gerçeğine takılmış durumdayım.

Ryke'ın bahsettiği gibi iki ucu keskin bir kılıç olmadığı için minnettar olmalıyım ama anlamıyorum. Kız kardeşim genelde saldırıya geçer.

"Ne yapmam gerekiyor?" Rose bana soruyor. Koyu kırmızı tüylü saç bandı onu daha da öfkeli gösteriyor. "Tekmeleyip, çığlık atıp, ağlayacak mısınız?" O

gözlerini deviriyor. "Savaşlarımı seçmek zorundayım ve dürüst olmak gerekirse, bu önemsiz bir savaş. Eğer çocuğumu bir sürü asistanın büyüttüğüne inanmak istiyorlarsa, öyle olsun."

Kaşlarım çatıldı. "Bu da seks kasetleri gibi bir şey mi?" Kamuoyunu kendi lehlerine kullanmak için davanın peşini bırakmayı seçtiğini biliyorum ama her geçen gün daha fazla kaset ortaya çıkarken, buna degecek gibi görünmüyor.

Bana sert bir bakış fırlattı ve ben de geri çekildim. Vay be. Buz gibi bir yanma hissediyorum ve bu hiç de hoş değil.

"Seks kasetleri hakkında konuşmak istemiyorum," diyor, sözlerinin ardında bir parça acı var.

Oh. Onu ne kadar etkilediklerini fark etmemiştim. İyi bir görüntü çiziyor.

Daisy bacak bacak üstüne atarak, "O zaman başka bir şey konuşalım," diyor. Saçaklı bir yastık örüyor, makarna ve peynir kasesi çoktan boşalmış. "Dün okuduğum bir gazetede zayıf görüldüğün yazıyordu."

Rose hüzünlü bir sesle, "Siyah peplum elbiselerin büyüğü işte bu," diyor. "Eski bedenime dönmeden önce yaklaşık on beş kilo vermem gerekiyor ama eminim aşk tutamaklarım burada kalacak." Daisy'nin arkasındaki eve bakıyor. "Connor onlara kafayı takmış durumda."

Anında gülümsedim. Connor'ın onun kıvrımlı kalçalarına ve poposuna bayılması Rose'un sinirini bozuyor. Ama gizliden gizliye onu bunun için seviyor. Evet. Yıllar sonra Yıllar sonra, bu flört kavgalarını biraz daha iyi anlamaya başlıyorum.

Karnımı sıkıca saran kırmızı Marvel tulumumu çekiştiriyorum. Şu anda sadece 20 kilo daha ağırım, o da olsa. Ve karnım hâlâ şiş ama tekrar seks yaptığımda biraz kalori yakacağımı düşünüyorum. "Spor mu yapıyorsun?" Rose'a soruyorum. Rose'un sokakta kilometrelerce koştuğu fikri gözlerimi açıyor.

"Sadece yatak odamın *mahremiyetindeki* videolardan." Yani kimsenin onu izlemesine izin vermiyor. Mesaj alındı. "Ve bunu kendim için yapıyorum, Connor için değil." Aramızdaki kaseden biraz patlamış mısır yiyor. "Ne kadar kilo aldın?" Sorusu Daisy'ye yönelik.

"Ne zamandan beri?" diye soruyor.

"En düşük kilondan beri mi?" diye soruyor Rose, gözlerinde merakla. Daisy mankenliği bıraktığından beri sevdiği yiyecekleri yemekte eskisi kadar tereddüt etmiyor.

"On beş pound," diyor Daisy, platin sarısı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken.

Rose ona sahip olduğu en güzel ses tonuyla "Çok güzel görünüyorsun," diyor.

Başımla onaylıyorum. Onu uzun zamandır görmediğim kadar sağlıklı.

"Teşekkürler," diye gülümsüyor Daisy. "Kesinlikle o kadar kemikli hissetmiyorum. Ryke bacaklarımda yeniden daha fazla kas olduğunu söylüyor."

Ryke iyi biriydi. Birçok yönden Daisy'yi gerçekten karanlık bir yerden geri getirdi. Keşke onun yanında olabilseydik ama Rose ve ben hamileliklerimizle uğraşıyorduk. Ve benim bağımlılığım. Hiçbir fikrim yoktu.

"Ağlama," diyor Daisy tatlı bir sesle, yaklaşıyor ve kolunu omzuma doluyor.

"Sadece mutluyum," diye fısıldıyorum ona, elimin tersiyle gözlerimi ovuşturarak.

Rose'un telefonu aniden çalıyor ve parlak mavi renkte parlıyor, mesaj sesi gelmiyor. "O da ne?" diye sordum.

"Jane hakkında ne zaman bir makale çıksa uyarı alıyorum."

Bön bön bakıyorum. Bu *her şeyi* değiştirir. "Artık medyayı kontrol ettiğim için suçlanamam." Eğer Rose bunu yapıyorsa, aklı başında olmalı. Lo bu mantığa katılmayabilir ama bana mantıklı geliyor.

Rose sözlerimi duymazdan geliyor, gözleri makaleyi tarıyor ve ben de gözlerinin yavaşça daraldığını izliyorum.

Olamaz. "Ne?" Korku sesimi istila ederek soruyorum.

"O küçük pislikler fotoğrafları yayınladı." İnançsızlıkla başını sallıyor ve Daisy'ye cep telefonunu uzatıyor. Sanırım bunun nereye varacağını zaten biliyorum.

Dün, Rose ve ben bebeklerimizi mahallenin sokağında yürüyüşe çıkardık. Kapılarla çevrili olduğu için, üstünü örten herhangi bir battaniye olmadan bebek arabalarını kullanmanın güvenli olduğunu düşündük. Yaklaşık beş dakika sonra şakacı gençler yanlarından geçen Range Rover'dan fırladılar ve Jane ile Maximoff'un fotoğraflarını çektiler.

Bir yanım *belki de* sadece şaka yaptıklarını ve basına satmayacaklarını düşündü. Ama öyle olmadı. Daisy'nin omzunun üzerinden baktım. Jane ve Moffy'nin bebek arabalarındaki fotoğrafına bakıyorum, küçük minicik bebekler uyanmışlar ve ani kargaşadan sonra ağlamaya başlamışlar.

Elbette, resimler biraz bulanık, ama belli ki bu medya için önemli değil.

Başlık: *Jane Cobalt ve Maximoff Hale'in ilk bebek fotoğrafları! Çok sevimli!*

Gülümsüyorum. "Bak onlara sevimli diyorlar."

Rose yine bana bakıyor. Bugün ikide sıfır. "Onlar bebek. Kimse bir bebeğe çirkin gremlin diyemez."

"Yapacaksın," diye karşı çıkıyorum. Ve sonra duraksıyorum. "Bekle... Bebeklerimize çirkin gremlinler mi diyorsun?"

"Tabii ki hayır," diyor hemen, yanakları kızarıyor. "Onlar sevimli gremlinler." Başımı ağrıtıyor. "Demek istediğim..." Teşekkür ederim, konuya ihtiyacım var. "Bu pislikler çocuklarımız üzerinden kazanç sağlıyor. Bu yanlış."

Daisy gösterişli bir şekilde ayağa fırlar ve yumruğunu havaya kaldırır. "Öyleyse misilleme yapalım." Sarı tüyleri hilali işaret ediyor.

Rose ve ben ona bakıyoruz. "Ne?" diyoruz birlikte. Başımı tekrar ablama çeviriyorum, benim tarafımda olmasına şaşırıyorum.

Rose'a "Konuşmanı misillemeyle bitirmeyecek miydin?" diye sordum.

"Hayır, önümüzdeki bir saat boyunca onları lanetlemeyi önerecektim ve makaleleri yakmak." Tabii ki işin içinde ateş var. Dikkatini Daisy'ye çevirir. "Ne diyordun sen?"

Daisy grubumuzun Peter Pan'ı, farkındayım. Sanki zeki, genç bir yaratılmış gibi ellerini kalçalarına dayamış, hiçbir işe yaramıyor. "Eve paintball attıkları zamanı hatırlıyor musun?"

Bu çok uzun zaman önceydi ama aynı zamanda dün gibiydi. TSSB, uykusuzluk ve bir sürü başka sorunu olan masum bir seyirci olan Daisy'yi dehşete düşürdüler. Burada, bu evde, hep birlikte olmak bizi birleştirdi ve umarım ona biraz yardımcı oldu.

"Hepiniz hiçbir şey yapmamayı ya da misilleme yapmayı seçebileceğimi söylediniz" diye hatırlatıyor bize. Ben onun konuşmaktan korktuğunu, bu yüzden de boş verdiğini düşünmüştüm. "Şimdi seçimimi yapıyorum."

Rose tam anlamıyla gülümsüyor. Ben de öyle.

"Bir şeyler yapmayı seçiyorum. Hadi şu piçleri geri alalım." Kurnaz bir sırıtış takınıyor. "Ve aklımda mükemmel bir şey var."

* * *

Karanlık bizim dostumuzdur.

Bakımlı bahçede sessizce ilerlerken bu mantrayı defalarca tekrarlıyorum. Rose ve ben gençlerin bebek fotoğraflarını çektikten sonra bu taş konağa koşarak girdiklerini gördük. Böylece en azından birine zarar verebiliriz.

"Al," diye fısıldadı Daisy, bana bir rulo tuvalet kağıdı uzatarak. Eve gizlice girip fazladan rulo almak için kilerimizi yağmalamak kolaydı. Bütün çocuklar bodrumdaydı, yani gizli görevimiz zaten planlandığı gibi gidiyordu.

Hatta evdeki herkesin yatmış olmasını umarak gece yarısına kadar bekledik.

Bir çalının arkasına çömelirken tuvalet kağıdını nazikçe kabul ediyorum. Hepimiz pijamalarımızı giymişiz: Daisy'nin üzerinde yeşil örgü şort ve gri bir bluz, Rose'un üzerinde siyah saten bir pijama takımı. Ben tulumumla (ekstra gizlilik için başımda kapüşon). Ve dikenli bir çalının arkasına çömeliyoruz.

"İçeride ve dışarıda ışıklar kapalı," diye fısıldadım. Mükemmel. Lo'yla bir sürü eve tuvalet kağıdı yaptık. Sıkıcı gecelerde, birkaç rulo alır ve bir sporcunun evine giderdik. Zararsız bir eğlenceydi.

Daisy *tamam* işareti yaparak "Görev *tamam*," diyor.

Çalılardan arkasından koşarak çıkmak üzereydim ama iki hafta önce doğum yaptığımı ve o kadar hızlı hareket edemeyeceğimi hatırladım. Burada yürürken kaplumbağa gibiydim, adım adım yavaşım.

Daisy yüzünde vahşi bir sırıtişla en büyük meşe ağacına doğru fırlıyor. Ben de Rose'la birlikte dikkatlice yarı büyümüş bir manolya ağacına doğru koşuyorum. Bisiklete biner gibi, kâğıdı doğru şekilde yerleştirip bir dalın üzerine fırlatıyorum. Karnımda baş döndürücü, asi bir enerji patlıyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Ama şimdi yoldaşlarım kız kardeşlerim. İçlerinden biri ruloyu bir ağaç dalına fırlatmayı deniyor ve başaramıyor.

Rose beni bakarken yakaladığında bana ters ters bakıyor. Gözleri evin karanlık pencereleri ile benim mükemmel kavisli tuvalet kağıdı akışım arasında gidip geliyor. O yenilgiyle ofladığında ben sol tarafı çoktan kapatmışım.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor sonunda.

"Profesyonelleri izleyin," diye cevap veriyorum, kağıdımı toplayıp aynı kemeri tamamlıyorum.

Rose'un yine hata yapmasını bekliyordum ama o açığı mükemmel bir şekilde gerçekleştirdi. Öğretme becerilerim yerinde. Daisy'ye dönüp baktığımda meşe ağacını çoktan bitirmiş ve tuvalet kağıdıyla koşarak öndeki tüm çalıları flamalarla süsler gibi kaplamıştı.

Artık hangi kardeşin bunu daha önce yaptığını biliyorum. Gerçi Rose'un TPing bekaretini almamız sürpriz değil. Gençlik isyanları ve Rose Calloway pek sık bir araya gelmez.

Rose benden ayrılıyor, şimdi bahçenin yeni bir bölümünü ele geçirmekte ustalaştı. Birkaç dakika içinde ağaçları ve çalıları başarılı bir şekilde tuvalet kağıdıyla kapladık. Hâlâ yaklaşık üç rulomuz var ve Rose ön verandanın korkuluklarıyla uğraşüyor, nefesinin altında küfürler mırıldanıyor.

Ve sonra yatak odasının ışığı yanıp söner. Hay aksi. Çimlerin üzerine tuvalet kâğıdı saçan Daisy'ye doğru aceleyle yürüyorum. "Daisy," diye fısıldıyorum.

Sesimdeki paniği duymuş olmalı çünkü bana değil, doğruca eve bakıyor. "Uh-oh," diyor ve elindeki ruloyu hemen bırakıyor. Yanıma koşuyor ve ikinci bir koridor lambası yanıyor. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun. "Çalışa, çalışa." Başka bir hayatta, küçük kız kardeşim harika bir suçlu olurdu.

Öfkesini ön verandanın basamaklarından çıkaran ve sinirli bir şekilde söylenip duran, her şeyden habersiz kız kardeşimizi işaret ediyorum. "Rose-

"Ben onu yakalarım," diye fısıldıyor Daisy. "Git, git, git."

Bu cesaretlendirmeyeyle manolya ağacının yanındaki dikenli çalışa doğru güçle yürüyorum. Rose hâlâ öfkeden kör olmuş, ışıkları bile fark etmiyor.

Daisy, Rose'un koluna yapışır. "Hadi gidelim."

"Bir tane daha," diye ısrar ediyor Rose.

"Buna ihtiyacım var." Daisy bana dönüyor ve "*Git!*" diyor.

Çimenlerin ortasında donduğumu fark ettim. Aynı anda projektörler ön bahçeyi aydınlatıyor. Hay aksi.

Bu Rose'u trans halinden çıkarıyor ve sonunda verandadan ayrılıp adımlarını atarak çimlere doğru ilerliyor. Çalılara doğru daha hızlı yürüyorum, adrenalın tüm ağrı ve sızılarımı hafifletiyor.

Ben çömelip saklanana kadar Rose ve Daisy yanımda ezildiler. Hepimiz tamamen sessizleşiyoruz, tek ses benim ağır nefes alışverişimden geliyor. Rose *susmam* için bana bir bakış attı. Nefes almayı kesemem! Benden ne istiyor? Zaten rahatsız bir pozisyondayım, yer değiştirip diz kapaklarımdaki gerginliği azaltmak istemiyorum.

Ön kapı açılır. "Dışarıda olduğunuzu biliyorum!" diye bağıyor bir kadın. "Eğer ortaya çıkmazsanız, peşinize düşmeleri için polisleri arayacağım." Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor.

Daisy gülmemek için kendini zor tutuyor. Tabii ki bu senaryo fikri hoşuna giderdi. Koşup kaçabilir ve ağaçlara tırmanabilir.

Paytak paytak yürüyebilirim. Bir penguin kadar hızlıyım. Acı gerçek bu.

"Nerede saklanıyorsun?! Çalıların arkasında mı? Hemen ortaya çık!" Hayır. Blöf yapıyor olmalı. Değil mi?

Üçümüz bir sonraki hareket tarzımız konusunda kararsız bir şekilde birbirimize bakıyoruz. Kendimizi ifşa edersek, yine de polisleri arayabilir. O değersiz reality şovdaki ünlü varislerin bahçesine tuvalet kâğıdı serdiğini öğrendiğinde intikam alacaktır. Hepsi öyle yapar.

Tek bir çözüm var. Cep
telefonumu çıkarıyorum.

LOREN HALE

Bodrum katındaki spor salonunda ağırlık sehpasının kenarına oturuyorum, bir tekrar daha yapmayacağım. Oğlumun bana ihtiyacı olduğu ve benim iki kat aşağıda olduğum paranoyasıyla bebek telsizine bir göz atıyorum.

Connor eldivenlerini çıkararak, "O iyi," diyor.

"Son beş dakika içinde sihirli güçler mi geliştirdin aşkım?" Onu kızdıracağımı bile bile soruyorum.

Gözünü bile kırpmıyor. "Sonuç çıkarma süreci," diyor bana. "Eğer ağladığını duyamıyorsan, hâlâ uyuyor demektir. Bu işin içinde sihir yok."

Ryke barfiks barından iniyor ve su şişesini alıyor. "Çekil," dedi bana. "Bank'a ihtiyacım var."

Saatimi kontrol ettim. "Biraz fazla zorlamıyor musun, kardeşim? Saat gece yarısını geçti." Zaten otuz dakika önce ağırlık kaldırmış ve tırmanırken kolları maksimum düzeyde zorlandığı için spor salonunda genellikle karın çalışmayı tercih ediyor.

"Sadece hareket et." Çene kasları titriyor.

Sonra her şey yerine oturdu ve ben de sırtıma başladım. "Cinsel hayal kırıklığını bu şekilde mi gideriyorsun?"

Bir elini nemli saçlarında gezdiriyor. "Bana neden gülümsediğini anlamıyorum. Sen de dört hafta daha sevişmeyeceksin."

"Ne diyebilirim ki, insanların acımı paylaşmasından hoşlanıyorum."

Kirli havlusunu yüzüme fırlatıyor. Connor televizyon kanalını değiştirdiği sırada havluyu havada yakalıyorum.

"Peki ya sen?" Connor'a sordum. "Rose'un bu anlaşmayı yapmasına kızgın mısın?" "Kızgın mıyım, hayır," diyor Connor. "Destekleyici olmanın yolunun bu olduğunu söylüyor.

Ama o bunu beni geçmek için yapıyor." Parmaklarını saçlarında gezdirerek dalgalı telleri düzeltiyor. "Hoşuma gitmese de sorunsuzca bekleyebileceğimi unutuyor. Eğer bu galibiyet onu daha iyi hissettirecekse, o zaman bunu ona vereceğim."

Rose burada olmadığı için şanslı. Bu son cümle için onu öldürürdü. Bir "galibiyet" verilmesinden hoşlandığını sanmıyorum. Ryke ile ağırlık sehpasını değiştirirken ona başımı sallıyorum. "Rose bunun için gözlerini oyardı."

Sırıttıyor. "Biliyorum." Eldivenlerini bir kenara koyar. "Kaybettiğim zamanı bir gecede telafi edeceğim. Sonunda benden hoşlanmayacak."

Ryke, "Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum," diye mırıldandı. Connor'ı işaret ediyorum. "Sapıkça. Hardcore."

Connor daha büyük bir sırtışla koşu bandına yaslanıyor. "Yanılmaz dehayı unuttun."

Her zaman yaptığım gibi küstahlığına oynamak için ağzımı açıyorum ama cep telefonum yerde çalışıyor. Hemen açtım, arayanın kimliğini görmeye başlamıştım bile: LILY.

Ryke ayağa fırlıyor ve Connor saniyeler içinde yanımda oluyor. Kardeşim bunu yüksek sesle itiraf etmiyor ama yorulana kadar çalışmasının nedeninin yarısı Daisy'nin dışarıda uyuması. Onsuz. Bir süredir ilk kez. Onun için endişeleniyor.

Telefonu kulağıma dayadım.

"Lo," diye fısıldıyor Lily, o kadar alçak sesle ki zar zor duyabiliyorum. "Lo, orada mısın?" Sesi alarma dönüşüyor.

Kaslarım daralıyor. "Neden fısıldıyorsun?" Belki dışarıda bir vaşak ya da başka bir hayvan vardır. Ensemi kaşıyıp derin bir nefes alıyorum ve kendimi hemen bir sonuca varmamaya zorluyorum.

"Bir görevdeyiz..." diye devam ediyor. "Desteğe ihtiyacımız var. STAT. Tamam."

Ne. Ne. Sikeyim.

Rose'un sesini duyuyorum. "Dışarı değil," diye tıslıyor. "Ona yerimizi bile söylemedin."

"Lo, hala orada mısın?" "Evet-"

Ryke hoparlörü açmak için telefonu almaya çalışıyor. Onu geri itiyorum ve Lily'nin cevabı için tam zamanında düğmeye basıyorum.

"Bir kaçış aracına ihtiyacımız var. Komşunun evindeyiz. Büyük taş olan. Görmemeniz mümkün değil. Orada...um..."

"Tuvalet kağıdı," diye fısıldayarak bitiriyor

Daisy. "Tamam. Hoşça kal," der Lily ve telefonu kapatır.

Ryke ellerini başının üzerine koyar. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Hepsi mi?"

Bebek telsizini almak için kardeşimin yanından geçiyorum. "Fısıldıyordu. Bir ağacın ya da çalının arkasında saklanıyor olmalılar." Monitörü Ryke'a uzattım. "Sen burada kal."

"Asla olmaz," diye küfrediyor, kasları benimkiler kadar gergin. "Eğer yakalanırlarsa-"

Connor sakince, "Yakalanmayacaklar," diyerek odadaki gerginliği azaltmaya çalışıyor. Ama bu insanlar suç duyurusunda bulunursa, kızlar vandalizm suçundan tutuklanabilir.

"*Sen* burada kal o zaman," diye karşılık veriyor Ryke.

Connor kararlı bir şekilde, "Geri dönmeyeceğim," der. "Rose tutuklanan ilk kişi olacak-"

"*Az önce* yakalanmayacaklarını söyledin."

Evet, Connor Ryke'ı çocuklarımızla kalması için ikna etmeye çalışıyordu. Hiçbirimiz burada beklemek istemiyoruz.

"Bebekleri getireceğiz," diyorum.

Ryke'in yüzü kararır. "Hayır, seninle iki kez buluşacağım."

"Hey!" diye bağıryorum ona. *Volta* atıyor. "O iyi. Paris değil."

Ryke fiziksel olarak titriyor.

"Burası Paris *değil*," diye tekrarlıyorum, gözlerim yanıyor. O gecenin tadını alıyorum. Çılgınlıkların. Paranoyayı. Belirsizliği. İsyan zihnimde alevleniyor. Bunu unutmalıyız. Bir daha böyle bir şey olacağını hayal etmemeliyiz. Elimi omzuna koyuyorum. "Gel de Maximoff'u araba koltuğuna oturtmama yardım et."

Sertçe başını sallıyor, duygularını dışarı atmaya çalışırken burnu alevleniyor

Connor çoktan yukarı çıktı. Jane ve Moffy'yi Rose'un Escalade'ine yerleştirmemiz beş dakika sürüyor ve bu da en hızlı tempomuzda. Bebekler sadece onları bağladığımızda kıpırdanıyor, Connor garaj yolundan çıktığında tekrar uykuya dalıyorlar.

"Biz oraya varana kadar ya yakalanmış ya da eve dönüyor olacaklar," diye yakınıyor Ryke yolcu tarafından.

"Çeneni kapatabilir misin?" Tersledim. "Bebekleri uyandıracaksın." Moffy'nin araba koltuğunun yanına oturuyorum.

Ryke gözlerini kıstı. Anladım. Daisy bu adamlarla en son karşılaştığında onu çok korkutmuşlardı.

Lily koşamıyor bile. Çocuğumuzu yeni doğurdu, bu yüzden acı çektiğinden ya da çok endişeli olduğundan endişeleniyorum.

Bu gece eve saldırdıkları için onları suçlamıyorum bile. İntikam için bir şey yapmamaya kendimi birden fazla kez ikna etmek zorunda kaldım. Açıkçası Ryke, Connor ya da benden önce davranmalarına şaşırdım.

Evi fark etmemiz bir dakika sürüyor. Neredeyse her ağaç dalından tuvalet kâğıtları sarkıyor, posta kutusu ve çalılar bile katmanların altına gizlenmiş. Endişeli olmasaydım, sanırım gurur duyabilirdim.

"Lanet olası A." Ryke'in sesi beni dondurdu. Kafalığının arkasını görebilmek için boynumu zorlamam gerekiyor. Kızlar artık saklanmıyor.

Ortakı çimenlikte, projektörlerle aydınlatılmış, pijamaları içinde Rose, Daisy ve Lily duruyor, her biri tüylü saç bantlarını kayak maskesi gibi tutuyor. Beyaz bornozlu orta yaşlı bir kadın parmağını Rose'un patlamak üzere olan volkan gibi yüzüne sokuyor.

Umarım henüz polisi aramamışlardır.

Connor arabayı park ediyor ve Ryke'la birlikte hızla dışarı atlıyor. Kapımı açıyorum, genişçe itiyorum ki kavgayı net bir şekilde görebileyim ve duyabileyim. Ama bebeklerle birlikte geride duruyorum.

"Sen *yetişkin* bir bireysin," diyor annesi soğuk bir şekilde. "Öyle davran."

"Bu tuvalet kağıdı. Bahçenizi biz ateşe vermedik," diye karşı çıkıyor Rose. "Ve yakmadığım için çok şanslısınız. *Bu kadar* yaklaşmıştım." Parmaklarını birbirine kenetliyor.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye alay ediyor anne. Kocasını cep telefonunu kulağına götürerek verandanın merdivenlerinden iniyor. Aman Tanrım.

"Geçmiş zaman kullandım," diye tersliyor Rose. "Yani *hayır*, sizi tehdit etmiyordum." "Gerçekten çok üzgünüz," diye araya giriyor Daisy.

"Hayır değiliz," diye karşılık veriyor Rose. "Çocuğunuzun bize ne yaptığını biliyor musunuz?"

Anne bu hikayeye ilgisiz görünüyor. Bu beni sinirlendiriyor ve ellerimin titrediğini fark ediyorum. *Lanet olsun*. İçmek istemiyorum. Derinlerde bir yerde olsa bile istiyorum.

Ryke ve Connor çimlere doğru kısa bir yürüyüş yaptılar. Ben de katılırdım ama bebekler

-Ve Lily iyi görünüyor. Farlara yakalanmış bir geyik gibi boncuk gözlerle kız kardeşlerinin yanında bocalıyor. Bu tartışmadan kaçmak istediğini söyleyebilirim.

Ellerimi silkeliyorum ve sonra ağzıma götürüyorum. "Lily!" Fısıltıyla bağırmaya çalışıyorum.

Etrafında dönüyor ve beni görünce rahatlıyor.

"İkinizin de daha yeni bebeği oldu," diye hırlıyor anne aniden. *Hayır*. Lily soğuktan donar ve Rose'un gözleri ölümcül bir şekilde parlar. Tabii ki

bu insanlar

çocuklarımız hakkında. Her yerde var. "Sakın buna cüret etme," diye başlıyor Rose.

"Burada olmamalısınız, mülkümüze zarar veriyorsunuz," diye devam ediyor kadın. "Bu çok sorumsuzca. Yeni doğmuş bebeklerinizi biraz olsun önemsiyor olsaydınız, evde onlarla birlikte olurdunuz."

Rose öne çıkar, bakışlarında ateş vardır. "Sen kimsin ki bize bunu söylüyorsun-"

Connor kollarını Rose'un beline dolayarak onu kadından güvenli bir mesafeye çeker.

"Richard!" Rose çığlık atıyor, gözleri yaşıyor.

Connor yatıştırıcı bir sesle, "Sorun yok Rose," diyor.

Elimi ikinci kez uzatıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Lily Calloway!" Sesleniyorum.

Sanki onu korkutmuşum gibi tekrar dönüyor. Bu sefer yavaşça dövuştten çekiliyor ve beni hedef alıyor.

"Bu doğru değil," diye tersliyor Rose. "Oğlu bizi taciz ediyor ama o tuvalet kâğıdı hakkında şikâyetle bulunmak istiyor." Cam gibi, hararetli bakışlarını kadının üzerine dikeyor. "*Tuvalet. Kâğıt.*"

Kocası araya giriyor, "Polise söylemek istediğin buysa..." Telefonu hâlâ kulağına dayamış, kendisinden beş altı santim daha uzun olan Connor'ı görmezden geliyor.

Bir şeyler bağırarak istiyorum. Müdahale etmek için boğazım sızlıyor ama geçmiş deneyimlerimden, her şeyi daha da kötüleştireceğimi biliyorum. Kaldırıma yapışıp kalıyorum. Beni burada tutan şeyin her şeyden çok ne olduğunu biliyorum. Gözlerim Maximoff'un uyuduğu, nefes alırken dudaklarını araladığı karanlık arka koltuğa kayıyor.

Fısıldıyorum, "Teşekkürler, küçük adam." Bu *gece beni kendimden kurtarıyorsun.*

Connor sahte hasar kontrol sesini kullanarak, "Bir daha olmayacak," diyor. "Sizi uyandırdığımız için özür dileriz. Suç duyurusunda bulunmazsanız çok minnettar oluruz."

Rose öfkeden kuduruyor. Ama olması gereken bu. Bu yüzden hapse girmeyecekler. Bu aptalca. Ryke kadından birkaç metre ötede Daisy'ye fısıldıyor. Daisy aniden onun kollarından kurtulur ve onlara şöyle der: "Yarın temizlerim. Kardeşlerimi bunun için rahat bırakın."

"Bu çok saçma," diyor Rose Daisy'ye. "Bunu temizlemeleri gerek-"

Connor eliyle Rose'un ağzını kapatır ve kulağına fısıldar.

"Buradalar mı? İyiler mi? Lo..." Lily arabanın içine bakmak için

neredeyse üzerime atlıyor. Onu kalçalarından sıkıca kavradım.

"İyiler Lil." Yüzünü iki elimin arasında tutuyorum. Büyük, yuvarlak yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

Korku sesini yükseltiyor. "Bunca zaman onun için endişelendim. Unutmadım-"

"Beni ikna etmek zorunda değilsin aşkım," diye nefes alıyorum. "Sen iyi bir annesin." İhmalkâr falan değil. "O kadının canı cehenneme. Seni, beni ya da kız kardeşlerini tanımıyor."

Lily derin bir nefes alır.

"Tamam mı?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor ve pazumun arkasından bakıyor. Kısa bir süre sonra, "Çok tatlı." dedi.

Gözlerimi deviriyorum ama omuzlarım düşüyor. Kollarını kaşımadığı, tırnaklarını yemediği ya da ayak bileklerini çaprazlamadığı için memnunum. Yine de bir içki istiyorum.

Harika.

"O da ne?" Lily nefes alıyor.

Bakışlarını ikinci kattaki aydınlık bir pencereye kadar takip ediyorum. İki genç panjurdan dışarı bakıyor. Bizi görüyor olmalılar çünkü biri pantolonunu indirip çıplak kıcını cama dayıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Klasik.

"Todd Border'ın evinin kenarına işediğin zamanı hatırlıyor musun?" Lily başını eğerek hatırladığını söylüyor. Onun sözleri kaslarımdaki gerginliği garip bir şekilde hafifletiyor.

Kolumu ona doladım. "Hıyarın tekiydi," diyorum. "Ve o gece çok fazla rom içtim. Bir yere işemem gerekiyordu." On beş yaşındaydık.

Garip bir durum. Kötü anıları tekrar hatırlamak üzerimde bir yıl önceki etkiyi yaratmıyor. Parçalanmadan onlara dokunabiliyorum.

Lily'nin ruhsal durumunu ölçtüğümde, aynı şeyin onun için de söylenebileceğini fark ediyorum. Connor aileyi sakinleştirmeye çalışırken, Lily'yi kendime daha da yaklaşıtıyorum. Yanağını göğsüme yaslıyor. "Hey, küçük suçlu," diye mırıldanıyorum.

"Kaçış arabam için çok fazla, ha?"

"Bunun için üzgünüm." Marvel pijamasının kırmızı kolunu çekiştiriyorum. "Siyah giymeliydin, biliyorsun."

Gülümsüyor. "Tüm favori süper kahramanlarımdan bu gece beni koruması gerekiyordu ama sanırım en iyisini unuttum."

"Eğer Green Lantern gibi bir DC karakteri dersen, artık erkek arkadaş-kız arkadaş değiliz," diye takılıyorum.

Çenesini kaldırıp bana baktı. "*Seni* unuttum."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bu... bana söylediğin en romantik şeydi. Sözünü geri al."

Bön bön bakıyor. "Yapmayacağım." Bana daha sıkı sarılıyor. Ona bu kadar yakın olmayı seviyorum. Şakağını öpüyorum ve tam o sırada adamın sesi yükseliyor. "Tamam, tamam. Eğer biri bunu temizlerse, suçlamada bulunmayacağız." Başladı eve geri dönüyor, ama karısı kalıyor.

"Hepiniz tam olarak söyledikleri gibisiniz." Ryke ve Daisy'yi işaret ediyor. "Ahmak ve gözüpek." Suçlayıcı bir parmakla Lily ve beni işaret ediyor. "Alkolik ve seks bağımlısı." Lily bedenime karşı sertleşiyor. Ve kadın Connor'a bakarak devam ediyor. "Ukala." Rose'a döndüğünde, sanırım hiçbir şey söylemeyecek. *Philly'nin Prensesleri*'ndeki etiketleri kullanıyor ve yapımcılar Rose'a *bakire* diyordu. Artık geçerli değil.

Olmadığını tüm dünya biliyor.

"Ve sen," kadın kısa bir süre duraksıyor, "porno yıldızı."

Lily'nin çenesi çözülüyor ve benimki geriliyor. Bu, hiçbir koşulda Rose'a bile söyleyemeyeceğim bir şey.

Rose'a bu kadarı yeter. Bu kez saldırıyor ve Connor onu kollarının arasına alarak kolayca zapt ediyor. "Gidiyoruz," diyor yüksek sesle ve kavgayı yeniden alevlenmeden bastırıyor.

"Siktir git," diye ekliyor Rose, neredeyse ona tükürerek. Connor, Rose'a emredici bir bakış atarken gülümsememek için kendini zor tutuyor.

Daisy kadına doğru yürümeye başlar.

"Şimdi kahramanlık yapmanın sırası değil Calloway," diyor Ryke, Daisy'yi belinden kavrayarak.

Lily'ye bakıyorum. "Kollarımdan ayrılmıyorsun Lil."

"Gördün mü, sana Wolverine ve Örümcek Adam'dan daha iyi olduğunu söylemişim ve-" pijamalarının üzerindeki tüm karakterleri inceliyor "-Kaptan Amerika."

Ona başımı sallıyorum ama dudaklarımın kenarları çoktan yukarı doğru kıvrılmış.

Ryke Daisy'yi omuzlarında taşıyor, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi. Vücudunun üst kısmı inanılmaz güçlü. Kızın bacakları adamın göğsüne doğru sarkıyor ve Daisy onunla mücadele etmeyi bırakıyor. Hatta sanki yüksekte daha iyi nefes alabiliyormuş gibi nefes alıyor. İşte böyle zamanlarda ağabeyimin Daisy'yi ne kadar iyi tanıdığını görüyorum.

Bana bakıyor ve sanki nasıl olduğumu değerlendiriyormuş gibi vücudumu tarıyor.

Artık titremiyorum. Lily sağ olsun.

Başıyla sokağın aşağısını işaret ediyor. Ve Daisy'yi omuzlarına alıp eve döneceğini biliyorum, aynen böyle.

Ona başımı sallıyorum ve o da evimize doğru ilerliyor.

Connor Rose'a, "Yürü hayatım," der ve onu taş konağın değil arabanın hizasında olacak şekilde döndürür.

Kadın çimenlikteki "güvenli" yerinden Rose'u kışkırtmaya devam ediyor: "Eminim onu arabaya *zorla götürmenizi* tercih ederdi." Kocasını onu içeri çağırıyor.

Connor Fransızca hızlı konuşur ve sonunda Rose'u kollarında taşır.

"Beni yere bırak Richard," diye çıkışır.

"Bana pi sayısının ilk yirmi basamağını söyleyebilirsen seni indiririm," diyor Escalade'den sadece on adım kadar uzakta, rahatça.

"3.14-Senden nefret ediyorum," diye neredeyse çığlık atıyor. Onu henüz ısırmadığına şaşırdım.

"Yanlış."

Rose huffs, "Neden kızamıyorsun? Bana a-"

"*Öfkeliyim*," diyor ve duygularının bu kelimeyi derinleştirmesine izin veriyor. "Bunu göremiyorsun ve hapse girebilmen için bu insanların önünde bunu göstermeyeceğim."

Ben konuşurum. "Bana akıllıca geldi."

Rose bir hırıltı çıkarır. "Ona iltifat etme."

"Sana kesinlikle iltifat etmeyeceğim," diye karşılık veriyorum. Connor Rose'u yolcu kapısının yanına ayağa kaldırıyor.

Rose arabadaki bebekleri fark edince Connor'ın koluna vurur. "Sen kızımızı mı *uyandırdın*? Delirdin mi sen?"

"Sizi temin ederim, benim akıl sağlığım bu gece sizinkinden daha sağlam." Sonra ikisi de yine Fransızca konuşmaya başladılar ve bizi konuşmalarının dışında bıraktılar. Her neyse. Ben buna alışığım.

Evin ön kapısı çarparak kapanıyor ve kızların bu gece paçayı kurtardığı gerçeğini pekiştiriyor. Ama Lily ve ben yine o lanet pencereye bakıyoruz ve iki genç hâlâ orada, kıs kıs gülüyorlar.

Onları tersledim.

Lily bunu fark eder ve hareketi kopyalar. Hem de iki eliyle. Marvel tulumu giymiş ve bileğine tüylü bir saç bandı takmış olan Lil'in bu hareketi pek de tehdit edici değil. Ama çok sevimli.

Tekrar on yedi yaşındaymışız gibi hissediyorum.

En iyi on yedi. Lily Calloway'e her baktığımda dizlerimin üzerine çökmek istiyordum.

Ama havadaki soğuğu görmezden gelemem. Bu gecedен sonra olabileceklerin ürkütücü varlığını. Her ne ise, umarım hepimiz bununla başa çıkabiliriz.

LOREN HALE

Lily'nin bekârlık döneminin neredeyse üç haftası geçti ve ben etkilerini hissediyorum. Duşa giriyorum, yıkanmaktan başka bir şey yapmayı beklemiyorum. Sonra bilinçaltımda Lily'nin dün geceki görüntüsünü zihnimde canlandırıyorum. Dürtüsel olarak bana süründü, pelvisini benimkine sapladı, ama yuvarlandı ve dürtülerini kendi kendine kontrol etti.

Yine de, kışını sikime nasıl soktuğunu hatırlıyorum. Ve ben sadece onun içine doğru kaymak istedim.

Tanrım. Duş suyunun altında çırılçıplak dururken aletim zonkluyor, ovulmak için çılgık atıyor. Henüz mastürbasyon yapmadım. Lil'e (asla) izin verilmediği için bunun adil olduğunu düşündüm. Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Günde birkaç kez sevişmekten hiçbir şey yapmamaya geçmek.

Lily'nin ayakkabılarıyla bir mil yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Kürek kemiklerimi fayans kaplı duş duvarına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Beynim bana karşı savaş açtı. Tek gördüğüm Lily'nin çıplak yattığı, bacaklarını açmış bana yalvardığı, acele etmezsem kendine dokunacakmış gibi çarşafı tuttuğu.

Ve sert sikime baktığında, amı ıslanmaya başlıyor. Ağlıyor ve yalvarıyor.

Başımı arkaya yaslıyorum, saçlarım ıslak. Uzun teller alnıma yapışıyor.

Kendime işkence ediyorum. Mastürbasyon yapmamı isterdi. Aksi halde kendini suçlu hissederdi, ama bunu yaparsam kendimi aptal gibi hissedeceğim. Onun kendine dokunamamasından ama benim dokunabilmemden nefret ediyorum. Düşünürken kirpiklerimden boncuk boncuk su damlıyor.

Siktir et. Şu anda çocuk odasında. Haberi bile olmayacak.

Şaftımı kavriyorum ve dokunuş beni anında çelişkilerimden çekip çıkarıyor. Dudaklarım ayrılıyor ve tavana bakıyorum. Uzunluğumu okşuyorum, her sinir duyumları güçlendiriyor. Harekete devam ediyorum, daha sert ve kararlı.

Lily'yi hayal ediyorum.

"Hemen boşalmalıyım" ifadesi var, her zaman daha derine itmeme neden olan bir aciliyet. Bacaklarının arasına giriyorum ve parmakları düşecekmiş gibi sırtıma saplanıyor.

"Lo!" diye bağıyor.

Beni en çok tahrik eden şey onun tepkileri, pozisyonlarımız değil. Altımda kıvranıyor, narin ve açgözlü. O kadar derinden doldurulmak istiyor ki, doğru düzgün göremiyor ve bu yüzünün her yerinde yazılı.

Duşta vuruşlarım hızlanıyor ve hırıltılı bir ses çıkarıyorum. Tanrım, onu becermek istiyorum. Sadece bana bakarak ne kadar ıslandığını hissetmek istiyorum. Etrafımda kenetlenene kadar itmek. Bu beni tahrik ediyor.

"Tanrım," diye inliyorum. Burada, şu anda, o kadar hızlı bir şekilde serbest bırakıyorum ki sendeleyerek nefes alıyorum. Elim hareket etmeye devam ediyor, orgazmı tüm değeriyle sağlıyor. Başımı tekrar duvara yaslıyorum ve bir an için kendime geliyorum.

Temizlenip suyu kapattıktan sonra camda asılı duran havluma yöneliyorum. Banyo kapısının aralığında bir gölge fark edince donup kalıyorum.

O kapıyı kapatmıştım...

Lily.

Lütfen, hayır.

Midemin alt kısmı düşüyor.

Olabilecek en kötü şey: bekâr olması gerekirken Lily Calloway'e sırt çevirmek.

LILY CALLOWAY

Beni görmedi. Beni görmedi.

Ben bir röntgenciyim. Erkek arkadaşını duşta mastürbasyon yaparken gözetleyen bir zavallıyım. Alnımdan ayak parmaklarıma kadar kırmızıya benzer bir kızarıklık yayıldı ve yatak odamıza kaçtım, duştan, banyodan, ondan uzakta...

Bacaklarımin arasındaki nokta onun sertliği için kenetlenmeye devam ediyor.

Az önce gördüğüm o sertlik. Onu istiyorum. İçimde istiyorum. Şimdi istiyorum.

Bakmak bile istememiştim. Maximoff'u uyuması için beşiğine yatırdıktan sonra aklıma panda ayıları ya da belki süper güçler hakkında komik bir düşünce geldi. Ne olduğunu bile hatırlamıyorum ama Lo ile paylaşmayı planlıyordum. Banyo kapısını araladığımda çok sıcak bir şeye tanık oldum. Belki de çok sıcak. Vücudum bir sürü kötü-iyi yönden aşırı ısınıyor.

İlk dakikadan sonra bakmayı bırakabilirdim ama...

Lo'yu mastürbasyon yaparken görmeyeli çok uzun zaman oldu. Cinsel bir şey görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.

OhmyGod. Porno muydu o? Az önce Loren Hale'in canlı pornosunu mu izledim? Oh hayır.

"Lily," diye sesleniyor Lo ve ben de fırsattan istifade dolabımıza dalıyorum. Ana dolap kadar büyük değil ama gömme dolap. Önemli bir şey arıyormuşum gibi davranıyorum. Her neyse, gerçekten ihtiyacım var. Rose, Lo ve benim kelepçe kullandığımıza inanmadığını söyledi, ben de ona kanıt olarak bulacağımı söyledim. Ayrıca hangi adamın daha iyilerini aldığını karşılaştırmak istedik. Ben Lo olduğunu düşünüyorum. O Connor olduğunu düşünüyor.

Henüz kanıtlanmadı.

"Lily?" Lo dolabı açtı.

"Ha?" Kalbim göğsümden dışarı fırlıyor. *Sana bakamıyorum.* Giydiği uzun siyah, kırmızı ve gri grafik tişörtlere odaklanıyorum. Benim için endişeleniyor. Başa çıkma mekanizmam her zaman seks olmuştur. Ve bebekler streslidir. Moffy iyi bir bebek olsa bile, çok fazla olabilir. Uykusuzluk, geceleri, özellikle de ağırlar geçtikçe ayartıcı oluyor.

Seks olmadan, internette değersiz dedikodu sitelerine göz atan ve tam olarak kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi dokunulmayı arzulayan paranoyak bir insana dönüşüyorum. Her şey karmakarışık.

Berbat durumdayım.

Ama elimden geleni yapıyorum. Seks yok. Penetrasyon yok.

Kendini sevmek yok. Yıllardır en uzun süreli perhizim bu.

İç çamaşırmadaki nem hiç yardımcı olmuyor. Ama gördüklerimi geri almayacağım... Tabii gerçekten porno değilse. O zaman kendimi suçlu hissederim. Dirseklerim yanıyor.

"Lütfen bana aptalı oynama," diyor Lo. "Lily." Kolumdan tutuyor ve beni döndürüyor. Kehribar rengi gözleri benimkilerin üzerinde geziniyor, başımın nerede olduğunu okuyor.

Beline bir havlu sarmış, gözlerim ıslak, parlayan göğsünde geziniyor. Karın kaslarındaki çıkıntılar, pazılarının kesimi. Tamamen çıplak bir vücut hayal ediyorum. Eli ereksiyonunun üzerinde, sürtünüyor, okşuyor ve kendini tatmin ediyor. O kadar sıcak ki beynimin kızaracağını düşünüyorum.

"Lil," diyor sertçe, çenemi sıkıyor ve bakışlarımı tekrar gözlerine kaldırıyor.

"Lo," diye cevap veriyorum aynı sesle.

Dudaklarını yalıyor. O pembe dudaklar... *Öp beni.* "Beni mastürbasyon yaparken gördün mü?" diye soruyor.

"Evet." İnkâr etmiyorum. İnkâr edemeyeceğimi biliyorum.

İçinden küfrediyor ve bir eliyle ensesini ovuşturuyor. Saçları nemli, yanları daha kısa ve uzun tepe telleri geriye doğru itilmiş. Son derece güzel. Ben gidiciyim. "Lily, odaklan," diyor iri eliyle çenemi tutarak. "Bu görüntüyü zihninden silebilir misin? Lütfen?"

Dudaklarım kapanıyor. Hayır. Yapamam. *Asla yapamam.*

Elini bırakıyor ve daha da yaklaşıyor. Nefesim kesiliyor. Aman Tanrım. Yavaşça, jean şortumdan düğmemi açıyor. Esaret içinde izliyorum. Düğmeleri gevşettikten sonra fermuarı indiriyor ve elini şortumun önünden aşağıya uzatıyor.

Kolunu tuttum. *Evet, lütfen. Lütfen.*

Külotumu avuçluyor, ne kadar sıırılsıklam olduğumu hissediyor. Başımı onun sert göğsüne bastırıyorum ve bir inilti çıkarıyorum. *Lütfen. Daha fazla.*

Bu bir işkence. Tam bir işkence. "Daha sert," diye fısıldıyorum. Bu benim hatam. Çekip gidemeyen röntgenci bendim.

Kıpırdamadan duruyor. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?" diye soruyor, adeta zihnimi okuyor.

"Bilmiyorum."

"Lily."

"Üç dakika kadar."

"Sadece üç dakikalığına yapıyordum."

"Oh. Belki daha kısa o zaman." Yalan.

"Elbette."

Elini geri çekmek için bir hamle yapıyor ve ben bileğine yapışarak onu hareketsiz kalmaya zorluyorum. Bu konuda bir şey söyleyemedim, "Porno değildi, değil mi? Canlı porno gibi mi?"

Başımı kaldırıp bakıyorum ve kehribar rengi gözlerinde parlayan endişeyi görüyorum. Kolunu rehin almış olmamdan mı yoksa itirafımdan mı kaynaklandığından emin değilim.

"Porno değildi, aşkım. Ben senin nişanlıyım." Rahatlama omuzlarımı doğal haline getiriyor. "Elimi geri alabilir miyim?" diye soruyor.

Evet. Evet... Tutuşumu bırakıyorum ve elini onu arzulayan noktadan çekiyor. Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, onun dokunuşunu kendi dokunuşumla değiştirme arzuma direniyorum. Etrafım tişörtler, askılar ve çeşitli eşyaların olduğu kutularla çevriliyken geri dönmeliyim... bir şeye.

Lo aniden bana "Ben çirkinim," dedi.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum, sanki en imkânsız şey buymuş gibi ona bakıyorum.

Ellerini omuzlarıma koyuyor, bedenlerimiz arasında büyük bir boşluk var. "Sadece ne kadar çirkin olduğumu bil, belki o zaman vazgeçersin."

Bu güçlü bir belki. "Çirkinsin," diyorum, sözlerine inanmaya çalışarak. "Çok çirkinsin."

"Grotesk ve pis *kokulu*. Tanrım, yanımda nefes bile almak istemezsin, çok kötü kokuyorum." Sahte bir yaltaklanma ile elini yüzünün önünde gezdiriyor.

Dudağımı ısıırıyorum, bir gülümsemeyi bastırıyorum. Aslında gerçekten güzel kokuyor. Sabun ve narenciye gibi. "Kokuyorsun," diyorum.

"Benden inanılmaz derecede iğreniyorsun."

"Senden iğreniyorum," diyorum başımı sallayarak, oyna dahil oluyorum. Evet.

Elbette. Tiksindim.

"Bana bakmaya dayanamıyorsun." Ne? "Ve bana dokunmak bile sana *acı veriyor*." *Hayır*. Bu oyunu artık sevmiyorum. Yüzümdeki acıyı görüyor

olmalı.

Çünkü yüz hatları paramparça oldu. "Lil..."

Başımı sallıyorum ve gözlerim yaşarmaya başlıyor. "Seni seviyorum Lo," diyorum. "Senden tahrik olduğum için kendimi kötü hissetmek istemiyorum ve bu yüzden senden nefret etmem için beni zorlamayı da istemiyorum." Bu, olmaması gerekirken başka bir kavga gibi geliyor. Yaklaşık   haftamız var ve sonra yine tavşanlar gibi sevişebiliriz.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Unutalım gitsin, tamam mı?"

Ben iyi olacağım."

Onu geçip dolaptan çıkmaya çalıştım ama yanımdan geçip beni engelledi. Bu i e yaramadı. "Lütfen konuşmayı iyi *olacağım*la bitirme," diyor sesinde hayal kırıklığıyla. "*Sadece* iyi olmanı istemiyorum. Bunu biliyorsun."

Boğazım şişmeye başladı. Artık ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Buraya gel." Bana eliyle işaret ediyor ve ben de uzanmış kollarına doğru yürüyorum, çıplak göğsüne ve sıcak kuşağına gömülüyorum. Biraz kokluyorum ve o geri çekildiğinde dudakları aniden benimkilerle buluşuyor. Beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Son zamanlarda elleme ve öpme konusunda cimri davranıyor.

Kendini tutmuyor.

Dili benimkine karışıyor, eli sert bir güçle başımın arkasını kavırıyor.  zlediğim bir baskı. Onun ağırlığı altında eriyorum, başka bir insan tarafından sarhoş ediliyorum. Ten tene. Zevkli bir ses ses tellerimi tırmalıyor ve  p c ğe ekstra bir yoğunlukla, muhtemelen çok fazla karşılık veriyorum.

Kollarım ona yapıştı, bedenim onunkine doğru ilerledi. *Lütfen...*

Neredeyse anında geri çekiliyor. *Hayır.* "Rahatla, aşkım. Nefes al." Saçlarımı nazikçe okşuyor ve ben yüzümü göğsüne saklıyorum, bedenim ona karşı titriyor.

"Bir şey yapacak mıyız?" Merak ediyorum, umutla. Nabzım atıyor. Sıkıştırma. Çok hazır.

"Seni biraz ovacağım," diye itiraf ediyor. "Ama sikim dışarı çıkmıyor."

Olumlu yönlere odaklanıyorum. *Beni ovacak.* Kalbim heyecanla çarpmaya başlıyor. Bekle... "Klitorisimi ovuyorsun, değil mi? G ğ slerimi ya da başka bir  eyimi değil?" Kızarıklığı tekrar başlasa bile açık olmalıyım. Utanç verici. Hayal kırıklığına uğramamayı tercih ederim.

Dudakları yükseliyor. "Klitorisin, evet." Sesindeki kelimeler beni yepyeni bir şekilde aydınlattı. Bacaklarım bükülmek istiyor. Sonunda d   yorum ve o

belimden yakalıyor ve beni dolabımızın halısına yavaşça yatırmaya başlıyor. Başımı bir yığın temiz çorabın üzerine koyuyorum.

"Bekle..." Eli karnıma doğru ilerlerken onu tekrar durduruyorum. "Yapamayız." İrkildim. "Kız kardeşlerim benim için bu anlaşmayı yaptı; bunu bozamam." Ama bu serbest bırakmanın hiç olmaması beni endişelendiriyor. Lo bunun zihnimi ve bedenimi ne kadar rahatsız edeceğini biliyor. Acı verici olacak. Saatlerce. Hiçbir şey. Ve... ve...

"Sus aşkım, ağlama," diye nefes alıyor, gözlerimin altını silerek. "Bu seks değil. Ve eğer seni bu kadar endişelendiriyorsa, kız kardeşlerine seks yapmaya başlayabileceklerini ya da kuru seksin oyun olduğunu söyle."

Tamam. Tamam. Tamam. O haklı.

Ellerini iki yanıma koyuyor, tam da küçük bedenimin üzerine yerleştiriyor. "Şimdi hazır mısın?" Sesi tamamen şakacı.

Sertçe başımı sallıyorum, bakışlarım onun havlusuna kayıyor. "O üzerinde kalacak Lil," diye hatırlatıyor bana.

"Biliyorum," diyorum hızlıca, kelimelerimi geveleyerek.

Şortumun düğmeleri ve fermuarı çoktan açılmıştı. *İhtiyacım olmasına* rağmen vücut ağırlığını benden uzak tutuyor. Ben istiyorum. Çok açgözlüyüm. Ve o kızdırmayı seviyor.

Eli tekrar şortumu indiriyor. İzlemek üzereydim ama beni derinden, yavaşça öpüyor ve diğer durgun, sıcak hareketlerine olan konsantrasyonumu kaybetmeme neden oluyor.

Ta ki parmaklarının ıslak külotuma değdiğini hissedene kadar. Öpüşmeyi kesiyorum ve sızlanıyorum, dimdik. Bacaklarım titriyor. "Lütfen..."

"Benim için sıırıslıklam oldun." diye fısıldarken dudakları kulağıma değiyor.

Hızla başımı sallıyorum. *Evet. Evet. Evet, evet.* "Sana ihtiyacım var," diye inliyorum. Sırtımı kamburlaştırıyorum, leğen kemiğimin onunkiyle birleşmesini umuyorum. Daha sert bir şey. Daha derine. Vücudu bacaklarımın arasına giriyor.

"Şşş, Lil," diye nefes alıyor.

Benden uzaklaşıp oturacağından korkuyorum, bu yüzden vücuduna yapışıp kendimi ona kilitliyorum.

Kolunu yere dayıyor, aramızdaki mesafe azalıyor ve saçlarımı geriye tarıyor, dudakları benimkinden bir nefes uzakta. *Öp beni.* Öpüyor. Öpüyor. *O kadar çok öpüyor ki.* Dudaklarındaki içtenlik içimi ısıtıyor, sanki bu dünyada bir gün daha yaşayabilmem için bana oksijen veriyormuş gibi bir öpücük. *Teşekkürler, Loren Hale.*

Aşk ve şehvetle besleniyorum.

Vücudunu öne doğru sallıyor, bana *sürtünüyor*. Vay anasını. Ağlıyorum, "Lo,

Lo." Ve parmakları külotumun dışını okşamaya başladı. Aman Tanrım.

Onun parmaklarına ihtiyacım var. Pamuğa değil. Ten tene. Daha çok inliyorum.

Çaresiz ve azgın.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor ve sonra boynumu öpüyor, hassas yerimi emiyor. Uyluklarımın arasında, parmağı kumaşa takılıyor ve küçük, zonklayan tomurcuğu buluyor. Hassas deriye dokunur dokunmaz sarsılıyorum ve doğruluyorum. Vücudunu bana daha sert bastırıyor, beni hareketsiz tutuyor ve daha fazla baskı uyguluyor.

Tanrım. Evet.

Derin, keskin bir sesle fısıldıyor, "Senin içindeyim." Parmakları hızlanıyor. "İçine giriyorum." *Evet*. "Seni dolduruyorum." Adımları hızlanıyor, beni o kadar yükseğe çıkarıyor ki gözlerim kapanıyor. Başım dönüyor. *Lütfen*. Bileğini tutuyorum. Sonra elimi onunkinin üzerine koyuyorum, parmaklarını o noktaya doğru nasıl hareket ettirdiğini hissediyorum. Ona kıyasla ne kadar küçük olduğumu hissediyorum.

"Daha derine," diye yalvarıyorum.

Sadece klitorisimi okşuyor. Ve diyor ki, "İçinde o kadar derindeyim ki, aşkım, daha fazla ilerleyecek yer kalmadı."

Omzuna sarılıp ağlıyorum, bedenim doruğa ulaşıyor. Sinirlerim elektrikleniyor, nabzım yeni seviyelere hızlanıyor ve defalarca daralıyorum. Nefes almayı bırakıyorum ve bulutlara yükseliyorum. Bu andan itibaren, hassas bedenime her dokunuş beni kıvrandırıyor ve kasılmama neden oluyor. Lo klitorisime bastırıyor, yoğunluğu beni uyuşturuyor ve sonra elini kaldırıyor ve beni kollarında toplayarak kucağına getiriyor.

Nefes alışım şekilsiz bir balina gibi. Havlusunun altındaki sertliğini hissedebiliyorum. "Yine mi?" Gözlerimde özlem, nefes nefese soruyorum. Yine de cevabı biliyorum. Başımı kendime doğru sallıyorum.

"Artık yok, Lil." Şortumu dikkatlice kaldırdı. Kalçalarımın düştüğünü fark etmedim bile. Düğmelerini ilikledi ve fermuarını çekti. *Artık yok*. Bundan memnun olmaya çalışıyorum. Tatmin oluyorum.

"Yapacak mısın..." Kasıklarına bakıyorum. "...yine kendine mi dokunuyorsun?" "Bunu düşünme," diyor bana. Belki de bilmemem daha iyi

Ne iş yaptığını. Hizmetlerimi sunmak istiyorum ama çenesi saçma sapan Loren Hale bakışıyla keskinleşiyor. İnsanları buruşturan bir şey. Sadece nefesimi çalıyor.

Oral seks, el işi ya da herhangi bir iş hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Kelepçelerin nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözleri kısıldı.

"Onlar benim için değil," diyorum hemen, bunun kötü bir zamanlama olduğunu fark ederek. "Rose'a göstermem gerek."

Yüz ifadesi yumuşamıyor. "Neden?"

"Uzun hikâye."

Başını sallıyor ve bir nefes veriyor. Ayağa kalktığı gibi beni de ayağa kaldırıyor. Ve sonra tekrar Vans rafının yanına çömeliyor. Bir kutuya uzanıyor ve açıyor. Gümüş kelepçeler basit ama onları daha yumuşak yapan siyah bir derileri var. Onları sık kullanmıyoruz. Belki birkaç ayda bir.

Ellerimin ona dokunmasını tercih ederim.

"Tamam, teşekkür ederim." Onları almak için uzandım. "Önce öp," diyor.

Sırıttıyorum ve sikine bakıyorum.

"Orada değil, aşkım. Dudaklarımda."

Lanet olsun. Tekrar baktığımda gülümsüyordu. Bir an için, gülümsemesini daha uzun süre görmek için öpücüğü erteleyip erteleyemeyeceğimi merak ediyorum.

Aklımı okuyamaz.

Çünkü önce o beni öpüyor.

Yine de bunu da çok sevdiğimi fark ettim.

LOREN HALE

Lily ve Rose'un doğum günlerini tek bir partide birleştirecekleri günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi bildim bileli Rose bunun asla olmayacağı konusunda *ısrar ederdi*. "Özel" günlerini kuruyana kadar sağan insanları bilirsiniz. Sanki aniden kraliyet ailesinde doğmuşlar gibi başkalarını bekletir ve iyilik yaparlar.

Bunu bir milyonla çarparsanız Rose Calloway'i elde edersiniz. 5 Ağustosth dünyada en az sevdiğim gün.

Lily'nin doğum gününden dört gün önce mutlu olabilmem ve sonra da cehenneme gitmenin bir faydası olmaz. Dolayısıyla bugün, 3 Ağustosrd -Lil'in yirmi dört yaşına girmesinden tam iki gün sonra ve Rose'un yirmi altı yaşına girmesinden tam iki gün önce- kötü şöhretle yaşayabilir.

"Rose," diyorum, bir kutu Fizz'i kavrayıp süet koltuğa yaslanarak, "yirmi altıncı yaş gününü hayal ettiğinde aklından geçenin bu olduğunu biliyorum." Yarım bir gülümseme takınıyorum.

Beş çeşit yemekten sonra hepimiz pasta ve hediyeler için salona çekildik. Ailesinin Philadelphia'daki malikanesi zambak ve güllerle süslenmişti. Küçük bir parti. Sadece aile. Ailemiz yemek odasında oturuyor, kemerli geçitten görülebiliyor. Şampanya içip bebeklere yaltaklanıyorlar. Sıradan, normal bir olay. Samantha Calloway her zamanki akşam yemeği partilerinden birini vermiş gibi. Özel bir şey yok.

Salondaki boşluğu gösteriyorum. "Mükemmellik, değil mi?"

Rose bana ters ters baktı. "Konuşmayı kes Loren." Aylar önce bir kaçamak planlamıştı ama lojistik olarak, bebeğiyle birlikte Philly'de kalmanın daha iyi olacağına karar verdi. Doğum günü planlarını annesine verdiğinde bir parçasının kırılmış olması gerektiğini biliyorum.

Lily yanımdaki kanepeye oturuyor ve zar zor bir dalga yaratıyor. "Bu on bir yaşından beri geçirdiğim en süslü doğum günü," diye yorum yapıyor, iri gözlerle odayı tararken.

Rose bir şarap kadehi tutuyor, Connor'ın kolu başının arkasındaki koltuğun üzerinde. "Çünkü sen hiç doğum günü partisi istemedin," diyor Rose.

"Annem sana anında bir tane fırlatırdı."

"Ve tüm arkadaşlarını davet etti," diye ekliyor Daisy, elinde bir tabak çikolatalı kekle yemek odasından çıkarken. Kanepe Sam, Poppy, Lily ve benimle dolu olduğu için -koltuk ve sandalye de dolu- ya yere ya da kardeşimin üzerine oturabiliyor.

Kıçını pahalı halının üzerine indirdiğinde, Ryke eteğinin kenarından tutup onu kucağına çekiyor. Pürüzsüz. Daisy ona yaslanıp krem süet koltuğu paylaşıyor.

Poppy karşı çıkıyor, "Herhangi birimiz de sana bir parti verebilirdi. Bunun için anneme gitmene gerek yoktu." Sam karısının saçına Fransız örgüsü yapıyor. Dürüst olmak gerekirse dikkat dağıtıcı. Özellikle de Poppy yanımda olduğu için.

Bir açıklama yapmamak için dilimi ısırıyorum. Ama Sam konuştuğuna göre berbat bir iş yapıyor olmalıyım. "Bir kızın olduğunda, daha önce hiç düşünmediğin şeyleri nasıl yapacağını öğreneceksin."

Kızım olduğunda mı? Kaşlarım kalkıyor. Bu, bir gün başka bir çocuğum olacağını ima ediyor. Bir gün tüm bunları tekrar yaşayacağım. Bir gün, başka birini tüm ruhumla seveceğim.

İmkansız görünüyor.

"Her neyse Sammy," diyorum kuru bir sesle, onunla daha fazla tartışmak istemediğimden.

O iyi davranıyor. Ben bir pislğim. Bunu burada bırakmak istiyorum.

Bakışlarım tesadüfen odanın içinde dolaşıp kızlarına takılıyor. Şimdi yedi yaşında, kahvaltı masasında balo elbiselerinin resimlerini çizerek kendini eğlendiriyor. Maria kelimenin tam anlamıyla Rose olmak istiyor. Dünya için korkuyorum.

Lily neyse ki konuşmayı tekrar konuya yönlendiriyor. "Diğer doğum günlerimden şikâyetçi değilim. Hiçbir zaman büyük bir parti istemedim. Tek istediğim..." Gözleri açılıyor ve yanakları kızarıyor. Utancına gülümsememeye çalışarak ona daha sıkı sarılıyorum. Ama domates olduğunda bile çok sevimli.

Ryke bir kolunu Daisy'nin omzuna atmış. "Evet, bunun nereye varacağını hepimiz biliyoruz." Lily'ye başını sallıyor. "Ve ne olursa olsun, Calloway. Doğum günü seksi en iyisidir."

Lily inliyor. "Hatırlatma bana." Yüzünü boncuklu bordo bir yastığa gömüyor. Hâlâ hamilelik sonrası bekârlık döneminde. Tam olarak üç haftası kaldı.

"Lütfen şu perhiz anlaşması hakkında konuşabilir miyiz?" Sam karısının saçlarını bağlarken sorar. Kadın ona şampanyasını uzatır ve sonra göğsüne yaslanır.

"Evet, lütfen," diye onaylıyor Connor, Rose gibi kırmızı şarabını yudumlarken. Bugün alkolün her zamankinden daha çok farkındayım ve gözlerim Ryke'a kayarak onun da ayık olduğunu hatırlatıyor. Lil de içmiyor ama bu farklı.

Babam her zaman viski içmenin daha erkeksi olduğunu söylerdi. Partilerde içmeyi. Eğer içmezsem, korkağın tekiydim. Hala beynimi yeniden yapılandırmaya ve Connor ve Sam'den daha az hissetmemeye çalışıyorum. Soda tüketiyorum. Ama kardeşim de öyle.

"Bekle," diyor Ryke, kafası karışmış bir halde. Poppy'yi işaret ediyor. "Bunu sen de mi yapıyorsun?"

Bunu fark edince güldüm. Lanet olsun. Bu Calloway kardeşler için büyük bir olay o zaman.

"Altı hafta o kadar da uzun bir süre değil," diyor Poppy, cin tonağıne uzanırken tahta bilezikleri birbirine çarpıyor.

Sam onun arkasında, aynı fikirde olmamakla birlikte şampanyasını yudumluyor.

"Bu çok zengin," diyorum nefesimin altında. Lily beni duyuyor ve göğsüme vuruyor. Sahte bir şekilde irkiliyorum ve gözleri dudaklarıma kayıyor. Tam onu öpecekken Poppy, Lil ile göz göze gelmek için öne doğru eğiliyor.

"Sen farkına bile varmadan, Lily, her şey bitmiş olacak."

Lily çok katı, spot ışıkları onun üzerinde. Ve şimdi konu seks. Kulağına fısıldıyorum, "Rahatla, aşkım." Nefes alıp verdiğini, göğsünün çöktüğünü hissediyorum.

Rose buz gibi bir ses tonuyla, "Kuru sekse izin verilmemeli," diye tersliyor. Bakışlarını üzerime dikti. Sanki kanla yazılmış bir sözleşmeyi ihlal etmişim gibi. "Ya hep ya hiç olmalı. Güçlü ol."

"Sen anlaşmaları tamamen yeni bir psikotik seviyeye taşıyorsun," diye karşılık veriyorum. "Kurallar çiğnenmek içindir, Magdala."

"Sen bir çocuksun," diye karşılık veriyor. "Zayıf."

"Çocuklar," diye araya giriyor Connor, ikimizin arasına bakarak. "Konuya geri dönebilir miyiz ya da devam edebilir miyiz, hangisi önce bunu durduracaksa?"

Daisy çatalını havaya kaldırıyor. "Kuru sevişmeyi onaylıyorum."

"Tamamdır," diye ekliyorum, kim benim tarafımdaysa kesinlikle onun yanında yer alıyorum. Bu kişi Lily'nin küçük kız kardeşi olsa bile, canlı ya da cansız herhangi bir şeyi kuru kuru becerdiğini hayal etmeyi hiç istemediğim biri.

Daisy koluyla bir kesme hareketi yapıyor. "Dava kapanmıştır."

Lily'nin dekorasyon amaçlı o rahatsız boncuklu yastığa sarılışını izliyorum. Yastığı ondan çalışıyorum ve yere atıyorum. Bana sanki ben

vibratörünü çaldı. Ve bu bakışı çok iyi bilirim. Onun oyuncaklarını her parçaladığımda bunu gördüm.

Onu kucağıma çekiyorum ve yüz ifadesi memnuniyete dönüşüyor. Yine de anne ve babamızın bakışlarını yakalamasını izliyorum ve endişesi artıyor. Babam Maximoff'u kucağına almış, onunla en çok ilgilenen kişi. Greg Calloway de hemen yanında oturuyor.

Bence çocuğa daha çok bağlanıyorlar.

Belki de Samantha bu yüzden sadece Jane'e ilgi gösteriyordur. Onu Moffy'yi tutarken falan görmedim. Ama Lil'in bebeği olduğu için değil, cinsiyeti yüzünden olduğuna inanmak zorundayım. Bu bir seçenek olsa bile, düşünmek için çok korkunç.

Rose ve Connor sessizce Fransızca konuşurlar ama Rose gergin bir şekilde Ryke'a bakmaya devam eder.

"Seni dinlemiyorum lan," diye hırılıyor Ryke. "Bana bakmayı kes."

Rose sinirli bir nefes veriyor ve Almanca gibi görünen bir dile geçiyor. Gerçi çok daha yavaş konuşuyor ve aksanı Connor'inki kadar parlak ya da akıcı değil.

Lily koluma yaslandı. "Ryke Almanca konuşabiliyor mu?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok." Bildiğinden emin olduğum tek diller İspanyolca, İtalyanca ve Fransızca. Her zaman başka ne bildiğini soruyorum, ama o susuyor. *Önemli değil*, diyor. *Neden önemli olsun ki?*

Bir nedeni olmadığını ne zaman anlayacak merak ediyorum. Asla önemli olmayacağını.

Asla önemli olmayacak. Sadece bana söylemeli çünkü biz aileyiz.

Ama o, bu kapsayıcılık duygusuyla büyümedi. Calloway kardeşler büyüdü.

Yaptım çünkü Lily vardı. Onun kimsesi yoktu.

Şimdi anlıyorum.

Lily kolumu dürttü. "Bunları bana annem verdi." Bana küçük bir kartvizit destesi uzattı. Göz gezdiriyorum. Mesleğe odaklanıyorum. *Dadı. Dadı. Kreş uzmanı. Dadı. Dadı. Çocuk bakım asistanı.* Midem bulanıyor.

Samantha'ya dadı tutmayacağımızı söyledim bile. "Rose," diyorum dudağımla yalayarak. "Bunları aldın mı?" Uzanıyorum ve kartvizitleri ona uzatıyorum.

Onları incelerken omuzları sertleşiyor. "Hayır."

Lily sertçe yutkunuyor. "İşimi iyi yapıyorum, değil mi?" Sonunda sesi çatlıyor.

Poppy uzanıp elini Lily'nin dizine koydu. "Harika gidiyorsun. Başkalarının ne dediğini kafana takma." Sesi sıcaklık taşıyor ve Lily'nin yüz ifadesindeki korkuyu görüyorum. Öyle görünmediği için endişeleniyor. Rose Calloway'in yanında sıcak bir insan olduğunu düşünmek daha kolay, ama Poppy'nin yanında herkes kaba saba görünür.

Küçük daireler çizerek Lily'nin sırtını ovuyorum. "Annemi aklına bile getirme," diyorum Lil'e. "Sadece birkaç hafta içinde alacağın muhteşem gecikmiş doğum günü seksini hatırla."

Aynı anda hem kızarıyor hem de daha büyük bir hevesle nefes alıyor. Kollarımı beline daha sıkı sarıyorum ve o da kollarıma tutunuyor.

Babam bir şeye yüksek sesle gülüyor ve bu hepimizin dikkatini bir anlığına dağıtıyor. Connor şarabından daha büyük bir yudum alıyor. Yakında yeniden doldurması gerekecek. "Kurul henüz bir karar vermedi mi?" diye soruyor.

Son sıralamadan başka bir haberimiz yok ama başka bir görevdeydik. Kurulun ne düşündüğünü anlayamıyorum. Bazen Connor kadar poker suratlı oluyorlar.

Gazozumu içiyorum, canım daha keskin bir şeyler çekiyor. "Kurulun bir karar vermesine gerek yok," diyorum. "Bu benim unvanım. Yani hepiniz her an kendi kendinizi sabote edebilirsiniz." Sesimdeki keskinlik kulaklarımı acıtıyor. Bundan nefret ediyorum. "Ay sonuna kadar bana Bay Hale, CEO diyebilirsiniz. Bir parti bile vereceğiz." Küçük bir nefesle heyecanlanmış gibi yapıyorum. "Ryke tacoları getirebilir ve Connor da Glenfiddich'i tedarik eder. Değil mi aşkım?"

Tüm oda sessizleşir.

Gerilim ve sessizlik o kadar yoğun ki nefes almak zorlaşıyor.

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Pislik olmak için. Belki de daha derin bir şeydir. Ama herkes sözlerimin ardındaki gizli anlamı yakalıyor.

İlk kez bir şişe Glenfiddich içerek nüksetmişim. Connor'ın şişesi.

Connor'ın karşılık vermesini ve gerginliği azaltmasını bekliyorum. Her zaman yaptığı gibi. Ama gözlerini haliya dikeyyor, bana doğru bakmıyor bile.

"Hadi ama, sadece bir şakaydı," diyorum kuru bir sesle, kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor.

Connor aniden ayağa kalkıyor, gözle *görülür bir şekilde* üzgün. Ve herkesin bakışlarından kaçarak bunu saklamak için büyük çaba sarf ediyor. "Bana bir saniye izin vermeniz gerekecek."

kolçağın yanından geçerek usulca söylüyor.

"Connor," diyorum o gitmeden önce. Midem bulanıyor. Kusacakmışım gibi. "Bu bir

Şaka." Sanırım bunu vurgularsam beni affedecektir.

Geri dönmüyor. Bir kere bile.

Salon kapısından çıkışını izledim. Gözden kayboluyor.

LOREN HALE

Beşinci kez kapı aralığına bakıyorum. Connor'ı asla üzemeyeceğimi düşünmüştüm. Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım, o her zaman benim arkadaşım olacaktı. Dudaklarımı ovuşturuyorum, yaptığım lanet bir yorum yüzünden onu kaybetme fikrini bile midem kaldırmıyor.

Lily kucağımdan kayıyor. Ellerini kulağımın etrafında birleştiriyor. "Sadece git," diye fısıldıyor ve beni onunla konuşmaya teşvik ediyor. Konuşmalı mıyım?

Connor'a kadar hiç gerçek bir erkek arkadaşım olmamıştı. Acınası, elbette. Ama ben *kardeşlerle*, takım arkadaşlarıyla ve sporla büyümedim. Lily vardı. Ve şimdi sahip olduğum arkadaşlarımı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Onları incitmek benim için farklı bir anlam ifade ediyor.

Bu beni itiyor. Kanepeden kalktım.

Çıkarken Rose'a bakmak için durdum. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum. Sanki doğru şeyi yapıyormuşum gibi başıyla beni onaylıyor.

Tamam.

Beş saniye içinde kapıdan çıktım. Verandada değil. Ya da mutfakta. Ve banyoya da gitmedi. Kütüphaneyi geçiyorum, son oda. Yukarı çıkmadan önce orayı kontrol etmek istiyorum. Ahşap kapıyı açtığımda gıcırıyor ve buraya daha önce bakmadığım için sessizce kendime lanet ediyorum.

Burası lanet olası bir kütüphane. Tabii ki burada olacaktı.

Kitap rafları her duvarda, üst ve alt katlarda sıralanıyor, kayar merdivenler onlara eşlik ediyor. Pencere yok. Bu oda hep gösteriş içindi. Burada kimseyi gördüğüm bir zamanı hatırlamıyorum. Küçükken saklambaç oynadığımız zamanlar hariç. Lily her zaman bir kitaplığın arkasına sıkışmaya çalışırdı. Büyüdüğümde beni korkuturdu, üzerine düşeceğini falan düşünürdüm.

Şimdi bu odada bir insan görmek çok garip. Aslında rafları incelemek ve tozlanmış bir ciltli kitabı kalıcı yerinden çıkarmak.

Connor'ın sırtı bana dönük ama kapıyı kapattığımı duyduğuna eminim. Arkasını döneceğini düşünerek bir adım öne çıktım.

O yapmaz.

Tozları üfler ve net sayfaları çevirir.

Boğazıma bir yumru oturuyor ve öksürerek onu temizliyorum. Neyim var benim böyle?

"Rose seni arıyor," diye yalan söylüyorum. Onun konuşmasını beklerken nefesim kesiliyor. İşte o anda arkadaşlığımıza ne kadar değer verdiğimi anlıyorum. Ve umduğum gibi dokunulmaz olmadığını.

"Beni arıyor olsaydı, senin yerine burada olurdu." Kitabı rafa kaldırıyor ve başka bir kitap seçiyor. Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Seninle konuşacak havada değilim, Lo."

Kendimi tutamıyorum. "Şakaydı Connor," diye çıkışıyorum, savunmaya geçiyorum. "Düşündüğün gibi demek istemedim." Öyle miydi? Tam olarak söyleyemiyorum. İçimden siyah bir şey sürünerek çıkıyor. Yavaş yavaş. Katran gibi akıyor.

Ciltli kitabı geri veriyor ve ellerini ceplerine sokarak bana doğru dönüyor. Onun varlığında ne kadar kırılgan olduğumun aşırı derecede farkındayım. Ve şu anda bundan nefret ediyorum. Yüzünden hiçbir şeyin geçmesine izin vermiyor. Beni daha güçlü ve daha iyi hissettirecek hiçbir şeye.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. *Hayır*. Siktir et bunu. "Lanet olası bir şaka yüzünden üzülemezsin," diye alay ediyorum, sesimde acı var. Keşke orada olmasaydı. O kadar bariz ki. Bir yanım bunu unutmak istiyor. Ve hayatıma devam etmek. Diğer yanım ise bu konuyu açmamın bir sebebi olduğunu biliyor.

"Bu benim için bir şaka değil," diyor

açıkça. Zayıf bir kahkaha attım.

"Doğru."

Connor bir kez olsun öfkeli görünüyor, göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor. Mavi gözlerini bana dikti.

"Robotu dürtüyor muyum?" Ona acı bir gülümsemeyle soruyorum. "Bir şey hissediyor musun, ha?" Kollarımı uzatıyorum. "Ben senin lanet olası sorumluluğum. Bugünün geleceğini bilmeliydin." Ve her şey bedenimde patlıyor. Babamın söylediği sözler. Connor beni neden yanında tutuyordu? Beni manipüle etmek için mi? Rose'a yakınlaşmak için mi? Hiçbir fikrim yok ve bu içimi parçalıyor. Yapabileceğimi düşünmek-

"Seni kollarımda taşıdım," diyor aniden, gözleri kan çanağı. "Tekrar nüksettiğin o gün hayatımın en kötü gecesi idi." Yere işaret ediyor. "Bu benim için bir şaka *değil*."

Hiçbir şey hatırlamıyorum, bayılmışım. Bir kahkaha daha atıyorum, ama bu seferki milyon kat daha fazla acıtıyor. "Harika. Bunu hallettiğimize

sevindim." Söyleyecek başka bir şeyim yok. Dürüst olmak gerekirse, Maker's Mark içmek istiyorum.

"Lo..." İsmime başka hiçbir şey eklemedi. Aklından geçenleri okuyamadığım için arkamı döndüm ve bu konuyu kapatmasını bekledim. Ama ben kapıya yönelirken, o da peşimden koştu.

Connor kolumdan tutup beni döndürdü. "Lo, bekle." Gözlerini daha önce hiç bu kadar kırmızı görmemiştim.

"Anlıyorum," dedim ona. Ben baygınken beni taşımış ve çok korkmuş.

Eli üzerimden düşüyor ve başını sallıyor. "Hayır bilmiyorsun."

Göğsümde bir ağırlık oluşuyor. Ve sormak zorundayım. Artık sadece tahmin edemem. "Ben senin için bir sorumluluk muyum?" Dişlerimi sıkıyor, taşmakla tehdit eden her şeyi bastırıyorum.

"Evet," diyor dürüstçe.

Birkaç kez başımı sallayarak bu gerçeğin kafama dank etmesine izin veriyorum. "Beni manipüle mi ettin?"

Bileğindeki saati çeviriyor, bakışları düşünceli bir şekilde yere düşüyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "İnsanların neye ihtiyacı olduğunu anlayabilirim ve ben-"

"Dur," diye boğuluyorum. Açıklamasını duymak istemiyorum. Arkadaşımmış gibi davrandığını. Beni kullandı. "Tek söylemen gereken evet ya da hayır."

"O kadar basit değil," diyor bana, her zamanki tuğla duvarlı sesinde bir titreme.

"Öyle!" Ona bağıriyorum. Göğsümü gösteriyorum. "Ya benimle oynadın ya da oynamadın!"

"Seni seviyorum," diye karşı çıkıyor, bakışları üzerimde hançerleniyor.

Bu beni şaşırtıyor. Çünkü Connor sadece kendini sevdiğini itiraf etti. Sonra da Rose'u sevdiğini. Başka kimseyi sevmediğini. Ama bunun cinsel ya da romantik olmadığını biliyorum. Bu benim kardeşime duyduğum türden bir sevgi. Rose'un kız kardeşlerine duyduğu türden.

Bu gerçeği kabul etmekte zorlanıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Lo, ben... pek çok insanı sevmiyorum. Ama sana karşı hissettiklerimde *hiçbir* manipülasyon yok. Gerçek şu ki, sana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm şeyi verdim, şefkat ve övgü, ama bunun için hiçbir nedenim yoktu. Seni hiçbir şey için kullanmadım."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama elini hızla kaldırıyor.

"Bekle, bırak bitireyim." Adem elması sallanıyor. "Sen benim sorumluluğumsun *çünkü* seni seviyorum. Hastalığın nüksettiği gece öleceğini sandım." Duraksıyor. "...ve bu gerçek beni neredeyse sakat bıraktı. *Araba* bile kullanamadım, Lo." O geceyi hayal etmek istemiyormuş gibi başını sallıyor. "Seni, sana ne olacağını önemsiyorum ve bu nereden bakarsam bakayım bir zayıflık.

Babanın bir keresinde sorduğu gibi, benim bundan çıkarım ne? Ona gerçeği söyledim. Arkadaşlığını alacağım. Tek istediğim bu."

Sözlerini değerlendiriyorum. Beni bu kadar önemsediyini düşünmemiştim. Aklımın bir köşesinde, statüm ve Calloway'lerle olan bağlantım nedeniyle kişiliğime katlandığına gerçekten inanıyordum. Bununla iyi olmaya çalıştım.

Yıllar sonra bile, ona kendimden onun bana verdiğiinden daha fazlasını vermişim gibi görünüyordu. Beni acımasızca dibe vururken gördü ve ben onun ürktüğünü hiç görmedim. Belki şu an hariç. Sanki beni sevdiğini söylemek için zırhının bir kısmını benim için çıkarmış gibi.

İhtiyacım olan şey dürüstlüktü. Arkadaşlığımızın gerçek olduğunu Rose'dan değil Connor'dan öğrendiğim için daha rahat nefes alabileceğimi hissediyorum.

Gözlerine bakıyorum. "Çoğu insan bana katlanamıyor, biliyorsun."

Milyon dolarlık bir sırtıyla gülüyor. "Ve çoğu insan benim her şeyimi kaldıramaz. Bunu yapabilecek insanların en derinden sevdiklerim olduğunu fark ettim."

"Hepsi bu kadar mı?" Ona sordum. Başını salladı. "Evet.

Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?"

"Kendimi her zaman senin görmek istediğin şekilde ifade edemiyorum..." diye devam ediyor.

Öfke, fark ettim. Kendininkini görmeme izin vermiyor. Ulaşabileceği dereceye kadar değil. "Tamam," diyorum. "Tamam." Zorlu bir nefes veriyorum ve sonra aklıma gelen bir düşünceyle donup kalıyorum. "Babamdan bahsettin... O biliyor mu?" Kaşlarımı çatıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Jonathan'la kavga ediyorum çünkü senin duygularınla oynadığımı düşünüyor. Daha önce bir erkekle yattığımı öğrendi. Yıllar önce, senin tanıyabileceğin biriyle değil. Sadece bir arkadaşın arkadaşı..." Connor kravatını gevşeterek konuşmasını bitiriyor.

Eminim babam Connor'ın bana asıldığını ya da aptalca bir şey yaptığını düşünüyordur. Öyle bir şey değil. Ama Meksika'da öpüştüğümüz videodan sonra... "Kahretsin." Burnumun kenarını çimdikledim.

"O sadece seni koruyor," diyor Connor. "Ve bunu yapmanın yolu da bana aramıza hatırı sayılır bir mesafe koymamı söylemek. "Yoksa" tehdidiyle. Ucu açık uyarısından korkmuyorum, sadece böyle bir şeyin var olmasından rahatsızım."

Elim yanıma düşüyor. "Babamla konuşacağım-"

"*Hayır*," diye zorladı Connor.

"Babam beni seviyor," diye karşılık veriyorum. "Yardım edebilirim."

"Durumu daha da kötüleştireceksin," diyor. "Eğer babana gidip beni tehdit etmeyi bırakmasını söylersen, bunu söylemen için seni manipüle ettiğimi düşünecek. Bunu bir düşün Lo. Seni bu kütüphaneye getirebilirdim, sana çok değer verdiğimi söyleyebilirdim, sırf sen dönüp ona istediğimi yaptırabilirdim diye. Bugün olanlar bununla ilgili değil. Unut gitsin ve bırak ben halledeyim."

Son nefesimi zorlanarak veriyorum. "Tamam." Aslında ellerimi havaya kaldırıyorum ama haklı olduğumu biliyorum. Bu karmaşayı düzeltmesine yardımcı olmak için hiçbir şey yapamam. "Arkadaşlığımız senin için gerçekten buna değer mi?" diye soruyorum. Görünüşe göre onun için pek olumlu bir yanı yok.

Tereddüt bile etmedi. "Evet." "Çözemeyeceğim bir sorunla hiç karşılaşmadım. Endişenizi Lily'ye yükleseniz daha iyi olur."

Başımı sallıyorum. Bu konuda da haklı. "Bana bir konuda söz verebilir misin?" "Ne?" diye soruyor.

"Bir dahaki sefere, şakalarımın birinin berbat olup olmadığını söyle." Gülümsüyorum. "Yani gerçekten berbat."

Dudakları bir kez daha sırtıyor. "Her zaman, sevgilim."

LILY CALLOWAY

Lo Connor'la konuşurken ben salonda oturuyor, kız kardeşlerim her yeni konuya başladığında başımı sallıyorum ama aklım kötü yerlere gidiyor. Yapamayacağım doğum günü seksi hakkında hayaller kuruyorum. Buzlanma, vücut parçaları, sert şeyler ve *yoğun* kuru sevişme hayal ediyorum.

Bekle, kuru sevişmeye izin var. Bu düşünceyle canlandım. Acaba Lo bunu düşünecek mi?

Bir bebek ağlıyor, transımı kesiyor. Ve suçluluk duygusu sıvı buz gibi damarlarıma sızıyor. Anne olmak kişiliğimi değiştirmede ya da beni daha az takıntılı yapmadı. Hâlâ pis bir zihnim var. Ve şimdi bu düşüncelerden daha çok nefret ediyorum.

Burada, kız kardeşlerim ve onların sevgilileriyle birlikte oturmuş, horoz ve pasta kreması hakkında düşünüyorum. Üstüne üstlük, bebeğim görüş alanımda. Tam ayağa kalkacakken annemin Jane'i kucağında salladığını ve onu susturduğunu fark ediyorum. Moffy, Jonathan ve babamın arasında, zıp zıpının içinde boş boş oturuyor. Babam ona aptalca bir surat yaparken o kıkırdıyor.

Feryat edenin Jane olduğu açıktır ve Rose çoktan ayağa kalkmış, kimse bir şey söylemeden salondan geçip kemerli kapıdan içeri girmiştir.

Utançtan kızarmış yüzümden kurtulmaya çalışıyorum. En kötü gölge.

"İyi misin, Lily?" Ryke kaşlarını çatarak soruyor. Daisy onun kucağında uyuyakalmış, bu da beni bir anlamda daha mutlu ediyor. O gece çadırda toplamda sadece birkaç saat uyuduğunu itiraf etmişti. İyi bir şeye bakıyorum, küçük kız kardeşim biraz uyuyor, ama farklı bir şey hissediyorum. "Lily?" Ryke tekrar soruyor, sesi kısık.

Poppy ve Sam de artık bana odaklanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Mmhmm." Gerçek kelimeleri bile oluşturamıyorum. Dadılar için kartvizit dağıtmaktan cinsel düşüncelerle boğuşmaya başladım. Moffy için endişelenmeliyim. Ve seksin bunun önüne geçmesinden nefret ediyorum. Bu doğru değil. İğrenç bir şey.

Ryke bir elini Daisy'nin kulağına bastırıyor, uyanmaması ya da konuştuklarını duymaması için çok nazikçe. "Tekrar dene."

Çok ısrarcıdır. Bu bilinir. "Dadılar fena değil, değil mi?" Kartvizitler parmaklarımın arasındayken soruyorum. "Yani, hepimizin vardı. Normal insanların da var. Çalışan anne ve babalar için..."

Ryke'in bakışlarının sıcaklığı beni kanepeye çekiyor. Rahatlığı başka yerlerde arıyorum. Poppy gibi.

"Maria küçükken bir dadımız vardı," diyor Poppy. "Ama sırf kendini buna mecbur hissettiğin için bir dadı tutmamalısın." Elimdeki kartvizitleri şefkatle topluyor. "Bunları senin için saklamama ne dersin?"

Sanki bir grup arı yemek borumu sokmuş ve şişirerek kapatmış gibi. Kararsızca başımı sallıyorum.

Ryke, Daisy'nin kalçasından düşmesin diye yarısı yenmiş çikolatalı kek tabağını sehpanın üzerine koyuyor. "Bak, eğer kendini bunalmış hissedersen Daisy ve ben varız. Her zaman yanındayız."

Bunaldın mı? Göğsümde baskı oluşuyor. Ben bencil bir canavar değilim. Moffy'yi seksten daha çok önemsiyorum. Önemişiyorum. Önemişiyorum.

"Lily," diyor Ryke tekrar, o kadar güçlü bir şekilde ki Daisy'nin gözleri korkuyla açılıyor. "Siktir."

Kolumu kaşıdığımı fark ettim. Elimi geri çekip dizlerimin arasına hapsediyorum. Neyim var benim böyle? Daisy'nin Ryke'in üzerinde daha dik oturmasını izliyorum, teni solgun. Kusacakmış gibi görünüyor. Suçluluk duygusu daha da içime işliyor.

Sanırım istemedim de olsa kız kardeşimin küçük bir panik atak geçirmesine neden oldum. Ryke onu kollarının arasına alıyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Ben iyiyim," diyor derin bir nefesle, tam olarak nefes alabiliyor.

Ryke zorlukla rahatlıyor.

"Özür dilerim," diye özür dilerim.

Daisy başını *hayır, yapma der* gibi sallıyor. Yine de benim hatam. Her şey benim suçum. Seks bağımlılığımın halka açılması ona *bunu* yaptı. Korku. Alay edilmek. Bunun için kendimi asla affedemem.

Endişeler üzerime yığılmaya devam ediyor. Düşüncelerimi bastırmam gerekiyor ama kafam allak bullak olmuş durumda. Keşke normale dönse. Lo'nun ortaya çıkacağını umarak omzumun üzerinden bakıyorum. Ne kadar istesem de ona güvenemem.

Poppy kanepeye uzanıyor ve kolunu omzuma doluyor. Kendimi çok daha kötü hissediyorum. Daisy'yi rahatlatıyor olmalıydı. Beni değil. Ama Poppy

Beni kardeşçe sıktı. "Maria doğduğunda kendimi çok paniklemiş hissettim. Bir şeyleri yanlış yaptığımı düşünüyordum. Bu çok normal."

Beynim normal değil. İçini görebilseydi, ne kadar iğrenç olduğunu fark ederdi. Başımı sallayıp gözlerimi ovuşturarak dikkatleri üzerimden çekmeye çalışıyorum. Kaygımın kaynağını itiraf etmek istemiyorum: bir bebek için seks yapmak. Ama burada oturup paniğimin normal bir annelik duygusu olduğu konusunda onlarla hemfikir olmak kendimi yalancı bir yalancı gibi hissetmeme neden oluyor.

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ve kanepeyi itiyorum. Ayrılmadan önce durup küçük kız kardeşimle göz göze geliyorum. "Gerçekten üzgünüm... her şey için."

"Bu senin hatan değil," diyor usulca, gözlerinden yorgunluk gözyaşları süzülüyor. "Keşke bunu kabul etsen. Bu beni daha iyi hissettirirdi."

Sanırım insanlar lanetli. Bunlar üstesinden gelinemeyecek kadar karmaşık duygular. Belki de sonunda bırakmak için bir ömür gerekecek.

Sadece başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu. Dışarı çıkarken yemek odasının önünden geçip Maximoff'u alıyorum.

"Max'i izleyebiliriz," diyor babam, yüzünde küçük bir sırıtiş olan bebeğime sevgiyle bakarak. Hatta babam uzanıp Moffy'nin ayağını gıdıklıyor. Çıkardığı mutlu ses kalbimi eritiyor. Jane'i biberonla besleyen anneme bakıyorum, Rose onun yanında oturuyor.

"Sorun değil," diyorum hemen. "Bütün gün dışarı çıkmadı." Hâlâ üzgün görünüyor muyum bilmiyorum ama odanın her köşesinden gelen endişenin beni sıcak bir battaniye gibi sardığını hissediyorum. Neredeyse boğucu.

İyi bir anne olmak için yeterince güçlü olduğuma inanmalarını istiyorum.

Bazı günler öyle olduğumu düşünüyorum. Diğer günler, kendimi tekrar tekrar ikna etmem gerekiyor. Ama oraya ulaşacağım. Ve pes etmeyeceğim.

Maximoff'u taşıyıcısına bağladıktan sonra yan kapıdan arka avluya geçiyorum. Hava yaz ile sonbahar arasındaki garip aşamada, ne olmak istediğinden emin değil. Taşıyıcıyı demir bir sandalyenin üzerine yerleştiriyorum ve bitişikteki sandalyeye oturup bacaklarımı popomun altına katıyorum.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Küçük mavi şapkasını, uzamış koyu kahverengi saçlarının üzerine tam oturtarak soruyorum. İki eliyle parmağımı tutuyor. Ve erimiş kalbim kabarmaya başlıyor. "Dünyadaki her şeyden daha fazla... Loren Hale ile birlikte." Sıcak hava dalgalanıyor ve bacaklarını tekmeleyerek minik bir bebek ciyaklaması çıkarıyor. Gülümsüyorum ve akan burnumu ovuşturarak kokluyorum.

Cam kapı kayarak açılıyor ve beni dışarıda kimin takip ettiğini görmek için boynumu eğiyorum.

"Hey." Lo'nun sesi neredeyse başka bir gözyaşı dalgasını ateşleyecekti.

"Hey," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı dizginlemek için defalarca gözümü kırpiyorum. "Sadece biraz hava alıyorum."

"Evet, Ryke bana burada olduğunu söyledi." Lo bir sandalyeyi yanıma sürüklüyor, demir ayakları betonu kazıyor. Sandalyeyi yanıma koyuyor ve sonra parmağıyla Moffy'nin yanağına hafifçe dokunuyor. Bebeğimiz bu şefkat karşısında parlıyor.

"Seni seviyor," diyorum.

"O da seni seviyor Lil." Kehribar rengi gözlerini bana dikti. Kafası karışmıştı.

Endişeli. Yukarıdakilerin hepsi. "Bana sorduracak mısın?"

Ağır bir nefes veriyorum. "Onu düşünmem gerekirken... *bilirsin işte neyi düşünmek istemiyorum.* Bu doğru değil." Titrek bir elimi yağlı olmayan ince buklelerimde gezdiriyorum. Bu sabah saçımı yıkamıştım. Artık bunu yapmayı daha çok hatırlıyorum.

Kaşlarını çattı. "Bu kadar mı?"

Ağzım düşüyor. "Bu yeterince kötü, Lo."

Alnı kırışıyor ve yüz ifadesi o kadar çok kelime taşıyor ki: *hayır, yakınından bile geçmiyor.* "Normal insanlar seks ve çocukları dışında başka şeyler de düşünürler. Sorun değil."

"O zaman neden iğrenç hissettiriyor?" Maximoff'un göğsünü gıdıklıyorum ve o kadar geniş gülümsüyor ki çenesinden biraz salya akıyor. Ne aptal ama. Tanrım, onu seviyorum. Tükürüğünü battaniyesinin kenarıyla siliyorum.

Lo gülümsemesini gizlemeye çalışarak bana döndü. "Yanlış geliyor çünkü kendini seks düşüncesinin bile kötü olduğunu düşünmeye şartlandırmışsın. Ama öyle değil. Bu sadece senin kendini ayakta tutma yöntemin. Moffy'yi doğurduğumuzdan beri birçok kez seni becermeyi düşündüm. Bunların hepsi normal."

Omuzlarım gevşedi. "Sadece seksi ona tercih etmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye güvence veriyor Lo. "Eğer bu konuda endişeleniyorsan, endişelenmeyeceğini biliyorum. Ve bunu düşünmek, onunla seks arasında bir seçim yapmakla aynı şey değil. Tamam mı?"

"Evet, tamam."

Şimdi derin bir nefes alma sırası onda. "Birkaç gün sonra terapimiz var. Bu konuyu açabilir miyim? Belki tekrar konuşabiliriz."

Başımı salladım. "Bu hoşuma gider."

Öne doğru eğilip beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor ve damarlarımdaki tüm soğuğu ısıtıyor. Ayrıldığında, eli boynuma düşüyor, başparmağı

Tenimi okşuyordu. "Doğum günü seksi hakkında düşünüyordun, değil mi?" Gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırıyor.

"Gecikmiş," diye hatırlatıyorum ona.

"Gecikmiş doğum günü seksi. Bana her şeyi anlat."

Beni normal hissettirmesini seviyorum. Beynimin onun için ucsuz bucaksız, derin, pis bir çöplük olmaması. Onun gözünde, ben bir çeşit mükemmelim.

LOREN HALE

Lily kırmızı çarşaflarımızın ve şampanya rengi yorganımızın içinde dolanıp duruyor, sırt üstü döndüğünde daha da fazla dolanıyor.

"Taco olmak için pratik mi yapıyorsun?" Yatağın üzerinde diz çökerek ona sordum. Bu sabah Moffy'yi besledim ve Lil'in uyumasına izin verdim. Son zamanlarda çok kötü uyuyordu, seks yapmadığı için çok huzursuzdu.

"Belki..." diye mırıldanıyor, yorganın kenarından bakarak. "İyi bir tacoya benziyor muyum?"

"Seni yerdim," diyorum
başımı sallayarak. Yanakları
kızardı. Kahretsin.

"İki gün daha, Lil." Cesaretlendirmek için ayağına vuruyorum ve sonra bileğini sıkarak onu kendime doğru çekiyorum. Yorgan ve çarşaflar da onunla birlikte geliyor.

"*Sonsuzluk* gibi geliyor," diye sızlanıyor.

Vücudunu hızlıca tarıyorum, battaniyelerin onun düzensiz nefes alış verişiyile nasıl yükselip alçaldığını fark ediyorum. Ağır yorganı sıyrıp atıyorum, onu sadece kırmızı çarşafa sarılmış halde bırakıyorum. "Gençliğimizi hatırlıyor musun?" Sert bir elle bacaklarını ayırarak soruyorum.

Hareketlerime odaklanırken ağzı yavaşça düşüyor.

Ağırlığımı ona veriyorum ve dudaklarım kulak memesine değiyor. "Oturma odamda yalnızken, rol yaparken..." Dilimi kullanarak boynunun altını öpüyorum. Vücudu altımda titriyor.

Her zaman birlikte "pratik" yapardık. Sonuna kadar değil ama yeterince ileri giderdik. Babama haber verirler diye evdeki görevlilere gösteri yapardık. Her zaman onun sınırlarını zorladım. Bunu biliyorum.

"Seni duvara yapıştırdım," diye nefes alıyorum, bakışlarım köprücük kemikleri boyunca geziniyor, siyah V yakalı gömleğinden görünüyor. Yataarken giydiği gömleğim. "Ve parmaklarımı kısa saçlarında gezdirirdim." Elimi boynunun yumuşak etinde gezdiriyorum. Altımda küçük, ince ve narin, her ne kadar üzerime atlayıp beni hırpalayacak olsa da.

"Lo," diye boğuluyor, sesi kısık. Artık geçmişi tamamen hatırlayabiliyorum. Kelimeleri söylemek, onları gündeme getirmek ve bazı

anları yeniden yaşamak - acıtmıyor

artık.

Sanırım ikimiz de bunu olduğu gibi kabul ettik. Berbat başlangıcımızı. Ama bu bizim başlangıcımız. Ve kimse bunu bizden alamaz. "Bundan sonra ne yapacağımı hatırlıyor musun, aşkım?"

Dudaklarıma sabitlendi. "Kendini bana doğru bastırırdın." Boynu kızardı. "Ereksiyonunu hissedebiliyordum, bunu biliyor muydun?" Gözleri benimkilere kayıyor, cevabımı bekliyor.

"Beni sertleştirdiğini biliyordum, evet," diyorum gülümseyerek. Koluma vuruyor. "O değil."

"Evet Lil, ben bir siktim," diye hatırlatıyorum ona. "Sikimi hissetmeni istedim." Yüz hatlarını içime çekiyorum: yuvarlak yüzü ve iri yeşil gözleri.

"Ona bineceğimi umuyordun, ha?"

"Her gün." Artık bunları ona itiraf etmek de canımı acıtmıyor. Onun yüz ifadesindeki hafifliği de görebiliyorum. Artık birbirimize sahibiz. Bu asla değişmeyecek.

"Tahmin et ne oldu?"

diyor. "Ne?"

"Şimdi ve her gün ona binmek istiyorum." Öpüşmeye hazırmış gibi başını kaldırıyor. "Bana izin vereceğine söz verir misin?" Tanrım, onu şu anda becerebilirim. Sabırsızlıkla aşağı doğru iniyor, altımda kıpırdanıyor, böylece sikimle aynı hizaya geliyor. Öpüşmeyi bırakıyor.

Onu almamak için vücudumdaki her kası kontrol etmem gerekiyor. Bir an konsantre olduktan sonra dramatik bir iç çekiş yaptım ve belini kavrayarak onu daha yukarı çektim. "Ne yazık ki sana böyle bir söz veremem Lily Calloway."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, vurucu cümlemi bekliyor. Acele etmiyorum ve pelvisimi onun sıcaklığına doğru bastırıyorum. Nefesi kesiliyor ve sikim içine girerken elini bırakıyor.

"Görüyorsun ya," diyorum kaldığım yerden devam ederek. "Sana binmek istediğim günler olacak."

"Oh..." Dudaklarını yalıyor ve ben de ona karşı sallanmaya başlıyorum. *Lanet olsun.* Sikim onun içinde olmak için çığlık atıyor. Çarşafı atmak için. İpli pantolonumu ve iç çamaşırını çıkarmak için. Sikimi görmezden geliyorum ve onun tepkilerine odaklanıyorum.

Ayak parmakları kıvrılıyor. Kalçaları bükülüyor. Baskı için can atıyor.

Bacaklarından birini yukarı kaldırıp daha derine sokuyorum. Kumaş bizi ayırıyor. Diğer bacağını belime doluyor ve benimle birlikte hareket ederek

ereksiyonum. *Tanrım*. Ağır bir nefes beni terk ederken ağzım açılıyor.

Dudaklarından iniltieler yükseliyor. Ben hareket ettikçe yükselen bir inleme. Yüksek perdeden. Çaresiz. Sanki ben onun çöldeki buzuyum. Gençliğimizdeki gibi. Ama öyle değil.

Bu sefer ona sahibim.

Ben sadece onun

değilim.

O benim.

Onu derinden öpüyorum, alt dudağını şişene kadar emiyorum.

"Lo, *lütfe*," diye yalvarıyor, elleri titriyor. Kendine dokunmak, zirveye ulaşmak istiyor.

"Tamam, tamam, şşşt," diye ikna ediyorum, alnındaki saçlarını düzeltiyorum.

Çarşafın ve külotunun altından aşağı uzanıyorum ve itişlerimle onu ovmaya başlıyorum. Bu yeni his karşısında gözleri dalgalanıyor ve derin olmayan bir nefes alıyor. Dudakları aralanıyor ve ben daha fazla inleme bekliyorum. Ama gerçek kelimelerle konuşmayı başarıyor.

"Gerçekten de gençliğimizdeki gibi olacak," diyor şaşkın bir gülümsemeye. Bu sefer can alıcı noktayı bekliyorum. "...senin pantolonunun içine boşalman gibi."

Gülümsememek için kendimi zor tutarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Pantolonumun içine boşalacağımı kim söyledi?" Bir elimle çenesini kavıyorum ve mükemmel bir "O" oluşturmaya başlayan güzel ağzına bakıyorum.

Yanağını, çenesini, dudaklarını öpüyorum, parmaklarımın yumuşak tenindeki hızını artırıyorum. "Ama önce sen, aşkım."

Gözleri *evet* diyor. Milyonlarca kez.

* * *

Merdivenlerden iniyorum, duşumu almışım ve Ryke ve Connor ile öğle yemeğine çıkmak üzereyim. Kızlar cumartesi gününü Jane ve Moffy ile geçiriyor, bize de boş zaman kalıyor.

Ryke fuayenin duvarına yaslanıp siyah Vans'ımı bağlamayı bitirmemi beklerken, "Hepimizin sevişmek için iki günü daha var," diyor, "o zaman neden bu kadar mutlu görünüyorsun?"

"Kız arkadaşım sakso çektirmeyi seviyor," diyorum omuz silkererek.

Ryke bana ters ters bakıyor. "Neden lanet olası bir kitap yazmıyorsun?" diyor. "Adını koyabilirsin: *Bir Kadın Seks Bağımlısıyla Çıkmanın Faydaları*."

"Ya da bir tane yazabilirsin," diye karşılık veriyorum, ayağa kalkarak. *"On Altı Yaşındaki Bir Süpermodele Aşık Olmanın ve On Sekiz Yaşına Gelene Kadar Beklemek Zorunda Kalmanın, Sadece Piç Üvey Kardeşin Tarafından Sikinin Bloklanması ve Avantajları."* Acı bir gülümseme gösterdim.

Connor Rolex saatini takarken, "Bu başlık üzerinde biraz çalışılması gerekiyor," diyor. "Tabii Ryke'in uzun metrajlı bir roman yazabileceği konusunda hemfikirsek."

"Dostum, ben gazetecilik okuyordum."

"Ve bak bu seni ne kadar ileri götürdü."

"Hadi gidelim," diye araya girdim. "Açlıktan ölüyorum ve korumalarımız muhtemelen Escalade'lerinde bizi azarlıyorlardır." Şehir merkezindeki yerel Meksika restoranı da dahil olmak üzere, halkın içinde her yerde bizi takip etmek zorundalar.

Ryke kapı tokmağını çeviriyor ve ben de kardeşimle birlikte tuğla verandaya çıkıyorum.

Ayağım karşılama paspasına çarptığı anda, sıvı aniden şiddetli tabakalar halinde akarak Ryke'ı ve beni ıslatıyor. Ağır çekim. Sıcak sıvı gözlerimi yakmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Koku baskın, keskin ve çok tanıdık.

"*Bu ne lan!*" Ryke dehşet içinde bağırıyor. Bu su değil.

Daha kötü bir şeyle sıırılsıklam olduk. Fıskırma durduktan bir saniye sonra bir kova yuvarlanıyor. Farkındalık içinde mermerleşiyorum. Az önce olanları tamamen kavriyorum.

Alkol yağmuruna tutulduk.

İçime çektiğimde burbon olduğunu anlayabiliyorum.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Titriyorum, bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Yıllar ve yıllar süren kötü eylemler ve korkunç gecelerin içine sürüklendim. Ryke'a bakıyorum, saçları ıslak, gri gömleği göğsüne yapışmış. Düzensiz nefes alıyor, öfke dolu. "Bu çok boktan bir durum."

Ve sonra gözlerimle buluştu. Yüz hatları çok fazla duyguyla dolup taşıyor. Benim için panik. Gençlere öfke.

Koku beni öldürüyor. İçgüdüsel olarak dudaklarımı yalıyorum. Bourbon olduğu kesin. "Lo, sakın tadına bakma," diyor Ryke hızla, kolumdan tutup beni durdurabilir. Durduramaz.

"İçkiden sıırılsıklam olduk," diyorum sanki o bunu göremiyormuş gibi. "Artık çok geç." Bu ayıklığımı bozduğum anlamına gelmiyor. Yine mi?

Buna inanmak zorundayım. Beynim ne kadar bugün bir savaşı kaybettiğimi söylemek istese de. Kaybetmedim. *Kaybetmedim.*

Yüzüm midemle birlikte dönüyor. Tanrım. Lanet olsun. Bir saniye çömelip nefesimi topluyorum.

"Hey," diye zorluyor Ryke, bana doğru eğilerek. Omzumu sıkıyor. "Bir şeyin yok."

"Ne kadar söylersen söyle, bu onu daha doğru yapmaz," diye karşılık veriyorum tedirgin bir sesle. Kızgınım. Bu duruma. Ona değil. Yüzümü buruşturuyorum. "Sadece..." Kaybetmemeye çalışıyorum.

Connor kapı aralığından, etkileyici olmayan bir sesle, "Giysilerini çıkar," diyor.

Bu beni neredeyse güldürecek ama yüz hatlarım sadece acıya dönüşüyor. "Ne kadar da ileri gidiyorsun, aşkım."

"Haklı," diyor Ryke aslında Connor'a katılıyor. Ağabeyim beni kaldırıyor, böylece daha dik duruyorum. Sonra da eklemlerim sıkıca kilitlendiği için sıırıslıklam olmuş gömleğimi çıkarmaya başlıyor. Biraz çözüldüğümde tayyörümü başımın üzerine çekiyorum. Ryke kendi gömleğini çekiştirerek çıkarıyor ve ıslak kumaşı benimkiyle birlikte tuğlanın üzerine atıyor.

İçgüdüsel olarak bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Koku karşısında duraksıyorum. Tenime ne kadar çok sızdığına bakıyorum. *Tanrım.*

Ryke bir şeyler söylüyor. Zihnim yüzlerce yolda hızla ilerliyor. Bir izleyici bulmayı umarak yola bakıyorum. Orada kimse yok. Kötü niyetli olan bu aptal, sıkılmış gençler değil. Bu alçakça. Kızlar evlerinden birini kirletmiş. Karşılığında da iyileşme sürecimde beni bin adım geriye itmeye karar verdiler.

Ryke haklı. Berbat bir
durum. Gerçekten,
gerçekten berbat.

"Lo!" Ryke konsantre olmamı sağlamak için yüzümün yan tarafına hafifçe vurarak bağıyor.

Kaslarımı yakan derin, gergin bir nefes alıyorum. "Benim için endişelenme," diyorum. "Bayılıp ölmeyeceğim."

"Titriyorsun," diyor Ryke.

"*Kızgınım*," diye alay ediyorum, aramıza biraz mesafe koyarak. "Tıpkı senin gibi."

Başını sallıyor ama endişesi onu asla terk etmiyor.

Şu anda kardeşime benzer bir ifade takınan Connor'a dönüyorum. "Ben Kötü Cadı değilim, tamam mı?" Ona çıkışıyorum. "Yerde eriyecek değilim." Burada durdukça bedenim sıkışıyor. Öfke, damarlarımda dolaşan duyguyu tam olarak tanımlamıyor.

Bu tür bir misillemeye hazır değildim. Ama bu üstesinden gelemeyeceğim anlamına gelmiyor. Şu anda zayıf olan taraf olmamak için her şeyimi verirdim. Bana bunu kaldırabilirmişim gibi bakmaları için. *Kaldırabilirim*. Kaldırabileceğimi biliyorum.

"Gidip duş almalısın," diye öneriyor

Ryke. "Bir saniye içinde," diyorum.

"Lo."

Peşini bırakmayacak. İyi. "Senin de bir tane alman lazım," diyorum sinirli bir sesle. "Leş gibi kokuyorsun."

"Tam arkadayım."

Connor'ın yanından geçip eve giriyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum. Sonra Ryke bodrumda kaybolurken ben merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Yatak odama girer girmez Lily uyukladığı yorganın üzerinden fırlıyor.

"Lo?"

"Ben iyiyim," diyorum hızlıca ve doğrudan banyoya yöneliyorum. İçeride kayboluyorum ve ıslak giysilerimin geri kalanını çıkarmaya başlıyorum. Lily beni takip ettiğinde şaşırmadım, siyah V yakalı tişörtüm kalçalarını örtüyordu. "Duş almam lazım." Sesim her zamankinden daha kopuk çıkıyor.

Soyunmamı izlerken kapının çerçevesine tutunuyor. "Ne oldu?" Burnu kırıştı. "Bu...?"

"Burbon," diyorum nefesimin altında.

Kelimeyi yakaladı. "Ne?" Sesi yükselir.

Boxer-şortumu çıkardıktan sonra cam duşa giriyorum. "Gençler su kovası numarasını kullandılar. Yıkanacağım ve sonra öğle yemeğine gideceğim." Cevap vermesini beklemedim. Musluğu açıyorum, sıcak su üzerime dökülüyor. Kaslarım geriliyor ve sabunu almadan önce bir elimi fayanslı duvara dayayıp rahatlamaya çalışıyorum.

Çocukça şakaları anlıyorum. Kötü niyetli olanları daha da iyi anlıyorum. Bu benim. O gençlerin hepsi *benim*. Babamın yaptığı gibi polisi aramalıyım ama nasıl yapabilirim? Yazık olur. Aileleriyle aralarını daha da kötüleştireceğim, onları daha da kızdıracam, hayatlarını daha başlamadan mahvedeceğim. Bu benim son sınavım gibi geliyor. Olduğumdan daha iyi bir insan olmak için.

Kendimi korumamın devreye girmesini bekliyorum. "*Hepinizin canı cehenneme*" demek için. Ruhumun bencil, karanlık kısımlarına dokunmak için.

Ama umurumda. Paintball atışının olduğu gece tuttuğum o genç adamı düşünüyorum. Oğlumu ve Lily'yi düşünüyorum. Kız kardeşlerini. Ve

yapamam

Her şeyi çözecek bir cevap bulmak, uğruna savaştığım mutlu son.

Orada. Orada olduğunu biliyorum. Sadece son bir gölgeli yol. Bir acı nöbeti daha. Dayanabilirim.

"Lo?" Lily cam kapının aralığından bakıyor. "İçeri girebilir miyim?"

Ona sertçe başımı sallıyorum ve o da hala yarı çıplak bir şekilde duşa giriyor. Su küçük bedenine yağıyor, siyah tişörtü vücuduna çekiyor. Bir el bezi ve bir kalıp sabun kapışını izliyorum. Bir anı kasırgasına yakalandım. Akşamdan kalmayken Lily'nin beni duşa sürüklemeye çalışması.

Dudaklarım kalkmaya başladı. O zamanlar kendimi yıkayabiliyordum ama Lily'nin bana yardım etmeye çalışması hoşuma gidiyordu. Onun bu kadar yakın olması benim için onun bildiğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. O benim en iyi arkadaşımdı, hâlâ da öyle.

El bezini sabunladıktan sonra nazikçe karın kaslarımı ovmaya başladı. Ve sonra gözleri ilk kez benimkilere kayd. Durakladı. "Bu kadar komik olan ne?" Gülümsemem tam anlamıyla gelişti. Yanağımdan yanağıma.

"Seni her zaman sevdim, biliyorsun," diye nefes alıyorum.

Ona bakmadan duramıyorum. Hayatımın her parçasını benimle birlikte yaşadı. Ve bu ezici ve anlaşılmaz. İçinde olmak istediğim evren, Lily'nin o duş kapısından geçtiği evren. Her seferinde.

Konuşmak için ağzını açıyor ama önce duyguları bastırıyor. Gözlerini siliyor, bu aptalca ve sevimli çünkü duş başlığından yanaklarına su tanecikleri yuvarlanıyor. "Gözümde bir şey var," diye mırıldanıyor.

"Elbette," diye fısıldıyorum. Sonra onu yaklaşıtıyorum, dudaklarının hemen dışından öpüyorum ve bir saniyeliğine ona sarılıyorum. Sanki en mutlu yanlarınızı kucaklamak gibi. Nasıl bir his olduğunu tam olarak açıklayamıyorum ama cennete yakın bir yerde olduğuna eminim.

LILY CALLOWAY

Duştan sonra Lo temiz kıyafetlerini giyiyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak burbonla ıslanmış kot pantolonunu çıkarıp çöp torbasına atıyorum. Her türlü cazibeyi ortadan kaldırmak istiyorum ve alkolün keskin kokusunun isteklerini tetikleyeceğinden endişeleniyorum.

Aşağı inerken bebek telsizini tozluğumun bandına takıp düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol ediyorum (sürekli yaptığım bir alışkanlık). Daisy ve Rose mutfak ocağının etrafında toplanmış, *fısıldaşıyorlar*.

Çöp kutusunun metal ayağına basıyorum. "Siz ikiniz ne dedikodusu yapıyorsunuz?" Çantamı taşan çöp kutusuna itmek için fazladan uzun bir dakika harcıyorum, boş mısır gevreğı kutularını parçalıyorum.

Rose doğruldu, elleri kalçalarının üzerinde tünedi. "İki numaralı misilleme."

Daisy kenevir bileziğini büküyor, kolunun altında bir Ziff şişesi var. "Yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak."

Mideme bir çukur gibi huzursuz bir his yerleşiyor. "Bir numaralı misilleme kötü sonuçlandı," diye hatırlatıyorum onlara. "Bunu tekrar yapmalı mıyız emin değilim." Ve iyi bir gizli görevi severim.

"Lily'ye katılıyorum." Emredici ses koridordan geliyor, Connor mutfaktan çıkarken mokasen ayakkabılarını parkeye vuruyor.

Connor Cobalt az önce benimle aynı fikirdeydi.

Bu muazzam bir olay. Neredeyse tezahürat yapmaya başlayacaktım ama Rose'un sarı-yeşil gözleri Connor'ın yaklaşmakta olan 1.80'lik bedenine nüfuz etmişti.

Rose, "Burada oy hakkınız yok," diyerek onu kolayca başından savıyor. "Sadece kızlar."

Yaklaşıyor. "Cinsiyetin yüzünden özel ayrıcalıklar mı istiyorsun?" Rose'un yüzünü buruşturmasına neden olan bir soru bu. Kocasına ona bakıyor, aralarında sadece birkaç metre var.

"Peki ne yapmamızı istiyorsun?" Rose mücadele eder. "Hiçbir şey mi? Tekrar saldırmalarını mı bekleyelim? Sonra bir bakmışsın Lily'nin suratına dildo fırlatıyorlar!"

"Bu daha önce de oldu," diye mırıldanıyorum.

"Kendi komşularınızdan değil." İyi bir noktaya değindi. Evin etrafındayken yoluma hiç seks oyuncağı mermisi düşmedi. "Buranın herkes için güvenli bir yer olması gerekiyor. Bu yüzden birlikte yaşıyoruz. Ryke'ın sürekli dağınıklığı ve Loren'in varlığıyla kendime boşuna işkence etmiyorum."

Daisy Ziff şişesinin kapağını çeviriyor. Demir gibi tadına katlandıkça lezzetinin daha iyi olduğunu iddia ediyor ama içten içe destekleyici bir kız arkadaş olmak için içtiğini biliyorum. Ziff kaya tırmanışı etkinliği yakında gerçekleşecek ve Ryke resmi olarak spor içeceğinin yüzü olacak.

"Polisi arayabilir miyiz? Ya da rapor tutabilir miyiz?" Daisy merak ediyor.

"Kanıt olmadan olmaz," diye açıklıyor Connor. "Ve içimizden biri bir iddiada bulunur bulunmaz, bütün gazetelerin baş sayfasında yer alacak." Polise koşmakta tereddüt etmemin en büyük nedeni bu. Moffy'yi evde gençlerden korumakla, yeni bir manşetle patlayacak olan kudurmuş medyadan korumak arasında gidip geliyorum. Her zaman iyi bir hikayenin peşine düşerler.

Medyanın neden olabileceği psikolojik hasarla karşılaştırıldığında mahallenin gençleri zararsız görünüyor. Oğlumun beş yaşında, dışarı çıkmaktan korkan ve kameralar tarafından azarlanan biri olmasını istemiyorum... tıpkı benim halkın gözüne ilk girdiğimde olduğum gibi.

Kapı çalıyor ve ben sıçıyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum "Ya onlarsa?" Belki özür dilemeye gelmişlerdir? Evet, tamam, büyük ihtimalle.

Rose kapıya doğru yürürken topuklarını çırpıyor.

"Rose," diye sesleniyorum, gözlerim kocaman. "Bu bir numara olabilir." Başka bir kova ya da daha kötüsü gibi.

Daisy tabureden atlıyor ama tereddüt ediyor ve geri çekiliyor. Korkusuz kız kardeşim şu anda çok korkmuş durumda. Elini sıkıyorum ve Connor'ın birkaç uzun adım atmasını izliyorum, bacakları Rose'dan çok daha uzun ve karısı itiraz edemedi fuayeye girip kapıyı açıyor.

Daisy çok yumuşak bir sesle, "Artık korkmak istemiyorum," diye fısıldar.

Tüylerim diken diken oldu. "Olmayacaksın... bir gün." Bu fikir karşısında kararlılıkla başımı sallıyorum. "Sadece zaman alacak." Zihninin parçalarıyla savaşmış biri olarak bu mücadeleyi biliyorum. Her şeyin daha iyi olmasını dileyebiliriz ama bu bizden daha büyük bir şey. Kontrolümüz dışında gibi gelir ama derinlerde bir yerde, ulaşabileceğimiz bir yerdedir.

Bunu küçük kız kardeşime ifade etmek istiyorum, ancak fuayedeki yeni ses düşüncelerimi söndürüyor.

"Gerçekten kendi anahtarım olmalı. Dört kızımdan üçü burada yaşıyor." Annem her zaman habersiz gelir ama beni görmeye asla gelmez. Ben genelde odamda ya da çocuk odasında saklanırım. Belki bu da benim hatam. Daha sosyal olmalıyım.

Connor mutfığa dönerken, "Senin için bir tane yaptıracağım," diyor. Rose onun gözlerini oymaya hazır görünüyor. Connor annemize yalan söylüyor olabilir. Onu kazanmaya çalışıyor.

İki saniye içinde Samantha Calloway belirir: İncileri boynunda düğümlenmiş, kahverengi saçları sıkı bir topuz haline getirilmiştir. Beyaz tasarım çantasını bar tezgahının üzerine koyar.

"Bu zevki neye borçluyuz?" Rose hevesiz bir şekilde sorar.

"Bu kadar düşmanca davranma Rose," diye karşı çıkıyor annemiz. "Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim. Bugün cumartesi."

"Demek öyle," diye homurdanıyor Rose.

Annemiz Daisy'yi fark ediyor ve sanki ziyaret etmek için bir amaç bulmuş gibi tavrı hafifliyor. "Tatlım, saçlarını tekrar bal sarısına boyatmayı planladığını sanıyordum." Daisy'ye yaklaşıyor ve platin sarısı saç tellerini kıstırdığı parmaklarının arasında inceliyor. "Kuaförden senin için bir randevu alacağım-"

"Hayır, sorun değil," diye sözünü kesiyor Daisy hemen. "Henüz hangi rengi istediğimden emin değilim. Ama bir dahaki sefere boyadığımda resmi renk olacak." Omuz silkiyor. "Bir süre daha değişiklik yok."

Annemiz dudaklarını büzüyor, sanki Daisy'yi bal sarısı rengine ikna etmenin yollarını arıyor. Küçük kız kardeşimin elini sıkıyor, kararlarını destekliyorum. Ne olursa olsun, kararlarını kendisi verdiği sürece. Şimdi anneme çok yakın duruyorum.

Kaçınılmaz soğuk omuza hazırlanırken göğsüm sıkışıyor. Çok az göz teması. Daha da az konuşma. Son birkaç yıldır bana hep böyle davranıyor.

"Jane nerede?" diye soruyor annemiz, benim yanımda bulunmamdan kaçınarak. "Gitmeden önce torunumu görmek istiyorum." İncilerini parmaklarken gümüş bilezikleri şingirdiyor.

Oğlumun dışlanması kulaklarımda bir üfleme borusu gibi çınlıyor. Bir süredir beni rahatsız ediyor. Bana yöneltilen sessiz muameleyle başa çıkabilirim. Ama Maximoff'un kendi büyükannesi tarafından dışlandığı bir gelecek hayal ediyorum. Böyle bir acıyı tatmasındansa etrafının sevgiyle çevrili olmasını tercih ederim.

Kelimelerim taşıyor, zapt edilemeyecek kadar güçlü. "Seninle konuşmam gerek." Kulağına bağırışım gibi irkildi. Sesim neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Özel olarak."

Omuzları kasılıyor, köprücük kemikleri dışarı fırlıyor ama yine de başını sallıyor. Beni reddetmiyor. Sanırım bu bir başlangıç. Bunu tek başıma yapmaya özen gösteriyorum, kardeşlerime dönüp bakmadan annemi aydınlık güneşlenme odasına götürüyorum.

Meşe kapıyı arkasından kapattım, midemin boş kısımları gerçek düğümler halinde bükülüyordu. Annemle en son yıllar önce tek başıma birlikte olmuştum. Onunla yüzleşecek kadar sesli ya da güçlü olmadığımı inanıyordum ama şimdi denemek için bir nedenim var.

Çiçek desenli kanepenin yanında rahatsız ve sert bir şekilde duruyor.

"İstersen oturabilirsin," diye talimat veriyorum.

Dik durmayı seçiyor. "Düğününüz için bir tarih planlıyor musunuz?" Bu güvenli bir konu. Uzun süre düşünmemek için kendimi eğittiğim bir konu.

Çatlamış dudaklarımı yalıyorum. "Hayır..." *Sadece ona nasıl hissettiğini söyle.* Görüldüğü kadar kolay değil.

Kollarını kavuşturmuş, güneşlenme odasındaki tüm pirinç mobilyaları inceliyor. "Bence yazın bir tarih seçmelisin. Mayıs ya da Haziran. Bu bana plan yapmak için bolca zaman verir." Onu boydan boya uzanan pencereye kadar takip ediyorum; dışarıda yapraklar ağustosun ortasında koyu yeşil.

Bir yumru yutuyorum. "Bir şeyi bilmem gerekiyor..."

Dönüyor ve soğuk, hançerli gözleri benimkilere odaklanıyor. Rose gibi değil. "*Olmanı istediğim kişi değilsin*" diyen bir hava taşıyor. "Evet? Konuş."

İçimdeki cesaret kırıntılarını toplayıp soruyorum: "Neden Jane'le Maximoff'tan daha çok ilgileniyorsun? Oğlum olduğu için mi?" Soru kulağa geldiği kadar acı verici.

Stoacı yüzü neredeyse hiç çatlamıyor. "Hiç erkek arkadaşım olmadı, Lily. Jane ile daha rahatım." Sanki daha fazlası varmış gibi duraklıyor ve düşünceli düşünceli inci küpesine dokunuyor. Kalbim hızla atıyor, giyotinden bir dilim bekliyor. "Sen... ve ben, farklılıklarımız oldu. Daha fazla gereksiz dramaya neden olmak istemiyorum."

Bu kısmen benim hatam. Ben de ondan kaçıyordum ve şimdi sanki iki ayrı varoluş düzleminde duruyormuşuz gibi. Rose çok sert davrandığında beni savunduğu günleri özleyorum. Aile yemeklerinde araya girip bana üniversite hakkında sorular sorduğu günleri. Her şeyi berbat ettim. Hem de çok kötü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Olanlar için her gün kendimi suçluyorum. Ve beni affetmen için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Gözlerim sıcak yaşlarla dolmaya başladı.

"Sadece zaman," diyor usulca.

Başımı salladım. "Yıllar oldu." Cam gibi gözlerle ona bakıyorum ve aşılmaz savunması kırılmaya başlıyor. Artık bana bakamıyor. Bakışları parlak parkede.

"Seni affettim," diyor sessizce, "ama seçimlerinin bu aileye yaptıklarını asla unutamam. Babanın tüm işini neredeyse çökertiyordun. Ve bir zamanlar sahip olduğumuz itibarı yeniden tesis etmek uzun zaman aldı. Çok dağınık bir durum Lily." Bana bakmıyor. *Başını kaldır.*

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Anne." Bir an için gözlerini kaldırdı. Ben de "Hastayım." diyorum.

Kalemle çizilmiş kaşları seğiriyor ve sözlerim karşısında dudakları aralanıyor. Savunmacı doğasının ortaya çıkmasını bekliyorum ama benden düşündüğümünden daha fazla etkileniyor. Sessiz kalıyorum.

"Ben... küçükken," diye başlıyorum, "seks yapıyordum çünkü bu bana kendimi değerli hissettiriyordu. Çünkü evde olduğum her zaman kendimi değersiz hissediyordum." Çenem titriyor. "Seni suçlamaya çalışmıyorum. Yaptığım her şeyin sorumluluğunu üstleniyorum ama içimde bir parça daha fazlasını arzuluyordu. Ve umutsuzca onu bulmaya çalışıyordum." Parmaklarımla oynuyorum. "Seks... kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bütün değil. Ama daha iyi."

Bu konuşmayı kafamda binlerce kez prova ettim. Onun tepkisini milyonlarca farklı şekilde hayal ettim. Bazıları kayıtsız. Diğerleri sıcak ve özür dileyici. Şimdi burada dururken, hangisiyle karşılaşacağımı, hangi gerçekliğin benim olduğunu merak ediyorum.

Gözleri kızardı. "Anlamıyorum..." Sesi çatlıyor. "Özür dilerim." Kafa karışıklığı için mi yoksa bundan daha fazlası için mi özür dilediğini anlayamıyorum.

"Eskiden Poppy, Rose ve Daisy'ye yaltaklanırdın-"

"Babanla birlikte olmayı daha çok sevdiğini sanıyordum," diyor parmağını gözünün altından geçirerek, rimelini ustalıkla bulaştırmadan. "Seni Fizzle'ın ofisine götürmeyi çok severdi ve Loren senin en iyi arkadaşındı... Sana çok şey verdik. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Üzgünüm, Lily."

Yanaklarımdan aşağı su damlıyor. Belki de hayatlarımıza dair algılarımız birbirine asla uymayacak kadar birbirinden kopuktur. Belki de hepimiz ortak bir noktada buluşamayacak kadar farklı düşünüyoruz. "Beni seviyor musun?" diye soruyorum.

Birden yaklaştı. Ve bana sarıldı. Daisy ile her zaman paylaştığını gördüğüm anne kucaklaması gibi. Kollarını bana doladığı, bir elini sırtıma koyduğu bir kucak. Dudakları kulağıma yakın, "Seni her zaman sevdim, Lily. Sen benim kıızımsın." Geri çekiliyor ve manikürlü tırnaklarıyla beni dürtmemeye dikkat ederek gözyaşlarımı siliyor. "Bunu istediğin şekilde gösteremediysem özür dilerim..."

Bu ters bir özür, ama çok değer verdiğim bir özür. Kısmen, alabileceğim tek şeyin bu olabileceğini bildiğim için. "Hatalarım için beni cezalandırmayı bırakabilir misin?" Sessiz gözyaşlarım yeniden çığ gibi büyürken ona soruyorum. "Lütfen mi?"

Ağlıyor. Eli düşüyor ve artık gözyaşlarını engellemeye çalışmıyor. Gergin bir şekilde başını sallıyor. "Küçükken hep çok utangaçtın... Seni kendi haline bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Sadece önemsediyini bilmek istedim."

"Seni önemsiyorum," diyor güçlü bir sesle, göğsüne dokunarak. "Özür dilerim... geçmişte söylemiş olabileceğim şeyler için. İncindim..." Gözlerinde şöyle bir bakış var: *Her şeyin farklı olmasını istiyorum.* Ben de istiyorum. Uzun zamandır bunu istiyordum. Ama şimdiye kadar ikimiz de birbirimizle yüzleşmedik.

Yıllar.

Bu anın gerçekleşmesi yıllar aldı.

Kısa saçlarımı okşuyor ve "Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabiliriz?" diye soruyor. Kolu hala bana sarılı. Yüksek sesle burnunu çekiyor, kadınlara yakışmayan bir şey. Ama annemi hiç bu kadar ağlarken görmemiştim. Sanırım bunca zamandır aynı hikâyeye farklı merceklerden bakıyorduk. Benim resmim onunki değildi. Ve şimdi bile, tam olarak aynı portreyi görmüyoruz, ama en azından doğru çerçevede.

Bu yeterli olmalı. "Oğluma Rose'un kızına davrandığın gibi davranacağını bilmem gerek. Kayırmacılık yok." En çok istediğim şey bu. "Bu mümkün mü?"

Kalbimde daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir umutla cevabını bekliyorum.

LOREN HALE

Kulağımı meşe kapıya dayadım ve yanımdan geçmeye çalışan Rose'u omzundan ittim. Connor bana Lily'nin annesiyle "o" konuşmayı yaptığını söylediğinde aceleyle aşağı indim.

Sesleri kesilmiş, tahtaların arasından zar zor duyuluyor. Rose kaburgalarına dirsek atarken Ryke, "Lanet olsun," diye küfrediyor.

"Şşşt, gerisini duyamıyorum," diye tıslıyor Rose.

"Çocuklar," diyor Connor koridordan. Kömür grisi boyalı duvara yaslanmış, üçümüzün kapıya karşı en iyi yeri kapmak için verdiğimiz mücadeleyi izliyor. "Sabır bazıları için bir erdem sayılır."

Daisy onun yanında yere oturmuş, bizi izlerken bir yandan da vişneli dondurma yiyor. "Rose'u kapıya bırak, hepimize tercümanlık yapsın."

"Bunu zaten denemiştik," diye hatırlatıyorum Daisy'ye. "Berbattı." Rose çoğu zaman kısa notlar verirdi. Diğer yarısında ise bilgiyi aktarma zahmetine bile girmiyordu.

Tam Rose karşılık vermek için ağzını açtığı anda kapı açıldı. Samantha Calloway ayakta duruyor ve bizi görünce gözlerini deviriyor. Bu bana Rose'u o kadar hatırlatıyor ki, karşılık vermemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Rose'u annesiyle karşılaştırmak, yüksek sesle, kaçınmak istediğim bir bel altı vuruş.

Her neyse, Rose'un *tam olarak* Samantha gibi olduğuna inanmıyorum. Yeni başlayanlar için o daha bilinçli. Samantha'nın Lily'ye söylediklerini dinledim ve dürüst olmak gerekirse, bu çok saçmaydı. Samantha önce Lil'den özür dilemeliydi. Ona diğer kızlarından farklı davrandığını kabul etmeliydi. Ama o bunu anlamıyor. Hiçbir zaman da anlayacağını sanmıyorum.

Asla yapmak istemediğim bir şey var; o da kendi hatalarımı göremediğim için çocuğumun hayatına karşı kör olmak.

Samantha kapı aralığında oyalandıkça oda sessizleşiyor. Katı görünmesine rağmen kızarmış yüzü gözyaşlarıyla dolmuş ve gözleri kızarmıştır.

"Bebekler nerede?" Samantha, Rose'un cesedinin yanından geçerken soruyor. "Gitmeden önce onları görmek istiyorum."

Rose kapıdan uzaklaşır. "Çocuk odasındalar. Beni oraya kadar takip edebilirsin." Rose çıkarken Lily'ye dikkatle bakar ama Lil hâlâ güneş odasında saklanmaktadır.

Nabzım atıyor ve kapıyı daha da açmaya zorluyorum. Lily hasır bir sedirin üzerinde oturuyor, gözleri şişmiş ve başı yorgunluktan sarkmış.

Kapı ile Ryke'ın göğsü arasında kayarak odaya girmeye çalışıyorum. Önünde diz çöküp ellerini ellerimde topladığımda Lil gözlerini ovuşturuyor. Yanağına bir öpücük kondurup fısıldıyorum: "İyi iş çıkardın Lil. Seninle gurur duyuyorum." Annesiyle yüzleşmesi gerekiyordu. Sessizlik yıllardır onu yiyip bitiriyordu.

"Ona tıpkı Jane gibi davranacağını söyledi." Lily tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamadan önce burnunu çekiyor. Ayağa kalkıyorum ve kollarımı ince bedenine dolayarak onu ayağa kaldırıyorum. Göğsüme yaslanıyor ve bana bakıyor. "Deneyeceğini hiç düşünmemiştim ama daha iyi bir ilişkimiz olmasını istediğini söyledi."

Birkaç kez başımı salladım. "Bu iyi Lil." Samantha'ya karşı hep temkinli olacağım. Elimde değil. Lil kendininkini düşürürse benim bariyerlerim yükselecek. O da kendininkini biraz düşürmeye çalışmalı. Günün sonunda o onun annesi.

"Beni ya da olanları tam olarak anlamadığımı biliyorum," diye fısıldıyor Lily, elleri etrafımda sıkılaşıyor. "Ama o kendi gerçeğine sahip olabilir, ben de kendi gerçeğime. Ömür boyu duraksamadan iyidir." Moffy'yi düşünüyor olmalı.

Oğlumuz için bu savaşı gömmek istiyor. Eski yaraları kapatıyor.

Seçimlerimiz onu etkileyecek ve hayatımızın geri kalanında kendimizin değil onun iyiliği için kararlar vereceğiz. Özverili olmanın zor olacağını düşünmüştüm. Ama birini ruhunuzun en derin parçalarıyla sevdiğinizde, o sizin en büyük istisnanız haline gelir.

Bizim olduğunu biliyorum.

LILY CALLOWAY

Nişanlım dünyadaki en seksi insan. Gerçek bu. Bu önyargılı bir gerçek, ancak benim görüşüme sahip olsalardı birçok insan benimle aynı fikirde olurdu.

Kırmızı çarşafı göğsüme bastırıyorum, sırtımı yatak başlığına dayıyorum ve Lo çıırılçıplak banyoya doğru yürürken aval aval bakıyorum. Kıçına. Kaslı sırtı. Zayıf, formda vücudu. Bir tür cennetimdeyim.

Eminim sırtıyordur, bu zihinsel görüntüyü sonsuza dek şaplak bankama kaydettiğimin farkındadır. *Yaramaz şeyler olarak* adlandırılan bir bölümde kalacak. Beynimin o kısmı Loren Hale ile dolu.

Duvarın arkasında kayboluyor. Bütün resimler bir anda patlıyor. "Tekrar gitmeliyiz," diye sesleniyorum yatağın kenarına doğru kayarak ve ağır şampanya rengi yorganı yanıma alarak. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeliyiz."

Bugün o gün.

Zaten bir kez seks yaptık. Sırtımızı duvarlara çarpıp yatağın agresif bir şekilde sallanmasına neden olan türden. İkinci raunda hazırım. Muhtemelen üç ya da dört. Eğer kendimi kontrol edebilirsem. Doyumsuz canavar kilitli kalmalı ve durmam gerektiğinde durmam gerekecek.

Banyodan elinde bir bardak suyla dönüyor ve küçük yudumlar alıyor.

"Seni fazla mı çalıştırdım?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Bana *gerçekten mi der* gibi baktı. *Su içtiğim için mi?* Kaşları bir çentik yukarı kalkıyor. "Bunun benim için bir iş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çok terliyorsun ve nefes nefese kalıyorsun, o yüzden... evet," diye mırıldanıyorum. "Yine de benim için de işe yarayabilir." Kelimelerim hızla dökülüyor. "Bir sürü esnek pozisyon ve... şeyler." *Kapa çeneni, Lily.*

Çarşaf ve yorganın içinde kıvrılıyorum, dolanıyorum ve kumaş tarafından boğuluyorum. Hızlıca bir karar verdikten sonra karnımın üzerine yuvarlanıp biraz gevşiyorum. Şimdi *en sevdiğim* pozisyon için mükemmel bir konumdayım. Dirseklerimin üzerinde duruyorum ve Lo'ya bakıyorum.

Suyunu yudumlarken dikkatle beni izliyor. İşkence.

Tam bir işkence.

"Orada öylece duracak mısın?"
diye sordum. "Belki."

Gözlerimi kısıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa yardıma mı ihtiyacın var...?" Kızardım. "Biliyorsun..." Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmeyen sikine doğru başımı sallıyorum. *İyi iş, Lil.* İçimden kendime acıyarak omzuma vuruyorum.

"Benim, aşkım," diyor ve şifonyere doğru yürüyor. Suyunu bitiriyor ve bardağı yere bırakıyor. "Ne demek istediğini söylemek için utanmana gerek yok."

Yatağa yaklaşıyor ve üstüne tırmanıyor, yatak onun ağırlığıyla sallanıyor. Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor ve beni kolayca tekrar sırtüstü çeviriyor. Gözleri kızarmış yüzümde dans ediyor.

"Öyleyse ne demek istediğini söyle," diyor Lo yumuşak bir sesle, ağzı göğsüme doğru inerken sıcak nefesi tenimi gıcıkıyor. Meme ucumu nazikçe emiyor, alay ediyor.

"Hmm..." Bu yeni his karşısında gözlerim kapanıyor. Altımdaki çarşafı tutuyorum. "Sana... elimle mi yapmamı istersin yoksa..." *düşün Lily!* "...sakso mu?" Önce bir, sonra iki gözümü birden açıp gülümsedim. Tam isabet.

"Hayır ama bunu sorman çok hoş." demeden önce dili hassas tomurcuğa dokunuyor.

"Şimdi sıra sende." Ayağımla bacağını dürtüyorum.

Dudakları eğlenerek kalktı. "Lily Calloway, sana bir el işi yapmamı ister misin?" *Evet.* Avuç içi kalçalarımın arasındaki hassas noktayı okşuyor. Boğazıma bir nefes takılıyor. "Ya da kafa?" *Çifte evet.* Göğsümden göbek deliğime ve aşağıya, aşağıya, *aşağıya* doğru öpüyor.

Ağzı *şimdiye kadarki en iyi noktaya* ulaştığında neredeyse inliyordum. Ama herhangi bir acıyı dindirmeden hemen önce duruyor. Başını bir kez daha kaldırıp cevabımı bekliyor. İkisine de evet demeyi çok isterdim ama ikimizin de boşalmasını daha çok isterdim.

"Ya da," diyorum sığ bir nefesle. "C seçeneği." Tekrar dönmeye çalışıyorum ama kalça kemiklerimi sıkıca kavrayarak beni sırtüstü yatırıyor. Bu işe yaramadı. "D seçeneği," diye karşı çıkıyor. Kulağa hoş geliyor. Tek duyduğum *Seçenek Dick.*

Aklım diyorum sana. Kimsenin girmesine izin verilmemeli. Yaptığı her küçük hareketi özömsüyorum. Hâlâ diz çökmüş vaziyette, bir yastık kapıyor ve popomun altına sokuyor.

Çarşafı ve yorganı soymaya başlıyor, çıplak bedenimi ortaya çıkarıyor. Her geçen saniye kalbim güm güm atıyor. O günleri hatırlıyorum.

Hemen üzerine atladım. Kendimi kontrol edemediğim bir yerde. Ama bu andan, onun kendine olan güveninden ve beni tamamen memnun etme becerisinden zevk alıyorum.

Burada uzanıp izleyebilir ve bekleyebilirim. Bu beni daha iyi bir yere taşıyor.

Her ikisini de yukarı kaldırmadan önce eli bacağımın uzunluğunu sıyrıyor. Sonra dizlerimi büküyor, bacağımı kolunun altına sıkıştırıp diğerini kavıyor. Leğen kemiği girişime tam olarak oturduğunda kalbim küt küt atıyor.

Misyoner. Anal seks. Birlikte, bu çok daha samimi hale geldi.

Yavaşça içimi dolduruyor, sertliğinin her santimi vücudumda havai fişekleri ateşliyor. Gece gündüz altında güneşlenmek istediğim en elektrikli, en bunaltıcı hisler. Hepsini içime aldığımda öne doğru eğiliyor ve beni derinden öpüyor.

Başım dönmüş ve sersemlemiş bir halde karşılık vermeye çalışıyorum. "Lo," diye inliyorum dudaklarına karşı.

"Rahatla, aşkım," diye ikna ediyor. Ve sonra itiyor. Derin ve ritmik. Sert pazularını kavıyorum ve daha ileri gidebilmesi için bacaklarımı yukarıda tutmaya odaklanıyorum. Ara sıra nefes alıyorum, nefes nefese gibi gelen kısa nefesler. Bir dakika içinde nefes vermeyi bırakıyorum, başım bu mutlulukla dönüyor.

Lo itişin ortasında duraklar. "Nefes al."

Sikinin yolculuğunu tamamlamaya çalışarak ona karşı kıpırdanıyorum. Lo bacaklarımdan birini bırakıyor ve onun yerine kalçamı kavıyor, parmakları etime batıyor. "*Nefes al.*"

Tamam. Tamam. Tamam. Derin bir nefes alıyorum, başım öncekinden daha az hafif ve göğsüm o kadar dar değil. Tatmin olmuş bir şekilde yoluna devam ediyor. Bakışları beni içine çeken hipnotik bir yoğunluk taşıyor, şehvet, tutku ve istekle dolu kehribar girdaplar.

Benimkini yansıtan istekler.

Sinirlerim coşku içinde şarkı söylüyor ve sonra eli ıslaklığımı buluyor, parmakları beni daha da dolduruyor. Yatağın içinde inliyorum, artık göz teması kuramıyorum. Dünya dönüyor. Hareketleri senkronize. Parmakları. Aleti. Vuruyorlar, vuruyorlar, vuruyorlar. Nefes alış verişi benimki kadar düzensiz. Zevkten açılan ağzı.

O bir buz. O kadar soğuk ki yakıyor.

İnlemelerim artıyor, kontrol edilemiyor.

Ve sonra tüm dünyadaki en kötü ses yatak odamıza giriyor.

Ağlama.

Bebekler ağlıyor.

Kalbim yerinden fırlıyor. "Stopstopstop," diye mırıldanıyorum. Gözlerim bebek telsizine kayıyor, hoparlörlerden sesler yayılırken ışık yanıp sönüyor. Çoktan geri çekilmiş olmasına rağmen onu çılgınca itiyorum.

Panik içinde yataktan fırlıyorum ve Lo'nun bol yakalı gömleklerinden birini giyiyorum. Siyah kumaş dizlerimin hemen üstüne düşüyor.

"Lil, sakın ol. O iyi. Biraz ağlayabilir ve iyi olabilir," diye teselli ediyor Lo.

Hayır. Asla seksi ona tercih etmeyeceğime söz verdim. Bu benim ilk gerçek sınavım. Ve geçeceğim. "Onu kontrol etmeye gidiyorum," diyorum nemli saçlarımı dağınık bir topuz yaparak. "Sen banyoda işini bitirebilirsin."

Yüzünü şaşkınlık kaplıyor. "Az önce bana mastürbasyon yapmamı mı söyledin?" Evet, bu *hiç olmaz*.

Ona cevap verecek vaktim yok. Zaten kapıya doğru gidiyordum. Ben kapıyı açmadan peşimden koşuyor ve eli tahtaya yapışarak beni içeri sokmuyor.

"Lo," diye sızlanıyorum. Sesimden utanıyorum.

"Biraz nefes al," dedi bana. "Bu her olduğunda panik yapmanı istemiyorum. Sadece rahatla, tamam mı?"

İçten içe, bunun bir bebek ağlamasından daha fazlası olduğunu hissediyor olmalı. "Rahatım," diyorum sert bir sesle.

"Kanıtlayacak bir şeyin yok Lil."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Mastürbasyon yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Beni bekleyebilirsen, daha sonra birlikte bitirebiliriz."

"Öyle mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Bu kapıyı açarsam, kreşe kadar yürüyeceğine ve koşmayacağına söz verir misin?"

"Söz veriyorum." Serçe parmağımı kaldırıyorum ve onunkini benimkiyle birleştirmek yerine beni dudaklarımdan öpüyor. Kalbim küt küt atıyor ve sonra elini kapı çerçevesinden çekerek geri çekiliyor.

Koridorda yavaşça yürürken bir yandan da onun sıcak bakışlarını sırtımda hissediyorum. Çocuk odasına girdiğimde hızımı artırıp Moffy'nin beşiğine doğru ilerliyorum.

"Hey, şşşt, sorun yok," diye fısıldıyorum, onu kollarımın arasına alarak. Bezini kontrol ediyorum. Temiz. Ve sonra eski güzel okşa ve salla tekniğine başlıyorum,

Altı haftalık bir bebeği sakinleştirmeye çalışıyorum. Bir saat daha yemek yememesi gerekiyordu.

Moffy'nin karşısındaki ocuk odasından Jane durmadan ağlıyor. Koridora bakıyorum ve boynumu uzatıyorum. Connor ve Rose'un yatak odasının kapısı hâlâ kapalı. Evde iki yeni doğan olduğu için hepimiz "ağlayarak dışarı atma" ebeveynlik yöntemini kullanmama konusunda anlaşmıştık. Çok gürültülü.

Jane ağlamaya devam ederse, Maximoff durmayacak.

Bir saniye sonra, Lo yatak odamızdan bir çift siyah ipli pantolonla ıktı. Kasıklarına baktım. Ne oldu?

"Bekleyemedim." Beni yanağımdan öptü. "zgnm, aşkım." Sonra Moffy'nin küçük başını ve koyu kahverengi sa tutamını okşuyor. "Kuzeninin ağlamasından nefret ediyorsun, değil mi dostum?"

Ve sihir gibi, kız kardeşimin yatak odasının kapısı açıldı. Connor belirdi, lanet olsun. Gözlerimi siper edecek hiçbir şeyim yok. Ellerim bir bebekle meşguldü. "Lo," diye yardım çağırdım.

Yüzümün kızarmasından ve telaşlanmamdan düşüncelerimi kolayca okuyor. Biraz geç de olsa avucuyla gözlerimi kapattı. Connor'ın terden parlayan çıplak göğsünü gördüm. Ve bundan *daha fazlasını*. İpli pantolonu Lo'nunkinden çok daha açıktı. Belki de çok daha fazlasının ortaya çıkacağı bir anın içinde olduğu içindir.

Aman Tanrım. *Unut, Lily, unut.*

Deniyorum.

"Beni gördüğün için heyecanlı mısın?" Lo şakalaşıyor.

"Her zaman, sevgilim," diye hafifçe yanıtlıyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için zgnm Lily." Connor'ın Jane'in ocuk odasında kaybolmasıyla aynı anda Lo elimi bırakıyor. Güvenli bir manzara.

Moffy'yi kollarımda sallıyorum ama hüngür hüngür ağlaması kesilmiyor. Büyük olasılıkla Jane yüzünden, ama sinirlerim daha da artıyor. Kendimi çaresiz hissederek onu biraz daha okşıyorum. Yakında sakinleşeceğini umuyorum.

"İşte." Lo oğlumuzu benden alıyor ve feryatlar artıyor, daha tiz ve cırtlak. Kalbime hançer gibi saplanıyor. "Sorun yok, küçük adam. Bizimle güvendesin."

Jane'in çığlıkları yumuşadı. Belki bezini değiştirmesi gerekiyordu ya da kuşağa alınmak istiyordu. Connor bir dakika sonra, Jane tamamen durmamış olsa da ocuk odasından ıktı. Lo ve ben kapı aralığında, Maximoff'un yatabilmesi için Jane'in susmasını bekliyoruz.

"Hâlâ ağlıyor," diye açık açık söylüyorum.

Connor koridorda duraksıyor, gözleri endişeyle yatak odasına kayıyor. "Rose'u bir saniye kontrol etmem gerekiyor," diyor bize çabucak. "Hemen döneceğim. Söz veriyorum."

"Bekle, ne?" Lo tersledi. "Bak, Jane durmazsa Moffy de durmaz. Lütfen önce bebeğinle ilgilenir misin?" Yardım teklif etmek üzereydim. Lo Moffy'yi sallayabilir, ben de Jane'le ilgilenirim ama Connor hızlı konuşuyor ve daha da hızlı yürüyor.

"Beş saniye içinde, bebeğimle ilgilenecek kadar uzun süre hayatta kalamayacağım." Kapısını açtığında Rose'un ona küfrettiğini duydum.

Gözlerim büyüdü. "Sence o şey gibi mi..." Bağlı mı? Kelimeleri bile söyleyemiyorum. Aklımda olmasını istediğim bir görüntü değil bu.

Lo sinirlenir. "Oraya gitmeyelim." Bana uyar.

Moffy'nin başını öpüyorum ve Lo onu hafifçe zıplatırken küçük sırtını ovuyorum. Rose ve Connor birlikte yatak odalarından çıkmadan önce birkaç dakika bekliyoruz. Siyah ipek bir bornoz giymiş olan Rose'un yanakları kızarmış, al al olmuş. Tahrik olmaktan çok kızgın görünüyor.

Bizi gördüğünde Connor'ı işaret etti. "Onu suçla."

"Sana ne yaptı?" Lo şakayla karışık soruyor. "Süpürgeni mi çaldı?"

Ters ters bakıyor. "Sana söylemeyeceğim." Ve sonra kocasıyla birlikte çocuk odasına girdi. Bir anda Jane'in ağlamaları kesilmeye başlar.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanır Lo. Maximoff'un gözleri dalgalanarak kapanmaya başlar, nefes alırken dudakları aralanır.

Ona gülümsüyorum, parmağımı pürüzsüz yanağında gezdiriyorum. "Sence arkadaş olacaklar mı?"

"Kim?" Kaşları çatılır. "Janie ve Moffy mi?"

Jane'in yine Ryke tarafından uydurulan lakabına çok fazla gülümsememeye çalışarak başımı sallıyorum. Connor ve Rose bu lakabı kullanmamaya özen gösteriyorlar ama bazı insanlar tarafından kullanılacak. Ve Maximoff'un en iyi arkadaşı Janie ile birlikte büyüdüğünü hayal ediyorum.

Hiç kardeşi olmayacak olsa bile, ona sahip olacak. Ve eminim ona da göz kulak olacaktır. Eğer babası gibiyse, Jane'i güvende tutmak isteyecektir.

Lo, Moffy'yi beşiğine geri koyarken sakın bir sesle, "Rose'un yavruları fikri beni her ne kadar korkutsa da," diyor, "onların arkadaş olmalarını çok isterim."

"Ben de," diye fısıldıyorum. Çocuk odasından çıktıktan sonra ikimiz de sessizce odamıza dönüyoruz ve Lo kapıyı kapattığında dikkati bana yöneliyor.

Ellerini belime indirdi. "Başladığımız şeyi bitirelim mi?"

Seksten bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor. Beynimde bir ışık patlıyor, parlak ve güzel. Düşündüğüm kadar kötü biri değilmişim.

Lo da öyle söyledi.

"Seni seviyorum," dedim ona. O benim takım arkadaşım. Benim yardımcım. Hayatımdaki her zor an için peşine takılmak istediğim kişi. Benim kendi Scott Summers'ım.

LILY CALLOWAY

Tweet atıyorum: *Kız kardeşlerimle birlikte Hale Co. yardım etkinliğine hazırlanıyorum #raidingRoseCobaltcloset*

Daisy ve benim Rose'un yatağında zıpladığımız bir fotoğrafı ekliyorum. Fotoğrafta ben biraz bulanıkım ve çırpınıyorum ama Daisy havalı görünüyor, yumrukları havada ve platin sarısı saçları zıplamanın ortasında havaya kalkıyor.

"Bunları dene Lily," diyor Rose, gri bir Calloway Couture elbiseyi yatağın kenarındaki leylak rengi elbisenin yanına koyarak. Tam açık mavi yorganın üzerinden kalkarken, telefonum art arda Twitter bildirimleriyle çalıyor.

"Tweet attın mı?" Rose kesin bir dille soruyor. İpek bornozunun askısını sıkıyor. Daisy gibi ben de ne giyeceğimize karar verene kadar sadece sütyen ve külot giydim. Ama önceki fotoğrafı çekerken tamamen giyinik olduğumuzdan emin olmuştum.

"Belki..." Tereddüt ediyorum. "Reklamcılar asla *hayır* demedi." İtiraf etmeliyim ki ilk başta aldığım tepki istediğim gibi değildi. *Celebrity Crush*, Raisy'yi tanıtmak için nasıl "çok çabaladığıma" dair bir hikayeyi yedi. Ama hayranlar tüm bu etkileşimi seviyor gibi görünüyor. Lo ve kız kardeşlerimin fotoğrafları gibi. Ve durum güncellemeleri. *Philly Prensesleri* sona erdiğinden beri insanlar doğal olarak günlük hayatımızı merak ediyor.

Medyanın sahte bir şey yaratmasındansa onlara gerçek hikayeyi vermeyi tercih ederim. Ve sosyal medya sayesinde bunu yapma şansına sahibiz. Hatta bunu dün Lucky's'te kahve içerken anneme (yüz yüze) ifade ettim ve o da bana hak verdi. Gerçekten ama *gerçekten* katıldı.

Rose'a, "Annem bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi," diye hatırlatıyorum. Gözlerini deviriyor. "Tabii ki istiyor. Ailemizin mümkün olduğunca uzun süre gündemde kalmasını istiyor."

"Ama bu bizim kontrolümüzde olan bir şey," diye ifade ediyorum. "Ve biz de *fandom*." Bundan daha heyecan verici bir şey olamaz.

Rose bu konuda sessiz kalıyor, gri elbisesinin kumaşını düzeltiyor ama sosyal medya fikrini düşündüğü belli oluyor.

Twitter yanıtlarını kontrol ediyorum ve gülümsüyorum.

@ToriKPierce3: @lilycallowayX23 Şanslısın! Ben de Rose'un dolabını yağmalamak istiyorum!

@Pippa_Woo: @lilycallowayX23 ILY! OMG!

"Hayranlardan bahsetmişken," diyor Daisy muzip bir gülümsemeyle. Çantasından bir manila paket çıkarır.

Rose'un sırtı kardeşçe bir korumayla yükselirken ben kaşlarımı çatıyorum.

Rose, "Güvenlik artık hayran mektuplarını inceliyor," diye karşılık veriyor. İnsanların ona siyah kırbaçlar, taşak tıkaçları ve amatör porno videolar göndermeye başlamasıyla aynı zamanda postaları açmayı bıraktı.

"Bu hayran mektubu değil." Daisy teatral bir şekilde yatağın üzerinde zıplıyor ve paketi havaya kaldırıyor. "Hayran sitelerine göz atıyordum ve bir ürün mağazasına rastladım." Kaşlarını sallıyor, sırtışı o kadar bulaşıcı ki dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor.

Lila elbiseyi kırısmadan kapıyorum ve paketi açmasını izliyorum. Rose ellerini kalçalarına koymuş, sarı gözlerinde parıldayan entrikayla Yeşil gözlü.

Daisy bir çift kısa erkek külotu gösteriyor. Bana poposunu gösteriyor. Beyaz harflerle şöyle yazıyor: *LOREN HALE'I SEVİYORUM!* İsminin yanında pembe bir kalp bile var.

Aptalca bir sırtış takındım. "Benim için mi?"

"Başka kimin için olabilirler ki?" Rose tersledi.

Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama onunki benimkini anında öldürüyor. Oh neyse. Zaten çok mutluyum.

Daisy külotu bana fırlattı. "Lo beğenecek mi?"

Tekrar tekrar başımı sallıyorum, adını kıcımda gördüğünde yaşayacağı şaşkınlığı şimdiden hayal ediyorum. "Partide bunları giyeceğim."

Rose yine gözlerini deviriyor. "Yardım etkinliğinde seks yapmayacaksın." "Ama onun kıcıma yakın olması fikri hoşuma gidiyor."

Fark ettim ki

biraz yanlış. "Öyle değil," diye hızlıca ekliyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. "Tamam, öyle sayılır... Kafam karıştı."

Rose iç geçirir ve Daisy'ye paketi açmaya devam etmesini söyler. Rose hediyeleri sever, o yüzden belki de kendisi için göz kamaştırıcı bir taraftar tişörtü bekliyordur.

Kız kardeşlerimin önünde üzerimi değiştirmekten çekinmeyerek külotumu değiştiriyorum ve yenileri üzerime tam oturuyor. Daisy bir sonraki giysiyi gösterirken yatakta biraz zıplıyor. "Ben de biraz aldım." Üzerinde kalp yerine güneş olan *I LOVE RYKE MEADOWS!* külotunu gösteriyor.

"Çok şirin," diyorum daha büyük bir gülümsemeyle. "Onları bu gece de

giymelisin."

Başını sallıyor. "Kesinlikle."

Rose gözlerini kısarak, "Lütfen bana Connor Cobalt'a uygun bir tane olmadığını söyle," diyor. En küçük kardeşimizi delik deşik ediyor.

Rose'a "Bunlar çok *şirin*," diye hatırlatıyorum.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve ardından Daisy Rose'a bir çift siyah pamuklu külot fırlatıyor. O külotu incelerken ben de yanına sokuluyorum.

Rose alaycı olmayan bir kahkaha attı.

"Hayır." Diyorlar: *CONNOR COBALT'I SEVİYORUM!*

Bir ruj öpücüğü de dahil.

Rose'a "Buna bayılırdı," diyorum. Onun milyon dolarlık sırtışını görebiliyorum.

Rose'un kışındaki bu söz aklıma geldi.

"Aynen öyle," diyor. "Onun egosunu şişirmeye ihtiyacım yok."

Daisy gülüyor. "*Connor Cobalt'ın gelmiş geçmiş en zeki adam olduğunu* söylemiyor. Sadece onu sevdiğini söylüyor."

Araya giriyorum, "Kesinlikle. Ha!"

Rose, külot hâlâ elinde olmasına rağmen, "Ha hiçbir şey," diye karşılık verir. Ve hâlâ onları daha yakından inceliyor.

Daisy yataktan fırlar ve ayaklarının üzerine düşer. Külotunu değiştirirken Rose'a şöyle der: "Oyunu kaybetmiyorsun. Sen kazanıyorsun."

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Daisy haklı. Sen güçlü bir konumdasın. Onu kızdırabilirsin." Göğsüme dokunuyorum. "Güven bana, biliyorum. Ben bir seks uzmanıyım." Bunu yüzüm kızarmadan ya da utanmadan söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Gülümsememek için diş etlerimi ısııyorum. Kendimle gurur duyuyorum ve bu garip bir şey. Bu zaferin tadını çıkarıyorum. Uzun ve engebeli bir yolun son düzlüğüne yaklaşıyorum, düşmekten yara bere içindeyim ama hala koşuyorum. Bu iyi hissettiriyor.

"Bunları giyersem asla unutamam," diyor Rose, onları düzgünce katlarken. Duraklıyor, tereddüt ediyor. Ve sonra açmaya başlıyor. "Siktir et." Siyah bornozunun altından külotunu çıkarıyor.

Daisy ve ben birlikte zıplayarak Rose'a tezahürat yapıyoruz. "Giyin onları! Giyin!" diye bağıyoruz.

Sessiz olmamız için tıslıyor, sanki her an biri içeri girecekmiş gibi gözleri kapıda. Girmeyecekler. Kapı kilitli-

Kapı açıldı. Kilitlediğimi *saniyordum*. Lo kapıyı arkasından kapattı ama neyse ki Rose külotunu değiştirmeyi çoktan bitirmişti.

"Loren!" Rose bağırır, yüzünü parçalara ayırmak üzeredir.

Eliyle gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım. Daha giyinmedin mi?" Saatini

kontrol ediyor. "Etkinlik bir saat içinde başlıyor." Daisy kaybolur

Rose'un kıyafet dolabına girdim ve lila rengi elbiseyi başıma geçirdim. "Gardırop arızaları yaşıyorduk," diye yalan söylüyor Rose.

Gözleri kapalıyken bile kendine özgü yarı gülümsemesiyle göz kamaştırıyor. "Twitter öyle demedi."

Rose bana cehennemin derinliklerine ait olması gereken bir bakışla bakıyor.

Geri çekiliyorum ve telefonum elimden kayarak yere düşüyor. Rose Daisy'yi dolaba kadar takip ediyor ve ben de eğilip telefonumu alıyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz dönüp Lo ile göz göze geliyorum. Artık acı ya da alaycı olmayan, tam bir gülümseme takınıyor. Yanaklarını çukurlaştıran bir gülümseme. Onu tepeden tırnağa tarıyorum. Siyah özel dikim takım elbisesi, siyah düğmeleri ve kırmızı cep mendili kişiliğine uyuyor. Uzun saçlarının tepesi geriye doğru itilmiş, yanları ise şık ve havalı bir şekilde kısaltılmış. Loren Hale sinirli biri. Her zaman öyleydi. Ve on dört kişilik bir kurulu memnun etmek zorunda olsa bile değişmedi.

Tüm vücudum iyi-kötü bir şekilde ısınıyor. Özellikle de bakışlarımdan hiç ayrılmadan yavaşça bana yaklaşıırken. Ve sonra elleri belime düşüyor. Ve sonra daha aşağıya. Kıçıma. Kalbim güm güm atıyor. Özellikle de elleri elbisemin altında kaybolurken.

Oh bekle... Beni eğilirken gördü ve...

Külotumun paçasını çekiştiriyor ve neredeyse kollarında parçalanıyorum.

"Bunları nereden buldun?" diye soruyor, beni döndürüyor, böylece kığım yüzüme bakıyor.

onu. Ve sonra elbisemi kaldırdı. Yakalandım bile.

Popomu kontrol ederken "Sürpriz olması gerekiyordu," diyorum ve hatta sıkıyor. Yapamam, lanet olsun. "Lo..." Nefesim daralıyor.

Boynumu öpüyor ve sonra beni bir kez daha döndürüyor, kığım artık onun görseli değil. Uyarılmışlığım biraz zirve yaptı. "Bu gece seni daha sert sikeceğim." dedi.

Büyüyen gözlerle başımı sallıyorum. *Evet. Evet, lütfen. Evet, lütfen.*

Bana hafifçe şaplak atıyor. Aman Tanrım. Kollarımı beline doladım, sıkıca tuttum. Bu çok güzel.

"Fermuarını çekmemi ister misin?" diye sorar. "Ne...?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Elbisen, Lil."

"Oh evet.

Elbette."

Beni kımıldatmadan fermuarı kürek kemiklerime kadar kaldırıyor. Kız kardeşlerimin dolaptaki konuşmaları duvar tarafından boğuluyor ve Rose'un

odasına çoğunlukla ağır bir sessizlik çöküyor.

Ona bakıyorum ve artık kulaktan kulağa gülümsemediğini fark ediyorum. Düşüncelere dalmış görünüyor.

Nefesinin altında, "Buraya seninle bu gece hakkında konuşmak için geldim," diyor.

"Oh..." Yönetim kurulu yeni CEO'yu seçmeden önceki son Hale Co. etkinliklerinden biri. Etkinlik sırasında Moffy ve Jane dünyanın en iyi bebek bakıcısıyla birlikte olacaklar. Poppy bana bunun onun resmi unvanı olduğunu bile söyledi, bu yüzden onun hakkında çok fazla endişelenmedim.

Şimdi bu olayın arkasındaki anlam beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor. Lo ve ben CEO pozisyonu hakkında pek konuşmadık. Ryke, Daisy, Lo ve benim aramızda hepimizin birbirimiz için bu pozisyonu kazanmaya çalıştığımıza dair sessiz bir anlayış vardı.

Lo yüzümü tutuyor, parmakları şimdi saçlarımı tarıyor. "Lil..." Gözleri nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde gözlerimin içine bakıyor. "Bana inanmana ihtiyacım var."

Midemin alt kısmı düşüyor. "Seviyorum... Her zaman seviyorum."

Dudaklarını yalıyor. "O zaman *lütfen*, bu işi kabul etmem için bana güven. Kimse üstesinden gelebileceğimi düşünmüyor ama en azından sana ihtiyacım var."

Derin bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Benim için her zaman onun bağımlılığından daha fazlası oldu. "Eğer istemiyorsan Hale Co. için çalışmanı istemiyorum."

"Sana söylüyorum, *istiyorum*."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Ve benden istediği de bu. Korkutucu olan da bu.

Tepkimi okuduğunda göğsü ağır bir şekilde çöküyor. "Lütfen, Lil."

Kendimi sabote etmemi istiyor. Bunu gözlerinde görüyorum. Ağzımı açıyorum ama ilk başta hiçbir şey çıkmıyor. Ona inanmak istiyorum. Her şeyden çok.

Beni vücuduna yaklaştırıyor. "Seni Hale Co'da görmek, orada olmaktan daha çok incitir beni. Bunun acısını çekmek istemiyorum. *Lütfen*." Sesindeki inanç ve samimiyet beni bir tarafa itiyor ve seçimimi sağlamlaştırıyor.

Bu sefer tereddüt etmiyorum. "Tamam," diye kabul ediyorum ve endişem azalmaya başlıyor. Bu gece çene çalmayı planlamıştım ya da en azından köpekbalıklarıyla yüzmek gibi olsa da elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacaktım.

Sanki göğsünden yüz kiloluk bir ağırlık kaldırmışım gibi nefes veriyor. Bu sefer doğru seçim yapmışım gibi hissettiriyor. Bana sarılıyor ve sonra şakağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim."

"En büyük rakibin ben değildim." diye fısıldadım. Listenin en alt sıralarında yer alıyordum. Daisy ve Ryke çok daha değerli rakiplerdi.

Daha başımı kaldırmadan gülümsediğini hissedebiliyorum. "Harika bir rakiptin," diyor bana. "Sanırım Ryke senden korkuyordu."

Canlandım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Oh evet." Benimle kısmen dalga geçiyor ve ben de koluna hafifçe vuruyorum.

Alaycı bir şekilde yüzünü buruşturur ve o noktayı ovalar.

"O zaman ne yapacağım?" Ona sordum. "Gitmeyeyim mi?"

"Hayır, gitmelisin," dedi bana. "Sadece mesafeli ol. Bir bitkinin ya da başka bir şeyin yanında kal ve yemeğini ye."

"Her zaman yaptığımız gibi mi?" Gülümseyerek soruyorum.

Paylaşmıyor. "Kurulla konuşmam gerekiyor, bu yüzden yalnız kalacaksınız..."

Oh. Doğru ya. "Evet, evet," diyorum usulca. "Yine de mesafeli olabilirim." Bu benim doğal halim. "Seni destekliyorum, bilesin diye söylüyorum."

Sanki bu sözleri ilk kez duyuyormuş gibi gözleri yaşararak gülmeye başlıyor. Bu bağlamda, büyük olasılıkla öyle olduğunu fark ediyorum.

Kalbim kabarıyor. Evet, seni destekliyorum Loren Hale. *Bu iş sende.*

LOREN HALE

Hale Co. şehir merkezindeki bir çocuk hastanesini desteklemek amacıyla sonbaharda büyük bir yardım etkinliği düzenledi. Büyük derken, Hale Co. ile ilgisi olsun ya da olmasın, Philadelphia'da cebi dolu olan herkes davet edildi.

Çok basit. İçecek ve güzel yiyecekler sunun ve insanların ihtiyaç duyduklarında Hale Co'nun kendilerine nasıl ulaştığına dair hikayelerini paylaşımlarını sağlayın. Sonrasında insanlar çek defterlerini açacaklar. Bu tür etkinliklere o kadar çok katıldım ki, herhangi bir okul etkinliğinden daha rutin geliyor.

Bir konuşmacı hikayesini bitirirken bir bardak su yudumluyorum ve ardından yönetim kurulu üyelerinden Daniel Perth'i bulmak için kalabalığa doğru yöneliyorum. Ama bedenlerin arasına sıkışmak zorunda kalmıyorum. Yaklaştığım anda benim için kırılıyorlar.

Bir sürü insan sırf ben geçebileyim diye yollar açıyor. Hiçbir zaman bir baş belasından fazlası olmadım. Bakışların beni delip geçmesini bekliyorum. Ama sadece başlarını sallayıp gülümsüyorlar. Bütün gece böyle oldu. Kendimi farklı hissediyorum. Daha yaşlı. Daha güçlü.

Yürüyüşümde daha fazla özgüven taşıyorum ve acaba bunca zaman sadece kendime inanmaya mı ihtiyacım vardı diye düşünüyorum. Ve sonra bu yanıtı alıyordum. Açıklayamadığım bir şekilde beni şaşkına çeviriyor.

Ama ben sadece ilerliyorum.

Bir dakika sonra Daniel'i diğer üç yönetim kurulu üyesiyle birlikte peynir ve şarap barının yanında buldum. Biri kadın, ikisi erkek.

Daniel kırmızı şarabını memnuniyetle kaldırıyor. "Eğleniyor musun?" "Şarap daha iyi olabilirdi," diye yarım bir gülümsemeyle şakalaşıyorum.

Şakaya gülüyor ve omzumu okşuyor. "Ben de tam Irene'e bebekler ve küçük çocuklar için bir tasarımcı kıyafet serisi fikrinden bahsediyordum."

Bakışları daralmış, sert bir kadın olan Irene beni sert bakışları altında ezmeye çalışıyor. Ben de onunkine daha soğuk bir bakışla karşılık veriyorum, ne ondan ne de yönetim kurulu üyelerinden hiç korkmuyorum. Babamla kıyaslanamazlar bile. Yakınından bile geçemezler.

"Rose Calloway'in bu ortaklığı kabul etmesini sağlayabileceğinden emin misin?" diye sorarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"En iyi arkadaş değiliz," diyorum kuru bir sesle, "ama onu ikna edebileceğimi biliyorum." "Nasıl yani?" Irene bir kraker yerken kuşkulu görünüyor.

"Çünkü o benim şımarık ablam gibi. Zaman zaman birbirimize katlanamasak da birbirimizi seviyoruz ve bunu benim için yapmaya hazır." Yapacağını biliyorum. "Yine de, o bölümde bir ortak olması gerekecek. Rose unvanlarını seviyor ve benden emir almak istemeyecektir." Yönetim kuruluna karşı her zaman dürüstümdür.

Daha önce, artık hiçbir şey için yalan söylemeyeceğime karar vermiştim. Bu sağlıklı değil. Acı çekmeye değmez. Ve eğer hayatımı daha iyi, daha bütün bir insan olarak yaşamak istiyorsam, yapmam gereken şey bu. Sanki her cümlede nefes alabiliyorum. Artık geleceğimden korkmuyorum.

İlk defa yarını özlüyorum, dünü besliyorum ve bugün için yaşıyorum. Kimsenin benden alamayacağı bir huzur bu.

Daniel şarabını bitirirken, "Onunla konuşmalı ve giyim serisi için isimler sunmaya başlamalısın," diyor.

Irene başını sallıyor. "Bu güçlü bir konsept ve çoğu kadın Rose'u sever."

Başka bir adam "Onunla çalışmaya hazır mısınız?" diye sorar. Rose'un ele avuca sığmaz biri olarak tanınmasını anlıyormuş gibi şaşkın bir gülümseme takınıyor.

"Öldüreceğim. Ve eğer birbirimizi öldürmezsek, buna başarı diyeceğim."

Hepsi gülüyor. Benim gibi birine alışkın olduklarını anlıyorum. Babamla hemen hemen aynı mizahı paylaşıyorum, bu yüzden sağır kulaklara düşmüyor. Onlara düşündüğümünden daha kolay uyum sağladım.

"Hey." Ağabeyimin sesi arkamdan geliyor. Elini omzuma koydu. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Evet." Daniel'a başımı salladım. "Hepinizle sonra konuşacağım."

Daniel, "Belki o zamana kadar şarap sana alışır," diye şaka yapıyor.

"Keşke," diye karşılık veriyorum, kardeşimin parmak uçları omzuma batıyor. Hızla arkamı dönüyorum ve duvarın yanındaki boş, yüksek masaya yöneliyorum.

"İçki içmiyorsun" diye başladı.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Sadece bir şakaydı." *Başa çıkabileceğim bir şaka.* Bardağımı sıkıca kavriyorum, özellikle de gardırobunu tekrar incelerken.

Takım elbise giyiyor, babamın onu görmeye bayıldığı bir şey. Lacivert, özel dikim, geniş kravatlı. Bu sabah tıraş bile oldu, daha çok çabalamak ve olmadığı bir şey olmak için bir girişim.

"Aptal gibi görünüyorsun," diyorum ona.

Ryke ters ters bakıyor. "Seni ilk dört seferde de duydum."

Dişlerimi sıkarken çenemin dışarı çıktığını hissediyorum. Kazanmak için bu yolu seçmesinden nefret ediyorum. Zaten gerçek bir seçenek olamayacak kadar çok yönetim kurulu üyesini lanetledi. Görünüşünü değiştirmeye çalışabilir ama onu kendisi yapan pek çok şeyi değiştiremez.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. "Ne istiyordun?" diye sordum.

Endişeli bir elini saçlarında gezdiriyor. Gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum, sanki fazla uyumamış gibi. "Babamın mesajını gördün mü?" Cep telefonunu yumruk yaptığını fark ediyorum.

Kaşlarım şaşkınlıkla düğümleniyor ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Etkinlik için sessize aldım. Tek bir tıklamayla tüm cevapsız mesajlar arasında geziniyorum.

Yeni sıralamalar. Belki bu gece kıcınızın altında bir ateş yakar. - Baba, neredeyse aynı anda gönderilen dört mesaja da göz attım.

Kurul hala çok sessiz olduğunu düşünüyor. Maximoff'un doğumundan beri soğuk ve ilgisizsin. 14 kurul üyesinden 4'ü onaylıyor. - Baba.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Çikolata çeşmesinin yanında oyalanan Lily, kürdanla peynir küpleri atıştırıyor. Yüzündeki o aptal sırıtış olmasa onu yalnız bıraktığım için kendimi daha suçlu hissedeceğim. Yeni akıllı telefonuna -sosyal medyaya- dalmış durumda, bundan kesinlikle eminim.

Bir kez olsun tersi değil de onu mutlu ettiği için mutluyum.

Nefes almaya çalışıyorum. O yarış dışı. O da denemek için kendi yolundan çıkmayacak. Üzerimde daha az baskı var. Bu işi kolaylaştırıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve okumaya devam ediyorum.

Loren Hale: Herkes genel olarak etkilendi (olması gerektiği gibi). Sizi çekici, sempatik ve sert buluyorlar. Benimle sorun yaşayan birkaç kişi hala sana bağlanma konusunda tereddüt ediyor. 14 kişiden 11'i seni seviyor. - Baba

Bu son üçünü benden hoşlanmaları için nasıl ikna edebilirim ki? Babama çok benziyorum. Farklı yolları düşünürken içten içe yüzümü buruşturuyorum. Okumaya devam etmeden önce onları engellemeye çalışıyorum.

Ryke Meadows: Kendini çok geliştirmişsin. Cana yakınsınız ve değişime istekli olduğunuzu gösteriyorsunuz. Çoğunluk senin şirket için güçlü bir lider olacağına inanıyor. 14 kişiden 11'i seni seviyor. - Baba

Midem bulanıyor ve soğuk boynumu ısıyor. Geçen ay boyunca kardeşimi yok saymıştım. Hiçbir şey söyleyemeden kaskatı kesildim. Gözlerim ekrana takıldı.

Tekrar.

Daisy Calloway: Olgunluk gösterdiniz ve şirketle gerçekten ilgileniyor görünüyorsunuz. Ayrıca büyük bir enerji ve coşkuyla cana yakınlığın ötesindesin. 14 kişiden 13'ü seni seviyor. Irene seni CEO olarak kabul etmekte tereddüt ediyor. Senin çok vahşi ve genç olduğunu düşünüyor. Onu memnun etmenin bir yolunu bulun ve şirket sizin olsun. Tebrikler. - Baba

Ryke'in neden bana koştüğünü şimdi anlıyorum. Ryke'in şirketi ele geçirmesinden daha kötü bir sonuç Daisy olurdu. Kardeşimin yüz hatları kaya gibi sert.

"Böyle bir şey olamaz." Telefonumu işaret ediyor.

Cep telefonumu cebime koyuyorum. "Şu anda hissettiğin şey kendi kendini yaralıyor," diye karşılık veriyorum. "Buna bir son verebilirsin-"

"Lanet olası dur," diye homurdanıyor alçak sesle.

Başımı salladım. "Tek yapman gereken ona söylemek. Sadece söyle, kardeşim. Pozisyonun ona gitmesindense *bana* gitmesini tercih edersin."

Beni cehenneme gönderdiğini sanıyor ama öyle değil. Dayanılmaz değil.

Burası her zaman olmam gereken yerdi. "*Onu* sana tercih edemem, ya da tam tersi." Karanlık süpürür

Geçip giden bir fırtına gibi yüzünü kapladı.

Sanki bu, işlemeyi reddettiği bir günahmış gibi. "Bu bir günah *değil*," diyorum ona açıkça. "Sevdiğin kız için daha iyi bir hayat seçtiğin için senden nefret etmeyeceğim. Ben o lanet adam değilim." *Artık değilim.*

Sessiz kalır, kasları kasılır.

Dudaklarımı yaladım ve ekledim, "Hadi bunu birlikte yapalım. Sen ve ben, en başından beri yapmamız gerektiği gibi. Adil bir dövüş olacak. Şu anda eşitiz. Sadece Daisy'yi bu işten kurtar." Ve sonra kazanmanın bir yolunu bulacağım. Kardeşimin böyle bir hayat yaşamasına izin vermem mümkün değil. Bu onun isteyeceği bir şey bile değil.

Savaşmadan almama izin vermeyecek kadar özverili.

Ryke yumruklarını açıp kapatıyor. Derin düşüncelere dalmışken bile agresif görünüyor. Uzun bir süre sonra, "Siktir." diyor. Acı dolu bir kahkaha atıyor. "O bir Hale bile değil."

"Sen de öyle."

Yüzü yaltaklanarak buruşuyor. "Yaptığın şeyi haklı çıkarma Lo."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben sadece lanet olası bir gerçeği söylüyorum. Bir başka gerçek daha var: Kızımızı tekmeliyor. Yani kendini sabote etmezse, şirket ona teslim edilecek. İkimiz de bunun onun için bizim için olacağından daha karanlık bir dünya olduğunu biliyoruz."

Ryke ellerini bir an için başının üzerine koyuyor ve sonra bırakıyor. Başını tekrar tekrar sallıyor.

"Bu beni yıkmayacak," diyorum ona. "Ama onu mahvedecek. Bununla yaşamak istiyor musun?"

Midesi bulanmış gibi görünüyor. "Hayır... ama-"

"*Ama diye* bir şey yok," diye zorluyorum, elimi omzuna koyarak bakışlarını benimkine çevirmesini sağlıyorum. "İşte bu kadar."

Aramızda tam bir dakikalık saf bir sessizlik geçiyor, havayı vakumlayan t ü r d e n . Ve sonra dedi ki, "Benimle gelmene ihtiyacım var."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Daisy'yi kendi kendini sabote etmeye ikna edeceksem, ona karşı birleşmeliyiz."

LOREN HALE

Ryke başka bir şey eklemeyen önce kafamı bu plana zar zor sokuyorum.

"Yere yatıp bunu sana vermemi bekleme benden," diyor hemen. "Eğer bunu *gerçekten* istiyorsan Lo, bunun için beni yenmek zorundasın."

Yapabileceğimi düşünmüyor. Bunun başlangıcında, kabul ederdim. Yıllar önce, sonucun aynı olacağını bildiğim için denemezdin bile.

Siktir et o adamı.

Ağabeyimle boy ölçüşemeyeceğimi söyleyen hiçbir şey yok.

Bir piç, bir başarısız, doğuştan bir kaybeden olabilirim ama sonunda kazanabilirim. Lanet hayatımda bir kez olsun, bunu yapacağım.

* * *

"Hey, çocuklar..." Daisy tereddütte söyledi. Onu Irene'den uzaklaştırıp otelin balo salonunun dışındaki lobiye sürükledik. Ara sıra elinde boş yemek tepsileriyle geçen garsonlar dışında ortalık sessiz.

Ryke ve ben kollarımızı kavuşturmuş, onun üzerinde yükseliyoruz. Buna rağmen o dimdik, gözünü kırpmadan duruyor. "Tekrar deneyelim," diyor Ryke ona. "Bu pozisyonu almanı istemiyorum."

İç çekiyor. "Ryke-"

"Bunu düşündüm," diye sözünü kesti, "ve senin yerine Lo'nun CEO olmasını tercih edeceğime karar verdim. Bu yüzden bunun için mücadele etmeyi bırakıp kardeşimi desteklemeye başlayabilirsin."

Daisy şaka yapıyormuş gibi gülüyor, ama sert duruşumuz hiç değişmiyor. Kahkahası kesiliyor. "Beni ona tercih etmeni istemiyorum."

Kaburgalarım daralıyor ve bunun Ryke'ın ifadesini geri çekmesine yetecek kadar acı vermesini bekliyorum.

Onun yerine, "Çok kötü Calloway. Ben seni seçtim."

Tereddüt etti, ben de araya girdim. "Hadi ama Daisy. Sen bir Hale değilsin. Bu pozisyonu benden çalman garip olur. O benim."

Omuzları düşüyor ve içe doğru kıvrılmaya başlıyor. Kenarlı yüz hatlarımla hala karşılaşılıyor. Onlardan korkmuyor. "Senin için endişeleniyorum ve..." Cümlesini bitiremiyor. Ama ben anladım.

Dudaklarım tedirgin bir gülümsemeyle kalkıyor. "Bunun beni içmeye iteceğini mi düşünüyorsun?" Lily'nin küçük kız kardeşinin beni kırılabılır bir oyuncak bebek gibi görmesi berbat bir şey. Hale Co'nun beni dibe çekmesine izin vermeyecek kadar çok kez bir araya getirildim.

"Hepimiz öyle..." diye cevap veriyor, onay için Ryke'a bakıyor. *Güçlü kal, diye ters ters* bakıyorum ona.

İyi iş çıkarıyor, bir kez bile bana doğru kaymıyor ya da emin olmayan bir bakışla tereddüt etmiyor. Sadece kız arkadaşına odaklanıyor. "Lo bunu halledebilir."

Yabancı kelimeler kulağımda çınıyor. Daisy için kurgulanmış olsa bile, bu cümleyi kardeşimden duymak hoşuma gidiyor.

"Gördün mü?" diye ekliyorum başımı eğerek. "Henüz kendimi yok etmedim."

"Bu Lo ile benim aramda," diye devam etti Ryke, vazgeçmeden. "Bu seninle ilgili değil Dais."

Suçluluk duygusu bu sefer gerçekten işe yarıyor. Artık göz göze gelemiyoruz. Sanki o çirkin altın rengi desen birdenbire bu konuşmadan daha ilginç olmuş gibi halıya konsantre oluyor.

Ryke onun elini tutup göğsüne doğru çekerken, "Gel buraya," diye nefes alıyor. Kız yüzünü bir kucağın içine gizliyor ve Ryke teselli edici elini kızın başına koyuyor. "Seni dövmeye çalışmıyoruz Dais. Sadece anlamayı sağlamaya çalışıyoruz."

"Tamam," diye mırıldanıyor birden.

Ryke ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. "Tamam ne?" Ben soruyorum.

Ağır bir nefes vererek tek bir adım geri atıyor. "Tamam, kendi kendime sabotaj yapacağım." Yeşil gözleri bizimkilere kayıyor. "Eğer ikinizin de istediği buysa..."

"Öyle," diyoruz hep bir ağızdan.

Yeşil eteğinden sıyrılmış beyaz bluzunun altını kıvrıyor. "Yani gelecek hafta, ben-"

"Hayır, bu *gece*," Ryke kelimeyi neredeyse hırlayarak söylüyor. O zamana kadar kazanacağı için gergin. Ben de öyleyim ama o Daisy'yi daha çok önemsiyor. Onun endişesi benimkinden daha büyük.

"Bu gece mi?" diye tekrarlıyor, ağzı açık kalıyor. "Ryke, bu bir *hayır* kurumu. olay."

"Bir çek yazacağım, ne **o l u r s a** olsun telafi edecek." diye araya girdim. Bunun söylenecek doğru şey olmadığını biliyorum. Daisy taş kesilmiş gibi görünüyordu.

İnsanlara zarar verme düşüncesiyle gözleri açılıyor. Bunu yapmayacak, ama zihninde belki de gördüğü şey bu.

Ryke kızın yüzünü tutuyor ve kız sadece ona bakıyor. "Dais, senden kendini ya da etrafındakileri küçük düşürmeni istemiyoruz. Sadece annenin sana verdiği şu lanet olası görgü kurallarını bir kenara bırak ve ne hissediyorsan onu yap."

Gözyaşlarını geri kırıyor. İzlemesi zor ama ben de arkamı dönemiyorum. "Belki... gelecek hafta," diye tereddüt ediyor.

"Hayır." Ryke iki elini de yanaklarına koyarak onu bedenine çekiyor. "Bugün, yarın vahşi ol Calloway."

Güçlü bir şekilde nefes alıyor. "Ya ben böyle biri değilsem?"

"O zaman olduğun kişi ol, tatlım," diyor Ryke tutkuyla. "Ama onlar için değişme."

Daisy onun iş kıyafetini parmaklıyor ve sanırım bu konuda yorum yapacak. Belki de şirket için yaptığı değişiklikten bahsetmediği için bu kavga kırılgan bir kavgadır. Yine de, traşlı çenesini öpmek için parmak uçlarında duruyor. Adam geriliyor ve sonra kadın ayaklarının üzerine düşüyor. "Beni durdurmayın," diyor bize ve gerçekten de gülümsüyor, gözleri sinsice parlıyor.

"Nadiren yaparım," diye hatırlatıyor Ryke ona.

Son aylarda içinde kilitli tuttuğu bir şeyi kucaklıyormuş gibi bir nefes üflüyor. Ve sonra balo salonunun kapısına doğru geri geri yürümeye başlıyor. Ryke'a şakacı bir bakış fırlatırken sırtışı büyüyor.

Dürüst olmak gerekirse ne yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Umarım yönetim kurulunu CEO olamayacak kadar pervasız olduğuna ikna etmeye yeter. Hâlâ genç olduğunu.

Kapıları itiyor ve biz de arkasından yaklaşıyoruz. Tıklım tıklım dolu konferans salonunda Daisy kaşlarını bize doğru sallıyor ve ardından şu anda sahnede kimsenin olmadığı gürültülü insan gruplarına doğru dönüyor.

Bir takla atıyor ve eteği beline kadar uçuyor. İç çamaşırı ortaya çıkıyor... Gözlerimi deviriyorum. Ama benzer iç çamaşırları bana Lily'yi hatırlatıyor.

Çikolata çeşmesinin yanında, Lil muzlu bir çubuk tutuyor. Beni bir gülümseme kaplıyor. Bu bizim eski bir numaramız. Sadece zaman öldürürken, fiskiye bir parça yiyecek daldırmayı düşünüyormuş gibi davranmak.

Bakışlarımı ondan ayırıp kardeşime yöneltiyorum. Daisy'ye sırılsıklam aşık olmuş bir halde, nadiren de olsa gülümsemesini bastırmaya çalışıyor. Dördüncü taklasını atıyor ve insanların daha fazla ilgisini çekiyor. Bir takla attığında

amuda kalkıyor, insanlar onu izliyor. Birkaç kurul üyesi onaylamayarak başını sallıyor.

RYKE MEADOWS'U SEVİYORUM baş aşağı.

Birkaç kişiyi kameralı telefonlarıyla fotoğraf çekerken yakaladım. Bu beklenen bir şeydi.

"Senin adın onun kışında yazıyor," diyorum boş boş.

Tek söylediği "Ona çok aşığım." Ve ben her kelimesine inanıyorum.

Ayaklarını indirdiğinde küçük bir selam veriyor ve birkaç adam alkışlıyor. Muhtemelen kışını gösterdiği için. Onlara bir bakış fırlatıyorum ama bu Daisy'yi süzmelerini engellemiyor. Bu beni rahatsız ediyor ama Daisy kardeşimle göz göze geldiği anda bu his kayboluyor.

En büyük, en parlak gülümsemesiyle balo salonundan *koşarak* çıktığı an. O, Ryke'ın yakalayacağı bir ışık topu. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

Ve onun arkasından gidiyor.

Sokağa bakan pencereye yöneliyorum ve yanımda bir varlığın kaydığını hissediyorum. Elinde çikolatalı muz, Lily burnunu cama yaklaştırıyor. "Neye bakıyoruz?"

"Kız kardeşin, erkek kardeşim," diyorum ona.

Sokağa çıkmalarını bekliyorum. Bu Daisy'nin yapacağı bir şeydi. Ve belki üç dakika geçmeden platin sarısı bir kız koşarak otelden çıkıp otoparka giriyor. Hızla ilerlerken gömleğini ve eteğini çıkarıyor. Sadece üçüncü kattayız, bu yüzden onun güçlü gülümsemesini seçebiliyorum.

Birinin özgür kalışını izlemek gibi.

Kardeşim de onun peşinden koşuyor. Herkesin Daisy'yi durdurmak için peşinden koştuğunu düşündüğünü biliyorum. Giderken başlarıyla onaylıyorlardı ama öyle değil.

Daisy ile aynı hizaya gelir gelmez onun yanına koşuyor.

Lily umutlu bir baş hareketiyle, "Sona kalacaklar," diyor.

Evet, öyle. Olabilir. Dikkatimi pencereden ayırıp ona yöneltiyorum. Cep telefonunu çıkardı ve yazmaya konsantre oldu. "Ne yapıyorsun, Lil?"

"Tweet atıyorum," diyor ve sonra bana ekranı gösteriyor: *Raisy için Çıldıırıyorum.*

Yüzümü buruşturup gözlerimi siper ediyorum. "Tanrım, Lil, Raisin Takımı ile beni kör ettin."

"*Raisy*," diye düzeltiyor beni kısık gözlerle. O kadar sevimli ki. "*Raisin*."
Elimi bırakıyorum ve vücudunu kendime çekiyorum. "Bu benim en sevdiğim

gemi ismi. Bırak öyle kalsın."

Çenesi çözülüyor. "En sevdiğin-" Ağzını kapatıyorum.

"En sevdiğim değil." Ve dudaklarım kulağına değiyor. Gülümsemeden duramıyorum. Daha fazla değil. "Benim kesinlikle, şüphesiz, favorim..."
Nefes alarak duraksıyorum. "...*bizimdir*." Sonra onu öpüyorum.

Ruhunun benimkine karışmasına ihtiyacım varmış gibi öpüyorum onu.

O da sanki yıllardır öpüşüyormuş gibi öpüşüyor.

Hale Co ile atmam gereken son birkaç adımı neredeyse unutuyorum.
Yakında bir gün kardeşimi yenmek zorunda kalacağımı neredeyse unutuyorum. Ama yazılmamış gelecek hala aklımın bir köşesinde duruyor.

LILY CALLOWAY

"Ne yaptın?" Lo, Connor'a bakakalıyor ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Etrafımız masaların üzerine piramitler halinde dizilmiş Ziff şişeleriyle çevrili. Eylül rüzgârları onları devirmekle tehdit ediyor ama birçok Fizzle çalışanı nöbet tutuyor. Arkamızda yüz elli metrelik, korkutucu yükseklikte bir uçurum yükseliyor: gri kayalar ve yeşil yapraklar. Ryke, medya ve halk Ziff etkinliğini başlatmak için ortaya çıkmadan önce Daisy ve babamla birlikte uçurumun dibinde duruyor.

Ancak dikkatim, Jane uyurken onu kucaklayan Connor'ın üzerinde. Beni endişelendiren şey kızı da değil. Az önce söylediği sözler.

"Whaa..." Aslında yüksek sesle söylemeye başladım.

Rose kollarını kavuşturarak, "Biliyorum," diyor. "Beni yanında getirmediği için ona bağırdım bile." Sanki bu onun en büyük suçuymuş gibi dudaklarını büzüyor.

Hayır. Bu konunun dışında.

"Bir dahaki sefere seni de çağıracağım, sevgilim." Connor boştaki eliyle Rose'un saçlarını bir omzuna tarıyor ve ardından çıplak boynunu hafifçe öpüyor. Rose'un *neredeyse* kızarmasına neden olan muhteşem, zahmetsiz bir öpücük.

"Güzel." Çenesini kaldırıyor.

Ağzım yerde. Daha doğrusu, toprak zeminde. Burada aklı başında, olgun olanlar Lo ve ben miyiz? Dünya gerçekten tersine dönmüş.

"İkiniz de resmen çıldırmışsınız," diyerek Lo bu yorumu benden önce yaptı. "Gençlerle ya da aileleriyle yüzleşmemeye karar vermiştik."

Connor'ın kasları kibirli bir şekilde çatılır. "Sadece geçmişe bakarak bile, ailelerini ikna edebilecek en nitelikli kişi benim."

"Bunu *konuşmalıydık*," diye tersliyor Lo. "Bu herkesi etkiler Connor."

Connor'ın çene kasları, gerçek duygularının tek bir işareti olarak titriyor. "Alınma ama karım ve kızım verandamızda su tabancasıyla vurulduğunda senden ya da Ryke'dan izin isteme ihtiyacı hissetmedim."

"Meyve kokteyli, su değil," diye düzeltiyor Rose onu. "Ve bana yeni bir elbise borçlular." Bunun olduğunu görmedim. Dn Rose, Jane ile yalnızdı ve karşılama paspasını sonbahar temalı bir paspasla değiştiriyordu. Gençler ona meyve kokteyli sıktıklarında Jane kollarındaydı.

Keşke Connor'ın işten döndüğünde başına gelenleri öğrendiğinde verdiği tepkiyi grebilseydim. Ama belki de buydu. Eve gidip aileleriyle yüzleşecek kadar öfkeliydi.

"Su tabancası dedim. İçine su doldurulduğunu söylemedim," diye karşılık veriyor Connor.

Rose başını ona doğru çevirir. "Bir ayrıntı, Richard. *Küçük bir ayrıntı* hakkında yanılmışsın."

"Eğer bu doğru olsaydı, sana katılırdım," diyor yumuşak bir sesle, dudakları kalkmaya başlıyor. "Ama değil Rose." Normalde iyi bir flört kavgasını severim ama inek yıldızların şu anda sakinleşmesi gerekiyor çünkü gençler ve ebeveynler hakkında hâlâ kısmen karanlıktayız.

Rose derin bir i çeker ve kollarındaki Jane'e bakar. "Narsisizminin kızımızın içine sızması için dua ediyorum."

"Narsisizm *sızamaz*. Somut değildir ve sen kime dua ediyorsun, sevgilim?"

"Seninle neden rediğimi bana söyleyecek herhangi bir tanrı."

Göz kamaştırıcı, milyon dolarlık bir sırtış. "nk seni seviyorum, tıpkı senin beni sevdiğin gibi."

Rose dudaklarını birbirine bastırıyor ama ona doğru yaklaşıyor. "Bu senin bir tanrı olduğunu kanıtlaman için değildi, Richard."

Daha parlak bir gülümsemeye gülüyor ve sonra onu alnından öpüyor.

"Lütfen asıl sorunumuza geri dönebilir miyiz?" Lo bakışlarını kısarak soruyor. "Patrick'lerle konuştun ve nasıl gittiğini bile söylemedin." Connor'ın bahsettiği tek şey, bizimkinden  ev aşağıda oturan Patrick'lerle konuştuğuydu ve bu da aklımı başımdan almaya yetti.

Connor rahat ve sakin görünüyor ama gülümsemesi gözden kayboldu. "Bir ev dolusu moronu ikna etmeye çalıştığımı bilseydim, açılış konuşmamı biraz daha basitleştirirdim."

O zaman işler kötü gitti.

Lo gökyüzüne bakıyor, neden, *Tanrım, neden?* Oğlumuz Lo'nun göğsünde lacivert bir askıda sallanıyor ve Lo onu biraz sallıyor.

Çok fazla bakmamak için kendimi tutmam gerekiyor. Lo'nun Moffy'yi askıda tutması şirinlik listelerinin zirvesine yerleşti. *Celebrity Crush* bile Lo'yu "en seksi ünlü babalardan biri" olarak nitelendirerek fotoğraflarını yayınladı.

Bu inkar edilemez.

Connor, uykusundan uyanan kızını düzeltirken, "Yorum yapmaktan hoşlanmıyorum ama bu konuşma açıkçası tekrarlanamayacak kadar sinir bozucuydu," diyor. Jane gürültülü bir feryat koparmadan hemen önce Rose, siyah Chanel bebek bezi çantasını karıştırıyor ve yumuşak bir pelüş aslan çıkarıyor. Jane'in minik kolları hayvana yapıştığı anda sustu.

Sanırım hepimiz Jane'in oyuncağa bağlanmasından memnunuz. "Özet versiyonu." Lo, Connor'a el sallıyor.

"Aynı cümleyi en az beş kez tekrarladılar. *Su tabancasıydı, gerçek bir silah değil.*" Duraklıyor ve sakın kalmak için mücadele ettiğini anlayabiliyorum. "Argümanları, tüm gençlerin eğlenmeyi sevdiği ve benim de onların yaşındayken aynı şeyleri yaptığımı hatırlamam gerektiği idi. Sonuç olarak, bunun geçmesine izin vermeliyim." Connor zayıf bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Ama ben asla normal bir ergen olmadım. Aynı şeyleri ben de yapmadım ve içimden bir ses bunu görmezden gelmemem gerektiğine inanıyor."

"Ama yapacaksın?" Lo, Connor'ın orijinal "bekle" planına sadık kalması gerekiyormuş gibi konuşuyor. Bu tedirginlik midemi bulandırıyor. Bunun daha fazla tırmanmasını istemiyorum ama aynı zamanda bir medya kargaşasına da neden olmak istemiyorum.

"Şikâyetle bulunmayacağım," diyor Connor. "Eğer bir magazin gazetesi bu haberi duyarsa, manşetlerinde beni çocuksu ve kalın kafalı gösterecekler ve bunun kimseye bir faydası olmayacak."

Lo bu haberi sindirmek için birkaç kez başını sallar. Sonra Sam ve Poppy yaklaşıyor, ilki haki ve beyaz yakalı bir Fizzle gömleği giymiş. İkisinin de elinde Ziff şişeleri var ve kızlarının annemizle birlikte gölgeli piknik masalarının arkasında kaldığını fark ediyorum.

Kameramanları ve ellerinde çapraz askılı çantaları ve şapkalarıyla toprak patikadan çitlerle çevrili alana doğru yürüyen sıradan insanları görüyorum. Yiyecek satıcıları beyaz çadırların altına kurulmuş ve tatlı mısır kokusu esintili havayı dolduruyor.

"Hepiniz hazır mısınız?" Sam bize soruyor. Bakışları bedenlerimizde geziniyor, sanki bir şey arıyormuş gibi-

"İçkileriniz nerede?" Poppy kaşlarını çatarak soruyor. Eliyle güneşe siper oluyor. Görünüşe göre Maria buraya gelirken güneş gözlüğünü kırmıştı; Rose'un dediğine göre kızlarının onunkinden daha büyük bir terör

olduğunun işaretiydi bu.

"Ellerim dolu," diye yalan söylüyor Lo. Ama kollarını lacivert askının altına sararak bunu gösteriyor. Moffy dudaklarını birbirine şapırdatıyor ve sonra *ahh* gibi bir ses çıkarıyor.

Gülümsemem durdurulamaz.

Connor ekliyor, "Aynı." İçinde bulunduğu durumu göstermek için Jane'i kaldırıyor. Dudakları yarı uykulu bir şekilde ayrılıyor, pelüş aslanına sarılıyor ve sonra sıcaklık ve güvenlik için babasının göğsüne sokuluyor.

Rose alay ediyor. "İkiniz de cidden çocuklarımızı günah keçisi olarak mı kullanıyorsunuz?"

Lo ona yarım bir gülümseme gönderir. "Şu anda Jane'i kucağına almak *istediğin* için mızdırıyorsun."

Kollarını kavuşturuyor ama inkar etmiyor. Ziff'in tadı *o kadar* iğrenç. Geçen hafta Ryke bir yudum almam için beni kışkırttı ve sonrasında öğürmemek için on dakika boyunca gargara yaptım.

İkinci kez yudumlanmamalı. Olmaz.

Sam piramitten iki şişe topluyor ve benim gözlerim yine yerinden fırlıyor.

"Piramit formasyonunu kıramayız!" Aniden bağırdım. Hatta kollarımı hızlıca sallıyorum. Utanç içinde her tarafım kızarıyor.

Sam hiçbir şeyi kaçırmıyor. Şişeyi elime tutuşturdu. "Piramidi yeniden inşa etmek için daha çok var."

Şişeyi elime aldığımda gümüş etiket plastiğe çarparak kırışıyor. Blue Squall tadı daha çok *Blood Squall*'a benziyor. Belki kendimi bir vampir olarak hayal etmeyi denersem, daha keyifli bir deneyim yaşayabilirim.

Sam sesini alçaltır. "Çok içmek zorunda değilsin. Yudum alıyormuş gibi bile yapabilirsin. Sadece fotoğraflara ihtiyacımız var ve halkın da sizi görmesi gerekiyor."

"Vay canına Sammy," diyor Lo, "sen modern zamanların dolandırıcısısın." Lo *boştaki* eliyle göğsüne dokunuyor. "Senin gibi insanlarla ilişki kurmayacak kadar dürüstüm."

Connor tek kaşını kaldırıyor, sırtışı büyüyor. Sam'in cevabını duymak için beklerdim ama içimden bir ses gözlerini devirmekle yetineceğini söylüyor.

"Daisy ve Ryke'a bakmaya gidiyorum." Kelimeleri yeterince yüksek sesle söylediğimi sanmıyorum ama yine de uzaklaşıyorum. Ziff'i yanımda taşımayı ve çok lezzetliymiş gibi davranmayı planlıyorum.

Ryke'ın durduğu uçuruma yaklaşıyorum. Üstsüz, düşük belli gri bir şort giymiş ve belinde bir tebeşir çantası var. Ayrıca *esmer* bir kızın elini tutuyor.

Kalbim küt küt atıyor ve gördüğüm manzara beni şaşkına çeviriyor. Olduğum yerde duruyorum.

LILY CALLOWAY

Esmer kıza odaklanıyorum.

Eyalet Park Korucusu ve babamla yüzleşirken ayaklarının üzerinde huzursuzca sallanıyor.

Bir nefes üfledim.

O sadece Daisy, kendime hatırlatıyorum.

Saçları açık kahverengi olalı yıllar oldu, doğal rengi benimkine uyuyor ve bu yüzden hala alışmaya çalışıyorum.

Renk ona çok yakışmış. Belki de değişiklikte birlikte daha sık gülümsediği içindir ve Ryke tüm saç rengi süreci hakkında tarafsız kalırken (kararını etkilememek için) dün düşüncelerini bana sızdırdı.

Tam ifadesi: "Sana çok benzeyeceğinden korkuyordum ama benzemiyor. Ondan bu kadar etkileneceğimi tahmin etmemiştim." Görünüşe göre Daisy onunla bir taş ocağında buluşmuş, motosiklet kaskını çıkarmış ve bitmiş ürünü ortaya çıkarmış. Sonra da açık havada seks yapmışlar.

Fikir gerçeklikten daha iyi. İlk elden biliyorum.

Yaklaştığımda, Eyalet Park Korucusunun Ryke'a başını şiddetle salladığını, ona bir koşum takımı ve ip itmeye çalıştığını izliyorum. Ryke ellerini kaldırıyor.

Tam duyma mesafesine ulaşmıştım ki, "Ben zaten bir feragatname imzaladım. Eğer ölürsem, bu parkın sorumluluğunda değil."

"Rüzgarlı ve hala tehlikeli. Eğer bir meydan okuma arıyorsanız, ikinci bir adım deneyebilirsiniz. Bu kayalıkta bunu yapan çok fazla dağcı yok."

Ryke hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

Babam aralarına giriyor. "Eğer Ryke tırmanmanın güvenli olduğunu söylüyorsa, tırmanabilmeli. Risklerin farkında."

Korucu soruyor, "Aşağı mı itiyor?"

"Evet." Babam başını sallıyor. "İki kişi zaten onun için teçhizatla tepede."

Ranger iç çeker, dövüşten vazgeçmiştir. "Peki. Söyleyebileceğim her şeyi söyledim." Bunu söyledikten sonra çekip gidiyor ve babam Ryke'in omzuna vurup mırıldanıyor

iyi şanslar.

Yolun yarısında donup kaldığımı fark ediyorum ve endişeyle ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. *Seks yok, diye tekrar tekrar söylüyorum* tanıdık bir dürtü beni ele geçirmeye çalışırken. Korucu'nun uyarıları mantıklı görünüyor. Bu tehlikeli. Hava rüzgarlı. Ya düşerse? Ryke kendisi söyledi.

O ölecek.

Ryke Daisy ile fısıldaşırken başını çeviriyor ve beni görüyor. Genelde sert olan yüz hatları bir parça yumuşuyor. Ve gözlerini yeterince iyi okuyabiliyorum: *İyi olacağım. Benim için endişelenme, lütfen.*

Ryke kimsenin onun iyiliği için acı çekmesini istemez ama o benim ve Lo'nun hayatının o kadar büyük bir parçası ki, eğer ortadan kaybolursa bu bir ayağın kesilmesi gibi olur. İlerlemek zor olacak.

"Merhaba Lily," diyor babam aniden yanımda.

Onun varlığıyla neredeyse irkiliyorum ve yerinde kalmayı tercih ettiğinde daha da şaşırıyorum. "Annemle tırmanışı izlemek ister misin?" diye sordum.

Ellerini ceplerine sokuyor, Sam gibi beyaz yakalı bir Fizzle gömleği giymiş. "Ben burada iyiyim."

Omzumun üzerinden Lo'ya bir bakış atıyorum. Alnında endişeli kırıksıklıklar olan Lo'nun gözleri sadece ağabeyine odaklanmış durumda. Ryke küçük kız kardeşimi öpüyor ve sonra Ziff şişesini alıyor, yükselmeden önce içmek üzere.

Muhabirlerin ve daha fazla insanın konuşmaları artıyor ve uğultulu rüzgârı bastırıyor.

"Lily..." Babam başlıyor ama sonra tereddüt ediyor ve dudakları kapanıyor. Ne söyleyeceğinden ya da nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi gergin bir şekilde gülümsüyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve bir an için Mavi Squall ile onu temizlemeyi düşünüyorum.

Ama ben o yola girmeden önce tekrar konuşuyor. "Uzun süre üzgündüm."

Kemiklerim kilitleniyor ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Bana seks bağımlılığımдан *hiç* bahsetmemişti ve gidişatının bu yönde olduğuna dair bir his var içimde.

"Sadece bunu yapman için bir neden bulamadım..." Durakladı, gözleri çimenlere kaydı. "...sana bu kadar çok şey vermişken."

Şiddetli bir esinti saçlarımı karıştırıyor ve gözlerimi sulandırıyor. Babam sonunda beni suçladığını itiraf ederken ben de rüzgârı suçlayacağım. Acı kaburgalarım bir çukur gibi saplanıyor. "Özür dilerim," diye zar zor

mırıldanıyorum.

Başını sallıyor ve kızarmış gözleri benimkilerle buluşuyor. "Üzülme. Gerçekle yüzleşemediğim için kendimi ihanete uğramış ve incinmiş hissettim." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve kahverengi saçlarını tuzlayan gri tellerin daha çok farkına varıyorum. "Hayatımın yarısından fazlasını kızlarım için, size benim sahip olduğumdan daha iyi bir hayat sağlamak için çalışarak geçirdim ve kabul etmesi çok zor bir gerçek - uğruna bu kadar çok çalıştığım şeyin, hayal ettiğimin tam tersi bir şekilde sonuçlanması."

Başımı sallıyorum. Kendini suçluyor. Bağımlılığım için. Gözyaşları düşmekle tehdit ediyor ve umutsuzca onları bastırmaya çalışıyorum.

Elimi tuttu ve şöyle dedi: "Uzun zamandır benim utangaç küçük kızımdın ve her şeyin yolunda gitmediğini fark etmeliydim. Bir yetişkin, bir ebeveyn ve baban olarak çok üzgünüm."

Sıcak sıvı yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Neden burası? Neden şimdi? Bu soruları sormak için can atıyorum ama cevapları onun sulu bakışlarında görüyorum. Ve gözyaşlarımı silerken. Kimse neden ve ne zaman cesaretleneceğini tam olarak belirleyemez.

Bu zamanla olur ve babam bu acı verici, çiğ gerçeği pekiştirdi -Her zaman içinde yaşadığım ev. Ve daha da komik olanı, o buradayken daha huzurlu. O kadar acıtmıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, burnumu çekerek ve gözyaşlarımı daha fazla kırparak. Sormak zorundayım... "Belki bir gün benimle terapiye gelmek ister misin? Eğer istemiyorsan, seni anlarım-"

"Çok isterim, Lily." Sonra bana sarılıyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bir an geçti ve sordu, "Şimdi Ziff'i nasıl buluyorsun? Dürüst ol."

Olamaz. Kolumla burnumu ovuşturuyorum, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde, ama babamın umurunda değil. "Uh..." Düşüncelerimi tam olarak yüksek sesle söyleyemiyormuşum gibi irkiliyorum.

"O kadar kötü mü?" diye soruyor, kaşları endişeyle alnına doğru kalkıyor. Şişemi alıyor ve etiketini inceliyor. "Tarif senin yaşındaki çocuklarda iyi sonuç verdi." Sam'in çoklu test grupları hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"Belki de sadece benimdir." Omuz silkiyorum.

Beni sıkıca sarıyor. "Yüzü Ryke olunca başarılı olma şansı yüksek. Ben de bunu umuyorum." Ryke'in başarısız olmasını hiç istememişti. Bunca zamandır Ryke'in, babamın beşinci çocuğu olarak gördüğü Fizzle'a yardım edebileceğini umuyordu. Hepimiz raf ömrü kısa olan Mountain Berry Fizz 2.0'ı öngörsek bile, onun iyi niyetli olduğunu bilmek güzel.

Kısa bir saniye sonra babamla birlikte uçuruma odaklanıyorum.

Gerginlik neredeyse kayboluyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Sular neredeyse yeniden akmaya başlıyor.

Birkaç dakika içinde, Ryke kayayı hız ve hassasiyetle tırmanıyor. Yirmi ayak yüksekliğinde. Sonra elli. Zirveye o şişelenmiş piramitlerin yapım süresinden daha hızlı çıkıyor. Terli göğsü ve kaygan saçlarıyla bir şişe daha Ziff içiyor.

Kalabalık coşkuyla kükrer. Mükemmel bir an, bir dergi ya da reklam için harika bir reklam. Herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Babam bile. Gururlu bir gülümsemeyle avuçlarını birbirine vuruyor.

Ryke'ı seviyor. Onu Daisy ile istemeyebilir. Ama Ryke'ın cesaretine hayran olmamak elde değil. Her tırmanışında imkansıza meydan okuyor.

Nefes almaya çalışıyorum ama Ryke koşum takımını takıp tabana inmeye hazırlandığı anda nefesim daralıyor. Ryke bir keresinde kaya tırmanışının en tehlikeli kısmının çıkış değil iniş olduğunu söylemişti. Bu yüzden midem yine allak bullak oluyor.

Ve sonra geri
püskürtüyor. Aşağı.

Ve aşağı. Ve aşağı.

Büyük bir rüzgâr estiğinde, kalabalık aynı anda susuyor gibi görünüyor. Ama Ryke için bu bir şey ifade etmiyor. Saniyeler içinde güvenle çimlere dokunur. Sonra kendi ayakları üzerinde tökezliyor ve destek olarak kayaya uzanıyor.

Neyin yanlış olduğunu anlamıyorum.

Daisy ona doğru koşuyor ve Ryke başını kaldırdığında tenindeki rengin kaybolduğunu fark ediyorum.

Kendimi babamla birlikte hızla ona doğru yürürken buluyorum ve Lo, Connor, Rose, Sam ve Poppy'nin de yanımda olduğunu hissediyorum.

Lo'nun yanında Moffy olmasaydı büyük ihtimalle kardeşinin yanına koşardı ama hepimiz aynı anda Ryke'ın etrafını sarıyoruz. Ellerini kalçalarına dayamış, kambur duruyordu.

"Bana... bir... dakika ver." Burnundan ağır ağır nefes alıyor.

"Gerçekten solgunsun," diyor Lo, yüzüne yayılan endişeyle. "O kadar zor bir tırmanış mıydı?"

Ryke kafasını tekrar tekrar sallıyor. Ve sonra aklıma geldi. İki şişe Ziff içmişti: iğrenç, kokuşmuş, Blood Squall, Ziff.

Mide bulantısı yüz hatlarında belirir ve öğürür.

"Pekâlâ, geri çekilelim." Babam hepimize Ryke'dan uzaklaşmamız için el sallıyor. "Ona biraz yer açın-"

Kusuyor, çığ gibi mavi bir sıvı.

Rose'un topuklarına.

"Tanrım," diye küfrediyor Lo.

Rose dehşete kapılır ve hemen gözlerini kapatır. "Bu gerçek olamaz. *Bu gerçek olamaz.*" Güçlü bir şekilde nefes alıyor, köprücük kemikleri çıkıntı yapıyor.

Connor kaşları endişeyle düğümlenmiş bir halde hızla hareket ederek, ölüm perisi gibi ağlamaya başlayan Jane'i bana uzatıyor.

"Connor!" Rose sesleniyor, çimlere sabitlenmiş, yerinden kıpırdamayı, gözlerini açmayı ve ayaklarının üzerindeki pisliği görmeyi reddediyor.

Saniyeler içinde Connor Rose'u kollarının arasına alır ve normal bir şekilde nefes vermeye çalışırken onu kucaklar. Rose'un OKB'si iyi bir çift topuklu ayakkabıyı yok etmekten daha fazlasını yapıyor. Connor akıcı bir Fransızca ile konuşurken dudakları Rose'un kulağına değiyor ve onu en yakın banyoya doğru götürüyor.

Gözlerimin hâlâ yuvalarından dışarı fırladığına eminim. Ryke'ın tekrar tökezlediğini görüyorum ama Daisy onu arkadan belinden tutarak dik tutuyor. Ve bu sefer, yana doğru kusuyor.

"Ryke, neden hastasın?!" diye bağılıyor bir muhabir. Kamera flaşları havai fişek gibi patlar.

Annesi ve babası için ağlarken Jane'i kollarımda itip kakıyorum.

Sam gerildi ve babama "Onu kameralardan uzaklaştırmalıyız" dedi.

"Hayır, hayır." Babam elini Sam'in omzuna koydu. "Onun sağlığı her şeyden önce gelir. Git sağlık görevlilerini bul. Onları mümkün olduğunca çabuk buraya getir."

Sam, Poppy ile ayrılmadan önce bir kez başını sallar.

"Jane, sus," diye fısıldıyorum. Aslanı nerede? Aman Tanrım. Aslanını kusmuşun içine düşürmemiş. Kısa bir süre aradım ama hiçbir yerde bulamadım.

Lo yanıma sokuluyor, gözünü sıkı nefes alan kardeşinden ayırmıyor. Bir Fizzle çalışanı Ryke'a bir su uzatıyor ve o da küçük yudumlar alıyor.

"Ne tuhaf bir gün," diye fısıldıyor Lo.

"Evet," diye başımı salladım, Jane hâlâ kulağımda feryat ediyordu. *Babam benden özür diledi.* Kelimeleri şimdi söyleyemiyorum ama daha sonra söyleyeceğimi biliyorum. Hiç beklemediğim bir cümleydi bu. Kesinlikle bugün değil.

Kucağımızda bebekler ve etrafımızda kargaşa varken bile, ayakta duran sütunlar olduğumuz hissine kapılıyorum.

Başkalarının sırtını dayayabileceği türden insanlar.

LOREN HALE

Şiddetli yağmur Connor'ın yatak odasının pencerelerine çarpıyor, camlar öğleden sonraki fırtınadan buğulanıyor. Bektan ruh halim hava durumuna oldukça benziyor. Boğazım zımpara kağıdıyla kaplı, elimdeki çıktısı alınmış e-postayı okudukça parmaklarım titriyor.

Bileğimle ağzımı ovuyorum. "Bunu nereden buldun?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. Yatağının kenarından kıpırdamıyorum.

Connor duvara yaslanmış, duygularını gizlemekte zorlanıyor. Alnında endişeli çizgiler belirliyor. "Kaynaklarım var," diyor usulca.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, düşüp kâğıdı ıslatmakla tehdit ediyor. Bir parçam çığlık atmak, ağlamak, her şeyin yanmasına izin vermek istiyor ama göğsümün içinde sıkı sıkı duruyor. Beni içten dışa doğru yiyor.

Ryke, Rose'un makyaj masasının ahşap yüzeyine oturmuş, çıplak ayaklarını kadife kaplı tabureye dayamış. Başımı kaldırmadan kardeşimin endişesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. "Lo..."

Kağıdı yumruk yapıp buruşturuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Lo," diye tekrarlıyor Ryke, sesi derinden geliyor. "Bu beni rahatsız etmiyor. Her zaman olduğu gibi görmezden gelmeliyiz."

Bacağım zıplıyor. Bu günler en zor günler. Bana ayık geçirdiğim onca ayı unutturanlar. Yarını ya da dünü umursamayanlar, sadece şu *anı* düşünenler. Ve şu anda çok acı çekiyorum.

"Bu sadece seninle ilgili değil," diyorum ona. Connor'a e-postayla gönderilmiş bir ön yayın olan haber makalesine bakıyorum. Zaman damgası yarın sabahın tarihini taşıyor.

Üç yüz kelimedenden daha kısa bir sürede, meşru bir babalık testini itibarsızlaştırıyorlar. Maximoff'un nasıl koyu kahverengi saçlı olduğuna dikkat çekiyorlar.

Babamın saçları.

Ryke'in saçları.

Açık kahverengiyim, öz annemle paylaştığım bir renk. Makale gerçekleri çarpıtarak iğrenç ve çirkin bir yalana dönüştürüyor. Daha önce,

Connor, "İnsanlar inanmak istedikleri şeye inanırlar ve hiçbir kanıt inatçı önyargıları değiştiremez" dedi.

İnsanlık hakkındaki alaycı görüşü doğru olabilir, ama bu Ryke'in duygularıyla ilgili değil. Benim duygularım da ilgili değil. Yanlış suçlamalara katlanmayı öğrendim. Bunu kaldırabilirim. Karnımdaki ağrı benim için değil. Hatta Lily için bile değil.

Vücudumda keskin ve amansız bir şekilde dolaşan tüm acı, yan odadaki iki aylık bebeğe ait.

Duygularım çalkalanırken burnumun kenarını çimdikliyorum. "Oğlumun *her gün* böyle şeylerle yüzleşmesini istemiyorum..." Sesim kesiliyor ve nefes alıyorum. Yazıyı düzeltiyorum, görüşüm kelimeleri okuyamayacak kadar bulanık. Ama bu sefer kâğıdı üçe katlıyorum. "Mikroskop altında yaşamak zorunda olması yeterince kötü. Gerçek babasının kim olduğuna dair hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmamalı."

Boğazımda bir düğümle yataktan kalkıyorum, düşüncelerim çoktan yerine oturmuş. Lily'ye bundan bahsedemem. Anlatmak zorunda kalmak istemiyorum. Derin bir nefes veriyorum ve Connor'la yüzleşiyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var." Omuzlarım gerildi. Ondan nadiren iyilik isterim ve Connor Cobalt'ın tek bir iyiliğe milyonlarca ip bağladığını bilirim. O sizin için bir şey yapar; siz de onun için bir şey yaparsınız.

İşler böyle yürüyor.

"Senin için, sevgilim, her şeyi yaparım," diye güler yüzle gülümsüyor ama mavi gözlerinde kederin izini sürüyorum. Ya da belki de bu sadece benimkilerdir.

Ryke araya giriyor, "Daha lanet olası iyiliği duymadın bile. Onu pantolonunun içinde tut, Cobalt."

"Bil diye söylüyorum, kıskançlığın geceleri beni sıcak tutuyor," diyor Connor ve sonra göz kırpmıyor.

Ryke onu tersledi.

Her zamanki şakalarımıza bile katılamıyorum. Sadece bu bataklıktan çıkmaya çalışıyorum. Connor dikkatini yeniden bana yönelttiği an, reddetmeye hazırlanıyorum. Ama en azından benim konuşmamı bekliyor.

"Babamla aramı düzeltmeni istiyorum," diyorum.

Connor gözünü kırpmıyor. Pek bir şey de söylemiyor.

Küçük bir çocuğun ebeveynine yalvarması gibi yalvarmadan onu ikna etmeyi umarak devam ediyorum. "Bunu gömebilir," diye açıklıyorum katlanmış kâğıdı ona uzatırken. "Ama kaynaklar sende."

Connor gazeteyi cebe indirir. "O kadar kolay olacağını sanmıyorum, Lo."

"Deneyebilir misin?" Gözlerim yanıyor. Bu benim tek seçeneğim. En iyi arkadaşım ve babam. Bu benim son kartım. Onu oynamak zorundayım.

Bunlar sadece

söylentiler, birkaç hafta içinde reddedilse bile - bu benim Moffy'nin duymasını *asla* istemem.

Bir kere bile. Babası olduğuma dair en ufak bir şüphe duymadan büyümesini istiyorum. Onun için zorluklar ve yargılamalar olmadan çizilmiş bir gelecek var.

Bu geleceğin onun olmadığını biliyorum. Ne yaparsam yapayım, kameralar onun yüzüne çevrilecek. İnsanlar sorular soracak. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Kulakları çınlayana kadar. Annesinin seks bağımlısı olduğunu öğreneceği bir gün olacak. Ve bunun için alay edildiği bir zaman olacak.

Ancak geçmişimizin bilgisiyle bile umut ve kesinlik dolu başka bir gelecek var. Elde etmek için çabaladığım *bu* gelecek. Sevgiden doğduğunu bildiği bir gelecek.

Hiç kimse ve hiçbir şey onu bu düşünceden yoksun bırakamaz. Çünkü hiçbir şey ve hiç kimse onun aklına şüphe getirmez.

Diğer insanların inançlarını değiştiremem. Ama yalanlarını yaymalarını engelleyebilirim.

Sadece yardıma ihtiyacım var.

Bunu isteyemeyecek kadar gururlu ya da utangaç değilim.

Uzun bir süre sonra Connor duvardan uzaklaşıyor. Mavi gözleri benimkilere kayınca, "Ben sürerim," dedi.

LOREN HALE

Babamın evine giden yol kısa ve korumasızdı. Onları aramak için zaman ayırmadık, evi kapalıyken olmazdı. Düşüncelerim yarışıyor. Farklı yollar. Farklı seçenekler. Babamın Connor'la çalışmak zorunda kalacağı için yardım etmeyi reddetmesi mümkün.

Bu teoriyi reddediyorum. Babam kinci olabilir ama söz konusu ailesi olduğunda *-benim için-* neredeyse her şeyi yapar. Connor Escalade'i yavaşlatıp camını indirirken bu düşünceyi sıkıca kavriyorum.

"103190," Ona güvenlik kodunu söylüyorum ve o da kodu tuş takımına giriyor. Kısa süre sonra demir kapı gıcırdayarak açıldı.

Park ediyor. Köşk arabanın kapısının hemen dışında.

Ryke yolcu koltuğunda tereddüt ediyor ve sonra arkada bana dönüyor. "Bu işe yaramayabilir. Yaramazsa da sorun değil. Moffy'nin kötü bir hayatı olmayacak. Hepimiz onu medyadan koruyacağız."

Beni en kötüsüne hazırlamaya çalışıyor. Ama en karanlık gelecek için acı çekmektense daha iyi bir geleceğe bakmayı tercih ederim. Burada oturup kendime eziyet etmeyeceğim.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece arabadan iniyorum, serin hava ciğerlerimi dolduruyor. Connor ve Ryke'ı ön kapıya götürüyorum, siyah ahşap üzerinde aslan metal bir tokmak var. Anahtarı el yordamıyla bulup sonunda kilide sokuyorum ve babamın malikânesine giriyorum.

Nemli ellerimi kot pantolonuma siliyorum ve koridorda ilerliyorum. Pazar günü saat üç. Babam her yerde olabilir ama burada olduğuna eminim.

Her odaya bakıyorum. Umutsuzca, aramayı olabildiğince çabuk bitirmek istiyorum.

Evin arka tarafındaki çalışma odasına yaklaştığımda, onun sesini duyuyorum ama başka kimsenin sesini duymuyorum. Sanki telefonda konuşuyormuş gibi.

"Geceyi benim evimde geçirdiğini biliyorum Greg. O zamanlar kör değildim." Kanım dondu. Lily'den bahsediyor. Bahsettiğini biliyorum.

Çatlak kapının ortasında duruyorum, koridor loş ve dinlerken duvarda çerçevelenmiş fotoğraflara göz gezdiriyorum. Ben, bebekken. Ben, yürümeye başlayan bir çocukken. Ben ve

Lily, çocukken. Ben ve Lily, gençken.

"Benim ebeveynlik yöntemimin Samantha'ninkinden daha rahat olduğunu biliyordun. Başında dikilmeyecektim. Eğer ikinizden birinin bununla bir sorunu varsa, onu evinizde tutmalıydınız." Durakladı. "Hadi ama Greg, kendini suçlamayı bırak. Sen iyi bir babasın." Sonra buz küplerinin bardağa çarpma sesini duyuyorum. "Hepimiz hata yaparız."

Bu ses.

Cama karşı buz. Çekiçle çakılmış çiviler gibi kulaklarımı deliyor. Anılar puslu bir karanlığın içinde üzerime yıkanıyor. Gölgeler içimi dolduruyor. Elimdeki kristal bardağı hissedebiliyorum. Ve onunkini gözümde canlandırabiliyorum. Sadece kireç ve su değil.

Öyle olmalı.

Öyle olduğuna inanmak zorundayım. O ayık. Babam ayık.

Ryke elini omzuma koydu. Hareket edemiyorum. Bir şey ayaklarımı bu yere sabitliyor. Belki de korku.

"Sonunda birlikte olacaklarını hepimiz biliyorduk. Tanrım, Lily ve Loren'di. Onun seks bağımlısı olacağını nereden bilebilirdik ki? En iyi falcı bile bunu tahmin edemezdi."

Sesi keskin, *çok* keskin.

O ayık.

Dişlerim ağrıyor ve bu duvarın arkasında sonsuza kadar saklanamayacağımı anlıyorum. Zihnimden önce ayaklarım hareket ediyor. İleriye doğru bir adım atıyorum ve Ryke'ın eli omzumdan düşüyor. Babamın çalışma odasına girdiğimde, anıların derinliklerinde yıkandım.

Deri kanepesi, koyu ahşap dolaplar, düzenli çalışma masası, bilgisayar rafı, düz ekran televizyon... Asla unutamayacağım bir gecenin evi.

On dört yaşındaydım ve az önce aynı koridorda babamla kavga etmiştim. Çalışma odasına döndüğümde Lily kanepede çekingen bir şekilde bekliyordu, bilimkurgu dizimiz televizyonda duraklatılmıştı. Biz her zaman arkadaştan daha fazlası olmuştuk.

Çok iyi arkadaştık.

O zamana kadar benim her şeye sahipti. Ben onun çoğuna sahiptim.

Ve Lily'nin acımı bir öpücükle bastırmasına izin verdim. Ve sonra bir şey daha. Bekaretimi burada kaybettim. Tam *burada*. Bektan çocukluğumun işkencesinde.

Yıllarca bu sığınaktan kaçtım. Sanki o geceden kalan her nasırlı hissi barındırıyordu. Artık içinden geçebiliyorum ve dibe çekilmiyorum. Buna inanıyorum.

Buna inanmak zorundayım.

Çalışma odasına girer girmez, büyük pencereden dışarı bakan babama odaklanıyorum. Yağmur camdan aşağı kayıyor. Sağ eliyle bir bardak tutuyor.

Yarı yolda donup kaldım. "Baba?"

Yavaşça dönüyor ve gördüğüm şey bir hata değil. Kristal kadehin içinde kehribar rengi bir sıvı yüzüyor. Viski. Şişe masasının üzerinde, bir kutu puro ve bir yığın kırılmış kâğıdın yanında duruyor. Bakışlarımı onunkilere dikmek için kendimi zorluyorum.

Gözleri kısılmış, keskin ve siyah. Çoktan gitmiş. Artık onu ayık gördüğüm için aradaki farkı anlamak çok kolay.

"Greg," diyor cep telefonuna. "Seni sonra ararım." Telefonunu kapatır ve şiddetle masasının üzerine fırlatır. Telefon düşer ve halının üzerinde gümler.

İçkisini çalkalıyor, başka bir şeymiş gibi davranmıyor bile. "Dur tahmin edeyim," diyorum sertçe, "sadece su mu?"

"Macallan 1939," diye cevap verdi. Sonra uzun bir yudum alıyor ve neredeyse yüzüme bir tokat atıyor. Geri sallanıyorum ama soğuk gözlerimiz asla ayrılmıyor. Bana o bakışı atmaya çalışıyor, hani *sen daha küçük bir çocuksun* dediği bakış. *Büyü artık.*

Ben büyüdüm.

Ben ondan daha yetişkinim.

"Senin *derdin* ne lan?!" Ryke bağırıyor, yaklaşırken yüzü kan kırmızısı. Öne fırlamadan önce onu geri itiyorum.

Connor Ryke'in pazusunu tutup onu yanımıza iterek yardım bile ediyor. Bağırmadan ve eski tartışmaları yeniden alevlendirmeden önce, sadece basit cevaplar istiyorum.

"Ne kadar sürecek?" Sesimde bir titremeye babamıza soruyorum. "Ne zamandır arkamızdan içiyorsun?"

Bir yudum daha viski içerek cevabı uzatıyor. Kendini beğenmiş gülümsemesi beni en çok rahatsız eden şey. Dudaklarının kıvrılma şekli. Sanki içiyor olması komikmiş gibi. Ama ben içmiyorum.

Benim için bu kadar. Birden patlayıveriyorum.

Hareketlerimi kontrol edemedim çalışma odasını koşarak geçiyorum. Ve kadehi onun demir pençesinden kurtarmak için mücadele ediyorum. Kafamın içinde bir yerlerde şöyle düşünüyorum: *Eğer kadehi ondan alabilirsem, bu iş bitecek.* Ama böyle bitmez. Bundan daha iyisini biliyorum.

"Loren!" diye alay ediyor ve omzumu itiyor. İki avucumla onu daha da sert bir şekilde geri itiyorum. Pencereye doğru tökezledi ve bel hizasındaki

destek için vazo.

Onunla hiç fiziksel olarak yakınlaşmadım, bu şekilde değil. Ama içimden çığlık atıyorum. Hayal kırıklığı ve acı her şeyin altında eziliyor. Ona doğru birkaç adım atıyorum ve bardağı tekrar kaldırmaya çalışıyorum ama o bardağı başının üzerine kaldırıyor.

"Küçük bir pislik gibi davranmayı kes!" diye bağıyor. "Benimle yetişkin bir adam gibi konuş."

Boğazım yanıyor. "Senin gibi mi baba? Senin gibi konuşmak mı?! Sen yetişkin bir adam mısın?" Göğsünü işaret ediyorum. "Sen bu musun?" Bir tuğla yutuyorum. "Ne zamandır? Ne kadar zamandır bana yalan söylüyorsun?!" Yüzüm çok fazla acıyla bükülüyor.

Anladım.

Nüksetmeyi anlıyorum. Bu konuda ustayım. Numara yapmayı ve yalan söylemeyi de anlıyorum.

Sizin hayati parçalarınızı yiyip bitirir ama sevdiğiniz insanları da parçalara ayırır.

Onun merhametine kalmış durumdayım.

Ben diğer taraftayım. Eski benliğimden parçalar.

"Kendine gel de konuşalım," diye alay ediyor babam.

"Siktir git!" Bu Ryke. Arkamda kaynıyor. "Sen bir baba için üzücü, acınası bir bahanesin. "Denerim dediğinde sana *inanmıştım*." Viski şişesini alıyor. "Nedir bu?" Sesindeki acı babamı susturuyor.

Ürkütücü bir şekilde sessizleşiyor.

"BU DA NE?!" Ryke yine bağıyor.

Babam irkiliyor ve gözlerini kapatıyor.

Ham ciğerlerle, her nefes benim için kabaca geliyor. Başım dönüyor ama babama bir kez daha soruyorum. "Ne kadar sürecek?"

Göz kapakları açıldı. Ve boş bakışları benimkilerle buluşuyor. "Daisy'nin yattaki doğum gününden beri."

Mide bulantısı artıyor. Bu *aylar* önceydi. Bir ömür önce.

Ryke öfkeyle güler ve bu bir çığlığa dönüşür. Şişeyi duvara fırlatır ve şişe paramparça olur, alkol boyadan aşağı kayar. En yakındaki kitaplığı yerle bir ediyor, kitapları deviriyor ve bir rafı parçalıyor. Öfkesi her zaman yumruklarında olmuştur.

Benimki başka bir yerde.

"Tebrikler," diyorum kuru bir sesle. "Benden daha iyi bir yalancısın." Sözlerime kadeh kaldırır gibi kadehini kaldırıyor.

Dudaklarına bastırmadan önce ona "Dur," diyorum, içime panik yayılıyor. "Sadece dur, baba. Her zaman tekrar deneyebilirsin. Henüz bitmedi."

Yanıliyormuşum gibi kafasını sallıyor. Ben hep yanılmışımdır. "Benim için bitti, evlat. Artık rol yapmayacağım." Ve sonra bardağını bitirdi.

Ryke çömeliyor, ağır ağır nefes alıyor ve sonra diz çöküyor. Babamıza bakamıyor. Babamızın tekrar nüksetmesi halinde onu tekrar denemeye ikna edemeyeceğini -sanırım çok önceden- biliyordu.

İkinci seferde daha zor oluyor. Bunu biliyorum. Ben de yaşadım. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Şu anda öyle görünmediğini biliyorum ama bunu yapabilirsin." Sesim acınası geliyor, en kötü yanıma buna inanıyor. O parçaya teslim olmayı reddediyorum. Bu doğru. Söylediğim şey doğru.

"Anlamıyorsun," diyor babam kontrollü bir sesle. "Anlamıyorum. tekrar denemek *istiyorum*. O yüzden küçük bir çocuk gibi yalvarmayı bırak-"

"Tamam," diye kestim sözünü, hak etmediğim hakareti beklemeden. Ondan vazgeçemem. Ryke benden vazgeçmezdi. Ama ben ayık bir koç olmaya hazır değilim.

Babam boş içkisini bırakıyor ve odanın öbür ucunda yeni bir hedef buluyor. Sorgulayan bakışları Connor'ın üzerine düşüyor. "Loren geçmişinde ne yaptığını biliyor mu?" diye soruyor ona. "Ya da daha iyisi... *kimi* yaptığını." Kaşları çatılır ve yüz hatları tiksintiyle kararır.

"Bu benimle ilgili değil Jonathan," diye cevap veriyor Connor rahatlıkla. "Konuyu saptırmak sana yardımcı olmaz."

Zayıf, manik bir kahkaha atıyor. "*Hiçbir şey* bana yardım edemez." Neredeyse benimkiyle aynı olan titrek eliyle takım elbisesinin ceketini ilikliyor. "Bir yıldan kısa bir süre içinde gitmiş olacağım." Ryke'a dönüyor, kırık resim çerçeveleri dizlerinin yanında duruyor.

Kardeşim babamın bakışlarının sıcaklığını hissetmiş olmalı ki başını kaldırıyor.

"Eşyalarımı saldırmayı bırakıp kutlama yapabilirsiniz," diyor babamız. "Sevgili yaşlı *zavallı* baban ölmüş olacak. Yaşasın."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Mantıklı konuşmuyor.

"*Bu*." Masanın üzerindeki bardağı işaret ediyor. "Beni öldürdü. Ya da *öldürecek*." Bana karanlık, tedirgin bir gülümseme attı. "Haberini yat gezisinden birkaç hafta önce aldım. Karaciğer hastalığı. Siroz. Geri dönüşü yok."

Bacaklarım altımda bükülmeden önce, şaşkınlıkla kanepeyi buluyorum ve deri minderine üzerine çöküyorum. Sözlerinin ağırlığı odayı sessizleştiriyor. Açıklamasını düşünürken dudaklarımı ovuşturuyorum.

O ölüyor.

Acı dolu bir kahkaha atıyorum. Gerçekten ölüyor.

Beni seven tek ebeveyn. Bana hayatta bir şans veren tek kişi. O gidecek mi? Aynen öyle.

Sesini duydum. "Ağlamayı kes Loren. Bebek gibi davranma." Gözlerimi silmeye gidiyorum, sözleri midemi bulandırıyor.

"Siktir git," diye alay ediyor Ryke. Ayağa kalkıyor. "Ona öleceğini söylüyorsun ve bir dakika sonra böyle şeyler mi söylüyorsun? Kimsin lan sen?" Connor Ryke'ın yanına ulaşıyor ve elini omzuna koyuyor, sanırım kısmen onu dizginlemek için.

Babam duvardan aşağı damlayan sıvıya kaşlarını çatarak bakıyor, eminim bunun yerine hepsinin kendi bardağında olmasını diliyordu.

Acımasızca titreyen ellerimi sıkıyorum. Alkolün kavrulmuş boğazımdan aşağı kaydığını hissedebiliyorum. Acılık ve güç. Hepsi bir arada.

Nefes veriyorum. "Karaciğer hastalığın varsa içki içmemelisin." Bunu hiç düşünmedi mi? Doktorum beni bu konuda eğitti, hatta iyileşme sonrası bir sağlık planı oluşturmak için bir diyetisyenle görüştü. Ama bariz olanı görmek için bu kadar formaliteye gerek yok.

"Nasıl olsa öleceğim," diyor sinirli bir şekilde. "Hayatın birkaç lüksünün tadını çıkarabilirim. Viski ve kadınlar."

Kadınlar. Bu kelime dikkatimi çekti. "Bu yüzden mi etkinliklere kız arkadaş getiriyorsun?" diye sordum. Neden yarı yaşındaki kadınları seçtiğini. Neden hayatının bu kısmını benden saklamaya bile çalışmadığını.

"Yapabiliyorken arkadaşlığın tadını çıkarıyorum," diye itiraf ediyor.

Başımı sallıyorum, ağır ve ağır ama netleşmeye başlıyor. "Başka seçenekler de olmalı."

"Yok." Hemen kapatıyor.

"Peki ya karaciğer nakli?" Bu yolun var olduğunu bildiğim için soruyorum.

Gülüyor. "Bağışçı listesinde o kadar aşağılardayım ki adımı zar zor görebiliyorsunuz."

Paranın satın alamayacağı bazı şeyler vardır."

Bir şey unutuyor. "Kan grubun bende var. Uyumlu olabiliriz-" "Hayır." Tek söylediği bu.

Yüzümü buruşturuyorum. "Ne demek *hayır*?" Ayağa fırladım, damarlarım pompalanıyordu. "Bu senin hayatını kurtarabilir ve sen hayır mı diyeceksin?"

Gözlerimin içine bakıyor, geri çekilmiyor. "Bunu benim için yapmıyorsun." Yani bu gurur mu? Merhamet mi? Anlamıyorum.

"Buna sen karar veremezsin," diye çıkıştım. "Eğer donör olmak istiyorsam, senin donörün olacağım."

"Denemek istiyorsan, dene o zaman," diye karşı çıkıyor babam. "Karaciğerin çok iyi durumda, eminim."

"Böylesi daha iyi," diyorum. Çoğu alkolik gibi bende de eskiden karaciğer yağlanması vardı. Ama doğru beslenme ve ayık kalma ile bu durum ortadan kalktı. Neredeyse bir yıldır sağlıklıyım. "Sadece bir kısmını almaları gerekiyor, değil mi?" Onay için Connor'a döndüm.

Bir kez başını sallıyor. "Bu kolay bir iyileşme değil, Lo. Bu büyük bir ameliyat."

Umurumda değil. Bu ölüm kalım meselesi ve babamın ölümüne seyirci kalmayacağım. Ne kadar kötü olursa olsun bunu yapamam. İkinci bir şansı hak ediyor. Herkes ikinci bir şansı hak eder. Ben ona bir şans vereceğim.

Babam yine itiraz etmek, *hayır* demek için ağzını açtı. Bu kelimedden bıktım.

"Bunu ben yapıyorum," dedim önce. "Bana hep hayatımı nasıl kurtardığını anlatıyorsun." Kendi annem istemezken o beni istiyordu. "Ben de seninkini kurtarmak istiyorum."

Birkaç kez göz kırpmıyor. Birden karar vermiş gibi değil. Orada duruyor ve bana bakıyor, sanki hangimizin daha önce geri çekileceğini görmek için bir yarışma yapıyormuşuz gibi.

Taşınmıyorum. Bir ya da iki yıl önce olabilirdi. Belki beş ay bile. Jonathan Hale'e rakip olacak kişi Ryke olurdu. Ona karşı duracaktı. Onu durdurmak için.

Şimdi sıra bende.

Onu sevdiğim için asla çekinmem ya da kolay yolu seçmem. Onu seviyorum, bu yüzden ona zor olanı, daha iyi olanı vereceğim. Ryke'ın bana hep yaptığı gibi.

"Farklı görünüyorsun," dedi babam. Gözlerinde korku parlıyor... Ondan gördüğüm en insani şey.

"Ben daha büyüğüm," diye hatırlatıyorum ona.

Tıpkı Lily'nin daha önce yaptığı gibi başını sallar. "Mesele o değil evlat," diyor fısıltıyla.

Biliyorum. Farklı hissediyorum.

Yüksek sesle burnunu çekiyor, duygularını kontrol ediyor. Bir ya da iki dakika sonra babam nihayet masasına doğru ilerliyor. Bir çekmecenin arkasına çömeliyor ve şişelerin birbirine çarptığını duyuyorum. Elinde dört kulplu viskiyle çıkıyor. İçkiyle geçirdiği gün sayısı içkisiz geçirdiği günden daha fazla olan alkolik babam viskisini yakındaki bir çöp kutusuna atıyor.

Ve onlardan uzaklaşıyor. Bana doğru geliyor.

Uzun bir nefes aldım. Ryke'ı aramak için döndüğümde, babamızın seçimine sevineceğini düşünüyorum. Ama o burada değil. Etrafımda dönüp etrafı kolaçan ediyorum. Muhtemelen dışarıdadır. Nefes alabileceği bir yerde.

"Jonathan'la durumumuz hakkında konuşacağım," diyor Connor ve bana ilk geliş nedenimizi hatırlatıyor. "Gidip onu bulmalısın." Ryke'ı kastediyor.

Connor'ı babamla yalnız bırakmakta tereddüt ediyorum, zaten onunla konuşma fikrine sinirlenmiş görünüyor. Babamı az önce reddettiği dört şişe içkiye doğru itmemeyi tercih ederim.

Ama Ryke için kalamayacak kadar endişeliyim. Benim kararım kolay bir karar.

LOREN HALE

Ryke'ı garaj yolunda buldum. Yağmur durmuştu. Connor'ın arabasının anahtarları olmadığı için Escalade'in yanında bekliyor. Kaldırımın kenarına oturdu.

-Çimentonun çimenle buluştuğu yerde. Dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünü ellerinin arasına gömmüş.

Nabzım hızlanıyor. "Hey," diyorum usulca, ağabeyime yaklaşıarak.

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ama başını kaldırıp bakmıyor. Bakışları yere sabitlenmiş.

"Her şey yoluna girdi," diyorum ona.

Başını tek bir kez sallıyor ve parmakları kalın kahverengi saçlarını sıkıyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Ondan hoşlanmadığını biliyorum... ve muhtemelen donör olmamı da istemiyorsun. Ama ölmesine izin veremem."

Gözleri kızarıyor ve çenesi sertleşiyor. Yanlış şeyler söylüyorum. *Tanrım*. Ne diyorum ben? Ryke ben değil. Benim gibi düşünmüyor. Hiç düşünmedi. Bu yüzden çok fazla kavga ettik. Bu yüzden ilişkimizi inşa etmek yıllar aldı. Hep ayrı sayfalardayız. Aynı hikayenin farklı bölümleri.

Onu rahatlatmak için eğilmem gerekip gerekmediğini düşünerek huzursuzca bocalıyorum. Ya da dik durup, gövdesinin üzerinde yükseleyim mi? Sonunda olduğum yerde donup kaldım. "Ryke..." Adını boğuk bir şekilde söyledim.

Burnu alevlenir ve ağır bir nefes verir. Elleri iki yanına düşer ve sonunda başını kaldırır. Gömemediği gözyaşları yüzeye çıkıyor. "Bize öleceğini söyledi," diyor sesi titreyerek, "ve hissettiğim ilk şey *rahatlama* oldu."

Yanaklarından süzülen suyu izliyorum.

"Bu iğrenç," diye nefes alıyor. "Gerçekten iğrenç." Bana eliyle işaret ediyor. "Asıl rahatlaması gereken sensin. İstismar ettiği kişi sensin. Onunla yaşamak zorunda olan sensin." Boğazı düğümleniyor. "Ama o istemediği halde ona yardım etmekte tereddüt bile etmedin." Ryke savunmasız olmaktan öte, çenesi titreyerek ve yüz hatları parçalanarak bana bakıyor.

Şahsen onu daha önce belki iki kez böyle görmüştüm. Annesinin ona ihanet ettiğini öğrendiğinde, Lily'nin seks bağımlılığını halka açıkladığında. Ve sonra Utah'ta. Birbirimizle yumruklarımızla dövüştüğümüzde. Neredeyse bir yıl önce.

Ve sonra dedi ki, "Her zaman kötü adam olduğunu düşünüyorsun, Lo. Ama değilsin." Başı öne eğildi. "Değilsin amına koyayım." Yüzünü tekrar bükülmüş dizlerine gömüyor.

Bu sefer eklemlerim çalışıyor ve kardeşimin yanına oturuyorum. Kolumu, bedeniyle birlikte titreyen gergin omzuna doluyorum.

"Onu senden daha iyi tanıyorum," diye savunuyorum. "Bu yüzden ona yardım etmek istiyorum."

Ryke bir dakika sessiz kalır. "Ya yapamazsan Lo?" diye fısıltıyla soruyor. "O zaman ne olur?"

Midemin alt kısmı neredeyse düşecek. Bunu düşünmek istemiyorum.

"Çünkü başka tek bir seçenek olduğunu biliyorsun." Ryke avuçlarında tebeşir kalıntıları olan nasırlı ellerine bakıyor. "Ve ben de seninle aynı seçimi yapabilir miyim bilmiyorum."

Islak gözlerimi kıstım ve *sorun yokmuş* gibi omzunu sıktım. Benimle ve babamla aynı kan grubunu paylaşma ihtimali çok yüksek. Ama Ryke'tan babamızın donörü olmasını istemeyeceğim. Bu çok fazla. O zaten yeterince şey yaptı.

"Sorun yok," diyorum yüksek sesle.

"Olmayacak," diye karşı çıkıyor Ryke, hıçkırıklara boğularak. "Olmayacağını sen de ben de biliyoruz. Çünkü aklının bir köşesinde, her gün bana bakmak zorunda kaldığında aynı şeyi düşünüyor olacaksın."

"Hayır," diyorum ona, başımı kararlılıkla sallayarak. *Hayır, yapmayacağım.*

"Onu öldürdüğümü düşüneceksin," diye bitiriyor. Tekrar sertçe yutkunur. "Ben de Daisy'yle ilişkimin seni ve beni mahvedeceğini düşünüyordum."

"Dur," diye bağıriyorum, onu biraz sarsıyorum. Parmaklarım omzuna saplanıyor. Ve gözyaşlarının elime düştüğünü hissediyorum. "Bu olmayacak, Ryke." *Böyle bir şey olmayacak.*

Ama zihninin bir yerinde her şeyden şüphe ediyor. "Evet... Göreceğiz."

LILY CALLOWAY

Lo onuncu kez cep telefonunu kontrol ediyor, akli masasının üzerindeki çizgi romanlardan çok ama *çok uzakta*. Superheroes & Scones'un üstündeki Halway Comics ofisine kadar ona eşlik ettim. Benden bunu istedi.

Babasını yok eden şey olsa bile, hızlı çözüm için can attığını söyleyebilirim.

Maximoff kanepede taşıyıcısında uyuyor ve ben de eski bir *New Mutants* çizgi romanını bırakıp mavi kanepeden kalkıyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ediyorum.

"Ne zaman arayacaklarını söylediler?" Lo'ya kıcımlı masasına yaslayarak soruyorum.

"Hm?" Bağımsız çizgi romana bakarken kaşları düğümleniyor. On dakikadır aynı sayfayı okuyor. Lo yavaş bir okuyucu ama *o kadar da* yavaş değil.

"Hastane," diye açıklıyorum parmağımla kolunu dürterek. "Ne zaman arayacaklar?" Bu sabah test edildi. Karaciğer bağıışı için uygun olup olmadığını görmek için. Ameliyat beni korkutuyor ama ne olursa olsun Lo'yu destekleyeceğim. Onun duygusal sıkıntısını izlemek, nakilden sonra iyileşmesini izlemekten daha zor olacak.

"Bugün ya da yarın." Tekerlekli sandalyesini masadan itiyor ve bana doğru dönüyor. Bir eliyle uzanıp kalçamı kavlıyor. Beni kucağına götürürken gülümsüyorum. Kendimi ona yaslanmış buluyorum.

Gerçekten de çok iyi bir pozisyon.

Saçlarımı yüzümden çekip alıyor, parmakları hafiflik ve özenle tenimi okşuyor. "Bu konuda gergin olduğunu biliyorum Lil," diye nefes alıyor. "Ama her şey yoluna girecek."

Ofis kapısı aniden açılıyor ve ben arkamı döndüğümde tahta kapanıyor, kişi gözden kayboluyor.

"Özür dilerim!" Maya diğer taraftan sesleniyor. "Kapıyı çalmalıydım..."

Lo gülüyor, gerçek bir mizahçı gibi. Ve bana fısıldıyor, "Yaklaşık on tane plastik Thor çekici taşıyor."

Süper inek mağaza müdürümün *bu* görüntüsüne gülümsüyorum. Ayrıca hiçbir kişisel bilgiyi basınla paylaşmayarak sadakatini kanıtladı.

"Sorun yok!" Ben de ona bağıyorum.

Üzerinden inmeden önce Lo yanağıma bir öpücük konduruyor. "Kırmızı değilsin," diyor bir gerçekmiş gibi.

Kollarıma bakıyorum. Dirseklerimde kızarma yok. Kızarıklık yok. Işıldıyorum. "Benim süper güçlerim-"

Hipnotize edici kehribar rengi gözleri tam benimkilerin üzerindeyken "Tekmeliyor musun?" diye bitiriyor.

Dudakları yukarı doğru çekiliyor.

"Bu ezik bir süper güç, değil mi?" Kapıya doğru giderken soruyorum. Tepeden tırnağa kızarmaktan kaçınma yeteneği - çok büyük ya da destansı değil ama en azından bir şey. Değil mi?

"Korkunç," diye takılıyor. "Sen bundan daha iyisin, aşkım." Gülümsüyorum. "Öyle miyim?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle."

Bu güzel güven desteğiyle kapıyı açıyorum. Maya kolunda bir yığın plastik Thor çekiçleriyle oyalanıyor. Gözlükleri burnunun üstüne düşmüş ve düz siyah saçları yıldırım çarpmış gibi kabarmış. "Özür dilerim Lily," diye tekrar özür diliyor, gözleri dehşet içinde sürekli büyüyor.

"Aslında hiçbir şey yapmıyorduk," diyorum ona çabucak. Boynumda ısı toplanıyor, *kırmızı bir ısı*. Lanet olsun. Bu çok kısa sürdü. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" Hokkabazlık yaptığı malları gösteriyorum.

"Bu mu? Hayır, hayır, bende var. Sadece..." Yakınına eğilip fısıldıyor, "Lo'yu sorup duran bir kız var. Son iki haftadır burada ve ne kadar sürerse sürsün gelmeye devam edeceğini söylüyor."

Tanrım. Lo'nun ofisinin kapısını yavaşça kapattım, onu rahatsız etmek istemedim.

Tuhaf bir yerde ve bence süper hayranlarla uğraşmamalı. "Belki sadece benimle tatmin olur?"

Maya tekrar tekrar başını sallar.

Moffy'yi Lo'ya bırakıp kıvrımlı merdivenlerden inerek Süper Kahramanlar ve Çörekler dinlenme odasına giriyorum. Birkaç çalışan beni görünce canlanıyor. Oğlum doğduğundan beri pek ortalıkta görünmüyorum ve e-posta ve telefonla iletişim kurmak daha kolay oldu.

Mağazaya girmek, dışarıdakinin biraz daha az gürültülü ama yine de kaotik ve gürültülü bir versiyonuna girmek gibi olacak. Buraya kapanıştan sonra, herkes gittikten sonra gelmeyi seviyorum. Sadece kırmızı vinil standlar ve çizgi roman rafları var. Ama şimdi risk alıyorum ve kapıyı itiyorum.

Dükkân tıklım tıklım. Her stant bir grup insan tarafından işgal edilmiş, bazıları sadece kahve içiyor, diğerleri de okuyor. Ve insanlar gerçekten de

sanki çizgi romanlarla ilgileniyorlarmış da sadece Calloway'leri görmüyorlarmış gibi.

Bu beni gülümsetiyor.

Yine de tezgahın arkasına geçtiğim anda, arka planda bir mutfak, kafalar bana doğru kırbaçlanıyor. Ve kapının dışındaki kuyruk aniden mağaza vitrinine doğru koşuyor. İnsanlar telefonlarını çıkarıp fotoğraf çekiyorlar. Dükkanın içinde de.

Sadece biraz küçülüyorum. Sürekli bakışlara alıştım artık. Maya beni takip ediyor, bazı plastik çekiçler fiyat etiketleriyle sallanıyor ve birbirine vuruyor. "Nerede o?" Ona soruyorum.

Ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, *X-Men* çizgi romanlarının bulunduğu rafın yanından bir kız fırlıyor. Açık kahverengi saçlarını dağınık bir şekilde örmüş, eski bir kot sırt çantasını omzuna asmış ve yavaşça bana doğru yürüyor. Büyük, yuvarlak gözlüklerini titrek, gergin elleriyle burnuna sabitliyor.

Ne zaman onlara doğru baksam dışarıda çılgın atan kızlar gibi heyecanlanacağını düşünmüştüm. Onun yerine, yüzünün rengi soldu.

Kasa bizi ayırdığı için çok yakınımda değil. "Merhaba," diye gülümsüyorum ama o karşılık vermiyor. Ya benden nefret ediyor ve sadece Lo'yu seviyorsa? Bunu hiç düşünmemiştim.

"Loren buralarda mı?" diye soruyor. "Onu gerçekten görmek istiyorum." Gözlüklerini tekrar yukarı itiyor.

"Çalışıyor," diyorum burnumu kıvrarak. "Berbat bir durum. Ama ben buradayım." Tekrar gülümsüyorum ama kaşları daha da çatılıyor. Loren Hale'in karın kasları ve buz gibi keskin elmacık kemiklerinin yanında ben boktan bir alternatifim. Daisy de havadan sudan konuşmada benden daha iyi. Ama Hale Co. rekabetimiz sayesinde bana bazı şeyler öğretti. İltifatlar seni çok ileriye götürür. "İğneni beğendim," dedim ona.

"Ne?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Bu hiç iyi gitmiyor. Sırt çantasının askısındaki yıpranmış iğneyi gösteriyorum. Mavi yazılar yarı yarıya çizilmiş ama yazıyı okuyabiliyorum: *Mutant ve Gururlu*. "*X-Men: First Class* benim de favorilerimden biri" diye ekliyorum.

Elinin kayışını sıkıca kavırıyor ve çantasının ağırlığını ayarlıyor. "Onu görmemin bir yolu var mı? Belki yarın?"

Lo ile bire bir görüşme sözü veremem. O kadar çok şeyle uğraşıyor ki, yabancılarla el sıkışmak için iyi bir zaman değil. Ama ona bir seçenek sunmak istiyorum. "Sana e-posta göndermesini söylerim," dedim. "Teklif edebileceğim bu kadar."

Omuzları şok içinde yükselir. "Evet, *lütfen*, teşekkür ederim."

Kasanın yanında bir not defteri buluyorum ve bir kalemle birlikte ona uzatıyorum. "Benim için e-posta adresinizi yazın."

O bir şeyler karalarken kapıdaki çan sesi duyulur ve gürültü seviyesi artar. Gürültülü, iğrenç çocuklar mağazaya giriyor, dört kişilik bir grup tökezleyerek ilerliyor. İçlerinden biri kartondan yapılmış bir Cyclops'a çarpar ki bu çok kabadır.

Maya yanımda sıkıntıyla inliyor. "Berbatlar."

Kaşlarımı çatıyorum. "Daha önce buraya geldiler mi?"

"İki kez. Ve her zaman ortalığı karıştırıyorlar."

On yediden büyük olamazlar. İçlerinden biri kahverengi bir kese kağıdı tutuyor. Sarhoşlar. Siyah kapüşonlu bir adam pek de boş olmayan bir kabine giriyor. Birkaç kız masadan kalkarken onlara küfrediyor ve adam "Kaltaklar" diye bağıyor. Hatta onları tersliyor.

Korumama mesaj atarken kalbim hızlanıyor: *Superheroes & Scones'un yardımına ihtiyacı var, Garth*. On dakika önce tuvalet molası verdi ve Lucky'nin acı biberinin ona iyi gelmediğini söyledi. Onu uyardım. Lucky's'i severim ama o biber asla yenmez.

Sonra Lo'ya mesaj attım: *Burada bazı kaba adamlar var. Onları nasıl kovmalıyım?*

Gönder tuşuna bastığımda kız bana e-postasının olduğu notu uzatıyor. Çizgi romanlarla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, bu yüzden "Sorun olmazsa burada kalacağım?" dediğinde şaşırmadım. *Messiah Complex'in* ortasıydım."

"Elbette," diyorum gülümseyerek. Yavaşça yere ve *X-Men* çizgi romanlarının olduğu sıraya geri çekiliyor. Cebime koymadan önce notu okuyorum: *willowbadaboom33@gmail.com*

Telefonum çalıyor.

Moffy ve Ryke ile geliyorum. - Lo

Ne dedin? Hayır. Hemen geri mesaj attım: *Hayır, bende bu var... bekle, Ryke'in orada ne işi var?*

Sen gittiğinde onu aradım. Şehirdeydi. Birazdan görüşürüz. - Daha güçlü bir mesajla cevap vermeden ya da Ryke'in burada olduğunu fark etmeden önce,

dinlenme odasının kapısı açılır ve Ryke ile Lo dışarı çıkar. Dışarıdan çığlık ve feryatlar yükseliyor. Dükkânda konuşmalar artıyor. Çalışanlar dışında neredeyse herkesin telefonu bize dönüktü.

Moffy Lo'nun kollarında saldırıya uğramış gibi ağlıyor. Kalbim yerinden fırlıyor ve içgüdüsel olarak onu Lo'dan ayırıp göğsüme bastırıyorum. Lo bile zorlukla

fark ettiğinde, gözleri kabadayı, sarhoş adamların olduğu kabine takılır.

"Hayatta olmaz," diye küfrediyor Ryke, sesi kızgınlıktan çok şaşkınlıkla çıkıyor. "Ne?" Bön bön bakıyorum.

"Lo dişlerini sıkarak, "Bunlar bize şaka yapan adamlar," dedi.

Oh. *Oh*. Kahretsın.

LOREN HALE

Ryke ve ben kırmızı kabinin iki ucuna sıkışarak dört adamın da hızlı ve kolay bir çıkış yapmasını engelledik. "Merhaba," diyorum en tedirgin yarım gülümsememle.

Kapüşonlu genç pencereye en yakın yerde oturuyor ve kâğıt poşetli şişeyi yudumlayarak bir gösteri yapıyor. Ryke kollarını masaya dayamış, masayı dağıtmak için can atıyor ama kendini oturmaya zorluyor.

Gençlerin çoğu normal kıyafetler giyiyor: kot pantolon ve güzel bir gömlek. Onları sıkılmış zengin çocuklarından başka bir şey olarak göremiyorum. Oldukça aşına olduğum bir şey.

Ryke'in yanında, simsiyah saçlı bir adam önce konuşur: "Hıyar arkadaşın nerede?"

"Evet," diye soruyor yanımdaki kızıl saçlı, "ortaya çıkıp bir saat boyunca bize nutuk mu çekecek?"

"Dur tahmin edeyim." Kızıl saçlıya işaret ediyorum. "Soyadın Patrick."

Kollarını kavuşturur ve kambur durur. "Ne olmuş yani?" *Connor ailenle konuştu ve sadece herkesi kızdırdı.* Bundan daha iyisi olmalı. Ama belki de umutsuz bir vakadır.

Ne olursa olsun... Yine de denemeyi planlıyorum.

"Sana ders vermeyeceğim," diye başlıyorum ama kapüşonlu adam öne doğru eğiliyor.

Bana dudak büktü, "Bizi kovamazsın. Herkes gibi bizim de burada olmaya hakkımız var." En çok hatırladığım, dağınık kahverengi saçları ve yumuşak yüzüyle o. Evimize paintball attıklarında yakaladığım kişi.

Saçları küt kesimli bir adam, "Evet, burada olmak bizim ilk değişiklik hakkımız." diye söze giriyor.

Connor Süper Kahramanlar ve Çörekler'de olmadığı için şanslılar. Bu ifadeyi yırtıp atar ve muhtemelen kendilerini küçük hissetmelerine neden olurdu.

Ryke dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Hepiniz ucuz votka gibi kokuyorsunuz."

"Üzgünüm," diyor kapüşonlu adam kuru bir sesle. "Bir dahaki sefere daha iyi şeyler alırız."

"Bu benim..." İki eli ve elleriyle kaba hareketler yaparken Ryke hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. Sabrını kaybediyor ve gözleri bana kayıyor, beni etiketliyor.

"Hadi ama, hepiniz on yediden büyük görünmüyorsunuz," diyorum onlara. "Reşit olmayanların içki içmesi yasadışıdır, yani burada güçlü bir konumda değilsiniz." Kapüşonlu adama başımı salladım. "Senin adın ne?"

"Siktir git," diye küfrediyor ve sonra V şeklindeki parmaklarını tek bir orta parmağa çevirerek beni tersliyor.

Ryke ve ben bu iş bir yere varmayacakmış gibi bakışıyoruz. Daha da kötüsü, kabin bir pencereye dayanmış ve insanlar fotoğraflarımızı çekmeye devam ediyor.

"Burbon banyosu nasıldı?" diye soruyor simsiyah saçlı adam gülerek.

Sonra da masanın karşısındaki arkadaşına beşlik

çakıyor. Ryke'in gözleri parlıyor. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" "Ryke," diye araya giriyorum ve başımı sallıyorum.

Kapüşonlu adam "Amcık" diye mırıldandı. Bana yönelikti. Yüzde yüz.

Kızıl saçlı kıs kıs güler. "Güzel, Garrison."

"*Dostum*," diyor Garrison, kapüşonu kafasından düşerken. Onu izlediğimi fark edince de neredeyse bana tükürüyor. "Sen neye bakıyorsun?"

"Sen," diyorum, aynı zehirle. Ve gardını bir santim indiriyor, gözlerinde acı parlıyor. İçgüdülerim beni yeni bir yere yönlendiriyor. "Olanak olan şu. Hepinizin iki seçeneği var." Şaşırtıcı bir şekilde beni dinlemek için sustular. "Şakaları bırakabilir, bir daha *asla* evimize gelmeyebilirsiniz. Eğer bu kadar sıkıldıysanız, bazılarınızı burada çalıştırabilirim. Eğer iş istemiyorsanız, anlarım. Çizgi romanlarda indirim yapabilirsiniz, eğer size göreyse."

Ryke ekliyor, "Ve hepinize spor salonunda kaya tırmanışı öğretmeye hazırım. Ama içemezsiniz."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor kızıl saçlı adam gözlerini devirerek.

Garrison kâğıt torbayı karıştırıyor, bakışları masada uzaklara dalmış. "Peki ya ikinci seçenek?" diye sorar.

"Evimizi bir daha tahrip edersen ya da kızlarımızı taciz edersen suç duyurusunda bulunuruz. Serçe parmağını bahçemizde gördüğümüz an polisi ararım. Hapse girmiş biri olarak söylüyorum, orada olmak istemezsiniz. Birkaç saatliğine bile olsa."

Garrison kısa ve sinirli bir kahkaha attı. "Ne zaman hapse girdin?"

Gözümü kırpmadan "Bir pisliğin kapısına domuz kanı döktüm"

diyorum. "Olamaz," dedi kızıl saçlı.

Garrison daha dik oturur. "Öyle mi? O pislik şimdi nerede?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. O bok çoktan gitti, dostum. Hazırlık okulunu bırakacaksın ve sadece hatalarını yanında götüreceksin." İçki şişesine bakıyorum. "Onu verirsen ve kargaşaya neden olmazsan burada kalabilirsin. Aksi takdirde, gitmek zorundasın."

"Gidiyoruz," diyor tıraşlı adam ve sonra Garrison'a başını sallıyor. "Şu altılı paketi alalım ve ilkokulun oyun alanına gidelim."

Midem bulanıyor ama kimseyi bir şey yapmaya zorlayamam. Bunu biliyorum. Diğerleri ayağa kalkar kalkmaz ben de ayağa kalkıyorum ve hepsi ayrılmak için toplanıyor. Çıkarken yanımdan geçen Garrison bana uzun uzun bakıyor, dudağı ya tiksintiyle kıvrılıyor... ya da belki başka bir şey.

Sonra şişeyi elime tutuşturdu. "Al, içersen bu kadar korkak olmazsın."

"Eğer düşündüğün buysa," diyorum hiç duraksamadan. Sonra da şişeyi yakındaki çöpe atıyorum.

Şaşkın yüzü paha biçilemez.

Onlara sırtımı dönüyorum, çıkarken kapının çan sesini duyuyorum. Ryke'ı yanımda hissediyorum. Ve kardeşime, "Sence bu işe yarar mı?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum."

"Ne biliyorsun?" Ben soruyorum.

Omzumu okşadı. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Bu beni bir an için şaşırttı ve önceki konuşmayı hızlıca gözden geçirdim. Kötü niyetli, nefret dolu ya da kindar değildim. O gençlere babamın bana davranacağı gibi davranmadım. Sadece dürüst davrandım.

Bir nefes veriyorum ve sonra mağazayı Lily ve oğlumuz için tarıyorum, onu kasanın arkasında göremiyorum. "Maya," diye sesleniyorum onu koridorda hızla ilerlerken gördüğümde. "Lily nerede?"

"Mola odası. Garth onunla birlikte. O adamlarla ilgilendiğiniz için teşekkürler!" Şimdi boş olan kabini işaret ediyor.

"Yine böyle bir sorun yaşarsan bana mesaj at."

Eğildi ve sonra Korece bir cümle bağırdı. Aslında İngilizce olması gerektiğini öğrendim, *Battlestar Galactica*'dan bir deyiş: "So say we all."

Tam Süper Kahramanlar ve Çörekler'd e n çıkmak üzereyken biri "Loren?" dedi.

Bir kız arkasından gizlice yaklaşıp bana doğru kayarken Ryke kaskatı kesiliyor.

Ona iyice bakınca yüzüm düşüyor.

Hayır.

Olamaz... Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Daha büyük, sanırım on yedi yaşlarında. Onu ilk ve tek gördüğümde ortaokuldaydı.

Yüce İsa. Bu uzun zaman önceydi.

"Merhaba," diyor gergin bir şekilde sırt çantasını düzelterek. Başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi dudaklarını yalamaya devam ediyor.

Ryke araya giriyor, "İmza ya da fotoğraf falan ister misin?" Bu konuda nazik ama 1.80 boyunda ve bakması korkutucu. Aslında onun gözlerine bakmaya çalışıyor ama bakamıyor.

Büyük gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Hayır... teşekkürler." Ryke bana dönüp *ne yapmamız gerektiğini sordu.*

Garip davranmıyor. Bu tür şeylerin nasıl yapılacağına dair bir kılavuz yok ve beni bulma cesaretini gösterdiğine inanamıyorum. Bu kadar yaklaşmak için haftalarca uğraşmış olmalı.

Derin bir nefes alıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Ben-"

"Kız kardeşim," diye bitiriyorum. *Üvey kız kardeşim.* Ryke gibi, sadece diğer tarafta. "Willow, değil mi?"

Ağzı düşer. "Sen... beni hatırlıyor musun?"

"Evet." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Öz annemle tanıştığım gün gerçekten unutamadığım bir gün."

"Oh..."

Ryke sessizliğe gömüldü. Gözleri aramızda gidip geliyor. "Kahve içerken konuşmak ister misin?" diye sordum. "Belki dinlenme odasında?" Willow tereddüt etmeden başını sallıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Rahatlamıştı. Rahatladı. Kapıyı suratına çarpma ihtimalim vardı. Maine'e dönmek için bir otobüse atlamasını söyleyebilirdim. Ama yapmadım.

Yapmayacağım.

Ryke'ı gerçekten tanıdıktan sonra, bir kardeşe kapıyı kapatmayı düşünemiyorum. Bu arkadaşlıktan farklı bir bağ. Koptuğunda daha çok acı veren ama bütün olduğunda her şey demek olan bir bağ.

LOREN HALE

Elimde kahveler, Willow'la birlikte parlak mavi kanepeye oturduğumda dinlenme odası biraz boşalıyor. Lily ile daha sonra konuşmayı planlıyorum ama şimdilik Ryke ona fısıldıyor ve onu Moffy ve Garth ile birlikte üst kattaki ofisime götürüyor.

Willow, ceplerinden biri aşırı kullanımdan dolayı yırtılmış olan kot sırt çantasını yere bıraktı. "Ben..." diye devam etti ve kahveyi iki eliyle kavradı.

Bir anda aklıma çok fazla soru geldi ama bir yerden başlamamız gerekiyor. "Beni nasıl öğrendin?" En önemlisini soruyorum.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Çekingen ve biraz utangaç, ama bunun onun kişiliğinden mi yoksa sadece bana karşı verdiği tepkiden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. "Annemle babam yaklaşık bir yıl önce boşandı," diye mırıldanıyor.

Kaşlarım düğümlendi. "Özür dilerim." Maine'de bıraktığım imaj bu değildi. Mükemmel bir aile hayal etmiştim: Emily Moore, iki kızı ve birinci sınıf bir koca.

Onu etkilememiş gibi omuz silkiyor ama bakışları benimkilerle asla buluşmuyor. Gözlüklerini yukarı itiyor. "Ellie'nin altıncı yaş günü yaklaşık bir ay önceydi ve annemle babam boşandıktan sonra ilk kez birlikte oldular." Duraksıyor. "Mutfakta annemin bir oğlu olduğu ve seni terk ettiği konusunda kavga ettiklerini duydum."

Ensemi kaşıyorum. "Babam vardı, o yüzden sorun olmadı." Boğazım bir an için kapanıyor ve yutkunarak, "Bu konuda onunla yüzleştin mi?" diye soruyorum. Emily'nin sonunda itiraf ettiğini sanmışım ama Willow beni en kötü şekilde öğrenmişti. Haberleri aşırı duyarak.

Başını sallar. "Evet, doğru o zaman. Ona bunu sordum ve bana gerçeği söylemesi için biraz bağırması gerekti." Gözyaşlarını saklamak için gözlerinin altını siliyor.

Vücudumu ona doğru daha fazla çeviriyorum. "Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Emily'yle tanıştığımda onu uyarmış, en azından kızlarına karşı dürüst olmasını söylemişim. Kardeşim hakkında benim öğrendiğim gibi bir şey öğrenmek çok acı vericiydi ve Willow'un da böyle bir ihanete uğramasını istemiyordum.

"Kaçtım," diye hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Midem bulanıyor. "Ne yaptın?"

Ağlıyor. "Ben sadece... Çok kızmıştım. Anneme seni bulacağımı söyledim ve o da beni durduramadı. Ben de arabama atladım ve Philadelphia'ya gittim."

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda gözlerimi kısıtım. "Bütün bir ay boyunca burada mıydın? Emily biliyor mu?"

Willow burnunu çekerek, "Biliyor," diyor. O konuşurken ben ayağa kalkıp bir kutu mendil arıyorum. "Paramın bitmesini bekliyor. İşten ayrılmak için izin günü kalmadı, o yüzden gelip beni alamıyor."

Göğsüm sıkışıyor. Artık bir çocuğum olduğu için kendimi bir ebeveynin yerine koyabiliyorum. Moffy ergenlik çağındayken kaçsa mahvolurdum. Bir saat içinde peşine düşerdim ama onu dünyanın her yerinde takip edebilecek imkanlara da sahibim.

Çalışan buzdolabının üstündeki peçetelere uzanıyorum ve kanepeye dönüyorum. "Ne kadar paran kaldı?" Kutuyu ona uzatarak soruyorum.

Bir tane koparıyor. "Geri dönmeyeceğim."

"Willow," diye zorluyorum, "*ne kadar para?*"

Tekrar ağlamamak için dudağını ısırıyor. "Motelde birkaç gece daha kalmaya yetecek kadar."

Bir motelde mi kalıyor? Aman Tanrım. "Bu gece ve yarın otel parasını ben öderim, sana Maine'e dönüş için uçak bileti de ayarlarım."

"Hayır, *hayır*," diyor. "Lütfen beni geri gönderme. Seninle daha yeni tanıştım ve..." Hıçkırıyor ve gözlüklerini çıkarıp ıslak camlarını çizgili mavi ve yeşil gömleğiyle siliyor.

"Sen lisede değil misin?" Ben soruyorum.

Sessiz kalıyor ve ben bunu *evet* olarak kabul ediyorum. Burada olduğu için dersi kaçırıyor. "Annen muhtemelen bu yüzden hastalanmıştır," diyorum ona.

"Annemiz," diye vurguluyor gözlüklerini tekrar takarken. Benim burnum onda var. Ve saç rengim. Yüz hatlarını inceledikçe birbirimize daha çok benzediğimizi fark ediyorum. "Ve onun ne olduğu umurumda değil."

Yüzümü buruşturuyorum. "Willow-"

"Bana *yalan söyledi*." Willow göğsünü işaret ediyor, sesi acıyla yırtılıyor. "Bir daha asla onun etrafında olmak istemiyorum."

Öfkesi konuşuyor. Bunların hepsini anlıyorum. Ben de babamla bağlarımı koparacağımı sanıyordum. Benden çok şey sakladığını öğrendiğim an,

Onun yüzünü bir daha görmeyi hayal bile edemezdim. Zaman o kadar derin yaraları iyileştirir ve onunki çok taze.

"Emily'yi arayıp kafasının nerede olduğunu öğrenmeme ne dersin?" Bu sözleri söylediğim anda kaslarım kasıldı. Onun sesini bir daha duyacağıma asla inanmazdım. Hiçbir şey için. Bunu teklif ettiğime bile inanamıyorum.

Kısa bir süre sonra Willow başını salladı ve Emily'nin cep telefonu numarasını verdi. Telefonuma yazıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Çabuk olacağım. Aç mısın?"

Başını sallıyor, ama ben sessizce sırf para biriktirmek için ne kadar yediğini sorguluyorum. Masadaki genç bir çalışanı işaret ediyorum.

"Ona ön taraftan bir kek getirebilir misin?"

Sandviçini bırakıyor. "Elbette." Ve sonra çıktı. Kapıyı arkamdan kilitleyerek çalışanlar tuvaletine giriyorum. Tek bir kabin var, yani personelin beş tuvaletini çalacak değilim.

Ellerim titriyor ve önce Emily'yi aramayı bırakıyorum. Onun yerine başka bir numara çevirdim.

LOREN HALE

Hâlâ çalışanlar tuvaletinde, Lily'nin gözleri ben olanları anlattıkça daha da büyüyor. Kemer halkalarıma tutunuyor ve sanki yeni bir Marvel filminin konusunu paylaşıyormuşum gibi bana bakıyor.

Sözümü bitirdiğimde "Asla olmaz" dedi.

"Evet, öyle." Dirseğimi lavaboya dayadım. "Şimdi ona anne demek *zorundayım*- annem." Bunu söylemek garip, özellikle de Emily beni gerçekten oğlu olarak görmediği için.

Lily'yi tuvalete çağırdım çünkü bunu onunla yapmak istiyorum. O yanımdayken kendimi daha güçlü hissediyorum. Belki de yüz ifadesinden, bana bakma şeklinden, sanki her şeyi tereddüt etmeden yapabilirmişim gibi.

"Bunu hızlıca yapmak istiyorum," diyorum ona, telefon elimde ağırlaşırken. Ryke Moffy'yi dinlenme odasında tutuyor ve kardeşimi sevmeme rağmen Daisy olmadan çocuğumla hiç yalnız kalmamıştı.

Lily telefona bakıyor. "Düğmeye basacak mısın?"

Parmağım yeşil çağrı işaretinin üzerinde geziniyor ve bunu gerçeğe dönüştürmekte tereddüt ediyorum. "Sen yap."

Ateşe dokunuyormuş gibi hızla ekrana dokunuyor ve bana doğru yaklaşıyor. O da dinleyebilsin diye hoparlörü açtım.

Telefon dört kez çalıyor; cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Beşincisinde tıklıyor. Nabzım hızlanıyor, alnım terden boncuk boncuk oluyor.

"Alo?" diyor.

"Selam..." Zımparalanmış boğazımı temizliyorum. "Ben Loren Hale. Telefonu kapatmadan önce seninle ciddi bir şekilde konuşmam gerek. Willow burada..." Başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Lily'ye bakıyorum ve o da bana cesaret verici bir gülümseme atıyor.

"O iyi mi?" Emily soruyor, sesi endişeyle tizleşiyor.

"Kızgın ve parasız, ama bunun dışında harika gidiyor." Sesimdeki gerginliğe engel olamıyorum ve benimle hatta kalması için dua ediyorum.

Emily telaşla konuşuyor: "Onu daha dün aradım ve yeterince parası olduğunu söyledi. Onu geri dönmeye ikna etmeye çalışıyordum. Ama işten ayrılamam ve polisin bu işe karışmasını istemedim."

"Beni arayıp burada olduğunu söylemeliydin," diye karşılık veriyorum. "Philly'ye gittiği anda onu görürdüm."

Emily sessizleşiyor, sesi bir fısıltıdan daha yüksek değil, "Bu benim için bir seçenek değildi. Medyanın Hales'lere olan bağlılığımı bilmesini istemiyorum."

Beni aramak istemediğini fark ettim. Benimle bir daha asla konuşmak istemedi. Bunun için bile. Yaltaklanıyorum ve beyaz parmak eklemlerimle lavaboyu kavriyorum.

Lily kollarını belime doluyor ve sıcaklığı göğsümdeki gerginliği hafifletiyor.

"Seni bu hafta sonu uçurabilirim," diyorum ona. "Willow'la yüz yüze konuşmalısın, belki o zaman seninle birlikte eve döner."

"Geri dönmek istemeyecek," diye fısıldıyor Emily. "Üvey kardeşinin ünlü olduğunu yeni öğrendi."

Gözlerimi tavana diktim. "Mesele o değil." Willow'un yüz hatlarındaki acıyı görseydi, bunun daha derin olduğunu anlardı. Bu, sana acı çektiren biriyle yüzleşmek için mücadele etmekle ilgili. Hayatının bazı bölümlerinin belirsizlik ve şüpheyle gölgelenmesinden nefret etmek.

Eğer mesele şöhret ve ün olsaydı, annesi için ağlamazdı.

"Ve eğer eve gelmezse, haklı olacağım."

"Gelmeyeceksin," diye karşılık veriyorum. "Eğer eve gelmek istemiyorsa, bunun nedeni hala seninle yaşamayı hazmedememesidir." Bunun kulağa ne kadar sert geldiğini fark ediyorum ve ekliyorum, "Üzgünüm ama gerçek bu."

"Onu tanımıyorsun bile," diye savunmaya geçiyor Emily.

"Haklısın ama ben de daha önce onun durumundaydım." Rehabilitasyonda babamdan uzakta doksan gün geçirdim. Döndüğümde onunla yeniden bir ilişki kurmayı düşünmeye başladım. Ama o boşluğa ihtiyacım vardı. Burada farklı olan şey Willow'un *lisede olması*. Henüz yasal bir yetişkin değil. "Seni uçurmama izin ver," diye tekrar denedim. "Onunla konuşup oradan devam edebilirsin."

Uzun bir duraksamadan sonra, "İşten sadece bir gün izin alabilirim, o da ancak" dedi.

"O zaman gün içinde Philadelphia'ya girip çıkmış olursun," dedim ona.

Bu seçeneği bir saniye daha düşünür. "Tamam. Sana e-postamı mesaj atarım." Ve sonra telefonu yüzüne kapattı.

Telefonumu cebime koyuyorum.

"Lo," diye nefes alıyor Lily, parmakları yine kemer halkalarına takılıyor. "Sana yaptığı kötülük için özür dilemek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Az önce yaptın aşkım," diye fısıldıyorum, şakağını öperek. Sonra daha derin bir nefes alıp onu dudaklarının dışından öpüyorum. Lily'nin bu kadar yakınımda olması iyi hissettiriyor. Küçük bedenini sert göğsüme bastırıyorum. Göğüs kafesi düzensiz, tahrik edici bir hareketle yükselip alçalıyor. Onu çok fazla tahrik etmemeye dikkat ediyorum ama onu burada öpmeyi gerçekten istiyorum...

Dudaklarım onunkilerle buluşuyor, bedenlerimizi tamamen başka bir seviyede birleştiriyor. Elim saçlarında kayboluyor ve dilim onunkine doğru kayıyor. İnliyor ve titriyor ve kendimi daha sert itmekten alıkoyuyorum - onu belime doğru kaldırıyorum. Şu anda yapamam.

Dudaklarım onunkilerden ayrılıyor ve kulağını okşuyor. "Sonra görüşürüz."

Başını sallayarak kabul ediyor ve ben de daha ileri gitmemeyi kaldırılabileceğine dair işaretler için vücudunu tarıyorum. Kızardı ama ayak bileklerini çaprazlamıyor.

"Ben iyiyim," diyor bana.

"Kontrol etmem gerekiyor mu?" Ciddi bir şekilde soruyorum, gözlerim fermuarına gidiyor. "Zaten ıslağım ama sıırıslıklam değilim." Tekrar başını sallıyor, bu sefer kararlı bir şekilde.

Gerçi daha da kızarıyor.

Gülümsüyorum. "Seni seviyorum Lil." Kolumu omzuna doladım. "Ben de seni seviyorum Loren Hale."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Beni seviyor musun? Vay anasını."

Kolumu şakacı bir şekilde yumrukluyor ve banyodan çıkarken ona sıkıca sarılıyorum. Çıktığımız anda ikimiz de aynı anda olduğumuz yerde duruyoruz.

Ryke kanepenin önünde, halının üzerinde, *çizgi romanı* maraca gibi sallayan Maximoff'un yanında oturuyor. Kardeşim onunla oynarken, oğlum *Young Avengers'ın* köşesini çiğniyor. Willow'un kanepede kolçağa sarılmış bir çörekle uğraştığını fark ediyorum.

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyor Lily ve oğlumuzun bir çizgi romana saygısızlık etmesini görmemi engellemek için vücudunu neredeyse bana doğru fırlatıyor.

"Artık çok geç Lil. Onu gördüm."

Ama sırtıma tırmanıyor, ben de onu bacaklarından tutuyorum. Parmakları gözlerimi zar zor kapatıyor. "Hiçbir şey görmedin," diye beni hipnotize edebilirmiş gibi tekrarlıyor.

Sonra kağıdın sırttan yırtılma sesini *duyuyorum*. "Ryke," diye inledim. "Bunun için seni suçluyorum."

"Şu anda ağlamıyor bile. Harika bir iş çıkarıyorum." Küfürleri ortadan

kaldırmak için uyguladığım sik ve *yumrukla* taktiği pek işe yaramadı. Ryke daha da sinirlenmeye başladı ve ben de her iki saniyede bir onu yumruklamaktan nefret ettim. Başlarda eğlenceliydi. Sonra yorucu olmaya başladı.

Ama Janie ya da Moffy'nin ilk kelimesi "siktir" olursa Connor'a ve bana çok şey borçlu olur.

"Ona bir çizgi roman verdin ve o daha okuyamıyor bile."

"O zaman erken başlıyor," diyor Ryke. "Belki de bez çantasını falan bana vermeliydin."

Lily elini bırakır. "Duvarlarında *tonlarca* oyuncak olan bir mağazadayız. Bir Green Goblin aksiyon figürü alabilirdin."

"Ya da Wolverine, Black Widow, Hulk, Spider-Man-" diye ekliyorum.

"Tanrı aşkına, tamam. Ben hallederim." Kirlenilmiş çizgi romanı Moffy'nin elinden alır ve sonra bebeği kucağına alır. Moffy kıkırdar gibi gülüyor. Dudaklarım kalkıyor. Kardeşimin çocuğumla arası fena değil.

"Daha sık bebek bakıcılığı yapmalısın."

"Çok komik," diye küfrediyor ve Lily sırtımdan kayıp ayaklarını yere vururken bana Maximoff'u uzatıyor.

İşte o zaman zihnimi ciddi bir konuya yönlendiriyorum. Willow yemeğini çoktan bitirmişti ve ben ona odaklanır odaklanmaz doğruldu.

"Annen seninle konuşmak için bu hafta sonu uçakla gelecek. O zamana kadar bizimle bir misafir odasında ya da bir otelde kalabilirsin. Masrafları ben öderim, sorun değil."

"Bir otel iş görür," diyor. "Zaten sahip olduğumdan daha fazlasını empoze etmek istemiyorum."

Moffy kıpırdanıp tekme atıyor ve Lily neyse ki onu elimden alıyor da konsantre olabiliyorum. "Fikrini değiştirirsen, davetiye her zaman açık." O araya girmeden önce, "Bu arada kaç yaşındasın?" diye soruyorum.

"On yedi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir an için bunu düşündüm. "Biliyor musun, Daisy senin yaşına oldukça yakın."

Ryke bana öyle bir baktı ki, *bu beni küçümsemek anlamına gelmese iyi olur*. Değildi.

Devam ediyorum, "Muhtemelen sana Philly'yi gezdirmeyi çok isterdi. Buraya ilk gelişin mi?"

"Evet, ama..." Hepimiz ayakta olduğumuz için Willow endişeyle ayağa kalkıyor. Sırt çantasının askısını can simidiymiş gibi tutuyor. "Benden hoşlanacağından emin değilim. Yani, motosikletleri ve... bunun gibi şeyleri sevmiyorum." Ryke'ın bakışlarından kaçınıyor. Hepimizin medyada dolaşan itibarları var ve sanırım hakkımızda bildiği tek şey bu.

"Ben de öyle," diyor Lily. "Korkunçlar."

"Daha bir tanesine bile binmedin," diye karşılık veriyor Ryke. "*Çünkü* korkunçlar," diye belirtiyor Lily.

Willow'un omuzları gevşer. "Evet, aynı. Daha önce hiç binmedim ama ben de korkuyorum."

Willow da onunla aynı fikirde olunca Lily'nin yüzü parlıyor ve parmağıyla Ryke'ı işaret ediyor. "Ha!" Moffy bu sesi taklit etmeye çalışır gibi gurulduyor, ama bu tutarsız bir bebek konuşması.

Ryke Willow'a, "Daisy bisikletlerden hoşlanmamana aldırılmaz. Gerçekten istediğin her şeyi yapar."

Willow'a "Bu hafta ben de bazı günler işten izin alacağım," dedim. Bir şirketin CEO'su olmanın tek iyi yanı bu. Çalışma saatlerimi kendim belirleme lüksüne sahibim ama Halway Comics'i biraz ihmal etsem bile Hale Co. toplantılarını aksatamam. Hâlâ kardeşime karşı unvan için yarışıyorum.

Yardım etkinliğinden sonra, sadece üç yönetim kurulu üyesi Daisy'nin bu iş için uygun olduğunu düşündü. Irene daha fazla söz sahibiydi ve herkesi Daisy'nin çok genç olduğuna ikna etti.

"Tamam o zaman," diyor Willow. "...nereden başlıyoruz?" "Öğle yemeğine ne dersin?" Ben soruyorum.

Herkes açlıktan ölüyormuş gibi onaylıyor ve ben Willow'un bir şey söylemesini bekliyorum. Gözlükleri yine gözyaşlarıyla buğulanıyor.

"Teşekkür ederim," diyor nefesinin altından.

Ryke benim için harika bir ağabey oldu. Ben de aynısını onun için yapabilirsem, elimden geleni yapacağım. Hiçbir şeyde en iyi olmayabilirim ama vasattan daha iyi olabilirim.

LILY CALLOWAY

Lo bir ya da iki dakika boyunca içimde kaldı ve sormama bile gerek kalmadı. Sıkı vücudunun ağırlığı altında yatarken tenimde ter parlıyor. Destansı bir doruktan inerken bile, bir tane daha için can atıyorum. Her zamanki gibi.

Ama yarına ya da sabaha kadar beklemeyi öğrendim. Saplantılı, muhtaç Lily çok çok uzaklarda bir yerde dinlenmeye çekildi. Bu huzurlu yerden önce distopik bir ülkede.

Lo'nun güzel pembe dudaklarına bakıyorum. Benimkiler hala acıyor ve sanki bir nefes uzakta olmamıza rağmen onu üzerimde hissedebiliyorum.

Öp beni. Dudakları nazik, şefkatli bir öpücükle benimkilere dokunduğunda aslında bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Çekildiğinde vücudunu benimkinin yanına koyuyor ve nemli saçlarımı alnımdan tarıyor.

"Ekim'in onunda," diyor tarihi giderek artan bir gülümsemeyle.

Yakın bir zamanda evleneceğimize henüz tam olarak inanmıyorum. Bir aydan az kaldı. "Ertelemek istemediğine emin misin?"

Gülümsemesi anında kayboluyor ve ben sorduğuma bile pişman oluyorum.

Doğrulup kırmızı kâğıdı göğsüme bastırıyorum. "Sadece yönetim kurulu üyeleri 1 Ekim'de bir CEO seçecek ve..." Keskin çene çizgisini görünce duraksadım.

"Başka bir randevu seçmek istiyorsan, sorun değil Lil, ama gerekçenin benim duygusal dengemle ilgili olmasını istemiyorum. Unuttuysan söyleyeyim, yedi yaşımdan beri seninle evlenmeye hazırım." Beni kendisinden uzaklaştıran değil, bir şekilde kendisine yaklaştıran o yarım gülümsemesiyle parlıyor.

O oturup yatak başlığına yaslanırken ben de kolayca beline sarılıyorum. Hiçbir şey söylemeden iki avucumu da belirgin karın kaslarının üzerine koyuyor, vücuduyla birlikte yükselip alçalmalarını izliyorum. "Ekim'in onunu seviyorum," diye fısıldıyorum. Tarihi spontane bir şekilde, ev için taco pişirirken seçmiştik. Doğru hissettirmişti. Hâlâ da öyle, ama şüphe içeri sızıp tüm iyi şeyleri yok etmeyi seviyor.

Yüzümü rahatlatıcı eliyle tutuyor. "O gün hiçbir şey tarafından lekelenmeyecek, aşkım. Buna henüz inanmadığını biliyorum ama göreceksin."

Sanki bir rüya gibi. Keskin çenesini hızlıca öpüyorum ve o da dudaklarını daha da hızlı öpüyor. Gülümsüyorum, vücudum yeniden ısınıyor. Ona sürtünüyorum ve boğazından derin bir ses çıkıyor.

Bir kez geri çekildi ve "Lavanta ve kızılçık konusunda emin *misin*?" dedi.

Sonbahar düğünümüz için seçtiğimiz renkler bunlar. Başımı çılgınca sallıyorum, gözlerim sadece dudaklarında. İki parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor ve ben onun yoğun kehribar rengi gözlerinde eriyorum.

"Çünkü baş nedimeye tüm detayları gönderdim ve dün akşam yemeği menüsünü değiştirdiğimde çıldırdı."

Rose set planını bozmaktan hoşlanmıyor ama fikirlerini sunma konusunda oldukça rahat. Sadece bazı şeyler öneriyor. Çiçek olarak lisianthus gibi, koyu mor bir buket. Bırakın nasıl telaffuz edileceğini, o çiçeğin ne olduğunu bile bilmiyordum. Bir hafta önce bana bir demet çiçek uzattı ve ben de anladım. Mükemmeldi.

"Artık değişiklik yok," diyorum ona. "Seçtiğimiz her şeyi beğendim." İlk başta resepsiyon menüsünü resmi tuttuk: ısırik büyüklüğünde kuzu eti ve deniz tarağı. Sonra sadece ailemizi davet ettiğimizi ve sevdiğimiz şeyleri yemeyi tercih ettiğimizi fark ettik. Böylece herkese beş yıldızlı tavuk, karides ve balık tacoları, margarita ve taquitos servis edilecek.

Sanki her zaman böyle olması gerekiyordu ama bu noktaya ulaşmak biraz zaman aldı.

Lo'nun gülümsemesi geri döndü. "Ben de öyle." Beni tekrar öpmek için eğiliyor ama telefonu yatağın üzerinde vızıldıyor. Arayanın kimliğine kaşlarını çatıyor, alnında çizgiler belirliyor.

"Kim o?" Boynumu eğip bakmaya çalışıyorum.

"Hastane." Oh. Test sonuçlarını almış olmalılar. Saat daha akşamın sekizi, yani aramaları için çok geç değil. Lo dudaklarını yaladı ve sonra telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

Tepkisi gelen bir dalga gibi. Bana çarpacağını biliyorum. Sadece bekliyorum ve bekliyorum, etkinin ne kadar güçlü olacağını ya da gelgitin ikimizi de sürükleyip sürüklemeyeceğini merak ediyorum. Dudakları bükülüyor ve nefesini tutarken göğsünün inişi duruyor.

"Anlıyorum." derken bile ellerinden biri sırtımda duruyor. Teşekkürler." Ve sonra telefonu kapattı.

"Ve?" diye sordum. Ama bana doğru yükselen gözlerindeki hüznü okuyabiliyorum. "Bağış yapamazsın."

"Karaciğerim yeterince sağlıklı değil. Babam haklıymış." Başını arkaya yaslıyor ve acı dolu bir kahkaha atıyor. "Babam ölecek ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok." Ona sarılıyorum ve o da bana aynı sıkılıkla sarılıyor. Keşke bağış yapabilseydim. İsterdim ama kan grubumu test ettirdim. Uyuşmaya yakın bile değilim.

"Ryke'a mesaj atmalıyım," diye nefes alıyor Lo.

"Ne söyleyeceksin?" Birbirimize sarılmış, bir eliyle mesaj yazmasını izliyorum.

Çok tatlı ve kardeşine yazdığı her kelimedede gözyaşları birikmeye başlıyor.

Az önce haber aldım. Bağış yapamayacağım. Lütfen bunu yapmak zorunda hissetme. Ne olursa olsun seni seviyorum.

Gönder tuşuna basıyor. "İşte," diye fısıldar. "Her şey bitti." Bana sarıldı. "Sen, ben ve Maximoff, yeni başlangıçlar yapacağız."

"Üzücü sonlar olmadan." diye ekliyorum.

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. Bir kez daha geri dönmesini seviyorum. "Hüzünlü sonlar yok, aşkım. Onlar bizim için değil."

Güzel. Mutlu bir tane için hazırım.

LILY CALLOWAY

"Birinin ona yirmi altı *kez* şaplak atması gerekiyor, benim değil," diye hemen açıklıyorum. "Ryke'in kışına dokunmayacağım." 19 Eylülth onun doğum günü. Hepimiz arka verandada barbekü yapıyoruz, Ryke ise yanımdaki demir sandalyede huysuzca oturuyor.

Bütün gün dört kelime söyledi. İkisi "siktir", diğer ikisi de "off". Lo hastaneden haberi aldığından beri suratı asık. Aklında çok şey var.

"Ben yaparım," diye teklif ediyor Lo. Yağlı spatulasını tehditkâr bir şekilde ileri geri sallıyor. "Arkanı dön, kardeşim."

Ryke ona orta parmağını vurur, hiç eğlenmemiştir. Lo kardeşine kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. İkisi de farklı nedenlerden dolayı sinirli.

Serin akşam havası yanaklarımı ürpertiyor, güneş gece için kayboldu. Başımdaki beyaz tüylü Wampa şapkamı düzeltiyorum ve ardından Maximoff'un kulaklarının üzerindeki mini Wampa şapkasının kanatlarını çekiştiriyorum. Rose, Moffy için *Yıldız Savaşları*'ndan bir tane dikti ve onun sevimliliği artık tüm sevimli ölçekleri kırdı. Kırmızı Marvel battaniyesine sarınmış bir şekilde kalçalarımın üzerinde uyuyor.

Rose da Jane'i göğsüne yaslamış, siyah kürkünün altında uyuyor. Connor ızgaranın yanında şarabını yudumluyor ve bazen onu, sanki bu ana ve onlara değer veriyormuş gibi saygılı bir gülümsemeyle karısını ve kızını izlerken yakalıyorum.

Daisy kaşlarını sallıyor. "Ryke'a sonra şaplak atabilirim." Tek bir hızlı cümleyle dikkatleri Ryke'in huysuzluğundan uzaklaştırıyor. Bir yıldan biraz daha az bir süredir birlikte oldukları için, bu yorum aksi takdirde olabileceği kadar garip değil. Ryke'in arkasına, masanın üzerine oturuyor ve parmaklarını onun gür saçlarında gezdiriyor. Bir eli de göğsüne doğru sarkan bacağına üzerinde.

Yarı eğleniyor gibi görüldüğü tek an Daisy'nin dikkatini dağıttığı anlar. Daisy'nin ona doğru eğildiğini ve Daisy'nin de baş aşağı bir öpücük için Daisy'nin ensesini kavradığını gördüm. Hatta beş dakika önce bu öpücüğün fotoğrafını (Daisy'nin onayıyla) başlığıyla tweetledim: *#Raisy yaşıyor!*

Sonsuza dek trend olmasını bekliyorum.

Connor milyon dolarlık bir sırtışıla, "Eğer bir çürük yoksa, ona yeterince sert vurmuyorsun demektir," diyor.

Lo şaşırması gibi yapar. "Çürükleri sever misin? Tanrım, aşkım. Artık seni tanımiyorum bile." Ve sonra kafasını Rose'a doğru eğdi. "Peki ya siz Bayan Cobalt? Bunu biliyor muydunuz?"

Rose'un sarı-yeşil gözleri onu delip geçiyor, yoluna binlerce hançer fırlatıyor ve sonra başını *bana çeviriyor*. Bakışlarının içindeki ateşe karşı güçlü duruyorum. "Loren'e şakalarının vasatın altında olduğunu ve bir palyaçoyu bile güldürmeyeceğini düşündüğümü söyle."

Geri çekiliyorum. Onların kavgasının arasına girmem mümkün değil.

Lo, Connor'a dönerek, "Rose'a söyle, cevapları onun için üzülmemeye neden oluyor ve şirket isimleri konusunda berbat bir zevki var" der.

Connor şarabını yudumluyor, en iyi arkadaşı ve karısı arasında sanki bu onun akşam eğlencesiymiş gibi bakışıyor.

Sadece olayın büyümesini istemiyorum. Bu her zaman benim bir numaralı önceliğimdir.

Rose, "Benim *harika bir zevkim* var," diye karşı çıkıyor. Jane'i tutmuyor olsaydı, sanırım şimdiye kadar ayağa fırlardı. "Ve eğer fark etmediysen, *benden* Hale Co'nun bir alt bölümüne ortak olmamı istedin. Seni hâlâ reddedebilirim."

Lo, "Giyim serisine Blossom Babies adını vermiyoruz," diye karşılık veriyor. "Kulağa Lahana Yaması Bebekleri giydiriyormuşuz gibi geliyor."

Geçtiğimiz hafta isim konusunda kavga ettiler ve ben hala birlikte çalışmayı kabul ettikleri için endişeliyim.

"Adını Hale Co. Bebek Giysileri koymuyorum. Tasarımcısı *benim*." Lo, "Bebekleri *sevmiyorsun* bile," diyor.

"O zaman neden benden yardım istiyorsun Loren?"

Çünkü Rose'a ihtiyacı var. Ve o da bu projenin bir parçası olmak istiyor. Rose geçtiğimiz hafta boyunca bebek ve küçük çocuk kıyafetleri çizdi, yeniden bir mağazada giyim hattına sahip olma ihtimalinden dolayı aşırı heyecanlıydı.

Ona boş boş bakar ve sonra "Beyin fırtınası yapmaya devam edeceğiz" der.

Rose sanki heceleme yarışmasını kazanmış gibi daha da dik oturuyor. Lo'yu çok sevmeme ve Loren Hale Takımı'nda olmama rağmen, ben de Calloway Kardeşler Takımı'ndayım ve bu yüzden gülümsemem hala var.

Ryke ve Lo'nun gülümsemesi için çok şey gerekiyor ama biraz neşelenmiş mi diye Ryke'ı kontrol ediyorum.

Sanırım hüsnükuruntu.

Sol tarafımda, Ryke boşluğa bakıyor, bakışları perili ve dudakları bükülmüş. Bugün onun doğum günü ve kafasında çok fazla düşünce var. Yakınına eğilip fısıldıyorum, "Ryke."

Sesimi algılaması bir saniye sürüyor. Anladığında, yavaşça başını çevirdi.

"Hediyeleri açmak ister misin?" diye sordum. Genelde herkese ona tırmanış malzemeleri almalarını söylerdi ama bu yıl sanki doğum günü olduğunu unutmuş gibiydi. Kaya tırmanışından ya da ihtiyacı olan ekipmanlardan hiç bahsetmedi.

Lo ve Connor'ın elinde Ziff'in tanıtım kampanyasından Ryke'in kartondan bir maketi bile vardı. Reklamcılarımız Ryke'in kusma krizini gıda zehirlenmesine bağladılar, böylece spor içeceği gün ışığını görmeye devam edebildi. Ryke'in üzerine "koşum takımını iğneleme" oyunu oynayacaktık ama morali bozuk olduğu için bu kötü bir fikir gibi göründü. Sanırım Lo karton maketi dolaba tıktı.

"Belki sonra," diyor Ryke asık suratla.

Lo'nun çenesi titriyor. "Tamam, daha fazla dayanamayacağım." Connor'a spatulayı uzatır.

Sonra Lo kardeşiyle yüzleşir. Ryke sandalyesinde kaskatı kesiliyor, Lo'yu izlerken kaşları şaşkınlıkla sertleşiyor. Lo... eskiden kabadayılardan kaçan, boğazı yanana kadar hakaretler yağdıran, sonunda hep düşen adam, hepimizi içine çeken manyetik bir güvenle dimdik duruyor.

"Bugün ölmüyorsun," diyor Lo kardeşine, inatla yeri göstererek. "*Şu anda* hepimiz hayattayız Ryke. Belki bir yıl sonra babam etrafta olmayacak ama bu hareket etmeyi bırakacağımız anlamına gelmiyor. Herkesin içinde bana bunu *sen* öğrettin. Arkana bakma. Sadece ileri git, bataklıkta koş. O yüzden ayaklarını topla dostum. Birincisi, bugün senin doğum günün. İkincisi, kimse seni *bu kadar* sinirli görmekten hoşlanmıyor. Bu iç karartıcı."

Ryke bu sözler üzerine kafa yorarken Lo beni arıyor, belki onaylanmak için belki de öylesine. Kehribar rengi gözleri saniyeler içinde benimkileri buluyor. Ve dudakları yükselmeye başladı.

Yok edildik ve ilk kez bütün olarak bir araya geldik. Hayatlarımız geri sarılmış meteor yağmurları gibi. Kendimizi topladığımızda ne olacağımızı bildiğimizi bile sanmıyorum.

Belki de biz uzaydaki tüm sabit yıldızlara aitiz. Biz sadece daha yıkıcı, daha feci kaotik parçalarız, dünyaya doğru gelen kuyruklu yıldızlarız.

Uzun bir süre sonra Ryke yavaşça ayağa kalkıyor. Kardeşinden bir santim daha uzun. Daha düşünceli. Ama Lo daha sert.

Taş Buza Karşı.

Sertlik ve Keskinlik.

Bir an için kavga edecekler mi diye düşündüm. Ama sonra uzanıp Lo'nun elini tutuyor. Ryke kardeşçe sarılmak için eğiliyor. Omuzlarım sanki uçuyormuşum gibi kalkıyor. Birbirleri için cehenneme gidip gelmişler ve sanırım ikisi de mecbur kalsalar ikinci bir yolculuğa çıkmaya razı olurlar.

Lo her zaman üç kız kardeşim olduğu için benimle dalga geçerdi. Tek çocuk olmanın daha kolay, daha iyi olduğunu düşünürdü. Ama Ryke'ı takas etmeyeceğini söyleyebilirim.

Ve şimdi onun da bir kız kardeşi var. Lo, Willow'u önemsiyor ve bu gerçeği kimseden saklamıyor. Bütün gün telefonundan Willow'un mesajlarını kontrol ediyor ve Philadelphia'da olduğu sürece ondan kısmen sorumlu. Bu gece Emily geldi ve kızıyla birlikte geleceği konuşmak için akşam yemeği yiyor. Willow'un Maine'e dönüp dönmeyeceği ona bağlı.

Ryke ve Lo kucaklaşırken hava sessiz ve sakindir. Neredeyse huzurlu.

Ve sonra Daisy aniden gerilir. "Bunu duydun mu?" Paniklemiş, tiz sesi omurgamı diken diken ediyor.

LILY CALLOWAY

Daisy temkinli bir şekilde masadan kalkıyor, köprücük kemikleri nefesini tutuyormuş gibi çıkık. Ve geniş yeşil gözleri eve giriş kapımız olan cam sürgülü kapıya odaklanıyor.

Ryke ve Lo birbirlerinden ayrılırlar ve Ryke'ın yüzü endişeyle dolar. "Dais..." Bir şeyler mi duyuyor? Yüzüm buruşuyor. Hayır. Kardeşim kafasından bir şeyler uydurmuyor. O iyi.

Bir yerden şiddetli bir çarpma sesi geliyor, tencere tava ya da kitaplık gibi. Döşeme tahtalarına çarpıyor. Koltuğumda zıplıyorum, kucağında kundaklanmış Moffy'yi neredeyse ürkütüyorum.

Kısmen, kız kardeşimin bu sesi uydurmadığı için mutluyum. Yine de bir şey olmamalı. Burada hepimiz güvendeyiz.

Tırnaklarımı ısırarak, "Belki de bir faredir," diyorum. Elimi çabucak bırakıyorum. "Sakin yapma," diye ters ters bakıyor Rose. Sıçanlar. Farelerden nefret eder. Sadie eskiden farelere bakardı. ve şimdi kedi Frederick'in yanında.

Connor elini kaldırarak, "Şşt," diyor. Herkes tekrar sessizleşiyor. Çocuklar arka kapıya en yakın olanlar ve sert duruşları beni geriyor. Hiçbir şey olmasaydı, onlar da birkaç şaka yaparlardı.

Bir nefes veriyorum ve Moffy'yi koruyucu bir şekilde göğsüme kaldırıyorum, Wampa şapkası küçük kafasına sıkıca oturuyor. Ben de benimkini okşuyorum. Hâlâ orada. Her şey yolunda.

"HEY SİKİCİLER!" Yukarıdan boğuk bir çığlık geliyor.

İrkiliyorum ve safça sesi ikinci kat penceresine kadar takip ediyorum. Boynuzları ve sivri dişleri olan iki çirkin korku maskesi kafalarını ve kollarını dışarı çıkarmış, elleri eldivenli. Kalbim takla atıyor ve çırpınıyor. İlk aklıma gelen *Maximoff'ın* çakodasındalar.

Moffy'yi almalıyım. Lo'ya doğru bir adım atıyorum ve sonra kollarımda bir bebek ağlıyor, bana oğlumuzun zaten benimle güvende olduğunu hatırlatıyor.

"Bilin bakalım ne oldu?!" diye sesleniyor biri. "Bu Eylül Calloway kardeşlerin içine giriyoruz!" Sonra kıs kıs gülerler ve pencereye doğru pelvik itişler yaparlar.

"Evdeler," diyor Daisy tekinsiz bir fısıltıyla. Tüm vücudu donmuş durumda ve geniş gözlü bakışlarındaki dehşet hissediliyor. Kalbim hızla çarpıyor. Eve koşmakla korkup kaçmak arasında gidip geliyorum.

Ryke, Connor ve Lo bizi terk etmekte tereddüt ediyor. Kapı ile bedenlerimiz arasında durduklarını, ikisi arasında tedirgin bir şekilde bocaladıklarını görebiliyorum. Herkes değerlendirirken saniyeler geçiyor, ama siyah giysili bir figürün koridorda hızla ilerlediğini, bir pencerenin önünden geçtiğini görüyorum. *Onlar sadece zararsız gençler, diye* hatırlatıyorum kendime. Bu içimdeki korkuyu hafifletiyor.

Belki bu duyguyla onu rahatlatmak için Daisy'ye dönüp bakıyorum. Ama bu iyi bir fikir değil. Küçük kız kardeşime göre, gençler sadece zararsız değiller. Zalimden de beterler.

O zaman onun elini tutacağım. Olmak için çabaladığım daha iyi bir abla olmak için elimi uzatırım.

Ama Daisy uzattığım elimi fark etmedi. Kötü bir şey oldu.

Kot pantolonunun ağ kısmı ıslanmaya başlıyor, koyu leke çiçek açıyor.

Sanki... "Yapamam..." diye nefesi kesiliyor.

"Hey, hey." Ryke hızla ona doğru koşar, tepeden tırnağa tarar. Ve onu göğsüne çekerek bir elini başına koyuyor. "Ben buradayım Dais." Onu sıkıca tutuyor, korunmuş ve güvende hissedebilmesi için vücudunu kendi vücuduna doğru zorluyor. Altına işemiş olsa da Ryke elinden geldiğince Daisy'yi teselli ediyor.

Histeri havayı gerdikçe titremeye başlıyorum. Giderek daha fazla pencere açılıyor ve gençlerin kıkırdamaları savunmamı sarsıyor. Korkuya karşı bağışıklığım yok. Bana tutunmaya çalışıyor ve hala kollarımda ağlayan Moffy'yi korkutuyor. Onu sallıyorum ve sadece bir dakika oldu.

Ömür boyu sürececek bir belirsizlik

gibi geliyor. "Lo?" Nefes alıyorum.

Kulağımın dibinde Connor'ın polisleri aradığını duyuyorum. Izgarada yanan barbekümüzün kokusunu alıyorum. Ve Rose tekrarlayıp duruyor, "Onları boğacağım." Çığlık atan Jane'i sıkıca kavırıyor.

"Lily!" Lo bağırıyor.

Yanaklarımı sıcak ellerinin arasında tutuyor. Vücudu oğlumuzu ezmeden benimkine olabildiğince yakın.

Korkuyorum, farkındayım. Şu anda dehşete düşmüş durumdayım. Ve bu benim iyiliğim için bir korku değil. Moffy ve Lo için. "Gitme," dedim önce.

Ama bana şimdiden "Kendini Rose'un arabasına kilitle ve kız kardeşlerinle birlikte ailenin evine git" diyor.

"Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum. Kendini dışarıda bıraktı. "Benimle gel."

"Kaçmadıklarından emin olmalıyız Lil," diyor hemen. "Bu iş bu gece bitecek."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Seni bırakmıyorum," diye mırıldanıyorum.

Lo hızla fısıldar, "Beni öldürmeyecekler, aşkım. Onlar sadece gençler."

Çenem titriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm ama düşündükçe..." "Lily," anlamam için adımı zorluyor. "*Tıpkı benim gibiler.*"

Lo'nun bunu asla yapmayacağını söyleyemem. Eğer kırılma noktasına kadar zorlanırsa, yapabilirdi. Yeterince sarhoş olsaydı, büyük olasılıkla o da yapardı. "Artık onlar gibi değilsin," diyorum ona.

"Ben de onlar gibiydim," diye düzeltiyor. "Ve tek birinden bile korkmuyorum. Ama sen korkuyorsun."

"Korkmuyorum," diye karşı çıkıyorum. "Senden hiç korkmadım."

"Lil," diye zayıfça gülümsüyor. Yakında bir karar verilmeli. Onlar tüm değerli eşyalarımızı yok etmeden önce.

"Eğer sen benimle gelmeyeceksen, ben seninle gelebilir miyim?" Her türlü cinsel imayı korkuyla geçiştirerek soruyorum. "Moffy'nin içinde oyuncaklar var. Onun dikkatini dağıtabilirim."

"Tamam," diye kabul ediyor ben daha sözümü bitirmeden. "Ama *sadece* ergen oldukları için. Aksi takdirde şu anda bir arabanın içinde olurdun, anladın mı?"

Başımı sallıyorum. Bana ve Moffy'ye bir şey yapacaklarından korkmadığını söylüyor. Yoksa bu şansı bile olmazdı. Bileğimi kavlıyor ve beni arkasına götürmeye başlıyor, beni sırtına çok yakın tutarak bedenimi koruyor.

Omzumun üzerinden bir kez bakıyorum ve Rose ile Connor'ın aynı hizada, Rose'un Jane'i korumak için Connor'ın arkasında yürüdüğünü fark ediyorum. Kocasının yanında değil de arkasında yürüdüğünü gördüğüm nadir anlardan biriydi bu.

Ryke ve Daisy bize katılmayan tek iki kişi. Taş kesilmiş kız kardeşimi kollarına alıyor, kolayca kucaklıyor ve arabalardan biriyle gidebilecekleri garaja taşıyor. Lo korku filmlerindeki gibi tüm kızların kaçmasını istiyordu ama gerçek bundan biraz farklı. Aptalca görünebilir ama onun yanında olmak, ayrılmamak kulağa doğru geliyor.

Lo beni sıkıca kavıyor, belki de kopacağımdan endişeleniyor. Ama sürgülü kapıdan içeri girerken ona doğru bastırılmış halde kalmak istiyorum.

Yaklaştığımızda, çirkin maskeli bir genç "ruh parmakları" ile

vızıldayarak geçiyor ve üst kata fırlıyor. Neredeyse geriye doğru
irkiliyorum, ama Lo beni çekiyor

vücuduna daha yakın.

Bu gece bitiyor.

Gerçekten öyle umuyorum.

LOREN HALE

Oğlumun sıkıntılı çığlıkları kulak zarıma çivi gibi saplanıyor. Buna dayanamıyorum. Ses, kaç ya da savaş tepkimi tetikliyor ve nabzımı yükseltiyor. Kaçmıyorum. Onlara doğru koşmak istiyorum. Her nerede saklanıyorlarsa.

Eve girdikten sonra Lily'ye oturma odasına kadar eşlik ettim. Tanrım, kanepeyi bıçakla kesmişler, minderlerin arasından köpükler çıkıyor.

"Geri zekâlılar," diyor Connor, sesi gergin.

"Bıçaklı moronlar," diye karşılık veriyor Rose, kaşları endişeyle çatılıyor. Topuklarını tekrar tekrar yere vuruyor.

Birisi merdivenin tepesinde "BOO!" diye bağırır.

Ürkütücü olmaya çalışarak çirkin kafalarını eğiyorlar, maskeli ve elleri boş. Polis yakında burada olur. Belki birkaç dakika içinde. Her çıkışı kapatacak vaktimiz yok ama birini yakalarsam arkadaşlarını ispiyonlar.

"Bende bu var," diyorum onlara. Tüm kaslarım gerilmeden Lily'nin bakışlarıyla zar zor buluşabiliyorum - onu korumak için doğal bir içgüdü. *Kimsenin* ona dokunmayacağından emin olmak için. Ya da oğluma. Ama bunu yapmak zorundayım.

Ben kendimi onun yanından uzaklaşmaya zorlarken, Lily kız kardeşine yaklaşıyor. Moffy'yi kollarında zıplatıyor. Nedense Connor'ın bana güvenmemesini, devreye girmesini bekliyorum. Durumun kontrolünü ele almasını. Ama bana başıyla bir selam veriyor ve sonra Rose'a Fransızca bir şeyler fısıldıyor. Rose'un kürk mantosunun fermuarını çekip kızlarını altına saklıyor.

Göğsümdeki kayayı dışarı atmaya çalışıyorum. Bu neredeyse imkansız. Sadece tırabzana yöneliyorum, merdiven uzun ve geniş ve genç tepemde yükseliyor. Kırmızı Vans ayakkabıları benimkilerle aynı. Sırık gibi bedenini, gri kot pantolonunu, siyah bisiklet yakasını ve lacivert gargoyle maskesini inceliyorum.

Aramızda yaklaşık yirmi merdiven varken, genç yavaşça kolunu uzatıyor ve beni işaret ediyor. Beni korkutabileceğini düşünüyor.

O yapamaz. "Böyle bir şey olmayacak," diyorum ona açıkça. Korku filmlerinden hiç korkmadım. Karanlıktan hiç korkmadım. Kendimi her zaman Cadılar Bayramı'ndaki tüm yaratıklardan daha büyük bir canavar

olarak gördüm.

Hayatım boyunca sadece Lily'yi kaybettiğimi hissettiğimde tehlikeye girdim. Zihinsel olarak, fiziksel olarak, tamamen. Ama bu gençler bu gece ona ya da oğluma zarar veremeyecekler.

Bu fikri düşünmüyorum bile. Şu anda sadece ben ve o varız.

İki adım atıyor, aramızdaki boşluğu kapatıyor. Sonra yavaşça başını eğiyor. Üst kattaki gürültü ve patırtı aniden kesiliyor. Ve arkadaşlarının onun arkasındaki merdivenin tepesinde toplandığını fark ediyorum. Beş ceset saydım.

Biri arkadaşının omzunu sıvazlar ve gitmek için sabırsızlanarak koridoru işaret eder. Arkadaşı ona el sallar ve olduğu yerde kalır.

"Ne gördüğümü bilmek ister misin?" Boğazımda acı bir tat yükselirken söylüyorum. Onlardan nefret etmek istiyorum. Ama edemiyorum. Seçimlerinden nefret ediyorum. Evime girip herkesi dehşete düşürmelerinden nefret ediyorum. Ama onlardan nefret edemiyorum.

"Ne?" diye soruyor en yakınımdaki, sesi maskenin arkasında boğuklaşıyor. Bana karşı en yüksek sesle konuşan Garrison olup olmadığını anlayamıyorum. Boynunu omzunun üzerinden büküp arkadaşına bir şeyler fısıldıyor, parmakları gergin bir şekilde yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Merdivenden çıkarken elim korkulukları sıyrarak yaklaşıyorum. "Bu geceden ömür boyu pişmanlık duyacak beş genç görüyorum." Adımlarımı hızlandırdığım anda küfür ediyorlar ve adam merdivenleri koşarak geri çıkıyor, koridorda koşuşturan arkadaşlarına katılıyor.

Peşlerinden koşuyorum.

"Hadi, hadi, hadi!!!" diye bağırarak Jane ve Moffy'nin çocuk odasının önünden geçiyorlar.

"Arka merdivenlere yönelin!" diye bağırıyor bir diğeri, duvardaki bir resim çerçevesine çarparak. Benden belki bir metre uzaktalar.

Koridorun köşesine varmadan önce, en yakındaki adam kendi ayaklarına takılıyor, kırmızı ayakkabıları bir numara büyük geliyor. Bu gençleri loş sokakta en son kovaladığım zamana dair küçük bir anımsama yaşıyorum. Ayağa kalkmaya çabalıyor ama ben siyah gömleğini kavırıyorum. Arkadaşlarına doğru sallanırken, onu kendime doğru çekiyorum, tişörtünü yumruğumun etrafında düğümlüyorum.

"BIRAKIN BENİ!" diye daha bir telaşla bağırıyor.

Arkadaşları salonun köşesinde tereddüt ediyor. Uzaktan polis sirenleri duyuluyor. Polisler garaj yoluna park etmiş bile olabilir.

"Seni uyarmıştım," diye homurdandım. "Bu sefer suç duyurusunda bulunacağımızı söylemiştim."

"Gitmemiz gerek," diyor diğer adamlardan biri. "Ben hapse

girmeyeceğim, dostum."

"Ben de değilim," diyor bir diğeri.

Elimdeki adam çırpınıyor. "BENİ BIRAKMA!" diye bağırıyor. "BENİ BIRAKAMAZSIN!" Korku sesini titretiyor ve sözde arkadaşları köşede kayboluyor, kaderini mühürlüyor.

Benden daha kısa, daha zayıf. Bana karşı koysa da onu kolayca belinden tutup merdivene doğru taşıyorum. "Lanet olası bir şakaydı!" Sürekli tekrarlıyor, şaka kaldıramıyor musun?!

Midem alt üst oluyor ve merdivenin başında duraklıyorum. Bileklerini arkasından sıkıca kavıyorum. "Bu çok komik," diyorum kuru bir sesle. "Gerçekten komik. Birinin eşyalarını yok etmek. Komik şeyler." Ve sonra maskesini çıkarıyorum.

Ağzım biraz düştü.

Kızıl saçlı tanıdık geliyor. Süper Kahramanlar ve Çörekler'de tanıştığım adamlardan biri. Ama o Garrison değil. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve onu iterek aşağıya inmesini sağladım. Oturma odasına girdiğimizde nabzım bir atış yükseldi.

Kıçını kanepeye yaslamış olan Lily'yi tarıyorum. Ceket olmadan, kaşınmış gibi kızarmış kolunu fark ediyorum. Kahretsin, Lil. Midem bulanıyor ama mavi tulumunun içindeki Moffy'ye odaklanıyorum. Cam gibi gözleri benimkilerle birleşiyor ve kollarını uzatıyor, sanki şu anda benim tarafımdan tutulmayı tercih ediyormuş gibi kıvranıyor. Lily onu teselli etmeye çalışıyor, kafasına vurduğu mini Wampa şapkasını yeniden takıyor. Jane gibi o da teselli bulamıyor.

"Seni küçük penis," diye küfrediyor Rose.

Nedense beni aşağıladığını düşünüyorum. Ama sarı-yeşil delici gözleri elimdeki kıızıla dikilmiş durumda.

"Arkadaşların nerede?" Rose neredeyse sorguya çekiliyormuş gibi ona bağırıyor.

Kızıl saçlı ince dudaklarını bastırarak kapatıyor.

Rose topukları üzerinde döner ve arka kapıya doğru yürümeye başlar. "Arkadaşlarını hemen bulmalıyız." Connor Jane'i yakaladığına göre, diğer gençlerin peşine düşmekte kendini özgür hissetmelidir. Sorun şu ki, topuklu ayakkabı giyiyor. Ve o Rose. İki ayağı olan herkes onu geçebilir, yedi yaşındaki yeğeni de dahil.

Rose'a "Evet, bunu sen yap," dedim. "Sihirli baloncuğunda uç, Glenda."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Loren." Connor'dan üç metre uzaklaştığında oflayıp pufluyor. Ve sonra

Ona yetişiyor ve kolunu beline doluyor. "Gittiler, sevgilim." Onu vücuduna doğru çeker.

"Richard-"

"Peşlerinden koşamazsın," diyor Connor. "Ama arkadaşlarını
ispiyonlayacaktır."

Kızıl saçlı sinirli bir kahkaha attı. "*Cehennem* gibi, seni pislik."

Connor'ın dudakları titrer ve doğrulur, Jane'i tutarken kolu karısının omuzlarına dolanır. Jane, Connor'ın beyaz düğmeli gömleğinin içine ağlıyor ve gömleği ıslatıyor.

Kontrollü bir sesle, "Hırsızlık ağır bir suçtur. Ciddiyeti gözünüzden kaçarsa diye açıklayayım. Artık iş bulmakta ve üniversitelere başvurmakta *ciddi* sıkıntılar yaşayacaksınız. Hayalini kurduğun Ivy League artık seni listelerinden çıkarıyor. Ve sosyal çevrenizde, sadık arkadaşlarınız olduğunu umsanız iyi edersiniz. Çünkü statüye önem verenler sizi de herkes kadar çabuk silecektir. Siz sosyal bir sazansınız, alttan beslenen birisiniz. Daha şanslı olanların size dağıttığı yetersiz kırıntıları alıyorsunuz."

Rose söze girmek için ağzını açıyor, umarım ona yine penis demez. Cevap vermesini bekliyorum ama dudakları kasılıyor ve omuzları daralıyor. Dikkatle Connor'a bakıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve kızıl saçlıyı inceliyorum. Ağlıyor.

Gözyaşları yüzünü çizerken gözleri kızarıyor. Daha duygusuz olsaydım, şu anda kendimi iyi hissederdim. Onun acısında kendimi haklı hissederdim. Bir süre bizimle uğraştı. Bunu hak ediyor, değil mi? Ama yüzeye çıkan acıma duygusu, o yollardan geçmiş bir adama ait. Herkesten ve her şeyden nefret etmiş birine. Sadece gidip boğulmak isteyen birine.

Bunu seçmelerini istemedim. Ama bir daha *asla bu* geceki gibi bir gece yaşamayacağım. Koridorumuzdan geçen başka bir gölge asla olmayacak. Hiçbir empati fikrimi değiştiremeyecek.

Connor'ın tavrı yumuşuyor ve kızıl saçlıya şöyle diyor: "Ya da bir anlaşma yapabilirsin. Suçlamalarını azaltır, bu ağır suçu hafif bir suça çevirmeye çalışırsın."

Connor'ın bununla nereye varmak istediğini anlıyorum. "Arkadaşlarından vazgeçmek zorunda kalacaksın."

Zayıf bir şekilde gülüyor ve ardından onaylarcasına birkaç kez başını sallıyor. Tam o sırada polisler ellerinde tabancalar ve kurşun geçirmez yeleklerle ön kapıdan içeri dalıyor ve aynı anda birden fazla şey bağırlıyorlar.

Bitti artık.

Adama tutunduğum yeri bırakıyorum ve elleri havada sendeleyerek ilerliyor. Hemen Lily'nin hantal kollarından dehşete düşmüş, kıvranan bir bebeği kaldırıyorum. Göğsüme yapışıyor ve bir elimi sırtına bastırarak, sakinleşirken onu ovuyorum.

Lily gözlerini Wampa şapkasının arkasına saklıyor, sanki benden saklanıyormuş gibi.

Connor'ın "Önce polisle konuşacağım," dediğini zar zor duyuyorum. Memurlardan biri sorgu için bana yaklaşmak üzere.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" Ona sordum.

İki otoriter eli kemerinde, bir kez başını sallıyor ve geri çekiliyor.

"Lil?" Fısıldıyorum, endişeyle ayak bileklerini çaprazlamasını izliyorum. Durumu iyi değil. İki parmağımı beline sokuyorum ve onu göğsüme çekiyorum.

Ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve yüksek sesle kokluyor.

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor. Ve kürklü beyaz şapkasını kafasında daha yukarı kaldırıyorum. Lil'in yeşil gözleri yaşlarla doluyor, narin, yuvarlak yüzü oğlumuzunki gibi lekeli.

"Bir anlığına ortadan kayboldum, değil mi?" Fark ettim. Duvarlara vurduğumuzu duymuş olmalı. Silahlı olabilirlerdi. Lily Calloway'in hayal gücü her gün onunla dalga geçiyor ve bahse girerim oldukça yıkıcı bir son inşa etmiştir.

Koluyla burnunu siler.

Onları daha fazla tahrik etseydim, sanırım üzerime atlamaya, beni merdivenlerden aşağı itmeye çalışırlardı. Ama onlar benden, benim onlardan korktuğumdan daha çok korkuyorlardı. Onların nefretini kendi nefretimle beslemedim. Sadece dinlenmelerine izin verdim.

"Bunu bir daha yapma, tamam mı?" Çenesi titriyor.

"Aşkım," diye nefes alıyorum, kalbim ağrıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum, küçük, sıırım gibi bedenini bedenimle birleştiriyorum. Dudaklarım kulağına değiyor. "Sen ve ben."

Gülmekten boğuluyor. "Lily ve Lo."

Göğsüm kabarıyor. "Sonunda başaracağız." Kocaman gülümsüyorum çünkü artık görebiliyorum. Tanrım, görebiliyorum.

Hiç tahmin etmediğim kadar yakın.

* * *

Polis ifadelerimizi yazdıktan sonra, birkaçı kaçan diğer dört kişinin izini bulmak için evimizi aradı. Sanırım hepsi sokağın aşağısına, evlerine kaçtılar. Ve içimden bir ses polislerin bir saat içinde kapılarını çalacağını söylüyor.

Kızıl saçlı adam, Nathan Patrick, bu gece burada olan her bir arkadaşını ispiyonladı. Mutfak zeminindeki camları süpürürken isimler beynimde yanyor, birkaç çiçek vazosu parçalanmış.

Dillon, Kyle, John ve Hunter.

"Kapüşonlu adamın adı neydi?" Lily bar tezgahının önünde dizüstü bilgisayarını açmış bana soruyor. Adamın bu gece burada olmadığından kısaca bahsettim.

"Garrison." Bardağı faraşa fırçalıyorum ve içgüdüsel olarak buzdolabının yanındaki Moffy'yi kontrol ediyorum. Jane'in yanında sessizce uyanık duruyor, ikisi de sarkan cep telefonlarıyla büyülenmiş. Onunki: yıldızlar ve gezegenler, bir güneş sistemi. Onunki: şimşekler ve Wolverine gibi doldurulmuş süper kahramanlar.

Kırmızı Örümcek Adam'a odaklandığında gülümsüyorum. Her ne kadar çocuğumun kartları bağımlı ebeveynler yüzünden ona karşı yığılmış olsa da, bence iyi olacak.

"Sence bu gece gelmeyi planlamış mıdır?" Lily bana soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." Bardağı siyah çöp torbasına atıyorum ve cevapsız arama var mı diye cep telefonumu kontrol ediyorum. Yok. Ryke'ı yaklaşık beş kez aradım, o da mesaj attı: *Seni birazdan arayacağım*. Bir saat oldu. Yerden yeşil ambalajlı bir hediye alıyorum, kutusu parçalanmış.

Açtım ve hasarı inceledim.

Ahşap resim çerçevesi eğilmiş, cam boyunca bir çatlak uzanıyor. Kardeşim için çerçevelediğim fotoğrafı dikkatlice çıkarıyorum. Paparazziler tarafından çekilmemiş, bize ait olan birkaç fotoğraftan biri. Bu yazdan, dışarıda havuzun kenarında oturuyoruz. Daisy isimlerimizi söyledi ve fotoğrafı çektiği anda başımızı çevirdik.

Hazırlıksız yakalandığımızda bile mutlu görünüyoruz. Gözlerimizde, kısacık, nadir gülümsemelerimizde. Kardeş gibi bile görünüyoruz.

"Henüz bir tane seçmedin mi?" Rose'un sesi düşüncelerimi böldü. Resmi bir çekmeceye koydum ve kırık hediyein geri kalanını attım.

"Krem süet kirlendiği için koyu gri deriyi seviyorum," diyor Lily.

Rose kız kardeşinin omzunun üzerinden geçerek dizüstü bilgisayar ekranına bakıyor. "Bu çok çirkin."

"Bu bir kanepe," diyorum ona. "Çin malı değil."

Rose, "Yine de uyması gerekiyor," diye karşı çıkıyor. "İkinci tercihin nedir, Lily?"

Lily tırnaklarını yiyor ve taburenin üzerinde kayıyor. Bar tezgahının etrafında dolaşırken kaslarım geriliyor ve topuğunu kasıklarına bastırdığını fark ediyorum. En azından buz gibi bir küvette ağlamıyor. Boktan dünyamızda, her şey düşünüldüğünde bu gece oldukça iyi gidiyor.

Bunun bizim sonsuzluğumuz olduğunu söyleyebilirim. Lily hiçbir zaman yüzde yüz olmayacak. Ben de olamayacağım. Ama bu küçük tümsekler, karşılaştığımız tuğla duvarlardan daha kolay.

"Bu," diyor Lily ve gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "...bej püsküllü kanepe." "Can Bizvar o gönderildi yarın Sabah mı?" Rosesorar ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde bilgisayarı önüne kaydırıyor, bu ayrıntıları keşfederken yazmaya devam ediyor. Hepimiz evimizi geri almak istediğimiz kadar

Daisy için mümkün.

Daisy de telefonlarına cevap vermediği için Rose enerjisini bu hazırlıklara harcıyor.

Siktir et.

Bir saat daha beklemeyeceğim. Kardeşimin numarasını altıncı kez çeviriyorum ve kulağıma dayıyorum. Neredeyse son çalışında, hat klik sesi çıkarıyor.

"Hey, çok özür dilerim. Ben sadece..." Geceyi dışarı atıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Sen iyi misin? Herkes-"

"Hepimiz iyiyiz." Bu sözleri söylediğim anda Rose şaşkın bir nefes verdi.

"Onlara ulaştın mı? Hoparlöre ver." Ona

bir bakış attım. "Hayır *lütfe*?"

"Loren," diye tersledi.

Ahizeden Ryke'a sesleniyorum, "Kraliçe Rose hoparlöre çıkmak istiyor."

"Sorun değil," diyor.

Telefonu bırakıp hoparlör düğmesine basıyorum. Connor bir omzunu kapı çerçevesine yaslayarak mutfığa bile giriyor. "Neredeler?" diye soruyor bize.

Ryke açıklamayı duymuş olmalı ki cevap veriyor: "Geceyi şehir merkezinde bir otelde geçireceğiz. Sabah geri döneceğiz."

Başımı salladım. Bu iyi bir şey. Daisy dönmeden önce burayı gerçekten düzeltmek için zamanımız olacak.

"O nasıl?" Rose soruyor, sesi normalden daha yüksek. Daisy için hepimiz aynı eve taşındık, böylece ona daha iyi bir güvenlik sağlayabilecektik. Birden aklıma geldi.

Onu hayal kırıklığına uğrattık. Bütün planımız boka sardı. Hayatımın hikayesi.

Her şeyi çözdüğünüzü, sorunlarınızı çözecek tek dişliyi bulduğunuzu sanıyorsunuz. Ve bu sadece her şeyi berbat ediyor.

Hayat deneme-yanılmalarla dolu boktan bir çuvaldır. Ve hatalar her zaman birilerinin zararına o l u r .

Ryke bize, "Hâlâ çok sarsılmış durumda," diyor. "Onu biraz s a k i n l e ş t i r d i m . . . ama sanırım sabaha daha iyi olacak."

Lily neredeyse fısıldayarak, "Taşınacak mı?" diye soruyor.

Çok garip bir his kaplıyor içimi. Bunu anlamam bir saniye sürdü. Tanrım. Daisy'nin taşınmasını istemiyorum. Tek başına olmaz. Kardeşimle bile. Herkesin burada olmasını seviyorum. Tek bir ev. Birlikte.

Biz bir aileyiz.

Ryke sesini alçaltıyor. "Bunun hakkında konuşuyorduk ama henüz bir karar vermedik."

"Hareket edebiliriz," diye öneriyor Rose, suçluluk duygusu omuzlarını çökertmiş.

Kafamı deli gibi ona sallıyorum. Aylarca gençlere katlandık ve şimdi bitti diye taşınacak mıyız? Yine aynı şeylerle uğraşacağız. *Hayatta olmaz.*

"Daisy bunu yapmanı istemiyor," diye açıklıyor Ryke.

Lily boğazını temizler ve daha yüksek sesle konuşur. "İkinizi de burada istiyoruz." Rose başını sallar. "Ben de öyle."

Connor dudaklarını kaldırarak, "Üçüncüsü benim," diyor. "Ben de," diye ekliyorum.

Ryke'in sesi "Teşekkürler çocuklar. Sabah görüşürüz." Ve telefonu kapattı. Ona mutlu yıllar dilemeyi unutmuşum, o yüzden mesaj atıyorum.

Neler yaşadığını anlayabiliyorum. Sevdığınız birinin kaygı ve korkularının eşliğinde sallanmasını izlemek. Bunu düzeltmenin gerçek bir yolu yok. Onları sadece kaldırabiliriz. Her Calloway kızı farklı şekillerde benzer bir savaş veriyor. Telefonumu cebime koyarken Lily'yi kollarını kaşırken yakalıyorum ve benimkinin de o tanıdık sınıra doğru gittiğini biliyorum.

LILY CALLOWAY

Uyuyamıyorum. Yan yatıp arşıfa dolanıyorum ve bebek telsizini göğsüme bastırarak duvarların gıcırtısını dinliyorum.

"Lil," diye mırıldanıyor Lo, beni arkamdan kaşıklarken elleri kalçalarımnda.

"Ha?" Bacaklarımın arasında bir ağrı hissediyorum. *Görmezden gel, görmezden gel, görmezden gel*, bu sinyalleri beynime gönderiyorum. Hesaplanamaz olsalar bile. Oraya gitmeliler.

"Sikime sürtünüyorsun, aşkım."

Kahretsin. Ondan kaçmak istemediğim için kaskatı kesiliyorum. Kalça kemiklerimi güçlü bir şekilde tutması ve sıcak göğsünün sırtıma baskı yapması hoşuma gidiyor. Kemikli popom bana ihanet etti. Ve belki de alt bölgem de öyle.

"Bunu yapmak istememiştim." Endişe tenimi kızartıyor.

"Sorun yok." Dirseğini yastığa dayıyor ve yanağını öpüyor. Aman Tanrım. O dudakları tam benimkilerin üzerinde istiyorum.

"Lo," diye sızlanıyorum. Muhtaç sesimden nefret ediyorum. Yüzümü yastığıma dönüyorum ve sıkıntıyla inliyorum. Bu gece zihnimden kaçmak istiyorum. Ve bunu yapmanın en iyi, en kolay yolu seks. Sorun şu ki: Moffy'nin güvenliğinden endişe ediyorum ve *neden* bu endişeleri bir orgazmla boğmak isteyen tuhaf kız ben olmak zorundayım?

Lo üzerime tırmanıyor, dizlerinden birini yanlarıma koyuyor ve beni sırtüstü çeviriyor. Ona bakıyorum, karanlık yatak odamızda görünen keskin çene çizgisine.

Çok yumuşak bir sesle, "Bu gece normal olmak istiyorum." diyorum. Kaşları endişe içinde düğümleniyor. "Sen normalsin Lil." Başımı hafifçe sallıyorum. "Seni becermek istiyorum."
"Komik, ben de seni becermek istiyorum," diye karşılık veriyor.

Daha da zayıf bir gülümsemeyle zayıfça gülüyorum.

"Bu doğru," diyor şakacı bir tonda. "En iyi arkadaşım -" yanaklarımı çimdikliyor "- ergenliğe girdiğimden beri beni tahrik ediyor. Onunla ilgili her şeyi seviyorum ve '*Bu kızı becermek istiyorum*' diye düşünmeden

geçirdiğim *tek bir gün bile yok.*" Dudaklarını, o güzel pembe dudaklarını bir nefes  temdeki dudaklarıma doğru indiriyor ve fısıldıyor, "İşte böyle."

Altında titriyorum. "Lo." *Sikeyim beni*. Beynimin yaramaz isteklerini kapatıyorum ve bir şey kaçırmış olma ihtimalime karşı bebek telsizini kulağıma dayıyorum.

Lo beni endişeyle izliyor. "O iyi, Lil." Sesindeki ciddiyet geri geldi.

"Sadece emin olmaya çalışıyorum."

Ben daha sözlerimi bitirmeden Lo benden ve yataktan kalktı. Işıkları yaktı.

"Ne yapıyorsun?" Doğrulup sordum. Siyah boxer-şort ve eşofman altı giyiyor. Normalde bunları giymezdi ama bir bağımlının önünde mallarını sallamamaya çalışıyor. Yine de, bana hangi nedenle döndüğüne bağlı olarak poposuna ve şişkinliğine bakıyorum.

Pis bir alışkanlık.

"Hemen döneceğim." Sonra kapıyı açar ve ortadan kaybolur.

Lo'nun bol siyah gömleklerinden birini giyiyorum. Kendimi acıtan tırnaklarımı ısırırken yakalıyorum. Elimi bıraktığım anda Lo geri dönüyor ve yanında kimi getirdiğini görünce neşeleniyorum.

Maximoff Hale. Bebeğimiz, kırmızı bir tulum giymiş: Avenger in Training. Küçük koyu kahverengi saç tutamları düzeltildi ve Lo'nun kollarında ağzı açık uyuyor. Artık hayatta olduğundan emin olmak için onu dürtmüyoruz.

Lo oğlumuzu tutuyor. Birlikte yarattığımız bebeğimizi. Yarısı onun yarısı benim.

Bu beynimin şimdiye kadar aldığı en güzel görüntü. Ve onu daha kirli bir şeye dönüştürmekten korkuyorum. Bu yüzden hızlıca yüzüstü dönüp yorganın altına saklanıyorum.

"Lily," diye azarlıyor Lo. Yatak onun ağırlığı altında dalgalanıyor ve o yanımda dinleniyor. "Dışarı çık, aşkım."

"Hiçbir yere gelmiyorum," diyorum hemen, utancın kızarıklığı sıcak ve acımasız.

Lo yorganı çekip çıkarıyor. "Banyoda ya da yorganın altında saklanmıyorsun. Moffy'nin bu gece çocuk odasında güvende olmamasından korkuyorsun. O yüzden aramızda uyuyor."

Ağzımı açıp yan dönüyorum ve onun kısılmış kehribar gözleriyle karşılaşıyorum. "Lo, ben..."

Korkuyorum. Kendimden.

"İyi olacaksın, aşkım." Moffy'yi nazikçe bedenlerimizin arasındaki şiltenin üzerine yatırıyor. Ve gözlerim yaşıyor. Memnun, mutlu ve sessiz. Herkes gibi

bebekler olmalı.

Rahatlıyorum ve küçük eline dokunuyorum, parmakları uykusunda serçe parmağımı kavıyor. Belki bunu yapabilirim. Nefes veriyorum ve Lo'ya bakıyorum. Beni inceliyor, tüm dürtülerimi zihnine not ediyor. Biraz kayıyorum ve ayak bileklerimi çapraz yapıyorum. Ama kaygıyla birlikte bastırmaya başlıyorlar.

Dikkat dağıtmak güzel.

Moffy'nin uyumasını izliyorum ve Lo yastığına geri yaslanıyor. Lo'nun elmacık kemiklerine sahip olacak. Bunu söyleyebilirim. Koyu renk saçları dışında, Lo'nun bebeklik resimlerindeki haline çok benziyor.

"Ya onu ezersem?" Lo'ya sordum.

"Sen uyuduğunda onu beşiğine yatıracağım," diyor. Bu planı başımla onaylıyorum.

"Kapa gözlerini, aşkım."

Küçük bir isteksizlikle gözlerimi kapatıyorum. Aklımdan tek bir şey geçiyor: Her zaman kötü günlerim olacak. Bu artık kabullendiğim bir gerçek. "Lo," diyorum usulca.

"Öyle mi?"

"Bir bağımlı her zaman bağımlı olarak mı kalacaktır?" Bence bunu değiştirmenin bir yolu yok.

O kadar sessiz ki, sonunda tek gözümle ona bakıyorum.

Bana öyle yoğun bakıyor ki nefesimi kesiyor. "Hiç iyileşeceğimizi falan hayal ettin mi?" diye soruyor.

Diğer gözüm açılıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Sen mi yaptın?"

Başını iki yana sallıyor. "Başımdan beri bağımlı olacağımızı biliyordum." Kehribar rengi gözleri beni delip geçiyor. "Sadece daha önce olduğumuzdan daha iyi bir yerde olup olmayacağımızı bilmiyordum."

Öyleyiz. Kelimeleri söylememe bile gerek yok. O da cevabı biliyor. Şimdiye kadar bulduğumuz en iyi yerdeyiz, birlikte durağanlığa ulaşıyoruz. Burası çok güzel ve düşmekten korksam bile, bu yoldan daha önce de geçtiğimi bilmek güzel. Ve her zaman tekrar zirveye yürüyebilirim.

Lo oğlumuzun üzerine eğilip beni şefkatle dudaklarımdan öpüyor, iffetli bir öpücük ama ömür boyu sürecek bir vaatle dolu. Uyumam için bana rehberlik etmesine izin verdim.

LILY CALLOWAY

Rose, Connor'ın yanındaki yepyeni püsküllü aşk koltuğuna yerleşmeden önce bana ve Daisy'ye sıcak çikolata kupalarını uzatıyor, Jane de onun kucağında. Ryke ve Daisy yanlarındaki püsküllü bej *kanepeyi* aldılar. Kız kardeşlerim ve ben battaniyelere sarınmış durumdayız, bu sabah soğuk bir hava dalgası geldi.

Bir elimle fincanımı tutuyorum, omuzlarıma tüylü mor bir şal atıyorum. Lo sırtını beyaz taş şömineye yaslarken ben bacaklarının arasına oturuyorum, bir elim Moffy'nin zıpzıpının üzerinde. Hiçbirimiz o kadar iyi uyumadık ama bebeklerimizden çok küçük kız kardeşime odaklandık.

"Kanepeye ne oldu?" Daisy sonunda bacak bacak üstüne atarak soruyor. Ryke bir kolunu Daisy'nin beline dolamış, gözlerinin altında koyu halkalar var. Daisy sıcak çikolatayı kucağına dökmeden önce onun bardağını almak zorunda kalıyor.

Rose tereddüt eder, kötü bir yalancıdır. "Önemli bir şey değil."

Daisy kahverengi saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. Doğal rengiyle daha genç görüldüğünü fark ediyorum. Daha çok kendi yaşında, daha masum görünüyor. "Hepinizin büyük bir konuşma yapmamı beklediğinizi biliyorum..." Parmaklarını oynatıyor ve onun huzursuz tuhaflıklarını izlerken karnım ağrıyor. Bunların artık onun sağlıklı yanları olduğundan emin değilim. Hiç sağlıklı olduklarından da emin değilim. "Ama dün gece hissettiklerimi gerçekten anlatan bir tane bile yok."

"Dais, sorun yok," diyor Ryke. "İstemiyorsan hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Bacaklarını açıyor ve sonra tekrar kavuşturuyor. "Sanırım buna ihtiyacım var." Yeşil gözleri ben ve Rose arasında gidip geliyor. "Sizinle yaşadığım bu son on ay hayatımın en güzel zamanlarıydı. En küçüğünüz olduğum için kendimi hep dışlanmış hissettim ve ikiniz de bebekleriniz olduğunda bile beni dahil etmeyi başardınız." Gülümsüyor, hüznü bir gülümseme. "İkinizin de sizi çok sevdiğimi bilmenizi istiyorum."

Gözlerimi siliyorum ve Rose'a bakıyorum. Henüz ağlamıyor olsa da bakışları cam gibiydi. Bu çok hüznü bir vedaya benziyor. Buna hazır değilim. Bundan çok daha uzun süre birlikte yaşayacağımızı sanıyordum.

Sabah uyandığımda küçük kız kardeşimin yaban mersini ile mutfakta dolaşmasından keyif alıyorum. Bir güneş topu gibi, Ryke'in ev için krep pişirmesine yardım ediyor. Oturma odasında kaykayla kaymasını, hayat ve aşk üzerine teorilerini anlatmasını seviyorum. Ve yazın ölü sıcağında su balonu savaşı teklif etmesini.

Bir zamanlar Daisy Calloway'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama artık onu tanıyorum. O benim coşkulu küçük kız kardeşim ve onu kanımdan daha çok sevmeye başladım. Onu bir arkadaş olarak seviyorum ve bencilce gitmesine izin vermek istemiyorum.

Daisy yüzünde sessiz gözyaşlarıyla devam ediyor: "Bazı açılardan kendimi gerilemiş gibi hissediyorum. Ama sonra ikinizle geçirdiğim onca saati hatırlıyorum." Bana doğru bakıyor. "Ve sanırım başka bir yerde olsaydım tüm o anları kaçırdım." Burnunu çekiyor. "Burada bir şey kazandım. Ve bu kaybetmek istediğim bir şey değil."

Gözlerimi kurulamak için battaniyemin kenarını kullanıyorum. "Yapmayacaksın," diyorum, sesim cızırtılı. "Ne olursa olsun, yapmayacaksın."

Rose ona "Biz her zaman senin kardeşin olacağız" der. Ve işte o zaman gözyaşları dökülür. Onları görünce gözlerini devirir.

Daisy birkaç kez başını sallar. "Nereye gidersem gideyim korkacağımı fark ettim. Kosta Rika'ya kadar seyahat edebilir ve kendimi korkutabilirim."

Ryke bunun üzerine kaskatı kesilir. Rahatlamak için elini Daisy'nin başına koyar. "Ve her zamankinden biraz daha fazla kendimde olmasam da, hepiniz

beni daha mutlu ediyor," diyor. "Bu yüzden kalıyorum."

"İkimiz de öyleyiz," diyor Ryke ve Daisy'nin saçlarını sert bir elle karıştırıyor. Daisy ona gülümsüyor.

Şaşırdım. "Gerçekten mi?" Neredeyse ağlayacaktım.

Kızarmış gözlerini ovuşturarak gülüyor. "Gerçekten, gerçekten."

"Bu en iyi haber." Benzer bir tepki bekleyerek Rose'a dönüyorum.

Gözyaşları kurudu ve şimdi küçük kız kardeşimize dik dik *bakıyor*. "*Kalacağımı söyleyerek beni şişmiş gözlerden kurtarabilirdin.*"

Lo araya giriyor, "Duygusal şeylerle kalbini çözdü. Bunun için ona kızma."

Rose kollarını kavuşturarak, "Bu kelimeyi lügatından çıkarıyorum," diye karşılık veriyor. Connor kahvesini yudumlarken sırtıyor.

Lo kuru bir sesle, "Şuna bak, bana büyü yapmış," der. Connor'a başını sallar. "Seni büyülediğinde nasıl hissediyorsun? İçten içe ölüyor musun?"

"Tam tersi," diye cevap veriyor Connor, hatta genellikle sustuğu *sihir* şakalarına bile katılıyor. Gülümsemem yanaklarımı acıtıyor.

Lo yüzünü buruşturur. "Tanrım. Sorduğum için özür dilerim."

"Siz ikinizden bahsetmişken," diye araya giriyor Ryke, Connor ve Rose'un arasını işaret ederek. "Dün gece Lily'den seni sosyal medyaya katılmaya ikna ettiğini söyleyen bir mesaj aldım. Bu ne lan?"

"Ben zaten Twitter'daydım," diye hatırlatıyor Connor ona. "Sadece Rose'u ikna etmesi gerekiyordu."

Yeni konu beni canlandırdı. "Herkes bunu yapmalı."

Ryke bana pis (cinsel olmayan türden pis) bir bakış fırlatıyor. "Lütfen bana bunun senin lise sloganının olmadığını söyle." Bu koruyucu Ryke'in ortaya çıkışı. (Cinsel olmayan türden.) Bunu düşünürken burnumu kıvırıyorum. "Hayır, bu daha çok Daisy. İnsanları çılgınca şeyler yapmaya teşvik eden o." Onu işaret ediyorum. "Bir apartmanın çatı çıkıntısında yürümek gibi."

"Evet, kardeşim," diyor Lo gülümseyerek. "Onunla çıkıyorsun." Ryke kız arkadaşına kaşlarını kaldırıyor.

Daisy o kadar geniş gülümsüyor ki tüm odayı aydınlatıyor. Gerginlik sona erdi. "Çılgınca şeyler yapmak için yaklaşık otuz yılım daha olduğunu fark ettim, o yüzden bunları yapabildiğim kadar çok insanla yapabilirim." Onun yan tarafını dürtüyor. "Sadece sen olsan bile."

Ryke onunla tam anlamıyla öpüşmek üzere. Gözlerindeki o şehvetli bakışı biliyorum. Sanırım bunu birçok kez takındım. Sonunda kızın başını öpüyor ve tekrar bize odaklanıyor. "Sosyal medya yok diye anlaşıştık hani?"

"Ta ki dün geceye kadar," diyor Connor. "Lily hırsızlıktan sonra herkesin güvende olduğuna dair bir tweet attı ve düzinelerce haber kanalı bu tweet'i meşru bir kaynak olarak gösterdi."

İlk defa sesimiz gerçekten duyuldu. Sözlerimiz çarpıtılmadı.

Kötü düzenleme veya yanlış yerleştirilmiş alıntılar yok.

Rose, "Kontrolü biraz geri alıyoruz," diye ekliyor.

Lo da Ryke ve Daisy gibi bu duruma yeni alışmıştır. Bu bilgiyi sindirirken alındaki çizgiler kırışır. "Peki kontrolü hangi kullanıcı adıyla geri alıyorsun?" diye soruyor ona. "Callowitch'te, hashtag bana şaplak mı atıyor?"

Lo'nun göğsüne vuruyorum.

"Ne?" diye fısıldadı bana.

"Bu çok kabaydı."

Connor gülümsemiyor, bu da demek oluyor ki bu seferki kesinlikle Rose'un canını yaktı.

Güçlü bir şekilde nefes alıyor. "Rose *Cobalt* olduğumu düşünerek iki kız kardeşime de hakaret ettin. Ve hashtag, senden *nefret ediyorum*."

Lo ellerini kaldırır. "Tek söylediğim, Rose *Cobalt*, sosyal medyaya ne kadar girersek girelim, bizi eleştiren insanlar olmaya devam edecek. Bu bunu düzeltmeyecek."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu biliyorum Lo." Benim için endişeleniyor -bütün inancımı büyük bir çözüm olarak sosyal medyaya bağladığım için. "Her zaman nefret edenlerimiz olacak. Ama hayranlarımız da olacak. Ve ben onları korumak istiyorum."

Lo'nun omuzları gevşiyor ve bana başını sallıyor. "Tamam."

"Rose'un kullanıcı adı RoseCCobalt," diyorum ona. "Tek boş olan buydu."

"Sanırım Loren Hale alınmış?" diye soruyor bana.

Başımı salladım. "Evet."

"Bekle, biri isimlerimizi nasıl alabilir?" Ryke kaşlarını çatır.

Oh Tanrım. Twitter'ı bilmeyen bir tek o var. Daisy ona telefonunu gösteriyor. "Senin için bir tane oluşturacağım."

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye soruyor, tereddüt ederek.

"Sadece kendin ol," diyor Connor ona. "Yazılı olarak muhtemelen başarısız olduğumu biliyorum ama yüz yüze geldiğin zaman genellikle olduğun kişi olmayı başarıyorsun."

"Bana hakaret ettiğin kısmı görmezden geleceğim." Connor sırtıyor. "Neden? Onlar en iyi kısımlar."

Ryke onu tersledi.

"Kullanıcı adı olarak 'rykefuckmeadows'a ne dersin?" Daisy telefonuna yazarak soruyor. "Bekle... O da çoktan alınmış."

"Ciddi misin?" Ryke etkilenmiş gibi konuşuyor. Ekranı kontrol etmek için onun üzerine eğiliyor.

"Sadece tersten yap," diyor Lo, "MeadowsRyke."

Umursamayacaktır." "Evet, benim için sorun değil," diye kabul ediyor Ryke.

Daisy bize "Anladım," dedi. Sonraki birkaç dakika içinde Daisy ve Lo'nun kullanıcı adı için birçok fikir ortaya attık. Ben de Lo'nun telefonunu çalıp potansiyel müşterileri yazdım.

"Seninki ne?" Lo, Connor'ın doğrulanmış Twitter hesabını unutarak Connor'a sorar.

Connor, "Benim adım, ara vermek yok," diye yanıtlıyor.

@ConnorCobalt. Bu kullanıcı adını kapmış olması şaşırtıcı değil. Bizimle tanışmadan önce bile o isme sahipti.

Hayranlarımız arasındaki bir Twitter tartışmasına odaklanırken Lo omzumun üzerinden bana bakıyor. "Kaçırılmış fırsat Connor," diyor Lo

giderek artan bir gülümsemeyle.

"O da ne?"

"Hayranlarınızdan birinin kullanıcı adı: ConnorCockbalt." Lo başını ona doğru eğdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama seninkinden daha iyi, aşkım."

Connor'ın sırtışı yüzünü kaplıyor. "Sana katılmıyorum."

Twitter'daki tartışmanın içine çekiliyorum, gözlerim kullanıcı adlarına kayıyor. Her birinde yüreğim kabarıyor.

@lorenhale

@rykemeadows

@ConnorCockbalt

@lilycalloways

@rosescalloway

@runcalloway

@callowaysisters

@lilocalloway

@coballoway

@cobaltscalloway

Onların arkasındaki insanlar benim için tüm fandomlar gibi bir anlam ifade ediyor. "Bu çok havalı," diye fısıldıyor Lo kulağıma. Ekrana geri döndü,

arkamdan diğer kullanıcı adlarına bakıyordum.

"Evet," diyorum daha büyük bir gülümsemeyle. "Oldukça havalı."

"Lorenhellion'u dene," diye nefes alıyor. Deniyorum ve yeşil bir onay işareti mevcut olduğunu gösteriyor. Daisy @daisyonmeadows'u seçiyor, biraz çapkınca olan aptalca bir kelime oyunu. Ona yaklaşıyor.

"Peki sosyal medyada olmamız tam olarak ne anlama geliyor?" Ryke soruyor. Sanırım biliyor. Sadece birinin söylemesini istiyor.

İlk ben konuştum. "Artık saklanmaya çalışamayız." Kararlılıkla başımı sallıyorum. Eskiden münzevi olan, dikkatlerden ve kameralardan kaçan bir kızın bunu söylemesi çok ironik. Sosyal medyayı kullanarak artık göz önündeki bir geleceği sağlamlaştırıyoruz.

Geri almak yok.

Ama eğer bir spot ışığı altında olacaksak, bunu başkasının yerine kendi şartlarımla yapmayı tercih ederim. Belki o zaman Maximoff ve Jane büyüdükçe onları korumak için bir şansımız olur. Artık hepimizin daha büyük bir sesi var.

Kimse bunu bizden çalamaz.

LOREN HALE

Ryke tost makinesine bir simit atıyor. "Sakın söyleme," dedi bana.

Alaycı bir gülümseme takınmalıyım. "Bir şey söylemeyecektim." Kızlar oturma odasında sessizce konuşurken, biz mutfakta kahveleri dolduruyoruz.

Connor sütün üzerindeki son kullanma tarihini inceler.

"Söyleyeceğim." "Söyle," diye dürtüklüyorum.

"Daisy Meadows," Connor öyle diyor. Seçtiği kullanıcı adı bizim için eski anıları canlandırdı. Ryke'a sürekli bu ihtimali soruyoruz. Onunla evlenmek. Önceden onu sustururdum. Şimdi gözlerini devirmesini izlemek eğlenceli. Ve bana siktirip gitmemi söylüyor.

Ryke kahvaltısının pişmesini beklerken öfkeli görünüyor. "Siz ikiniz çok komiksiniz."

"Komik olmaktan çok tahmin edilebilir olduğumuzu sanıyordum," diyor Connor kolayca, sütü çöpe atarak. "Ama ikisini de kabul ediyorum."

Sobaya yaslanıyorum. "Çocuklarına Vahşi mi yoksa Midilli mi adını koyacaksın?"

"Kapa çeneni," diyor Ryke hafifçe ve hatta gülüyor. "Pony Meadows, gerçekten mi?"

"Bu doğa." Daisy'nin her zaman yaptığı gibi teatral bir şekilde nefesim kesildi. "Doğa muhteşemdir."

"Onu taklit etmekte berbatsın."

"Evet, bu zayıftı." Connor'ın kahvesini bir fincana doldurmasını izliyorum. Eliyle dalgalı saçlarını tarıyor, kalın tellerin bazılarını düzleştiriyor. "Hey..." Kanım donuyor ve aklımdan geçenleri söylemekte tereddüt ediyorum.

Ama o dönüyor ve masmavi gözlerini bana diyor. Bitirmemi bekliyor.

Bir süredir ona oğlumla ilgili olan makaleyi sormadım. İnternette de çıkmadı. Halledildiğini sanıyordum ama ondan duysam daha rahat uyuyabilirdim. "Babamla aranız düzeldi mi?" diye sordum.

"Yakın zamanda çok iyi arkadaş olmayacağız ama şimdilik farklılıklarımızı bir kenara bıraktık." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Ortak bir noktamız olduğu ortaya çıktı." Her zamankinden daha açık olan bakışlarını okuyorum, cevap açık.

İkisi de beni seviyor.

En garip kısmı bu bile değil. Asıl tuhaf olan, kendimi sevgiye *layık* hissetmem.

"Peki makaleyi nasıl gömdün?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Neye mal olursa olsun, bir çek yazabilirim."

"Merak etme," diyor, savunması yükseliyor, duyguları kilitleniyor.

"Connor-"

"Lo," diyor yumuşak bir sesle, "sana bu işin halledildiğini söylediğimde bana güven.

Bu artık senin hikayenin bir parçası değil."

Ryke patlamış simidini kapar. "Sadece kolay kazanmayı kabul et, Lo. Hepimiz boktan bir fırtınadan kurtulduk."

Her durum tam bir meydan savaşı olmak zorunda değil ve eğer bu daha kolaysa, evet, kabul ediyorum. Connor'a "Teşekkürler," dedim.

"Senin için her şeyi yaparım."

Bu sefer söylediğinde, sözlerindeki derinliği fark ediyorum. Benim için ne yaptığından emin değilim. Connor gibi korunaklı biriyle, bunu öğrenebileceğimden şüpheliyim. Ama eminim ki benim verebileceğimden çok daha fazlasıydı.

LILY CALLOWAY

"Kasa oldukça basit, ya da espresso ve kahve makinelerini yönetmeyi tercih ederseniz, bunu yapabilirsiniz. Yine de çizgi romanların sana daha uygun olacağını düşündüm." Superheroes & Scones'un vitrin camlarındaki panjurlardan bazılarını açıyorum. İki saat daha kapalıyız ama Willow'a etrafi gezdiriyorum, Maya da yanımda.

Willow yumuşak bir sesle, "Muhtemelen sıcak sıvıların yakınında olmamalıyım," dedi. "Gergin olduğumda sakar olabiliyorum." Kolundaki kot sırt çantasının askılarını ayarlıyor. Onu hâlâ bir güvenlik yeleği gibi taşıyor.

"Bildiğim iyi oldu," diyorum, sanki buraya ilk kez geliyormuş gibi boş mağazayı taramasını izliyorum. Belki de müstakbel bir çalışan olarak öyledir. "Eğer bir iş istemiyorsan-"

"Hayır, istiyorum," diyor bana çabucak. "Gerçekten biliyorum. Sadece her şeyi içime sindiriyorum." Gözlüklerini yukarı kaldırıyor. "İlk kez tek başıma kalıyorum..."

"Lo bana bundan bahsetmişti." Hiç tek başıma olmadım. Her zaman yanımda o vardı ve on yedi yaşında mutluluğun peşinden başka bir eyalete gitmeye karar vermeyi hayal bile edemiyordum. Cesareti olsaydı Daisy de böyle bir şey yapardı.

Willow küçük kardeşim gibi maceraperest olmadığını söylüyor ama bu bana oldukça büyük bir macera gibi görünüyor.

"Annen her zaman eve gidebileceğini söyledi. Kapıyı senin için açık bıraktı, değil mi...?" Tezgâhın üzerindeki *Celebrity Crush* gazetesi dikkatimi dağıttı. Bir çalışan bırakmış olmalı. Normalde birkaç manşet okumak ve göz gezdirmek isterdim.

Dergiyi elime aldım ve mantıklı olanı yaparak çöpe attım. Sanırım en çok Ryke gurur duyardı.

Willow, "Evet," diye başını sallar. "Her zaman açık."

"Bu iyi," diyorum, dergiyi çöpe atarken biraz dalgınım. Ha! Al sana Wendy Collins, çalışan yazar ve benim baş düşmanım. Kapağı kapatmadan önce yanlışlıkla bir manşete göz atıyorum: *Lily Calloway & Loren Hale Düğün Dedikoduları!*

Hayır. Sızdıklarına inanmayı reddediyorum. Her şeyi özel ve gizli tutuyoruz. Bu huzurlu gün mahvolmamalı. Çöp kapağını kapattım ve Rose'un yaptığı gibi çenemi kaldırdım. Kendime güveniyorum ama aptal gibi görüldüğümünden eminim.

Yanımda, Maya kasanın arkasına geçip paraları sayıyor. "Oda arkadaşım, gel. Sana öğretmeme izin ver, genç bilge."

Willow, yeni oda arkadaşı Maya'yı takip ederken biraz daha gülümsüyor. Lo, üvey kız kardeşine evimizi teklif etti. Fazladan bir sürü odamız var ama o rahatsız etmek istemedi. Bence bu çok bunaltıcı. Çok kalabalığız ve o hâlâ yeni bir yere alışmaya çalışıyor.

Maya sadece yirmi yaşında ve eski oda arkadaşı Kaliforniya'ya gitti, bu yüzden her şey yolunda gitti. Şimdi Willow buradaki son yılını bitirecek ve sanırım üniversiteyi düşünecek. Normal şeyler. Yeni bir yola girdiğinizde hayat durmaz. Her zaman devam etmenin bir yolunu bulur.

Cam kapının yüksek sesle çalınması beni uyandırdı. Özellikle de Garth sesle birlikte dinlenme odasından çıkınca. İri kemikli korumam yanıma yaklaşıyor. Gözlerimi kısarak cam kapının ardındaki yüzü ve yanında sallanan *kapalı* tabelasını ayırt ediyorum.

Boğazım düğümleniyor.

Lo'nun adının Garrison olduğunu söylediği kapüşonlu adam. Tırnağımı ısıriyorum, onu içeri almakta tereddüt ediyorum. Kapıyı daha sert çalıyor ve kısılmış gözleri benimkilerle buluşuyor. Dehşet ve öfke dolu değillerdi. Endişeyle vücut ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor.

Garth'a bakıyorum. "Belki de sadece onu dinlemeliyim?"

Oldukça diplomatik bir adam olan Garth başını sallar ve "Nasıl istersen" der.

Tamam. İlerledim ve kapının kilidini geçici olarak açtım. Kafamı dışarı uzattığımda Garrison kapüşonunu geri çekerek kahverengi saçlarını ve çocuksu yüzünü ortaya çıkarıyor.

Tereddütle omzumun üzerinden bakıyor. "Loren burada mı?"

"Hayır." Bizim evde olduğunu ve öğleden sonraki son Hale Co. toplantısına hazırlandığını eklemiyorum. Yönetim kurulunun yeni CEO'yu seçeceği toplantı.

Garrison korumamı fark ediyor ve kısa, acı dolu bir kahkaha atıyor. "Unut gitsin. Bu bir hataydı." Arkasını dönüp gitmek üzereydi.

"Bekle," diyorum hemen.

Kapının yanında donakaldı, yarı yarıya döndü. "Ne istiyorsun?"

Kelimeleri üretmekte zorlanıyormuş gibi dişlerini gıcırdatıyor. "Erkek arkadaşın... bana ve arkadaşlarıma bir iş teklif etti." Garrison gözlerini devirir. "Zaten çok aptalca. Her şey öyle."

"Lo bana bundan bahsetmişti," diyorum kapıyı daha da açarak. "İçeri gelmek ister misin?" Midem gergin bir şekilde takla atıyor, ama kızarmış, şaşkın gözleri benimkilere kilitlendiği anda duruyor.

"Ne?" diyor inanamayarak.

"İş istiyorsan mağazaya gelmelisin," diyorum ona. "Yine de..." Beynimde bir ampul yanıp sönüyor. "Ön tarafta bir süper kahraman maskotumuz olsa çok havalı olurdu. Maskot olmak ister misin?"

"Hayır," diye başını sallıyor, sanki ben yarı deli yarı Tanrı'nın bir lütfuymuşum gibi. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı, yani *Tanrı'nın bir lütfu gibi*. Daha önce de çok delirmiştim.

Yavaşça içeri giriyor, elleri kot pantolonunun cebinde, sanırım daha gergin.

Garth yine de onu engeller. "Üstünü aramam gerek."

Sanırım Garrison karşı koyacak. Ama kollarını açıyor ve Garth ceplerini yoklayıp kapüşonlu el tutamağını kontrol ediyor. Bitirdiğinde, Garth bana başıyla *iyi olduğunu işaret ediyor*.

"Yani iş mi istiyorsun?" Lo'nun teklifini kabul ettiğine inanamıyorum. Açıkçası hiçbirinin kabul edeceğini sanmıyordum.

Garrison bana bakmaktan kendini alamıyor, muhtemelen bastırmak istediği duyguları su yüzüne çıkıyor. "Bana o gece nerede olduğumu bile sormayacak mısın? Ya da ne olduğunu?"

Oh. Belki de bununla başlamam gerekiyordu. Buraya gelmesinin ne kadar zor olduğunu gördükten sonra onu korkutmak istemedim. "Neredeydin?" Cevabını duymak istemeyerek sordum.

Düşünceli bir şekilde tavana bakıyor ve başını sallıyor. "Ben iyi bir adam değilim. Onlara asla durmalarını söylemedim. İçeri girip herkesi korkutmayı planladıklarını biliyordum ve hiçbir şey yapmadım. Sadece gitmelerine izin verdim." Bir kahkaha daha atıyor. "Ve şimdi hepsi bir yıl hapis cezasıyla karşı karşıyalar. Ve ben özgürüm."

Bana özgür görünmüyor. "Neden geri kaldın?"

Bakışları halı kaplı zemine düşüyor. "Erkek arkadaşının söylediği her şey... Kahretsin, bilmiyorum. Kızları ve bebekleri korkutmak doğru gelmedi... Birinizde TSSB olduğunu biliyorum..."

Kaskatı kesildim ve ağzım açık kaldı. "Ne...?" Bu hepimizin halktan gizlediği bir gerçektir.

"Kimseye söylemedim," diyor çabucak. "Söz veriyorum. Kimin ağzından kaçırdığını bile hatırlamıyorum. Ya Ryke ya da Loren bana bağırdı. Etrafta başka kimse yoktu." Tekrar başını öne eğdi. "Sanırım... arkadaşlarımla gitmeyi planladığımı bilmelisin."

Daha fazla duyguyu uzak tutmak için dudaklarını ısıyor. Boğazıma bir yumru oturuyor. En iyi arkadaşımı, genç Loren Hale'i görüyorum, etrafında çok fazla karışık ve savaştan duygular dönüyor. Yaşamının acısı. Garrison'ın gözlerinde.

"Kelimenin tam anlamıyla aptal ayaklarımı hareket ettiremiyordum," diyor sonunda. "Ve bir yanım onlarla birlikte olmayı diliyor. Ben de yakalandım."

Sadece suçluluk duygusu. Yutkunuyorum ve "Doğru olanı yaptın." diyorum.

"Öyle mi yaptım?" diye sorar ve tekrar başını sallar. "*Üzgün olduğumu* bile söyleyemiyorum çünkü kendimi aptal gibi hissediyorum. Sanki..." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sanki yeterli değilmiş gibi, anlıyor musun? Hiç de değil."

"Bu kadarı yeterliydi," diyorum ona usulca. "Söz veriyorum, yeterliydi." Lo'nun on yedi yaşında buraya geldiğini, kendini affettirmek için bu içten, acı verici şeyleri söylediğini hayal bile edemiyorum.

Loren Hale bir yarım on yıl daha acı içinde yürüdü.

Bugün birini bundan kurtardığını öğrense çok mutlu olurdu.

Garrison siyah kapüşonunun koluyla gözlerini ovuşturuyor ve sonra derin bir nefes vererek Willow'un daha önce yaptığı gibi mağazayı tarıyor.

"Sizi mağaza müdürü Maya ile tanıştırayım. Hangi pozisyonların doldurulması gerektiği konusunda daha iyi bir fikri olacaktır." Onu Lo'nun küçük kız kardeşi ve Maya'nın kasanın arkasında durduğu tezgâha götürüyorum.

Garrison kızları başıyla selamlayarak "Selam," diyor.

Willow erkek sesini duyar duymaz, bir şekilde para tepsisine çarpar. Tepsi devrilir ve yere düşer.

"Çok özür dilerim," diyor, teni soluyor. Benim utançtan kızarmış yüzümün tam tersi. Garrison'la doğrudan göz teması kurmaktan kaçınarak bana mahcup bir şekilde gülümsüyor. Maya bilgisayarla uğraşırken o parayı almak için eğiliyor.

"Yardım edebilirim," diyor Garrison, çömelerek dolar ve çeyreklik topluyor.

Tanırım. Parayı beceriksizce toplarken Willow'a kaçamak bakışlarını

izliyorum. O bakışı bilirim. *Güzel ve ilginç biri olduğunu ve seni tanımak istediğimi* söyleyen bir bakış.

Herhangi bir flört gerçekleşmeden önce, Lo'nun isteyeceği şeyi yapıyorum ve aralarına giriyorum. "Tamam, şimdi sen Willow'la tanıştın, Willow da Garrison'la. Tanışma faslı sona erdi." Lo'ya mesaj atıp onları ayrı vardiyalara koyup koymayacağımı sormam gerekecek.

Süper Kahramanlar ve Çörekler'in ineklere yönelik bir çöpçatanlık tesisi olmasını istesem de Willow'a yaklaşmak yasak. Lo, "ürkütücü erkeklere" dikkat etmesini söyledi ve bir Kaptan Amerika fanatığı ona asılırsa, açıkça yeterince iyi olmadığını belirtti. Willow, Scott Summers ve üstünü hak ediyor.

Son zamanlarda kullandığı en aşırı korumacı, en şirin süper kahraman göndermesiydi.

"Burada yeni misin?" Garrison havadan sudan konuşuyor.

Havadan sudan konuşmak yok. O da yasak. "Evet. Evet, herkes yeni," diyorum hızla. "Willow, dinlenme odasından çantamı getirebilir misin?" Çanta getirmemiştim, bu yüzden biraz zamanını alacak. Akıllıca bir düşünce. İçimden kendi omzumu sıvazlıyorum.

"Elbette." Para tepsisini tekrar kasaya yerleştirmek için çabalıyor. "Ben yapabilirim," diyor Maya ve işi devralıyor.

Willow dinlenme odasına gider ama bir şey kaybetmiş gibi yarı yolda durur. "Sırt çantam..."

Garrison onu benden önce yerde buldu. "Bu mu?" Eski kot sırt çantasını alıyor ve ona doğru taşıyor.

Willow'a uzatırken parmakları birbirine değiyor. "Teşekkürler," diyor Willow, bir hayalet kadar solgun.

Pes ediyorum. Belki de başka bir hayatta aşk tanrısıydım ve var olan tüm ilişkileri önceden biliyordum. Bu düşünceye gülümsüyorum. Kendiminki hariç hepsini kehanet ettim.

LOREN HALE

"Hazır mısın?" Bizi yönetim kurulu odasına götürecek olan Hale Co. asansörlerine adımımızı atarken Ryke'a soruyorum. Dağınık saçları zar zor taranmış, beyaz düğmeli gömleğinin kolları ön kollarına kadar kıvrılmış. Takım elbise ceketini bile çıkarmış.

Bugün kardeşimden başka biriyle tanışacağımdan emindim. Gömleklerini yakasına kadar ilikleyen, kravatlarını geniş bağlayan, ofise motosikletle değil arabayla giden Ryke Meadows ile yüz yüze gelecektim.

"Bunu genellikle sana sorarım," diyor nefesinin altından, yorum yapmayacağım kadar sessiz bir şekilde.

Gerginliği görmezden gelmeye çalışıyorum ve düğmeye basıyorum. "Bugün kendin gibi görünüyorsun." Saçlarını işaret ediyorum. "Yataktan yeni kalktım, yerdeki ilk şeyi kaptım." Daha fazla şaka yapmak üzereyim ama ne gülümsüyor ne de gülüyor.

Omuzları hala katı. Geleceklerimizden birini sağlamlaştırmak üzereyiz ve Ryke ikisinin de iyi olmadığına inanıyor. Ben artık bilmiyorum. Bu asansör cehenneme ya da kafese giden bir yolculuk gibi görünmüyor. Başlangıçtan bugüne bir yerlerde değiştim.

"Ryke-"

"Seni bu işte yenebilmek için farklı olmaya çalıştım," diyor aniden. "Sana yardım etmek için. Ve bunu zar zor hazmedebildim."

"Ne olursa olsun," diyorum, "geri dönmene sevindim."

Tekrar tekrar başını sallıyor, biz yan yana dururken yere bakıyor. Asansörün kapıları çoktan kapanmış ve biz yükselmeye başlamıştık. "Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye nefes alıyor. Başını bana doğru çeviriyor. "Hastanede test yaptırdım."

Kaşlarını birbirine çarpıyor. "Bağış yapıp yapamayacağını görmek için mi?"

"Evet." Bir saniye bekler, kendini açıklamakta zorlanır. "Ben bir eşleşmeyim." Ağzımı açıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Çılgınca, değil mi?" diyor kabaca. "Babamın hayattaki tek şansının ben olacağım kimin aklına gelirdi?"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyorum ona, karnım dizlerimde.

Ryke parmaklarını saçlarında gezdiriyor, kafası karışık ya da kararsız değil. "Bugün ne olursa olsun," diyor, "nakil ameliyatı konusunda bir karar verdim."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum. Ne söyleyeceğini umduğumu kestiremiyorum. Ben sadece herkesin yaşamasını istiyorum ama babamın yaşamasının maliyeti yüksek.

Sonra Ryke'ın sahip olduğu o inatçı özgüvenle bana baktı ve şöyle dedi: "Bunu onun için yapmıyorum. Bunu *kendim* için yapıyorum." Göğsünü işaret ediyor. "Çünkü ona yardım edebileceğimi ve *hiçbir şey yapmadığımı* bilerek kendimle yaşayamam."

Şaşırdım ama sonra şaşırmadım. O tanıdığım en şefkatli insandı. Hiç sormadan yıllarca ayık kalmama yardım etti. Birine ihtiyacı olan yalnız bir kızla arkadaş oldu. Kimse sahip çıkmazken o sahip çıktı.

O her zaman benim dünyamdaki en büyük kahraman olacak. "Orada olacağım," diyorum ona. "Yolun her adımında."

Karanlık yüz hatlarını rahatlık kaplıyor, aramızda kavga yok. "İyi," diyor, "çünkü iyileşme sürecinde çok sıkılacağım."

Bir kez gülüyorum ve sonra uzanıp elini tutuyorum, sarılmak için onu kendime çekiyorum. Sırtını sıvazlıyorum. Tam *teşekkür edeceğim* ya da istersen *geri çekilebilirsin* diyeceğim. Babamızın çocuğumun büyümesini izleyebileceği aklıma bile gelmiyor. Eğer varsa Ryke'ın da.

Ama Ryke geri çekildi, elini sıkıca omzuma koyarak şöyle dedi: "Uzun bir süreç ama olacak işte. Sanırım düğününüzden bir süre sonra." Dudakları gülümsemenin bir parçasıyla kalkıyor. "Bu seçimi yaptığımda doğru olduğunu hissettim. Bu yüzden yapıyorum."

Onu vazgeçiremeyeceğimi söylüyor. Ryke'ı herhangi bir şeyden vazgeçirebileceğimden değil. "Masa oyunları alayım mı? Operasyon mu?" Alaycı bir gülümseme gösteriyorum.

Sırıtarak saçlarımı karıştırıyor ve bana yine küçük kardeş olduğumu hatırlatıyor.

Ve sonra asansör durur. Kapılar kayarak açılır ve gülümsemelerimiz solar.

Gerçeklik sadece bir adım ötede. Toplantı odası koridorun sonunda, görüş alanımda. "Tam arkadayım," diyor Ryke bana.

Hale Co'nun yetmiş beşinci katına ilk adımı atıyorum. İşte burası.

LOREN HALE

Ryke ve ben uzun masanın iki ucunda oturuyoruz, yedi yönetim kurulu üyesi bir tarafta, yedi kişi diğer tarafta. Sandviç ve kahve dağıtırken, Hale Co. mali raporlarını, iş ilişkilerini gözden geçiriyorlar, henüz CEO unvanından bahsetmiyorlar.

Sonunda konu listelerinin sonuna geldiler. Beni rahatsız edene odaklanıyorum.

Daniel Perth koltuğundan kalktı ve takım elbisesinin düğmelerini ilikledi. "İkinizin de bu şirketi yönetmek için ne kadar çok çalıştığınızı takdir ediyoruz." Ryke'a bakar. "Siz bize saygı duymaya başladıkça biz de size saygı duymaya başladık. Çok dillisin, yaklaşımlarımızı çabuk anlıyorsun ve yeni fikirlere çok açıksın. Baban seninle övünürdü. Kendi iyiliğin için fazla zeki olduğunu söylerdi."

Kurul üyeleri topluca kıkırdar. Daniel gülümser, "Jonathan Hale'den iyi bir iltifat. Pek fazla iltifat etmez."

Ryke sessiz kalıyor ama gözleri birden fazla kez bana kayıyor. Birbirimizden uzaktayız, uzun ahşap masanın uzunluğuyla ayrılmış durumdayız.

Burada cevapsız oturdukça kaslarım geriliyor. Tanrım, bunu istiyorum. Pek çok nedenden dolayı. Ayağım titriyor ve dudaklarımı ovuşturuyorum. Bekliyorum.

Sonra Daniel bana döndü. "Seninle ilk tanıştığımızda, bu şirkette yer almak isteyip istemediğinden emin değildik. Girişiminle bize bunu istediğini kanıtladın." Duraksıyor. "Babana çok benziyorsun ama o değilsin."

Dişlerimi sıkıyorum ve çenemin keskinleştiğini hissedebiliyorum. Tamam. Göz temasını kesiyorum, yere kadar uzanan pencereye bakıyorum. Bunaltıcı bir öğleden sonra Philadelphia'ya bakan pencereye. Sessizlikte, "Tam olarak ne bekliyordun?" diye soruyorum.

"Bakalım," diyor Daniel, "Jonathan Hale'in oğlu: onun deyimiyle *küçük* bir *pislik*. Jonathan'ın ne olduğunu. Bir şişe şarabı duvara fırlatan, kağıtları etrafa savuran, iş planlandığı gibi gitmediğinde bir çalışanın yüzüne bağırان biri. Kendini daha iyi hissetmek için bir insanı aşağılayan biri."

Kaşlarımı çatıyorum ve yüzüyle tekrar karşılaşıyorum.

"Bu kadar şaşırması görünme. Babanın korkunç yanlarını biliyoruz. Onunla yeterince uzun süre birlikte olduk. Ve onun *alışkanlıklarını* miras almadığını görmek hepimizi çok etkiledi."

Ama ben yaptım. Bunların hepsi bana miras kaldı.

Şaşkınca masaya bakıyorum. Terapistim bir keresinde bana bir şey söylemişti.

"Bazen olacağımızı düşündüğümüz kişi zaten olduğumuz kişidir ve gerçekten olacağımız kişi en az beklediğimiz kişidir" dedi. Yıllardır babam olmaktan korkuyordum. Bu yüzden Hale Co'yu hiç almak istemedim. Bu yüzden bana attığı her şeye karşı çıktım.

Ve tüm bu zaman boyunca, ben zaten o idim.

Ama ben artık babam değilim. Bir zamanlar olduğum kişinin daha iyi bir versiyonu haline geldim. Yanında durabileceğim, birlikte yaşayabileceğim biri.

Evet. *Yeterince uzun sürdü.* "Karar verdin mi?" Daniel'a sordum.

"Oylama yaptık ama sonuçta kararın ikinize bırakılması gerektiğini fark ettik. Bu şirketi gerçekten yönetmek *isteyen* birini istiyoruz. Eğer bu ikinizseniz, Hale kardeşlerin Hale Co'nun yüzü olmasından büyük mutluluk duyacağız."

Hale kardeşler. Ryke'ın çenesi sertleşir. Kendisini bir Hale değil, Meadows olarak görüyor.

"Birlikte CEO olmamızı mı istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Sadece istediğiniz buysa," diye vurguluyor.

Ryke ile gözlerimi kilitliyorum ve ellerimi masanın üzerinde birleştirerek öne doğru eğiliyorum. Eğer o da isterse bunu onunla da yaparım. Ama yine de bu hayattan zevk alacağından şüpheliyim. İstedikinden bile şüpheliyim.

"Bana tek bir şey söyle," diyor Ryke bana, yönetim kurulu da duyuyor. Ama ben onların sert ifadelerini duymazdan geliyorum. Sadece ben ve kardeşim varız. "Mutlu olacak mısın?"

Gülümsemem yüzümü geriyor. Kendimi tutamıyorum. "Zaten öyleyim." Bu noktaya koltuk değneği olmadan ulaşabileceğimi *kendime* kanıtladım. Ayığım. Sağlıklıyım. O kadar hayattayım ki.

Ryke da benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor. "Bu senin, küçük kardeşim. Sana inanıyorum."

Aylardır duymak istediğim tek şey bu son dört kelimeydi. Ryke'dan, benim için her şey demek.

LILY CALLOWAY

Bir otel süitinde makyaj masasında otururken, Rose saçımın ön tutamlarını elmas bir tokayla tutturuyor. Üç kız kardeşim ve annem Sindirella'daki mavi kuşlar gibi etrafımda uçuşuyorlar. Hiçbir peri masalının prensesi olacağımı düşünmemiştim. Ben daha çok ıslak kaldırımda hüznle yatan balkabağı gibiyim.

"Ya hayır derse?" Birdenbire sabahki milyarınca korkumu dile getiriyorum. "Penisini koparırım," diyor Rose, ben makyaj masasından kalkarken.

Tezgah. Bu hoşuma gidecek bir şey *değil*. Loren Hale'in sikini çok seviyorum.

Annemiz gözlerini deviriyor ve sonra elini omzuma koyuyor. "Ablanı dinleme."

Düğün günümde annemle konuşabileceğimi hiç düşünmezdim ama konuşuyoruz. Gerçekten öyleyiz.

Poppy beyaz tül eteğimi ve ipek bluzumu düzeltirken, "Evet diyecek," diye ekliyor. Bu geleneksel bir gelinlik değil. Neredeyse tüm stilleri denedim: denizkızı, balo elbisesi, A-line, empire. Etek ve kısaltılmış üst kombinasyonunu bulana kadar kendimi kendim gibi hissetmedim.

Daisy yanıma dürtüyor. "Ve erkekliğin tehlikede olduğunu bildiği için değil."

"Bu nedenin sadece yüzde ikisi olacak," diye araya giriyor Rose. Düz kahverengi saçlarımın geri kalanını omuzlarıma döküyor ve otel komodininin üzerindeki saate bakıyor. "Çatıya çıkmalıyız."

Şimdi mi? Farlara yakalanmış bir geyik olmalıyım çünkü herkes aynı anda cesaretlendirici sözler söylemeye başlıyor. Zihnim binlerce farklı yöne dönüyor. Lo'yu bütün gün görmedim ve belki de bu yaklaşan törenle ilgili beni korkutan şey budur. Ya geldiğimde orada olmazsa? Ya yağmur yağmaya başlarsa? Ya bir konuğa yıldırım düşerse?

"*Lily*." Rose parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. Tam önümde duruyor. Benim yüksek oktanlı nedimem. Çenemi kaldırıp göz göze gelmemi sağlıyor ve şöyle diyor: "Seni bekliyor. Korkma."

Güçlü bir nefes alıyorum. En iyi arkadaşımınla evlenmek üzereyim. Bunu çok fazla tekrar edersem ağlamaya başlarım. Bu yüzden bu düşünceyi cebime atıyorum ve kız kardeşlerimi otel odasından çıkıp asansöre kadar takip ediyorum. Hepsi benim nedimelerim, lavanta rengi tek omuzlu elbiseler giymişler. Rose'un Grek esintili dediği tarzda.

Çatıya çıkarken bana mor çiçek demetimi uzatıyor, çiçeklerin süslü adı aklımdan çıkmıyor.

Loren Hale'i içeren binlerce anıyla dolup taşıyorum. Her birinde, bedenlerimizin bir kısmı birbirine değiyor. Ellerimiz. Bacaklarımız. Kalplerimiz. Bilinçaltımda, beni beklediği çatıya yönlendiriyor.

* * *

Koridor kapısından keman seslerini duyuyorum. Poppy, son nedime, beni Philly'deki yüksek binada babamla bırakarak içeri girdi.

"Maximoff dışarıda mı?" Belki de kapının ardındaki gizemi uzatmak için onu bilgi almaya zorluyorum.

Babam cevap vermekten kaçındı. "Sırada biz varız." Elini sırtıma koydu. "Hazır mısın, Lily?"

Tüm ruhuma sahip olan adamla evlenmeye hazır mıyım?

Gerginliğim azalıyor. Evleniyorum. Ama babam kapıyı açana kadar onunla evlendiğime tam olarak inanmıyorum. Bu benim düğün günüm. 10 Ekimth.

Bizim şartlarımızla.

En sonunda.

Ufuk çizgisi güneş ışığında parıldıyor, hava keskin ve serin. Ve kız kardeşlerim, mor Grek elbiseleri içinde, sarmaşık bir kemerin yanında çapraz bir sırada duruyorlar. Yapının etrafında beyaz çiçekler açıyor. Gülümsemeleri güneşi bile aydınlatabilir.

Koridoru mor yapraklar süslüyor ve beyaz ahşap sandalyelerde oturan birkaç aile üyemiz girişimi görünce başlarını çeviriyor. Annem Jane ile birlikte. Willow. Ve Jonathan.

Kemerin yanındaki şık adamlar dimdik duruyorlar: En uçtaki Sam ve oğlumu kucaklayan Ryke. Maximoff kırmızı bir süper kahraman pelerini ve siyah M harfi işlenmiş bir tulum giymiş. Gözyaşlarım neredeyse patlayacak, ama onları bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Loren Hale'e götür.

Loren Hale'e yap.

İleriye doğru attığım her adımda bu mantrayı tekrarlıyorum. Connor Loren'in arkasında duruyor, nikâhı kıyıyor ama ben sadece en iyi arkadaşşıma odaklanıyorum ve uzun bir an için etrafı görmezden geliyorum.

Mükemmel bir smokin giyen Lo, koridorun sonunda ellerini vücudunun önünde kavuşturmuş beni bekliyor. O sarhoş edici kehribar gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, hiç kırılmıyor, ayrılmıyor ya da beni terk etmiyor.

Buz ve viski gibi, keskin ve baş döndürücü, nefes kesici derecede muhteşem. Ve bana baktığında, bakışlarında binlerce anının akıp gittiğini görüyorum. Yedi yaşındayken arka bahçede yaptığımız tören. Dokuz yaşında babasının malikanesinde koşturuyoruz.

On beş yaşındaki çocuk yatağının üzerinde çizgi romanları karıştırıyordu.

İlk günden beri birbirimizi tükettik. Ve gerçekten asla bırakmadık.

Lo'dan sadece birkaç adım ötede, babam yanağımdan öpüyor ve annemin yanındaki koltuğuna dönüyor. Rose buketi benden aldı ve ben de kendi ayaklarımla Lo'nun yanına sürüklendim.

Manyetik bir şekilde birbirimize tutunuyoruz, eli elime kayıyor, bacaklarımız birbirini bulurken çarpıyor. O kadar yakın duruyoruz ki, sanki başka birinin bizi ayırmasından korkuyoruz. Bilinçaltımda müziğin sesini bastırıyorum ve Lo yüzümü avuçluyor, gözleri yüz hatlarımda dans ediyor.

Benimki onunkinin üzerinden uçuyor.

Öpüştüğümüz kısma geçmek istiyorum. Lo beni iyi okumuş olmalı.

Gülümsemesi aniden yanaklarını çukurlaştırıyor ve "Yakında" diye fısıldıyor.

Çok yakında. Bu hoşuma gitti.

"Lily, Lo," diyor Connor, bakışlarımı caydırmaya çalışarak. Adımı ikinci kez söyledikten sonra işe yarıyor. Gözlerimi iyi giyimli, kusursuz bir stile sahip Connor Cobalt'a dikiyorum. O bir milyar dolar ve düğünümüz için mükemmel bir nikâh memuru.

Lo ona tören için resmi bir şey söylememiş, kısa ve tatlı bir şey söylemiş.

Connor bize "B i r b i r i n i z e birkaç kelime söylemeden önce," diyor, "Hepimizin sana söylemek istediği bir şey var."

Kaşlarım çatıldı ve Lo'ya baktım. Sanki bu plan hakkında uyarılmamış gibi bana başını sallıyor. Seyirciler arasında ailemi tarıyorum, annem çoktan gözlerini mendille silmeye başlamış. Jonathan gururla gülümsüyor ve kız kardeşlerim... Onlara dönüyorum ve içtenlikle kendilerini kaybetmişler. Daisy bir mendil kutusunu sıraya doğru uzatıyor.

Benden önce onlar ağlıyor.

Neler oluyor?

Connor kaldığı yerden devam ediyor. "Bugün burada bulunan herkes adına konuşuyorum," diyor bize, "siz ikinizin -Lily ve Loren- tanışma onuruna eriştiğimiz en güçlü insanlar olduğunuzu söylediğimde."

Gözlerim doldu. *Ne oldu?* Lo elimi sıktı.

Connor metanetini koruyor, sırtışı samimi ve içten. "İkiniz de yıllarca hepimizi yeteneklerimiz ve güçlü yanlarımız için övdünüz ama kendi zaaflarınız yüzünden size ne kadar saygı duyduğumuzu fark edemeyecek kadar kördünüz. Yıllarca bu gelecek için, birbiriniz için savaşmanızı izledik ve yaşamınız boyunca çoğumuzun görebileceğinden daha büyük bir savaşı fethettiniz."

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı yuvarlandığını, çenemin titrediğini hissediyorum. Birinin bize böyle bir şey söyleyebileceğine hiç inanmamıştım. Bu bir rüya, ama olmadığını biliyorum. Çünkü Lo elimi tekrar sıkıyor, onun da gözleri buğulu.

Connor ise şöyle diyor: "Sizler bizim kahramanlarımızısınız ve bugün aşkınızı ve birlikte yaşamınızı kutladığımız için minnettarız."

Lo koluyla gözlerini siler. "Lanet olsun, Connor."

Herkes ağlamaklı, duygusal kahkahalar atıyor. Ben de öyle yapıyorum ve Lo yüzümü kurulamak için başparmağını kullanıyor.

Connor bir adım geri çekilerek, "Söz siz ikinizde," diyor.

Sıra bizde. Tekrar Lo'ya bakıyorum, ellerinden biri kalçamda, eteğimin üstümle birleştiği çıplak tenimde.

"Birinci mi, ikinci mi?" diye sordu.

Yeminlerimizi yazmadık. Birbirimize o an içimizden ne geliyorsa onu söylememizi söyledik. Seyircileri, sağdıçlarını, nedimelerimi duymazdan gelirim, sahne korkusu olmadan bu görevi yerine getirebileceğimi biliyordum. Başladı bile. Çevremde gördüğüm son figür Maximoff Hale, gülümseyen, mutlu süper kahraman oğlum.

"Önce," diye fısıldadım. "İlk ben gideceğim."

Parmakları saçlarımda kayboluyor, büyük eli yanağımı sarıyor. Onunla geçirdiğim günleri düşünüyorum. Ve başlıyorum, "Eğer biri ne kadar zamandır birlikte olduğumuzu sorarsa, aklımın yettiği kadar uzun zamandır derim. Sana aşık olduğum günü söyleyemem çünkü aşık olmadığım tek bir gün bile olmadı." Sesim hiç bilmediğim kadar sevinçle titriyor. "Kalbimin en saf parçalarına sahiptin ve eminim ki her alternatif evrende sana her zaman, her zaman aşığım."

Göğsü benimkiyle birlikte yükseliyor, nefeslerimiz eşleşiyor. Nefes vermek için nefes alıyoruz. Nefes almaya karşılık nefes alıyoruz. Beni öpmek için can atıyormuş gibi yakınımı eğiliyor. Kolları belimi sarıyor. Ve o tatlı sesiyle bana, "Hayatımızın neredeyse her günü bir şeyi merak ettin." diyor.

Seks beynime giriyor.

Zihnimin kirlı yollarını çok iyi bilen gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. "Süper güçlerinin ne zaman devreye gireceğini merak ediyorsun."

Sözleri düşüncelerimi susturuyor ve onun yoğun, tutkulu bakışlarına odaklanıyorum. "Öyle mi?" Yumuşakça soruyorum.

"Sizin zaman çizelgenize göre," diyor, "zihniniz ne kadar geriye uzanıyorsa o kadar eskiden beri varlar." Dudakları yükseliyor. "Lily Calloway... bunca zamandır senin süper gücün beni sevmekti." Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve durmuyorlar, özellikle de "Ve ölümlü olmadığımı bilmekten mutlu olacaksın." diye eklediğinde.

"Sen değil misin?" Boğuluyorum.

"Hayır." Başını sallıyor ve gözlerimin altındaki ıslaklığı siliyor. "Çünkü benim süper gücüm sana duyduğum aşk. Bu dünyanın dışında, olağanüstü, anlaşılmaz bir sevgi. Ve bu dünyadaki hiç kimse ve hiçbir şey buna yaklaşamaz."

Kalbim o kadar dolu ki zor nefes alıyorum.

Dudaklarımız aynı anda buluşuyor ve söylediğimiz sözleri ifade ediyor. Bedenlerimiz ölçülemeyecek bir süre için bir araya gelmiş mıknatıslar gibi birbirini çeker.

Hayatımın en mutlu anında üç şey öğrendim: Ben güçlüyüm.

Güçlerim var.

Ve ruhum her öpücükte Loren Hale'inkiyle buluşuyor. Evrenimdeki perdeler kapandığında, o hala benimle olacak. Bundan eminim.

{ Sonsöz }

LOREN HALE

Hayaletler, cadılar ve zombi çocuklar Cadılar Bayramı gecesi saat 17:00'de caddede sekerek ilerliyor. Güneş daha batmamıştı ama onlar şimdiden şeker için çıldırıyorlardı. Yolcu koltuğunda Connor ve arkada Ryke ile birlikte yeni arabama, yine siyah bir Audi'ye atlıyorum.

"Hız yapma," diyor Ryke, Cadılar Bayramı kostümü olan ekose flanel gömleğinin düğmelerini iliklerken. Kendisi dışında ne giydiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. "Dışarıda çok fazla çocuk var."

Connor Rolex saatini kontrol eder. "En azından on üzerinden git."

Caddeye çıkarken aynaya bakıyorum ve etraftan gelen yorumları görmezden geliyorum.

Ryke diyor ki, "En kötü kabusun kendi partine geç kalmak. Öyle değil mi, Cobalt?"

"Sadece katılan insanlar önemliyse," diye yanıtlıyor Connor. "Eğer parti senin karbon kopyalarıyla dolu olsaydı, bilerek iki saat geç kalırdım."

Ryke koltuğunda geriye yaslanır. "O lanet partideki tek kişi sen olurdun çünkü benim versiyonlarım gitmezdi bile."

"Bu çok kaba," diyor Connor. "Ama gerçekçi olursak, sizden birini partime davet etmezdim bile. Misafirlerimin tuvalet eğitimi almış olmalarını isterim."

Migrenimi azdırıyorlar. "İkiniz de 'Hey, kim benimle benzin istasyonundan birkaç torba buz almaya gelmek ister?' diye sorduğumu hatırlıyorsunuz. *Bu...*" Bir elimi direksiyondan çekip ikisi arasında bir işaret yapıyorum. "...aklımdaki bu değildi." Bu hafta balayına çıkabilirdim ama Lily ve ben balayı yapmamaya karar verdik. Yıllarımızı birlikte yalnız geçirdik ve arkadaşlarımızla, sevdiğimiz insanlarla ve oğlumuzla birlikte yaşadığımız anlar bize özel bir şeymiş gibi hissettiriyor. Bunu yaşamak için egzotik bir ülkede ya da okyanusta olmamıza gerek yok.

Sadece evde olmamız gerekiyor.

"O lanet evden çıkmak istedim," diye hatırlatıyor Ryke bana. Parti planlamak ona göre değil. Bazı nazik komşularımızı ve onların

Arka bahçemizdeki çocuklar ve bu akşamki ailelerimiz. Lily'nin Rose'dan bir alışveriş listesi vardı ama bunu unutmuş.

Rose davetli listesinin 50 kişi olduğunu söyledi. Süslemeler bana Calloway'lerin verdiği partileri hatırlattı. Sis makineleri, balkabakları, korkuluklar, örümcek ağları, yüz boyama ve elma sallama.

Connor hafifçe, "Bunun yerine mutlu yıllar şarkısını söyleyelim mi?" diyor.

"Duruma göre değişir..." Şerit değiştirip benzin istasyonuna dönüyorum. "Kucak dansı da var mı?"

Connor sırtıyor. "Bunları sadece gerçekten sevdiğim insanlara veririm."

Arabayı park ettim ve ona doğru döndüm. "Ne şanslı piçler."

Emniyet kemerini çözer. "Sadece bir piç," diye düzeltiyor. "Ben buz getireyim. Siz ikiniz burada kalın." Beni ve kardeşimi bırakıp arabanın kapısını arkasından kapattı.

Ryke arka koltuktan yolcu koltuğuna tırmanıyor, elinde gümüş renkli plastik bir şişe Ziff: River Rush şişesi elinde. Yarı saydam yeşil sıvının son kısmını bir dikişte içiyor. Bugüne kadar en çok satan spor içeceği olan bu içecek, Greg istedikten sonra Ryke'ın seçmesine yardım ettiği bir aromaya sahip.

Kardeşim şişeye baktığımı fark ediyor. "Blue Squall Kasım ayında piyasadan çekiliyor," diyor. "Herhangi bir şeyin yüzü olmam hâlâ çok garip."

"Yani hapse girdikten sonra mı?" Reşit olmayanlara tecavüz söylentilerinden sonra pek çok sponsorluktan çıkarıldı ama hepsi yalandı.

Başını sallıyor, şişeyi bardak tutucusuna yerleştiriyor. "Bir yıl oldu," diye hatırlatıyorum ona. "İnsanlar unuttur."

"Yapmasak bile." Koyu renk gözleri benimkilere dikiliyor. "Hiç dört yıl öncesini, tanıştığımız geceyi düşündün mü?"

"Cadılar Bayramı partisi mi?" Hayal meyal hatırlıyorum. Hafızam bulanık, bir kısmı içkiden kararmış. Sahneleri birbirinden ayırabiliyorum ama Ryke'ın olduğu sahnelerin neredeyse hepsi gölgede kalıyor.

"Evet, Connor'ın seni davet ettiği."

"Bazen." Elim direksiyondan düşüyor. "Pek çoğunu hatırlayamıyorum." Penn atletizm takımındaki çocuklarla kavga ettiğimi biliyorum çünkü ailelerinin alkolünü çalmıştım. Biri bana yumruk attı ve bir noktada Green Arrow kılığındaki Ryke araya girdi.

Ryke başını arkaya yaslar. "Neredeyse her lanet gün bunu düşünüyorum." Kaşlarım çatıldı. "Ne hakkında?"

Bana tekrar bakıyor. "Seni orada bıraksaydım ne olurdu diye düşünüyorum."

"Sana söyleyeceğim kardeşim, böylece kendine işkence etmeyi bırakabilirsin." Bakışlarını kırmıyorum. "Ertesi sabah uyanır, güne biraz Baileys ile başlar, sonra viski ve burbona geçerdim. Her saat, her lanet gün ve sevdiğim tek kızı da yanımda götürürdüm."

Duygularını dizginlerken burnu alevlenir.

"Sen beni kurtardın ve benim gördüğüm kadarıyla Rose da Lily'yi kurtardı." Rehabilitasyonda danışmanlar bana gerçek bir pislik olduğumu, insanlara akıl almaz şeyler söylediğimi ve kötü bir durumdayken *kimsenin* benimle birlikte olmaması gerektiğini söylediler. Ama birine ihtiyacım vardı. Destek olmadan ayağa kalkmak çok zor, düşmek ise çok kolay olurdu.

Ryke'in tek bir kararı dünyamı değiştirdi.

"O günü ya da hatırlayabildiklerimi düşündüğümde," diyorum Ryke'a, "genellikle ne kadar lanet bir pislik olduğumu düşünmüyorum. Sadece senin o zamanki ve şimdiki halin için minnettarım." Ona yarım bir gülümseme gösterdim. "Seni seviyorum, dostum."

"Siktir git," diyor hafifçe, dudakları kalkıyor.

Connor elinde iki torba buzla yolcu camına vuruyor. Bagajı açıyorum ve torbaları oraya koyduktan sonra yolcu camına geri dönüyor.

"Koltuğunu geri istiyor," diyorum Ryke'a.

Ryke Connor'ı tersler ve "Siktir git" der.

İki saniye sonra arka kapıyı açar ve içeri kayar. Connor ona, "Arka koltuktan hoşlandığını sanıyordum," diyor. "Kafanı dışarı çıkarmak için bir yerine iki penceren var."

"Onu Daisy ile karıştırıyorsun," diye ekliyorum, sadece üçümüzün ve Daisy'nin olduğu bir yolculuğu hatırlayarak. Connor ve ben ne zaman direksiyona geçsek endişemiz tavan yapıyordu ve neredeyse tüm yol boyunca Ryke'ı sürmeye zorluyorduk.

Eve dönerken Ryke, "Ve o ikinizden de daha havalı," diye karşılık veriyor.

Connor'ın kaşları çatılır. "Bu konudaki fikirlerinizi pek dikkate almıyorum."

"Ben köpek değilim, Cobalt."

"Ama sen Daisy Calloway'i beceriyorsun," diye yanıtlıyor kolayca. "Mantıken, onun bizden bir ya da iki sakso daha havalı olduğuna inanırsınız."

Tekrar şerit değiştiriyorum. "Buna daha fazla el işi eklesen iyi olur," diyorum ona. "Lily, Daisy'nin kafa vermekten nefret ettiğini söyledi."

Ryke parmaklarıyla gözlerini kısıtıyor. "İkinizden de nefret ediyorum."

Yanımdaki kardeşime bakıyorum. "Gececek, kardeşim. Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Rose da oral seksten nefret ediyormuş."

Connor, "Çünkü benim hepsini ağzına alamıyor ve bu onu kızdırıyor," diye açıklıyor.

Ryke ters ters bakıyor. "Tanrı aşkına, bunun tadını çıkarmam için en azından iki saniye izin veremezdin, değil mi?"

"Ben tüm gerçeği söylüyorum. Biri bunu yapmak zorunda." Connor o sahte sırtışılarından birini takınıyor ve aslında *söylediklerimin yarısının saçmalık olduğunu* söylüyor. Ayaklarının dibindeki plastik torbayı karıştırıyor ve bir paket vampir dişi açıyor. Bu sabah beşten beri çalıştığı için kostüm giymeye vakit bulamadığından bahsetti. Her zamanki takım elbisesini giymiş ve kravat takmış.

Üzerimde gri yün bir kazak var. Onun altında beyaz bir düğme ve yeşil bir kravat var. Boynumda yeşil ve siyah bir fular var. Arabayı mahalle kapısındaki nöbetçilere doğru sürüyorum ve kim olduğumu doğruluyorum. Yarım dakika sonra arabayı garaj yoluna çekip park ediyorum.

Kızları bulmak için ayrıldık ve ben iki buz torbasını da içeri taşıdım. "Pufum nerede?!" Mutfağın kapısını tekmeleyerek açarken bağıriyorum.

Lily dev bir punç fiçisinden başını kaldırmış, spatulayla meyve parçalarını karıştırıyor. Kendimi Lily'nin bu görüntüsünü zihnime kazımak için hızımı yavaşlatırken buluyorum: fazladan çaba sarf ederken yanakları pembe-kırmızı, siyah bir kazak ve bornozun altına gizlenmiş toplu kolları, yakasından görünen sarı kravatı.

"Ben mi?" diye soruyor, burnu şaşkınlıkla kırışıyor. Tanrım, onu öpmek istiyorum. Kollarımı ona dolamak.

Lil'in yanına yaklaşıp buzu tezgâha koyuyorum. Sonra alaycı bir tavırla omzumun üzerinden kontrol ediyorum. "Evde başka bir Hufflepuff mı var, aşkım?"

"Maximoff bir gün Hufflepuff olabilir," diye belirtiyor. "Henüz bilmiyoruz."

Onu çok uzaklarda aramama gerek yok. Lily'nin hemen yanında, yerdeki zıpzıpının içinde. Siyah büyücü cübbesiyle uyuyor. Onu yara izli Harry Potter gibi giydirmeyi düşündük ama plastik gözlüklerden nefret etti.

"Ya da Slytherin olabilir," diye belirtiyor, Hogwarts evimi de atlamadan.

Neredeyse her şey olabilirdi ve ben yine de ona evim demekten gurur duyardım.

Oğlum.

Hala onun için korktuğum küçük anlar var. Karşılaşabileceği zorluklar, yapacağını bildiğim hatalar, ama kendime bir yıl önce hiç düşünmediğim bir şeyi hatırlatıyorum.

Kendime bize sahip olduğunu hatırlatıyorum. O zamanlar benim gibi bir pisliği bulduğu için ona acırdım. Ama ben bir pislik değilim. Değersiz ya da zavallı değilim. Oğlum bir gün tökezlerse, onu gitmesi gereken yere kadar taşıyabileceğimden hiç şüphem yok. Çocuğumu, karımı sevdiğim gibi koşulsuz severim ve onu yücelteceğim. Ona değer vereceğim. Ve ona tapacağım.

Aç bırakıldığımız her şeyi ona vereceğim.

"Eğer o Gryffindor'sa," diyor Lily, "bu bizden daha havalı olduğu anlamına mı geliyor?" "Asla," diyorum ona. "Ryke o evde ve biz ondan milyonlarca kez

ondan daha havalı. Tam bir *hafta* boyunca tek kelimelik tweetler atmaya başladı." Bu tweet'i retweet eden insanların sayısına inanamadım: *Çarşamba*. İşte bu kadar. *Çarşamba*.

Kollarını kasenin etrafına sararak, "Bu çok ezikçeydi," diye düşünüyor. Ne diye yumruğa sarılıyor ki? "Ama çıplak elleriyle kayalara tırmanıyor."

"Öyle mi? Ben de seni bir gecede onlarca kez boşaltabilirim. Kim daha etkileyici?"

Yanakları kızarıyor ve dudakları soluk soluğa ayrılıyor. "Sen." Sonra punch'a konsantre oluyor ve dev kaseyi ince kollarıyla kaldırmaya çalıştığını fark ediyorum.

"Lily Hale." Ona bir bakış attım.

"Bu huysuz bir kase."

"Onu hareket ettirmek için büyülerinden birini kullan, küçük şişko," diye takılıyorum. Yine burnunu kırıştırıyor. "Yapamam."

"Asanı mı kaybettin?"

Gözleri dudaklarıma kayıyor. Ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. Büyücü şakaları onu tahrik ediyor. Tanrım, onu çok seviyorum. Ona yardım etmek için yaklaşıyorum ama elini kaldırıyor.

"Geri çekil." "Bu bir büyü değil."

"Şu anda çok çekicisin." Ayak bileklerini çaprazlıyor ve sonra fırının saatine bakıyor.

Arka bahçeye gelenleri zaten duyuyorum, yani dolapta şipşak sevişecek halimiz yok. Ve o da iki kişilik bir ilişki için can atmıyor.

her neyse.

"Saçını dağıt," diye emrediyor.

Parmaklarımı tepemdeki uzun saç tellerimin arasından geçiriyorum.

Gözleri komik bir şekilde yuvalarından fırlıyor. "Dontdothat," diye mırıldanıyor, nefes alış veriş i ihtiyaçtan ağırlaşıyor.

"Punç kâsesini elinden alarak, "Moffy ile dışarı çıkmaya ne dersin?" diyorum.

Bağımsızlık Bildirgesi'ni okumuşum gibi tekrar tekrar başını sallıyor.

"Önce sen," dedim ona. Üç buçuk aylık oğlumuzu kucağına alıp yanına oturtuyor ve önden gidiyor.

Sürgülü cam kapı açık, insanlar girip çıkıyor. Arka bahçe Cadılar Bayramı kıyafetleri giymiş çocuklar, ebeveynler ve şenlikli süslemelerle dolu. Havuzda elmalar bile yüzüyor, su renkli ışıktan turuncu. Mahalle partisi bir zeytin dalıdır. Burada güvenli ve normal bir hayata başlangıç.

Punç kâsesini çeşitli Cadılar Bayramı ikramlarının bulunduğu uzun masanın üzerine yerleştiriyorum ve Lily için bir kurabiye ile birkaç Fizz Lifes alıyorum. Moffy ile birlikte bir saman balyasının üzerine oturmuş, insanları izlemek için mükemmel bir yer.

Lil'e ulaşamadan ablası sözümü kesiyor ve bana ters ters bakıyor. "Daha uygun bir kostüm seçemezdin," diyorum Rose'a, içkimin fişini patlatarak.

"Sen benim ne olduğumu biliyor musun ki?" diye karşılık veriyor, ellerini kibirli bir şekilde kalçalarına koymuş. Kostümünü tarıyorum: siyah bir tütü, gözlerinin üzerinde siyah boya ve topuz yapılmış saçları.

"Bir şeytan. Bekle, bu senin kostümün değil. Bu sadece sensin." Belli ki Siyah Kuğu gibi giyinmiş ve Natalie Portman'a benzemeye çalışmış.

"Eğer bir şeytan olsaydım, mızrağım şimdiye kadar kışının yarısına kadar girmiş olurdu." Parmağıyla göğsümü dürtüyor. "*Geçen hafta* sana çizimlerimi verdim ve hala açılmadılar."

"Calloway Couture Bebekler, onlara bakmak için birkaç gün daha ayırırsam hayatta kalacaklar," diye hatırlatıyorum ona. "Ve gerçekten, benim onayına ihtiyacın yok."

"Evet biliyorum," diye karşılık veriyor. "Biz iş ortağıyız."

Gülüyorum. "Bütün gün duyduğum en korkunç şey bu." Dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. "Şunlara bir baksana."

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım."

Eliyle saçlarını savuruyor ve sarı-yeşil gözleri komşularla sohbet eden kocasına takılıyor. Vampir dişleriyle bile sahte bir gülümseme takınıyor. Beyaz bir tütü ve saç bandı giymiş kızını kucağına almış.

Rose ona doğru yürüyemeden Connor onun yaklaştığını fark eder ve komşularla konuşmasına ara verir. Rose onun ağzındaki takma dişlere bakarak gözlerini kısar. "Bunlar muhtemelen ağzını bozmana neden oluyor ama yine de gevezelik ediyorsun."

Connor *açıkça*, "Ben bu işte iyiyim," diyor. Kadının gözleri alev alev yanıyor ve Connor daha da sırtıyor. Tanrım. "Varsayımlarda iyi değilsin sevgilim." "Varsayımlarda senden daha iyiyim ve önemli olan da bu." Jane için ellerini uzatır. "Buraya gel, küçük gremlin. Eşleşiyoruz. Sen egoist bir vampirin elinde olması gerekmiyor."

Connor ışınlanıyor ve birbirlerine baktıklarında iki baskın kişiliğin eşitlenmesi gibi bir şey oluyor. İmkansız. Ama bir şekilde doğru. Başımı sallıyorum ve tam onlar konuşmalarını Fransızcaya çevirirken yanlarından ayrılıyorum.

Sonunda Lily'ye ulaşip yanına kayıyorum. Ona kurabiyeyi veriyorum ve Moffy'yi kollarımın arasına alıyorum.

"Daisy'yi gördünüz mü?" Ryke elinde bir tabak cips ve ıspanak sosuyla yanımıza gelerek aniden soruyor. "Onu bulamıyorum."

"Ay'ı kontrol et," dedim ona.

Bana garip bir bakış attı.

Dudaklarımda kuru bir gülümseme beliriyor. "Telesekreter mesajında gittiğini söylediği yer orası."

"Çok komik." Ağzına bir cips atar.

Moffy kıvranıyor, uykusundan uyanıyor. Parmağımı emmeye çalışıyor ve ben daha sormadan Lil bana biberonunu uzatıyor. Dudaklarına bastırıyorum ve içerken hevesle kenarlarını kavırıyor.

Sonra Lily nefes nefese bir ses çıkarır.

"Ne?" Hızla ona bakıyorum ama Moffy'ye odaklanmış değil.

"Görmüyorsun," diyor gözlerimi kapatmaya çalışarak. Onun gözleri de elmalı küvetin yanındaki bir şeye dikilmiş.

"Çok geç," diyorum ona, bakışlarım *hiçbir şey giymemiş* Garrison'a takılıyor. Sadece simsiyah giyiniyor. Ve kız kardeşimin ıslak saçlarını alnından, kostümünden düzeltiyor: *Street Fighter*'dan Chun-Li. Eli kızın kalçasına değiyor ve kız gergin bir kakhaha atıyor.

Ondan hoşlanıyorum. Ama onu daha çok seviyorum. Willow Philly'de yaşarken *benim* sorumluluğumda ve onun sicili berbat.

"Çok tatlılar," diye hatırlatıyor Lily.

Bu genç romantizmi izledikçe başımı sallıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Acaba biz de büyürken bu kadar aşk hastası mıydık?

Ryke Lily'ye, "O öfke sorunları olan hormonlu bir ergen. Bu hiç hoş değil."

Lily bir ısırık kurabiye yutar. "Hormonlu bir genç kızdım. Ergenlik kısmını saymazsak, hala öyleyim..."

"Ve sen de çok sevimlisin," diyorum Lily'ye, şakağını öperek. Ryke parmaklarını yalayarak "*Öfke sorunları*," diye vurguluyor.

Garrison kolunu Willow'un beline doluyor. Harika. Çabucak elimi Moffy'nin kulağına götürüp, "Hey! Siz ikiniz!" diye bağıryorum.

Willow ve Garrison'ın kafaları havuzun karşısındaki saman balyalarına doğru savrulur. Ayaklarının dibinde patlayan bir bomba gibi parçalanmaları için tek bir Hale ölüm parıltısı yetti.

"Bu çok kabaydı," diyor Lily bana.

Ryke araya giriyor, "Senin hakkında söylediği şeyleri bilseydin bunun kötü bir şey olduğunu düşünmezdin."

"Ne?" diye kaşlarını çatıyor.

Kardeşimin kafasının arkasına tokat atacak kadar yakın değilim ama bunu yapmak isterdim. "Filtresi yok," diye hatırlatıyorum ona. "Bunun üzerinde çalışıyor." Umarım öyledir. Superheroes & Scones'da onunla çok konuştum. Hâlâ hıyarın teki ama artık eskisinden daha az hıyar.

Ryke kadınları aşağılayan erkekleri affetmekte zorlanıyor, belki ben hariç. Kendi annesine onun bile söyleyemeyeceği bir kelime söyledim... ve o zaman onun benim annem olduğunu düşünmüştüm. Berbat bir durum. Berbat durumdaydım. Yani o adamı anlıyorum. Muhtemelen herkesin anlayacağından daha fazla.

"Ca-caw!" diye bağıryor biri yukarıdan. Hepimiz evin çatısına kadar sesi takip ediyoruz. "Ca-caw!" Boynuzlu bir kafa bandı ve kahverengi bir gömlek giyen Daisy kiremitlerin üzerinde oturuyor. Bakışları tam kardeşimin üzerine sabitlenmiş. "Avla beni."

Bana siktir git de diyebilirdi. Onları duymamaya ve çocuğumu beslemeye çalışıyorum ama kulak misafiri olmamak çok zor.

"Geyikler gaklamaz Calloway," diye mırıldanıyor Ryke.

Nefes nefese kaldı. "Geyik olduğumu nereden bildin?" Bacaklarını çıkıntıdan aşağı sallarken gülümsemesi aydınlanıyor. Saçları örgü şeklinde arkaya toplanmış, uzun

Yüzünde yara izi görünüyor.

Lily koluma defalarca tokat atıyor. "İnek yıldız alarmı," diyor bana.

Tanrım, iki çifti aynı anda izleyecek zihinsel dengeye sahip değilim. Çarpışma anında beynim patlayacak. Birini seçmek zorunda kalırsam bilerek sadece kardeşime odaklanıyorum. Daisy'ye verdiği cevabı kaçırdım ama tabağını çöpe atıp Daisy'nin yanına gitti.

Eve girmek yerine, üst beden gücünü kullanarak kanalizasyon borusuna tırmanıyor. Daisy'ye ulaşmak için merdivenleri kullanıyormuş gibi görünüyor. Kışını kiremitlerin üzerine oturtup onu öptüğünde, birkaç kişiden fazlası alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

Ama benim tek gördüğüm, yüksek riskli bir ameliyattan sonra bir buçuk ay yatalak kalacak bir adam. Ve ondan sonra iyi olsa bile, onu yakalayacak bir ip olmadan dört bin metrelik uçurumlara tırmanmaya istekli bir adam görüyorum.

Kardeşimin ömrü benimkinden daha kısa. Bunu biliyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Benden ve buradaki herkesten daha uzun yaşamayı hak ediyor.

Hayatım boyunca bir kardeşimin olmasının beni değiştireceğini hiç düşünmemiştim. Beni olduğumdan daha iyi biri yapacağını. Ama kardeşler hakkında sizi bir ebeveynin yapamayacağı şekilde gelişmeye iten bir şey var.

"Hey, Lil," diye nefes alıyorum, Moffy'nin şişesini yere bırakırken.

"Hmm?" Connor ve Rose'a odaklanmış, yüzünde sersem bir gülümseme var. Kız kardeşi onu kurtardı. Bunu daha önce Ryke'a da söyledim ve bu lanet olası bir gerçek. Ben rehabilitasyondayken Rose Lily'ye baktı; benim olmam gereken yerde o vardı. Ben olmadığımında.

Ve kelimeler beni terk ediyor. "Bir gün," diyorum, "bir çocuk daha istiyorum."

Donup kalıyor ve şaşkınlık içinde yavaşça bana dönüyor. Bunu hiç itiraf etmemiştim, hatta bir saniyeden uzun sürmesine bile izin vermemiştim. "Ne...?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Birden fazla çocuk yetiştirebileceğimize inanıyorum. Bir ya da iki, hatta üç yıl içinde olmak zorunda değil. Ama bir gün Luna'yla ve başka kim varsa onunla tanışmak istiyorum. Maximoff'un benim çocukluğumdaki gibi tek çocuk olmasını istemiyorum."

Her iki versiyonu da yaşadım: kardeş yok, kardeşler var. Benim için hangisini tekrar seçeceğime dair bir soru işareti yok.

Lily'nin yanıtını bekliyorum ama yüz ifadesi şaşkınlıktan öteye geçmedi.

"Eğer... yapmazsan..." Çenesinin titremesini izleyerek devam ediyorum.

Sonra gözyaşları yanaklarından süzülürken gülümsemeye başlıyor. Bu bir evet demek. Bunu istediğini fark ettim. Ama benim için eğlenmedi.

"Tek seferde biter mi sandın?" Yükselen bir gülümsemeyle soruyorum.

Başını sallıyor, kollarını yanaklarına sürterek gözyaşlarını kuruluyor. "Onu sevdiğini biliyorum," diye burnunu çekiyor. "Hem de çok. Ama bunun hakkında hiç konuşmadın."

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bunu sana hiç söylemedim ama çocuk sahibi olmak beni etkiledi." Beni ileriye iten bu güçlü duyguları içime çekiyorum. "Ve bunun kolay olduğunu ya da sorunlarıma sihirli bir çözüm olduğunu söylemiyorum. Bazen işleri daha da kötüleştirdi, beni bunalttı ama... beni sarstı. Beni uyandırdı." Durakladım. "Ve kafamın içinde bir yerlerde, gevşemekte olan şeyleri sıkılaştırdım. Her zaman tekrar gevşeyebileceklerini biliyorum. İleride tekrar kötüleşebileceğimi biliyorum. Ama artık hayatımın en kötü yanlarına bakmıyorum. Sahip olduğum en iyi şeylere odaklanıyorum. Ve bunlardan bir sürü var."

Lily'nin gözleri *seni seviyorum* diyor. O kadar çok ki, göğsüm onunla senkronize bir şekilde yükseliyor. Kollarımda yumuşacık, bana biraz daha yaklaşıyor ve yanağını göğsüme yaslıyor.

Onu kendime doğru sarıyorum ve dudaklarının dışını öpüyorum. Bacak bacak üstüne atmıyor ya da kıvranmıyor. Ya da seks için yalvarmıyor. Gözyaşları gözlerinin kırışıklıkları arasından süzülüyor, dudaklarında muhteşem, mutlu bir gülümseme oynuyor.

"Doğum gününde sana hediye vermem gerekiyor," diye mırıldanıyor, "tam tersi değil."

"Bana yüz doğum günü daha yaşatacak kadar çok şey verdin, aşkım." Yirmi beş yaşındayım ve beni umutsuzca seven bir kıza umutsuzca aşığım. Hayatı onunla birlikte deneyimlemekten başka istediğim bir şey yok.

Moffy'nin minik parmaklarına dokunuyor ve başparmağının nazik, şefkatli bir fırçasıyla yanağını okşuyor.

Ailem. Karım. Oğlum.

Kırılğan, değerli şeylerin alıcısı olacağımı hiç düşünmemiştim.

Bugün her bir parçam hayatta. Ve yarın da öyle olacak. Artık kendi bedenimde ölmüyorum. Gerçekten yaşıyorum. İçimden huzur geçiyor. Var olduğunu hiç düşünmediğim bir sessizlik. Ve benim için olduğuna asla inanmadığım cennet.

Lily ve ben, ilişkimize rol yaparak başlamış olabiliriz.

Ama kendimi bildim bileli aşkımız hep gerçektir.

2015 KIŞ/ILKBAHAR AYLARINDA GELİYOR

Lily ve Lo'nun aşk hikayesi sona ermiş olsa da, hayatları FUEL THE FIRE ve LONG WAY DOWN - Calloway Sisters spin-off serilerinde devam ediyor.

Addicted serisinin genişletilmiş sonsözü LONG WAY DOWN'da yer alacaktır.

2015'IN SONLARINDA GELİYOR

BİZİM GİBİ HASARLI

Yeni yetişkinlere yönelik Bizim Gibi Serisi'nin ilk kitabı.

Bağımlı çocuklar büyüdüğünde ne olacak?

Like Us dizisi, Addicted dünyasındaki yeni neslin üniversite, aşk, aile ve şöhretle olan ilişkilerini konu alacak.

TEŞEKKÜRLER

Addicted serisini bizim için özel kılan pek çok insan var. Hem de kelimelerle ifade edemeyeceğimiz şekilde. Bu bir kasırğa ve bir hayaldi ve bunun sizinle paylaşabileceğimiz bir gerçeklik olduğunu bilmek - bizim için daha güçlü bir şey yok ve bu yüzden teşekkür ederek başlamak istiyoruz.

Annemiz Rose Calloway'e. Sürekli ve sarsılmaz sevginiz için teşekkür ederiz. Bize aileyi, sadakati öğrettin ve topuklu ayakkabı giyerken bize büyük bir güven verdin. Sen en cömert insanlardan birisin ve biz sadece senin kalbinin bir kısmıyla büyümeyi umuyoruz. 23 yaşındayız, önümüzde uzun bir yol var ama senin sayende hazırız.

Babamıza ve kardeşimize bize her zaman inandıkları için teşekkür ederiz. Herhangi bir yuvarlanma ve düşmeden sonra ayağa kalkmayı ve ilerlemeyi çok daha kolay hale getirdi. İkinizi de çok seviyoruz.

Ve Fizzle Force'a, Addicted serisinin hayranlarına - bizim için hayranlardan çok daha fazlasını ifade ediyorsunuz. Hepiniz bizim arkadaşımızsınız. Sizinle tanışmış olsak da, isimsiz olsanız da, en fazla işimizi okumuş olsanız da. Bizi değiştirdiniz. Bizi daha iyi yazarlar yaptınız. Kendimizi zorlamamızı sağladınız. Ve artık Lily & Lo'dan huzur içinde ayrılabiliriz.

Bizimle kaldığınız için teşekkür ederiz. Bu karakterlerin arkasında durduğunuz için teşekkürler. Sen Lily'mizin Wampa şapkasısın. Rose'umuzun yüksek topuklu ayakkabıları. Ve Daisy'mizin güneş ışığısınız. Siz olmasaydınız, bu seri şu an olduğu gibi olmazdı.

Umudunu kaybetme. Güçlü kalın. Bu Lily & Lo'nun vedası olsa bile tekrar görüşeceğiz.

Lily'nin dediği gibi, *teşekkür ederim*.

DAHA FAZLA BILGI VE GÜNCELLEMELER İÇİN

Krista & Becca Ritchie'yi [web sitelerinde](#) veya [facebook sayfalarında](#) ziyaret edin. Bizi takip edebileceğiniz diğer yerler: [Twitter](#) | [Tumblr](#) | [Pinterest](#) | [Instagram](#)

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer hayranlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

